biblioteca rao

DE ACEEAȘI AUTOARE

Seria *Tronul de cleștar*

Tronul de cleștar
Diamantul de la miezul nopții
Moștenitoarea focului
Regina umbrelor
Imperiul furtunilor
Turnul zorilor
Tărâmul de cenușă

Seria *Regatul spinilor și al trandafirilor*

Regatul spinilor și al trandafirilor
Regatul cețiii și al furiei
Regatul aripilor și al pieirii
Regatul ghețurilor și al înstelării

SARAH J. MAAS

REGATUL FLĂCĂRILOR ARGINTII

volumul 5
din SERIA

REGATUL SPINILOR
SI AL TRANDAFIRILOR

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României MAAS, SARAH J.

Regatul flăcărilor argintii / Sarah J. Maas. - București: RAO Distribuție, 2021
ISBN 978-606-006-654-5

821.111

RAO Distribuție
Str. Bârgăului nr. 9-11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

SARAH J. MAAS
A Court of Silver Flames
Text copyright © Sarah J. Maas 2021
Publicat prin înțelegere cu Bloomsbury Publishing Inc.
Toate drepturile rezervate

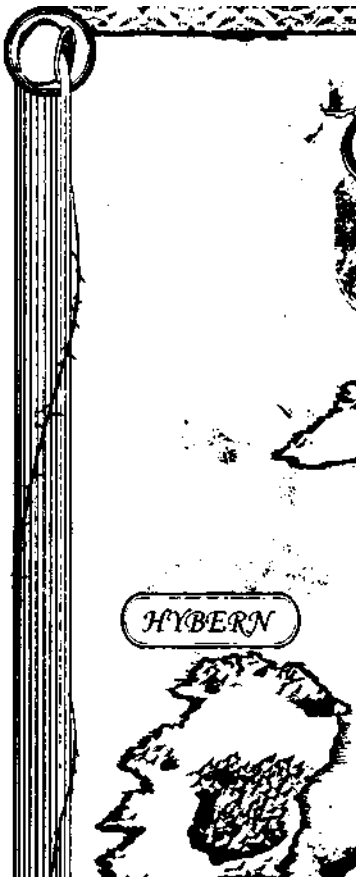
Regatul flăcărilor argintii
© RAO Distribuție, 2021
pentru versiunea în limba română

Traducere din limba engleză
Andra-Elena Agafiței
prin LINGUA CONNEXION

ISBN 978-606-006-654-5

Pentru fiecare Nesta din lumea asta -
urcă muntele!

Și pentru Josh, Taran și Annie, care
sunt motivul pentru care-l tot urc pe al meu.

HYBERN

Vattafi
an

Apa întunecată și rece ca gheața îi pișcă gleznele agitate.

Nu o facea să se gândească la usturimea frigului de iarnă și nici măcar la arsura gheții, ci la ceva mai rece. Mai profund.

La frigul dintre stele, la frigul lumii de dinaintea luminii.

La frigul iadului - al adevăratului iad, își dădu ea seama când se opuse mâinilor violente care încercau să o împingă în Cazan.

Al adevăratului iad, pentru că Elain era cea care zăcea pe podeaua de piatră, sub privirea masculului Fae, roșcat, cu un singur ochi. Pentru că urechi ascuțite ieșeau prin părul blond-șaten murdar al surorii ei și o strălucire nemuritoare radia din pielea albă a lui Elain.

Al adevăratului iad - mai groaznic decât profunzimile întunecate de la doar câțiva centimetri de degetele ei de la picioare.

-Scufund-o! ordonă regele Fae cu fața ca de piatră.

Iar sunetul acelei voci, al vocii masculului care îi făcuse asta lui Elain...

Ea știa că intră în Cazan. Știa că avea să piardă lupta asta.

Știa că nu venea nimeni să o salveze: nici Feyre, care plângea, nici fostul iubit al lui Feyre, cu căluș în gură, nici noul ei partener devastat.

Nu Cassian, care era distrus și sângera pe podea. Războinicul încerca încă să se ridice pe brațele tremurânde. Ca să ajungă la ea.

Regele Hybernului - el făcuse asta. Lui Elain. Lui Cassian.

Și ei.

Apa rece ca gheața o făcea să simtă usturimi în tălpi.

Era un sărut otrăvit, o moarte atât de permanentă, încât fiecare centimetru din trupul ei urla sfidător.

Intra - dar nu cu ușurință.

Apa o apucă de glezne cu gheare fantomatice, trăgând-o la fund. Ea se răsuci, eliberându-și brațul din strânsoarea străjerului, cu o smucitură.

Iar Nesta Archeron arătă cu degetul. Un deget - spre regele Hybernului.

O promisiune mortală. O țintă însemnată.

Mâinile o împinseră în ghearele apei care o aștepta.

Nesta râse de teama ce se furișă în ochii regelui chiar înainte ca apa să o înghită cu totul.

La început

Și la sfârșit

Era întunericul

Și nimic altceva.

Nu simți frigul când se scufundă într-o mare fără fund, fără orizont, fără suprafață. Dar simți usturimea.

Nemurirea nu era o tinerețe senină.

Era foc.

Era minereu topit turnat în venele ei, fierbându-i sângele uman până ce nu mai fu decât abur, călindu-i oasele fragile până deveniră de oțel.

Iar când deschise gura ca să țipe, când durerea o sfâșie în două, nu se auzi niciun sunet. Nu era nimic în

acest loc, în afară de întuneric, agonie și putere...

Ei toți aveau să plătească.

începând cu acest Cazan.

începând de *acum.*

Ea sfâșie întunericul cu gheare și dinți, rupând, despicând și mărunțind.

Iar eternitatea întunecată din jurul ei tremură. Dădu înapoi. Se zvârcoli.

Râse când întunericul dădu înapoi. Râse de gura plină de puterea pe care o smulsese și o înghițise cu totul; râse de pumnii de eternitate pe care și-i împinse în inimă și în vene.

Cazanul se zbătu ca o pasăre sub laba unei pisici. Ea refuza să cedeze.

Voia să ia înapoi tot ce-i furase lui Elain. învăluiți în eternitatea întunecată, Nesta și Cazanul se încolăciră, arzând în beznă ca o stea nou apărută pe cer.

PARTEA ÎNTÂI

NOVICEA

CAPITOLUL 1

Cassian ridică pumnul în fața ușii verzi de pe holul slab luminat și ezită.

Doborâse mai mulți inamici decât îi păsa să numere, stătuse până la genunchi în sânge pe nenumărate câmpuri de luptă și continuase să lovească, luase decizii care îl costaseră viețile războinicilor pricepuți, fusese general, soldat și asasin și, totuși..., iată-1 coborând pumnul.

Dând înapoi.

Clădirea din partea nordică a Râului Sidra avea nevoie de o nouă zugrăveală. Și de podele noi, dacă scândurile care-i scârțâiseră sub cizme când urcase cele două rânduri de scări fuseseră vreun semn. Dar cel puțin era curată. Cu siguranță macabră după standardele Velarisului, dar pentru că în oraș nu era nicio mahala, asta nu spunea multe. Văzuse și trăise în locuri mult mai rele.

Totuși, nu înțelesese niciodată de ce Nesta insista să locuiască aici. Știa de ce nu voia să ocupe una dintre camerele din Casa Vântului - era mult prea departe de oraș, iar ea nu putea să zboare sau să se teleporteze, ceea ce însemna că avea de urcat și de coborât zece mii de trepte. Dar de ce să locuiască în maghernița asta, când casa din oraș era goală? De când se terminase construcția

uriașei case a lui Feyre și Rhys de lângă râu, cea din oraș rămăsese deschisă tuturor prietenilor care aveau nevoie de un loc în care să stea. El știa sigur că Feyre îi oferise Nestei o cameră acolo - și fusese refuzată.

Se încruntă la ușa acoperită de vopsea coșcovită. Niciun sunet nu se auzea prin spațiul destul de mare dintre ușă și podea, suficient de lat încât să treacă până și cei mai grași șobolani: niciun miros nou nu dăinuia pe holul înghesuit.

Poate avea noroc și ea era în oraș - dormind probabil sub barul tavernei murdare pe care o vizitase cu o seară în urmă. Deși varianta asta ar fi putut fi mai neplăcută, de vreme ce ar fi trebuit să îi dea de urmă acolo.

Cassian își ridică din nou pumnul, culoarea roșie a pietrelor lui Siphon pâlpâind în vechile lumini fae agățate de tavan.

„Lașule! Adună-ți curajul!“

Cassian bătu o dată. De două ori.

Liniște.

Cassian aproape oftă zgomotos de ușurare. Slavă Mamei…

Pași alerți și preciși se auziră din partea cealaltă a ușii. Fiecare mai furios decât ultimul.

El își strânse aripile și-și îndreptă umerii când își depărtă picioarele. Era o poziție tradițională de luptă, învățată în anii de instrucție și care acum era doar un automatism. Nu îndrăzni să se gândească de ce sunetul pașilor îi făcu trupul să o adopte.

Pocnetul care se auzi când ea deschise fiecare dintre cele patru încuietori ar fi putut fi la fel de bine bătăile unei tobe de război.

Cassian se gândi la lucrurile pe care voia să i le spună, la cum îi sugerase Feyre să le spună.

Ușa se deschise brusc, mânerul răsucindu-se atât de

puternic, încât Cassian se întrebă dacă ea își imagina că era gâtul lui.

Nesta Archeron era deja încruntată. Dar iat-o!

Arăta ca naiba.

- Ce vrei?

Ea nu deschise ușa mai mult de o palmă.

Când o văzuse ultima dată? La petrecerea de la sfârșitul verii, pe barca aceea de pe Sidra, luna trecută? Nu arătase atât de rău. Deși presupunea că nimeni nu arăta bine după o noapte în care încercase să se înece în vin și tărie. Mai ales la...

-Este șapte dimineața, continuă ea, măsurându-1 cu privirea gri-albastră care îl enerva întotdeauna.

Purta cămașa unui mascul. Mai rău, purta *doar* cămașa unui mascul.

Cassian se sprijini cu o mână de tocul ușii și îi schiță un zâmbet care știa că o făcea să își scoată ghearele.

- Ai avut o noapte grea?

De fapt, un an greu. Chipul ei frumos era palid, mult mai tras decât înainte de războiul cu Hybernul, buzele îi erau vinete, iar ochii aceia... erau reci și tăioși ca o dimineață de iarnă în munți.

Nicio bucurie, niciun zâmbet nu se citea pe chipul ei. în ființa ei.

Ea dădu să-i prindă mâna cu ușa.

El băgă piciorul în spațiul gol înainte să îi poată rupe degetele. Nesta își umflă ușor nările.

- Feyre vrea să vii acasă.

- Unde anume? spuse Nesta, încruntându-se la piciorul pe care îl băgase el în ușă. Are cinci.

Cassian se abținu să îi răspundă. Nu erau pe un câmp de luptă, iar el nu era inamicul ei. Treaba lui era să o ducă la locul desemnat. Și apoi să se roage ca minunata casă în care tocmai se mutaseră Feyre și Rhys să nu

ajungă un morman de moloz.

- La cea nouă.
- De ce nu a venit sora mea să mă ia?

El cunoștea licărul neîncrezător din ochii ei, ușoara rigiditate a spatelui. Propriile lui instincte clocotiră ca să îi înfrunte sfidarea, să tot insiste și să descopere ce s-ar fi putut întâmpla.

De la Solstițiul de Iarnă, cei doi schimbaseră doar câteva cuvinte. Majoritatea pe barcă, la petrecerea de luna trecută, rezumân- du-se la atât:

-Mișcă-te!

- *Bună, Nes!*

-Mișcă-te!

- *Cu dragă inimă!*

După multe luni în care nu se întâmplase nimic, în care abia se văzuseră, asta fusese tot.

Nici măcar nu înțelesese de ce venise ea la petrecere, mai ales când știa că avea să rămână pe apă cu ei câteva ore. Era foarte probabil ca rara apariție să fi fost meritul lui Amren, datorită influenței pe care o avea femela asupra Nestei. Dar, la sfârșitul acelei seri, Nesta fusese prima la coborârea din barcă, cu brațele strânse în jurul propriului trup, iar Amren meditase în celălalt capăt, aproape tremurând de furie și dezgust.

Nimeni nu întrebase ce se întâmplase între ele, nici măcar Feyre. Ambarcațiunea fusese trasă la mal, iar Nesta practic fugise și nimeni nu mai vorbise cu ea de atunci. Până azi. Până în clipa acestei conversații care părea cea mai lungă de la luptele împotriva Hybernului.

- Feyre este Marea Doamnă, zise Cassian în cele din urmă. Este ocupată cu conducerea Regatului Nopții.

Nesta își înclină capul, părul blond-șaten alunecându-i pe un umăr osos. în cazul oricui altcuiva, mișcarea ar fi fost contemplativă, în cazul ei, era avertismentul unui prădător care își evalua prada.

- Și sora mea, spuse ea cu vocea monotonă, care refuza să transmită vreo emoție, a considerat necesară *prezența mea* imediată?

- Știa că probabil vei avea nevoie să te speli și voia să îți dea un avans. Ești așteptată la ora nouă.

El aștepta explozia cât ea calculă.

Ochii ei sclipiră.

- Par să am nevoie de *două ore* ca să fiu prezentabilă?

El acceptă invitația de a o studia: picioare lungi și goale, o rotunjime frumoasă a șoldurilor, talie subțire - prea slabă - și sâni plini și ademenitori, care contrastau cu noile unghiuri ascuțite ale corpului ei.

Dacă ar fi fost vorba despre orice altă femelă, acei sâni minunați ar fi putut să-l motiveze îndeajuns încât să înceapă să o curteze din prima clipă. Dar, din momentul în care o cunoscuse pe Nesta, focul rece din ochii ei fusese o altfel de ispită.

Iar acum, că era Mare Fae, cu toată puterea și agresiunea inerentă - și atitudinea proastă - el o evita cât mai mult posibil. Mai ales din cauza a ceea ce se întâmplase în timpul și după războiul

împotriva Hybernului. Ea își arătase foarte clar sentimentele față de el.

- Pare că ți-ar trebui câteva mese copioase, o baie și niște haine adevărate, spuse Cassian în sfârșit.

Nesta își dădu ochii peste cap, dar își atinse tivul cămășii.

- Dă-1 afară pe ticălosul jalnic, spală-te, iar eu am să-ți aduc niște ceai, adăugă Cassian.

Sprâncenele ei se ridicară câțiva milimetri.

El îi zâmbi strâmb.

- Crezi că nu îl aud pe masculul din dormitorul tău, care încearcă să se îmbrace în liniște și să se furișeze pe fereastră?

Ca și când i-ar fi răspuns, un zgomot surd se auzi din dormitor. Nesta șuieră.

- Revin peste o oră să văd cum merg lucrurile.

Cassian rosti cuvintele atât de tăios, încât soldații lui ar fi știut să nu îl provoace - și-ar fi amintit că exista un motiv întemeiat pentru care trebuia să poarte șapte pietre Siphon ca să-și țină magia sub control. Dar Nesta nu zbura cu legiunile lui, nu era sub comanda lui și cu siguranță nu părea să își aducă aminte că el avea peste cinci sute de ani și...

- Nu te deranja! Am să ajung la timp.

El se desprinse de tocul ușii, întinzându-și un pic aripile când se retrase câțiva pași.

- Nu asta mi s-a cerut să fac. Trebuie să te însoțesc până acolo.

Nesta se crispă.

- Du-te și cocoață-te pe un coș de fum!

El mimă o plecăciune, neîndrăznind să își mute privirea de la ea. Ea ieșise din Cazan cu... daruri. Daruri importante - întunecate. Dar nimeni nu văzuse sau simțise vreo urmă a acestora de la ultima luptă cu Hybernul, de când Amren spărsese Cazanul, iar Feyre și

Rhys reușiseră să îl refacă. Nici Elain nu mai dezvăluise de atunci vreun semn al abilităților ei de clarvăzătoare.

Dar dacă Nesta încă mai avea capacitatea să șteargă de pe fața pământului câmpuri de luptă... Cassian știa că nu trebuie să devină vulnerabil în fața altui prădător.

- Vrei ceai cu lapte sau lămâie?

Ea îi trânti ușa în față și apoi închise fiecare dintre cele patru încuietori.

Fluierând în sinea lui și întrebându-se dacă bietul ticălos din apartament avea să fugă într-adevăr pe fereastră - în mare parte ca să scape *de ea* - Cassian merse pe holul slab luminat și plecă să caute ceva de mâncare.

Azi urma să aibă nevoie de hrană. Mai ales de îndată ce Nesta ar fi aflat exact de ce o chemase sora ei.

Nesta Archeron nu știa cum îl chema pe masculul din apartamentul ei.

Ea își scotoci memoria îmbibată de vin când reveni în dormitor, ferindu-se de grămezile de cărți și haine, amintindu-și de privirile înfierbântate din tavernă, de întâlnirea umedă și pătimașă a gurilor lor, de transpirația care o acoperise călărindu-1 până ce plăcerea și băutura o aruncaseră într-o uitare binecuvântată, dar nu și numele lui.

Când Nesta ajunse în dormitorul înghesuit și slab luminat, masculul deja se aplecase afară pe fereastră, Cassian fără îndoială pândind pe strada de dedesubt, ca să-i vadă ieșirea deosebit de jalnică. Patul cu baldachin de alamă era șifonat, cearșafurile erau pe jumătate căzute pe podeaua deformată de lemn care scârțâia, iar fereastra întredeschisă se lovea de zid în balamalele-i slăbite. Masculul se întoarse către ea.

Era chipeș, ca majoritatea masculilor Mari Fae. Puțin mai slab decât îi plăcea ei - practic un băiat în comparație cu musculosul înalt care tocmai umpluse cadrul ușii. El tresări când ea intră, mâh- nindu-se când observă ce purta Nesta.

- Eu... Asta e...

Nesta își scoase cămașa lui, rămânând în pielea goală. El căscă ochii mari, dar mirosul fricii lui rămase - nu de ea se temea, ci de masculul pe care îl auzise la ușa de la intrare. Când își aminti cine era sora ei. Cine era partenerul surorii ei. Cine erau prietenii surorii ei. Ca și când ceva din toate astea ar fi însemnat ceva.

Ce miros ar fi avut frica lui dacă ar fi aflat că îl folosise și se culcase cu el ca să se poată controla? Ca să liniștească acel întuneric agitat ce clocotea în ea din clipa în care ieșise din Cazan? în ultimul an, Nesta aflase că sexul, muzica și băutura o ajutau. Nu întru totul, dar îi împiedicau puterea să dea în clocot. Chiar dacă o mai simțea curgându-i prin sânge, încolăcită strâns în jurul oaselor ei.

Aruncă spre el cămașa albă.

- Acum poți să folosești ușa de la intrare.

El își trase cămașa peste cap.

-Eu... El mai este...

Continuă să-i privească sânii obraznici în răcoarea dimineții, trupul gol, locul în care i se uneau coapsele.

- Adio!

Nesta intră în baia ruginită lipită de dormitor. Cel puțin aici avea apă caldă.

Câteodată.

Feyre și Elain încercaseră să o convingă să se mute, dar le ignorase întotdeauna sfatul. La fel cum ignorase tot ce se vorbise azi. Știa că Feyre avea de gând să o dojenească. Poate din cauză că Nesta trecuse tot ce băuse la tavernă seara trecută în contul surorii ei.

Nesta pufni, rotind mânerul din baie. Acesta scârțâi, metalul fiind rece la atingere, iar apa împroșcă, stropind apoi cada crăpată și pătată.

Asta era casa ei. Fără servitori, fără ochi care să îi supravegheze și să îi judece fiecare mișcare, fără

companie, în afară de cazul în care invita ea pe cineva sau primea vizita vreunui războinic arogant și băgăcios.

Dură cinci minute ca apa să se încălzească suficient încât să înceapă să umple cada. Anul trecut, fuseseră zile în care nici măcar nu se deranjase să aștepte. Uneori, când intra în apa rece ca gheața, nu simțea frigul, ci doar profunzimea întunecată a Cazanului în timp ce o devora. în timp ce îi smulgea omenia și moralitatea, transformând-o în *asta.*

Se luptase câteva luni cu panica paralizantă care îi făcea oasele să tremure de frica de a se scufunda, dar se forțase să o înfrunte, învățase să stea în apa ca un sloi, îngrețoșată și tremurând, scrâșnind din dinți; refuzase să se miște înainte ca trupul ei să-și dea seama că era într-o cadă și nu în Cazan, că era în apartamentul său și nu în castelul de piatră de peste mare, că era vie și nemuritoare. Chiar dacă tatăl ei nu era.

Nu, tatăl ei era cenușă în vânt, existența lui fiind marcată doar de o piatră de mormânt pe un deal din afara acestui oraș. Sau așa îi spuseseră surorile ei.

„Te-am iubit din prima clipă în care te-am ținut în brațe“, îi spusese el în acele ultime momente împreună.

„Să nu-mi atingi fata cu mâinile tale murdare!“ fuseseră ultimele lui cuvinte, rostite cu furie regelui Hybernului. Tatăl ei își risipise acele ultime cuvinte pe nenorocitul de rege.

Tatăl ei. Bărbatul care nu luptase niciodată pentru copiii lui, nu până la sfârșit. Când venise ca să îi salveze - să salveze oamenii și ființele Fae, da, dar, mai mult decât orice, pe fiicele lui. Pe ea.

O risipă colosală și stupidă.

Puterea neagră curgea prin ea, dar nu fusese suficient să îl împiedice pe regele Hybernului să ii rupă gâtul.

Ea își urâse tatăl, îl urâse profund, și totuși el o iubise

dintr-un motiv inexplicabil. Nu îndeajuns încât să încerce să îi scape de sărăcie sau să îi împiedice să moară de foame. Dar cumva reușise să adune o armată pe continent. Să conducă o corabie care purta numele ei.

Nesta tot își urâse tatăl în acele ultime clipe. Iar apoi, gâtul îi pâ- râise, dragostea nesăbuită pentru ea umplându-i ochii când își dădea duhul, nu teama.

Asta dăinuise - expresia din ochii lui. Disprețul din inima ei, în timp ce el murea pentru ea. Acesta o chinuise, rozând-o ca puterea pe care și-o reprimase profund, agitându-se violent în mintea sa până ce nicio baie rece ca gheața nu o putea amorți.

L-ar fi putut salva.

Era vina Regelui Hybernului. Ea știa asta. Dar era și a ei. La fel cum era vina ei că Elain fusese prinsă de Cazan după ce Nesta îl spionase cu puterea minții și că Hybernul făcuse lucruri atât de îngrozitoare ca să le vâneze pe ea și sora ei ca pe niște căprioare.

Uneori, groaza și panica îi înlemneau trupul încât nimic nu o putea face să respire. Nimic nu putea împiedica puterea îngrozitoare să crească tot mai mult în ea. Nimic în afară de muzica din taverne, jocurile de cărți cu străinii, nenumăratele sticle de vin și sexul care o făcea să nu mai simtă nimic, dar îi oferea un moment de eliberare în mijlocul vuietului din sinea ei.

Nesta termină baia, spălându-și trupul de transpirația și alte rămășițe ale nopții trecute. Partida de sex nu fusese proastă - se culcase și cu alții mai pricepuți, dar și mai stângaci. Nici măcar nemurirea nu era suficientă ca unii masculi să stăpânească arta amorului.

Așadar, învățase singură ce îi plăcea. Făcuse rost de ceai contraceptiv pentru o lună de la spițeria locală, apoi adusese aici primul mascul, care aflase că fusese virgină abia când văzuse sângele de pe cearșafuri. Chipul i se

încordase de dezgust; după o clipă, un licăr de frică i se citise în privire la gândul că ar fi putut să-i zică surorii ei că prima experiență sexuală fusese nesatisfacătoare. Partenerului nesuferit al surorii ei. Nesta nu se deranjase să îi spună că îi evita pe amândoi cu orice preț. în special pe cel din urmă. Zilele astea, Rhysand părea mulțumit să procedeze la fel.

După războiul cu Hybernul, Rhysand îi oferise niște slujbe. Poziții în regatul lui.

Ea nu și le dorea. Oferite din milă, erau niște încercări palide de a o obliga să facă parte din viața lui Feyre, să aibă o simbrie frumoasă. Dar Marele Lord nu o plăcuse niciodată. Conversațiile lor erau în cel mai bun caz reci și civilizate.

Nu îi spusese niciodată că locuia aici din aceleași motive pentru care el o ura. Uneori, făcea băi reci. Alteori uita să mănânce. Nu suporta pârâitul șemineului. Și se îneca în vin, muzică și plăcere în fiecare seară. Toate lucrurile condamnabile pe care le credea Rhysand despre ea erau adevărate - iar Nesta o știuse cu mult timp înainte ca el să fi apărut la ușa ei.

Orice ofertă pe care i-o făcea Rhysand era doar din dragoste pentru Feyre. Era mai bine să își petreacă timpul așa cum își dorea. La urma urmei, ei plăteau în continuare pentru toate.

Bătaia din ușă zgudui întregul apartament.

Ea se încruntă privind spre camera din față, gândindu-se dacă să pretindă că plecase, dar Cassian o putea auzi și mirosi. Iar dacă i-ar fi distrus ușa, ceea ce era foarte probabil, ar fi avut neplăcerea de a-i explica asta proprietarei avare.

Așadar, Nesta îmbrăcă rochia pe care o lăsase pe podea cu o seară în urmă, apoi descuie din nou cele patru încuietori pe care le instalase în ziua în care sosise. Era practic un ritual să le încuie la lăsarea nopții. Chiar și

când masculul anonim fusese aici, chiar și beată de atât vin, tot își amintise să le încuie pe toate.

Ca și când asta i-ar fi ținut departe pe monștrii acestei lumi.

Nesta deschise ușa suficient cât să vadă zâmbetul arogant al lui Cassian, și o lăsă întredeschisă când plecă în grabă să își caute încălțările.

El intră după ea cu o cană de ceai, probabil împrumutată de la prăvălia din colț. Sau dăruită de-a dreptul, având în vedere că oamenii aveau tendința să venereze pământul pe care călcau cizmele lui murdare de noroi. Era adorat de cei din oraș, înainte de conflictul cu Hybernul, iar eroismul și sacrificiul lui - faptele de pe câmpurile de luptă - îi câștigaseră și mai multă admirație după sfârșitul acestuia.

Nu îi condamna admiratorii. Trăise plăcerea și groaza de a-1 urmări pe câmpul de luptă. încă se trezea transpirată, amintindu-și cum nu reușise să respire când îl văzuse luptând, înconjurat de inamici; ce simțise când puterea Cazanului se ridicase, iar ea știuse că avea să lovească unde armata lor era cea mai puternică - în el.

Ea nu reușise să îi salveze pe cei o mie de illyrieni care căzuseră după ce îl chemase într-un loc sigur. Evita și acea amintire.

Cassian îi studie apartamentul și fluieră încetișor.

-Te-ai gândit vreodată să tocmești o femeie de serviciu?

Nesta studie micul apartament - o canapea lăsată roșie, un șe- mineu din cărămidă, pătat de funingine, un fotoliu înflorat, mâncat de molii, și bucătărioara veche, plină cu teancuri înclinate de vase murdare. Unde își aruncase încălțările cu o seară în urmă? Plecă să le caute în dormitor.

- Niște aer proaspăt ar fi un început bun, adăugă Cassian din camera cealaltă.

Fereastra scârțâi când el o deschise.

Ea își găsi pantofii maro în colțuri opuse ale dormitorului. Unul duhnea a vin vărsat.

Nesta se așeză pe marginea saltelei ca să îi încalțe, trăgând de șireturi. Nu se deranjă să își ridice privirea când pașii fermi ai lui Cassian se apropiară și apoi se opriră în prag.

El adulmecă o dată. Zgomotos.

- Speram că măcar ai schimbat cearșafurile între vizitatori, dar se pare că nu te deranjează.

Nesta legă șireturile primului pantof.

- Ce te privește pe tine?

El ridică din umeri, deși încordarea de pe chipul lui nu reflecta prea multă nonșalanță.

- Dacă pot să simt mirosul mai multor masculi diferiți, atunci cu siguranță și însoțitorii tăi pot.

- Asta nu i-a împiedicat.

Ea își legă celălalt pantof, ochii căprui ai lui Cassian urmărindu-i mișcarea.

- Ți se răcește ceaiul.

Dinții lui licăriră.

Nesta îl ignoră și căută din nou prin dormitor. Haina ei...

- Haina ta este pe podea lângă ușa de la intrare, spuse el. Și o să fie răcoare afară, deci ia-ți o eșarfa.

Ea îl ignoră și de data asta, dar trecu pe lângă el, atentă să nu îl atingă, și își găsi haina de un albastru închis acolo unde-i spusese Cassian. Deschise ușa de la intrare, facându-i semn să iasă primul.

Cassian se uită în ochii ei când trecu pe lângă Nesta, întinse un braț...

Și luă din cuierul din zid eșarfa crem cu albastru pe care i-o dăruise Elain de ziua ei, primăvara trecută. O

apucă în pumn și o legănă ca și când ar fi fost un șarpe gâtuit când trecu pe lângă ea.

Ceva nu îi dădea pace. De obicei, Cassian rezista un pic mai mult înainte să se enerveze. Poate avea o legătură cu ceea ce voia Feyre să spună acasă.

Nestei i se strânse stomacul când închise fiecare încuietoare.

Nu era proastă. Știa că de când se terminase războiul fusese agitație în aceste ținuturi și pe continent. Știa că fără zidul care să acționeze ca o barieră, unele teritorii Fae forțau limitele cât puteau, revendicând granițele și în ceea ce privea modul în care îi tratau pe oameni. Și știa că acele patru regine umane încă se ascundeau în palatul lor comun, cu armatele nefolosite și intacte.

Toate erau niște monștri. O uciseseră pe regina cu păr auriu, care le trădase și o vânduseră pe o alta - Vassa - unui lord-vrăjitor. Părea potrivit ca, acum, cea mai tânără dintre cele patru regine rămase să fi fost transformată într-o babă de Cazan. Transformată într-o Fae cu viață lungă, da, dar îmbătrânită într-o carcasă stafidită, drept pedeapsă pentru puterea pe care o luase Nesta de la Cazan - o smulsese când acesta îi transformase corpul muritor în ceva nou.

Regina zbârcită o condamna pe ea. își dorise să o ucidă, deoarece Corbii Hybernului avuseseră dreptate înaintea lui Bryaxis, iar Rhysand îi distrusese pentru că se infiltraseră în biblioteca din Casa Vântului.

în cele paisprezece luni de după război nu se auzise nimic de acea regină.

Dar dacă apăruse o nouă amenințare...

Cele patru încuietori părură să râdă de ea înainte ca Nesta să îl urmeze pe Cassian afară din clădire și în orașul aglomerat de dincolo de aceasta.

T*

„Casa“ de pe malul râului era de fapt un conac și era atât de nouă, curată și frumoasă, încât Nesta își aminti că pantofii îi erau pătați cu vin stătut abia când trecu pe sub bolta înaltă de marmură și ajunse în holul strălucitor de la intrare, decorat cu gust în nuanțe ivorii și galbene.

O scară uriașă împărțea în două spațiul imens, un candelabru din sticlă suflată manual - făurit de artizanii din Velaris - coborând din tavanul sculptat de deasupra. Luminile fae din fiecare glob în formă de cuib aruncau reflexii pâlpâitoare pe podeaua lustruită din lemn galben, fiind întrerupte doar de ferigi în ghivece, mobilier din lemn făcut tot în Velaris și o expoziție impresionantă de obiecte de artă. Ea nu se deranjă să remarce nimic din toate acestea. Covoarele luxoase albastre acopereau ici și colo podeaua imaculată, o plantă curgătoare întinzându-se de-a lungul holurilor cavernoase pe ambele părți, iar una trecea pe sub bolta scărilor, direct spre peretele cu ferestre din partea opusă, care dădeau către o peluză înclinată și râul strălucitor de la baza acesteia.

Cassian se îndreptă spre stânga - spre camerele oficiale de afaceri, o informase Feyre pe Nesta în timpul primului și singurului tur din urmă cu două luni. Nesta fusese atunci pe jumătate beată și urâse fiecare secundă și fiecare cameră perfectă.

Majoritatea masculilor le cumpărau soțiilor și partenerelor bijuterii drept cadouri pentru Solstițiul de Iarnă.

Rhys îi cumpărase lui Feyre un palat.

Nu - cumpărase pământul distrus de război, iar apoi îi dăduse partenerei lui frâu liber să proiecteze reședința visurilor lor.

Și, cumva, se gândi Nesta în timp ce îl urmă în liniște pe Cassian - care era neobișnuit de tăcut - pe hol spre

unul dintre birourile ale căror uși erau deschise, Feyre și Rhys *reușiseră* să facă locul acesta să pară confortabil și primitor. Era o clădire imensă, dar totuși o casă. Până și mobila obișnuită părea concepută pentru confort și relaxare, pentru conversații lungi în timpul unei mese copioase. Fiecare piesă de artă fusese aleasă de Feyre sau pictată de ea, multe fiind portrete și picturi cu *ei* - prietenii ei, noua sa... familie.

Bineînțeles, cu Nesta nu era niciunul.

Până și nenorocitul lor tată avea un portret pe perete, pe o latură a scării mari: el și Elain zâmbeau fericiți, așa cum fuseseră înainte ca lumea să se ducă naibii. Stăteau pe o bancă de piatră printre tufele de hortensia cu flori roz și albastre. Erau în fosta grădină a primei lor case, acel conac minunat de lângă mare. Nesta și mama lor nu erau nicăieri.

Așa fusese la urma urmei: Elain și Feyre își iubeau tatăl, Nesta fiind prețuită și educată de mama lor.

în timpul primului tur, Nesta observase lipsa ei de aici. Lipsa mamei lor. Nu spusese nimic, desigur, dar era o absență vădită.

Fu suficient încât să o facă acum să scrâșnească din dinți, să o îndemne să apuce lesa invizibilă interioară care ținea la distanță puterea oribilă din ea și să tragă cu putere când Cassian intră în birou și spuse celor care îi așteptau:

-A sosit!

Nesta se încordă, însă Feyre chicoti pur și simplu.

-Ai venit cu cinci minute mai devreme. Sunt impresionată!

-Pare un semn bun pentru jocurile de noroc. Ar trebui să mergem la Rita, spuse tărăgănat Cassian tocmai când Nesta intră în camera cu lambriuri de lemn.

Biroul se deschidea spre o curte cu grădină luxuriantă.

Spațiul era călduros și mare, iar ea ar fi putut recunoaște că îi plăceau rafturile de cărți de la podea la tavan, mobilierul din catifea de culoarea safirului din fața șemineului din marmură neagră, dacă nu ar fi văzut cine stătea înăuntru.

Feyre era cocoțată pe cotiera rotunjită a canapelei, îmbrăcată cu un pulover alb gros și pantaloni mulați negri.

Rhys, în hainele lui negre obișnuite, se rezema de marginea șemineului, cu brațele încrucișate. Astăzi nu-și afișa aripile.

Și Amren, în griul preferat, stătea picior peste picior în fotoliul de lângă șemineul aprins, măsurând-o disprețuitor din priviri pe Nesta, cu ochii ei argintii.

Atât de multe se schimbaseră între ea și femelă!

Nesta se ocupase de distrugere. Nu își permise să se gândească la cearta de la petrecerea sfârșitului de vară, de pe barcă. Sau la faptul că nu vorbise cu Amren de atunci.

Nu o mai vizitase pe Amren. Nu mai discutaseră la un joc de puzzle. Și cu siguranță lecțiile de magie luaseră sfârșit. Se asigurase și de această ultimă parte.

Cel puțin Feyre îi zâmbea.

- Am auzit că te-ai distrat aseară.

Nesta aruncă o privire între locul în care Cassian se așezase pe fotoliul din fața lui Amren, locul gol de pe canapea lângă Feyre și cel unde stătea Rhys lângă șemineu.

Ea își ținu spatele drept și bărbia sus, urând faptul că toți o priviră când alese să se așeze pe canapea lângă sora ei. Urând că Rhys și Amren îi observară pantofii murdari și că probabil încă mai mirosea a mascul, in ciuda băii făcute.

- Arăți groaznic! spuse Amren.

Nesta nu era suficient de proastă încât să se încrunte la... orice ar fi fost Amren. Da, acum era Mare Spiriduș, dar cândva fusese ceva diferit. Nu din lumea asta. Limba-i era încă destul de tăioasă ca să rănească.

Ca și Nesta, Amren nu avea o magie specifică regatului legată de Marii Spiriduși. Asta nu însemna că influența ei în regat era mai mică. Puterile de Mare Spiriduș ale Nestei nu se materializaseră niciodată - avea doar ce luase de la Cazan, în loc să îl lase să îi dăruiască putere, așa cum făcuse cu Elain. Nu știa ce smulsese de la Cazan când acesta îi răpise natura omenească, dar știa că erau lucruri pe care nu intenționa să le înțeleagă sau să le stăpânească vreodată. Gândul în sine îi întorcea stomacul pe dos.

- Deși pariez că-ți este greu să arăți bine când ieși în oraș noaptea târziu, te îmbeți până-ți pierzi mințile și te culci cu orice îți iese în cale, continuă Amren.

Feyre întoarse capul spre Aghiotantul Marelui Lord. Rhys părea înclinat să fie de acord cu Amren. Cassian își ținu gura. Nesta spuse lin:

- Nu știam că activitățile mele intră sub jurisdicția ta, zise calm Nesta.

Cassian scoase un murmur ce părea un avertisment. Ea nu știa pentru care dintre ei. Sau nu îi păsa.

Ochii lui Amren străluciră, o rămășiță a puterii care arsese cândva în ea. Tot ce mai rămăsese acum. Sora lui Feyre știa că și puterea ei ar fi putut străluci așa, dar, cu toate că Amren se dezvăluise a fi lumină și căldură, Nesta știa și că flacăra ei argintie izvora dintr-un loc mai rece și mai întunecat. Un loc vechi - și totuși complet nou.

- Intră, când cheltuiești atât de mult din aurul nostru pe vin! o provocă Amren.

Poate îi forțase prea mult cu nota de plată din seara precedentă.

Nesta se uită la Feyre, care tresări.

- Deci tu chiar m-ai făcut să vin până aici ca să fiu mustrată?

Ochii lui Feyre - aceiași ca ai ei - se îmblânziră puțin.

-Nu, nu ești mustrată. Ea aruncă o privire tăioasă spre Rhys, care era încă tăcut și rece, rezemat de marginea șemineului, iar apoi spre Amren, care clocotea pe fotoliul ei. Consideră că e o discuție.

Nesta se ridică repede în picioare.

- Viața mea nu te privește și nici nu este deschisă vreunei *discuții!*

- Stai jos! se răsti Rhys.

Asprimea, influența și puterea din glasul care-i dăduse ordinul...

Nesta înțepeni, împotrivindu-se și urând faptul că partea Fae din ea se supunea unor asemenea lucruri. Cassian se aplecă înainte în fotoliu ca și când ar fi sărit între ei. Nesta ar fi putut jura că pe chipul lui se întipărise ceva asemănător suferinței.

Dar Nesta se uită în ochii lui Rhys și-și transpuse în privire fiecare gram de sfidare, chiar dacă ordinul lui îi făcea genunchii *să vrea* să se îndoaie, să se așeze.

Rhys spuse:

-Ai să rămâi! zise Rhys. Ai să asculți!

Ea râse încet.

- Nu ești Marele meu Lord. Nu îmi dai ordine.

Dar știa cât de puternic era el. Văzuse și simțise asta. încă tremura în preajma lui.

Rhys mirosi acea frică. O parte a gurii lui se ridică într-un zâmbet nemilos.

- Vrei să mă înfrunți, Nesta Archeron? spuse el mieros. Marele Lord al Regatului Nopții gesticulă spre peluza înclinată de dincolo de ferestre. Avem destul spațiu să ne luptăm.

Nesta își dezgoli dinții, strigând în tăcere la propriul corp să asculte de ordinele *ei.* Mai degrabă ar fi murit decât să i se supună lui. Oricăruia dintre ei.

Rhys zâmbi mai larg, conștient de acest fapt.

- Destul! se răsti Feyre la Rhys. Ți-am spus să nu te bagi!

El își mută privirea împestrițată cu stele spre partenera lui, iar Nesta nu putu face prea multe înainte se prăbușească pe canapea când genunchii îi cedară în sfârșit. Feyre își înclină capul, umflân- du-și nările, și îi zise lui Rhysand:

- Poți ori *să pleci,* ori să rămâi și să taci!

Rhys își încrucișă din nou brațele, dar nu spuse nimic.

- E valabil și pentru tine! i se adresă Feyre lui Amren.

Femela își drese zgomotos vocea și se culcuși în fotoliul ei.

Nesta nu se deranjă să pară amabilă când Feyre se întoarse spre ea și se așeză corespunzător pe canapea, pernele din catifea scârțâind sub ea. Sora ei înghiți în sec.

-Trebuie să facem niște schimbări, Nesta, zise răgușită Feyre. Toți trebuie să facem, și tu, și *noi.*

Unde naiba era Elain?

- Am să-mi asum eu vina, continuă Feyre, pentru că am permis lucrurilor să ajungă atât de departe și atât de rău. După războiul cu Hybernul și tot ce s-a mai întâmplat, asta... Tu... Ar fi trebuit să-ți fiu alături ca să te ajut, dar nu am fost, și sunt pregătită să admit că o parte din vină e a mea.

- Pentru *ce* anume ești vinovată? spuse Nesta printre dinți.

- Pentru comportamentul tău de rahat, zise Cassian.

I-o spusese la Solstițiul de Vară. Și, la fel ca atunci, spatele îi înțepeni la insulta și *aroganța...*

- Uite, continuă Cassian, ridicând mâinile, nu este

vreo greșeală morală, dar...

- înțeleg ce simți, interveni Feyre.
- Nu știi *nimic* despre ce simt.
- Este timpul să facem niște schimbări, continuă Feyre. începând de acum.
- Ține-ți prostiile fățarnice altruiste departe de viața mea!
- Nu ai o viață! îi răspunse Feyre. Și nu am de gând să mai stau vreo clipă și să văd cum te distrugi. își atinse pieptul în dreptul inimii, cu mâna tatuată, ca și când asta ar fi însemnat ceva. Am decis ca după război să te las în pace, dar se pare că a fost o greșeală. Că *eu* m-am înșelat.

-O?

Cuvântul era un pumnal aruncat între ele.

Rhys se încordă la surâsul disprețuitor, dar tot nu spuse nimic.

-Ai terminat-o, șopti Feyre, cu vocea tremurândă. Comportamentul ăsta, apartamentul în care locuiești - ai terminat-o cu toate astea, Nesta!

- Și unde ar trebui să mă duc? întrebă Nesta pe un ton rece.

Feyre se uită la Cassian.

Pentru prima dată, Cassian nu zâmbea.

- Cu mine, spuse el. Ca să te antrenezi.

CHPIT0LUL2

Cassian se simțea de parcă ar fi tras o săgeată într-un dragon care dormea. Nesta, cu haina ei albastră uzată, cu pantofii pătați și rochia gri șifonată, îl măsură din priviri și întrebă:

-Ce?

- După întâlnirea asta, te muți în Casa Vântului, o lămuri Feyre. Ea dădu din cap spre est, spre palatul cioplit în munții din capătul îndepărtat al orașului. Eu și Rhys am decis ca în fiecare dimineață să te antrenezi cu Cassian în Windhaven, în Munții Illyrieni. După prânz, tot restul după-amiezii o să ai de lucru în biblioteca de sub Casa Vântului. Dar apartamentul, tavernele murdare - *s-a terminat* cu toate astea, Nesta!

Nesta își strânse pumnii în poală, dar nu spuse nimic.

El ar fi trebuit să se așeze lângă ea, în loc să îi permită Marii Doamne să stea pe canapea, la distanță de un braț. Nu conta că Feyre avea deja un scut în jurul ei, mulțumită lui Rhys - îl avusese și la micul dejun. „Face parte din antrenamentul meu actual“, mor- măise Feyre când Cassian întrebase despre apărarea de fier, atât de puternică încât îi masca până și mirosul. „Rhys l-a rugat pe Helion să îl învețe despre scuturile cu adevărat impenetrabile, deci bineînțeles că am plăcerea să fiu

supusă testului. Trebuie să încerc să îl sparg pe ăsta, ca să văd dacă Rhys urmează corect instrucțiunile lui Helion. Este un nou fel de nebunie.“

însă una care se dovedise întâmplătoare. Chiar dacă ei nu știau ce putea face puterea Nestei împotriva magiei obișnuite.

Rhys părea să se gândească la același lucru, iar Cassian se pregăti să sară între cele două surori. Pietrele lui Siphon licăriră în semn de avertisment atunci când puterea lui Rhys vui.

Cassian nu se îndoia că Feyre se putea apăra împotriva majorității adversarilor, dar Nesta...

El nu era prea sigur că Feyre avea să riposteze, chiar dacă Nesta și-ar fi aruncat puterea îngrozitoare asupra ei. Și ura că nu știa dacă Nesta ar fi decăzut destul de mult încât să o facă, și că situația se agravase într-atât încât chiar să se gândească la posibilitatea asta.

-Nu mă mut în Casa Vântului! spuse Nesta. Și nu mă antrenez în satul ăla mizerabil! Cu siguranță nu cu *el.*

Ea îi aruncă o privire plină de venin.

- Nu se poate negocia, spuse Amren, încălcându-și a doua oară în câteva minute promisiunea de a nu se băga în discuție pe cât posibil.

Cea mai mare dintre surorile Archeron avea talentul de a se face plăcută. Totuși, Nesta și Amren întotdeauna avuseseră o legătură - o înțelegere.

Până la cearta lor de pe barcă.

- Pe naiba nu se poate! o provocă Nesta, dar nu încercă să se ridice în picioare când ochii lui Rhysand licăriră cu un avertisment rece.

- Lucrurile din apartamentul tău sunt împachetate chiar acum, spuse Amren, luând o scamă de pe bluza ei de mătase. Când ai să te întorci, o să fie gol. Hainele tale deja sunt trimise la Casă, deși am dubii c-or să fie potrivite pentru antrenamentul din Windhaven.

Se uită cu subînțeles la rochia gri a Nestei, mai largă decât fusese cândva. Observa Nesta micul licăr de îngrijorare din ochii fumurii ai lui Amren - înțelegea cât de rar se întâmpla asta?

Mai mult decât atât, înțelegea Nesta că nu se întruniseră ca să o condamne, ci pentru că erau îngrijorați? Privirea ei furioasă transmise lui Rhysand că i se părea doar un atac.

- Nu poți să faci așa ceva! spuse Nesta. Nu fac parte din regatul ăsta!

- Se pare că nu te deranjează să cheltuiești banii regatului, îi răspunse Amren. în timpul războiului cu Hybernul, ai acceptat poziția de emisar al nostru pentru oameni. Nu ai renunțat niciodată la rolul ăla, deci legea te consideră încă un membru oficial al regatului. Cu o fluturare a degetelor ei mici, o carte pluti spre Nesta înainte să cadă cu un zgomot surd pe pernele de lângă ea. Cam atâta magie mai avea acum Amren - magie obișnuită și banală de Mare Spiriduș. Pagina două sute treizeci și șase, dacă vrei să verifici.

Amren le citise *legile* cu atenție pentru asta? Cassian nici măcar nu știa că exista o asemenea regulă - acceptase poziția pe care i-o oferise Rhys fără întrebări, fără să îi pese ce accepta, doar ca el, Rhys și Azriel să fie împreună și să aibă o patrie pe care să nu le-o poată lua nimeni vreodată. Până la Amarantha.

Niciodată n-avea să înceteze să fie recunoscător pentru asta: pentru Marea Doamnă care era la doar câțiva pași de el, îi salvase pe toți de domnia Amaranthei, îi adusese înapoi fratele, iar apoi îl scosese pe Rhys din întunericul care zăbovea.

- Deci uite ce opțiuni ai, fato! spuse Amren, ridicându-și bărbia delicată.

Cassian nu rată privirea dintre Feyre și Rhys: agonia

de pe chipul Marii Doamne, care știa ce ultimatum trebuia să-i dea Rhys Nestei și furia pe jumătate reprimată a lui Rhys că partenera lui suferea atât de mult din cauza asta. Mai văzuse astăzi schimbul acesta de priviri și sperase să nu îl mai revadă.

Cassian luase devreme micul dejun împreună cu ei în dimineața asta când Rhys primise nota de plată pentru distracția nocturnă a Nestei. Când Rhys citise lista cu voce tare: sticle de vin rar, mâncăruri exotice, datorii la jocurile de noroc...

Feyre își fixase cu privirea farfuria până când lacrimi tăcute îi căzuseră în omletă.

Cassian știa că se mai discutase - că se mai certaseră - în legătură cu Nesta, întrebându-se dacă să îi mai acorde timp să se vindece, așa cum crezuseră cu toții la început că avea să se întâmple, sau să intervină. Dar când Feyre plânsese la masă, el își dăduse seama că era un fel de ruptură, de acceptare a faptului că nu mai putea să spere.

Cassian fusese nevoit să-și aducă aminte de toate orele de antrenament și de toate ororile pe care le îndurase pe câmpul de luptă ca să nu afișeze aceeași tristețe.

Rhys strânsese liniștitor mâna lui Feyre înainte să se uite la Azriel și după aceea la Cassian și făcuse planul acesta. Ca și când ar fi așteptat de foarte mult timp.

Elain intrase la jumătatea mesei. Muncise în grădina casei de la răsărit și fusese serioasă când Rhys o pusese la curent. Feyre nu reușise să spună nimic, dar Elain îl ascultase pe Rhys fără să-și mute privirea.

Apoi Rhys o chemase pe Amren din apartamentul ei din mansardă, din partea cealaltă a râului. Feyre insistase ca ordinul să vină de la Amren, nu de la Rhys, ca să păstreze un soi de legătură de familie între Rhys și sora ei.

Cassian nu credea că exista una, dar Rhys acceptase,

îngenunchind lângă Feyre, ștergându-i urmele lacrimilor și sărutându-i tâmplele. Atunci plecaseră toți de la masă, oferindu-le intimitate Marelui Lord și Marii Doamne.

Cassian își luase zborul după câteva minute, lăsând șuieratul vântului să-i acopere toate gândurile și răcoarea acestuia să îi calmeze inima agitată. întâlnirea asta, ce urma să se întâmple... nimic nu avea să fie ușor.

Ei căzuseră de acord că Amren fusese dintotdeauna unul dintre puținii oameni care puteau să o convingă pe Nesta. Cea de care Nesta părea să se teamă, chiar dacă puțin. Care înțelegea cumva cum era Nesta în sinea ei.

Fusese singura cu care Nesta vorbise sincer după război.

Nu părea o coincidență că, în ultima lună, de când se certaseră pe barcă, Nesta se purtase și mai îngrozitor. Că acum arăta... așa.

- Unu, spuse Amren ridicând un deget subțire, poți să te muți în Casa Vântului, să te antrenezi cu Cassian dimineața și să lucrezi în bibliotecă după-amiaza. Nu ai să fii prizonieră. Dar nimeni nu o să te ducă în zbor și nici nu o să te teleporteze în oraș. Dacă vrei să te aventurezi în oraș, poți să o faci. Adică, dacă ai să reușești să cobori cele zece mii de trepte ale Casei. Ochii lui Amren licăriră provocator. Și dacă poți cumva să găsești vreo doi bani ca să îți cumperi de băut. Dar dacă respecți planul ăsta, o să ne gândim din nou cum și unde ai să locuiești peste câteva luni.

- Și care e cealaltă opțiune? întrebă furioasă Nesta.

Mamă cerească, femeia asta - femela! Nu mai era om. Cassian se gândea la foarte puținii oameni care ar fi îndrăznit să-i sfideze pe Amren și pe Rhys. Cu siguranță nu în aceeași cameră. Cu siguranță nu cu un astfel de venin.

- Să te întorci în ținuturile oamenilor.

Amren sugerase câteva zile într-o temniță din Orașul

Cioplit, dar Feyre spusese pur și simplu că lumea oamenilor ar fi fost mai mult decât potrivită ca închisoare pentru cineva ca Nesta.

Și pentru cineva ca Feyre. Și Elain.

Toate cele trei surori erau acum Mari Spiriduși cu puteri considerabile, deși doar cele ale lui Feyre erau eliberate. Nici măcar Amren nu știa dacă Elain și Nesta mai aveau puteri. Cazanul le dăruise puteri unice, diferite de ale celorlalți Mari Spiriduși: darul viziunii celei dintâi și darul... Cassian nu știa cum să definească darul Nestei. Nu știa dacă măcar era unul - sau ceva ce luase ea. Focul argintiu, acel sentiment de moarte iminentă, puterea brută pe care o văzuse când se izbise în Regele Hybernului. Orice ar fi fost, depășea darurile obișnuite ale Marilor Spiriduși.

Lumea oamenilor era în urma lor. Nu se puteau întoarce niciodată. Chiar dacă toate trei erau eroine de război, fiecare pe bună dreptate, oamenilor nu le-ar fi păsat. Ar fi păstrat distanța, dacă nu ar fi fost provocați violent. Deci da: Nesta putea practic să se întoarcă în ținuturile umane, dar acolo n-avea să găsească niciun tovarăș, nicio primire călduroasă și niciun oraș care să o accepte. Orice locuință ar fi găsit, ar fi fost în primul rând incapabilă să o părăsească, ar fi fost limitată la curtea casei de frica prejudecăților oamenilor.

Nesta se întoarse spre Feyre, dezgolindu-și dinții.

- Și astea sunt singurele mele opțiuni?

-îmi... Feyre se opri înainte să poată spune restul - *îmi pare rău* - și își îndreptă umerii. Deveni Marea Doamnă a Regatului Nopții, chiar și fără coroana ei neagră, chiar și în puloverul vechi al lui Rhys. Da.

- Nu ai niciun drept.

-Eu...

Nesta izbucni.

-M-ai târât în încurcătura asta, în locul ăsta oribil! *Tu*

ești motivul pentru care sunt așa, pentru care sunt *blocată* aici...

Feyre tresări. Furia lui Rhys deveni palpabilă, un puls de putere întunecată care îl făcu pe Cassian să simtă un nod în stomac - instinctul fiecărui războinic de a sta drept.

- Destul! șopti Feyre.

Nesta clipi.

Feyre înghiți, dar nu dădu înapoi.

- *Destul!* Te muți în Casă, ai să te antrenezi și ai să lucrezi, și nu îmi pasă ce venin scuipi spre mine! O faci!

- Elain trebuie să mă poată vizita...

- Elain a fost de acord cu asta în urmă cu câteva ore. Acum îți împachetează lucrurile. Te vor aștepta la sosire.

Nesta dădu înapoi.

Feyre nu cedă.

- Elain știe cum să dea de tine. Dacă vrea să te viziteze la Casa Vântului, este liberă să o facă. Unul dintre noi o s-o ducă bucuros acolo.

Cuvintele plutiră între ele atât de apăsător și ciudat, încât Cassian spuse:

- Promit să nu mușc!

Nesta își ridică buza superioară când se întoarse spre el.

- Presupun că asta a fost ideea *ta...*

- Da, minți el zâmbind. O să ne distrăm de minune împreună! Era foarte probabil să se ucidă unul pe celălalt.

- Vreau să vorbesc cu sora mea. Singură! ordonă Nesta.

Cassian se uită la Rhys, care o fixă evaluator cu privirea pe Nesta. Se uitase astfel și la Cassian de câteva ori, de-a lungul secolelor, iar el nu o invidia deloc pe Nesta. Dar Marele Lord al Regatului Nopții dădu aprobator din cap.

- Ne găsiți pe hol.

Cassian își strânse mai mult pumnul la insulta insinuată - că nu aveau destulă încredere în ea încât să meargă mai departe de atât, în ciuda scutului lui Feyre. Chiar dacă partea rațională din el, de războinic, era de acord. Nesta căscă ochii, iar el își dădu seama că și ea înțelesese asta.

După felul în care își încordă Feyre maxilarul, Cassian bănuia că nu era mulțumită de „împunsătura" subtilă - nu avea să o ajute să o convingă pe Nesta că procedau așa pentru binele ei. Pe Rhys urma să-l certe mai târziu.

Cassian așteptă ca Rhys și Amren să se ridice înainte să îi urmeze afară. Ținându-se de cuvânt, Rhys făcu trei pași pe hol, departe de ușile de lemn vrăjite împotriva celor care ascultau, și se rezemă de zid.

Făcând la fel, Cassian i se adresă lui Amren:

- Nici măcar nu știam că avem asemenea legi despre statutul de membru al regatului.

- Nu avem.

Amren își curăță unghiile vopsite în roșu.

El înjură încet.

Rhys zâmbi ironic, însă Cassian se încruntă spre ușile duble închise și se rugă ca Nesta să nu facă vreo prostie.

■ X ■
'T'

Nesta își ținu drept spatele care o durea din cauza efortului. Presupunea că, în afară de regele Hybernului, niciodată nu urâse pe cineva atât de mult cum îi ura pe ei.

Toți discutaseră despre ea, considerând-o incapabilă, necontrolată și...

- înainte nu-ți păsa, spuse Nesta. De ce acum?

Feyre se jucă cu verigheta ei de argint cu safir în

formă de stea.

- Ți-am spus: nu a fost din cauză că nu mi-a păsat. Noi - toți, vreau să spun - am discutat de mai multe ori despre asta. Despre tine. Noi - *eu* am decis că ar fi mai bine să-ți oferim timp și intimitate.

- Și ce a avut de spus Elain despre asta?

O parte din ea nu voia să știe.

Feyre strânse din buze.

- Nu are legătură cu Elain. Și, din câte știu, nici cu ea nu prea te-ai văzut.

Nesta nu își dăduse seama că ei erau atât de atenți.

Nu îi explicase niciodată lui Feyre - nu-și găsise niciodată cuvintele ca să-i explice - de ce se distanțase atât de mult de toți. Elain fusese răpită de Cazan și salvată de Azriel și de Feyre. Totuși, groaza încă o cuprindea pe Nesta, trează și în somn: își amintea ce simțise după ce auzise chemarea îmbietoare a Cazanului, și-și dăduse seama că fusese pentru Elain, nu pentru ea sau Feyre. Cum se simțise să găsească gol cortul lui Elain și să vadă mantia albastră aruncată.

Lucrurile doar se înrăutățiseră de atunci.

„Voi aveți viața voastră, eu o am pe a mea“, îi spusese lui Elain la Solstițiul de Iarnă. Știuse cât de mult ar fi avut de suferit sora ei, dar Nesta nu suporta groaza profundă care dăinuia. Imaginea mantiei aruncate, apa rece a Cazanului, gâtul tatălui ei rupându-se...

-Dacă mai contează, speram că ai să-ți revii, zise Feyre precaută. Voiam să îți ofer intimitate să o faci, dacă tot pare că-i ataci pe toți cei care se apropie prea mult, dar tu nici măcar nu ai *încercat.*

„Poate ai să găsești puterea de a te strădui ceva mai mult anul ăsta.“ Cuvintele pe care i le spusese Cassian în urmă cu nouă luni, pe străzile acoperite de gheață, la câteva străzi distanță de aici, încă răsunau proaspăt în mintea Nestei.

- Să mă străduiesc?

Fusese singura replică la care se gândise.

- Știu că e o noțiune străină pentru tine.

Apoi furia izbucni din ea.

- De ce ar trebui să mă străduiesc măcar să fac ceva? Am fost târâtă în lumea asta a voastră, în regatul ăsta!

- Atunci, pleacă în altă parte!

Ea își înghiți propriul răspuns.

- Nu am unde să mă duc.

Era adevărul. Nu voia să se întoarcă în ținutul oamenilor. Niciodată nu se simțise în largul ei acolo. Iar lumea asta ciudată și nouă a Spiridușilor... Ar fi putut să accepte că acum avea un trup diferit și modificat, permanent schimbat, și că umanitatea i se furase, dar nu știa nici unde îi era locul în lumea asta. Acesta era gândul pe care încerca să îl înece în băutură, muzică și jocuri de cărți la fel de des pe cât se folosea de metodele acestea ca să calmeze puterea agitată din ea.

- Nu ai făcut decât să ne risipești banii, continuă Feyre.

-Banii partenerului tău. Alt sentiment rănit. Sângele Nestei murmură la atacul direct. îți mulțumesc foarte mult pentru că ți-ai răpit din timpul dedicat construirii casei și cumpărăturilor ca să îți amintești de mine.

- Am construit o cameră în casa asta pentru tine. Te-am rugat să mă ajuți să o decorez. Mi-ai spus să te las în pace.

- De ce mi-aș dori să stau în casa asta?

De acolo putea să vadă exact cât de fericiți erau. în acea casă ni- ciunul dintre ei nu părea nici pe departe la fel de distrus de război ca ea. Aproape făcuse parte din acel cerc. îi ținuse de mâini când rămăseseră împreună în dimineața ultimei lupte și crezuse că probabil aveau să supraviețuiască toți.

Apoi, aflase cât de nemilos putea să-i fie luat totul,

care era cu adevărat prețul speranței, fericirii și dragostei. Nu voia să îl mai înfrunte vreodată. Nu mai voia să suporte ce simțise în poiana din pădure, unde regele Hybernului chicotise și sângele era peste tot. Puterea ei nu fusese suficientă să îi salveze atunci. Presupunea că de atunci o pedepsea pentru că eșuase, ținând-o închisă în ea.

- Pentru că ești sora mea, zise Feyre.

-Da, și întotdeauna te sacrifici pentru noi, biata ta familie omenească...

- Ai cheltuit *cinci sute de monede de aur* aseară! izbucni Feyre, ridicându-se în picioare ca să facă pași în fața șemineului. Știi cât înseamnă asta? Știi cât de *jenată* am fost când am primit nota de plată în dimineața asta, iar prietenii mei - familia mea - au fost nevoiți să audă toată tărășenia?

Nesta ura acel cuvânt. Termenul pe care îl folosea Feyre ca să își descrie curtenii. Ca și când lucrurile fuseseră atât de jalnice cu familia Archeron, încât Feyre fusese nevoită să găsească alta. Să-și aleagă una. Unghiile îi înțepară palmele Nestei, durerea acope- rind-o pe cea a inimii strânse.

-Și să aud nu doar suma imensă, ci și pe ce ai risipit-o... continuă Feyre.

- O, deci este vorba de salvarea aparențelor...

- Este vorba despre modul în care se reflectă asupra mea, a lui Rhys și asupra regatului când sora mea nenorocită ne cheltuiește banii pe vin și jocuri de noroc și nu face *nimic* pentru a ajuta orașul! Dacă sora mea nu poate fi controlată, atunci de ce să avem dreptul să îi conducem pe ceilalți?

- Nu sunt un obiect, ca să mă controlezi, spuse Nesta cu răceală.

Tot ce ținea de viața ei, din clipa în care se născuse,

fusese controlat de alți oameni. Trecuse prin diverse situații; când încercase să preia controlul, fusese zădărnicită la fiecare pas, iar ea ura asta chiar mai mult decât pe regele Hybernului.

- Âsta-i motivul pentru care ai să te antrenezi la Windhaven. Ai să înveți să *te* controlezi.

- Nu mă duc.

- Ai să mergi, chiar dacă o să fie nevoie să te legăm și să te cărăm până acolo. Ai să participi la lecțiile lui Cassian și ai să faci orice o să te pună Clotho să faci în bibliotecă. Nesta alungă amintirea profunzimilor întunecate ale bibliotecii, a monstrului de demult care locuise acolo. îi salvase de acoliții Hybernului, dar... Refuză să se gândească la asta. Ai să o respecți pe ea și pe celelalte preotese din bibliotecă, spuse Feyre, și nu ai să le faci nicio problemă. Restul timpului liber ai să ți-1 petreci cum dorești. în Casă.

Furia clocotitoare pompa prin ea atât de zgomotos, că Nesta abia auzea focul adevărat în fața căruia făcea pași Feyre. Se bucura de vuietul din mintea ei - sunetul lemnelor ce pârâiau îi aducea atât de bine aminte de clipa în care gâtul tatălui ei se frânsese, încât nu suporta să aprindă un foc în propria-i casă.

- Nu aveai niciun drept să îmi închizi apartamentul, să îmi iei lucrurile...

- Care lucruri? Câteva haine și niște mâncare stricată.

Nesta nu avu șansa să se întrebe de unde știa Feyre asta, pentru că sora ei spuse: „Am să demolez clădirea aia“.

- Nu ai îndrăzni!

- S-a făcut! Rhys l-a vizitat deja pe proprietar. O să fie demolată și reconstruită ca adăpost pentru familiile încă refugiate din cauza războiului.

Nesta încercă să își controleze respirația sacadată.

Fusese lipsită de una dintre puținele alegeri făcute. Lui Feyre nu părea să îi pese. Feyre făcuse dintotdeauna ce-și dorea. întotdeauna primea ce voia. Iar acum părea că și dorința asta avea să i se împlinească.

- Nu vreau să mai vorbesc niciodată cu tine! zise Nesta furioasă.

- Bine. Poți să vorbești în schimb cu preotesele și Cassian.

Nu o putea convinge să se răzgândească insultând-o.

- Nu am să fiu prizoniera ta...

- Nu. Poți să te duci oriunde vrei. Așa cum a spus Amren, ești liberă să părăsești Casa. Dacă reușești să cobori cele zece mii de trepte. Ochii lui Feyre erau strălucitori. Dar nu mai am de gând să plătesc ca să te distrugi singură!

Să se distrugă singură. Liniștea bâzâi în urechile Nestei și se undui peste flăcările ei, sufocându-le, liniștind furia insuportabilă. Se lăsă o liniște totală.

Se obișnuise cu liniștea ce se pogorâse din clipa în care murise tatăl ei, liniștea care începuse să o strivească atunci când plecase spre biroul lui din conacul pe jumătate dărâmat, câteva zile mai târziu, și găsise una dintre sculpturile lui. își dorise să țipe la nesfârșit, dar fuseseră prea mulți oameni în preajmă. Se controlase până la sfârșitul întâlnirii cu eroii de război. Apoi își permisese să cadă. Direct în acest puț tăcut.

-Ceilalți așteaptă, spuse Feyre. Cred că Elain și-a terminat treburile.

- Vreau să-i vorbesc.

- O să te viziteze când o să fie pregătită.

Nesta se uită în ochii surorii ei.

Ochii lui Feyre străluceau.

- Crezi că nu știu de ce ai alungat-o chiar și pe Elain?

Nesta nu voia să discute despre asta. Despre faptul că *întotdeauna* o avusese pe Elain de partea sa. Și cumva,

acum, Elain o alesese pe Feyre și pe acești oameni și o lăsase pe ea în urmă. Amren făcuse la fel. I-o spusese clar pe barcă.

Nestei nu îi păsa că în timpul războiului cu Hybernul încercase să creeze o legătură cu Feyre, pentru țeluri comune: să o protejeze pe Elain, să salveze ținuturile oamenilor. își dăduse seama că erau niște scuze ca să ascundă ce fierbea și vuia acum în inima ei.

Nesta nu se deranjă să-i răspundă, iar Feyre plecă în tăcere.

Nu mai avea ce să le unească.

CAPITOLUL 3

Cassian îl urmărea pe Rhysand amestecând cu atenție ceaiul.

îl văzuse pe Rhys sfâșiindu-le inamicii cu aceeași precizie rece cu care învârtea acum lingura.

Ei stăteau în biroul Marelui Lord, luminat de lămpile verzi de sticlă și un candelabru greu de fier. Atriumul pe două niveluri ocupa capătul nordic al aripii de afaceri, așa cum o numea Feyre.

Includea parterul biroului - împodobit cu covoare albastre țesute de mână pe care Feyre le alesese de la meșteșugarii din Cesere - cu cele două saloane, biroul lui Rhys și două mese lungi lângă rafturile cu cărți. în capătul îndepărtat al camerei era un mic podium care conducea spre o firidă lată și înălțată, flancată de alte cărți - și, în mijloc, se regăsea o machetă mare și funcțională a lumii lor, înconjurată de stele, planete și alte lucruri extravagante care îi fuseseră explicate odată lui Cassian, înainte să le considere plictisitoare și să înceapă să le ignore.

Bineînțeles, Az fusese fascinat. Rhys construise macheta în urmă cu câteva secole. Nu doar că putea să urmărească soarele, ci și să indice ora, și cumva îi permitea lui Rhys să se gândească la existența vieții de dincolo de lumea lor și la alte lucruri pe care Cassian le

uitase din nou imediat.

La mezanin, unde se ajungea pe o scară spiralată din fier forjat ornamentat, chiar în stânga intrării, erau alte cărți - cu miile doar aici - câteva vitrine de sticlă pline cu obiecte delicate de care Cassian se ținuse departe (de frică să nu le spargă cu „labele lui de urs“, așa cum îi descria Mor mâinile) și câteva tablouri de-ale lui Feyre.

Erau destule și la parter, unele în umbră și care nu trebuiau să fie văzute, altele dezvăluite de lumina ce se reflecta din râul de la baza peluzei înclinate. Marea Doamnă a lui Cassian avea un fel de a imortaliza lumea care îl uimea. Tablourile ei îl nelinișteau câteodată. Adevărurile pe care le înfățișa nu erau întotdeauna plăcute.

El fusese în studioul ei de câteva ori ca să o vadă pictând. în mod surprinzător, ea îl lăsase.

La prima vizită, o găsise pe Feyre încordată la șevalet. Picta ceea ce își dăduse el seama că era un torace costeliv, atât de slab, încât mai că-i putea număra oasele.

Când văzuse semnul din naștere familiar pe brațul stâng prea slab de lângă acesta, zărise unul identic printre tatuajele de pe brațul ei întins, cu pensula în mână. El dăduse ușor din cap spre ea, o recunoaștere a faptului că înțelegea.

El nu fusese niciodată la fel de slab ca Feyre în anii lui de sărăcie, dar înțelegea foamea din fiecare mișcare a pensulei. Disperarea. *Golul* care semăna cu nuanțele gri, albastre, galbene și grețos de albe. Disperarea puțului negru din spatele trunchiului și al brațului. Moartea zăbovind în apropiere ca o cioară care așteaptă un stârv.

Se gândise mult timp la tabloul acela în zilele următoare - la cum îl făcuse să se simtă, la cât de aproape fuseseră cu toții să o piardă pe Marea lor Doamnă înainte să o fi cunoscut.

Rhys termină de amestecat ceaiul și lăsă jos lingura cu

o deosebită delicatețe.

Cassian își ridică privirea la portretul din spatele biroului imens al Marelui său Lord. Globurile aurii de lumină fae din cameră erau poziționate astfel încât să îl facă să pară viu, strălucitor.

Chipul lui Feyre - un autoportret - părea să râdă la el. La partenerul care stătea cu spatele la ea. Ca să îl poată veghea, spunea Rhys.

Cassian se rugă ca zeii să *îl* vegheze când Rhys sorbi din ceai și îl întrebă:

- Ești pregătit?

El se rezemă de spătar.

- Am mai disciplinat războinici tineri.

Ochii violeți ai lui Rhys străluciră.

- Nesta nu e vreun tânăr care depășește limitele.

- Pot să mă descurc cu ea.

Rhys se uită la ceai.

Cassian recunoscu acel chip deranjant de calm și de serios.

-Te-ai descurcat bine când i-ai pus la punct pe illyrieni primăvara trecută, știi.

El se pregăti. Anticipase această discuție de când își petrecuse patru luni cu illyrienii, gestionând conflictele dintre bandele de războinici, asigurându-se că se îngrijea cineva de familiile care pierduseră tați, fii, frați și soți, că știau că el era acolo ca să ajute și să îi asculte și, în general, spunându-le foarte clar că dacă se ridicau împotriva lui Rhys, aveau să plătească scump.

Ritualul Sângelui de primăvara trecută se ocupase de cei mai răi dintre ei, inclusiv de scandalagiul Kallon, a cărui aroganță nu fusese suficientă ca să-i compenseze lipsa de antrenament când fusese ucis la doar câțiva kilometri de pantele din Ramiel. Cassian oftase de ușurare aflând de moartea tânărului mascul, dar illyrienii încetaseră bombăneala la scurt timp după aceea. De

atunci, Cassian își petrecuse timpul reîntregind armata, supraveghind instrucția noilor războinici promițători și asigurându-se că aceia care aveau experiență erau încă în formă bună ca să lupte din nou. Cel puțin, refacerea armatei le dăduse illyrienilor ceva la care să se concentreze, iar Cassian știa că nu mai putea adăuga nimic pe lângă inspecția ocazională și întâlnirile de consiliu.

Deci illyrienii erau pașnici - sau pe cât de pașnici puteau fi niște războinici, cu antrenamentul lor constant. Exact asta voia Rhys. Nu doar pentru că o rebeliune ar fi fost un dezastru, ci din cauza a ceea ce știa că Rhys urma să spună.

- Cred că este timpul să îți asumi responsabilități mai mari.

Cassian se strâmbă. Asta era.

Rhys chicoti.

- Doar nu poți să îmi spui sincer că nu știai că situația illyrienilor a fost o încercare!

- Am sperat să nu fie, mormăi el, strângându-și aripile.

Rhys zâmbi, deși redeveni repede serios.

-Totuși, Nesta nu este un test. Ea este... diferită.

- Știu.

își dăduse seama chiar și înainte să fie Creată. Și după acea zi îngrozitoare din Hybern... Nu uitase niciodată cuvintele Cioplitorului de Oase șoptite în Temniță.

„Dacă ți-aș spune ce mi-au șoptit pietrele, întunericul și marea de dincolo, Lord al Măcelului? Cum au tremurat de frică, pe insula de peste mare. Cum au tremurat când ea a apărut. A luat ceva - ceva prețios, smulgând cu dinții.

Ce ai trezit în ziua aceea din Hybern, Prințe al Bastarzilor?“

Ultima întrebare îl trezise de mai multe ori decât voia să recunoască.

- De la război, nu am mai văzut nicio urmă din puterea ei, se forță Cassian să spună. Din câte știm, a dispărut odată cu spargerea Cazanului.

- Sau poate este în stare latentă, așa cum Cazanul doarme acum și stă ascuns în siguranță în Cretea, cu Drakon și Miryam. E posibil ca puterea ei să apară în orice clipă.

Cassian simți un fior traversându-i coloana vertebrală. Avea încredere că prințul Serafim și femeia pe jumătate om ascundeau Cazanul, dar nimeni nu putea face nimic pentru a controla puterea acestuia, dacă se activa.

- Să fii atent, îi zise Rhys.
- Parcă ți-ar fi frică de ea.
- îmi este frică.

Cassian clipi.

Rhys ridică o sprânceană.

- De ce crezi că te-am trimis ca să o aduci în dimineața asta?

Cassian clătină din cap, nereușind să se abțină să nu râdă. Rhys zâmbi, împreunându-și degetele la ceafa și rezemându-se de spătar.

-Trebuie să intri mai des în ringul de antrenament, frate! îi spuse Cassian, studiind trupul puternic al prietenului său. Nu vrei ca partenera ta să găsească vreo parte moale.

- Nu găsește nimic moale când sunt în preajma ei, zise Rhys, iar Cassian râse din nou.
- O să te certe Feyre pentru ce ai spus mai devreme?
- Deja i-am anunțat pe servitori să-și ia liber restul zilei imediat ce o duci pe Nesta la Casă.
- Cred că servitorii vă aud destul de des certându-vă.

într-adevăr, Feyre nu ezita când trebuia să îi spună lui Rhys că întrecuse limita.

Rhys îi zâmbi șiret.

- Nu cearta vreau să nu o audă.

Cassian rânji la rândul lui, chiar dacă un sentiment asemănător pizmei îi agită stomacul. Nu era deloc invidios pe fericirea lor. Erau destule momente când vedea bucuria pe chipul lui Rhys și trebuia să se îndepărteze ca să nu plângă, pentru că fratele lui așteptase acea dragoste și o câștigase. Rhys luptase de nenumărate ori pentru un viitor cu Feyre. Pentru ce aveau acum.

Dar, uneori, Cassian vedea inelul de împerechere, portretul din spatele biroului și casa asta și pur și simplu... își dorea să aibă parte de așa ceva.

Ceasul bătu ora zece și jumătate, iar Cassian se ridică în picioare.

- Bucură-te de „lupta“ voastră!

-Cassian!

Tonul îl opri.

Calmul și precauția se citeau pe chipul lui Rhys.

- Nu m-ai întrebat ce responsabilități mai mari vreau să-ți asumi.

- Am presupus că Nesta este o responsabilitate suficient de mare, evită el răspunsul.

Rhys îi aruncă o privire cu subînțeles.

- Ai putea fi mai mult.
- Sunt generalul tău. Nu e de ajuns?
- Este de ajuns pentru tine?

„Da“, mai că spuse el. Dar se trezi ezitând.

-O, e clar că eziți! spuse Rhys. Cassian încercă să își ridice scuturile mentale, dar află că erau intacte. Rhys zâmbea ca o pisică. Frate, chipul tău încă trădează tot ce simți, spuse încet Rhys, dar amuzamentul lui dispăru repede. Eu și Az avem motive întemeiate să credem că reginele umane complotează din nou. Trebuie să cercetezi chestiunea. Să te ocupi de asta.

-Ce, facem schimb de roluri? Az o să se ocupe acum de illyrieni?

- Nu face pe prostul, spuse calm Rhys.

Cassian își dădu ochii peste cap. însă amândoi știau că Azriel mai degrabă ar fi divizat sau distrus Illyria decât să o ajute. încă se luptau să își convingă fratele că illyrienii erau un popor care merita salvat.

- Azriel se ocupă de mai multe decât ar recunoaște acum, continuă Rhys. Nu îi mai dau o responsabilitate. Sarcina asta a ta o să-l ajute. Rhys afișă un zâmbet provocator. Și o să vedem de ce ești cu adevărat în stare.

- Vrei să fac pe spionul?

- Cass, există mai multe metode de a aduna informații, nu doar uitându-te prin gaura cheii. Az nu este curtean. El lucrează din umbră. Dar am nevoie de cineva care să nu se ascundă - am nevoie de tine. Mor poate să-ți dea detaliile. O să se întoarcă azi la un moment dat din Vallahan.

- Știi doar că nici eu nu sunt curtean.

Gândul îl făcu să simtă un gol în stomac.

-Ți-e teamă?

Cassian lăsă pietrele Siphon de pe dosul mâinilor lui să pâlpâie cu o lumină interioară.

- Deci trebuie să mă ocup de reginele astea și să o instruiesc pe Nesta?

Rhys se rezemă, tăcerea lui oferindu-i răspunsul.

Cassian se îndreptă spre ușile duble închise, înghițind un șir de înjurături.

- Așadar ne așteaptă câteva luni lungi!

- Cu siguranță, spuse Rhys încetișor când el ajunse aproape de ușă.

.1 .

-Ai păstrat hainele de luptă din piele de la război? îi spuse Cassian Nestei în loc de salut când păși în holul de la intrare. O să îți trebuiască mâine.

M-am asigurat că Elain i le-a pus în bagaj, răspunse Feyre de pe scări, fără să se uite la sora ei, care stătea cu spatele rigid la baza lor.

El se întrebă dacă Marea Doamnă observase deja dispariția servitorilor.

Zâmbetul secret din ochii lui Feyre îi spuse că știa destule despre asta și despre ce o aștepta peste câteva minute.

Slavă zeilor că pleca de aici! Probabil trebuia să zboare spre mare, ca să *nu* îl audă pe Rhys. Sau să îi simtă puterea când... Cassian se opri înainte să se gândească la asta. El și frații lui nu mai erau ca în tinerețe, când se culcau cu orice femelă care se arăta interesată, adesea în aceeași cameră. Nu voia ca lucrurile să se schimbe.

Nesta doar își încrucișă brațele.

- Ne teleportezi la Casă? o întrebă el pe Feyre.

- Eu o fac, zise Mor din spatele lui, și îi făcu semn din ochi lui Feyre. Ea are o întâlnire deosebită cu Rhysie.

Cassian zâmbi când Mor intră din aripa rezidențială.

- Credeam că te întorci mai târziu, spuse, și o îmbrățișă strâns. Părul auriu și lung până în talie al lui Mor mirosea ca mările reci, îl îmbrățișă la rândul ei.

-Nu am vrut să aștept până după-amiază. în Vallahan zăpda este deja până la genunchi. Aveam nevoie de soare.

Cassian se retrase ca să îi studieze chipul frumos, la fel de familiar ca al lui. în ciuda cuvintelor rostite, tristețea se citea în ochii ei căprui.

- Ce s-a întâmplat?

Feyre se ridică de pe scaun, observând și ea încordarea.

- Nimic, spuse Mor, dându-și părul peste un umăr.

- Mincinoaso!

- Am să vă povestesc tuturor mai târziu, afirmă Mor, și se uită spre Nesta. Mâine ar trebui să porți hainele de

piele. O să ai nevoie să-ți țină de cald când ai să te antrenezi în Windhaven.

Nesta îi aruncă lui Mor o privire plictisită.

Mor doar radie.

Feyre consideră momentul potrivit să păşească nonşalant între ei, scutul lui Rhys fiind încă tare ca oţelul în jurul ei. Nu conta că, peste aproximativ un minut, aveau să fie extrem de aproape unul de celălalt.

- Azi te lăsăm să te instalezi la Casă - poți să-ți despachetezi lucrurile. Să te odihnești, dacă vrei.

Nesta nu spuse nimic.

Cassian își trecu o mână prin păr. Cazanul să îi crute! Rhys se aștepta ca el să fie diplomat, când Marele Lord nici măcar nu putea să gestioneze situația *asta?*

Mor rânji ca și când i-ar fi citit gândurile pe chip.

- Felicitări pentru promovare! Ea scutură din cap. Cassian este curtean! Nu credeam c-am să apuc ziua asta!

Feyre chicoti, dar Nesta își mută privirea spre el, surprinsă și prudentă.

-Sunt tot un nimeni născut din flori, nu-ți face griji, zise el, fie și numai ca să i-o ia înainte.

Nesta strânse din buze.

- O să vorbim curând, îi zise Feyre cu atenție Nestei.

Nesta nu spuse nimic nici acum.

Aparent, încetase să mai discute cu Feyre. Dar cel puțin pleca de bunăvoie.

Aproape de bunăvoie.

- Mergem? întrebă Mor, oferindu-le brațele.

Nesta se uită la podea, cu fața palidă și trasă, cu ochi strălucitori.

Feyre se uită în ochii lui. Doar privirea îi transmise tot ce îl implora să facă.

Nesta trecu pe lângă ea, o apucă pe Mor de antebraț și se uită la un punct de pe zid.

Mor se crispă la el, dar Cassian nu îndrăzni să facă la fel. Poate Nesta nu se uita la ei, dar el știa că ea vedea, auzea și evalua totul.

Așa că o apucă pur și simplu pe Mor de celălalt braț și îi făcu semn din ochi lui Feyre înainte să dispară cu toții în vânt și întuneric.

Mor îi teleportă pe cerul de deasupra Casei Vântului.

înainte să simtă golul din stomac, Nesta era în brațele lui Cassian, cu aripile întinse, în timp ce zbura spre veranda de piatră. Trecuse mult timp de când o ținuse în brațe, de când văzuse orașul atât de mic dedesubt.

Când Cassian coborî, iar Morrigan dispăru din cădere, Nesta își dădu seama că el ar fi putut să o ducă în zbor până acolo. Regulile Casei erau simple: nimeni nu se putea teleporta direct înăuntru din pricina protecțiilor, deci puteai ori să urci cele zece mii de trepte, să te teleportezi și să cazi pe verandă de la o înălțime îngrozitoare - foarte probabil rupându-ți oasele - sau să te teleportezi spre marginea protecțiilor cu cineva care avea aripi ca să zboare restul drumului până înăuntru. Dar să fie în brațele lui Cassian... Ar fi preferat să-și rupă toate oasele de la căderea spre verandă. Din fericire, zborul dură numai câteva secunde.

Nesta se smuci din mâna lui în clipa în care atinse cu tălpile pietrele uzate. Cassian o lăsă, strângându-și aripile și zăbovind lângă balustradă, tot Velarisul strălucind sub el și în depărtare.

Ea își petrecuse câteva săptămâni aici anul trecut, în perioada îngrozitoare de după transformarea ei în Fae, rugând-o pe Elain să dea vreun semn că își dorea să

trăiască. Nu prea dormise, de teamă ca Elain să nu cadă de pe veranda asta, să nu se aplece prea mult pe nenumăratele ferestre sau pur și simplu să se arunce pe cele zece mii de trepte.

Amintirile și priveliștea - râul Sidra, care scânteia ca o panglică în depărtare, palatul din piatră roșie construit într-o parte a platoului montan - o făcură să simtă un nod în gât.

Nesta își băgă mâinile în buzunare, dorindu-și să fi ales mănușile călduroase pe care o convinsese Feyre să le ia. Refuzase. Sau refuzase în tăcere, de vreme ce nu-i adresase niciun cuvânt surorii ei după ce părăsiseră biroul.

într-o oarecare măsură, pentru că se temea de ce urma să spună. Pentru o clipă lungă, Nesta și Cassian se uitară unul la celălalt.

Vântul îi zburli părul negru lung până la umeri, dar, judecând după reacția lui la frig, parcă s-ar fi aflat pe un câmp înverzit, vara - sufla mult mai aspru aici, deasupra orașului. Nesta nu reuși să facă prea multe ca să nu îi clănțănească dinții.

- Ai să stai în vechea ta cameră, spuse Cassian în cele din urmă.

Ca și când ea ar fi avut de ales aici. Sau oriunde altundeva.

- Camera mea e la etajul de deasupra, continuă el.

- De ce trebuie să știu asta? se răsti Nesta. Cassian se îndreptă spre ușile de sticlă care duceau în interiorul muntelui.

- în caz că visezi urât și ai nevoie de cineva care să îți citească o poveste, spuse el tărăgănat, schițând un zâmbet. Poate una dintre cărțile alea obscene care îți plac atât de mult.

Nările i se umflară, dar intră pe ușa pe care i-o deschise Cassian, aproape oftând la căldura ce umplea

holul din piatră roșie. Noua ei reședință. Locul unde avea să doarmă.

Locul ăsta nu era un cămin, cum nici apartamentul ei nu fusese.

Nici noua casă cochetă a tatălui ei, înainte ca Hybernul să o distrugă aproape de tot. Nici cabana și nici conacul extraordinar de dinainte. „Casă“ era un cuvânt străin.

Dar cunoștea bine acest etaj al Casei Vântului: sala de mese din stânga, scara din dreapta, pe care cobora două etaje până la al ei și bucătăriile de la un etaj mai jos. Biblioteca de mult mai jos.

Nu i-ar fi păsat unde ar fi stat, ci doar de mica bibliotecă privată ce se afla de asemenea la etajul ei, unde descoperise cărțile obscene, așa cum le numea Cassian. Citise câteva zeci în primele săptămâni petrecute aici, disperată după orice soluție care să o împiedice să se distrugă, să urle din cauza a ceea ce îndurase trupul și viața ei... și Elain. Elain care nu mânca, nu vorbea și nici nu făcea nimic altceva.

Elain care, cumva, devenise cea *adaptată.*

în lunile premergătoare războiului și, în timpul acestuia, Nesta reușise. Intrase în lumea asta, cu acești oameni, și începuse să vadă un viitor.

Până să o vâneze regele Hybernului și Cazanul. Până să-și dea seama că toată lumea la care ținea avea să fie folosită ca să o rănească, să o distrugă și să o prindă în capcană. Până la ultima luptă, când nu reușise să îi împiedice pe cei o mie de illyrieni să moară, salvând, în schimb, doar unul.

Pe el. Ar fi facut-o din nou, dacă ar fi fost forțată. Și, știind asta... Nu putea suporta nici acel adevăr.

Cassian se îndreptă spre scara care cobora, aroganța emanând din fiecare mișcare a lui.

- Nu trebuie să mă însoțești până la camera mea. Nu

conta că și camera lui era în aceeași direcție. Știu cum să ajung acolo.

El îi zâmbi peste un umăr musculos și coborî oricum scările.

-Vreau doar să mă asigur că sosești întreagă înainte să mă instalez.

Cassian dădu din cap spre palierul pe lângă care trecuseră și spre bolta ce conducea către holul cu dormitorul lui. Știa asta doar pentru că în primele săptămâni ca Mare Spiriduș avusese treburi mai importante decât să rătăcească prin palat ca o fantomă.

- Az este în a treia cameră de lângă a mea, adăugă Cassian. Ajungând la etajul la care se afla dormitorul ei, el merse țanțoș pe hol. Totuși, probabil că n-ai să-l vezi.

- A venit să mă spioneze?

Cuvintele ei răsunară din piatra roșie.

-Spune că preferă să stea aici decât la casa de lângă râu, zise Cassian cu hotărâre.

Asta credea și el.

- De ce?

-Nu știu. Așa este Az. îi place intimitatea. Cassian ridică din umeri, lumina fae care radia din sfeșnicele de perete poleind vârful cu gheară al aripilor lui. Nu o să te deranjeze, deci o mare parte din timp o să fim doar noi doi.

Nesta nu îndrăzni să răspundă la tot ce insinua acea afirmație. Singură... cu Cassian. Aici.

Cassian se opri în fața ușii ca o arcadă din lemn. Se rezemă de toc, ochii căprui supraveghindu-i fiecare pas.

Nesta știa că locuința îi aparținea lui Rhys, că Marele Lord plătea totul pentru Cassian, tot așa cum plătea pentru toți apropiații lui. Știa că unul dintre cele mai rapide și profunde moduri de a-l supăra pe Cassian, de a-l răni chiar atunci, ar fi fost să spună asta, să îl facă să se îndoiască de sarcina lui și să nu fie sigur că merita să fie

acolo. Instinctul se strecură ca un val, fiecare cuvânt fiind ales ca să sfâșie și să rănească. Totuși, nu era un blestem, nu pe deplin. O ajutase.

El îi studie chipul când ea se opri în fața ușii dormitorului.

- Să auzim ce ai de zis, Nes!
- Nu-mi spune așa!

Ea lăsă cuvintele să plutească precum o momeală. îl făcu să creadă că era vulnerabilă.

Dar el se îndepărtă de ușă, cu aripile strânse.

- îți trebuie o masă caldă.
- Nu vreau.
- De ce?
- Pentru că nu mi-e foame.

Era adevărat. Apetitul fusese primul lucru care dispăruse după lupta aceea. Doar instinctul și obligația socială ocazională de a părea că îi pasă de ceva o făceau să mănânce.

-Dacă nu mănânci nimic, n-ai să reziști nicio oră la antrenamentul de mâine.

- Nu mă antrenez în locul ăla îngrozitor.

Urâse tabăra Windhaven de prima dată când o văzuse, rece și mohorâtă și plină de oameni fără umor, cu fețe dure.

Piatra Siphon prinsă de mâna stângă a lui Cassian licări, o bandă roșie de lumină răsucindu-se din piatră ca să înfășoare mânerul ușii. Aceasta smuci în jos fierul, ușa deschizându-se cu un scârțâit, iar apoi dispăru ca un fum.

-Ți s-a dat un ordin, dar și o alternativă. Dacă vrei să te întorci în ținuturile oamenilor, n-ai decât.

„Atunci, du-te în altă parte.“

Era foarte probabil să o pună pe Morrigan să o arunce peste graniță ca pe un bagaj.

Iar Nesta ar fi spus că nu vorbea serios, doar că... știa

ce ar fi înfruntat în sud. Războiul nu îi făcuse pe oameni să îi agreeze pe Spiriduși.

Nu avea unde să se ducă. Oricât ar fi jelit viața pe care ar fi avut-o cu Graysen, Elain își găsise locul și un rol aici. Avea grijă de grădinile din palatul lui Feyre de lângă râu, îi ajuta pe ceilalți locuitori ai Velarisului să își refacă grădinile distruse - era bucuroasă și avea un scop și prietene: cele două fantome care lucrau în casa lui Rhysand. însă aceste lucruri fuseseră întotdeauna ușoare pentru sora ei, fa- când-o mereu deosebită.

O determinaseră pe Nesta să lupte din răsputeri ca să o țină pe Elain în siguranță cu orice preț.

Cazanul aflase asta, ca și regele Hybernului.

Simți apăsarea unei poveri uriașe și vechi, uitarea facându-i semn.

- Sunt obosită, rosti ea cuvintele monoton - din fericire.

- Atunci, odihnește-te astăzi, spuse Cassian puțin prea încet. Mor sau Rhys o să ne teleporteze mâine în Windhaven, după micul dejun.

Ea tăcu.

- O să începem ușor, cu două ore de antrenament, după care o să luăm prânzul și ai să fii adusă înapoi aici ca să te întâlnești cu Clotho, continuă el.

Nesta nu avea energie ca să-l mai întrebe și altceva despre antrenament sau munca din bibliotecă împreună cu marea preoteasă. Nu prea îi păsa. îi lăsa pe Rhysand, Feyre, Amren și Cassian să o oblige să facă prostia asta. îi lăsa să creadă că ar fi putut să schimbe întrucâtva situația.

Nesta nu se deranjă să-i răspundă înainte să treacă pe boltă și să intre în dormitorul ei. Dar îl simți evaluându-i din priviri fiecare pas peste prag, modul în care apucă marginea ușii, felul în care își îndoi degetele înainte să o

închidă trântind-o.

Nesta aşteptă la doar câţiva paşi în dormitor, clipind la lumina orbitoare ce intra prin zidul cu ferestre din celălalt capăt. Scârţâitul unor cizme pe pietre o informă că el plecase.

Abia după ce sunetul nu se mai auzi deloc, se uită Nesta cu atenţie la camera din faţa ei, neschimbată de când fusese ultima dată aici, uşa care dădea spre vechiul apartament al lui Elain fiind acum încuiată.

în spaţiul generos, patul imens cu baldachin lipit de zidul din stânga ei, canapeaua şi cele două scaune încăpeau cu uşurinţă. Un şemineu sculptat din marmură, din fericire neagră, ocupa zidul din faţa canapelei, multele covoare împrăştiate prin cameră ferind-o de podeaua rece din piatră.

Dar nu asta îi plăcuse la această cameră, ci panorama: zidul cu ferestre care dădeau spre oraş, râu, câmpii şi scânteierea distantă a mării. Tot ţinutul şi toţi oamenii din depărtare. Era de parcă palatul ar fi plutit printre nori. în unele zile, ceaţa fusese destul de densă încât să ascundă priveliştea, rotindu-se atât de aproape de fereastră, încât reuşise să îşi treacă degetele prin ea.

Totuşi, niciun fuior de ceaţă nu plutea acum. Ferestrele dezvăluiau doar ziua senină de la începutul toamnei şi razele aproape orbitoare ale soarelui.

Trecură câteva secunde. Minute.

Un vuiet cunoscut începu să-i răsune în urechi. Golul apăsător o trase în jos, la fel de sigur ca o creatură de basm care o apuca de gleznă cu mâinile-i osoase şi o smucea sub o suprafaţă întunecată. Ca şi când ar fi fost împinsă sub apa eternă şi rece din Cazan.

Trupul îi deveni distant, străin, când trase draperiile grele şi gri de catifea, blocând lumina şi învăluind camera în întuneric puţin câte puţin. Ignoră cele trei bagaje şi două cufere lăsate lângă măsuţa de toaletă când se

apropie de pat.

Abia reuși să își scoată încălțările înainte să se bage sub păturile albe, să închidă ochii și să respire.

Și respiră.

Și respiră.

CAPITOLUL <

Mor ocupase deja o masă la cafeneaua de pe malul râului, cu un braț sprijinit de spătarul scaunului din fier forjat, celălalt atâr- nându-i elegant peste genunchii încrucișați. Cassian se opri la câțiva pași de labirintul de mese din lungul aleii, zâmbind în sinea lui când o văzu cu capul înclinat spre soare, părul despletit strălucind și unduindu-se în jurul ei ca aurul topit și colțurile buzelor pline ridicate, scăldându-se în lumină.

Ea nu încetase niciodată să aprecieze lumina soarelui. Chiar și la cinci sute de ani după ce părăsise acea veritabilă închisoare pe care o numise casă și pe monștrii care pretinseseră că erau rudele ei, prietena lui - sora lui - tot savura fiecare clipă petrecută la soare. Ca și când primii șaptesprezece ani din viața ei, petrecuți în întunericul Orașului Cioplit, încă ar mai fi pândit-o ca umbrele lui Az.

Cassian își drese glasul când se apropie de masă, zâmbind amabil la ceilalți clienți și oameni de pe alee care ori se holbau, ori îi făceau semn din mână, dar, când se așeză, Mor deja zâmbea, amuzamentul lucind în ochii ei căprui.

- Nu începe! o avertiză el, așezându-și aripile în jurul spătarului scaunului și făcându-i semn proprietarului cafenelei, care îl cunoștea destul de bine încât să

înțeleagă că voia apă - nu ceai sau dulciuri, comandate deja de Mor.

Mor zâmbi atât de frumos, încât el rămase fără suflare.

- Nu pot să mă bucur că-mi văd prietenul lingușit de public?

El își dădu ochii peste cap și-i mulțumi în șoaptă proprietarului când o carafa cu apă și un pahar apărură în fața lui.

- Parcă îmi amintesc o vreme când îți plăcea atenția altora, spuse Mor după ce proprietarul plecă să servească la alte mese.

- Eram un tânăr arogant și prost.

Se crispă când își aduse aminte cum mergea țanțoș după lupte sau misiuni câștigate, crezând că merita laudele străinilor. Prea mult timp îi plăcuse prostia asta. Abia mergând pe aceleași străzi după ce Amarantha îl întemnițase pe Rhys - după ce Rhys sacrificase prea mult ca să protejeze orașul - și văzând dezamăgirea și frica pe multe chipuri își dăduse Cassian seama cât de prost fusese.

Mor își drese vocea ca și când i-ar fi ghicit gândurile. Nu era pricepută ca Rhys, dar supraviețuind în Regatul Coșmarurilor, învățase să citească și cele mai subtile expresii. O simplă clipire, îi spusese ea cândva, putea face diferența dintre viață și moarte în acel regat nenorocit.

- Așadar s-a instalat?

Cassian știa la cine se referea.

- Doarme.

Mor pufni.

- Nu o face! El își îndreptă spre strălucirea râului Sidra, la doar câțiva pași distanță. Te rog, nu o face!

Mor sorbi din ceaiul ei, părând nevinovată.

-Ne-ar fi mai bine dacă am arunca-o pe Nesta în Regatul Coșmarurilor. Ar prospera acolo.

Cassian își încordă maxilarul când auzi insulta și adevărul spuselor ei.

- Este exact genul de existență de care încercăm să o ferim.

Mor îl evaluă fluturându-și genele dese.

- Te întristează să o vezi așa.
- Toate mă întristează.

Relația dintre el și Mor se bazase dintotdeauna pe un principiu: acela de a-și spune adevărul cu orice preț, oricât de dur ar fi fost. încă de prima și singura dată când se culcaseră împreună, când Cassian aflase prea târziu că-i ascunsese repercusiunile îngrozitoare. Când

îi văzuse trupul distrus și-și dăduse seama că, dacă l-ar fi mințit, tot ar fi jucat un rol.

Cassian expiră, alungând amintirea însângerată care, după cinci secole, încă-i întina gândurile.

-Mă doare că Nesta a devenit... așa. Mă doare că ea și Feyre se ceartă tot timpul. Mă doare că Feyre suferă din cauza asta și știu că și Nesta suferă. Mă doare că... El bătu cu degetele în masă, apoi sorbi din paharul cu apă. Chiar nu vreau să discut despre asta.

- Bine!

Briza făcu rochia de un albastru transparent a lui Mor să fluture.

El își permise din nou să îi admire chipul perfect. în afară de consecințele dezastruoase înfruntate de Mor după noaptea petrecută împreună, certurile cu Rhys se întețiseră groaznic, iar Azriel fusese atât de furios în felul lui tăcut, încât Cassian își reprimase orice dorință ar mai fi avut. Lăsase atracția fizică să se transforme în iubire și toate sentimentele romantice să devină legături de familie. Dar el tot putea să îi admire frumusețea - așa cum admira orice operă de artă, chiar dacă știa bine că sufletul lui Mor era mult mai frumos decât înfățișarea ei.

Se întrebă dacă ea știa asta.

- Povestește-mi ce s-a întâmplat în Vallahan, spuse el, bând din nou.

Vechiul teritoriu montan Fae de dincolo de marea nordică se agita de dinaintea războiului cu Hybernul și fusese și inamic și aliat al Prythianului în diferite epoci istorice. Rolul regelui irascibil și al poporului său mândru în această nouă lume a lor urma să fie decis, deși o mare parte din soarta lui părea să depindă de prezența acum frecventă a lui Mor în regatul lor ca emisar al lui Rhys.

într-adevăr, Mor miji ochii.

- Ei nu vor să semneze noul tratat.
- La naiba!

Rhys, Feyre și Amren își petrecuseră luni întregi lucrând la acel tratat, cu informații de la aliații lor din alte regate și teritorii. Helion, Marele Lord al Regatului Zilei și cel mai apropiat aliat al lui Rhys, se implicase cel mai mult. Aroganța lui Helion Distrugătorul de Vrăji

era de neîntrecut - probabil își născocise singur porecla. Dar masculul avea o mie de biblioteci la dispoziție și le folosise pe toate pentru tratat.

- Mi-am petrecut săptămâni în șir în regatul ăla nenorocit, spuse Mor împungând plăcinta fragilă de lângă cana ei de ceai, și-am înghețat cu totul încercând să *le* pup fundurile reci, iar regele și regina lor au refuzat tratatul. Azi m-am întors acasă mai devreme pentru că știam că nu trebuie să mai insist în ultima clipă. La urma urmei, timpul petrecut acolo trebuia să fie o vizită prietenească.

- De ce nu vor să îl semneze?

- Pentru că reginele alea nesăbuite ale oamenilor fac vâlvă - armata lor încă nu a fost lăsată la vatră. Regina din Vallahan chiar m-a întrebat ce rost ar avea un tratat de pace când alt război, de data asta împotriva oamenilor, ar putea redefini granițele teritoriului mult sub zid. Nu cred că pe cei din Vallahan îi interesează pacea sau să se alieze cu noi.

- Deci Vallahan vrea un alt război ca să își mărească teritoriul? Deja a luat mai mult decât trebuia după Războiul de acum cinci sute de ani.

- Sunt plictisiți, spuse Mor, încruntându-se dezgustată. Iar oamenii, în ciuda reginelor ălora, sunt mult mai slabi decât noi. E ușor să intre în ținuturile oamenilor. E foarte probabil ca Montesere și Rask să se gândească la același lucru.

Cassian mormăi spre cer. De asta se temuse în timpul ultimului război: că acele trei teritorii de peste mare ar fi putut să se alieze cu Hybernul. Dacă ar fi facut-o, nu ar fi avut nicio șansă de supraviețuire. Acum, chiar dacă regele Hybernului era mort, poporul lui era tot furios. în Hybern ar fi putut să se adune o altă armată. Iar dacă s-ar fi unit cu Vallahan, dacă Montesere și Rask s-ar fi alăturat, cu scopul de a revendica alte teritorii de la

oameni...

- Deja i-ai spus lui Rhys.

Nu era o întrebare, dar Mor dădu aprobator din cap.

- De asta îți cere să afli ce se întâmplă cu reginele umane. îmi iau câteva zile libere înainte să mă întorc în Vallahan, dar Rhys trebuie să știe ce rol joacă reginele umane în toată situația asta.

-Deci ar trebui să convingi Vallahanul să nu înceapă un alt război, iar eu să le conving pe reginele umane de același lucru?

- Nu ai să te apropii de ele, spuse cu sinceritate Mor. Dar, din ce am observat în Vallahan, știu că pun ceva la cale. Plănuiesc ceva. Trebuie doar să aflăm ce sau de ce oamenii ar fi atât de proști încât să înceapă un război pe care nu îl pot câștiga.

- Le-ar trebui în arsenal ceva care să le ofere un avantaj.

- Asta trebuie să afli tu.

Cassian bătu ușor cu cizma pietrele de pe alee.

Mor își bău ceaiul.

- Să faci pe curteanul nu înseamnă doar să porți haine frumoase și să te duci la petreceri extravagante.

El se încruntă. Trecură clipe lungi în liniștea cordială, deși Cassian auzi doar pe jumătate vântul ce șuiera peste Sidra, discuția veselă a oamenilor din jurul lor și zăngănitul argintăriei în farfurii. Mulțumită că îl lăsase să se gândească, Mor reveni la statul în soare.

Cassian își îndreptă spatele.

-Există o singură persoană care le cunoaște bine pe reginele alea. Care ne poate da niște informații.

Mor deschise un ochi, apoi se aplecă încet înainte, părul căzând în jurul ei ca un râu unduitor auriu.

- Cine?

- Vassa.

Cassian nu avusese mult de-a face cu regina umană

exclusă - singura bună din grupul supraviețuitor, trădată de celelalte regine atunci când o vânduseră unui lord-vrăjitor care o blestemase să fie pasăre de foc ziua și femeie noaptea. Avusese noroc: i-o dăduseră pe cealaltă regină rebelă dintre ele Attorului care, apoi, o înfipsese într-un stâlp de iluminat la câteva poduri distanță de locul în care stăteau acum Cassian și Mor.

Mor dădu aprobator din cap.

- S-ar putea să fie în stare să ne ajute.

Cassian își sprijini brațele de masă.

- Lucien locuiește cu Vassa. Și Jurian. Ar trebui să fie emisarul nostru în ținuturile oamenilor. Să se ocupe el de asta.

Mor mai luă o gură din plăcintă.

- în Lucien nu mai poți avea încredere.

Cassian tresări.

-Ce?

- Chiar și cu Elain aici, s-a apropiat de Jurian și Vassa. Locuiește de bunăvoie cu ei acum, și nu doar ca emisar. Ca prieten al lor.

Cassian se gândi la tot ce aflase și observase la întâlnirile cu Lucien de la război, încercând să vadă totul așa cum ar fi făcut-o Rhys și Mor.

- Și-a petrecut câteva luni ajutându-i să rezolve politicile celor care conduc bucata de Prythian din ținuturile umane, spuse lent Cassian. Deci Lucien nu poate fi imparțial în ceea ce ne raportează despre Vassa.

Mor dădu din cap cu o mină serioasă.

- Poate că Lucien are intenții bune, dar toate rapoartele ar fi modificate - chiar dacă nu este conștient de asta - în favoarea lor. Avem nevoie de cineva din afara micului lor cerc, ca să adune informații și să raporteze. Adică de tine.

Bine. Avea logică.

- De ce nu am contactat-o pe Vassa în privința asta?

Mor flutură o mână, deși tristețea din ochii ei contrazicea gestul nonșalant.

- Pentru că abia am pus totul cap la cap. Dar cu siguranță ar trebui să vorbești cu ea, când ai să poți. De fapt, cât mai curând posibil.

Cassian dădu din cap aprobator. Nu o displăcea pe Vassa, deși o întâlnire cu ea ar fi însemnat și să stea de vorbă cu Lucien și Jurian. Cu primul învățase să trăiască, dar cu cel de-al doilea... Nu conta că se dovedise că Jurian luptase de partea lor, că generalul uman pe care Amarantha îl torturase cinci secole păcălise Hybernul după ce se renăscuse din Cazan și că-i ajutase pe Cassian și ai lui să câștige războiul. Cassian tot nu-1 plăcea pe bărbat.

El se ridică, aplecându-se ca să zburlească părul strălucitor al lui Mor.

- Mi-ai lipsit zilele astea! Ea era plecată des în ultima vreme și, de fiecare dată când revenea, o tristețe inexplicabilă îi întuneca privirea. Știi că te-am avertiza dacă ar veni Keir vreodată pe aici.

Tatăl ei ticălos încă nu-i ceruse lui Rhys să-i întoarcă favoarea: să-l lase să viziteze Velarisul.

- Eris a tras de timp pentru mine.

Cuvintele ei erau puțin acide.

Cassian încercase să nu creadă asta, dar știa că Eris o făcuse în semn de bună-credință. îl invitase pe Rhysand în mintea lui ca să vadă exact de ce îl convinsese pe Keir să își amâne la infinit vizita în Velaris. Doar Eris era atât de convingător pe lângă Keir cel însetat de putere și orice îi oferise Eris lui Keir ca să nu vină aici era încă un mister. Cel puțin pentru Cassian. Rhys probabil că știa. După chipul palid al lui Mor, se întrebă dacă știa și ea. Eris în

mod sigur sacrificase ceva important ca să o scutească pe Mor de vizita tatălui ei care, foarte probabil, ar fi avut loc într-un moment ce i-ar fi sporit chinul.

- Nu contează pentru mine.

Mor ignoră conversația fluturând din mână. El își dădea seama că o mai preocupa ceva, dar ea urma să-i spună când ar fi fost pregătită.

Cassian ocoli masa și o sărută pe creștetul capului.

- Odihnește-te!

El țâșni spre cer înainte ca ea să-i poată răspunde.

.1.

Nesta se trezi în beznă deplină.

în bezna pe care nu o mai văzuse de câțiva ani deja. De la cabana dărăpănată care devenise o închisoare și un iad.

Ridicându-se tresărind și ținându-se cu mâinile de piept, respiră sacadat. Să fi avut un vis din cauza febrei, într-o noapte de iarnă? Era încă în cabana aia, tot săracă, muritoare de foame și disperată...

Nu. Aerul din cameră era cald, iar ea era singura persoană din pat, fără să se agațe de surorile ei pentru căldură, certându-se întotdeauna pentru râvnitul loc din mijloc în nopțile cele mai friguroase sau pentru margini în cele caniculare de vară.

Și, cu toate că slăbise la fel de mult ca în acele ierni lungi... și trupul acesta era nou. De Fae. Puternic. Sau fusese cândva.

Frecându-și fața, Nesta coborî din pat. Podeaua era încălzită. Nu pășea pe scândurile reci de lemn din cabană.

Mergând spre fereastră, trase draperiile și privi orașul întunecat de dedesubt. Luminile aurii străluceau pe străzi, dansând pe cele două brațe ale râului Sidra. Mai

departe, doar razele stelelor argintau câmpiile din fața mării pustii și reci.

Scrutând o dată văzduhul, nu văzu cât de depărtat era și, după o clipă lungă de ascultare, își dădu seama că toți ceilalți din casă încă dormeau. Toți cei trei care o ocupau.

Cât dormise? Ei sosiseră înainte de ora unsprezece dimineața, iar ea adormise la scurt timp după aceea. Nu mâncase nimic toată ziua. îi chiorăia stomacul.

Dar Nesta îl ignoră, rezemându-și fruntea de sticla rece a ferestrei. Lăsă lumina stelelor să îi atingă ușor capul, fața și gâtul. Și-o imagină trecându-i degetele strălucitoare pe obraz, așa cum doar mama ei i-1 mângâiase.

„Nesta mea. Elain o să se mărite din dragoste și frumusețe, dar tu, mica mea regină șireată... Tu ai să te măriți ca să cucerești.“

Mama ei s-ar fi zvârcolit în mormânt dacă ar fi știut că, după câțiva ani, Nesta ei fusese periculos de aproape de o căsătorie cu fiul influențabil al unui cioplitor care stătea degeaba în timp ce tatăl lui îi bătea mama. Care o lovise când se despărțise de el și apoi încercase să accepte ceea ce ea nu-i oferise.

Nesta încercase să îl uite pe Tomas. Deseori se trezea dorindu-și să îi fi smuls Cazanul acele amintiri, așa cum făcuse cu natura ei umană, dar câteodată chipul lui îi pângărea visele și gândurile când era trează. Uneori, încă îi simțea mâinile aspre care o apucau, ră- nind-o. Câteodată, gustul metalic al sângelui său încă îi acoperea limba.

Retrăgându-se de la fereastră, Nesta studie din nou stelele depărtate, aproape întrebându-se dacă ele ar fi putut să vorbească.

„Nesta mea“ - așa îi spusese dintotdeauna mama ei, chiar și pe patul de moarte, atât de epuizată și de palidă din cauza tifosului. „Mica mea regină.“

Cândva, titlul o bucurase. Se străduise să își țină promisiunea, răsfațându-se cu o viață orbitoare care se sfârșise de îndată ce apăruseră datornicii și toți așa-zișii ei prieteni se dovediseră a fi doar niște lași invidioși care zâmbeau fals. Niciunul dintre ei nu-și oferise ajutorul ca să salveze familia Archeron de sărăcie.

îi aruncaseră pe toți, niște bieți copii și un bărbat distrus, lupilor.

Așa că Nesta se transformase într-o lupoaică. Se înarmase cu dinți și gheare invizibile și învățase să atace mai repede, mai profund și mai mortal. Savurase totul. Dar, când sosise timpul să dea la o parte lupoaica dinăuntru, aflase că o devorase și pe ea.

Stelele pâlpâiră deasupra orașului, ca și când i-ar fi confirmat gândurile.

Nesta își strânse pumnii și urcă din nou în pat.

Al naibii Cazan... Poate că nu ar fi trebuit să o aducă aici.

Cassian stătea treaz în patul lui imens, suficient de mare încât trei războinici illyrieni să poată doarmă unul lângă celălalt, cu tot cu aripi. Camera nu se schimbase mult în ultimele cinci secole. Mor mormăia ocazional că voia să redecoreze Casa Vântului, dar lui îi plăcea încăperea așa cum era.

Sunetul unei uși ce se închidea îl trezise. Se alarmase imediat, inima bătându-i cu putere când apucase cuțitul pe care îl ținea pe noptieră. Alte două erau ascunse sub saltea, încă două deasupra pragului ușii și două săbii erau sub pat și în sertarul dulapului. Asta era doar colecția lui. Mama știa ce ținea Az în camera lui.

Presupunea că în cei cinci sute de ani în care

folosiseră Casa Vântului, el, Az, Mor și Rhys o umpluseră cu suficiente arme încât să echipeze o mică legiune. Ascunseseră și uitaseră de atât de multe dintre ele, încât mereu se întâmpla ca, așezându-se pe o canapea, să îi înțepe ceva în fund. în plus, cele mai multe arme ruginiseră de tot în tecile lor.

Dar pe cele din dormitorul acesta le păstra curate și unse cu ulei. Pregătite.

Cuțitul străluci în lumina stelelor, pietrele Siphon pâlpâind roșu când puterea lui scrută holul de dincolo de ușă.

Dar nu sesiză nicio amenințare; niciun inamic nu spărgea noile protecții. Soldații Hybernului pătrunseseră cu mai bine de un an în urmă, aproape punând mâna pe Feyre și Nesta în bibliotecă. Nu uitase asta și nici groaza de pe chipul Nestei, când alergase spre el cu brațele întinse.

Dar sunetul de pe hol... Era Azriel, își dădu seama după o clipă.

Faptul că auzise ușa îi spunea că Az voia ca el să știe că revenise. Că nu-și dorise să stea de vorbă, ci doar să îl anunțe pe Cassian că era prin preajmă.

Ceea ce îl făcu pe Cassian să rămână aici și să se holbeze la tavan, pietrele lui Siphon stingându-se din nou când puse cuțitul în teaca de pe noptieră. După poziția stelelor, știa că trecuse de ora trei - răsăritul era încă departe. Trebuia să doarmă. îl aștepta o zi destul de grea.

Ca și când rugămintea lui tăcută s-ar fi unduit în lume, vocea calmă a unui mascul se auzi mieros în mintea lui.

„De ce ești treaz la ora asta?“

Cassian scrută cerul de după zidul cu ferestre, de parcă l-ar fi văzut pe Rhys zburând acolo.

„Asta te întreb și eu.“

Rhys chicoti.

„Ți-am spus: trebuia să îmi cer scuze de la partenera mea.“

Tăcerea se lăsă o clipă lungă, șireată.

„Luăm o pauză.“

Cassian râse.

„Lasă biata femelă să doarmă!“

„Ea a fost cea care a inițiat runda asta.“

Satisfacția pur masculină se simțea în fiecare cuvânt.

„Tot nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce mă spionezi la ora asta?“

„Voiam să mă asigur că totul este bine. Nu este vina mea că erai deja treaz.“

Cassian mormăi încet.

„Este în regulă. Nesta s-a dus la culcare imediat ce am ajuns aici, și a rămas în pat. Presupun că încă doarme.“

„Ați ajuns acolo înainte de unsprezece.“

„Știu.“

„Este trei și un sfert dimineața.“

„Știu.“

„Să nu te bagi!“ adăugă Cassian în liniștea destul de apăsătoare. „Nici n-aș visa!“

Cassian nu prea voia să poarte discuția asta la trei dimineața sau de două ori într-o zi.

„Am să revin mâine seară cu noutăți despre prima lecție.“

Pauza lui Rhys fu din nou prea apăsătoare ca să fie ignorată. Dar fratele lui îi zise: „Mor o să vă ducă mâine în Windhaven. Noapte bună, Cass!“

Prezența întunecată din mintea lui dispăru, lăsându-1 gol și înfrigurat.

Ziua următoare urma să fie un câmp de luptă diferit de cele pe care se aflase.

Cassian se întrebă cât avea să mai rămână din el până la sfârșitul zilei.

CAPITOLUL S

- Dacă nu mănânci, ai să regreți cam peste treizeci de

minute!

Așezată la masa lungă din salonul Casei Vântului, Nesta își ridică privirea de la farfuria cu omletă și bolul cu terci aburind. Somnul încă îi îngreuna oasele, enervând-o când îi răspunse:

- Nu mănânc așa ceva!

Cassian se apucă să înfulece din porția lui, aproape dublă față de cea pe care o avea Nesta în față.

- Ori asta, ori nimic!

Nesta rămase neclintită pe scaun, extrem de conștientă de fiecare mișcare în hainele de luptă din piele pe care le îmbrăcase. Uitase cum era să poarte pantaloni: se simțea goală, cu fundul și coapsele expuse.

Din fericire, Cassian fusese prea ocupat cu cititul unui raport, ca să o vadă intrând și așezându-se pe scaun. Ea privi spre ușă, sperând să apară vreun servitor.

- Am să mănânc pâine prăjită.

- După zece minute n-o să-ți mai ține de foame și ai să fii obosită. Cassian dădu din cap spre terci. Toarnă niște lapte dacă vrei să fie mai gustos. Nu are zahăr, adăugă, înainte ca ea să-l întrebe dacă era îndulcit.

Nesta apucă lingura.

- Drept pedeapsă?

- Repet, o să-ți dea energie pentru scurt timp, iar apoi ai să fii epuizată. El înfulecă ouăle. Trebuie să ai un nivel constant de energie toată ziua - mâncărurile pline de zahăr sau pâinea nesățioasă îți dau energie temporar. Cărnurile slabe, cerealele integrale, fructele și legumele te satură oarecum și îți oferă energie.

Ea bătu cu unghiile în masa netedă. Mai stătuse aici de câteva ori cu membrii regatului lui Rhysand. Azi, când erau doar ei doi, îi părea necuviincios de mare.

- Mai sunt și alte aspecte ale vieții mele cotidiene pe

care ai de gând să le controlezi?

Cassian ridică din umeri, fără să se oprească din mâncat.

- Nu-mi da un motiv să mai adaug ceva pe listă.

Ticălos arogant!

Cassian dădu iar din cap spre mâncare.

- Mănâncă!

Nesta băgă lingura în bol, dar nu o ridică.

- Cum vrei, atunci!

El își termină terciul și reveni la ouă.

- Cât o să dureze lecția de azi?

Răsăritul dezvăluise cerul senin, deși ea știa că Munții Illyrieni aveau vremea lor. Poate erau deja acoperiți de prima zăpadă.

- Ți-am zis și ieri: lecția durează două ore. Chiar până la prânz. Cassian lăsă bolul în farfurie, cu tacâmurile înăuntru. Acestea dispărură o clipă mai târziu, luate de magia Casei. Adică la următoarea masă.

El se uită cu subînțeles la mâncarea ei.

Nesta se rezemă de spătar.

- Unu: nu particip la lecția asta. Doi: nu mi-e foame.

Pielea din jurul ochilor lui căprui se umplu de cute.

-N-ai să-ți aduci înapoi tatăl dacă nu mănânci.

- Nu are *nicio* legătură cu asta! spuse ea furioasă. *Niciuna!*

El își sprijini antebrațele de masă.

- Hai să terminăm cu prostiile! Crezi că nu m-am gândit la problemele tale? Crezi că eu nu am mai văzut, făcut și simțit asta? Că nu i-am văzut pe cei la care țin, înfruntând moartea unei persoane dragi? Nu ești prima și nici ultima. Ce s-a întâmplat cu tatăl tău a fost îngrozitor, Nesta, dar...

Ea se ridică în picioare.

-Nu știi nimic! Nu putea să-și controleze tremurul care o cuprinsese. De furie sau altceva, nu știa. își strânse

pumnii. Ține-ți naibii părerile pentru tine!

Cuvintele ei îl făcură să clipească și apoi să o întrebe:

- Cine te-a învățat să înjuri?

Ea își strânse mai puternic pumnii.

- Voi! Aveți cele mai spurcate guri pe care le-am auzit vreodată.

Cassian miji ochii amuzat, dar buzele-i rămaseră lipite.

- Am să-mi țin naibii părerile pentru mine, dacă mănânci.

Ea îi aruncă o privire veninoasă.

El pur și simplu așteptă. Nemișcat, ca muntele în care fusese construită Casa.

Nesta se așeză, luă bolul cu terci, băgă o lingură plină în gură și aproape se îngrețoșă din cauza gustului, dar înghiți forțat. Mai luă o lingură. Și încă una. Până ce bolul fu curat și începu să mănânce ouăle.

Cassian îi supraveghea fiecare înghițitură.

Și, când nu mai rămăsese nimic, își luă farfuria și bolul și se uită în ochii lui când trânti farfuriile una peste cealaltă, zăngănitul tacâmurilor umplând camera.

Nesta se ridică din nou, mergând spre el și spre ușa din spatele lui. Se ridică și Cassian.

Nesta ar fi putut jura că nu respira când trecuse pe lângă Cassian, suficient de aproape încât să-i atingă stomacul dacă și-ar fi mișcat cotul.

- Abia aștept să nu te mai aud vorbind!

Nereușind să-și ascundă zâmbetul, ea se îndreptă spre ușă, dar o mână pe braț o opri.

Ochii lui Cassian străluceau, pietrele roșii Siphon de pe dosul mâinii cu care o apucase aprinzându-se. Un zâmbet șiret și provocator îi mișcă buzele.

- Mă bucur să văd că te-ai trezit gata de joacă, Nesta!

Vocea i se transformă într-un mormăit.

Ea nu reuși să-și impiedice inima să-i bată cu putere când îi auzi glasul, când citi provocarea din ochii lui, când

se trezi atât de aproape de trupul lui imens. Niciodată nu reușise să se abțină. Odată, îl lăsase să-i muște și să-i lingă gâtul din cauza asta.

îl lăsase să o sărute în timpul ultimei bătălii, din aceeași cauză. Nici nu se putea spune că o sărutase - nu reușise prea multe pentru că era rănit - și, totuși, o făcuse să se cutremure.

„Singurul meu regret din viața asta este că nu am avut timp. Că nu am avut timp cu tine, Nesta. Am să te regăsesc în lumea cealaltă - în viața următoare. Și-o să avem timp să fim împreună. îți promit!“

Ea retrăia acele momente mai des decât voia să recunoască. Apăsarea degetelor lui când îi cuprinsese chipul, gustul și atingerea buzelor cu iz de sânge, dar tot delicate.

Nu suporta amintirea.

Cassian nici măcar nu clipi, deși nu o mai ținu de braț la fel de strâns.

Nesta își impuse să nu se enerveze. îi porunci sângelui clocotit să devină rece ca gheața.

Amuzat, el mîji ochii, dar îi dădu drumul.

- Plecăm în cinci minute!

Nesta reuși să se retragă.

- Ești o brută!

Cassian îi făcu semn din ochi.

- Așa m-am născut și am fost educat!

Ea reuși să mai facă un pas. Dacă refuza să iasă din Casă, Cassian, Morrigan sau Rhys ar fi putut pur și simplu să o târască până în Windhaven. Și dacă refuza categoric să execute ce i se spunea, ar fi lăsat-o în ținuturile oamenilor fără să se gândească de două ori. Dându-și seama de asta, se îndârji și mai mult.

- Să nu mă mai atingi niciodată!
- Am reținut.

Ochii lui încă străluceau.

Ea își mai strânse o dată degetele și-și alese următoarele cuvinte ca pe niște cuțite de aruncat.

- Dacă tu crezi că-n urma nebuniei ăsteia cu antrenamentul ai să ajungi în patul meu, îți faci iluzii! Mai degrabă aș primi un câine vagabond râios! adăugă cu un zâmbet strâmb.

- O, n-am să ajung în patul tău.

Victorioasă, Nesta râse pe înfundate, ajungând deja lângă scări când el spuse mieros:

- Tu ai să te urci în patul *meu.*

Se întoarse către Cassian, cu piciorul încă în aer.

- Aș prefera să putrezesc!

Cassian îi zâmbi batjocoritor.

- Rămâne de văzut!

Ea încercă să mai caute niște cuvinte tăioase, să-l ia peste picior, să se răstească sau să reacționeze într-un fel, dar el zâmbi mai larg.

- Acum mai ai trei minute ca să te pregătești.

Nesta se gândi dacă să arunce în el cel mai apropiat obiect - o vază de pe un mic piedestal de lângă ușă, dar i-ar fi dat prea multă satisfacție demonstrându-i că o enervase.

Așa că ridică pur și simplu din umeri și ieși pe ușă. încet. Fără să se arate câtuși de puțin afectată de Cassian și de lăudăroșenia lui nesuferită.

Să se urce în patul lui... într-adevăr.

, I >

Pantalonii aceia aveau să-l omoare.

Cu brutalitate și lentoare.

Cassian nu uitase cum arătase Nesta în hainele illyriene de luptă, din piele, în timpul războiului. Dar, în comparație cu amintirea... Mamă din ceruri!

Uită toate cuvintele și limbile pe care le știa când o

zări trecând pe lângă el fără să se grăbească și cu spatele drept, ca orice nobilă aflată în fruntea propriei case.

Cassian știa că o lăsase să câștige runda aceea, că pierduse avantajul în clipa în care ea ridicase ușor din umeri, mergând mai departe pe hol, fără să fie conștientă de priveliștea pe care i-o oferea și de faptul că-i trezea toate instinctele primare.

Ca să-și revină, profită de toate cele trei minute în care Nesta rămase la parter. Mama știa că astăzi avea destule pe cap, cu lecția Nestei și multe altele, și nu se putea lăsa pradă gândului de a-i scoate pantalonii și de a-i venera fundul spectaculos centimetru cu centimetru.

Nu-și permitea să se lase distras. Dintr-un milion de motive.

Dar, la naiba! - când avusese ultima dată parte de o tăvăleală plăcută în cearșafurile astea? Cu siguranță nu după război. Poate înainte ca Feyre să-i elibereze pe toți de tirania Amaranthei. Să-l fiarbă Cazanul, oare nu cumva cu o lună înainte de căderea Amaranthei? Cu femela pe care o cunoscuse la Rita. Pe o alee de lângă sala plăcerilor. Sprijinit de un zid de cărămidă. Partida de sex murdar se terminase în câteva minute, nici el și nici femela nedorindu-și altceva decât să atingă rapid orgasmul.

Asta se întâmplase cu mai bine de doi ani în urmă. De atunci, se satisfăcea singur.

Ar fi trebuit să se ocupe de problemă înainte să decidă că era o idee bună să trăiască în Casă cu Nesta. Femela suferea și se lăsa la voia întâmplării, iar *ultimul* lucru de care avea nevoie era ca el să tânjească după ea, să o apuce de brat ca un animal, incapabil să păstreze distanța.

Nu voia să aibă de-a face cu el. I-o spusese limpede la Solstițiul de Iarnă.

„Mi-e clar ce vreau de la tine.“

Adică un mare nimic.

Replica ei sfărâmase o parte intrinsecă din el, o oarecare ultimă „redută“ și fărâmă de speranță că tot ceea ce îndurase în timpul războiului ar fi putut să conteze. Că, în clipa în care-i dăruise inima pe tavă în timp ce era pe moarte, că atunci când îi acoperise trupul cu al ei și hotărâse să moară alături de el, și ea *îl* alesese.

Era o speranță al naibii de stupidă, una pe care ar fi trebuit să știe că nu era bine să o nutrească. Așadar, pe străzile reci din noaptea Solstițiului de Iarnă, când era conștient că Nesta își făcuse apariția la casa din oraș doar pentru că Feyre o momise cu bani, când afirmase că nu voia să aibă nicio legătură cu el... aruncase cadoul pe care-1 căutase luni întregi în apa înghețată a râului Sidra și apoi își găsise ocupație, înăbușind certurile din ce în ce mai crunte dintre illyrieni.

Și nu se mai apropiase de ea în următoarele nouă luni. Fusese atât de aproape de a comite o greșeală stupidă în acea noapte, de a-i dărui inima ca ea să i-o smulgă din piept. Abia reușise să se îndepărteze, cu o oarecare mândrie. Doar peste cadavrul lui rece i-ar mai fi făcut Nesta așa ceva.

Nesta apăru, părul împletit înconjurându-i acum creștetul capului ca o diademă țesută. își impuse să nu o privească de la gât în jos, să nu se uite la trupul expus. Ea trebuia să se mai împlinească și să-și tonifice musculatura, dar... Ale naibii haine de piele!

- Să mergem! zise el cu o voce dură și rece.

Slavă Cazanului pentru asta!

Pe veranda de dincolo de ușile de sticlă ale sufrageriei, Mor ate- riză de parcă plonjonul de la nouă metri ar fi fost o nimica toată. Probabil că pentru ea chiar așa era, presupunea Cassian.

Mor țopăi de pe un picior pe celălalt, masându-și brațele și scrâșnind din dinți, și-i aruncă o privire care

spunea „îmi ești dator pentru asta, tâmpitule!“

Nesta se încruntă, dar își puse mantia pe umeri cu mișcări grațioase și lente, îndreptându-se apoi către locul în care aștepta Mor. Cassian urma să le ducă în zbor dincolo de granițele protecțiilor, iar Mor să îi teleporteze în Windhaven unde, cumva, el avea să găsească o cale de a o convinge pe Nesta să se antreneze.

Dar, din fericire, Nesta știa că astăzi trebuia să facă minimumul necesar, adică să se ducă în Windhaven. Știuse dintotdeauna cum să poarte genul acesta de război emoțional, mental. Ar fi fost un general iscusit. încă mai putea să fie, cândva.

Cassian nu-și dădea seama dacă ar fi fost un lucru bun să o transforme pe Nesta într-un soi de armă.

îl arătase cu degetul pe regele Hybernului, amenințându-1 cu moartea înainte să fie transformată în Mare Spiriduș împotriva voinței sale. După mai multe luni, îi ridicase capul tăiat ca pe un trofeu și se uitase fix în ochii lui lipsiți de viață.

Și dacă Cioplitorul de Oase spusese adevărul despre ieșirea ei din Cazan ca ființă de temut... La naiba!

El nu se deranjă să-și pună mantia când deschise ușile de sticlă, inspiră aerul răcoros de toamnă și păși mândru spre brațele deschise ale lui Mor.

T

Tabăra montană Windhaven nu era acoperită nici de gheață și nici de zăpadă, dar vântul tăios tot o izbi pe Nesta în clipa în care ei își făcură apariția acolo. Morrigan dispăru cu un semn din ochi lui Cassian și o încruntătură aruncată Nestei, lăsându-i să evalueze câmpul ce se întindea în față.

Câteva case mici din piatră se ridicau în dreapta și dincolo de ele erau niște locuințe noi din pini tineri. Un

sat - în asta se transformase recent locul. Dar în fața ochilor celor doi se aflau arenele de luptă, chiar de-a lungul marginii platoului montan, pline cu diverse arme, greutăți și alte obiecte destinate antrenamentului. Nesta nu știa cum se numeau toate aceste arme impresionante, în afară de denumirile de bază: sabie, pumnal, săgeată, scut, suliță, arc, buzdugan amenințător...

De cealaltă parte a lor se aflau gropile cu foc înăbușit, norii de fum plutind spre țarcul animalelor - oi, porci și capre - mițoase, dar bine hrănite. Și, bineînțeles, illyrienii. Toate femelele care supravegheau oalele și tigăile aburinde din jurul focurilor se opriră atunci când apărură Cassian și Nesta, ca și zecile de masculi din arenele de luptă. Nimeni nu zâmbi.

Un mascul îndesat și cu umeri lăți, pe care Nesta îl recunoscu vag, veni agale spre ei, însoțit de alți doi mai tineri. Toți își țineau aripile strânse, probabil ca să poată merge unii lângă ceilalți, dar când se opriră înaintea lui Cassian, își întinseră un pic aripile.

Cassian și le ținu pe ale lui nu larg deschise, dar nici bine strânse - relaxat, cum spunea Nesta. Poziția transmitea perfect dezinvoltura și aroganța, promptitudinea reacțiilor și puterea.

Masculul cunoscut o fixă cu privirea.

- Cu ce treburi a venit *ea* aici?

Nesta îi zâmbi discret.

- De vrăjitoare.

Ar fi putut jura că, înainte să intervină, Cassian se rugă în tăcere Mamei:

- Devlon, vreau să-ți aduc aminte că Nesta Archeron este sora Marii noastre Doamne și că o să fie tratată cu respect. Cuvintele fură destul de tăioase, așa că până și Nesta aruncă o privire la chipul rece ca piatra al lui Cassian. Nu-i mai auzise tonul neînduplecat de la război. A venit aici să se antreneze.

Nesta nu-și dorea decât să-l împingă de pe marginea stâncii din apropiere.

Devlon se înroși.

- Toate armele pe care le atinge trebuie îngropate după aceea. Să le lase într-o grămadă.

Nesta clipi.

Cassian își umflă nările.

- Nu o să facem așa ceva.

Devlon o adulmecă, însoțitorii lui râzând pe înfundate.

- Sângerezi, vrăjitoareo? Dacă da, nu ai să ai voie să te atingi de arme.

Nesta își impuse să tacă, să se gândească la cea mai bună metodă să-l umilească pe nenorocit.

- Superstițiile astea sunt învechite, spuse Cassian cu un calm remarcabil. Poate să atingă armele, indiferent dacă are sau nu menstruație.

- Poate, zise Devlon, dar tot au să fie îngropate.

Se lăsă tăcerea. Nesta observă că, fixându-1 pe Devlon cu privirea, Cassian se întunecase la față. însă el întrebă deodată:

- Cum se descurcă recruții cei noi?

Devlon deschise gura și apoi o închise, enervarea licărind în fața unei certe refuzate.

- Bine, rosti apăsat și se întoarse, urmat de soldații lui.

Chipul lui Cassian se încorda cu fiecare suflare, iar Nesta se pregăti, simțind încântarea încălzindu-i sângele la gândul că el urma să-l sfâșie pe Devlon.

însă Cassian mormăi „Să mergem!“ și se îndreptă spre o zonă de antrenament liberă.

Devlon se încruntă peste umăr și Nesta îi aruncă o privire rece înainte să-l urmeze pe Cassian, simțind-o pe cea a illyrianului ca pe un însemn arzător în spate.

Cassian nu se îndreptă spre unul dintre nenumăratele rafturi cu arme amplasate prin zona de antrenament, ci

se opri pur și simplu în cel mai îndepărtat ring cu mâinile în șolduri și o aștepta.

Pe naiba avea să i se alăture! în apropierea raftului cu arme, Nesta zări o rocă mâncată de vreme, netedă fie din cauza climei aspre, fie a numărului necunoscut de soldați care se așezaseră acolo, ca și ea în clipa asta. Suprafața tare îi intră în piele, în ciuda hainelor groase.

- Ce faci?

Chipul frumos al lui Cassian semăna cu al unui animal de pradă. Ea își încrucișă picioarele în dreptul gleznelor și-și aranjă mantia ca pe trena unei rochii.

- Ți-am zis că n-am de gând să mă antrenez.
- Ridică-te!

Niciodată nu-i mai dăduse ordine așa.

„Ridică-te!“, rostise ea printre lacrimi în ziua aceea, înaintea regelui din Hybern. „Ridică-te!“

Nesta îi întâlni privirea și-și impuse ca a ei să fie distantă și netulburată.

- în mod oficial, particip la antrenament, Cassian, dar nu poți să mă obligi să fac *nimic.* îi arătă noroiul. Târăște-mă prin el, dacă vrei, însă n-am de gând să ridic niciun deget.

Illyrienii îi priveau cu atenție. Cassian se enervă.

Bine. Să vadă ce inutilă, ce nenorocită putea să devină Nesta.

- Ridică-te *naibii!* i se adresă mârâind ușor.

Devlon și cei din grupul lui se întorseseră, atrași de cearta lor, și se adunaseră dincolo de marginea cercului. Totuși, ochii căprui ai lui Cassian o urmăreau pe ea.

O oarecare rugăminte licărea în ei.

„Ridică-te!“, șopti o voce slabă în mintea și oasele Nestei. „Nu-1 umili așa! Nu le da ticăloșilor ăstora satisfacția de a-1 vedea facân- du-se de râs!“

însă trupul ei refuza să se miște. Nesta fusese clară, și să cedeze - în fața lui, în fața oricui...

Ceva asemănător dezgustului se întipări pe chipul lui Cassian. Dezamăgirea. Furia.

Bun! Deși ceva se năruia în sinea ei, nu se putea abține să nu se simtă ușurată.

Cassian plecă de lângă ea, scoțându-și sabia din teaca de pe spate. Și, fără să-i mai vorbească, fără să-i mai arunce vreo privire, își începu exercițiile de dimineață.

Era mai bine să o urască.

CAPITOLUL 6

Cassian execută toți pașii și toate mișcările frumos, letal și precis, iar Nesta nu se putu abține să nu se uite la el cu gura căscată.

Niciodată nu fusese în stare să-și mute privirea de la Cassian. Din clipa în care se cunoscuseră, îi conștientizase prezența în orice spațiu, în orice încăpere. Indiferent ce își sugerase în sinea ei, nu reușise să o împiedice sau să o ignore.

„Pleacă!“, o implorase el cu un picior în groapă.

„Nu pot!“, îi spusese ea plângând. „Nu pot!“

Nu știa unde dispăruse persoana care fusese în acel moment. Nu reușea să o regăsească.

Dar, chiar dacă stătea pe rocă și se uita la pinii care se legănau în vânt și acopereau munții, îl urmărea pe Cassian cu colțul ochiului, conștientă de fiecare mișcare grațioasă, de sunetul respirației lui constante, de părul negru care-i flutura în vânt.

- Văd că nu stă degeaba!

Vocea lui Morrigan îi distrase Nestei atenția de la munți și războinicul care părea să fie o parte din ei. Femela uluitoare stătea lângă ea, admirația strălucind în ochii căprui ațintiți asupra lui Cassian. Devlon și adepții lui nu se vedeau pe nicăieri, ca și când ar fi plecat cu mult

timp în urmă. Să fi trecut deja două ore?

- Este drăguț, nu-i așa? spuse Mor cu blândețe.

Căldura din tonul ei o făcu pe Nesta să înțepenească de spate.

- întreabă-1!

Nicio urmă de amuzament nu lumină chipul lui Morrigan când își îndreptă atenția spre Nesta.

- De ce nu ești în ring?

- Iau o pauză.

Morrigan se uită la fața Nestei și observă că nu era transpirată sau roșie și că părul era aproape perfect aranjat.

- Eu aș fi votat să te ducem înapoi în ținuturile oamenilor, ca să știi, zise femela încetișor.

- O, știu! Nesta refuză să se ridice în picioare, să accepte provocarea. E bine că am niște avantaje ca soră a lui Feyre.

Morrigan strâmbă din buze. în spatele ei, Cassian pusese punct mișcărilor lui elegante.

Un foc întunecat mocnea în ochii lui Morrigan.

-Am cunoscut mulți ca tine cândva, spuse și-și atinse abdomenul cu mâna. Niciodată nu meritați prezumția de vinovăție pe care v-o oferă oamenii buni ca el.

Nesta era conștientă de asta. Și știa la ce fel de oameni se referea Morrigan: la cei care locuiau în Orașul Cioplit din Regatul Coșmarurilor. Feyre nu îi spusese niciodată toată povestea, însă Nesta știa în mare ce se întâmplase și despre monștrii care o torturaseră și brutalizaseră pe Morrigan până când fusese aruncată în gura lupilor.

Nesta se lăsă pe spate sprijinindu-se pe palme, roca rece înțepând-o prin mănuși. Morrigan își întoarse privirea arzătoare dinspre Nesta.

- Se pare că ziua de astăzi n-a început în forță.

Cassian își trecu degetele prin păr.

- S-ar putea spune și așa.

Nesta își încleștă maxilarul îndeajuns de tare încât să o doară.

Morrigan îi întinse o mână lui Cassian și una Nestei, fără ca măcar să o privească.

- Plecăm?

Morrigan era o băgăreață ipocrită.

Gândul o răvăși pe Nesta când rămase în biblioteca subterană a Casei Vântului. O băgăreață înfumurată și ipocrită.

Cassian nu-i vorbise la întoarcere. Nici ea nu așteptase să vadă dacă avea să o invite la masa de prânz, înainte să se ducă în camera ei și să facă o baie ca să-și încălzească oasele.

Când ieșise, găsise un bilet strecurat pe sub ușă. Cuvintele scrise cu litere adunate și apăsate o informau să fie în bibliotecă la ora unu. Fără amenințări sau promisiuni de a o trimite în ținuturile oamenilor. De parcă lui nu i-ar fi păsat dacă ea avea sau nu să se supună.

Ei, bine, măcar reușise să-l descurajeze mai repede decât se așteptase.

Se aventurase în bibliotecă nu din dorința de a da ascultare ordinelor primite de la el sau de la Rhys, ci pentru că alternativa era la fel de insuportabilă: să rămână în dormitorul cufundat în liniștea pe care s-o umple doar răgetele din mintea ei.

Trecuse mai bine de un an de când nu mai coborâse aici. De la momentele îngrozitoare în care asasinii Hybernului se furișaseră înăuntru, urmărindu-le pe cele două surori în inima întunecată a bibliotecii. Se uită peste marginea balustradei de piatră a palierului, direct în

puțul negru de mult mai jos. Nicio creatură antică nu mai dormea în beznă, dar întunericul era tot acolo. Și la fundul acestuia era pământul pe care aterizase Cassian, întinzându-se după ea. Ce furie se citise pe chipul lui când o văzuse îngrozită...

Nesta alungă acest gând. Respinse tremurul ce o cuprinse și se concentră la femela care stătea la masa de scris, aproape ascunsă în spatele teancurilor de cărți.

Mâinile femelei erau distruse. Nu le putea descrie mai politicos de atât. Oase îndoite și noduroase, degete în unghiuri nefirești... Feyre îi spusese odată că preotesele din biblioteca aceasta aveau trecuturi dificile. Ca să nu zică mai mult.

Nesta nu voia să știe prin ce trecuse Clotho, marea preoteasă a bibliotecii, de ajunsese așa. Limba îi fusese tăiată și apoi vindecată în mod voit așa, astfel încât răul să nu poată fi îndreptat niciodată. Masculii o răniseră și...

Mâinile o împingeau tot mai mult sub apa rece ca gheața, vocile râzând și batjocorind-o.

O brută de mascul rânjea în anticiparea trofeului care avea să fie scos...

Ea nu putea să oprească totul. Nu putea să o salveze pe Elain, care plângea în hohote pe jos. Nu putea să se salveze. Nimeni nu venea să o ajute, iar masculii aceștia urmau să-și facă voia, iar trupul ei nu îi aparținea, nu era de om - nu pentru prea mult timp...

Nesta își smuci gândurile, aducându-le în prezent și alungând amintirea.

Cu fața ascunsă în umbrele glugii sale deschise la culoare, Clotho rămase tăcută, ca și când ar fi văzut gândurile răscolind-o pe Nesta, ca și când ar fi știut cât de des o trezea amintirea acelei zile din Hybern. Piatra de un albastru transparent din vârful glugii lui Clotho licări ca una Siphon în lumina slabă când îi împinse un per-

gament peste suprafața mesei.

„Astăzi poți să începi prin a pune pe rafturi cărțile de la Nivelul Trei. Ia rampa din spatele meu ca să ajungi acolo. Ai să găsești un căruț cu cărțile, care sunt ordonate alfabetic, după autor. Dacă nu găsești numele niciunui autor, Iasă-le deoparte și cere ajutor când ți se termină tura."

Nesta dădu aprobator din cap.

- Când mi se termină tura?

Folosindu-se de încheieturi și de dosul palmelor, Clotho scoase un ceas micuț și, cu un deget noduros, îi arătă ora șase.

Cinci ore de muncă. Nesta putea să se descurce.

- Bine.

Clotho o privi din nou, ca și când ar fi putut să vadă marea agitată și frământată din adâncul ei, ce refuza să o lase în pace măcar un moment, ce refuza să-i acorde o secundă de liniște.

Nesta se uită în jos la birou și se forță să expire, dar, odată ce suflarea îi alunecă de pe buze, apăsarea aceea cunoscută își făcu iarăși simțită prezența.

„Sunt o mizerabilă, un nimic", mai că spuse Nesta. Nu era sigură de ce vorbele prinseseră viață, apăsându-i buzele ca să le dea glas. „Urăsc tot ce reprezint. Și sunt atât de obosită... Am obosit să-mi doresc să fiu oriunde altundeva, numai nu în mintea mea."

O așteptă pe Clotho să-i facă semn, să facă orice ca să-i spună că îi auzise gândurile.

Preoteasa îi arătă partea de sus și de jos a bibliotecii, trimițând-o în liniște să-și vadă de treburile ei.

Cu pași grei, Nesta se îndreptă spre rampa înclinată.

Sarcina era una menită servitorilor, dar îi impunea să

se concentreze suficient încât să uite de trecerea timpului, gândurile ei poto- lindu-se într-un nimic binecuvântat.

Nimeni nu se apropie de Nesta cât căută secțiunile și rafturile, trecându-și degetele peste cotoarele cărților ca să găsească locul potrivit. Aici lucrau, vindecau și făceau cercetări cel puțin treizeci și șase de preotese, deși era aproape imposibil să le numere când toate purtau aceleași robe în nuanțe palide și atât de multe își țineau gluga peste față. Cele care-și lăsaseră gluga pe spate îi zâmbiseră timid.

Acesta era sanctuarul lor - un cadou din partea lui Rhysand. Nimeni nu putea să intre fără permisiunea lor.

Ceea ce însemna că, dintr-un oarecare motiv, îi aprobaseră prezența.

Mâinile Nestei erau aproape uscate de praf când un clopot sună vesel de șase ori prin spațiul cavernos al bibliotecii, auzindu-se de la nivelurile de sus și până-n puțul întunecat. Unele preotese se ridicară de la mesele unde lucrau și de pe scaunele de la fiecare nivel; altele rămaseră pe loc.

O găsi pe Clotho la aceeași masă. Oare-și ridica vreodată gluga? în mod sigur, ca să facă baie, dar își arăta chipul cuiva?

- Am terminat pe astăzi, o anunță Nesta.

Clotho îi împinse un alt bilet peste masă.

„Mulțumesc pentru ajutor! Ne vedem mâine!"

- în regulă.

Nesta strecură biletul în buzunar.

însă Clotho ridică o mână distrusă. Nesta urmări cu mare uimire cum un stilou cu peniță se înălță deasupra unei bucăți de hârtie și începu să scrie:

„Să porți haine pe care nu te deranjează să le prăfuiești. Aici, jos, ai să-ți strici rochia frumoasă.“

Nesta se uită la rochia gri pe care o îmbrăcase.

- în regulă, repetă ea.

Stiloul începu să se miște din nou, cumva vrăjit să aibă o legătură cu gândurile lui Clotho.

„Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Nesta! Feryre vorbește foarte frumos despre tine.“

Nesta se întoarse.

- Preoteaso, nimănui nu-i plac mincinoșii!

Ea ar fi putut juca că un chicot îi făcu gluga femeii să fluture.

Cassian nu veni la cină.

Nesta se oprise în camera ei doar cât să-și spele mâinile și fața de praf, iar apoi mai că alergase la etaj, cu stomacul chiorăindu-i de foame.

Sala de mese era pustie. Vesela pentru o singură persoană îi confirmă că nimeni nu urma să-i țină companie.

Se uitase la orașul scăldat de soare mult dedesubt, singurele sunete fiind foșnetul rochiei și scârțâitul scaunului.

De ce era surprinsă? îl umilise în Windhaven. Probabil era cu prietenii lui în casa de lângă râu, discutând ca să găsească o altă metodă cu ajutorul căreia să se ocupe de ea.

O farfurie cu mâncare apăru, lăsată fără pic de grație pe șervețelul de pe masă. Până și Casa o ura.

Nesta se încruntă la camera din piatră roșie.

-Vin!

Nu apăru nimic. Ridică paharul din fața ei.

- *Vin!*

Nimic. Bătu ușor cu unghiile în suprafața netedă a mesei.

- Ți s-a zis să nu-mi dai vin?

Iată o nouă limită a umilirii: să încerce să stea de vorbă cu o casă.

Nesta mârâi la arcada din spatele ei.

- Amuzant!

Se uită la mâncare: o jumătate de pui prăjit, condimentat cu ceea ce mirosea a rozmarin și cimbru; piure de cartofi care înota în unt și fasole verde prăjită cu usturoi.

Tăcerea aia îi urla în cap, în cameră.

Bătu din nou cu degetele în masă.

Era ridicol. Toată chestia asta, toată intervenția care o trata de sus era *ridicolă.*

Nesta se ridică și se îndreptă spre ușă.

- Păstrează-ți vinul! Mi-1 aduc pe al meu!

CAPITOLUL 7

Fără magia zidului care să blocheze accesul în tărâmurile oamenilor, Mor îl teleportă pe Cassian după apusul soarelui direct în conacul care devenise cămin și comandament pentru Jurian, Vassa și - aparent - Lucien. Chiar și după mai mult de un an, ravagiile războiului erau evidente în jurul moșiei: copaci căzuți, petice de pământ sterp unde iarba încă nu răsărise din nou, și o deschidere sumbră generală care făcea locuința din piatră cenușie să pară că rămăsese în picioare din întâmplare. Sub razele lunii, dezolarea era și mai evidentă, copacii rămași lucind argintiu, iar umbrele de pe pământul marcat întinzându-se mai mult.

Cassian habar n-avea cui aparținuse odinioară casa și, aparent, nici noii săi ocupanți nu știau. Feyre îi zisese că ei își spuneau Banda Exilaților. Gândul îl făcu pe Cassian să pufnească în sinea lui. Mor nu întârzie să-l lase la ușa de lemn în formă de arcadă a casei, zâmbetul superior spunându-i că nu intenționa să-l ajute, chiar dacă ar fi implorat-o. Nu, voia să îl vadă jucându-se de-a curteanul, exact așa cum ceruse Rhys.

El nu plănuise să înceapă astăzi misiunea asta, dar după dezastruoasa încercare de a o instrui pe Nesta, simțise nevoia să facă ceva. Orice.

Nesta știuse exact ce porcărie făcea, refuzând să se

ridice de pe roca aceea. Cum aveau să perceapă totul Devlon și ceilalți nemernici îngâmfați. Știuse și o făcuse oricum.

Așadar, după ce o lăsase pe Nesta la Casă, se dusese pe o stâncă părăsită din apropierea mării, unde mugetul valurilor îi răcorea furia fierbinte din oase.

Se oprise pe la casa de lângă râu ca să-și recunoască înfrângerea, dar Feyre doar se enervase din cauza comportamentului surorii ei, iar Rhys îi zâmbise oarecum amuzat.

Amren fusese cea care-i zisese „Las-o să-și sape singură mormântul, băiete! Apoi, dă-i o mână de ajutor!“

„Credeam că asta am făcut în ultimul an“, răspunsese el.

„Oferă-i ajutor în continuare!“, fusese singura replică a lui Amren.

Cassian o găsise pe Mor curând după aceea, îi explicase că avea nevoie de transport și, iată-1! Ridică pumnul spre ușă, dar placa de lemn se mișcă înainte să apuce să o atingă.

Lucien își arătă chipul frumos și plin de cicatrice, ochiul său auriu învârtindu-se.

- Credeam că am simțit pe altcineva venind.

Cassian intră în casă, podeaua de lemn scârțâind sub cizmele lui.

- Abia ai ajuns?

- Nu, spuse Lucien și Cassian observă mușchii încordați pe sub jacheta de un gri închis pe care o purta și liniștea apăsătoare care emana din fiecare piatră a casei.

Se uită cu atenție la amplasarea acesteia, în caz că ar fi fost nevoit să lupte ca să găsească o ieșire. Ceea ce părea a fi o probabilitate ridicată, judecând după nemulțumirea pe care o radie Lucien când se îndreptă spre o arcadă din stânga lor.

- Eris este aici, zise Lucien fără să se întoarcă.

Cassian nu șovăi. Nu se întinse după cuțitul prins de coapsă, deși fu nevoit să facă un efort să alunge amintirea chipului învinețit al lui Mor. A biletului bătut într-un cui în abdomenul ei, a trupului gol lăsat ca un gunoi la granița Regatului Toamnei. Nenorocitul naibii o găsise acolo și o *abandonase.* Ea fusese în pragul morții și…

Ce plănuia Cassian să-i facă într-o zi depășea cu mult durerea provocată de un cuțit. Eris avea să sufere săptămâni în șir. Luni. Ani.

Lui Cassian nu îi păsa că Eris îl convinsese pe Keir să-și amâne vizita în Velaris și că, aparent, o făcuse din vreo fărâmă de bunătate rămasă în el. Nu-i păsa că Rhys observase la Eris ceva care-i câștigase încrederea. Nimic din toate astea nu conta câtuși de puțin pentru Cassian. își concentră atenția la masculul roșcat care stătea aproape de vâlvătaia focului din salonul surprinzător de elegant. Știa suficient încât să-și urmărească îndeaproape inamicul.

Eris stătea pe un scaun aurit, cu picioarele încrucișate, aroganța curtenească citindu-se pe chipul său palid.

Cassian își strânse degetele. De fiecare dată când îl văzuse pe nenorocit în ultimele cinci secole, se luptase cu furia orbitoare care-1 acapara doar zărindu-1.

Eris zâmbi, conștient de asta.

- Cassian!

Ochiul auriu al lui Lucien țăcăni, simțind furia lui Cassian în timp ce avertismentul licări în cel roșiatic rămas.

Masculul crescuse alături de Eris. înfruntase cruzimea lui Eris și a lui Beron. Propriul tată îi măcelărise iubita. însă Lucien învățase să-și păstreze calmul.

Corect. Rhys îl rugase pe Cassian să facă asta. Trebuia să gândească la fel ca Rhys, ca Mor. Să lase furia

deoparte.

Cassian își acordă o secundă să se calmeze, vag conștient că Vassa spunea ceva. îi observase și ignorase pe jumătate pe cei doi oameni din încăpere: pe războinicul șaten - Jurian - și pe tânăra regină roșcată.

Dacă Rhys și Mor ar fi fost aici... Nu ar fi zis o vorbă de față cu Eris. Ar fi pretins că era o vizită prietenească și că voiau să vadă cum rezistau ținuturile oamenilor. Chiar dacă Eris era, foarte probabil, aliatul lor.

Nu, Eris *era* aliatul lor. Rhys se târguise și lucrase cu el. Eris se ținuse de cuvânt de fiecare dată. Rhys avea încredere în el, ca și Mor, în ciuda tuturor celor întâmplate. Oarecum. Așadar, Cassian se gândea că trebuie să aibă încredere, la rândul lui.

îl durea capul. Trebuia să calculeze prea multe lucruri. O făcuse pe câmpurile de luptă, dar aceste jocuri psihologice și minciunile nenumărate... *De ce* îl rugase Rhys să facă asta? De illyrieni se ocupase personal: le descrisese iadul ce urma să se abată asupra lor

dacă se răsculau și îi ajutase cu orice avuseseră nevoie. Nu se compara cu asta.

Cassian clipi și înregistră ce spusese Vassa:

-Generale Cassian! Ce plăcere!

El se plecă rapid și superficial în fața reginei.

- Maiestate!

Jurian tuși, iar Cassian se uită la războinicul uman. Oare fusese cândva om? Parțial om? Nu știa. Amarantha îl sfâșiase pe Jurian, a cărui conștiință era cumva prinsă în ochiul lui, pe care-1 încastrase într-un inel și-l purtase cinci sute de ani. Până când Hybernul îi folosise oasele rămase ca să-i aducă trupul la viață și să redea acelei esențe această formă, aceeași care condusese armate pe câmpurile de luptă de odinioară, în timpul Războiului. Cine era Jurian acum? Ce era?

-1 se urcă la cap când i te adresezi așa, spuse Jurian din locul său, de pe o canapea ridicol de roz de lângă peretele îndepărtat.

Vassa își îndreptă spatele, jacheta ei de culoarea cobaltului contrastând puternic cu părul roșcat-auriu. Dintre cei trei roșeați din această încăpere, Cassian o plăcea pe ea cel mai mult: nuanța aurie a pielii, ochii albaștri și mari încadrați de gene și sprâncene negre și părul mătăsos roșcat pe care și-l tunsese până la umeri de ultima dată când o văzuse.

- *Sunt* regină, să știi, îi spuse Vassa lui Jurian.

Regină noaptea și pasăre de foc ziua, vândută de suratele ei regine umane unui lord-vrăjitor care o fermecase, blestemând-o să se transforme într-o pasăre de foc și cenușă la fiecare răsărit. Cassian își amânase vizita până la apusul soarelui, ca să o găsească în trupul ei de om. Avea nevoie ca ea să poată vorbi.

Jurian își sprijini o gleznă peste un genunchi, cizmelor lui pline de noroi lipsindu-le strălucirea în lumina focului.

-Din câte am auzit, regatul tău nu-ți mai aparține. Mai ești regină?

Vassa își dădu ochii peste cap și apoi se uită la Lucien, care se tolăni pe canapea lângă Jurian, de parcă masculii Fae ar mai fi avut

certuri asemănătoare în urma cărora să se împace. însă Lucien era atent la Cassian.

- Ai venit cu vești sau cu ordine?

Conștient de prezența lui Eris lângă foc, Cassian îl țintui cu privirea pe Lucien.

-îți dăm ordine pentru că ești emisarul nostru. El dădu din cap spre Jurian și Vassa. Dar, când ești cu prietenii tăi, îți dăm doar sugestii.

Eris pufni zgomotos. Cassian îl ignoră și-l întrebă pe Lucien:

- Cum mai stau lucrurile în Regatul Primăverii?

Trebuia să recunoască meritul lui Lucien: masculul reușea cumva să jongleze cu cele trei roluri ale sale - emisar al Regatului Nopții, aliat al lui Jurian și al Vassei și persoană de legătură cu Tamlin - și să se și îmbrace impecabil în același timp.

Chipul lui Lucien nu trăda situația lui Tamlin și a curții lui.

-Bine!

Cassian nu știa de ce așteptase să îi spună noutăți despre Marele Lord al Primăverii. Pe acelea i le împărtășea numai lui Rhys, în privat.

Eris pufni din nou la stângăcia lui Cassian și, incapabil să se abțină, Cassian se întoarse în cele din urmă spre el.

- Ce cauți aici?

Eris nici măcar nu se mișcă pe locul său.

- Mai mulți soldați de-ai mei au plecat să patruleze prin ținuturile mele acum câteva zile și nu mi-au transmis niciun raport. Nu am găsit niciun semn că s-ar fi dat o bătălie. Nici măcar câinii mei de vânătoare n-au reușit să le dea de urmă.

Cassian se uită în jos. Știa că nu trebuia să trădeze nimic, dar... Acei câini de vânătoare erau cei mai buni din Prythian. Animale înzestrate cu o magie proprie. Gri ca fumul și cu blana lucioasă, puteau să alerge repede ca

vântul, să adulmece orice pradă. Erau atât de prețuiți, încât Regatul Toamnei interzisese să fie dăruiți sau vânduți dincolo de granițele sale, și atât de scumpi, că doar nobilii îi aveau. Și se împerecheau atât de rar, că era extrem de dificil să găsești chiar și unul singur. Din câte știa Cassian, Eris avea doisprezece.

- Niciunul nu putea să se teleporteze? întrebă Cassian.

- Nu. Deși unitatea este una dintre cele mai iscusite în luptă, ni- ciunul dintre soldați nu e înzestrat cu magie și nici nu are vreo origine remarcabilă.

Cuvântul „origine“ fu rostit spre Cassian cu un rânjet superior. Ticălosul!

- Eris a venit să vadă dacă aș putea să mă gândesc la vreun motiv pentru care soldații lui să fi avut probleme cu oamenii, zise Vassa. Câinii lui de vânătoare au simțit niște mirosuri ciudate la locul răpirii. Unele care păreau omenești, dar... ciudate, cumva.

Cassian ridică o sprânceană la Eris.

-Crezi că un grup de oameni ar putea să-ți ucidă soldații? Atunci, nu sunt *atât de* iscusiți.

- Depinde de om, spuse Jurian, masculul întunecându-se la față ca și Vassa.

Cassian se strâmbă.

- îmi cer scuze! Eu... Scuze!

Halal curtean!

însă Eris ridică un umăr.

- Cred că multe părți sunt interesate să stârnească un alt război, iar ăsta ar fi începutul. Deși poate regatul tău a facut-o. L-aș crede pe Rhysand în stare să-mi teleporteze soldații undeva și să lase în urmă niște mirosuri misterioase ca să ne încurce.

Cassian îi zâmbi sălbatic.

- Suntem aliați, îți aduci aminte?

Eris îi zâmbi la fel.

- întotdeauna.

Cassian nu se putu abține.

- Poate că tu ți-ai făcut soldații să dispară - asta dacă au dispărut într-adevăr - și inventezi totul din cauza aceluiași motiv de rahat pe care tocmai l-ai rostit.

Eris chicoti, dar Jurian interveni:

- Printre oameni s-au iscat tensiuni privind neamul vostru. Dar, din câte știm, din câte am auzit de la forțele Lordului Graysen, oamenii de aici respectă vechile linii de demarcație și nu-i interesează să cauzeze probleme.

Cuvântul „încă“ nu fu rostit.

Oare dacă ar fi întrebat pe continent de reginele umane, ar fi descoperit că era mâna lui Rhys? Conversația se îndreptase în- tr-acolo, deci putea să deschidă subiectul în dorul lelii, și ar fi fost mai bine decât să-l prezinte ca pe motivul venirii lui aici... La naiba, îl durea capul.

- Și cum rămâne cu... surorile tale? El dădu din cap spre Vassa. E posibil să fie implicate?

Eris îi aruncă o privire tăioasă, iar Cassian se abținu să-l blesteme. Poate spusese prea multe. își dorea ca Mor să fi fost prezentă. Chiar dacă a o obliga să fie în aceeași încăpere cu Eris... Nu, ar fi scutit-o de suferința asta.

Ochii azurii ai Vassei se întunecară.

- De fapt, urma să discutăm despre asta. Ea gesticulă către Cassian. Ai auzit aceleași zvonuri ca și noi: agită spiritele dincolo de mare și sunt hotărâte să înceapă scandalul.

- Adevărata întrebare este dacă sunt suficient de proaste încât să o facă, spuse Jurian.

- Sunt oricum, numai proaste nu, zise Lucien clătinând din cap. Dar să lase miros de om la locul răpirii este un indiciu atât de evident, încât nu pare să o fi facut-o una dintre ele.

- Toate mișcările lor sunt bine gândite, se auzi Vassa, uitându-se la peretele cu ferestre ce dădeau spre ținuturile distruse de dincolo. Deși nu-mi dau seama de ce ar vrea vreuna dintre ele să-ți prindă soldații, i se adresă lui Eris, care părea să le monitorizeze fiecare cuvânt. Pe continent sunt și alți Fae, deci de ce să se deranjeze să traverseze marea ca să-i ia pe ai tăi? Și nu pe cei din Regatul Primăverii? în clipa asta, Tamlin nu ar observa lipsa nimănui.

Lucien se arătă dezgustat, iar Cassian, deși era înclinat să zâmbească afectat la gândul că nenorocitul suferea, se trezi încrun- tându-se. Dacă se apropia războiul, aveau nevoie ca Tamlin și forțele lui să fie în formă ca să poată lupta. Aveau nevoie ca Tamlin să fie pregătit. Rhys îl vizitase în mod regulat, asigurându-se că urma să fie de partea lor și capabil să conducă.

Cassian tot nu reușea să înțeleagă cum de reușise Rhys să nu-1 ucidă pe Marele Lord al Primăverii.

însă de aceea era Rhys Mare Lord, iar Cassian, soldatul său.

Știa că dacă ar fi aflat vreodată numele ticălosului de om care pusese mâna pe Nesta, nimic nu l-ar fi împiedicat să-l găsească. Conversația purtată cu Nesta în urmă cu mulți ani, când ea era încă om, dăinuia într-un ungher al minții lui. înțepenise la atingerea lui, iar el își dăduse seama - simțise și văzuse frica din ochii ei și știuse că un bărbat o rănise. Sau încercase să o facă. Nu îi dăduse niciodată detalii, dar, refuzând să-i zică numele bărbatului, îi confirmase gândurile. Deseori se gândise cum să-l omoare, dacă Nesta ar fi fost de acord. Să-i jupoaie pielea de pe oase ar fi fost un început bun.

Prietenii lui ar fi înțeles cât de adâncă era rana, cât de departe l-ar fi împins apăsarea acelei vechi dureri. Prima și ultima dată când își permisese să se lase cuprins de

furie, șterse o tabără illyriană de pe fața pământului.

Și Rhys îl desemnase să se joace de-a curteanul, să-și lase deoparte sabia și să apeleze la cuvinte. Era o glumă.

Eris își depărtă picioarele.

- Presupun că au facut-o ca să sporească tensiunea dintre noi, ca să ne uităm cu îndoială unii la ceilalți. Să ne slăbească legăturile.

- Hybernul ar fi în stare de așa ceva, încuviință Jurian. Poate le-a învățat câte ceva. înainte ca Nesta să-l decapiteze pe rege.

- Reginele n-au nevoie de nicio lecție de la nimeni, zise Vassa. Erau destul de perfide înainte să-l contacteze pe regele Hybernului. Și s-au confruntat cu monștri mult mai fioroși decât el.

Cassian ar fi putut să jure că niște flăcări se unduiră în ochii ei albaștri.

Jurian și Lucien o fixară cu privirea, chipul primului fiind ilizibil, iar al celui de-al doilea, îndurerat. Cassian nu se arătă uimit, înainte să vină aici, ar fi trebuit să întrebe pe cineva cât timp mai rămânea înainte ca Vassa să fie obligată să se întoarcă pe continent - la lordul-vrăjitor de lângă lacul îndepărtat, care o ținea în lesă și care o lăsase să plece doar temporar, ca parte a unei înțelegeri făcute cu tatăl lui Feyre.

Tatăl lui Feyre... și al Nestei. Cassian nu își permise să-și aducă aminte cum fusese frânt gâtul bărbatului și chipul Nestei atunci când se întâmplase. Și, hotărând să lase naibii deoparte precauția, întrebă:

- Care dintre regine ar îndrăzni să facă așa ceva?

Chipul auriu al Vassei se încordă.

- Briallyn.

Regina cândva tânără și umană pe care Cazanul o transformase în Mare Spiriduș. însă, furios din cauza a ceea ce-i furase Nesta, Cazanul o pedepsise pe Briallyn. Da, fusese Creată ca o ființă Fae nemuritoare, dar

veștejită într-o babă. Blestemată să fie bătrână milenii la rând.

Ea nu își ascunsese ura față de Nesta, dorința de a se răzbuna.

Dacă Briallyn ar fi încercat să facă o mișcare împotriva Nestei, el ar fi ucis-o pe regină cu mâna lui.

Cassian încercă să nu se gândească la bestia care-i urla în minte și-i încorda toți mușchii din trup până când doar violența atroce ar fi domolit-o.

- Ușurel, zise Lucien.

Cassian mârâi.

- *Ușurel,* repetă Lucien și flacăra licări în ochiul său roșiatic.

Flacăra, influența surprinzătoare a acesteia, îl lovi pe Cassian ca o piatră în cap, nimicindu-i impulsul de a ucide orice ar fi putut să amenințe...

Toți se uitau cu ochi mari. Cassian își roti umerii încordați, întinzându-și aripile. Dezvăluise prea multe. Ca o brută proastă, le permisese să vadă și să afle prea mult.

-Trimite-ți îmblânzitorul de umbre să o găsească pe Briallyn! îi ordonă Jurian, sumbru. Dacă e cumva în stare să ia prizonieră o unitate de soldați Fae, trebuie să aflăm. Repede! spuse ca generalul care fusese odinioară.

- Chiar crezi că Briallyn ar face așa ceva? o întrebă Cassian pe Vassa. Ar fi atât de ostentativă? Sigur cineva încearcă să ne păcălească să ne ducem după ea.

- Dar cum să ajungă acolo și să dispară atât de repede? întrebă Lucien. Durează săptămâni bune să traversezi marea. Ar fi trebuit să o teleporteze cineva ca să reușească.

- Reginele pot să se teleporteze, îl corectă Jurian. Ai uitat că au facut-o în timpul războiului?

- Doar când suntem mai multe împreună, spuse Vassa. Și nu o facem ca ființele Fae - este o putere diferită, ca atunci când toți cei șapte Mari Lorzi își combină puterile

ca să facă miracole.

Ei, bine, la naiba!

- Știu sigur că și celelalte trei regine s-au împrăștiat în cele patru zări, zise Eris. Cassian reținu informația și întrebările pe care le ridica. De unde știa Eris? Au trecut câteva săptămâni bune de când Briallyn locuiește singură în palatul lor. De dinainte ca soldații mei să dispară.

- Așadar, nu poate să se teleporteze, concluzionă Cassian. Și, pe de altă parte... chiar să fie atât de nesăbuită să facă așa ceva, dacă și celelalte regine au plecat?

Ochii Vassei se întunecară.

- Da. Plecarea celorlalte ar însemna că nimic nu mai stă în calea ambiției sale. însă ar face-o numai împinsă de cineva cu o putere grozavă. Care, probabil, o manipulează.

Până și focul păru să se domolească.

Ochiul lui Lucien țăcăni.

- Cine?

- Te întrebi cine e în stare să facă să dispară o unitate de soldați Fae de peste mare? Cine ar putea să-i dea lui Briallyn puterea să se teleporteze - sau să o facă în locul ei? Cine ar putea să o ajute pe Briallyn, încât să fie destul de îndrăzneață să acționeze așa? Gân- dește-te la Koschei.

Cassian înlemni când amintirile creară imaginea, la fel de natural ca într-un joc de puzzle de-al lui Amren.

- Koschei e numele vrăjitorului care te-a întemnițat? Este... Este fratele Cioplitorului de Oase? Toată lumea căscă ochii la el. Cioplitorul de Oase mi-a zis cândva de un frate, de un tovarăș nemuritor și un lord al morții. Așa îl chema.

-Da, șopti Vassa. Koschei este - a fost - fratele mai mare al Cioplitorului de Oase.

Lucien și Jurian se uitară surprinși la ea, însă privirea

Vassei era îndreptată numai spre el, plină de teamă și ură ca și când ar fi dez- gustat-o să rostească numele masculului.

Vocea i se înăspri.

-Koschei nu este un simplu vrăjitor. Este prizonierul lacului doar ca urmare a unei vrăji vechi. Pentru că, odată, a fost păcălit. Tot ceea ce face este pentru a se elibera.

- De ce a fost închis? întrebă Cassian.

- E o poveste prea lungă ca să v-o spun, răspunse ea ambiguu. Dar să știți că Briallyn și celelalte m-au vândut lui nu pentru că așa s-au gândit ele, ci din cauza cuvintelor pe care le-a răspândit el în regatele lor, pe aripile vântului.

- încă este la lac, zise Lucien cu grijă.

Cassian își aminti că Lucien fusese acolo. Se dusese cu tatăl Nestei la lacul unde Vassa era captivă.

- Da, spuse Vassa cu ușurare în privire. Dar Koschei e la fel de bătrân ca marea... mai bătrân.

- Unii spun că e Moartea însăși, șopti Eris.

- Nu știu dacă este adevărat, rosti Vassa, dar i se spune Koschei Veșnicul, pentru că nu-1 așteaptă nicio moarte. Chiar e nemuritor. Și știe orice ar putea să-i ofere lui Briallyn un avantaj în fața noastră.

- Și tu crezi că Koschei ar face toate astea, insistă Cassian, nu din milă pentru reginele umane, ci doar cu scopul de a se elibera?

-Cu siguranță. Vassa își privi mâinile și-și îndoi degetele. Mă tem de ce ar putea să se întâmple dacă ar ieși vreodată de sub vraja lacului. Dacă ar vedea lumea asta în pragul dezastrului și ar ști că poate să dea o lovitură puternică și să devină stăpânul ei. Așa cum a încercat să facă odinioară.

- Legendele acelea sunt mai vechi decât regatele

noastre, spuse Eris.

Vassa dădu din cap aprobator.

- E tot ce am aflat cât am fost roaba lui.

Lucien se uită pe fereastră de parcă ar fi putut să vadă lacul peste o mare și un continent, alegându-și ținta.

însă Cassian auzise destul. Nu așteptă să-și ia „rămas-bun* înainte să se îndrepte către arcadă și spre holul de la intrare de dincolo de aceasta.

Abia făcuse doi pași, inspirând aerul rece al nopții, când Eris zise în spatele lui:

- Ești un curtean groaznic!

Cassian se întoarse și-l văzu pe Eris închizând ușa de la intrare și sprijinindu-se de toc. în lumina lunii, chipul îi era palid și neîndurător.

-Ce știi?

-Ce știi și tu, spuse Cassian, oferindu-i un adevăr pe care spera ca Eris să-l perceapă ca pe o dezamăgire.

Eris adulmecă briza nopții și apoi zâmbi.

- Nu s-a putut deranja să intre și să ne salute?

Cassian nu știa cum simțise mirosul ce dăinuia al lui Mor. Poate Eris și câinii lui de fum aveau mai multe în comun decât își dădea seama.

- Nu știa că ești aici.

O minciună. Probabil că Mor simțise. El voia să o scutească de durerea de a se întoarce aici și de a-1 ruga pe Rhys să-l recupereze. Să zboare spre nord câteva ore - până ar fi ajuns în raza puterii lui Rhys - și apoi să-i trimită un gând.

Părul roșcat și lung al lui Eris flutură în vânt.

- Orice ai face și orice ai cerceta, vreau să mă implic.
- De ce? Și, nu!
- Pentru că am nevoie de avantajul lui Briallyn, ca să aflu ce i-a zis sau arătat Koschei.
- Ca să-ți înfrângi tatăl.
- Pentru că tatăl meu i-a oferit deja forțele sale lui

Briallyn și războiului pe care ea vrea să-l înceapă.

Cassian tresări.

-Ce?

Un amuzament rece se întipări pe chipul lui Eris.

- Voiam să văd ce știu Vassa și Jurian. în mod ciudat, nu a spus nimic de fratele lui. Dar e clar că ei nu știu prea multe despre asta.

- Explică-mi ce naiba vrei să zici! Cum adică Beron i-a *oferit* forțele sale lui Briallyn?

- Adică ai auzit bine. A auzit ce ambiții are și, în urmă cu o lună, s-a dus la palatul ei ca să o vadă. Eu am rămas aici, dar mi-am trimis cei mai buni soldați să-1 însoțească.

Cassian se abținu să-i reproșeze că nu s-a dus și el, mai ales după ce se concentră la ultimele cuvinte.

- Nu cumva sunt aceiași soldați care au dispărut?

Eris dădu din cap cu o expresie serioasă.

- S-au întors cu tatăl meu, dar erau... absenți. Distanți și ciudați. Au dispărut la puțin timp după aceea și câinii mei de vânătoare mi-au confirmat că mirosurile de la locul dispariției sunt aceleași care învăluiau darurile trimise de Briallyn ca să-i intre tatei pe sub piele ca să o ajute.

- Ai știut tot timpul că ea a facut-o?

Cassian îi arătă casa și cei trei oameni dinăuntru.

- Doar nu credeai că am să dau toate informațiile, nu? Aveam nevoie ca Vassa să-mi confirme că Briallyn ar putea să facă așa ceva.

- De ce să se alieze Briallyn cu tatăl tău doar ca să-ți răpească soldații?

- Asta mi-ar plăcea să aflu.

- Ce spune Beron?

- Nu a auzit nimic. Știi doar ce relație am cu tatăl meu. Și alianța asta profană cu Briallyn doar o să ne facă rău. *Tuturor.* O să se transforme într-un război Fae pentru control. Așa că vreau să găsesc răspunsuri pe cont

propriu, nu să cred ce încearcă să-mi zică tata.

Cu chipul sobru, Cassian se uită cu atenție la mascul.

- Așadar, îl excludem pe tatăl tău.

Eris pufni zgomotos, iar Cassian se zbârli.

- Sunt singura persoană căreia i-a spus tatăl meu de noua lui alianță. Dacă Regatul Nopții face o mișcare, o să mă expună.

- Deci alianța lui Briallyn cu Beron te îngrijorează din cauza a ceea ce înseamnă pentru tine, nu din cauza noastră, a celorlalți.

- Nu vreau decât să apăr Regatul Toamnei de cei mai periculoși dușmani ai săi.

- De ce să mă implic?

- Pentru că suntem într-adevăr aliați. Zâmbetul lui Eris începu să semene cu al unui lup. Și pentru că nu cred că Marele tău Lord și-ar dori să mă duc în alte ținuturi și să îi rog *pe cei de acolo* să mă ajute cu Briallyn și Koschei. Să-i ajut să-și aducă aminte că a le preda o anumită soră Archeron s-ar putea să fie tot ce e necesar pentru a-și asigura alianța lui Briallyn. Doar nu ești atât de prost încât să crezi că tata nu s-a gândit și la asta.

Furia lui Cassian licări roșu înaintea ochilor săi. Dezvăluise acea slăbiciune mai devreme. îi permisese lui Eris să vadă ce mult însemna Nesta pentru el, ce ar fi făcut ca să o apere.

„Prostule!“, se blestemă el. „Nesăbuit idiot și inutil!“

-Aș putea să te ucid acum și să nu-mi mai fac griji în privința asta, gândi Cassian cu voce tare.

îi făcuse plăcere să-l bată măr pe mascul în noaptea aceea pe gheață, cu Feyre și Lucien. Și, oricum, așteptase secole întregi ca să-l omoare.

- Atunci, cu siguranță ai începe un război. Tatăl meu s-ar duce direct la Briallyn - și la Koschei, presupun - și apoi în alte ținuturi, iar tu ai fi șters de pe proverbiala hartă. Poate la propriu, de vreme ce Regatul Nopții s-ar

împărți între celelalte teritorii dacă Rhysand și Feyre mor fără să aibă un moștenitor.

Cassian își încleștă maxilarul.

- Deci ai să fii aliatul meu, indiferent dacă îmi doresc sau nu?

- Bruta înțelege în sfârșit! Cassian ignoră comentariul răutăcios. Da. Vreau să știu ce știi tu. Am să te informez despre orice mișcare de-a tatălui meu în ceea ce o privește pe Briallyn. Așa că trimite-ți îmblânzitorul de umbre în teritoriu. Și, când se întoarce, să mă cauți!

Cassian se holbă la el pe sub gene. Un zâmbet îi smuci buzele lui Eris în sus și, înainte să dispară în noapte ca o fantomă, spuse:

- Rămâi la bătăliile de pe câmpul de luptă, generale! Lasă conducerea celor capabili să joace jocul!

CAPITOLUL 8

Nesta nu se deranjă să se ducă în pivniță. Sau în bucătărie. Le-ar fi găsit încuiate.

însă știa unde erau scările. Știa că măcar acea ușă nu avea să fie încuiată.

încă mormăind nemulțumită, Nesta trase de ușa grea de stejar și se uită în jos la scara abruptă. La treptele în spirală și la distanța de treizeci de centimetri de la o treaptă la alta.

Zece mii de trepte pe care trebuia să le tot coboare, doar ferestruicile amplasate ici și colo oferindu-i ocazia să-și tragă sufletul și să vadă cât mai era până jos.

Zece mii de pași între ea și oraș - și, apoi, o plimbare de opt sute de metri de la poalele muntelui până la cea mai apropiată tavernă unde o aștepta binecuvântata

uitare.

Zece mii de pași.

Nu mai era om. Trupul acesta de Mare Spiriduș putea să o facă. Ea putea să o facă.

Nu reuși.

Amețeala o lovi prima. Tot mișcându-se în cerc și uitându-se în jos ca să evite să moară alunecând, simțea că i se învârtea capul.

Stomacul gol îi chiorăia.

Dar se concentră, numărând fiecare pas. „Șaptezeci. Șaptezeci și unu. Șaptezeci și doi.“

Prin ferestruicile pe lângă care trecea, orașul se apropia cu greu.

Picioarele începeau să-i tremure; genunchii îi scârțâiau din cauza efortului de a sta dreaptă, ținându-și echilibrul de fiecare dată când cobora fiecare treaptă abruptă.

Doar propria respirație și sunetul pașilor târșâiți umpleau spațiul îngust. Nu vedea decât arcul perfect al peretelui din față, care cotea la infinit. Era mereu la fel, cu excepția ferestruicilor prea rare.

Și coborî, și tot coborî...

„Optzeci și șase, optzeci și șapte...“

Tot mai mult, tot mai mult...

„O sută.“

Se opri fără să vadă vreo fereastră, iar zidurile se apropiară, podeaua mișcându-se în continuare...

Nesta se sprijini de zidul de piatră roșie și îi lăsă răceala să-i cuprindă fruntea. Respiră.

îi mai rămăseseră nouă mii nouă sute de trepte.

Cu o mână pe zid, își reluă coborârea.

Capul i se învârti iarăși. Picioarele îi tremurară.

Reuși să facă alți unsprezece pași înainte ca genunchii să-i cedeze atât de brusc, încât mai că alunecă. Doar mâna cu care se ținea de zidul cu denivelări o împiedică să nu cadă.

Scara se tot spirala, iar ea închise ochii ca să nu o vadă.

Suflarea ei greoaie ricoșa din pietre. Și, în tăcere, nu se putu apăra în fața șoaptelor din mintea ei. Nu reuși să ignore ultimele cuvinte pe care i le spusese tatăl ei.

„Te-am iubit din prima clipă în care te-am ținut în brațe.“

„Te rog!“, îl implorase ea pe regele Hybernului. „Te rog!“

El îi frânsese oricum gâtul tatălui ei.

Nesta scrâșni din dinți, răsuflând de mai multe ori. Deschise ochii și-și întinse piciorul ca să mai facă un pas.

îi tremura atât de tare, încât nu îndrăzni.

Nu își permise să se gândească la asta și să se înfurie când coti. Nici măcar nu își permise să simtă înfrângerea. Picioarele ei se opu- seră, dar ea le ridică forțat și înaintă, tot coborând.

Rând pe rând, o sută unsprezece trepte.

Mai că se târâia la ultimele treizeci, nereușind să respire, transpirația adunându-se în corsajul rochiei și părul lipindu-i-se de gâtul umed. Care naiba erau beneficiile transformării în Mare Spiriduș, dacă nu putea să îndure așa ceva? Se obișnuise cu urechile ascuțite. Menstruațiile neregulate, în privința cărora Feyre o avertizase că aveau să fie dureroase, se dovediseră de fapt o binecuvântare, ceva care să o incomodeze doar de două ori pe an. Dar ce sens avea totul, dacă nu reușea să coboare scările?

Se uită la fiecare treaptă, și nu la zidul care tot cotea și o facea să amețească.

Ce Casă plină de ură! Ce loc oribil!

Gemu când văzu în sfârșit ușa de stejar din capătul scării.

Cu degetele înfipte în trepte destul de puternic, încât vârfurile să țipe de durere, se ridică pentru ultimele, târându-se pe burtă pe podeaua din hol.

Și dădu nas în nas cu Cassian, care zâmbi superior când se sprijini de zidul alăturat.

Cassian avusese nevoie de timp înainte să o revadă.

La întoarcere, îi pusese de îndată la curent pe ceilalți și pe Rhys, iar ei îl ascultaseră cu fețe sumbre și încrâncenate. La finalul întâlnirii, Azriel se pregătea să plece în căutarea lui Briallyn, în timp ce Amren se gândea ce puteri sau resurse ar fi putut să aibă regina și Koschei, dacă într-adevăr îi prinseseră atât de ușor pe soldații lui Eris.

Și apoi Cassian primise un nou ordin: să-l supravegheze pe Eris. „Lăsând la o parte faptul că te-a abordat, tu ești generalul meu. Eris e la comanda trupelor lui Beron. Să ții legătura cu el“, îi zisese Rhys. Cassian începuse să obiecteze, dar Rhys se uitase cu subînțeles la Azriel, iar Cassian cedase. Az avea deja prea multe pe cap. Cassian putea să se descurce singur cu nenorocitul de Eris.

„Eris vrea să evite un război care l-ar expune“, ghicise Feyre. „Dacă Beron se aliază cu Briallyn, Eris ar fi obligat să aleagă între tatăl lui și Prythian. Echilibrul perfect pe care l-a creat jucând pentru ambele tabere s-ar strica. Vrea să acționeze în momentul cel mai potrivit pentru planurile lui. Situația asta e un pericol pentru el.“

însă niciunul nu fusese capabil să decidă ce amenințare era mai mare: Briallyn și Koschei sau dorința

lui Beron de a se alia cu ei. Deși Regatul Nopții se străduia să facă pacea permanentă, nemernicul își dădea silința să înceapă un alt război.

După o cină neobișnuit de liniștită, Cassian se întorsese în zbor la Casă și găsise deschisă ușa de stejar care dădea spre scări, simțind mirosul Nestei.

Așadar, așteptase. Numărase minutele.

Meritase să o facă.

Meritase întru totul să aibă o zi de rahat, ca să o vadă târându-se cu unghiile pe palier, gâfâind și cu părul creț din cauza transpirației care îi curgea pe față.

-Cine a proiectat scările alea este un monstru, spuse Nesta printre dinți, încă întinsă pe podeaua din hol.

- îți vine să crezi că, în copilărie, Rhys, Az și cu mine trebuia să le urcăm și să le coborâm când eram pedepsiți?

Furia licări în ochii ei - bun! Era mai bine decât să vadă răceala distantă.

- De ce?

- Pentru că eram tineri și proști și testam limitele cu un Mare Lord, care nu înțelegea glumele proaste despre goliciunea în public. Dădu din cap spre scări. Am amețit atât de tare când coboram, că am vomitat pe Az. Apoi, Az a vomitat pe Rhys și Rhys a vomat pe el. Era în toiul verii și, când am reușit să ne întoarcem, căldura era insuportabilă, toți duhneam și mirosul de vomă de pe scări devenise groaznic. Trecând pe acolo, am vomitat din nou.

Ar fi putut jura că ea încerca să zâmbească.

Aducându-și aminte pățania, el nu se abținu să afișeze un zâmbet. Chiar dacă fuseseră nevoiți să coboare treptele și să șteargă tot.

- Până la ce treaptă ai ajuns? întrebă Cassian.

- O sută unsprezece.

Nesta nu se ridică.

- Jalnic!

Ea se împinse în podea cu degetele, dar trupul nu i se mișcă.

- Casa asta idioată nu a vrut să-mi dea vin.

își mai împinse o dată degetele în podeaua de piatră.

El îi aruncă un zâmbet strâmb, bucuros că-i distrăgea atenția.

- Nu poți să te ridici, nu-i așa?

Nesta își încordă brațele, coatele tremurându-i.

- Zboară și izbește-te într-o stâncă!

Cassian se îndepărtă de perete și ajunse la ea din trei pași. își trecu mâinile pe sub brațele ei și o ridică.

- Știam că nu ești în formă, dar o sută de trepte? observă el, și făcu câțiva pași înapoi după ce își dădu seama că nu avea să se prăbușească.

- Două sute, dacă punem la socoteală și urcatul înapoi, mormăi ea.

-Tot e jalnic.

Nesta își îndreptă spatele și-și ridică bărbia.

„întinde-i mâna!“

Cassian ridică din umeri și se întoarse către hol și scara ce avea să-l ducă spre camera lui.

- Când ai să te saturi să fii slabă ca un pisoi, vino la antrenament! zise, și aruncă o privire peste umăr. Nesta tot gâfâia, furioasă și roșie la față. Și implică-te!

♦-J-i

Nesta se așează la masa cu micul dejun, recunoscătoare că ieșise din camera ei curând după răsăritul soarelui ca să ajungă în sufragerie.

Din cauza picioarelor țepene, care-i zvâcneau, durase de două ori mai mult.

Se dăduse jos din pat doar strângând din dinți și înjurând. După aceea, totul fusese mai greu: să se aplece

ca să-și bage picioarele în crăcii pantalonilor, să se ducă la baie și chiar să deschidă ușa. Nu era parte a picioarelor care să nu o doară.

Așadar, plecase din cameră devreme, nedorindu-și să-i ofere lui Cassian satisfacția de a o vedea șchiopătând și strâmbându-se prin sufragerie.

Bineînțeles, acum problema era că nu avea încredere că putea să se ridice.

Așa că nu se grăbise să termine de mâncat. Tocmai termina terciul de ovăz când Cassian intră pe ușile sufrageriei, se uită o dată la ea și zâmbi superior.

Știa. Cumva, nenorocitul îngâmfat știa.

Ar fi rupt ceva, dar Azriel intră în cameră pe călcâie. Nesta își îndreptă spatele la apariția îmblânzitorului de umbre, la întunericul ce i se agăța de umeri când îi zâmbi sumbru.

Azriel era chipeș. în ciuda mâinilor pline de cicatrice și a umbrelor care se desprindeau din el ca fumul, mereu i se păruse cel mai drăguț dintre cei trei masculi care-și spuneau frați.

Cassian ocupă locul din fața ei, mâncarea apărând instantaneu în fața sa, și zise cu o veselie forțată:

- Bună dimineața, Nesta!

Ea îi aruncă un zâmbet la fel de dulce.

- Bună dimineața, Cassian!

Ochii lui Azriel scânteiară, dar nu scoase o vorbă când își ocupă grațios locul de lângă Cassian, o farfurie cu mâncare apărând și pentru el.

- Nu te-am mai văzut de ceva vreme, îi spuse Nesta.

Chiar nu își amintea când îl văzuse ultima dată.

Azriel luă o gură din ouăle lui înainte să-i răspundă.

- Nici eu. îmblânzitorul de umbre dădu din cap spre hainele ei. Cum e la antrenament?

Cassian îi aruncă o privire tăioasă.

Nesta se uită la spațiul dintre cei doi. Era imposibil ca Azriel să știe ce se petrecuse cu o zi în urmă. Probabil, Cassian îi povestise cu o satisfacție dușmănoasă și incidentul cu scările.

Ea sorbi din ceaiul ei.

- Fantastic! Absolut fascinant!

Azriel ridică un colț al gurii.

- Sper că nu-i dai bătăi de cap fratelui meu.

Ea își lăsă ceașca de ceai pe masă.

- Mă amenințI, îmblânzitorule de umbre?

Cassian sorbi prelung din ceaiul său, golindu-și ceașca.

- Nu trebuie să recurg la amenințări, zise calm Azriel.

Umbrele se încolăciră pe lângă el, șerpii fiind gata să atace.

Nesta îi zâmbi, țintuindu-1 cu privirea.

- Nici eu.

Ea se rezemă de spătarul scaunului și îi zise lui Cassian, care se încrunta la amândoi:

- Vreau să mă antrenez cu el.

Ar fi putut jura că fratele lui Azriel înțepeni. Interesant.

Azriel tuși în propriul ceai.

Cassian bătu cu degetele în masă.

- Cred că ai să afli că Az nu este atât de iertător ca mine.

- Cu fața aia drăguță? zise ea aproape cântând. Mi-e greu să cred așa ceva.

Azriel își lăsă capul în jos, concentrându-se la mâncarea lui.

- Dacă vrei să te antrenezi cu Az, atunci fa-o! spuse Cassian încordat. Pentru o clipă, păru gânditor și ochii i se aprinseră înainte să adauge: deși nu cred că ai să supraviețuiești unei lecții cu el, când nu reușești să cobori o sută de trepte fără să suferi atât de mult a doua zi

dimineață încât să nu poți să te ridici de pe scaun.

Ea își sprijini picioarele de podea. El i-ar fi citit orice urmă de durere pe chip dacă s-ar fi ridicat, dar să-l lase să vadă că avea dreptate...

Azriel se uită cu atenție la cei doi când Nesta își lipi palmele de masă, se abținu să nu scâncească și se ridică în mare grabă.

Cassian înfulecă mai multe ouă și zise cu gura plină:

- Nu contează, dacă îți folosești mâinile ca să te ajuți.

Nesta își impuse să afișeze un dispreț incredibil, chiar dacă un șuierat se înălță in ea.

- Pun pariu că nu asta îți spui noaptea!

Un râs mut făcu umerii lui Azriel să tremure când Cassian își lăsă furculița, provocarea strălucind în ochii lui.

- Asta te învață cărțile tale obscene? rosti Cassian pe un ton grav. Că se întâmplă numai noaptea?

Dură o secundă să înțeleagă cuvintele. Și Nesta nu putu să împiedice căldura care-i cuprinse obrajii, să nu se uite la mâinile lui puternice. Chiar dacă acum Azriel își mușca buza ca să nu râdă, ea nu se putea abține.

- S-ar putea întâmpla oricând - la răsărit, când fac baie și chiar după o zi lungă și dură de antrenament, spuse Cassian cu un zâmbet șiret.

Ea sesiză ușoara accentuare a cuvintelor „lungă și dură“.

Nesta nu se putu abține să nu-și strângă degetele în cizme, dar, îndreptându-se către ușă și refuzând să arate cât de mult o incomoda durerea de picioare, zise cu un zâmbet ușor:

- Se pare că ai mult timp liber, Cassian!

- Ai încurcat-o rău, îi spuse Azriel calm pe veranda

răcoroasă, în timp ce Nesta își punea mantia pe umeri, înăuntru.

- Știu, mormăi Cassian.

Habar nu avea cum se întâmplase: cum trecuse de la a o tachina pe Nesta, la obiceiurile lui din dormitor, imaginându-și mâna *ei* în jurul bărbăției sale mișcându-se în sus și-n jos, până s-ar fi aflat la o secundă distanță de a sări din scaunul lui și a se avânta spre cer.

Știa că Az fusese conștient că el își schimbase mirosul, că pielea i se strânsese prea mult când ea îi rostise numele, simțind o durere persistentă în penisul care i se freca de nasturii pantalonilor.

Putea să numere pe degetele de la o mână dățile în care Nesta i se adresase zicându-i pe nume.

Gândul la acea mână îl făcu să-și imagineze iar mâna ei, strân- gându-1 dur și cu putere, așa cum îi plăcea lui...

Cassian strânse din dinți și, inspirând aerul înviorător de dimineață, îi impuse să-1 liniștească. Se forță să se concentreze la cântecul dulce al vântului de la primele ore ale zilei. Vântul din jurul Velarisului fusese dintotdeauna încântător și blând, nu ca acela răutăcios și neiertător care bătea peste vârfurile din Illyria.

Az chicoti, vântul fluturându-i părul brunet.

- Aveți nevoie de un însoțitor, acolo sus?

Da. Nu. Da.

- Credeam că tu ne însoțești.

Az îi zâmbi netrebnic.

- Nu sunt pe deplin sigur că prezența mea e suficientă.

Cassian îi arătă degetul mijlociu.

- Noroc, astăzi!

Az urma să plece în curând ca să înceapă să o spioneze pe Briallyn - Feyre hotărâse asta seara trecută. Deși Rhys îl rugase pe Cassian să se intereseze de reginele umane,

subterfugiul avea să fie sarcina lui Az.

Ochii căprui ai lui Az licăriră. îl strânse ușor de umăr pe Cassian, mâna lui fiind o apăsare caldă în vântul rece.

-Noroc și ție!

Cassian nu știa de ce crezuse că Nesta avea să i se alăture în acea zi în ringul de antrenament. Ea se așezase pe același bolovan ca în ziua precedentă și nu se mișcase de acolo.

înainte ca Mor să apară ca să-i teleporteze în tabără, reușise să se controleze îndeajuns încât să nu se mai gândească la cum ar fi simțit atingerea mâinilor Nestei, ci la exercițiile de astăzi. Plănuise ca lecția să nu dureze mai mult de o oră și apoi să o lase la vechea casă a mamei lui Rhys, cât pleca să verifice progresul bandelor de război illyriene de reîntregire a rândurilor.

Nu voia să le spună că era posibil să înceapă curând bătălia, pentru că depindea de ceea ce afla Azriel.

Nici Nestei nu îi împărtăși nimic, mai ales despre Eris. Ea își exprimase foarte clar disprețul față de tărâmurile Fae. Și naiba să-l ia dacă îi mai oferea vreo altă armă verbală pe care să o folosească împotriva lui, de vreme ce și-ar fi dat seama de intențiile lui și că el știa că toate planurile și urzelile politice îi depășeau cu mult abilitățile.

Nu își permise nici să se gândească dacă era înțelept să o lase singură acolo măcar o oră.

- Deci am revenit de unde am început? întrebă Cassian, ignorând faptul că toți nemernicii din tabără erau atenți la el. La ei. La ea.

Nesta își curăță unghiile, câteva fire de păr din cosița ei plutind în vânt. Se aplecase peste genunchi, facându-se cât mai mică posibil.

- Dacă te-ai ridica și te-ai mișca, nu ți-ar mai fi atât de frig.

Ea nu făcu decât să-și pună o gleznă peste cealaltă.

- Dacă vrei să stai pe bolovanul ăla și să îngheți în următoarele două ore, n-ai decât!
- Bine.
- Bine.
- *Bine!*
- Bună replică, Nes!

El îi aruncă rânjetul batjocoritor care știa că o făcea să vadă roșu în fața ochilor și se îndreptă spre centrul zonei de antrenament. Se opri în mijloc, permițându-i respirației sale să preia controlul.

Când ea nu îi răspunse, își permise să pătrundă în acel loc pașnic din mintea lui, îi permise trupului său să înceapă seria de mișcări pe care le executa de cinci secole.

Primii pași erau meniți să-i aducă aminte corpului că urma să înceapă rutina: să se întindă, să respire, să se concentreze la tot, de la vârfurile degetelor de la picioare, la vârfurile aripilor lui. Să trezească totul.

De acolo urma greul.

Cassian cedă instinctelor, mișcării și respirației, prea puțin atent la femela care-1 urmărea de pe bolovan.

„întinde-i mâna!“

,1 .

Cassian abia mai respira când termină, o oră mai târziu. Nesta, spre satisfacția lui, înțepenise de frig.

Dar nu plecase de acolo. Nici măcar nu se foise în timpul exer- cițiilor lui.

Ștergându-și transpirația de pe frunte, observă că buzele ei căpătaseră o nuanță albastră. Era inacceptabil.

El îi arătă casa mamei lui Rhys.

- Du-te și așteaptă acolo! Trebuie să mă ocup de ceva.

Ea nu se mișcă.

Cassian își dădu ochii peste cap.

- Fie rămâi afară următoarea oră, fie poți să intri și să te încălzești.

Nu era atât de încăpățânată... nu-i așa?

Din fericire, o rafală de vânt rece lovi tabăra chiar atunci și Nesta începu să se miște spre casă.

înăuntru era într-adevăr cald, un foc pârâind în vatra acoperită de funingine, care ocupa mult spațiu din încăperea principală. Probabil că Feyre sau Rhys trezise pe cineva din casă pentru ei. El îi ținu ușa deschisă când Nesta intră, frecându-și deja mâinile.

încet, ea se uită împrejur: în fața ferestrelor era o masă de bucătărie, mica zonă de primire ocupa cealaltă jumătate a camerei, iar scara îngustă ducea către holul expus de la etaj și cele două dormitoare de dincolo. Una dintre acele camere fusese a lui din copilărie - primul dormitor în care își petrecuse nopțile înăuntru.

Casa asta era primul cămin adevărat pe care îl avusese. El știa toate zgârieturile și crăpăturile, îndoiturile și semnele de arsură, toate păstrate prin magie. La baza balustradei era locul în care își spărsese capul atunci când Rhys îl doborâse la pământ într-una dintre nenumăratele lor lupte. Pata de pe vechea canapea roșie: acolo își vărsase berea când toți trei se îmbătaseră mangă în prima noapte singuri acasă, la vârsta de șaisprezece ani - mama lui Rhys plecase în Velaris ca să-și viziteze partenerul, ceea ce se întâmpla rareori - și Cassian fusese prea beat ca să-și dea seama cum să o curețe. Nici măcar Rhys, amețit de combinația dintre bere și lichior, nu reușise să îndepărteze pata, magia lui facând-o din greșeală permanentă, în loc să o șteargă. Ei rearanjaseră pernele ca să o ascundă de mama lui, când se întorsese a doua zi dimineață, dar ea o zărise imediat.

Probabil din cauză că erau încă beți, dați de gol de sughițul neîncetat al lui Az.

Cassian dădu din cap spre masa din bucătărie.

- Dacă tot te pricepi de minune să stai, de ce nu te faci comodă?

Când nu primi un răspuns, se întoarse și o găsi pe Nesta stând în fața vetrei, cu brațele strâns încrucișate, licărul de lumină dansând în părul ei frumos. Ea nu se uită la el.

Dintotdeauna stătea încremenită în picioare. Chiar și când fusese om. Devenind Mare Spiriduș, acea încremenire doar se amplificase.

Nesta fixa focul cu privirea de parcă i-ar fi murmurat ceva sufletului ei arzător.

- La ce te uiți? o întrebă Cassian.

Ea clipi, părând să-și dea seama că el încă era aici.

Un bușteан trosni în foc, iar Nesta tresări.

Nu surprinsă, observă Cassian, ci îngrozită. Temătoare.

El se uită între ea și foc. Unde dispăruse în acele câteva clipe? Ce oroare retrăise?

Nesta se albise la față. Umbrele îi întunecau ochii de un albastru-gri.

Cassian cunoștea acea expresie. O văzuse și-o simțise de atât de multe ori, încât pierduse șirul.

- Sunt niște prăvălii în sat, zise el, brusc disperat să alunge cumva golul din ea. Dacă nu vrei să rămâi aici, poți să treci pe acolo.

Nesta tot nu îi răspunse. Așa că masculul renunță și părăsi casa în tăcere.

CAPITOLUL 9

Clopoțelul de deasupra ușii sună dogit atunci când Nesta intră în mica prăvălie călduroasă.

Podelele erau din pin tânăr, toate lustruite și strălucitoare, o tejghea asemenea ocupa zona din spate și o ușă deschisă dezvăluia încăperea de dincolo. Hainele pentru masculi și femele umpleau spațiul, unele expuse pe manechine, altele împăturite cu grijă pe mese.

Părul împletit al femelei brunete, care apăru de cealaltă parte a tejghelei, lucea la lumină, chipul uimitor - elegant și ascuțit - contrastând cu buzele pline. Ochii migdalați și tenul de un cafeniu deschis sugerau că se trăgea din altă regiune, probabil dintr-un strămoș recent din Regatul Zilei. Lumina din acei ochi era pătrunzătoare. Limpede.

- Bună dimineața! spuse femela cu hotărâre și sinceritate în glas. Pot să te ajut?

Ea nu dădu de înțeles dacă o recunoștea pe Nesta. Sora lui Feyre îi arătă hainele ei de luptă din piele.

- Căutam ceva mai călduros. Prin astea intră frigul.

- A, zise femela uitându-se spre ușă și spre strada goală de dincolo de aceasta. Oare își făcea griji că ar fi putut să o vadă cineva aici? Sau aștepta un alt client? Războinicii sunt niște nesăbuiți atât de mândri, că nu se plâng niciodată că le este frig în hainele de piele. Pretind că le țin cald.

- Țin oarecum de cald, mărturisi Nesta, o parte din ea zâmbind la cum spusese femela „nesăbuiți atât de mândri“, de parcă i-ar fi împărtășit instinctul de a nu se

lăsa impresionată de masculii din tabără. Dar frigul tot mă ajunge.

- Hmmm! Femeia ridică partea mobilă a tejghelei și intră de-a binelea în prăvălie. O măsură cu atenție pe Nesta din cap până-n picioare. Nu vând echipamente de luptă, dar mă întreb dacă am putea croi niște haine de piele căptușite cu lână. Ea dădu din cap spre stradă. Cât de des te antrenezi?

-Nu mă antrenez. Eu... Nesta încercă să găsească vorbele potrivite. Sincer, nu făcea decât să fie o nemernică nenorocită. Observ, zise oarecum jalnic.

- A! Ochii femelei luciră. Ai fost adusă aici împotriva voinței tale?

Nu era treaba ei, dar Nesta îi răspunse:

- E una dintre sarcinile care mi s-au încredințat în Regatul Nopții.

Voia să vadă dacă femela avea de gând să-și bage nasul, dacă într-adevăr nu o cunoștea. Dacă ar fi judecat-o pentru că își irosea viața mizerabilă.

Femela își înclină capul, cosița alunecându-i peste umărul rochiei simple țesute în casă. Aripile îi zvâcniră, mișcarea atrăgându-i atenția Nestei. Erau pline de cicatrice, lucru neobișnuit pentru un Fae. Azriel și Lucien erau doi dintre puținii care aveau cicatrice, dobândite în urma unor traume atât de îngrozitoare, încât Nesta nu îndrăznise niciodată să le ceară detalii. Faptul că și femela asta avea...

- Aripile mi-au fost tăiate, spuse femela. Tatăl meu era un... mascul tradițional. Credea că femelele trebuie să-și slujească familia și să rămână pe lângă casă. Eu nu eram de acord. în cele din urmă, el a câștigat.

îi vorbise tăios și succint. Feyre îi povestise cândva că mama lui Rhys mai că fusese condamnată la o asemenea soartă. Doar sosirea tatălui său îi salvase aripile de la a fi tăiate. Dezvăluind că era partenerul ei, îndurase în mare

parte uniunea nefericită doar din recunoștință pentru aripile-i nevătămate.

Aparent, nimeni nu fusese acolo să o salveze pe această femelă.

- îmi pare rău!

Nesta se mișcă de pe un picior pe celălalt.

Femela flutură o mână slabă.

- Acum nu mai contează. Prăvălia mă ține atât de ocupată încât, în unele zile, uit că am putut să zbor cândva.

- Nu poate să ți le dreagă nicio vindecătoare?

Chipul ei se încordă, iar Nesta își regretă întrebarea.

- Este un procedeu extrem de complex, cu toți mușchii, nervii și simțurile. în afară de Marele Lord al Zilei, nu sunt sigură că ar putea cineva să-i facă față.

Nesta își aminti că Thesan era un maestru al vindecării - Feyre îi purta magia în vene. Se oferise să o folosească pentru a o vindeca pe Elain de apatia ei, după ce fusese transformată în Mare Spiriduș.

Nesta alungă amintirea chipului palid și a ochilor căprui și goi.

-Oricum, zise femeia repede, pot să-i întreb pe furnizorii mei dacă pieile pot fi croite ca să fie mai călduroase. S-ar putea să dureze câteva săptămâni, poate o lună, dar am să-ți dau de veste de îndată ce aflu ceva.

- Nu-i nicio problemă. Mulțumesc! Un gând zăngăni prin Nesta. Eu... Cât o să coste?

Ea nu avea bani.

- Lucrezi pentru Marele Lord, nu-i așa? Femela își înclină din nou capul. Pot să trimit nota de plată în Velaris.

- El... Nesta nu voia să admită cât de mult decăzuse - nu în fața acestei străine. De fapt, nu-mi trebuie haine mai călduroase.

- Credeam că Rhysand vă plătește bine pe toți.

-Așa este, dar eu... Bine! Dacă femela putea să fie brutal de sinceră, putea și ea. Eu nu mai primesc simbrie.

Curiozitatea inundă privirea femelei.

- De ce?

Nesta înțepeni.

- Nu te cunosc suficient de bine încât să-ți spun motivul.

Femela ridică din umeri.

- Bine! Tot pot să arunc o întrebare și să-ți obțin un preț bun. Dacă ți-e frig acolo, nu ar trebui să suferi. Indiferent de ce ar putea să creadă Marele Lord, adăugă explicit.

- Cred că ar prefera să mă arunce Cassian de pe marginea stâncii de acolo.

Femela pufni zgomotos, dar îi întinse o mână Nestei.

- Eu sunt Emerie.

Nesta îi apucă mâna, surprinsă de strânsoarea ca de fier.

- Nesta Archeron.

-Știu, spuse Emerie și-și retrase mâna. L-ai ucis pe regele Hybernului.

-Da!

Nu avea cum să nege și nu o lăsa inima să mintă că se mândrea cu asta.

- Bun! Zâmbetul lui Emerie era periculos de frumos. Bun! repetă ea.

Femela își afișa hotărârea nu doar ținându-și spatele drept și bărbia ridicată, ci și în privire.

Nesta se întoarse către ușă și frigul ce o aștepta, neștiind ce să creadă despre aprobarea fățișă a ceea ce atât de mulți alții priviseră cu uimire, frică sau îndoială.

- Mulțumesc pentru ajutor!

Era atât de ciudat să rostească niște cuvinte politicoase, normale! Ciudat să-și dorească să le spună, și tocmai unei străine.

Masculii și femelele cu odrasle zvăpăiate se uitară cu ochi mari la Nesta atunci când ea ieși în stradă. Câteva își grăbiră copiii. Nesta le întâlni privirile cu o indiferență rece.

„Aveți dreptate să vă ascundeți copiii de mine“, voia să le zică. „Eu sunt monstrul de care vă temeți.“

- Aceeași sarcină ca ieri? o întrebă Nesta pe Clotho în loc să o salute, încă pe jumătate înghețată din cauza frigului din tabăra pe care o părăsise cu doar zece minute mai devreme.

Cassian abia îi vorbise când se întorsese în casa mamei lui Rhys, cu chipul încordat din pricina chestiunilor de care se ocupase în celelalte sate illyriene, iar Morrigan fusese la fel de acră când apăruse să-i teleporteze înapoi în Casa Vântului. Cassian o lăsase pe Nesta pe veranda de aterizare fără să-și ia măcar „rămas-bun“ înainte să se întoarcă spre locul în care Mor se ștergea de praf și să o poarte pe frumoasa blondă pe aripile reci ale vântului.

Nu ar fi trebuit să o deranjeze să-l vadă zburând cu o altă femelă în brațe. O părticică din ea știa că nu era nici pe departe corect să simtă acea enervare care-i încorda trupul. îl îndepărtase de nenumărate ori, iar el nu avea niciun motiv să creadă că Nesta și-ar fi dorit altceva. Și ea știa că avea un trecut cu Morrigan, că fuseseră iubiți cu mult timp în urmă.

întorcând spatele priveliștii, intră în Casă prin sufragerie, unde găsi un bol cu un soi de supă de fasole și carne de porc. O ofertă atentă, tăcută.

„Nu-mi este foame“, îi spusese pur și simplu Casei înainte să coboare în bibliotecă.

Acum așteptă cât Clotho îi scrise un răspuns și-i dădu

o bucată de hârtie.

„La Nivelul Cinci sunt niște cărți care trebuie așezate pe rafturi“, citi Nesta.

Nesta se uită peste balustrada de lângă biroul lui Clotho, numărând în tăcere. Nivelul Cinci era... foarte jos. Nu în primul inel al adevăratei bezne, ci în lumina slabă de deasupra.

- Acolo jos nu mai trăiește nimeni, nu? Bryaxis nu s-a întors, așa-i?

Stiloul fermecat al lui Clotho se mișcă. „Bryaxis nu ne-a făcut niciodată rău“, scria pe cel de-al doilea bilet.

- De ce?

Stiloul zgârie hârtia în lung. „Cred că lui Bryaxis i s-a făcut milă de noi. Ne-am văzut coșmarurile îndeplinindu-se înainte să venim aici.“

Făcu un efort să nu se uite la mâinile cioturoase ale lui Clotho sau să încerce să vadă ceva în umbrele de sub glugă.

„Pot să îți încredințez un nivel de mai sus“, adăugă preoteasa pe bilet.

- Nu, spuse Nesta cu o voce răgușită. Am să mă descurc.

Și asta fu absolut tot. După o oră, cu hainele de piele pline de praf, Nesta se trânti la o masă liberă de lemn, simțind nevoia să ia o pauză.

Același bol cu supă de fasole și carne de porc apăru înaintea ei.

Se uită la tavanul îndepărtat.

- *Am zis* că nu-mi este foame!

O lingură apăru lângă bol. Și un șervețel.

- Asta chiar nu te privește!

Un pahar cu apă scoase un zgomot surd lângă supă.

Nesta își încrucișă brațele, lăsându-se pe spătarul scaunului.

- Cu cine vorbești?

Glasul cristalin al femeii o făcu pe Nesta să se întoarcă, înțepenind când văzu o preoteasă în hainele ucenicelor, stând între cele mai apropiate două rafturi. Gluga îi era lăsată pe spate, o lumină fae dansând în păru-i drept și bogat de un castaniu-roșcat intens. Ochii mari verzi-albaștri erau limpezi și nețărmuriți ca piatra care încununa de obicei gluga unei preotese, iar pe nas și obraji avea câțiva pistrui care parcă ar fi fost aruncați întâmplător de o mână nepăsă- toare. Era tânără - aproape o copilă, cu membre zvelte și elegante. Mare Spiriduș și totuși... Nesta nu-și putea explica de ce simțea că, dincolo de chipul drăguț, mai era ceva.

Nesta îi arătă paharul cu apă și bolul de supă, dar pe masă nu mai era nimic. Se încruntă la tavan, la Casa care avea obrăznicia să o bată la cap și, apoi, să o facă să pară nebună. însă ea îi răspunse preotesei:

- Nu vorbeam cu nimeni.

Preoteasa luă în brațe cele cinci volume.

- Ai terminat pe ziua de astăzi?

Nesta se uită la căruciorul cu cărți pe care nu le sortase încă.

- Nu! Luam o pauză.
- Ai lucrat doar o oră.
- Nu mi-am dat seama că mă cronometrează cineva.

Nesta își permise să-și afișeze întreaga nemulțumire. Discutase deja astăzi cu o străină, atingându-și minimumul de decență. Să fie amabilă cu o a doua o depășea.

Ucenica nu se arătă impresionată.

- Nu se întâmplă în fiecare zi să avem pe cineva nou în bibliotecă. Ea lăsă cărțile în căruciorul Nestei. Poți să le așezi pe rafturi.
- Nu ascult de ucenice.

Preoteasa se îndreptă de spate, dezvăluind că era un

pic mai înaltă decât majoritatea femelelor Fae. Un soi de energie bâzâi în jurul ei, iar puterea Nestei vui drept răspuns.

- Ai venit să muncești, spuse ucenica pe un ton calm. Și nu doar pentru Clotho.

- Vorbești cam neprotocolar despre marea ta preoteasă.

- Clotho nu pune preț pe rang. Ne încurajează să îi spunem pe nume.

- Și pe tine cum te cheamă?

Cu siguranță avea să i se plângă lui Clotho de atitudinea ucenicei impertinente.

Amuzamentul licări în ochii preotesei de parcă ar fi știut ce plănuia Nesta.

- Gwyneth Berdara. Era neobișnuit ca un Fae să aibă un nume de familie. Nici măcar Rhys nu avea, din câte știa Nesta. Dar cei mai mulți îmi spun Gwyn.

La un nivel deasupra, două preotese trecură în tăcere pe lângă balustradă, cu capetele plecate și acoperite de glugi și cu cărți în brațe. Totuși, Nesta ar fi putut jura că una dintre ele urmărea totul.

Gwyn privi în direcția lor.

- Ele sunt Roslin și Deirdre.

- Cum îți dai seama?

Cu glugile pe cap, păreau aproape identice, cu excepția mâinilor.

- După mirosul lor, îi răspunse Gwyn simplu, și se întoarse la cărțile pe care le lăsase în cărucior. Ai de gând să le așezi pe rafturi sau trebuie să le duc în altă parte?

Nesta îi aruncă o privire inexpresivă. Locuind aici, jos, era posibil ca preoteasa să nu știe cine era ea și ce făcuse. Ce putere avea.

- Am să le aranjez eu, zise Nesta printre dinții încleștați.

Gwyn își dădu părul după urechile ascuțite. Pistruii îi

punctau și mâinile, ca niște stropi de rugină. Dacă suferise vreo traumă, roba ascundea semnele.

însă Nesta știa bine că rănile puteau să fie invizibile, că puteau să marcheze pe cineva la fel de profund și de grav ca orice vătămare fizică.

Și, doar pentru că-și aminti asta, spuse cu mai multă blândețe:

- Am s-o fac acum.

Poate că mai avea un strop de bun-simț.

Gwyn sesiză schimbarea.

- N-am nevoie de mila ta.

Cuvintele erau clare și limpezi ca ochii ei verzi-albaștri.

-N-am zis-o din milă.

- Au trecut aproape doi ani de când sunt aici, dar nu m-am îndepărtat atât de mult de ceilalți încât să nu-mi dau seama când cineva își aduce aminte *de ce* mă aflu aici, și își schimbă comportamentul. Buzele lui Gwyn descriau o linie dreaptă. N-am nevoie să fiu cocoloșită, ci doar să mi se vorbească normal, ca unei persoane.

- Nu cred că ți-ar plăcea cum vorbesc cu majoritatea, spuse Nesta.

Gwyn pufni zgomotos.

-încearcă-mă!

Nesta o privi din nou pe sub gene.

- Piei din fața mea!

Gwyn afișă un zâmbet larg și strălucitor care-i dezgoli aproape toți dinții și-i făcu ochii să lucească așa cum Nesta știa că ai ei nu o făcuseră niciodată.

- O, ai o limbă ascuțită! Gwyn se întoarse la teancurile de cărți. Foarte ascuțită!

Ea dispăru în beznă.

Nesta se uită după Gwyn un moment îndelungat, întrebându-se dacă își imaginase totul: două conversații

amicale într-o zi. Habar nu avea când se întâmplase ultima dată așa ceva.

O altă preoteasă cu glugă trecu pe lângă ea, iar Nesta o salută ridicând bărbia.

Liniștea se lăsă în jurul ei de parcă Gwyn ar fi fost o furtună de vară care se stârnise și se terminase într-o clipită. Oftând, Nesta adună cărțile lăsate de Gwyn în cărucior.

După mai multe ore, prăfuită, epuizată și în sfârșit flămândă, Nesta veni în fața mesei de scris a lui Clotho și o întrebă:

- Aceeași poveste și mâine?

„Nu te mulțumește sarcina ta?“ îi scrise Clotho.

- M-ar mulțumi, dacă ucenicele tale nu m-ar trata ca pe o slujnică.

„Gwyneth mi-a menționat că v-ați întâlnit mai devreme. Lucrează pentru Merrill, mâna mea dreaptă, care e o specialistă extrem de exigentă. Dacă Gwyneth a fost prea aspră cu tine, a facut-o din cauza naturii presante a sarcinilor ei.“

- Voia să-i așez cărțile pe raft, nu să-i caut mai multe.

„Alte ucenice au nevoie de ele. însă nu e treaba mea să explic comportamentul ucenicelor mele. Dacă nu ți-a plăcut ce ți-a cerut Gwyneth să faci, ar fi trebuit să îi zici.“

Nesta se înfioră.

- I-am spus. E o mare figură!

„Și alții ar putea să zică același lucru despre tine.“

Nesta își încrucișă brațele.

- Se prea poate.

Ar fi pus pariu că, pe sub gluga ei, Clotho zâmbea, însă preoteasa îi scrise:

„Ca și tine, și Gwyneth a fost nevoită să dea dovadă de curaj și să supraviețuiască. Te-aș ruga să îi acorzi prezumția de nevinovăție.“

Nesta simți arzându-i în vene un acid care aducea extraordinar de mult cu regretul. îl ignoră.

- Am înțeles. Și nu-mi displace sarcina mea.

„Noapte bună, Nesta!“ fu absolut tot ce mai scrise Clotho.

Nesta urcă treptele cu greu și intră în Casă. Vântul părea să geamă pe holuri, singurul răspuns fiind chiorăitul stomacului ei.

Din fericire, nu găsi pe nimeni în biblioteca privată atunci când intră pe ușile duble, relaxându-se imediat când văzu toate cărțile înghesuite unele în celelalte, apusul peste orașul de dedesubt și râul Sidra ca o panglică vie de aur. Așezându-se la biroul din fața pere-telui cu ferestre, îi spuse Casei:

- Sunt sigură că n-ai s-o faci acum, dar mi-ar plăcea supa aia. Nimic. Oftă cu ochii în tavan. Fantastic!

Stomacul i se suci de parcă i-ar fi devorat organele dacă nu mânca în curând.

- Te rog! adăugă printre dinți.

Bolul cu supă apăru, însoțit de un pahar cu apă, un șervețel și tacâmuri. Focul se aprinse în vatră, dar ea zise repede:

- Fără foc. Nu e nevoie.

Acesta se stinse, dar luminile fae din cameră străluciră mai intens. Nesta se întindea după lingura ei când apăru și o farfurie cu pâine proaspătă și coajă rumenă, ca și când Casa ar fi fost o mamă grijulie.

-Mulțumesc! zise ea, și începu să mănânce.

Luminile fae licăriră o dată, de parcă i-ar fi spus „Cu plăcere!“

CAPITOLUL IO

Nesta mânca până când nu mai putu să înghită, golind bolul de supă a treia oară. Casa păru mai mult decât bucuroasă să o servească, oferindu-i la final și o felie de tort cu două straturi de ciocolată.

- Cassian a fost de acord?

Ea luă furculița și zâmbi la tortul însiropat.

- Cu siguranță nu, zise el din pragul ușii, iar Nesta se roti, în- cruntându-se. Cassian dădu din cap spre tort. Dar mănâncă!

Nesta lăsă furculița.

- Ce vrei?

Cassian se uită la biblioteca familiei.

- De ce mănânci aici?
- Nu este evident?

El afișă un zâmbet de un alb strălucitor.

- Singurul lucru evident este că vorbești de una singură.
- Vorbesc cu Casa. E un progres considerabil, față de discuțiile cu tine.
- Nu-ți răspunde.
- Exact.

Cassian râse zgomotos.

- Bună replică! El traversă încăperea, uitându-se la felia de tort încă neatinsă. Chiar... vorbești cu Casa?
- Tu nu o faci?

-Nu.

- Mă ascultă, insistă ea.

- Bineînțeles. Este fermecată.

- Mi-a adus și mâncarea în bibliotecă, fără să o rog.

El ridică din sprâncene.

- De ce?

- Nu știu cum funcționează magia voastră de spiriduși.

- Ai... *făcut* ceva să o determini să se poarte așa?

- Dacă te iei după spusele lui Devlon și mă întrebi dacă am făcut vreo vrajă, răspunsul este nu.

Cassian chicoti.

- Nu la asta mă refeream, dar fie. Casa te place. Felicitări!

Ea bombăni, iar el se aplecă peste ea ca să ia furculița. Nesta înțepeni când se trezi atât de aproape de Cassian, dar masculul nu zise nimic când luă o gură de tort și, satisfăcut, scoase un sunet pe care sora lui Feyre îl resimți în oase. Apoi, mai luă o îmbucătură.

- Trebuia să fie al meu, bombăni ea, privindu-1 în timp ce mânca în continuare.

- Atunci, ia-mi-1! zise el. Având în vedere că acum centrul meu de greutate nu e unde trebuie și că tortul ăsta delicios mă distrage, o simplă manevră de dezarmare ar fi de ajuns.

Nesta îi aruncă o privire aspră.

El luă și o a treia îmbucătură.

- Nes, astea sunt lucrurile pe care le-ai învăța la lecțiile cu mine. Amenințările tale ar fi mult mai impresionante dacă ai putea să le susții.

Ea bătu cu degetele în masă. Se uită la furculița din mâinile lui și se imagină împungându-1 cu aceasta în coapsă.

- Ai putea să faci și asta, zise el, dându-și seama

încotro se uita. Aș putea să te învăț să transformi orice într-o armă. Chiar și o furculiță.

Nesta își dezgoli dinții, dar Cassian pur și simplu puse furculița pe masă cu o precizie supărătoare și ieși, lăsându-i felia de tort pe jumătate mâncată.

Nesta citi romanul delicios de romantic pe care-l găsise pe un raft din biblioteca privată până când pleoapele i se îngreunară atât de mult, că numai o voință de fier ar fi putut să le țină deschise. Abia atunci își târșâi picioarele pe hol până în dormitorul ei și se prăbuși pe pat fără a se mai deranja să-și schimbe hainele înainte să se întindă pe saltea.

Se trezi înghețată de frig în întunericul nopții, se ridică suficient cât să-și dea jos hainele de piele și se strecură sub cearșafuri, cu dinții clănțănind.

După o clipă, în vatră se aprinse un foc.

- Fără foc! ordonă ea, iar acesta dispăru din nou.

Ar fi putut jura că o chestie curioasă se încolăci în jurul ei. Tremurând, așteptă ca așternuturile să ajungă la temperatura trupului său.

Patul se încălzi după câteva minute lungi. Nu datorită corpului ei gol, ci mulțumită unui soi de vrajă. Până și aerul se încălzi, ca și când cineva ar fi răsuflat căldură.

Oprindu-se din tremurat, se cuibări în căldură.

- Mulțumesc! murmură ea.

Casa îi răspunse doar trăgând de tot draperiile pe jumătate date la o parte, Nesta adormind înainte ca materialul lor să nu se mai legene.

Pe Elain o furase Hybernul. Cazanul care o văzuse pe Nesta ur- mărindu-l și care o urmărea la rândul său. O

văzuse citind în oase și pietre și o făcuse să regrete.

Ea făcuse asta. Ea adusese totul asupra lor. O făcuse atingându-și puterea și folosind-o și nu avea să se ierte niciodată...

Elain cu siguranță avea să fie chinuită, sfâșiată trupește și sufletește.

Un pârâit despărți lumea.

Tatăl ei îi apăru înaintea ochilor, cu gâtul sucit. Tatăl ei, cu ochii căprui și blânzi, în care dragostea încă licărea în ciuda luminii care îi părăsea...

127 Nesta se trezi tresărind, greața unduindu-se prin ea când apucă așternuturile.

Adânc, în măruntaiele și sufletul ei, ceva se zvârcoli și se încolăci în căutarea unei căi de ieșire în lume...

Nesta își împinse puterea în jos. O nimici. închise toate ușile mentale posibile.

„Visule!“, îi spuse ea. „Vis și amintire! Dispăreți!“

Puterea îi mârâi în vene, dar se supuse.

Patul se încălzise suficient cât Nesta să dea deoparte cearșafurile cu picioarele înainte să-și treacă mâinile peste fața udă de transpirație.

Trebuia să bea ceva ca să uite.

Se îmbrăcă rapid, fără să-și simtă trupul. Fără să-i pese prea mult cât era ceasul sau unde se afla, gândindu-se numai la obstacolul dintre ea și casa plăcerilor.

Ușa către cele zece mii de trepte era deja deschisă, luminile fae din hol fiind aproape stinse. își târșâi cizmele peste pietre când se apropie, uitându-se în spate ca să se asigure că nu o urmărea nimeni.

Cu mâinile tremurânde, începu să coboare.

Și să tot coboare.

„Te-am iubit din prima clipă în care te-am ținut în brațe.“ Și să tot coboare.

Vechiul Cazan deschise un ochi ca să o privească. Să o țintuiască pe loc.

Cazanul o tărăia înăuntrul său, în abisul Creației, luându-i totul, fiind nemilos în ciuda țipetelor ei...

Ocoli și coti, exact așa cum Cazanul o trăsese înăuntru, stri- vind-o cu puterea sa îngrozitoare...

Greața și puterea ei se amplificară și piciorul îi alunecă.

Avu doar o clipă să apuce zidul, dar fu prea târziu. Se lovi cu genunchii de trepte și apoi cu fața, sucindu-se și înclinându-se, iz- bindu-se în zid, ricoșând și rostogolindu-se pe scări.

întinse orbește o mână, zgâriind cu unghiile în piatră. Țâșniră scântei atunci când strigă și reuși să se țină de zid.

Lumea încremeni. Trupul i se opri în loc.

întinsă peste trepte și ținându-se de pietre cu mâna, Nesta gâfâi, aerul arzând-o cu fiecare inspirație. închise ochii și savura liniștea, lipsa totală de mișcare.

Și, în tăcere, durerea cruntă și usturătoare se făcu simțită în întregul ei trup.

Gustul metalic de sânge îi umplu gura. Ceva ud și cald i se prelinse pe gât. Adulmecând, își dădu seama că era sânge.

Și unghiile ei, cele care se agățau de treptele de piatră...

Nesta își privi mâna clipind. *Chiar* văzuse scântei.

Degetele îi intrau în piatră, aceasta strălucind ca și când ar fi luminat-o o flacără lăuntrică.

Icnind, își smuci mâna și piatra se întunecă.

însă amprentele rămaseră, patru urme pe suprafața de sus a treptei, o singură gaură marcând locul în care apăsase cu degetul mare.

Groaza rece o traversă. O făcu să-și miște picioarele lovite, genunchii scârțâind când se îndepărtă în fugă de acea urmă a mâinii, pentru totdeauna lăsată în piatră.

✠

- Așadar, cine a câștigat lupta? o întrebă Cassian a doua zi, când se așeză pe bolovanul ei și-l urmări făcându-și exercițiile.

La micul dejun, nu o întrebase de ochiul vânăt, bărbia tăiată sau de ce se mișca atât de greoi. Și nici Mor, când sosise. Faptul că mai avea vânătăile și tăieturile îi spunea Nestei cât de rea fusese căzătura, dar, ca Mare Spiriduș ce se refacea mai repede, erau deja pe cale de vindecare.

Ca om, presupunea Nesta, ar fi putut să moară în urma căzăturii. Poate că trupul de Spiriduș avea avantaje. Să fie om, să fie slabă în lumea aceasta a monștrilor era o condamnare la moarte. Trupul de Mare Spiriduș era cea

mai bună șansă a ei să supraviețuiască.

Cassian fusese rezervat doar o oră de la începutul exercițiilor sale. El veni în mijlocul ringului de antrenament gâfâind, transpirația curgându-i pe față și gât.

- Ce luptă?

Nesta își privi unghiile rupte. în ciuda a ceea ce țâșnise din ea ca să se prindă, unghiile i se crăpaseră. Nu își permise să recunoască și să dea un nume acelui lucru care izvorâse din ea și pe care reușise să-l domolească înainte de ivirea zorilor.

- Dintre tine și scări.

Nesta îi aruncă o privire urâtă.

- Nu știu la ce te referi.

Cassian începu din nou să se miște, scoțându-și sabia și executând o serie de mișcări ce păreau menite să taie un om în două.

- Știi tu: te-ai trezit la trei dimineața, ai plecat din camera ta ca să te îmbeți criță în oraș și, în graba ta de a coborî treptele, ai căzut peste vreo treizeci înainte să poți să te oprești.

Oare văzuse treapta? Urma mâinii ei?

- De unde știi? îl întrebă ea.

El ridică din umeri.

-Mă *urmărești?* Mă urmăreai și nu ai venit să mă ajuți? zise ea cu ciudă, înainte ca masculul să poată să-i răspundă.

Cassian ridică din umeri.

- Te-ai oprit din cădere. Dacă ai fi tot căzut, în cele din urmă ar fi venit cineva să te prindă înainte să te rostogolești până jos.

Ea șuieră la el.

Cassian îi zâmbi pur și simplu și o chemă facându-i semn cu mâna.

- Vrei să mi te alături?

- *Pe tine* ar trebui să te împing pe scările alea!

Cu o singură mișcare elegantă, Cassian își băgă sabia în teacă. Cinci sute de ani de antrenament - probabil că scosese și băgase acea sabie în teacă de atât de multe ori, încât mișcarea se transformase într-un reflex.

- Ei, bine? îi ceru el un răspuns, o urmă de încordare strecu- rându-se în vocea lui. Dacă ai vânătăile alea glorioase, ai putea la fel de bine să pretinzi că le-ai căpătat când te antrenai, nu în urma unei căzături jalnice. Câte trepte ai reușit să cobori de data asta? adăugă Cassian.

Șaizeci și șase.

- Nu mă antrenez, fu în schimb răspunsul Nestei.

La marginea ringului, masculii îi priveau din nou. La început se uitaseră la Cassian, parțial cu uimire și parțial cu ceea ce ea putea doar să presupună că era invidie. Nimeni nu se mișca la fel ca el. Niciunul nu era nici pe departe la fel de grațios. însă acum amuzamentul se citea în privirile lor - îl luau peste picior.

Cândva, anul trecut, s-ar fi dus la masculi și i-ar fi sfâșiat. Ar fi lăsat să se arate un strop din puterea groaznică dinăuntrul său, ca să o creadă într-adevăr vrăjitoare, și ar fi aruncat un blestem asupra lor și asupra a o mie de generații de urmași, dacă l-ar fi insultat din nou pe Cassian.

Nesta își întinse picioarele, sprijinindu-și palmele rănite de piatră.

- Distracție plăcută cu exercițiile tale!

Cassian se zburli, dar îi întinse iarăși mâna.

- Te rog!

Nu îl auzise niciodată rostind acele cuvinte. Erau o frânghie între ei. Avea să o întâmpine la mijloc - să o lase să câștige lupta pentru putere, să se recunoască înfrânt, dacă se ridica odată de pe bolovan.

Ea își spuse să se ridice, să apuce mâna întinsă.

Dar nu reuși să-și convingă trupul să se miște.

Rugămintea îi lumina ochii căprui în soarele dimineții, vântul dansând în părul său brunet. Era de parcă munții l-ar fi adus pe lume, faurindu-1 din piatră și vânt. Era extraordinar de chipeș. Frumusețea lui nu se compara cu a lui Azriel și Rhys - era brută. Sălbatică și neînduplecată.

Prima dată când îl văzuse pe Cassian, nu reușise să-și ia privirea de la el. Se simțise de parcă și-ar fi petrecut toată viața înconjurată de băieți și, apoi, un bărbat - un mascul, presupunea - apăruse din senin. Masculinitatea arogantă și încrederea emanaseră din toți porii lui. întâlnirea fusese îmbătătoare și copleșitoare, și tot ceea ce își dorise atât de multe luni fusese să-l atingă, să-l miroasă, să-l guste; să se apropie de acea putere și să se năpustească asupra lui, căci știa că el nu avea să cedeze, să ezite sau să dea înapoi vreodată.

însă lumina din ochii lui se stinse când își lăsă mâna pe lângă corp.

Merita dezamăgirea lui. Merita ranchiuna și dezgustul lui. Chiar dacă o lipseau de ceva vital din ea.

- Mâine, atunci, spuse Cassian, și nu-i mai adresă niciun alt cuvânt tot restul zilei.

CAPITOLUL n

Ușile bibliotecii private erau închise. Nesta zgâlțâi mânerul, dar acesta refuză să se clintească.

- Deschide ușa asta! zise ea încetișor.

Casa o ignoră.

încercă din nou mânerul, împingând ușa cu un umăr.

- *Deschide ușa asta!*

Nimic.

Ea continuă să se izbească în ușă cu umărul.

- *Deschide ușa asta chiar acum!*

Casa refuză să o asculte.

Nesta scrâșni din dinți, gâfâind. De vreme ce, aparent, preote- sele auziseră de la Gwyn că Nesta urma să se ocupe de treburile lor, avusese mai multe cărți de pus pe rafturi decât cu o zi în urmă.

Așadar, începuseră să-și lase volumele în căruciorul ei - și câteva îi ceruseră și să aducă niște cărți. Nesta le ascultase, fie și numai pentru că găsitul cărților solicitate o ducea în noi locuri din bibliotecă și-i ocupa mintea, însă când orologiul bătuse ora șase, era epuizată, prăfuită și flămândă. Ignorase sandviciul pe care Casa i-1 oferise după-amiază și, aparent, gestul ei o enervase atât de mult, încât acum îi refuza accesul în biblioteca privată.

-Nu-mi doresc decât o masă gustoasă și caldă și o

carte bună, mormăi Nesta. încercă din nou mânerul. Te rog!

Dar nu se întâmplă nimic. Absolut nimic.

- *Bine!* zise, și ieși furioasă pe hol.

Doar foamea o însoți până în sufragerie, unde îi găsi pe Cassian deja mâncând și pe Azriel în fața lui.

Pe chipul îmblânzitorului de umbre se citea solemnitatea și în privire îi licărea prudența. Cassian, cu spatele la ea, înțepeni, fără îndoială, atenționat de mirosul sau de cadența pașilor ei.

Nu scoase niciun cuvânt când se îndreptă spre un scaun de la jumătatea mesei. Un set de tacâmuri și mâncarea apărură în clipa în care ajunse la locul ei. Avea sentimentul că, dacă ar fi luat farfuria și ar fi plecat, i-ar fi dispărut din mâini înainte să ajungă la ușă.

Nesta păstră liniștea cât se așeză, luă furculița și se înfruptă din mușchiul de vită și sparanghelul copt.

Cassian își drese glasul și-l întrebă pe Azriel:

- Cât timp ai să fii plecat?

- Nu sunt sigur. Vassa avea dreptate să suspecteze că nu e deloc în regulă ceva, adăugă el, țintuind-o cu privirea pe Nesta. Acolo, situația e destul de periculoasă, așa că ar fi mai înțelept ca baza mea să fie aici, la Casă, și să mă teleportez la dus și la întors.

Deși o rodea curiozitatea, Nesta nu zise nimic. Nu o mai văzuse pe Vassa, regina umană fermecată, de la sfârșitul Războiului. De când tânăra femeie încercase să-i spună cât de *minunat* fusese tatăl Nestei, că se comportase ca un adevărat tată, o ajutase și-i câștigase libertatea aceasta temporară și multe altele, până când oasele Nestei începuseră să-i strige să fugă, sângele fierbându-i la gândul că propriul tată își găsise curajul pentru altcineva în afară de ea și surorile ei; că fusese tatăl de care avusese nevoie - dar pentru altcineva. Le

lăsase mama să moară, refuzând să-și trimită flota comercială ca să găsească un leac pentru ea, sărăcise și le lăsase să moară de foame, dar hotărâse să lupte pentru străina asta? Pentru regina nimănui, în a cărei poveste tristă se împleteau trădarea și pierderea?

Chestia aceea din adâncul Nestei se agită, dar ea o ignoră, o strivi atât cât putea, fără distracția pe care i-o ofereau muzica, sexul sau vinul. Bău o gură de apă, lăsând-o să-i răcorească gâtul și burta, și presupuse că avea să fie de ajuns.

- Ce ar spune Rhys despre asta? întrebă Cassian cu gura plină de mâncare.

- Cine crezi că a insistat să nu risc să-mi fac o bază acolo?

- Ticălos protector!

Totuși, o notă de afecțiune se simți în cuvintele lui Cassian.

Tăcerea se așternu din nou. Azriel dădu din cap spre ea.

- Ce ai pățit?

Nesta știa la ce se referea: la ochiul vânăt care în sfârșit își recăpăta culoarea normală. Mâinile, bărbia și vânătăile de pe corp i se vindecaseră, dar ochiul avea acum o nuanță verzuie care, până dimineață, avea să dispară.

- Nimic, răspunse fără să se uite la Cassian.

- A căzut pe scări, zise Cassian fără să-i arunce vreo privire.

-Te-a... împins cineva? întrebă Azriel după o clipă de tăcere plină de subînțeles.

- Tâmpitule! mârâi Cassian.

Nesta își ridică privirea de la farfuria ei, suficient cât să observe amuzamentul din ochii lui Azriel, deși niciun zâmbet nu-i dansa pe buzele senzuale.

Cassian continuă:

- I-am spus mai devreme astăzi: dacă s-ar deranja să se antreneze, ar avea măcar dreptul să se laude cu vânătăile.

Calm, Azriel bău o gură de apă.

- De ce nu te antrenezi, Nesta?
- Nu vreau.
- De ce nu?
- Nu-ți pierde timpul, Az, mormăi Cassian.

Ea se încruntă la el.

- Nu mă antrenez în satul ăla nenorocit.

Cassian, la rândul său, îi aruncă o privire aspră.

- Ți s-a dat un *ordin.* Știi care sunt consecințele. Dacă nu te dai jos de pe bolovanul ăla până la sfârșitul săptămânii, ce urmează nu mai depinde de mine.
- Deci ai să te plângi la Marele tău Lord prețios? zise ea pe un ton plângăcios. Marele și durul războinic are nevoie ca prea puternicul Rhysand să-i poarte bătăliile?
- Să nu mai vorbești despre Rhys pe tonul ăsta! se răsti Cassian.

-Rhys e un imbecil! izbucni Nesta. E un imbecil arogant și spilcuit!

Cu furia docotindu-i în privire, Azriel se rezemă de spătar, dar nu spuse nimic.

- Prostii! rosti Cassian apăsat, pietrele Siphon de pe mâinile sale arzând ca niște flăcări rubinii. Știi că *sunt prostii,* Nesta!
- îl urăsc! zise ea fierbând de mânie.
- Bun! Și el te urăște, îi răspunse Cassian. Toată lumea te urăște. Asta îți dorești? Felicitări, ai reușit!

Azriel expiră prelung.

Cuvintele lui Cassian se năpustiră asupra ei, unele după altele. O loviră sub centură, puternic. Ea își strânse degetele, zgâriind masa cu unghiile când îi dădu replica:

- Și presupun că acum ai să-mi spui că *tu* ești singura

persoană care nu mă urăște și că ar trebui să mă simt cumva recunoscătoare și să fiu de acord să mă antrenez cu tine.

- Acum îți spun că am *terminat-o!*

Cuvintele bubuiră între ei. Nesta clipi, permițându-și să afișeze singurul semn de uimire.

Azriel se tensionă ca și când și el ar fi fost surprins.

însă ea îl atacă pe Cassian înainte să poată zice și altceva.

- Asta înseamnă că nici nu mai tânjești după mine? Pentru că o să fie o mare *ușurare* să știu că în sfârșit ai înțeles că nu e cazul.

Pieptul musculos al lui Cassian se înălță, gâtul mișcându-i-se.

- Dacă vrei să te sfâșii singură, n-ai decât! Fă implozie, din partea mea! El se ridică, lăsându-și mâncarea pe jumătate neterminată. Antrenamentul trebuia să te ajute, nu să te pedepsească. Nu știu de ce naiba *nu înțelegi asta!*

-Ți-am zis: nu mă antrenez în satul ăla mizerabil!

-Bine!

Cassian părăsi încăperea, pașii lui apăsați auzindu-se din ce în ce mai încet de-a lungul holului.

Rămasă doar cu Azriel, Nesta își dezgoli dinții la el.

Azriel o urmări calm și rece, rămânând nemișcat de parcă ar fi văzut tot ce era în mintea și-n inima ei rănită.

Nesta nu suportă, așa că se ridică deși luase doar două guri de mâncare, și plecă și ea.

Se întoarse în bibliotecă. Luminile străluciră la fel de intens ca în timpul zilei și câteva preotese rămase pe acolo traversară nivelurile. Nesta își găsi căruciorul din nou plin cu volume ce trebuiau așezate pe rafturi.

Nimeni nu îi vorbi și nici ea nu se adresă nimănui când se apucă să lucreze, doar tăcerea țipătoare din mintea ei

ținându-i companie.

Amren se înșelase. îndemnul „întinde-i mâna!“ era o prostie colosală când persoana căreia îi era întinsă putea s-o muște suficient de tare încât să-i smulgă degetele.

Cassian se așeză pe platoul montan pe care fusese construită Casa și se uită în jos, la ringul de antrenament din aer liber de sub el. Stelele licăreau în văzduh și o briză de vânt rece de toamnă, care prevestea schimbarea frunzelor și nopțile înghețate, trecu pe lângă Cassian. Dedesubt, Velarisul era o scânteie aurie scoasă în evidență de curcubeul de culori de pe lângă Sidra.

Niciodată nu eșuase. Nu așa.

Și fusese stupid de disperat, atât de stupid de plin de speranță, încât nu crezuse că ea avea să refuze cu adevărat. Până astăzi, când o văzuse pe bolovan și știuse că își dorea să se ridice, dar o urmărise înăbușindu-și instinctul. O urmărise în timp ce ea se încăpățâna să nu se miște.

- Nu-ți stă în fire să fii deprimat și melancolic.

Cassian tresări, întorcând capul ca să o vadă pe Feyre stând lângă el. Ea își legăna picioarele în golul de sub ei, părul șaten-auriu fluturându-i în vânt când se uită la ringul de antrenament.

- Ai zburat până aici?

-M-am teleportat. Rhys a zis că „gândeai cu voce tare“. Feyre strâmbă din buze. M-am gândit să vin și să văd ce se întâmplă.

O peliculă subțire de putere o învăluia încă pe Marea lui Doamnă, invizibilă cu ochiul liber, dar licărind cu forță. Cassian dădu din cap spre ea.

- De ce mai păstrează Rhysie scutul ăla de fier în jurul tău? Era suficient de puternic încât să protejeze tot

Velarisul.

- Pentru că e un ghimpe-n coaste, spuse Feyre, dar zâmbi ușor, încă învață cum funcționează, iar eu nu am învățat cum să mă eliberez de el. însă dacă reginele reprezintă din nou o amenințare și Beron este implicat, mai ales dacă Koschei le controlează mișcările, Rhys e fericit să-l lase unde este.

- Tot ce ține de reginele alea este o problemă, mormăi Cassian. Sper ca Az să-și dea seama ce pun la cale de fapt. Sau măcar ce planuri au Briallyn și Koschei.

Rhys încă se gândea cum să procedeze în legătură cu cererile lui Eris. Cassian presupunea că, în curând, urma să primească ordine în privința asta și să fie nevoit să discute cu nenorocitul. Ca de la general la general.

-O parte din mine se îngrozește de ce o să afle Azriel, spuse Feyre, și se lăsă pe spate, sprijinindu-se în mâini. Mâine Mor pleacă din nou în Vallahan. Și asta mă îngrijorează - că o să se întoarcă și o să ne dea niște vești și mai proaste despre intențiile lor.

- O să ne ocupăm de asta.

- Ai vorbit ca un adevărat general.

Cassian o lovi pe Feyre în umăr cu aripa lui. Era un gest familar, plin de afecțiune, pe care nu îndrăznea să-l facă în prezența femelelor din nicio comunitate illyriană. în toane bune, illyrienii erau psihotici în privința celor care le atingeau aripile și a modului în care o făceau, iar atinsul aripilor în afara dormitorului, antrenamentelor sau luptelor mortale era un tabu. însă lui Rhys nu îi păsa, iar Cassian simțise nevoia să o facă. își dăduse seama că avea nevoie de contactul fizic. Probabil din cauza unei copilării lipsite de așa ceva.

- Cât de gravă e situația? întrebă Feyre, pentru că păru să-i înțeleagă nevoia de a simți o atingere liniștitoare.

- Gravă.

Doar atât reuși să recunoască.

- Dar se duce la bibliotecă?

- S-a întors în bibliotecă în seara asta. Din câte știu, e tot acolo.

Contemplând, Feyre oftă ușor și se uită la oraș. Marea Doamnă părea foarte tânără - mereu uita cât de tânără era cu adevărat, având în vedere ce înfruntase și dobândise deja în viață. Când avea douăzeci și unu de ani, el încă bea și se încăiera cu alții, fără să-și facă griji pentru nimeni și nimic, preocupat doar de ambiția lui de a fi cel mai priceput dintre războinicii illyrieni de la Enalius însuși. La douăzeci și unu de ani, Feyre le salvase lumea și-și găsise perechea și adevărata fericire.

- Ți-a spus Nesta de ce nu vrea să se antreneze? întrebă Feyre.

- Pentru că mă urăște.

Feyre pufni zgomotos.

- Cassian, Nesta nu te urăște. Crede-mă!

- Așa se poartă.

Feyre clătină din cap.

- Ba nu.

Durerea din cuvintele ei îl făcu să se încrunte.

- Nici pe tine nu te urăște, spuse el încet.

Feyre ridică din umeri, iar gestul ei îi provocă o durere în piept.

- O vreme, am crezut că nu mă urăște, dar acum nu știu.

- Nu înțeleg de ce voi două nu puteți pur și simplu să...

Cassian se strădui să găsească astfel cuvintele potrivite.

- Să ne înțelegem? Să fim civilizate? Să ne zâmbim? Feyre râse sec. Mereu a fost așa.

- De ce?

- Habar nu am. Adică așa a fost mereu cu noi și mama

noastră. O interesa doar Nesta. Pe mine mă ignora și pe Elain o vedea ca pe o păpușă pe care să o îmbrace, dar Nesta era *a ei,* și s-a asigurat că știm asta. Sau doar îi păsa prea puțin ce gândeam și ce făceam, că nu se deranja să se ascundă. Resentimentele și durerea înăbușită multă vreme îi dantelau fiecare cuvânt. Ca o mamă să se poarte așa cu odraslele ei... Dar când ne-a lovit sărăcia și am început să vânez, situația s-a înrăutățit. Mama a murit și tata nu era tocmai prezent. Nu era întru totul *acolo.* Așa că am rămas doar cu Nesta, cu care mă certam mereu. Feyre își frecă fața. Sunt prea epuizată să-ți dau toate detaliile. Totul e complicat.

Cassian se abținu să remarce faptul că ambele surori păreau să aibă nevoie una de alta - că poate Nesta avea nevoie de Feyre mai mult decât își dădea seama - și să menționeze că problemele dintre cele două femele îl afectau mai mult decât putea să exprime.

Feyre oftă.

- E modalitatea mea de a-ți spune că, dacă Nesta te-ar fi urât... Știu că ți se pare greu de crezut, dar nu te urăște.

- S-ar putea să o facă, după ce i-am zis în seara asta.

- Azriel m-a pus la curent. Feyre își frecă din nou fața. Nu știu ce să fac. Cum să o ajut.

- După trei zile, mi-am pierdut deja răbdarea, zise el.

Cei doi rămaseră în tăcere, vântul trecând pe lângă ei. Mult dedesubt, pe râul Sidra, ceața se aduna și fuioarele albe de fum din nenumăratele hornuri se ridicau să o întâlnească.

- Așadar, ce facem? întrebă Feyre.

El nu știa.

- Poate că lucrul în bibliotecă o să fie de ajuns cât să o scoată din starea asta, zise Cassian, dar cuvintele îi părură false.

Aparent, Feyre era de acord.

- Nu, în bibliotecă poate să se ascundă în tăcere și printre rafturi. Biblioteca trebuia să echilibreze antrenamentul.

El își roti umerii.

- Ei, bine, a zis că nu se antrenează în satul ăla *mizerabil,* deci suntem în impas.

Feyre oftă din nou.

- Așa se pare.

însă Cassian făcu o pauză. Clipi o dată și se uită la ringul de antrenament din fața lui.

- Ce este?

El pufni, scuturând din cap.

- Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Un zâmbet timid înflori pe buzele lui Feyre, iar Cassian se aplecă să o sărute pe obraz. Se apropie la doi centimetri de fața ei înainte ca buzele lui să întâlnească oțelul făurit în noapte.

Corect - scutul.

- Nivelul ăsta de protecție e o nebunie!

Ea își netezi puloverul crem gros.

- Nici Rhys nu este sănătos la cap.

Cassian adulmecă, încercând și nereușind să-i simtă mirosul.

- Ți-a acoperit și parfumul?

Feyre zâmbi larg.

- Același scut acoperă totul. Helion nu glumea când spunea că este de nepătruns.

Și, în ciuda tuturor lucrurilor, Cassian zâmbi și el. își aminti momentul în care, în sufrageria de la câteva niveluri mai jos, o cunoscuse pe fata asta care avea să devină Marea lui Doamnă. Era îngrozitor de slabă, cu ochii atât de goi și de adânciți în orbite, încât fusese nevoit să se înfrâneze ca să nu zboare în Regatul Primăverii și să-l sfâșie pe Tamlin bucată cu bucată.

Cassian alungă acel gând, concentrându-se în schimb

la revelația din fața ochilor.

O ultimă dată. Voia să mai încerce o ultimă dată.

CAPITOLUL 12

Stând în ringul de antrenament de pe acoperișul Casei Vântului, Nesta se încruntă.

- Credeam că ne ducem în Windhaven.

Cassian se duse către scara de sfoară întinsă pe pământ și îndreptă o treaptă.

- Schimbare de planuri.

Furia fierbinte care-i încălzise chipul în dimineața asta, când intrase în camera unde se servea micul dejun, dispăruse. Azriel plecase deja și Cassian nu rostise un cuvânt despre motivul plecării lui. Probabil avea legătură cu reginele, judecând după ce auzise ea cu o noapte în urmă.

După ce-și terminase terciul de ovăz, se uitase după Morrigan, dar femela nu-și făcuse apariția. Și Cassian o condusese pe Nesta aici, sus, fără să-i vorbească.

„Toată lumea te urăște!“ Cuvintele dăinuiseră în mintea ei, ca un clopot ce zăngănea permanent.

- Mor s-a întors în Vallahan, iar Rhys și Feyre sunt ocupați, o lămuri în cele din urmă. Deci nu are cine să ne teleporteze în Windhaven. Astăzi o să ne antrenăm aici. îi arătă ringul gol, în jurul căruia nu se afla nicio pereche de ochi iscoditori. Suntem doar noi doi, Nes, adăugă cu un zâmbet care o făcu să înghită în sec.

Cu o seară în urmă, Nesta spusese că nu voia să se antreneze în sat. Cassian își dăduse seama că o zisese de mai multe ori. Nu avea de gând să se antreneze în „satul ăla mizerabil“.

Ar fi trebuit să-i pice fisa cu zile în urmă. La urma urmei, o cunoștea mult mai bine.

Poate că Nesta se arătase dispusă să-l înfrunte chiar pe regele Hybernului, dar era și al naibii de mândră. Ar fi preferat să moară decât să pară nesăbuită și să fie vulnerabilă. Ar fi preferat să stea pe un bolovan înghețat, în vântul rece, ore în șir, decât să arate ca o proastă în fața tuturor, mai ales în fața războinicilor aroganți înclinați să ia peste picior orice femelă care încerca să lupte ca ei.

Pentru el nu conta unde se antrena ea, câtă vreme începea să se antreneze.

Nu știa ce ar fi făcut dacă astăzi ar fi refuzat.

Soarele strălucea, promițând o zi caldă, iar Cassian își scoase jacheta de piele înainte să-și suflece o mânecă.

- Ei, bine? întrebă el, privind-o în ochi.

-Eu…

Pieptul i se strânse îngrozitor din cauza ezitării, dar își călcă pe inimă, suflecându-și încet și cealaltă mânecă. Se întrebă dacă Nesta observase că-i tremurau mâinile.

„Poartă-te ca și cum totul ar fi normal. Nu o speria.“

Aici nu avea unde să-și așeze fundul frumos. Mutase deja șezlongurile pe care Amren și uneori Mor aveau plăcerea de a le folosi ca să se bronzeze, în timp ce el și ceilalți se antrenau.

- Hai să facem un târg, se trezi Cassian spunând când Nesta rămase lângă ușă.

Ochii îi licăriră. Spiridușii nu se tocmeau în dorul lelii. Știa că Feyre o obișnuise pe Nesta cu ele, când sora ei venise aici pentru prima dată. Ca măsură de precauție. Din privirea plină de precauție a Nestei, își dădu seama

că ea ținea bine minte avertismentele lui Feyre: târguielile Spiridușilor erau guvernate de magie și însemnate pe trup cu cerneală care nu avea să se șteargă înainte ca ambele părți să ducă la bun sfârșit ceea ce trebuiau să facă. Și dacă tocmeala nu era respectată... magia putea să se răzbune groaznic.

Cassian nu renunță la postura relaxată.

- Dacă faci exerciții o oră, am să-ți fiu dator cu o favoare.

- N-am nevoie de nicio favoare din partea ta.

- Atunci, spune-mi ce vrei, zise strădiundu-se să-și potolească inima care-i bătea prea tare. O oră de antrenament pentru orice îți dorești.

- Târgul ăsta nu te avantajează cu nimic. Ea miji ochii. Credeam că ești general. N-ar trebui să te pricepi la negocieri?

Lui Cassian îi zvâcni gura în sus. Nu se certa cu el.

- în cazul tău, nu am nicio strategie.

Nesta îl studie cu o concentrare de neclintit.

- Orice-mi doresc.

- Orice. Mai puțin să-mi poruncești să cad din înaltul cerului și să mă izbesc cu capul de pământ, adăugă cu precauție.

Ea nu zâmbi așa cum sperase el. Privirea Nestei deveni de gheață.

- Chiar mă crezi în stare de așa ceva?

- Nu, spuse masculul fără să ezite.

Nesta strânse din buze de parcă nu l-ar fi crezut. Avea cearcăne. Cât lucrase în bibliotecă seara trecută? Nu ar fi fost înțelept să-i ceară să îi spună de ce se culcase atât de târziu. Voia să păstreze discuția asta pentru altă dată. Poate peste o oră.

Ea se uită din nou la el, iar Cassian își impuse să rămână locului, să pară deschis și deloc amenințător și nu ca și când i-ar fi oferit chiar inima în mâinile-i întinse și

nenorocite.

- Bine! spuse Nesta într-un sfârșit. Să spunem că o să fie o favoare. Oricât de importantă îmi doresc să fie.

Era periculos să permită așa ceva. Mortal. Stupid. Dar masculul încuviință.

îi întinse mâna. O ultimă dată.

„întinde-i mâna!“

- Facem un târg. Privirea lui neînduplecată o întâlni pe a ei. Te antrenezi cu mine o oră, iar eu am să-ți fiu dator cu o favoare pe măsura dorințelor tale.

-Ne-am înțeles!

Nesta îl apucă de mână și i-o strânse ferm.

Magia fulgeră între ei, iar ea icni, retrăgându-se.

Cassian îi permise să-l cutremure ca o herghelie la galop. Masculul îndură. Oricare ar fi fost puterea ei, făcuse învoiala mai intensă. Mai impunătoare.

Se uită cu atenție la mâinile și antebrațele lui, în căutarea unui tatuaj, altul decât cele illyriene pe care le purta pentru noroc și glorie. Nu văzu nimic.

Trebuia să fie undeva.

își scoase cămașa și-și privi trunchiul musculos. Nimic.

Se apropie de oglinda îngustă sprijinită de un capăt al ringului, lăsată acolo ca ei să-și studieze tehnica atunci când făceau exerciții singuri. Oprindu-se în fața acesteia, Cassian se roti, uitându-se peste un umăr la spatele său tatuat.

Acolo, chiar în mijlocul tatuajului illyrian care-i șerpuia pe șira spinării, apăruse un nou tatuaj. O stea cu opt colțuri, ale cărei vârfuri radiau în linii clare de-a lungul și-n partea de sus a spatelui, îm- pletindu-se cu vechile însemne illyriene. Punctele de est și de vest ale stelei îi ajungeau până la aripi, negrul amestecându-se cu negru. Știa că și Nesta trebuia să aibă unul identic pe spate. întorcându-se cu fața la ea, încercă să nu se gândească la

pielea-i goală, acum marcată de cerneală neagră.

Totuși, Nesta nu se uita în oglindă.

Nu, se uita la trunchiul lui Cassian. La pieptul său, la mușchii abdominali și la brațele goale. Pulsul îi zvâcni în gât.

El nu îndrăzni să se miște când ea se uită fix la mușchii care-i coborau pe sub betelia pantalonilor. Când ochii ei se întunecară și Nesta flutură din gene în clipa în care culoarea i se strecură în obrajii palizi.

Sângele i se încălzi și pielea i se strânse peste oase și mușchi ca și când ar fi simțit atingerea ochilor ei gri-albaștri, de parcă degetele ei i s-ar fi plimbat peste abdomen. Mai jos.

Știa foarte bine că nu trebuia să o tachineze. Dacă ar fi enervat-o, nu numai că ar fi refuzat să se antreneze, cu sau fără tocmeală, dar nu l-ar mai fi privit așa.

încet, ea își ridică privirea, zăbovind asupra pectoralilor bine definiți și a tatuajului illyrian ce se încolăcea peste unul dintre ei înainte să-i coboare pe brațul stâng. Se încordă oarecum. Ușor. Cu vocea groasă, reuși să o întrebe:

- Ești pregătită?

Cazanul să-l fiarbă! Știa că întrebarea avea mai multe înțelesuri decât își dorea să dezvăluie.

După sclipirea din ochii ei, își dădu seama că înțelegea. Dar ea își îndreptă umerii.

- în regulă! îți datorez o oră de antrenament.
- Bineînțeles că da!

Cassian își controlă respirația, alungându-și dorința clocotitoare. Veni până în mijlocul ringului, dar alese să rămână fără cămașă. Din cauza zilei caniculare. Din cauză că pielea îi ardea acum.

îi arătă locul de lângă el și-i zâmbi cât de larg putu.

- Să vedem de ce ești în stare, Archeron!

Un târg - cu Cassian. Nesta nu știa cum de își permisese să fie de acord, să lase acea magie să plutească între ei și să o însemneze, dar...

„Toată lumea te urăște.“

Poate doar faptul acesta o forțase să accepte nebunia asta. Habar nu avea ce favoare urma să-i ceară, dar... bine. în ringul de antrenament cu zidurile înalte și cerul singurul martor - aici, presupunea Nesta, putea să-l lase să se dea în stambă.

Nu conta că, fără cămașă, Cassian împingea situația spre obscenitate, în ciuda colecției de cicatrice care-i împestrițau pielea cioco- latiu-aurie. Cea de pe pectoralul stâng era îngrozitoare - și una pe care știa că nu o căpătase în războiul cu Hybernul. Nu voia să afle ce fusese atât de grav, încât să-i lase o cicatrice pe trupul care se vindeca rapid. Mai ales când toate dovezile rănii devastatoare căpătate în război dispăruseră. Rămăseseră doar mușchii bine conturați și pielea.

Sincer, avea atât de mulți mușchi, încât nu putea să-i numere pe toți. Până și pe coastele-i blestemate. Nu știa cum de era posibil să existe cineva care să aibă mușchi în acea parte a corpului. Și cei care îi ajungeau până sub pantaloni, ca o săgeată aurie ce indica exact ceea ce își dorea ea...

Nesta își alungă repede gândul când se apropie de Cassian, în centrul ringului. El zâmbi ca un diavol.

Se opri cam la un metru, soarele dimineții încălzindu-i părul și obrajii. Trecuse... foarte multă vreme de când se aflase atât de aproape de el fără să se certe sau să se lupte.

Cassian își roti umerii puternici, tatuajul imens schimbându-se odată cu mișcarea.

- Bine! începem cu elementele de bază.
- Cu săbiile? întrebă ea, și îi arătă raftul cu arme de lângă zidul din stânga arcadei ce ducea spre scări.

El zâmbi.

- Momentan, lăsăm săbiile deoparte. Trebuie să înveți să-ți controlezi mișcările, echilibrul. Ai să-ți dezvolți puterea de bază și ai să devii conștientă de trupul tău înainte să apuci măcar o sabie de lemn de antrenament. Cassian se uită la cizmele ei cu șireturi. Picioarele și respirația.

Ea clipi.

- Picioarele?
- Mai ales degetele de la picioare.

Cassian era extrem de serios.

- Ce e cu degetele mele de la picioare?
- Dacă înveți să-ți înfigi picioarele în pământ și să-ți echilibrezi centrul de greutate, vei avea un punct de plecare pentru tot ce urmează să facem.
- Am să fac exerciții pentru degetele de la picioare.

El chicoti.

- Credeai c-o să începem cu săbiile și săgețile din prima zi?

Ticălos arogant!

-Mi-ai aruncat sora în ringul de antrenament și exact asta ai făcut.

- Sora ta avea deja o abilitate pe care tu nu o ai și, în plus, nu-și permitea să piardă timpul.

Vânând ca să facă rost de mâncare și să nu moară de foame, Feyre își însușise mai multe abilități. Vânând, în vreme ce Nesta rămăsese acasă, în siguranță și la căldură, și o lăsase pe Feyre să se aventureze singură în pădure. Acele abilități îi permiseseră să supraviețuiască în fața Marilor Spiriduși și a tuturor ororilor, dar... Feyre le avea doar din cauza a ceea ce fusese forțată să facă. Pentru că Nesta nu fusese cea care să intervină, să ia

taurul de coarne.

Îl văzu pe Cassian urmărind-o cu atenție, de parcă i-ar fi auzit gândurile și ar fi simțit greutatea care o apăsa.

- Feyre m-a învățat cum să folosesc un arc.

Luase câteva lecții cu mult timp în urmă, dar Nesta își aducea aminte - era unul dintre puținele momente în care ea și Feyre fuseseră aliate.

- Nu un arc illyrian. Cassian gesticulă spre un raft cu arcuri și tolbe cu săgeți uriașe de lângă oglindă. Arcurile erau aproape la fel de înalte ca o femeie. Abia la maturitate am reușit să am forța să pun măcar o săgeată în arc.

Nesta își încrucișă brațele, bătându-și ușor bicepsul cu degetele.

-Deci urmează să-mi petrec o oră dând din degetele de la picioare?

Cassian zâmbi din nou larg.

-Da.

La un moment dat, Nesta începu să transpire. O dureau tălpile și era nesigură pe picioare.

își scosese cizmele și repetase câteva poziții cu Cassian, concen- trându-se la a-și strânge degetele de la picioare, a-și găsi echilibrul și, în general, arătând ca o proastă. Măcar nu era nimeni prin preajmă să o vadă stând într-un picior și ținându-se de coapsă, cu celălalt ridicat în spate. Sau făcând o genuflexiune - care se dovedise a fi executată greșit, din cauză că nu-și găsise centrul de greutate și-și arcuise prea mult spatele.

Toate erau niște chestii prostești, de bază, la care dădea greș.

Cassian nu păru nici pe departe impresionat când termină genuflexiunea pe care o forțase să o facă ținând

un băț de lemn deasupra capului.

- Ridică-te cu spatele drept și cu capul sus.

Nesta îl ascultă.

- Nu! îi făcu semn să execute din nou genuflexiunea. Capul întâi. Nu-ți arcui spatele și nici nu te apleca înainte. Ridică-te drept.

- Asta fac.

-Te cocoșezi. împinge-ți picioarele în pământ! Ajută-te de degetele de la picioare ca să-ți găsești echilibrul când îți înalți capul... Da. Ea îi aruncă o privire urâtă când se ridică. Mai fă una cum trebuie, și ora noastră s-a terminat, spuse Cassian pur și simplu.

Nesta făcu genuflexiunea gâfâind, cu genunchii tremurându-i și coapsele urlând de durere. După ce termină, se sprijini în bățul pe care-1 ridicase deasupra capului.

- Asta-i tot?

- Dacă nu cumva vrei să te târguiești cu mine pentru încă o oră.

- Chiar vrei să-mi datorezi două favoruri?

- Dacă așa ai să-ți termini lecția, desigur.

- Nu cred că mai pot să fac niciun exercițiu de întindere.

-Atunci, o să facem niște exerciții de respirație și, apoi, de relaxare.

- Cum o să mă relaxez?

- Cu mai multe exerciții de întindere. El zâmbi larg. Au rolul de a-ți ajuta corpul să revină în starea normală și să reducă durerile pe care ai să le ai mai târziu, îi explică în clipa în care ea deschise gura.

în tonul său nu se simțea nici urmă de condescendență, așa că-1 întrebă:

- Ce sunt exercițiile de respirație?

-Exact asta. El își puse mâna pe abdoment, chiar pe mușchii bine definiți, și inspiră profund înainte să expire lent. Când te lupți, puterea ta vine din multe locuri, dar respirația este cea mai importantă. Dădu din cap spre bățul din mâinile ei. Fandează ca și când ai înțepa pe cineva cu o suliță.

Ridicând din sprâncene, Nesta se supuse, mișcarea fiind ciudată și deloc elegantă.

Cassian dădu din cap.

-Acum fă-o din nou și, de data asta, *inspiră.*

Nesta repetă gestul, mișcarea fiind considerabil mai ușoară.

- încă o dată, dar *expiră* când fandezi.

îi luă o secundă sau două să se concentreze la respirație, dar se supuse, împingând bățul înainte când expiră. Puterea se undui în brațele și trupul ei.

Nesta clipi uitându-se la băț.

- Am simțit diferența.

- între toate există o legătură. Respirație, echilibru și mișcare. Mușchii mari ca aceștia - își atinse ușor abdomenul absurd de bine definit - nu înseamnă nimic atunci când nu știi cum să-i folosești.

- Și cum înveți să-ți controlezi respirația?

El zâmbi din nou, ochii căprui scânteind în lumina soarelui.

- Uite așa.

Cassian începu să execute o altă serie de mișcări, toate extraordinar de simple în timpul demonstrației, dar aproape imposibil de coordonat când Nesta încercă să îl imite. Dar se concentră la respirație și la puterea acesteia, de parcă plămânii ei ar fi fost foalele unei forje uriașe.

Soarele se înalță mai mult, traversând zona de antrenament și târând umbrele după sine.

„Inspiră. Expiră.“ Respirații accentuate de o fandare joasă, o genuflexiune sau echilibrul pe un picior. Toate erau exerciții pe care le făcuse în prima oră, dar acum, atentă la respirație, le percepea dintr-un alt unghi.

Inspirând și expirând de multe ori, cu mintea și trupul la unison, nu șovăia.

Ordinele lui Cassian erau ferme, dar rostite cu blândețe și încurajare, fără să o enerveze. „Ține aerul în tine, ține-1, ține-1 - și expiră. Bine! încă o dată! încă o dată! încă o dată!“

Era udă fleașcă de transpirație, tremurând din toate încheieturile când îi spuse să se întindă pe un covor negru din capătul îndepărtat al ringului.

- Să ne relaxăm, îi zise îngenunchind și bătând ușor covorul cu palma.

Ea era prea obosită ca să se opună, practic aruncându-se pe covor și uitându-se la cer.

Văzduhul senin se întindea la nesfârșit, razele soarelui atingân- du-i fața plină de sudoare. Norii traversau cerul albastru fără să-și facă griji în privința ei.

Mintea i se limpezise ca văzduhul, ceața și umbrele insistente dispărând.

- îți place să zbori?

Nu știa de ce îl întrebase asta.

El o privi de sus.

- îmi place la nebunie! Adevărul răsună în cuvintele lui. Pentru mine, zborul înseamnă libertate, bucurie și provocare.

- în Windhaven am făcut cunoștință cu proprietara unei prăvălii, căreia i s-au tăiat aripile. Nesta își întoarse privirea de la cer ca să se uite la el. Chipul lui Cassian era încordat. De ce fac asta illyrienii?

- Ca să-și controleze femeile, îi răspunse Cassian cu o furie molcomă în glas. Este o tradiție veche. Rhys și cu mine am încercat să o distrugem declarând-o ilegală, dar Marii Spiriduși au nevoie de o vreme să accepte schimbările. Ticăloșii încăpățânați ca illyrienii au nevoie de și mai mult timp. Emerie - presupun că pe ea ai întâlnit-o, deoarece e singura proprietară - s-a numărat printre cele care n-au reușit să scape de chinul ăsta. S-a întâmplat pe când domnea Amarantha și... multe grozăvii s-au petrecut atunci.

Privirea i se întunecă, nu doar din cauza a ceea ce suferise Emerie de mâna propriului tată, își dădu seama Nesta, ci și a amintirilor din acei cincizeci de ani. Din cauza vinovăției.

Și, poate ca să-l salveze de a retrăi acele amintiri, să alunge vina nejustificată din ochii lui, se întinse mai comod pe covor și zise:

- Să ne relaxăm!
- Pari dornică să o faci.

Ea îi întâlni privirea.

- Eu... Nesta înghiți în sec. Se urî că șovăia și se forță să spună: exercițiile de respirație mă ajută să nu-mi mai simt capul atât de... Oribil. Groaznic. îngrozitor. Plin de gânduri zgomotoase.
- A! înțelegerea îi traversă chipul. Și pe mine.

Preț de o clipă, se uită în ochii lui și urmări vântul zburlindu-i șuvițele lungi până la umăr. Instinctul de a-i atinge pletele negre o făcu să-și lipească palmele de covor, ca și când s-ar fi forțat să se abțină.

- Ai dreptate. Cassian își drese glasul. Să ne relaxăm!

.1.
r u* i

Ea se descurcase bine. Chiar al naibii de bine.

Nesta termină exercițiile de relaxare și se întinse pe

covor, ca și când ar fi simțit nevoia să se adune, să-și adune puterile.

Cassian o lăsă în pace, ridicându-se în picioare și îndreptân- du-se către cișmeaua din dreapta arcadei.

- Trebuie să bei cât mai multă apă posibil, spuse el luând două pahare și umplându-le din urciorul de pe mica masă.

Se întoarse lângă ea, bând din al lui.

Nesta rămase locului, cu membrele relaxate, ochii închiși și părul și pielea scânteind din cauza transpirației. El nu se putu abține să nu și-o imagineze stând așa în pat, moleșită de plăcere.

Cassian înghiți cu noduri. Ea deschise un ochi, se ridică încet și luă paharul cu apă pe care i-1 oferi masculul. îl bău dintr-o sorbitură, își dădu seama cât era de însetată și, sub privirea lui Cassian, se îndreptă spre urcior și-și mai umplu de două ori paharul înainte să-l lase pe masă.

- Nu mi-ai zis ce îți dorești pentru cea de-a doua oră de antrenament, spuse el în cele din urmă.

Ea se uită peste un umăr. Pielea îi era rozalie, așa cum el nu o mai văzuse de multă vreme, și ochii îi scânteiau. Nesta spusese că exercițiile de respirație o ajutaseră, o calmaseră. Uitându-se la mica schimbare de pe chipul ei, Cassian o crezu.

Rămânea de văzut ce avea să se întâmple odată cu dispariția senzației. Pași mici, își aminti el în gând. Pași mici, mici de tot.

- A doua oră a fost din partea casei, răspunse Nesta.

Nu zâmbi și nici măcar nu îi făcu semn cu ochiul, dar Cassian rânji.

- Generos din partea ta!

Nesta își dădu ochii peste cap, dar fără obișnuitul venin.

- Trebuie să mă schimb înainte să mă duc în

bibliotecă.

Când trecu pe sub arcadă și intră în întunericul scării de dincolo de aceasta, Cassian rosti din senin:

- N-am vorbit serios aseară, când am zis că toată lumea te urăște.

Ea se opri, ochii ei gri-albaștri răcindu-se.

- E adevărat.

- Nu este. El îndrăzni să se apropie un pas. Ești aici pentru că *nu* te urâm. Cassian își drese glasul, trecându-și o mână prin păr. Voiam să știi asta. Că noi... că *eu* nu te urăsc.

Ea cântări ce naiba se strecurase în privirea lui. Probabil ceva mai mult decât era înțelept să o lase să vadă, însă Nesta îi răspunse cu calm:

- Nici eu nu te-am urât niciodată, Cassian.

Cu asta, intră pe ușă și în Casă, de parcă nu l-ar fi lovit chiar în vintre, mai întâi cu vorbele, și apoi spunându-i pe nume.

El răsuflă abia după ce ea dispăru pe scări.

CAPITOLUL 13

Murea de foame. Era singurul gând care o preocupa pe Nesta, în timp ce aranja cărțile pe raft. Și faptul că o durea tot corpul. Coapsele îi ardeau cu fiecare pas pe care îl făcea pe rampa din bibliotecă și brațele îi înțepeneau cu fiecare carte pe care o ridica la locul ei.

Atâta durere, doar de la exerciții de întindere și echilibru. Nu voia să se gândească la cum ar fi suferit în urma unui antrenament ca acelea pe care le făcea Cassian zilnic.

Era jalnic de slabă. Era jalnic că acum nu putea să facă nici măcar un pas fără să se strâmbe.

„Pe naiba relaxare!“, mormăi ea, luând un volum. Se uită la titlu și gemu. Locul său era în cealaltă parte a acestui nivel - trebuia să meargă cel puțin cinci minute ca să traverseze atriumul central și să ajungă în capătul holului nesfârșit. Era foarte posibil ca picioarele care-i zvâcneau să cedeze la jumătatea drumului.

Stomacul îi chiorăi. „Am să mă ocup mai târziu de tine“, îi zise cărții, și se uită la celelalte titluri rămase în căruciorul ei. Din fericire sau nu, niciunul nu trebuia așezat pe raft în aceeași secțiune ca volumul pe care-l luase în mâini. Ar fi fost epuizant să tragă căruciorul după ea până acolo - era mai bine să ducă doar cartea, chiar

dacă era un drum inutil pentru un singur titlu.

Nu că ar fi avut ceva mai bun de făcut cu timpul ei. Cu ziua asta. Cu viața ei.

Ceața luase din nou locul clarității pe care o simțise în ringul de antrenament și la nivelurile de mai sus. Calmul și liniștea pe care reușise să le „prindă" în mintea ei se risipiseră ca fumul. Doar mișcarea avea să-i fie de folos.

Nesta găsi raftul potrivit - cam sus, și fără vreun scăunel prin preajmă. Se ridică pe vârfuri, picioarele urlând în semn de protest, dar era prea sus. Nesta era o femelă înaltă, cu vreo cinci-șase centimetri mai înaltă decât Feyre, însă nu putea să ajungă la raftul acesta. Mormăind, încercă să împingă cartea cu degetele, întinzându-și bine brațele.

- O, bun! Tu ești, se auzi de-a lungul rândului glasul cunoscut al unei femele.

Nesta se întoarse și o văzu pe Gwyn îndreptându-se cu pași vioi către ea, brațele pline de cărți și părul arămiu licărind în lumina slabă.

Nesta nu se obosi să pară încântată când reveni la poziția anterioară, cu tălpile pe podea.

Gwyn își înclină capul ca și când și-ar fi dat în sfârșit seama ce făcea Nesta.

- Nu poți să-ți folosești magia ca să o așezi pe raft?

- Nu, rosti ea cu răceală și asprime.

Gwyn se încruntă.

- Doar nu vrei să-mi spui că le-ai pus pe toate pe raft cu *mâna?*

- Cum altfel să o fi făcut?

Gwyn miji ochii verzi-albaștri.

- Totuși ai putere, nu?

- Nu te privește.

Nu era treaba nimănui. Nu avea darurile obișnuite ale Marilor Spiriduși. Puterea ei - *chestia* aceea - era străină. Grotescă.

însă Gwyn ridică din umeri.

- Prea bine, zise, și-i lăsă Nestei în brațe cărțile ei. Pe astea poți să le duci înapoi.

Nesta se clătină sub greutatea cărților și se încruntă.

Gwyn ignoră privirea, uitându-se în schimb împrejur înainte să coboare tonul:

- Ai văzut volumul șapte din *Marele război,* de Lavinia?

Nesta se gândi bine.

-Nu! N-am dat peste el.

Gwyn se încruntă.

- Nu e pe raftul său.
- Deci îl are altcineva.
- De asta mă temeam, spuse și expiră dramatic.
- De ce?

Vocea lui Gwyn se transformă într-o șoaptă conspirativă:

- Lucrez pentru o persoană foarte... exigentă.

Nesta își aminti de o discuție recentă. O persoană pe nume Merrill, îi spusese Clotho cu două zile în urmă. Mâna ei dreaptă.

- Să înțeleg că nu o placi?

Gwyn se sprijini de unul dintre rafturi, încrucișându-și brațele cu o nonșalanță care nu se potrivea cu hainele ei de preoteasă. Nici astăzi nu purta gluga sau piatra albastră pe creștetul capului.

- Sincer, deși pe multe femele de aici le consider surorile mele, despre câteva nu aș putea spune că sunt drăguțe.

Nesta pufni zgomotos.

Gwyn se uită din nou de-a lungul rândului.

- Știi de ce suntem toate aici. Umbrele îi împânziră ochii - primele pe care le văzuse Nesta. Toate am îndurat... Ea își masă tâmpla. Deci urăsc, *urăsc* să vorbesc de rău pe oricare dintre surorile mele de aici, dar

Merrill este antipatică. Față de toată lumea. Chiar și față de Clotho.

- Din cauza experiențelor ei?

- Nu știu, spuse Gwyn. Știu doar că am fost desemnată să lucrez cu Merrill și să o ajut cu cercetarea ei, și că e posibil să fi făcut o mică greșeală.

Ea se strâmbă.

- Ce fel de greșeală?

Gwyn răsuflă spre tavanul întunecat.

- Ieri trebuia să-i duc lui Merrill volumul șapte din *Marele război,* împreună cu un alt teanc de cărți, și aș fi putut *să jur* că am facut-o, dar, în dimineața asta, când eram în biroul ei, m-am uitat la teanc și am văzut că i-am dat volumul opt în schimb.

Nesta se abținu să-și dea ochii peste cap.

- Și e ceva grav?

- O să mă ucidă când nu o să-l găsească astăzi ca să-l citească. Gwyn sări de pe un picior pe celălalt. Ceea ce s-ar putea întâmpla în orice clipă. Am plecat de îndată ce s-a putut, dar cartea nu este pe raft. Preoteasa nu se mai agită. Chiar dacă aș găsi cartea, m-ar zări punând-o în teanc.

- Și nu poți să-i spui?

Era imposibil ca Gwyn să fi vorbit serios zicând că avea să o omoare. Deși, cu spiridușii, Nesta presupunea că putea fi o posibilitate. în ciuda faptului că locul acesta era unul al păcii.

- Pe toți zeii, nu! Merrill nu acceptă greșelile. Cartea trebuie să fie acolo, i-am zis că este și... Am dat de necaz. Preoteasa se albi la față, părând aproape bolnavă.

- De ce contează?

Emoția se agită în ochii deosebiți.

- Pentru că nu-mi place să dau greș. *Nu pot...* Gwyn clătină din cap. Nu vreau să mai comit greșeli.

Nesta nu știu ce să înțeleagă din acea afirmație, așa că

spuse doar „Aha“.

- Femelele astea m-au luat aici, continuă Gwyn. Mi-au oferit un adăpost, o familie și m-au vindecat. Ochii mari se întunecară din nou. Nu suport să le dezamăgesc. Mai ales pe cineva atât de exigent ca Merrill. Nici măcar când e vorba de lucruri banale.

Admirabil, deși Nesta detesta să recunoască.

- Ai mai părăsit muntele de când ai sosit?

- Nu! Odată ce ajungem aici, nu părăsim muntele până când nu vine vremea să plecăm - să ne întoarcem în lumea largă. Cu toate că unele dintre noi rămân pentru totdeauna.

-Și nu mai vedeți niciodată lumina soarelui? Nu mai simțiți aerul proaspăt?

- Avem ferestre în dormitoare. Sunt vrăjite dinspre munte, o lămuri ea pe Nesta când o văzu confuză. Doar Marele Lord știe de ele, de vreme ce sunt vrăjile lui. Și acum știi și tu.

- Dar nu plecați?

-Nu! îi răspunse Gwyn. Nu plecăm.

Nesta știa că putea să pună punct conversației aici, dar întrebă:

- Și ce faceți când nu sunteți în bibliotecă? Practicați... chestii religioase?

Gwyn râse încetișor.

- Parțial. Aducem onoruri Mamei, Cazanului și Forțelor-care- sunt. Ținem o slujbă la răsărit și la apus, și în fiecare zi sfântă.

Probabil că Nesta își arătă dezgustul, pentru că Gwyn pufni zgomotos.

- Nu este atât de plictisitor. Slujbele sunt frumoase, iar cântecele sunt la fel de melodioase ca oricare altele dintr-o sală de concerte.

Asta *chiar părea* destul de interesant.

-îmi plac slujbele de la apus, continuă Gwyn. Muzica a

fost mereu partea mea preferată, știi? Adică, nu aici. Eram preoteasă - chiar ucenică - înainte să vin aici. în Sangravah, adăugă un pic mai încet.

Numele îi părea cunoscut Nestei, dar nu știa de unde.

Gwyn clătină din cap, destul de palidă la față încât pistruii să-i iasă în evidență.

- Trebuie să mă întorc la Merrill înainte să înceapă să se întrebe unde sunt. Și să găsesc o cale să-mi salvez pielea când nu o să găsească volumul în teanc. Dădu din cap spre cărțile din mâinile Nestei. Mulțumesc pentru asta!

Nesta nu făcu decât să dea aprobator din cap, iar preoteasa dispăru, părul șaten-arămiu facându-se nevăzut.

Reuși să se întoarcă la căruciorul ei aproape fără să se strâmbe sau să mormăie, deși, rămânând atât de mult locului cu Gwyn, mai că-i fusese imposibil să înceapă din nou să meargă.

Câteva preotese trecură pe acolo, fie chiar pe lângă ea, fie la nivelul de deasupra ori de dedesubt, în liniște deplină. Tăcerea mor- mântală domnea aici. Gwyn era singurul strop de sunet și culoare.

Avea să rămână în bibliotecă, prinsă sub pământ pentru tot restul vieții ei de nemuritoare?

I se părea că ar fi fost păcat. De înțeles pentru ce trebuie să fi îndurat Gwyn, da - pentru toate lucrurile pe care le înduraseră și cărora le supraviețuiseră aceste femele. Dar tot era păcat.

Nesta nu știa de ce așteaptă să rămână singură înainte să șoptească: „Poți să-mi faci o favoare?“

Ar fi putut să jure că simte un răspuns în praf și-n lumina slabă, o urmă de interes. Așa că întrebă: „Poți să-mi aduci volumul șapte din *Marele război?* Scris de una, Lavinia“. Casa nu avea nicio problemă în a-i trimite de mâncare - poate ar fi reușit să-i găsească volumul.

Nesta ar fi putut să jure din nou că simți acel interes, urmat de o dispariție bruscă.

Și, apoi, un zgomot surd răsună în căruciorul ei când o carte le- gată-n piele gri și cu litere argintii ateriză în vârful grămezii. Nesta zâmbi. „Mulțumesc!“ O briză caldă și catifelată îi atinse picioarele ca o felină ce se strecura printre ele, salutând-o și luându-și călduros „la revedere“.

Când următoarea preoteasă trecu pe acolo, Nesta o abordă.

- Scuză-mă!

Femela se opri atât de brusc, încât hainele-i palide se legănară, piatra albastră de pe gluga ei lucind în lumina blândă fae.

-Da?

Avea un glas plăcut, ușor. Buclele negre i se zăreau pe sub robă, ciocolatiul mâinilor delicate și încântătoare lucind. Ca și Clotho, purta gluga trasă peste față.

- Unde este biroul lui Merrill? Nesta gesticulă spre căruciorul din urma ei. Am câteva cărți pentru ea, dar nu știu unde lucrează.

Preoteasa îi arătă.

- Urcă trei etaje - până la Nivelul Doi - și, în capătul holului, ai să găsești biroul pe dreapta.

- Mulțumesc!

Preoteasa se grăbi de parcă și acel moment de interacțiune socială ar fi fost prea mult.

însă Nesta se uită la nivelul de la trei etaje mai sus.

Trupul plin de durere nu o ajută să se furișeze, dar, din fericire, Nesta nu întâlni pe nimeni în drumul ei. Bătu la ușa de lemn închisă.

Nesta deschise ușa către o încăpere ca o celulă dreptunghiulară, ocupată de o masă de scris pe latura

îndepărtată și două rafturi cu cărți care acopereau ambii pereți lungi. în stânga mesei se afla o saltea de paie pe care o pătură și o pernă erau frumos aranjate, ca și când uneori preoteasa cu glugă și cu spatele la Nesta nu s-ar fi deranjat să se întoarcă în dormitorul comun pentru orele de somn.

Gwyn nu se zărea pe nicăieri. Nesta se întrebă dacă fusese deja pedepsită pentru așa-zisul ei eșec.

însă înaintă câțiva pași, uitându-se cu atenție la raftul din dreapta sa înainte să vorbească:

- Am adus cărțile pe care le-ai cerut.

Femela se aplecă peste lucrarea ei, scârțâitul stiloului umplând încăperea.

- Bine!

Nici măcar nu se întoarse. Nesta se uită și la celălalt raft.

Iată-1 - al optulea volum din *Marele război.* Nesta făcuse un pas în tăcere când preoteasa își înălță capul.

-N-am mai cerut alte cărți. Și unde este Gwyneth? Ar fi trebuit să se întoarcă în urmă cu o oră.

- Cine este Gwyneth? întrebă Nesta cât mai sec și stupid posibil.

Auzind asta, Merrill se întoarse și Nesta fu întâmpinată de un chip surprinzător de tânăr și extraordinar de frumos. Toți Marii Spiriduși erau frumoși, dar Merrill o făcea până și pe Mor să pară șterșă.

Părul alb ca zăpada proaspăt căzută contrasta cu maroniul deschis al pielii, iar ochii de culoarea cerului la asfințit clipiră o dată, de două ori, ca și când s-ar fi concentrat la momentul de față, și nu la ceea ce lucrase. Observă hainele de piele ale Nestei, lipsa robelor și a pietrei în vârful părului împletit și o întrebă:

- Cine ești?

- Nesta. Ridică volumele pe care le ținea în brațe. Mi s-a spus să ți le aduc.

Volumul opt din *Marele război* era la doar câțiva centimetri distanță. Dacă ar fi putut să întindă o mână în stânga, ar fi reușit să-l înșface de pe raft, să-l schimbe cu volumul șapte din teancul din brațele ei.

Merrill miji ochii deosebiți. Părea la fel de tânără ca Nesta și, totuși, o energie plină de țâfnă bâzâia în jurul ei.

- Cine ți-a dat ordinele astea?

Nesta clipi, întruchiparea prostiei.

- O preoteasă.

Merrill strânse din buze.

- *Care* preoteasă?

Gwyn o evaluase corect pe femelă. Să fie desemnată să lucreze cu ea părea mai mult o pedeapsă decât o onoare.

- Nu știu. Toate purtați glugile alea.

-Acestea sunt hainele sacre ale ordinului nostru, fato! Nug/u- *gile alea.*

Merrill se întoarse la hârtiile ei.

-Deci nu tu ai cerut cărțile astea, Roslin? întrebă Nesta doar pentru că voia să o scoată din sărite pe femelă.

Merrill își trânti stiloul și-și dezgoli dinții.

- Crezi că sunt *Roslin?*

- Mi s-a zis să-i aduc cărțile astea lui Roslin și cineva mi-a spus că biroul tă... biroul ei este aici.

- Roslin e la Nivelul Patru. Eu sunt la Nivelul Doi, spuse ea de parcă asta ar fi implicat un soi de ierarhie.

Nesta ridică din nou din umeri și poate se amuză.

Merrill se înfurie, dar se întoarse la ale ei.

- Roslin, mormăi ea. Nesuferita și insipida de Roslin care turuie *întruna.*

Pe furiș, Nesta întinse o mână spre raftul din stânga ei.

Merrill întoarse capul, iar Nesta își lăsă mâna pe lângă corp.

- Să nu mă mai deranjezi niciodată! Merrill îi arătă ușa. Pleacă și închide ușa după tine. Dacă o vezi pe nesăbuita de Gwyneth, spune-i că o aștept aici *de urgență.*

- Scuzele mele, rosti Nesta, incapabilă să-și ascundă enervarea din privire, însă Merrill se întorcea deja la masa ei de scris.

Trebuia să o facă acum.

Cu un ochi la preoteasă, Nesta se mișcă.

Tuși ca să acopere foșnetul cărților mișcate. Și, înainte ca Merrill să întoarcă iarăși capul, Nesta se asigură că nu făcea altceva decât să se uite spre raft, unde volumul șapte din *Marele război* stătea în locul volumului opt, care acum se afla peste celelalte cărți din brațele ei.

Bătăile inimii îi răsunau Nestei prin tot corpul.

- De ce mai zăbovești? șuieră Merrill. *Pleacă!*

- Scuze, repetă Nesta, făcând o plecăciune, și plecă închizând ușa în urma ei.

Și abia când se văzu pe holul liniștit își permise să zâmbească.

■ I, 'T'

O găsi pe Gwyn la fel cum o găsise pe Merrill: întrebând o preoteasă, de data asta pe una mai tăcută și mai retrasă decât cealaltă. Tremurase și se agitase atât de mult, că Nesta fusese nevoită să i se adreseze cu mare blândețe. Și nu reușise să scape de povara de pe inimă când intrase în zona de citit de la primul nivel. în partea cealaltă a spațiului liniștit și cavernos, îi fu ușor să o audă pe Gwyn cântând încetișor când trecea de la o masă la alta, uitându-se la grămezile de cărți lăsate acolo și încercând cu disperare să găsească volumul lipsă.

Cuvintele din cântecul vesel al lui Gwyn erau într-o limbă pe care Nesta nu o știa, dar, pentru o clipită, își

îngădui să asculte, să se bucure de vocea dulce și pură ce se înălța și cobora cu o ușurință neașteptată.

Părul lui Gwyn părea să strălucească mai intens datorită cântecului, pielea emanând o lumină care te chema, atrăgându-i pe ascultători.

însă avertismentul lui Merrill zdrăngăni prin frumusețea vocii lui Gwyn și Nesta își drese glasul. Gwyn se roti spre ea, strălucirea dispărând deși fața plină de pistrui se lumină de uimire.

- Bună, din nou! spuse ea.

Nesta îi întinse pur și simplu volumul opt din *Marele război.* Gwyn icni.

Nesta îi zâmbi cu șiretenie.

- Nu se afla unde trebuie. L-am înlocuit cu volumul potrivit.

Din fericire, Gwyn nu păru să aibă nevoie de mai mult și apucă volumul, ținându-1 la piept ca pe o comoară.

- Mulțumesc! Tocmai m-ai salvat de o mușt ruluială groaznică.

Nesta ridică o sprânceană uitându-se la carte.

- Oricum, ce anume cercetează Merrill?

Gwyn se încruntă.

-Multe lucruri. Merrill e strălucită. Oribilă, dar foarte inteligentă. Când a venit aici, o obsedau teoriile despre existența unor tărâmuri diferite - a unor lumi diferite, care trăiesc una peste cealaltă iară să știe. Dacă există o singură lume, a noastră, sau dacă e posibil ca lumile să se suprapună, ocupând același spațiu, dar să fie separate de timp, și o mulțime de alte lucruri pe care nici nu pot să ți le explic pentru că abia le înțeleg și eu.

Nesta ridică din sprâncene.

- Serios?

- Unii filosofi cred că există unsprezece astfel de lumi. Și alții cred că sunt *douăzeci ți șase,* ultima fiind Timpul însuși, care... Vocea lui Gwyn se transformă într-o șoaptă.

Sincer, m-am uitat la câteva dintre studiile ei de la început și mi-au sângerat ochii doar citindu-i teoriile și formulele.

Nesta chicoti.

- îmi imaginez. Dar acum cercetează altceva?

- Da, slavă Cazanului! Scrie o istorie cuprinzătoare despre Valkyrie.

- Despre cine?

- Un clan de femele războinice din alt teritoriu. Erau niște luptătoare chiar mai bune decât illyrienii. Totuși, numele Valkyrie era doar un titlu - nu erau o rasă, ca illyrienii. Se trăgeau din toate speciile Fae, de obicei fiind recrutate de la naștere sau din fragedă pruncie. Instruirea lor se realiza în trei etape: Novice, Maestră și, în cele din urmă, Valkyrie. în tărâmul lor, să devină o Valkyrie era cea mai mare onoare. Acum, teritoriul lor a dispărut, fiind preluat de altele.

- Și au dispărut și războinicele Valkyrie?

- Da! Gwyn oftă. Au existat milenii la rând, dar Războiul - cel de acum cinci sute de ani - le-a adus celor mai multe sfârșitul, iar puținele supraviețuitoare erau destul de în vârstă încât să îmbătrânească repede și să moară. Din cauza rușinii, spun legendele. Acceptau moartea, decât să înfrunte rușinea bătăliei pierdute și faptul că au supraviețuit, iar surorile lor, nu.

- N-am auzit niciodată de ele.

Pentru că nu se interesase și din cauză că lumea oamenilor era lipsită de educație în această privință, ea nu știa multe despre istoria vreunui neam Fae.

- Istoria și instruirea războinicelor Valkyrie au fost transmise prin viu grai, deci relatările pe care le avem le datorăm istoricilor sau filosofilor aflați în trecere prin teritoriul lor sau meșteșugarilor care le-au scris. Sunt doar fragmente împrăștiate în diferite cărți. Nu există

surse principale, în afară de câteva pergamente prețioase. Cu mulți ani în urmă, lui Merrill i-a venit ideea să adune toate informațiile într-un singur volum. Despre istoria și tehnicile lor de antrenament.

Nesta deschise gura ca să o întrebe mai multe, dar un ceas se auzi undeva în spatele lor. Gwyn înțepeni.

- Am lipsit prea mult. Merrill o să fie furioasă.

Gwyn se întoarse către rampa de dincolo de zona de citit, dar se opri, uitându-se peste umăr.

- Dar nu la fel de furioasă cum ar fi fost dacă ar fi primit altă carte. îi zâmbi Nestei. Mulțumesc! îți sunt datoare.

Nesta se mișcă de pe un picior pe celălalt.

-N-am făcut mare lucru.

Ochii lui Gwyn scânteiară și, înainte ca Nesta să poată evita emoția ce licărea acolo, preoteasa se grăbi spre camera lui Merrill, roba fluturând în urma ei.

< X >

Nesta reuși să ajungă în camera ei fără să se prăbușească din cauza epuizării sau a faptului că Merrill își dăduse seama că fusese păcălită și venise să o ucidă, lucruri ce i se păreau realizări importante.

Pe masa de scris din dormitorul ei găsi o mâncare caldă ce o aștepta și abia se așeză înainte să se înfigă în carnea, pâinea și amestecul de legume coapte. Făcu un efort să se ridice din nou, dar ajunse în baie, unde aburii se înălțau deja din apa fierbinte.

Ca să intre în cadă, fu nevoită să se concentreze pe deplin, ridi- cându-și picioarele pe rând, și gemu de ușurare când căldura încântătoare îi învălui trupul. Zăcu acolo până când se relaxă suficient încât să se poată mișca din nou și apoi căzu peste cearșafurile încălzite

fără să se mai deranjeze să îmbrace o cămașă de noapte.

în seara asta nu intenționa să mai încerce să coboare cele zece mii de trepte. Și visele o lăsară în pace.

Nesta adormi, căzând într-un somn adânc, deși ar fi putut jura că, la un moment dat, ușa camerei ei se deschise. Ar fi putut jura că un parfum cunoscut și îmbietor îi umpluse camera. Somnoroasă, întinse o mână grea, dar mirosul dispăruse deja.

CAPITOLUL

Cassian rămase în ringul de antrenament, încercând să nu se uite la pragul gol.

Nesta nu venise la micul dejun. Trecuse momentul cu vederea pentru că nu venise nici la cină, dar asta pentru că leșinase în patul ei. Dezbrăcată. Sau pe-aproape.

Nu văzuse nimic când își băgase capul în camera ei - cel puțin nimic din ceea ce ar fi putut să-i prăjească mintea atât de intens, încât să devină inutilă - însă umărul gol îi sugerase suficient. Se gândise dacă să o trezească și să insiste să mănânce, dar Casa intervenise.

Lângă pragul ușii apăruse o tavă plină cu farfurii goale, ca și când Casa i-ar fi arătat exact cât de mult mâncase, ca și când ar fi fost *mândră* că o făcuse să mănânce atât.

„Bună treabă!“ mormăise el, tava dispărând. își notase în mintea lui să-l întrebe pe Rhys mai târziu dacă această Casă avea sau nu rațiune. în ultimele cinci secole, nu-1 auzise niciodată pe Marele lui Lord menționând așa ceva.

Având în vedere lucrurile murdare pe care le făcuse în dormitorul și baia lui - la naiba, în atât de multe camere de aici - ideea de a fi *urmărit* de Casă... Cazanul să-l ardă de viu!

Așadar, Cassian o lăsase pe Nesta să doarmă la micul dejun, sperând ca măcar să-i fi adus Casa mâncarea în

camera ei. însă asta însemna că nu știa dacă ea avea să-și facă apariția. Cu o zi în urmă, făcuse o învoială cu el, iar masculul venise azi aici să afle dacă voia măcar să-1 vadă. Să demonstreze că ziua precedentă nu fusese o greșeală.

Minutele se scurgeau.

Poate fusese un prost să spere, să creadă că o singură lecție ar fi fost de ajuns...

înjurăturile în barbă umplură casa scării de dincolo de arcadă, cizmele târșâite părând să avanseze încet.

Nu îndrăzni să respire când cuvintele ei de ocară se auziră din ce în ce mai aproape, de parcă i-ar fi luat o veșnicie să coboare scările.

Și apoi apăru, cu o mână sprijinită de zid și o față atât de schimonosită de durere, încât Cassian râse.

-Ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse el cu genunchii tremu- rându-i de ușurare când Nesta îi aruncă o privire urâtă.

- *De ce anume,* mai exact?

Ea se opri la doi metri de el.

- Că ai să întârzii pentru că te simți atât de rău că nici nu poți să cobori scările.

Nesta îi arătă arcada.

- Am reușit să ajung, nu?

- Așa este. El îi făcu semn din ochi. Am să consider că așa ți-ai făcut încălzirea, ca să-ți relaxezi mușchii picioarelor.

- Trebuie să mă așez.

-Și să riști să nu mai poți să te ridici? El zâmbi. Nicio șansă! spuse și-i arătă spațiul de alături. întinderi!

Ea mormăi, dar făcu ce i se spuse.

Și, când Cassian începu să-i îndrume mișcările, îl ascultă.

După două ore, Nesta era transpirată leoarcă, dar măcar durerea se mai domolise. „Trebuie să scapi de acidul lactic din mușchi - din cauza lui te dor toate“, îi spusese Cassian când se plânsese fără încetare primele treizeci de minute. Cine știa ce naiba însemna asta...

Ea se întinse pe covorul negru, gâfâind din nou, și se uită la cerul înnorat. Era mult mai frig decât cu o zi în urmă, fuioarele de ceață trecând din când în când pe deasupra ringului.

- Când vor înceta durerile? îl întrebă ea pe Cassian cu suflarea tăiată.

- Niciodată.

Nesta întoarse capul spre el, atât cât reuși.

- *Niciodată?*

- Ei, lucrurile se mai îmbunătățesc, adăugă Cassian și se deplasă până la picioarele ei. îmi dai voie?

Ea nu știa pentru ce îi cerea permisiunea, dar dădu aprobator din cap.

Cassian îi cuprinse glezna în mâini cu grijă, pielea sa fiind caldă, și-i ridică piciorul. Nesta șuieră când un mușchi de-a lungul coapsei urlă în semn de protest, încordându-se atât de mult, încât ea strânse din dinți.

- Inspiră când împing piciorul spre tine, îi ordonă el.

Masculul așteptă ca Nesta să expire înainte să-i ridice piciorul mai sus. Durerea din coapsă era destul de supărătoare încât să nu se mai gândească la mâinile lui pline de bătături și calde pe glezna ei, la faptul că stătea în genunchi între picioarele ei, atât de aproape că întoarse capul ca să se uite la zidul de piatră roșie.

- Repetă mișcarea, îi spuse, și Nesta expiră, câștigând încă un centimetru. Din nou. Pe toți zeii, tendoanele genunchilor tăi sunt atât de încordate că ar putea să se rupă!

Nesta se supuse și el continuă să-i întindă piciorul în

sus, rela- xându-i-1 centimetru cu centimetru.

- Durerea chiar se mai domolește, spuse Cassian după o clipă, de parcă nu i-ar fi ținut piciorul lipit de pieptul său. Deși au fost multe zile în care, după antrenament, abia am putut să merg. Și după o bătălie îmi trebuie cel puțin o săptămână să îmi revin.

- Știu. Adică... te-am văzut, clarifică ea când el îi întâlni privirea, în război.

îl văzuse pierzându-și cunoștința, cu măruntaiele atârnându-i pe afară. îl văzuse în zbor, hăituit de moarte, până când strigase după el și-l salvase. îl văzuse la pământ, bătut și sângerând, regele Hybernului fiind gata să-i ucidă pe amândoi...

Cassian se îmbună, de parcă ar fi știut ce amintiri o măcinau.

- Sunt soldat, Nesta. Face parte din îndatoririle mele, din ceea ce sunt.

Ea se uită din nou la zid, iar el îi lăsă piciorul înainte să-l apuce pe celălalt. Tendoanele o dureau îngrozitor.

- Cu cât faci mai multe exerciții de întindere, îi explică în clipa în care Nesta închise ochii de durere, cu atât ai să dobândești mai multă mobilitate. Cassian dădu din cap spre scara de sfoară întinsă pe jos în ringul de antrenament, unde o pusese să sară peste aceasta, cu genunchii la piept, rămânând în fiecare dreptunghi câte cinci minute pe ceas. Ești agilă în mișcări.

- Am luat lecții de dans în copilărie.

- Serios?

- Nu am fost mereu săraci. înainte să împlinesc paisprezece ani, tatăl meu era bogat ca un rege. I se spunea Prințul Negustorilor.

El îi zâmbi ușor.

- Și tu erai prințesa lui?

Gheața o învălui.

- Nu! Elain era prințesa lui. Până și Feyre, însă eu

nu.

- Și tu ce erai?

- Odrasla mamei, spuse cu atâta răceală că mai că-i îngheță limba.

- Cum era ea? întrebă Cassian cu blândețe.

- Ca mine, doar că mai rea.

El ridică din sprâncene.

-Eu...

Nesta nu voia să discute despre asta. Nici măcar lumina soarelui nu mai reușea să o încălzească. își retrase piciorul din mâinile lui, simțind nevoia să păstreze distanța.

Și pentru că el părea că mai voia să spună ceva, Nesta dădu glas singurului lucru care îi veni în minte:

- Ce li s-a întâmplat acum doi ani preoteselor în Sangravah?

El încremeni.

Tăcerea unui mascul gata să ucidă, să apere, să se umple de sânge era înspăimântătoare.

- De ce? o întrebă însă pe un ton extrem de calm.

- Ce s-a întâmplat?

Cassian strânse din buze și înghiți o dată înainte să îi răspundă:

- Pe atunci, Hybernul căuta Cazanul - pentru bucățile din picioarele sale. Una era ascunsă în templul din Sangravah și puterea sa alimenta de milenii darurile preoteselor. Hybernul a aflat și, ca să o recupereze, și-a trimis una dintre cele mai periculoase și crude unități de războinici. Furia rece îi traversă chipul. Pe cele mai multe dintre preotese le-au măcelărit doar ca să se amuze. Și le-au violat pe cele care le-au plăcut.

Groaza, rece și profundă, o făcu să se cutremure. Gwyn fusese...

- Ai făcut cunoștință cu vreuna dintre ele în bibliotecă? întrebă el. Ea dădu aprobator din cap,

incapabilă să își găsească cuvintele. Masculul închise ochii de parcă și-ar fi adunat furia în el.

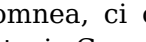
- Am auzit că Mor a adus una aici. Azriel a fost primul care a ajuns acolo și i-a ucis pe toți soldații rămași ai Hybernului, dar până atunci... Cassian se cutremură. Nu știu ce s-a întâmplat cu celelalte supraviețuitoare, însă mă bucur că una a ajuns aici. în siguranță, adică. Alături de oameni care înțeleg și își doresc să ajute.

- Și eu, spuse Nesta încet.

Ea se ridică în picioarele surprinzător de relaxate și clipi privindu-le.

- Nu mă mai dor la fel de mult.

- întinderi, spuse Cassian ca și când i-ar fi oferit un răspuns suficient. Să nu uiți niciodată de exercițiile de întindere.

Regatul Primăverii îi producea lui Cassian mâncărimi. își dăduse seama asta că nu avea prea mult de-a face cu nenorocitul care domnea, ci cu primăvara eternă ce se așternea peste ținuturi. Ceea ce însemna că, din cauza firicelelor de polen care pluteau prin aer, îi curgea nasul și pielea îl furnica de parcă ar fi fost sigur că măcar două roiuri de insecte tăbărau pe el.

- Nu te mai scărpina! îi spuse Rhys fără să-l privească, în clipa în care traversară o livadă de meri înfloriți.

Astăzi își ascundea aripile.

Cassian își coborî mâna din dreptul pieptului.

- Nu pot să mă abțin, dacă locul ăsta îmi provoacă mâncărimi.

Rhys pufni zgomotos, arătându-i unul dintre copacii înfloriți, din care petalele cădeau ca niște fulgi mari și deși.

-Temutul general, răpus de alergiile de sezon!

Cassian fornăi inutil de zgomotos, facându-1 pe Rhys să chicotească. Bun! Când se întâlnise cu el în urmă cu jumătate de oră, Rhys fusese distant, solemn.

Rhys se opri în mijlocul livezii din partea de nord a moșiei cândva frumoase a lui Tamlin.

Soarele de după-amiază îi încălzea capul lui Cassian și, dacă n-ar fi suferit atât de îngrozitor din cauza mâncărimilor de peste tot, poate că s-ar fi întins cu aripile la astrul auriu, pe iarba catifelată.

- Ia uite ce apariție! se auzi o voce din spatele unuia dintre copaci, iar Cassian nu se deranjă să pară încântat când îl văzură pe Eris stând la baza unui arbore aflat la o distanță de aproximativ un metru și jumătate.

Printre florile albe și roz, moștenitorul cu chip dur al Regatului Toamnei chiar semăna cu un spiriduș - ca și când ar fi coborât din copac, iar unicul său stăpân ar fi fost chiar pământul.

-Eris, zise Rhys mieros, băgându-și mâinile în buzunare. Ce plăcere să te văd!

Eris dădu din cap spre Rhys, părul roșcat lucind în razele care se strecurau printre ramurile pline de flori.

- Am doar câteva minute la dispoziție.

- Tu ne-ai cerut să ne întâlnim, spuse Cassian, încrucișându-și brațele. Așa că zi-ne ce vrei.

Eris îi aruncă o privire plină de antipatie.

- Sunt sigur că i-ai spus lui Rhys de oferta mea.

- Mi-a zis, rosti Rhys, o briză fluturându-i părul brunet, de parcă și vântului i-ar fi plăcut să-l atingă. N-am apreciat amenințările.

Eris ridică din umeri.

- N-am vrut decât să mă fac înțeles.

-Vorbește odată, Eris! zise Cassian.

Dacă mai stătea un minut, înnebunea din cauza mâncărimilor.

își dorea ca oricine altcineva să fi venit în locul său,

dar pe el îl desemnase Rhys să discute cu nenorocitul. Ca de la general la general. Eris le ceruse să se întâlnească în această dimineață, alegând locul ca teren neutru. Din fericire, pe lordul său nu-l interesa cine patrula pe aici.

Eris se uită la Rhys.

- Presupun că îmblânzitorul tău de umbre a plecat și-și dă toată silința.

Rhys nu spuse și nu dezvălui nimic, iar Cassian îl imită.

Ridicând din umeri, Eris continuă:

-Adunând informații în loc să acționăm, ne pierdem timpul. Ochii lui de chihlimbar scânteiară în umbra mărului. Indiferent ce lord al morții le manipulează, dacă reginele umane intenționează să ne fie un ghimpe în coaste, am putea pur și simplu să ne ocupăm de ele acum. De toate. Tatăl meu ar fi obligat să își abandoneze planurile. Și sunt sigur că ai putea să inventezi un motiv care nu are nimic de-a face cu mine sau cu ce ți-am spus ca să le scuzi... absența.

- Vrei să le omorâm pe regine? zise Cassian fără să gândească.

Fu rândul lui Eris să nu spună nimic.

Și Rhys rămase tăcut.

Cassian le aruncă o privire neîncrezătoare.

- Dacă le omorâm pe regine, o să avem probleme mai mari ca niciodată. Războaiele au izbucnit și din lucruri mai mărunte. Să ucidem o singură regină, ca să nu mai spun patru, ar fi o catastrofa. Toată lumea ar ști cine a făcut-o, indiferent ce motive am inventa ca să ne justificăm.

Rhys își înclină capul.

- Doar dacă suntem neglijenți.
- Glumești, îi spuse Cassian fratelui său.
- Pe jumătate, zise Rhys, și afișă un zâmbet care nu i

se prea citi în privire. O distanță periculoasă stătea la pândă în ochii lui. Dar Rhys se întoarse către Eris. Oricât de tentant ar fi să alegem calea ușoară, sunt de acord cu fratele meu. Este o soluție simplă pentru problemele noastre curente și a-i pune bețe în roate tatălui tău, însă ar crea un conflict mult mai grav decât ne-am aștepta. Rhys se uită cu atenție la Eris. Știi asta deja.

Eris tot nu spuse nimic.

Cassian privi spre cei doi, urmărindu-1 pe Rhys punând totul cap la cap.

- De ce își dorește atât de mult tatăl tău să înceapă un război? întrebă Rhys cu seriozitate.

- Ce motiv au toți să meargă la război? Eris întinse o mână lungă și subțire, lăsând petalele să i se adune în palmă. De ce nu semnează Vallahan tratatul? Granițele noii lumi încă nu au fost stabilite.

- Beron nu are puterea militară să controleze Regatul Toamnei și un teritoriu pe continent, spuse Cassian.

Eris strânse petalele în pumn.

- Cine spune că vrea pământ pe continent?

El se uită la livadă, ca și când ar fi vrut să demonstreze ceva.

Se lăsă tăcerea.

- Beron știe că un alt război care-i face pe Spiriduși să-și concentreze forțele împotriva altor Spiriduși ar fi catastrofic. Mulți dintre noi ar fi șterși de pe fața pământului. Mai ales... Rhys își înclină capul ca să se uite la florile de măr. Mai ales pe aceia dintre noi care sunt slăbiți. Și, la final, ar rămâne cel puțin un regat neocupat, pe ale cărui pământuri goale le poate lua oricine.

Eris se uită dincolo de livadă, la dealurile verzi și galbene care străluceau în lumina soarelui.

- Se spune că o bestie umblă acum prin ținuturile astea. O bestie cu ochi verzi pătrunzători și blană aurie.

Unii oameni cred că trăiește în forma asta monstruoasă de atâta vreme, că și-a uitat-o pe cealaltă. Și, cu toate că hoinărește pe aici, nu vede sau nu îi pasă de dezordine, nelegiuire sau vulnerabilitate. Până și propria-i moșie a rămas în paragină, pe jumătate înghițită de spini, deși se zvonește că singur a distrus-o.

- De ajuns cu vorbele în doi peri! zise Cassian. Tamlin rămâne în trupul său de bestie și, în sfârșit, primește pedeapsa pe care o merită. Și ce dacă?

Eris and Rhys se priviră în ochi.

- Tot încerci de o vreme să-l faci pe Tamlin să se întoarcă. Dar nu se simte mai bine, nu-i așa?

Rhys își încordă maxilarul, afișând singurul semn de nemulțumire.

Eris dădu din cap cu subînțeles.

- Pot să-l împiedic pe tata să se alieze cu Briallyn și să înceapă războiul, pentru o vreme, însă nu pentru totdeauna. Poate câteva luni. Așa că i-aș sugera îmblânzitorului tău de umbre să se grăbească. Să găsească o cale să discute cu Briallyn și să afle ce își dorește și de ce. Să descopere dacă într-adevăr Koschei e implicat sau nu. în cel mai bun caz, o să-i oprim pe toți. în cel mai rău, o să avem dovezi ca să justificăm orice conflict și să câștigăm aliați de partea noastră, evitând vărsarea de sânge, care ar răvăși încă o dată ținuturile astea. Tata s-ar gândi de două ori înainte să se ridice împotriva unei armate mai mari și mai puternice.

- Te-ai transformat într-un mic trădător, spuse Rhys, stelele licărind în ochii lui.

- Ți-am zis cu ani în urmă ce-mi doresc, Mare Lord, răspunse Eris.

Să ia tronul tatălui său.

- De ce? întrebă Cassian.

Aparent, Eris înțelese la ce anume se referise, pentru

că flăcările sfârâiră în ochii săi.

- Din același motiv pentru care am lăsat-o pe Morrigan teafără la graniță.

- Ai lăsat-o acolo ca să sufere și să moară! izbucni Cassian.

Pietrele Siphon se aprinseră, iar el nu mai văzu decât chipul drăguț al masculului, nu-și mai simți decât pumnul care-și dorea să-l lovească.

- Serios? îl șicană Eris. Poate ar trebui să o întrebi pe Morrigan dacă e adevărat. Cred că in sfârșit știe răspunsul. Cassian își simți capul învârtindu-se, mâncărimea neîndurătoare cuprinzându-1 din nou, ca niște degete care i se mișcau de-a lungul coloanei vertebrale, picioarelor și pe scalp. Să mă anunțați când se întoarce îmblânzitorul de umbre, adăugă Eris înainte să dispară.

Petalele trecură pe lângă ei ca un viscol de munte, iar Cassian se întoarse către Rhys.

însă Rhys privea din nou în gol, distras. Se uita la dealurile din depărtare ca și când ar fi putut să vadă bestia care hoinărea pe acolo.

Cassian îl văzuse de foarte multe ori pe Rhysand afundându-se în propria minte. Știa că fratele lui era înclinat să se retragă, deși părea să se simtă bine. Dar să fie atât de distras...

-Ce se întâmplă cu tine? Cassian se scărpină în creștet. Loc nenorocit!

Rhys clipi de parcă ar fi uitat că lângă el stătea Cassian.

- Nimic, spuse, și dădu o petală la o parte de pe mănușa armurii. Nimic.

- Mincinosule! Cassian își strânse aripile.

însă Rhys iar nu era atent. Nu spuse niciun cuvânt înainte să-i teleporteze acasă.

X
T

Nesta se holba la bezna roșiatică a scărilor.

Lucrând în bibliotecă, se simțise la fel de rău ca în ziua precedentă, dar, din fericire, Merrill nu venise să o ia la rost din cauza volumului schimbat. Nu i se adresase decât lui Clotho, care doar o salutase indiferentă. Așa că Nesta se ascunsese în întuneric, înconjurată de foșnetul hârtiilor, oprindu-se numai ca să-și șteargă mâinile de praf. Preotesele trecuseră pe acolo ca niște fantome, dar Nesta nu zărise părul șaten-arămiu și ochii mari verzi-albaștri.

Sincer, nu știa de ce își dorea să o vadă pe Gwyn. Nu avea niciun drept să aducă în discuție lucrurile pe care i le povestise Cassian despre atacul asupra templului.

însă Gwyn nu o căuta, iar Nesta nu îndrăznea să urce la al doilea nivel, să bată la ușa lui Merrill și să vadă dacă Gwyn era acolo.

Așadar, singurii însoțitori erau liniștea, durerea și vuietul din mintea ei. Poate vuietul o adusese lângă scări, în loc să o conducă în dormitor ca să se spele. Bezna o îmbia, provocând-o ca botul deschis al unei fiare grozave. Un wyrm, gata să o devoreze.

Picioarele i se mișcară din propria voință și se trezi pășind pe prima treaptă.

Coborî și tot coborî, cotind de nenumărate ori. Nesta ignoră trapa cu cele cinci găuri. își impuse să nu se uite în jos când păși cu grijă peste aceasta.

Liniștea, vuietul și nimic altceva...

Nesta coborî o sută cincizeci de trepte înainte ca picioarele să-i tremure iarăși. Scutindu-se de o altă căzătură, gâfâi pe scară, spriji- nindu-și capul de pietre.

în liniștea asurzitoare, așteptă ca treptele să nu se mai rotească în jurul ei. Și, când lumea se opri din nou, se întoarse anevoios la etaj.

Casa îi lăsase pe masă cina și o carte. Aparent, ținuse cont că în ziua precedentă îi ceruse o carte și că *Marele război* i se părea prea plictisitoare. Titlul acesteia era potrivit de deocheat.

- Nu știam că ai gusturi perverse, spuse Nesta crispându-se.

Casa îi răspunse pregătindu-i cada.

- Cină, baie și o carte, zise Nesta cu voce tare, clătinându-și capul aproape uimită. Este perfect. Mulțumesc!

Casa nu zise nimic, dar când intră în baie, văzu că i se pregătise ceva special: în apă fuseseră amestecate uleiuri esențiale ce miroseau a rozmarin și lavandă. Ea inspiră parfumul frumos și amețitor și oftă.

-Cred că s-ar putea să fii singura mea prietenă, spuse Nesta, apoi se scufundă în căldura primitoare din cadă.

Aparent, Casa fu atât de mulțumită de cuvintele ei încât, de îndată ce se lăsă pe spate, pe lățimea căzii apăru o tavă cu o felie uriașă de tort de ciocolată.

CAPITOLUL ÎS

Cel de-al șaptelea nivel al bibliotecii era descurajant.

Stând lângă balustrada de piatră de la Nivelul Șase și ținând o carte pe care trebuia să o așeze pe raft, Nesta se uită în întunericul atât de dens aflat la doar câțiva metri de ea, încât plutea ca o pătură de ceață ascunzând nivelurile de mai jos.

Acolo jos era sălașul cărților. Știa asta, însă niciodată nu i se ceruse să coboare până la acele niveluri întunecate. Nu văzuse niciodată nicio preoteasă aventurându-se dincolo de locul în care se afla ea acum,

uitându-se peste balustradă. în față, bezna îi făcea semn să coboare rampa, ca și când ar fi fost o intrare în vreun puț întunecat al iadului.

Corbii gemeni ai Hybernului erau morți. Oare mai păta sângele lor pământul de dedesubt? Sau Rhysand și Bryaxis șterseseră până și acea ultimă urmă a lor?

întunericul părea să se înalțe și să coboare ca și când ar fi respirat.

Părul i se ridică pe brațe.

Bryaxis plecase. Fusese eliberată în lume. Nici măcar Feyre și Rhysand, plecați la vânătoare, nu reușiseră să găsească fiara care era însăși Frica.

Și, totuși, întunericul rămăsese. Pulsa umbrele ca niște fuioare plutind în sus.

Se uitase prea mult în adâncimile sale. Ar fi putut să-i întoarcă privirea.

însă nu se mișcă de lângă balustradă. Nu își amintea cum coborâse atât de mult și nici ce carte mai ținea încă în mâini.

Era noaptea, era bezna care se lăsa după stingerea unei lumânări și mai era și asta. Nu doar adevărata absență a luminii, ci... un pântec. Pântecul din care ieșiseră și unde aveau să se întoarcă toate formele de viață, nici bun, nici rău, ci doar întuneric, întuneric, întuneric.

„Nesta!“

Propriul nume pluti spre ea ca și când s-ar fi ridicat din adâncimile unui ocean negru.

„Nesta!“

îi alunecă de-a lungul oaselor, în sânge. Trebuia să se retragă. Să se îndepărteze.

întunericul pulsă, chemând-o.

- Nesta!

Ea se întoarse, aproape scăpând cartea peste margine.

O văzu pe Gwyn uitându-se la ea.

- Ce faci?

Cu inima bătându-i năvalnic, Nesta se răsuci spre întuneric, dar... era doar atât. Un întuneric profund, prin care abia mai zărea subnivelurile de mai jos. Ca și când bezna profundă și de nepătruns ar fi dispărut.

-Eu...

Gwyn, cu brațele pline de cărți, veni lângă ea și se uită cu atenție la întuneric. Nesta așteptă mustrarea, batjocura și neîncrederea, însă Gwyn o întrebă cu seriozitate:

- Ce ai văzut?

- De ce vrei să știi? întrebă Nesta. Vezi lucruri în întunericul ăla? Vocea îi era slabă.

- Nu, dar câteva dintre celelalte văd. Spun că bezna le-a atras chiar până în dreptul ușilor.

Gwyn se cutremură.

- Am văzut întuneric, reuși Nesta să spună. Inima ei nu voia să se calmeze. întuneric pur.

Așa cum nu mai văzuse de când se aflase în Cazan.

Gwyn se uită la Nesta și la prăpastia de dedesubt.

- Ar trebui să mai urcăm.

Nesta ridică volumul pe care încă-1 ținea în brațele tremurânde.

- Trebuie să-1 pun pe raft.

- Lasă-1! spuse Gwyn cu suficientă autoritate, încât Nesta să scape volumul pe o masă de lemn închis la culoare. Preoteasa o atinse pe spate cu mâna, îndrumând-o spre rampă. Să nu te uiți în spate, îi zise cu jumătate de gură. La ce nivel e căruciorul tău?

- La patru.

Voi să se uite peste umăr, dar Gwyn o ciupi.

- Nu te uita în spate, murmură Gwyn din nou.
- Ne urmărește?
- Nu, dar... Gwyn înghiți zgomotos. Simt ceva. Parcă ar fi o pisică. Mică, inteligentă și curioasă. Ne supraveghează.

-Dacă glumești...

Gwyn băgă mâna în buzunarul robei sale galbene și scoase piatra albastră a preoteselor. Aceasta se aprinse, luminând ca soarele deasupra unei mări nu foarte adânci.

- Grăbește-te, îi șopti, și cele două măriră pasul, ajungând la cel de-al cincilea nivel.

Nicio altă preoteasă nu se apropie și nu fu nimeni să o audă pe Gwyn îndemnând-o pe Nesta să înainteze.

Piatra din mâna ei licări.

Mai făcură un ocol când urcară și, când ajunseră la nivelul patru, acea prezență - senzația că era ceva în spatele lor - dispăru.

Așteptară să ajungă la căruciorul Nestei înainte ca Gwyn să-și trântească volumele pe jos și să se prăbușească în cel mai apropiat fotoliu împodobit cu ciucuri. Mâinile îi tremurau, însă piatra albastră se stinsese din nou.

- Ce *este* asta? reuși să o întrebe Nesta după ce fu nevoită să înghită de două ori.

-Este o Piatră Invocatoare. Gwyn își desfăcu pumnul, dezvăluind piatra prețioasă din mâna ei. Seamănă cu pietrele Siphon ale illyrienilor, doar că e alimentată de puterea Mamei. Nu putem să o folosim ca să facem rău, ci doar ca să vindecăm și să protejăm.

- Nu... mă refer la întunericul ăla...

Culoarea ochilor lui Gwyn se potrivea cu piatra ei aproape perfect.

- Se spune că ființa care sălășluia acolo, jos, a dispărut, dar eu cred că e posibil ca o parte din ea să fi

rămas. Sau că a schimbat cumva întunericul.

-Nu mi s-a părut așa. Mi s-a părut... mai vechi.

Gwyn ridică din sprâncene.

- Crezi în asemenea lucruri?

Nu o întreba asta cu un aer de superioritate, ci din pură curiozitate.

- Eu... Nesta clipi. Nu știi cine sunt?

- Știu că ești sora Marii Doamne. Că l-ai ucis pe regele Hybernului. Chipul lui Gwyn deveni solemn, chinuit. Că tu, la fel ca Lady Feyre, ai fost cândva muritoare. Om.

- Cazanul m-a Creat. La ordinul regelui Hybernului.

Gwyn își trecu degetele peste rotunjimea fină a Pietrei Invocatoare și aceasta se lumină la atingere.

- Nu știam că e posibil așa ceva.

- Cealaltă soră a mea, Elain... Am fost forțate să intrăm în Cazan și apoi transformate în Mari Spiriduși. Nesta înghiți din nou. Cazanul... mi-a dat o parte din el.

Gwyn se uită la balustradă, la întunericul aflat la o distanță impresionantă dedesubt.

- Cine se aseamănă se adună.

-Da.

Gwyn clătină din cap, părul legănându-i-se.

- Atunci, poate ar fi mai bine să nu mai cobori la Nivelul Șase.

- E sarcina mea să pun cărțile pe rafturi.

- Adu-i la cunoștință lui Clotho, și ea o să se asigure că altcineva o să preia sarcina ta.

- Mi se pare o lașitate.

-Nu-mi doresc să aflu ce ar putea să iasă târându-se din întuneric dacă tu, Creată de Cazan, te temi. Mai ales dacă... tu atragi așa ceva.

Nesta se așeză pe scaunul de lângă fotoliul în care stătea Gwyn.

- Nu sunt războinică.

- L-ai ucis pe regele Hybernului, repetă Gwyn. Cu cuțitul îmblânzitorului de umbre.

- Eram furioasă și am avut noroc, recunoscu Nesta. Și am promis să-l ucid pentru ce ne-a făcut - mie și surorilor mele.

O preoteasă trecu pe lângă ele, le văzu stând comod și se grăbi, în aer, frica ei lăsă un miros ca de mâncare arsă.

Gwyn oftă.

- Ea este Riven. încă o deranjează să intre în contact cu străinii.

- Când a sosit?

- Cu opt ani în urmă.

Nesta tresări, dar ochii lui Gwyn se umplură de amărăciune când îi explică:

- Aici nu ne bârfim unele pe celelalte. Doar noi alegem dacă să ne spunem sau să ne păstrăm poveștile. Numai Riven, Clotho și Marele Lord știu ce i s-a întâmplat. Ea nu vrea să vorbească despre asta.

- Și nu a ajutat-o nimeni?

- Nu sunt la curent cu informațiile astea. Știu ce resurse ne sunt puse la dispoziție, dar nu mă privește dacă Riven le-a folosit.

După grija întipărită acum pe chipul lui Gwyn, Nesta își dădu seama că ea folosise acele servicii sau că măcar încercase.

Gwyn își dădu părul după urechile ascuțite.

- Am vrut să te caut ieri și să îți mulțumesc din nou pentru că ai înlocuit cartea, dar m-am lăsat prinsă de treburile pentru Merrill. Ea își înclină capul. îți sunt datoare.

Nesta își masă coapsa din cauza crampei insistente.

- Pentru nimic.

Gwyn observă mișcarea.

- Ce-ai pățit la picior?

Nesta își încleștă dinții.

- Nimic. Mă antrenez în fiecare dimineață cu Cassian. Generalul Marelui Lord, o lămuri ea, pentru că habar nu avea dacă Gwyn îl cunoștea.

-Știu cine este. Toată lumea știe. Era imposibil să-i citească chipul lui Gwyn. De ce te antrenezi cu el?

Nesta își scutură câteva fire de praf de pe genunchi.

- Hai să spunem că mi s-au prezentat mai multe opțiuni, toate menite... să-mi schimbe comportamentul. Să mă antrenez cu Cassian dimineața și să lucrez aici după-amiaza mi s-a părut cea mai acceptabilă.

- De ce trebuie să-ți schimbi comportamentul?

Gwyn chiar nu știa în ce epavă groaznică se transformase Nesta.

- E o poveste lungă.

Gwyn păru să-i simtă reticența.

- Ce fel de antrenament este? Pentru lupte?

- Acum nu fac decât o mulțime de exerciții de încălzire și pentru echilibru.

Ea făcu un semn din cap spre piciorul Nestei.

- îți provoacă dureri?

- Da, atunci când nu ești deloc obișnuit cu așa ceva, ca mine.

Era jalnică și nu avea deloc energie.

Alte două preotese trecură pe lângă ele și, aparent, prezența uneia fu suficientă încât să o facă pe Gwyn să sară în picioare.

- Ei, bine, ar trebui să mă întorc la Merrill, afirmă ea, fără urmă de solemnitate în glas. Dădu din cap spre puțul abisal. Ferește-te de probleme!

Gwyn se întoarse pe călâie, albastrul licărind în mâna ei.

- De ce nu porți piatra pe cap, ca restul? spuse Nesta fără să gândească prea mult când zări lucirea albastră.

Gwyn băgă piatra în buzunar.

- Pentru că nu merit.

- Doar atât o să facem? întrebă Nesta a doua zi dimineață în ringul de antrenament, când se termină de executat ceea ce Cassian numise „o genuflexiune politicoasă“. Exerciții de echilibru și încălzire?

Cassian își încrucișă brațele.

- Câtă vreme nu reușești să-ți păstrezi echilibrul, da.

- Nu cad *atât de des!*

O făcea doar la câteva minute.

Cu un gest, îi indică să mai execute o genuflexiune.

- Tot îți lași greutatea pe piciorul drept în poziție verticală. îți forțezi șoldurile și piciorul drept îți alunecă un pic într-o parte. Centrul tău de greutate nu e unde trebuie. Până nu rezolvăm problema asta, nu ai să începi niciun alt exercițiu mai intens, indiferent cât de agilă ești. N-ai face decât să te rănești.

Nesta expiră când mai făcu o genuflexiune, piciorul drept îndo- indu-se sub ea când se lăsă în jos. Arsura îi străbătu coapsa și genunchiul stâng. Câte plecăciuni exersase sub privirea atentă a mamei sale? Uitase cât erau de solicitante.

- De parcă tu ai o poziție perfectă.

-Chiar am. Aroganța și încrederea îi însoțeau fiecare cuvânt. Mă antrenez din copilărie. Nu mi s-a dat niciodată ocazia să-mi însușesc o postură incorectă. Tu trebuie să renunți la douăzeci și cinci de ani de obiceiuri proaste.

Cu picioarele tremurânde, Nesta reveni în poziția verticală. Se gândi să profite de înțelegerea dintre ei și să-i poruncească să nu o mai oblige niciodată să facă genuflexiuni.

-Și îți place cu adevărat să te antrenezi și să faci exerciții la nesfârșit?

- încă două și am să-ți zic.

Mormăind, Nesta se supuse. Doar pentru că se săturase să fie slabă ca un pisoi miorlăit, așa cum îi spusese cu câteva seri în urmă.

- Bea niște apă! îi zise Cassian după ce termină. Razele soarelui se abăteau necruțător asupra lor.

- Nu am nevoie să-mi spui tu când să beau! se răsti ea.

- Atunci nu ai decât să leșini!

Nesta îi întâlni ochii căprui și chipul serios și bău apa. Ca să nu i se mai învârtă capul, își spuse în sinea ei. După ce goli un pahar, Cassian zise:

- O femelă necăsătorită m-a adus pe lume într-o colonie care face Windhaven să pară un paradis tolerant, primitor. A fost alungată pentru că a făcut un copil din flori și forțată să mă nască singură intr-un cort, în toiul iernii.

Groaza o străbătu. Știuse de originea umilă a lui Cassian, dar cruzimea pe care o îndurase...

- Și tatăl tău?

- Te referi la rahatul care a siluit-o și apoi s-a întors la soția și familia lui? Cassian râse rece, așa cum rareori îl auzea. El n-a pățit nimic.

- Așa se întâmplă mereu, zise Nesta cu răceală și blocă imaginea feței lui Tomas.

- Aici situația este alta, rosti Cassian pe un ton grav, de parcă ar fi simțit încotro se îndreptau gândurile ei. Cassian îi arătă orașul de dedesubt, ascuns de munte și de Casa care bloca priveliștea. Rhys a schimbat legile. în Regatul Nopții și în Illyria. Chipul i se înăspri și mai mult. Dar tot e necesar ca supraviețuitorul să-și spună povestea. Și în locuri ca Illyria, îi fac viața un iad oricărei femele care îndrăznește așa ceva. Li se pare o trădare.

- Este scandalos!

-Toți suntem Fae. Uită de Marii Spiriduși sau de prostiile cu spiridușii de rang inferior. Toți suntem nemuritori sau aproape nemuritori. Pentru noi, schimbările se produc lent. Ceea ce reușesc oamenii in zeci de ani, noi reușim în secole. Sau mai mult, dacă locuiești în Illyria.

- Atunci de ce îți bați capul cu illyrienii?

- Pentru că am luptat din răsputeri ca să le dovedesc valoarea mea. Ochii îi scânteiară. Ca să le demonstrez că mama a adus ceva bun pe lumea asta.

- Unde este acum?

Până în acest moment, nu mai vorbise despre ea.

Pleoapele îi zvâcniră așa cum Nesta nu mai văzuse niciodată.

- Am fost luat de lângă mama când aveam trei ani. Aruncat în zăpadă. Și, în așa-zisa ei condiție mizerabilă, a devenit prada altor monștri. Stomacul Nestei se răsuci la fiecare cuvânt. Le-a făcut muncile grele până când a murit singură și... Gâtul i se strânse. Atunci eram în Windhaven și nu destul de puternic încât să mă întorc să o ajut. Să o aduc într-un loc sigur. Rhys încă nu era Mare Lord, și niciunul dintre noi nu putea face nimic.

Nesta nu prea știa cum ajunseseră să vorbească despre asta.

Și Cassian își dădea seama că discuția ajunsese cam departe.

- E o poveste pentru altădată. însă ce am vrut să-ți explic este că, tot timpul, în toate momentele groaznice, antrenamentul m-a echilibrat. M-a călăuzit. Când am avut o zi proastă, când am fost scuipat, lovit cu pumnii sau alungat, când am condus armate și am pierdut războinici buni, când Rhys a fost luat de Amarantha - în toiul tuturor întâmplărilor, antrenamentul a fost unicul element stabil. Ieri ai spus că exercițiile de respirație te-au ajutat. Mă ajută și pe mine. Au ajutat-o pe Feyre. Ea urmări zidul

înălțându-se în ochii lui, cuvânt cu cuvânt, de parcă masculul ar fi așteptat ca Nesta să-l doboare. Să-l sfâșie și pe el. N-ai decât să înțelegi ce vrei, dar este adevărat.

Rușinea uleioasă șerpui prin ea. Nesta îl făcuse să devină defensiv.

Greutatea o apăsa. începea să-i roadă măruntaiele.

Așa că Nesta spuse:

- Arată-mi altă serie de mișcări.

Cassian se uită la chipul ei preț de o secundă, cu privirea la fel de bântuită, și începu următoarea demonstrație.

Casei îi plăceau romanele de dragoste. Nesta rămase trează mai târziu decât ar fi trebuit, ca să-l termine pe cel pe care i-1 lăsase cu o zi în urmă, iar când se întoarse în cameră, văzu că o aștepta un altul.

-Nu-mi spune că, într-un fel, le citești!

Răsfoi volumul de pe noptieră.

Drept răspuns, alte două cărți apărură pe suprafața de lemn, una mai vulgară decât cealaltă.

Nesta chicoti.

- Cred că aici, sus, plictiseala e la cote maxime!

O a treia carte căzu peste celelalte.

Nesta râse din nou, scoțând un sunet grav, răgușit. Nu își aducea aminte când răsese ultima dată cu adevărat, din tot sufletul.

Poate înainte de moartea mamei. Odată ajunși săraci, în mod sigur nu mai avusese niciun motiv să râdă.

Nesta dădu din cap spre masă.

- Fără cină în seara asta?

Ușa de la dormitorul ei se deschise ca să dezvăluie holul slab luminat.

- Am avut destul de-a face cu el pentru o zi.

Abia reușise să i se mai adreseze lui Cassian restul lecției, nefiind în stare să nu se mai gândească la faptul că el ridicase un zid fără ca ea să rostească măcar un cuvânt, anticipând că urma să-1 hărțuiască, presupunând că era atât de îngrozitoare, încât nu putea să poarte o conversație normală. Că l-ar fi luat peste picior vorbind despre mama lui și durerea lor.

- Aș prefera să rămân aici.

Ușa se deschise și mai mult.

Nesta oftă. O durea stomacul de foame.

- Ești la fel de băgăreață ca toți ceilalți, mormăi ea, și se îndreptă spre sufragerie.

Cassian stătea singur la masă, soarele care apunea poleindu-i părul negru în nuanțe de roșu și auriu, strălucind prin aripile lui frumoase. Pentru o secundă, înțelese dorința lui Feyre de a picta lucruri - de a surprinde astfel de priveliști și a le păstra pentru totdeauna.

- Cum a fost în bibliotecă? o întrebă Cassian când ea ocupă locul de lângă el.

- Nimic nu a încercat să mă mănânce astăzi, deci a fost bine.

Un pahar cu apă și o farfurie cu friptură de porc și fasole verde apărură în fața ei.

Totuși, el înlemnise.

- A încercat ceva să te mănânce *în altă zi?*

-Ei, bine, nu s-a apropiat suficient încât să încerce, dar asta a fost impresia generală pe care mi-a lăsat-o.

Cassian clipi, pietrele lui Siphon licărind.

- Povestește-mi!

Nesta se întrebă dacă spusese ce nu trebuia, dar îi povesti incidentul cu întunericul și termină cu ajutorul oferit de Gwyn. Nu o mai văzuse pe preoteasă după aceea, dar, la sfârșitul zilei, văzuse în căruciorul ei un bilet pe care scria „Doar un avertisment prietenos să nu

te apropii de nivelurile cele mai de jos!“

Nesta pufnise, împăturind biletul, dar îl păstrase în buzunar.

în fața ei, Cassian era palid.

- Ai văzut-o o dată pe Bryaxis, rupse Nesta tăcerea.

- De câteva ori, zise el în șoaptă. Pielea lui căpătase o nuanță verzuie. Știu că ar trebui să o vânăm în continuare pe Bryaxis. Nu e bine că umblă liberă prin lume, dar nu cred că aș suporta să o reîntâlnesc.

- Cum a fost?

El îi întâlni privirea.

- Ca în cele mai groaznice coșmaruri ale mele. Și nu mă refer la fobiile jalnice. Mă refer la cele mai profunde și primare frici. I-am dus în Temniță pe câțiva dintre cei mai răi și mârșavi monștri, dar erau monștri în toate sensurile cuvântului. Este... Dacă nu a văzut, nu cred că cineva poată să înțeleagă cum este.

Cassian se uită din nou la Nesta, iar ea își dădu seama că se pregătea pentru veninul ei.

Monstru - *ea* era un monstru. Conștientizarea acestui lucru o răni profund.

- Ce fel de creaturi ai dus în Temniță? întrebă Nesta, sperând că avea să vadă că nu intenționa să-și bage nasul în treburile lui doar ca să-i facă rău.

Cassian luă o gură de mâncare - semn bun că măcar era un subiect de discuție acceptabil.

- Când trăiai în lumea oamenilor, aveați legende despre fiarele de temut și zânele care te măcelăreau dacă reușeau să treacă de zid, nu-i așa? Creaturi care se strecurau pe ferestrele deschise ca să bea sângele copiilor? Care erau atât de malefice și de crude încât nu puteai să speri că poți să scapi de răutățile lor?

I se ridicară firicelele de păr de pe gât.

-Da!

Poveștile acelea o descurajaseră și îngroziseră

dintotdeauna.

- Se bazau pe adevăr, pe ființe vechi, aproape primordiale, care au existat aici înainte ca Marii Spiriduși să se împartă în regate, înainte de Marii Lorzi. Unii le spun Primii Zei. Erau ființe care mai că nu aveau o formă fizică, dar aveau o inteligență răutăcioasă. Oamenii și spiridușii erau prada lor. Cele mai multe au fost vânate și mânate să se ascundă sau au fost întemnițate cu secole în urmă. Dar câteva au rămas, stând la pândă în colțurile uitate ale ținutului. Cassian mai înghiți o gură de mâncare. Când aveam aproape trei sute de ani, una dintre fiare a apărut din nou, ieșind de sub rădăcinile unui munte. înainte să ajungă în Temniță și să-și piardă puterile din cauza asta, Lanthys putea să se transforme în vânt și să te lase fără aerul din plămâni sau în ploaie și să te înece pe uscat; putea să-ți ia pielea de pe trup din câteva mișcări. Nu și-a arătat niciodată adevărata formă, dar, când l-am înfruntat, a ales să se înfățișeze ca o ceață învolburată. A dat naștere unei rase de ființe care încă ne creează probleme și care au dus-o bine sub domnia Amaranthei - Bogge. însă, în comparație cu Lanthys, Bogge sunt mai puțin periculoase, sunt niște simple umbre. Dacă răul întrupat există, el este. E nemilos și nu deosebește binele de rău. Pentru Lanthys nu contează nimeni altcineva, iar noi toți suntem prada lui. Metodele prin care ucide sunt creative și lente.

Nestei i se răci sângele în vene.

- Cum ai prins o asemenea creatură?

Cassian se atinse pe gât, acolo unde o cicatrice i se întindea sub ureche.

- Am aflat repede că nu aș putea să-l învinge niciodată în luptă sau prin magie. încă mai am cicatricea care o dovedește. Masculul zâmbi cu sfială. Așa că i-am folosit aroganța împotriva lui. L-am flatat și tachinat să se închidă într-o oglindă vrăjită cu lemn de frasin. Am pus

rămășag că oglinda o să-l țină prizonier, iar Lanthys m-a contrazis. A ieșit din oglindă, bineînțeles, dar, între timp, eu l-am aruncat pe mizerabil în Temniță.

Nesta ridică o sprânceană. El îi aruncă un zâmbet tăios care nu i se citi în privire și spuse:

- Până la urmă, nu sunt doar o brută.

Nu, nu era, deși Nesta i-o zisese, dar nu îl crezuse niciodată așa...

-Dintre toți cei din Temniță, de Lanthys mi-e groază dacă ar găsi o cale de scăpare, continuă Cassian.

- S-ar putea întâmpla să evadeze?

-Nu cred, slavă Cazanului! Din Temnița aia nu se poate scăpa. Decât dacă ești Amren.

Nesta nu voia să vorbească despre Amren. Sau să se gândească la ea.

- Ai spus că i-ai închis și pe alții acolo.

într-o oarecare măsură, nu voia să afle.

El ridică din umeri, de parcă faptele lui remarcabile nu ar fi avut nicio însemnătate.

- Am închis-o pe Lubia cea cu șapte capete, care a făcut greșeala de a ieși din peșterile oceanului adânc pentru a vâna fete de-a lungul coastei de vest. Pe Annis cea albastră, la care era groaznic să te uiți - avea o piele de culoarea cobaltului, gheare de fier și, ca Lubia, prefera carnea de femeie. Măcar Lubia își înghițea rapid prada. Annis... nu se grăbea. în privința asta, semăna cu Lanthys. Cassian înghiți și trase de gulerul bluzei ca să dezvăluie o altă cicatrice, pe cea înfiorătoare și groasă de deasupra pectoralului stâng și pe care Nesta o zărise cu o zi în urmă în ringul de antrenament. Atât a mai rămas, dar Annis mi-a sfâșiat pieptul cu ghearele ei de fier și era aproape de inima mea când a intervenit Azriel. Așa că presupun că amândoi am reușit să o prindem. Cassian bătu ușor cu degetele în masă. Și apoi a mai fost...

-Am auzit destul, spuse ea abia respirând. N-am să dorm la noapte. Nesta clătină din cap și mai luă o gură de mâncare. Nu știu cum rezişti, după ce ai înfruntat atâtea.

Masculul se rezemă de spătarul scaunului.

- înveți să trăiești cu asta. Să blochezi ororile din gândurile pe care le ai în prezent. Dar tot pândesc acolo, într-un ungher al minții, adăugă un pic cam repede.

Nesta își dorea să fi știut cum să facă așa ceva: cum să împingă toate gândurile care o devorau în spatele unui zid sau într-o gaură din ea, ca să le îngroape adânc.

-Crezi că întunericul din bibliotecă... a reacționat anume la tine? întrebă Cassian în șoaptă. Din cauza puterilor tale?

- Nu am nicio putere, minți ea.

Antrenamentul cu Amren oricum nu o ajutase câtuși de puțin să le înțeleagă.

- Atunci, cine a lăsat urma pe trepte?

Nesta nu se deranjă să pară amabilă.

- Poate Lucien. Focul îi curge prin vene.

- A zis că focul tău e diferit de al lui. Că, într-un fel, arde rece.

- Deci poate ar trebui să mă arunci în Temnița aia.

El își lăsă furculița pe masă.

-N-am făcut decât să-ți adresez o întrebare.

- Contează dacă am puteri?

Cassian clătină din cap cu un amestec de admirație și dezgust.

- Poate că te-ai născut om, dar ești un spiriduș pur. Răspunzi întrebărilor cu întrebări și eviți un răspuns cinstit.

- Nu-mi dau seama dacă e un compliment sau nu.

- Nu este. Dinții îi licăriră. Puterile pe care le ai nu sunt dintre cele care ar trebui să lâncezească. Trebuie să ți le manifești, să te antrenezi...

- Făcând întinderi și exerciții pentru echilibru?

El își îndeștă maxilarul.

- Ce s-a întâmplat cu tine și cu Amren?

- De ce-mi pui atât de multe întrebări în seara asta?

- Pentru că vorbim ca oamenii normali și vreau să aflu. Totul.

Nesta se ridică de la masă și se îndreptă spre ușă.

- De ce contează pentru tine?

- Hai să nu dezgropăm securea, Nes.

- Nu mi-am dat seama că am îngropat-o, îi spuse peste umăr.

- Prostii!

- Asta-i partea în care îmi aduci aminte că toată lumea mă urăște și eu plec.

Cassian se ridică de pe scaunul său și, din trei pași, îi blocă drumul spre ușă. Nesta uitase cât era de rapid și grațios, în ciuda staturii lui. De sus, se încruntă la ea.

- Pentru mine nu a contat niciodată dacă ai luat jumătate din puterea Cazanului sau doar un strop. Nici acum nu contează.

-De ce? Nesta nu se putu abține să nu întrebe. De ce te mai *deranjezi?*

Trăsăturile lui se înăspriră.

-De ce mi-ai rămas alături când l-am înfruntat pe regele Hybernului în timpul ultimei bătălii? îi zise el, de parcă ar fi fost un răspuns.

Nesta nu putea să facă față discuției, expresiei chipului său.

- Pentru că am fost o nesăbuită, spuse, și trecu pe lângă el.

- De ce te temi? o întrebă Cassian, urmând-o pe hol.

Ea se opri brusc.

- Nu mă tem de nimic.

-Mincinoaso!

Nesta se întoarse lent și-l lăsă să vadă fiecare strop de

mânie ce se unduia prin ea.

Ochii lui Cassian străluciră cu o satisfacție sălbatică.

Pietrele lui Siphon se aprinseră, aruncând pe pereți o lumină roșie care semăna cu sângele vărsat. Rânjind batjocoritor, gura i se strâmbă într-o parte.

- Știi cum îți lucesc ochii când puterea ta se ridică la suprafață? Ca oțelul topit. Ca focul argintiu.

Intenționat o provocase, ca să-și arate puterea.

Nesta își strânse degetele în pumni pe lângă corp și făcu un pas spre el. Cassian nu dădu înapoi. Ea mai înaintă un pas. Și încă unul.

Până când ajunse atât de aproape încât, dacă ar fi răsuflat greoi, pieptul i s-ar fi atins ușor de al lui. Până își dezgoli dinții în fața masculului care încă rânjea.

Cassian o evaluă. Se uită în ochii ei și șopti „Frumos“.

Nu o împiedică să-i atingă pieptul cu mâna și nici când îl împinse cu spatele în perete, impactul facându-1 să-și întindă aripile. Se tot uită, minunându-se - flămând.

Nesta nu își dori, nu putu să se miște când Cassian se aplecă să îi șoptească la ureche:

- Prima dată când am văzut expresia asta pe chipul tău, erai încă om. încă om, și aproape că am îngenuncheat înaintea ta. Respirația lui îi mângâie urechea, iar ea nu se putu abține să nu închidă ochii, îi simți zâmbetul pe tâmplă. Puterea ta este un cântec, unul pe care am așteptat foarte mult să-l aud, Nesta. Modul în care îi rosti numele, accentuând a doua silabă, o făcu să-și arcuiască ușor spatele. Era de parcă masculul și-ar fi imaginat că mușca alte părți din ea. însă doar mâna ei le apropia trupurile. Doar mâna ei, acum strân- gându-i cămașa sub care inima lui bătea cu putere.

Până când Cassian se aplecă doi centimetri și-și trecu delicat nasul peste pielea gâtului ei. Sub mâna Nestei, pieptul lui se umflă când trase aer în piept, inspirându-i parfumul.

Prea departe. Nu ar fi trebuit să-și permită să ajungă atât de departe cu el, să-l lase să se apropie atât de mult.

Totuși, nu putea să se îndepărteze. Nu putea decât să-l lase să-și plimbe din nou nasul pe gâtul ei. Nevoia imperioasă de a-și lipi trupul de al lui, de a-i simți căldura și bărbăția pătrunzând-o, mai că-i tulbura gândirea.

Totuși, Cassian își lăsă mâinile pe lângă corp de parcă ar fi așteptat ca ea să-i acorde permisiunea.

Nesta își înclină capul pe spate - suficient cât să-i vadă trăsăturile.

Genunchii aproape i se clătinară de dorința care le traversa - dorința lichidă și neînduplecată, ațintită asupra ei.

Nu reuși să respire când se înecă în acea privire, când părțile sensibile inferioare ale trupului se strânseră și începură să zvâcnească, sânii devenindu-i grei și dureroși. Simțind mirosul acela, și nările lui se umflară.

Nu putea. Nesta nu putea să îi facă asta lui Cassian. Nu putea să-și facă așa ceva.

Nu putea, nu putea, nu putea...

Nesta voi să-și ia mâna de pe pieptul lui Cassian, dar masculul i-o acoperi cu a lui. își trecu degetul mare peste dosul mâinii ei și simpla atingere a pielii bătătorite o făcu să scrâșnească din dinți, să nu mai gândească, să nu mai respire...

- Știi la ce am să mă gândesc în seara asta? îi șopti Cassian la ureche. Probabil că scosese un mic sunet, pentru că el zâmbi când se
dădu la o parte și-i eliberă mâna.

Absența căldurii lui, a parfumului său, fu ca o găleată cu apă rece ca gheața.

El zâmbi crud, provocator.

- Am să mă gândesc la expresia de pe fața ta. Mai făcu un pas pe hol. Mereu mă gândesc la asta.

Nesta nu putea să doarmă. Cearșafurile o înfierbântau, o înăbușeau și o sufocau, căldura lor facând-o să transpire.

„Mereu mă gândesc la expresia de pe fața ta.“

Zăcea întinsă pe întuneric și respira greoi, înfierbântată și plină de dureri.

Abia reușise să se concentreze la ce citea când se întorsese în camera ei. Și acum i se părea că se foise în pat ore în șir.

„Mereu mă gândesc la expresia de pe fața ta.“

îl vedea pe Cassian în patul lui, întins ca un rege întunecat, apucându-și bărbăția și strângând-o...

Reuși să șoptească: „întoarce-te la răsărit“.

Nu știa dacă o asculta sau nu Casa. Nu află dacă înțelegea de ce voia intimitate când își plimbă mâna pe cămașa de noapte, alunecarea mătăsii pe piele fiind aproape de nesuportat.

Gemu în pernă când își strecură degetele între picioare, brusc alunecoase din cauza umezelii adunate acolo, care nu dispăruse de când o lăsase singură pe hol. Șoldurile i se arcuiră la atingere și ea strânse din dinți, scoțând un șuierat prelung în clipa în care degetele îi alunecară în centrul dureros, care zvâcnea.

„Mereu mă gândesc la expresia de pe fața ta.“

Se pătrunse și mai adânc, zvârcolindu-se, nereușind să uite chipul lui Cassian, acea jumătate de zâmbet, lumina din ochii săi. Trupul

puternic și aripile frumoase. își retrase degetele până la unghii și, când le înfipse din nou, mâna lui Cassian fu cea pe care și-o imagină și o simți acolo. Cealaltă mână a lui îi cuprinse sânul, strângând cu putere, așa cum prefera ea, o durere ușor ascuțită, ca să sporească plăcerea.

Mâna lui Cassian era cea de care se freca, mușcându-și buza ca să nu geamă. Mâna lui Cassian fu cea care o aduse pe culmile plăcerii și îi oferi o descătușare atât de intensă, încât mai că strigă. Mâna lui Cassian fu cea care alunecă în ea, de nenumărate ori, pro- vocându-i orgasm după orgasm, până când Nesta rămase epuizată și gâfâind pe pat, întunericul fiind singurul tovarăș.

CAPITOLUL 16

Cassian nu dormise bine.

Era greu să doarmă bine când fusese atât de excitat, încât simțise nevoia să se satisfacă nu o dată, ci *de trei ori,* doar ca să se calmeze naibii suficient cât să închidă ochii. Dar se trezise în zori tânjind după ea, cu parfumul ei încă în nări și un alt orgasm abia îl liniștise.

îi spusese exact ce intenționase să facă în noaptea precedentă, dar să întâlnească privirea Nestei peste masa cu micul dejun fusese mai stânjenitor decât anticipase.

Ajunsese înaintea lui la masă și citise o carte în timp ce mânca. Acum era închisă, dar, după cotor, el își dădu seama că era unul dintre romanele de dragoste care ei îi plăceau atât de mult.

- Ce citești? întrebă Cassian ca să rupă tăcerea.

Culoarea înflori în obrajii palizi ai Nestei și masculul ar fi putut jura că a făcut un efort să se uite în ochii lui.

- Un roman de dragoste.
- Asta am înțeles. Despre ce e vorba?

Ea își plecă repede privirea, dar rozaliul îi rămase în obraji.

Cassian știa că nu avea nicio legătură cu lectura.

însă își ridică din nou ochii la el și coloana îi înțepeni, ca și când s-ar fi străduit din răsputeri să îl privească. Nesta strânse furculița cu putere și când masculul îi văzu

degetele, ea își ascunse mâna sub masă.

Ca și când ar fi fost dovada incendiatoare.

Sângele i se încălzi în vene când își dădu seama de ce roșea Nesta, de ce se rușina... Cassian își impuse să inspire adânc și regulat. Trebuiau să se antreneze împreună în următoarele două ore. Nu era doar inutil, ci și nepotrivit să fie în centrul atenției în ringul de antrenament.

însă asta nu-l împiedică să-și imagineze mâna între picioarele ei, trupul ei tânjind la fel de mult ca al lui să se elibereze, felul în care probabil își mușcase și ea buza, ca să nu strige. Bărbăția i se învârtoșă, împingându-se în materialul pantalonilor până în pragul durerii.

Cassian se foi pe scaunul său, încercând să-și facă loc, dar nu reuși decât să se atingă de cusătura dură, frecarea fiind suficientă încât să-l determine să strângă din dinți.

Trebuiau să se antreneze.

- Cartea, spuse Nesta cam fără suflare, este despre... Nările i se umflară și privirea i se înceţoșă un pic. O carte.

- Interesant, murmură Cassian. Pare grozavă.

Trebuia să iasă din încăperea asta și să-și rezolve problema înainte să urce în camera lui. Căldura dintre ei nu-și avea locul în antrenament. Unde naiba era Az când avea nevoie de el? Cassian jucase ani întregi rolul de „tampon“ pentru Mor - unde dracu’ era când avea nevoie de ea?

Dar nu se putea ridica de pe scaun. Dacă s-ar fi ridicat, Nesta ar fi văzut exact ce efect avusese asupra lui. Asta dacă nu simțise și nu înțelesese deja de ce el își schimbase mirosul. Și, dacă s-ar fi uitat la umflătura din pantalonii lui, cu aceeași căldură în ochi ca în seara precedentă, căldura pe care o simțise Cassian doar imaginându-și-o, ar fi putut să se facă de râs.

Era dispus să-și asume riscul. Trebuia să și-l asume, înainte să o întindă pe masă și să se dezbrace haină cu haină.

-Ne vedem acolo! mormăi Cassian ridicându-se brusc de pe scaun și plecă.

■ X ■
T

„Cartea este despre o carte“, își repetă Nesta, uitându-se la terciul ei de ovăz, și-și cuprinse fruntea în mâini. „Idioato!“

Măcar Cassian nu păruse să o asculte. Dar orice dorință ar fi zărit în ochii lui cu o seară în urmă părea să se fi stins astăzi, de parcă el nu s-ar fi putut abține... nu și-ar fi dorit căldura, tensiunea dintre ei. Practic, fugise din cameră ca să o evite.

Antrenamentul avea să fie îngrozitor.

întruchiparea războinicului fudul, el aștepta în ring. Nesta nu îndrăzni să se uite la pantalonii lui, la ceea ce ar fi putut jura că zărise împingându-se în găici și nasturi înainte să plece din cameră.

Dar, dacă părea neafectat, foarte bine. Așa intenționa să pară și ea. Nesta își roti umerii, apropiindu-se de el.

- Alte exerciții de încălzire și echilibru?

-Nu!

Privirile li se întâlniră și doar calmul limpede și hotărât și o provocare se putură citi în ochii lor.

- O să începem cu încălzirea și apoi o să trecem la niște exerciții de bază pentru mijlocul tău.

Ea rămase cu gura căscată. Pentru mijlocul... *ei?*

- Pentru mușchii abdominali, o lămuri el, și roșeața îi traversă chipul. își drese glasul. Minte murdară! O atinse ușor pe obraz. Citești prea multe romane porcoase.

Nesta îi arătă mușchii ascunși sub cămașa lui.

- Ai să mă faci să arăt așa?

Râsul lui Cassian se undui peste trupul ei.

- Doar eu pot să arăt așa, Nes.

Nesuferit arogant!

- Rhysand și Azriel arată ca tine, spuse ea dulce.
- Am mai mulți mușchi decât ei.
- Nu-mi dau seama.

El îi făcu semn cu ochiul.

- Poate în alte locuri.

Nu se putu abține. Nu reuși să împiedice nu săgetarea dorinței, ci zâmbetul care-i copleși chipul. Nesta râse zgomotos.

Cassian se uită la ea de parcă nu ar mai fi văzut-o niciodată.

Șocul lui fu suficient ca Nesta să nu mai zâmbească.

- în regulă, spuse ea. încălzirea și apoi exercițiile pentru abdomen.

Ura exercițiile pentru mușchii abdominali.

în mare parte, pentru că nu putea *să le facă.*

- Știam că nu ai cine știe ce mușchi, dar e absolut jalnic, observă Cassian când Nesta rămase pe burtă la pământ, prăbușindu-se pe partea din față a corpului după ce încercase să-și mențină echilibrul sprijinindu-se în mâini și picioare, la câțiva centimetri înălțime de la sol.
- N-ar trebui să fii profesorul care mă inspiră?
- Nu reziști mai mult de cinci secunde.
- Și tu cât reziști? zise ea cu năduf.
- Cinci minute.

Nesta se ridică pe coaste.

- Scuze că n-am avut cinci sute de ani la dispoziție pentru astfel de exerciții!
- Ți-am spus să-ți menții poziția treizeci de secunde.

Durând-o stomacul, se împinse pe genunchi. El o obligase să facă abdomene, să-și întindă picioarele stând pe spate și apoi să țină o piatră de două kilograme deasupra capului cât încerca să se ridice în șezut, folosindu-se doar de mușchii stomacului. Nu reușise să repete exercițiul decât o dată sau de două ori înainte ca trupul să-i cedeze. Nu se putea mișca, indiferent câtă voință avea sau cât scrâșnea din dinți.

- Asta-i tortură! Sprijinindu-și mâinile pe genunchi, Nesta îi arătă ringul. Dacă ești atât de grozav, fa tot ce mi-ai ordonat mie să fac!

Cassian pufni zgomotos.

-Un băiețel illyrian de zece ani ar putea să facă exercițiile în doar câteva minute.

- Atunci, execută-ți exercițiile de mascul mare și dur!

El zâmbi.

- Bine! Dacă vrei să mă critici, atunci am să-ți arăt exercițiile mele de mascul mare și dur.

Cassian își scoase cămașa și își legă părul la spate.

Asta era o altfel de tortură. Să-l privească făcând aceleași exerciții, doar că mai intens, mai cu putere și mai rapid. Să se uite la mușchii abdomenului său unduindu-se, la mușchii ce se încordau peste tot. Să urmărească transpirația strălucitoare ce se scurgea pe trupul lui bronzat, peste tatuaje, de-a lungul stelei cu opt colțuri de pe coloana vertebrală, ce le marca înțelegerea și care se continua până spre betelia pantalonilor.

Dar se purtase profesionist în timpul lecției. Extrem de profesionist și distant, de parcă ringul de antrenament ar fi fost sacru pentru el.

Nesta nu putu să-și mute privirea când Cassian își termină exercițiile gâfâind ușor. încercă să nu se întrebe dacă așa gâfâise și cu o seară în urmă, când se satisfacuse singur.

însă ochii căprui ai lui Cassian erau limpezi. Triumfători.

într-o altă epocă, într-o altă lume, muritorii ar fi putut să-l considere un zeu-războinic. După ce-i povestise de monștrii pe care-i aruncase în Temniță, putea la fel de bine să fie considerat un mare erou în epoca *asta.* Tipul de erou despre care, într-o zi, avea să se vorbească în șoaptă în jurul unui foc. Oamenii și-ar fi botezat copiii după el. Războinicii și-ar fi dorit să-i semene. Un războinic iscusit ar fi fost cunoscut drept un *Cassian renăscut.*

Ea îi spusese că era o brută.

- Ce? Cassian își șterse transpirația de pe față.

- Printre illyrieni chiar nu există trupe de femele luptătoare? întrebase Nesta, ca să-și ia mintea de la gândurile ei.

Nu văzuse niciuna în timpul războiului.

Zâmbetul lui dispăru.

- Am încercat odată și am eșuat cu grație. Așa că, nu. Nu există.

- Pentru că illryienii sunt înapoiați și groaznici.

El se crispă.

- Ai vorbit cu Az?

- Sunt doar observațiile mele.

Cassian își desfăcu părul, șuvițele dese și drepte căzându-i pe lângă chip.

- Cu illyrienii... Ți-am povestit. Progresul este lent. Este scopul nostru permanent... al meu și al lui Rhys, adică.

- E atât de greu pentru femele să devină războinice?

- Nu e vorba numai despre antrenament, ci și despre îndatoririle sociale. în plus, mai e și Ritualul Sângelui, pe care ar trebui să-l ducă la bun sfârșit.

- Ce e Ritualul Sângelui?

-Exact ce spune denumirea. El își masă gâtul. Când un

războinic illyrian își atinge puterea deplină, de obicei pe la douăzeci de ani, trebuie să se supună Ritualului Sângelui înainte să se poată califica drept adult și războinic în toată regula. Posibilii războinici sunt trimiși din fiecare clan și sat, cam trei sau patru din fiecare, într-o zonă din Munții Illyrieni și rămân acolo o săptămână, cu două țeluri: să supraviețuiască și să ajungă la Ramiel.

- Ce este Ramiel?

Se simțea ca un copil, punând atâtea întrebări, dar curiozitatea nu-i dădea pace.

- Muntele nostru sacru. în praf, el desenă un simbol cunoscut: un triunghi cu vârful în sus și trei puncte deasupra. Un munte, își dădu ea seama. Și trei stele. Este simbolul Regatului Nopții. Ritualul Sângelui se desfășoară mereu când Arktos, Carynth și Oristes, cele trei stele sfinte ale noastre, strălucesc deasupra lui vreme de o săptămână pe an. în ultima zi a Ritualului, se află chiar deasupra vârfului muntelui.

- Deci urcați pe munte?

- Ucidem până acolo. Ochii lui se întunecaseră. Suntem drogați și abandonați în sălbăticie, doar cu hainele de pe noi.

- Și sunteți obligați să participați?

- Odată înscris, nu poți să te retragi. Cel puțin nu până la finalul Ritualului sau nu înainte să ajungi în vârful lui Ramiel. Dacă cineva încalcă regula ca să te ia de acolo sau să te salveze, legea spune că amândoi o să fiți vânați și uciși din cauza asta. Nici măcar Rhys nu e scutit de așa ceva.

Nesta se cutremură.

- Mi se pare o barbarie.

- N-ai auzit nici jumătate. Se face o vrajă ca aripile noastre să devină inutile și magia nu poate fi folosită. El ridică o mână, ară- tându-i piatra Siphon roșie de pe spatele acesteia. Magia e rară în rândul illyrienilor, dar

când se manifestă, pietrele Siphon trebuie controlate, transformate în ceva folositor, dar așa suntem avantajați față de ceilalți illyrieni care nu o au - deci vraja ne oferă șanse egale. Totuși, illyrienii au puteri magice într-o singură noapte din an: în noaptea dinaintea Ritualului Sângelui, când conducătorii bandelor de război pot să-i teleporteze pe novicii drogați în sălbăticie. Nu mă întreba de ce. Nimeni nu știe.

- Dar Azriel poate să se teleporteze tot timpul.

- Az este diferit. în multe feluri.

Tonul său nu o invita să-i adreseze și alte întrebări.

- Deci fără a vă folosi magia în timpul Ritualului, vă ucideți unii pe ceilalți în mod obișnuit? Cu săbii și pumnale?

- Și armele sunt interzise. Cel puțin acelea aduse din afară. Dar poți să îți făurești unele. *Ești nevoit* să o faci. Altfel, ai să fii măcelărit.

- De ceilalți războinici?

- Da! De clanurile rivale, de inamici, ticăloși care vor să devină faimoși - de toți. în unele sate, cu cât ucizi pe mai mulți, cu atât mai multă glorie aduci. Cele mai înapoiate clanuri susțin că omorurile au rolul de a-i împuțina pe războinicii mai slabi, dar mie mi s-a părut dintotdeauna o mare risipă de potențiale talente. Cassian își trecu o mână prin păr. Și mai sunt și creaturile care umblă prin munți și care pot cu ușurință să doboare un războinic illyrian cu ghearele și colții lor.

Vag, își aduse aminte că Feyre îi povestise despre fiarele îngrozitoare pe care le întâlnise în regiune. Cassian continuă:

-Așadar, înfrunți toate astea în timp ce încerci să-ți croiești drum spre versanții lui Ramiel. Majoritatea masculilor uită să-și păstreze suficientă energie pentru finalul săptămânii, astfel încât să reușească să ajungă în vârf. Cățăratul durează o zi întreagă și o noapte brutală

în care o singură cădere poate să te ucidă. Cei mai mulți nu ajung nici măcar la poalele muntelui. Dar, dacă o fac, oponentul se schimbă. Nu înfrunți alți războinici - concurezi împotriva ta, a sufletului tău, a muntelui. De obicei, din cauza asta cedează oricine încearcă să-l escaladeze.

- Și ce - ajungi în vârf și primești un trofeu?

Cassian pufni zgomotos, dar îi vorbi cu seriozitate:

- în vârf se află o piatră sacră. Dacă atingi primul piatra, câștigi și te transportă imediat de acolo.

- Și-i transportă pe toți ceilalți la sfârșitul săptămânii?

- Oricine rămâne în viață e considerat războinic. Locul în care te afli la final te încadrează într-una dintre cele trei categorii de războinici, numite după stelele noastre sfinte: Arktosian, cei care nu ajung la munte, dar supraviețuiesc; Oristian, cei care ajung la munte, însă nu și în vârf; și Carynthian, cei care escaladează vârful și sunt considerați războinici de elită. Ca să fii considerat câștigător, trebuie să atingi piatra din vârful lui Ramiel. în ultimele cinci secole, doar doisprezece războinici au ajuns pe munte.

- Să înțeleg că tu ai atins piatra.

- Rhys, Az și cu mine am atins-o împreună, deși am fost intenționat separați unii de ceilalți la început.

- De ce?

- Conducătorii se temeau de noi și de ceea ce am fi putut deveni. Au crezut că dacă nu ne avem unii pe alții ca să ne sprijinim, războinicii sau fiarele au să ne vină de hac. S-au înșelat. Ochii îi străluciră aprig. Au aflat că ne iubim ca niște frați adevărați și că am face orice și am ucide pe oricine ca să ajungem unii la alții, ca să ne salvăm. Ne-am croit drum ucigând și am traversat Falia - cea mai groaznică dintre cele trei căi prin care poți să ajungi în vârful lui Ramiel - și am câștigat blestemăția de

Ritual. Am atins piatra în aceeași clipă și am intrat în rândul războinicilor Carynthian.

Nesta nu reuși să își ascundă uimirea.

- Și spui că doar doisprezece au ajuns Carynthian... în cinci sute de ani?

- Nu! Doisprezece au ajuns pe munte și au devenit Oristian. Numai trei, în afară de noi, au câștigat Ritualul Sângelui și au devenit Carynthian. Cassian înghiți în sec. Au fost războinici iscusiți și au condus unități model. Pe doi dintre ei i-am pierdut în lupta cu Hybernul.

Probabil în explozia care-i spulberase pe cei o mie. în explozia de care îl ferise doar pe el. Numai pe el.

Nestei i se strânse stomacul, groaza alunecând prin ea. Se forță să inspire prelung.

- Deci tu crezi că femelele nu pot să participe la Ritual?

- Probabil că Mor ar câștiga nebunia asta în timp record, dar nu. Nici măcar ea nu aș vrea să participe la Ritual.

Partea nerostită a motivului pentru care nu ar fi vrut sa participe Mor îi lucea rece în privire. Ar fi trebuit să se apere de un altfel de violență, mai crâncenă, chiar dacă femelele erau la fel de bine instruite ca masculii.

Nesta se cutremură.

- Ai putea avea o unitate de femele fără să participe la Ritualul Sângelui?

-Fără Ritual, nu ar fi niciodată onorate ca adevărate războinice - fără unul dintre acele trei titluri. Ei, bine, eu le-aș considera războinice, dar nu și restul illyrienilor. Nicio altă unitate nu ar zbura cu ele. Ar considera că este o umilire, o insultă. Ea se încruntă, iar el ridică mâinile. Repet: schimbările se produc lent. Ai auzit porcăriile pe care le-a zis Devlon despre menstruația ta. *Asta* se

consideră progres. în trecut, ar fi ucis o femelă dacă ar fi luat o armă. Acum „dezinfectează“ lama și își spun gânditori moderni.

Dezgustul îi schimonosi trăsăturile.

Nesta se ridică în picioare și scrută văzduhul. Mintea i se limpezise - numai un pic. Nu o încânta perspectiva de a aranja cărți pe raft când trupul o durea deja... Dar poate avea să o vadă pe Gwyn.

- Antrenarea femelelor illyriene, continuă Cassian, nu ar avea nicio legătură cu lupta în războaiele noastre, ci cu faptul de a demonstra că sunt la fel de capabile și de puternice precum masculii.

Ar însemna să învețe să-și stăpânească frica, să-și sporească puterea pe care o au deja.

- De ce le este frică?

- Să devină ca mama mea, spuse el cu blândețe. Să treacă prin ce a trecut ea.

Să îndure ce înduraseră preotesele de sub munte.

Nesta se gândi la preotesele tăcute care nu părăseau muntele, care trăiau în lumina slabă. Riven, care se grăbise pe lângă ea, nereușind să accepte prezența unei persoane străine, îi străfulgera amintirile. Gwyn, cu ochii ei strălucitori care uneori se întunecau.

Tăcerea ei îl făcu pe Cassian să-și încline capul.

- Ce s-a întâmplat?

- Ai antrena femele care nu sunt illyriene?

- Te antrenez pe tine, nu-i așa?

- Adică, te-ai putea gândi să... Nu știa cum să se exprime elegant, spre deosebire de Rhysand, maestrul cuvintelor. Preotesele din bibliotecă. Dacă le-aș invita să se antreneze cu noi aici, unde e un spațiu privat și sigur, le-ai antrena?

Cassian clipi lent.

- Da. Adică bineînțeles, dar... El se crispă. Nesta, multe dintre femelele din bibliotecă nu vor - *nu suportă* - să fie iarăși în preajma masculilor.

- Atunci o să o rugăm pe una dintre prietenele tale să ni se alăture. Pe Mor sau pe oricare alta.

- S-ar putea ca preotesele să nu aibă tăria de a-mi tolera prezența.

- Tu niciodată nu ai răni așa pe nimeni.

Privirea i se îmbună un pic.

- Nu despre asta e vorba în cazul lor, ci despre teamă - trauma care le împovărează. Chiar dacă ar ști că nu le-aș face niciodată ceva rău, tot s-ar putea să le stârnesc niște amintiri incredibil de greu de îndurat.

-Ai spus că antrenamentul o să mă ajute cu... problemele mele. E posibil să le ajute și pe ele. Măcar dă-le un motiv să iasă puțin afară.

- Am să antrenez cu bucurie pe oricine reușești să convingi să vină aici, spuse Cassian după ce o privi un moment. Mor este plecată, dar pot să o rog pe Feyre...

-Nu pe Feyre! Nesta urî cuvintele. Modul în care spatele lui înțepeni. Eu, pur și simplu... zise fără să poată să-l privească.

Cum ar fi putut să îi explice neînțelegerile dintre ea și sora ei? Scârba de sine care amenința să o devoreze ori de câte ori se uita la chipul lui Feyre?

- Bine, repetă Cassian. Nu pe Feyre. Dar trebuie să îi anunț pe ea și pe Rhys. Probabil că și tu ar trebui să îi ceri permisiunea lui Clotho. O mână caldă îi cuprinse umărul și i-1 strânse ușor. îmi place ideea asta, Nesta. Ochii lui căprui scânteiară intens. îmi place foarte mult.

Și, dintr-un motiv oarecare, cuvintele acestea însemnau totul.

CAPITOLUL 17

- Am o propunere pentru tine.

Cu mușchii abdomenului zvâcnindu-i și picioarele cuprinse de dureri, Nesta rămase în picioare în fața biroului lui Clotho cât preoteasa termină de notat ceva pe marginea unui manuscris, ajutată de stiloul fermecat.

Clotho își înălță capul când stiloul puse ultimul punct și scrise pe o bucățică de hârtie „Da?“

- Le-ai permite preoteselor tale să se antreneze cu mine în fiecare dimineață în ringul de pe acoperișul Casei? Nu pe toate, doar pe cele care s-ar putea arăta interesate.

Clotho rămase locului. Apoi, stiloul se mișcă.

„De ce să se antreneze?“

- Ca să aibă forță fizică, să se apere, să atace, dacă vor. Dar și ca să-și limpezească mintea. Să-și găsească echilibrul.

„Cine o să le supravegheze antrenamentul? Tu?“

- Nu! Nu sunt calificată pentru asta. Am să mă antrenez cu ele. Inima îi bătea cu putere. Nu știa exact de ce. Cassian o să-l supravegheze. își ține mâinile acasă - adică este respectuos și...

Nesta clătină din cap. Vorbea ca o nesăbuită.

Pe sub umbrele glugii ei, Nesta simțea privirea lui

Clotho ațintită asupra sa. Stiloul se mișcă din nou.

„Mă tem că nu au să vină multe.“

- Știu. Dar măcar una sau două... Mi-ar plăcea să le propun asta. Nesta gesticulă spre un stâlp din spatele lui Clotho. Am să lipesc acolo o listă de înscriere. Orice preoteasă care vrea să mi se alăture este bine-venită.

Nesta simți din nou privirea lungă de sub glugă, greutatea ei atingând-o ca o fantomă.

„Oricine vrea să se înscrie are binecuvântarea mea“, scrise apoi Clotho.

Nesta lipi lista de înscriere pe stâlp în aceeași zi.

Nimeni nu își scrisese numele înainte de plecarea ei.

Se trezi devreme, se duse în bibliotecă să verifice lista și o găsi tot goală.

- O să dureze, o consolă Cassian când își dădu seama ce îi chinuia chipul când intră în ringul de antrenament. Continuă să le oferi ajutorul tău, adăugă cu un strop de blândețe.

Așa că Nesta îl ascultă.

în fiecare după-amiază când ajungea la bibliotecă, verifica lista, în fiecare seară când pleca, o verifica încă o dată. Era mereu goală.

La antrenamente, Cassian începu să o învețe exerciții de bază pentru picioare și de poziționare a trupului în lupta de la corp la corp. Fără lovituri cu pumnii sau picioarele, nu încă. Nesta rezistă în infernala poziție „scândură“ zece secunde. Apoi cincisprezece. Apoi douăzeci. Treizeci.

Cassian adăugă și greutăți, ca să-i întărească brațele subțiri. Pietre grele cu mânere cioplite, pe care să le țină cât facea genuflexiuni și fandări.

Și cât respira.

Ea încercă din nou scările. Coborî cinci sute înainte ca mușchii să îi ceară să se întoarcă. în a doua seară, se opri la șase sute cincizeci. Apoi la șapte sute cincizeci.

Nu știa ce avea să facă odată ajunsă la ultima treaptă: probabil avea să găsească o crâșmă sau vreun bordel și să se îmbete ca o proastă. Dacă reușea, o merita, își spunea la fiecare pas.

Noaptea, epuizarea o apăsa atât de mult, încât abia reușea să mănânce și să se îmbăieze înainte să se prăbușească pe pat. Abia citea un capitol dintr-o carte înainte să i se închidă ochii. într-unul dintre cuferele pregătite de Elain, găsise un roman cu obscenități, pe care-1 citise deja și îi plăcuse și-l lăsase pe birou.

„L-am găsit pentru tine. Este un cadou“, spusese ea, și cartea se făcuse nevăzută. Dar, dimineața, găsise pe masa ei un buchet de flori de toamnă, vaza de sticlă fiind plină ochi cu ochiul-boului și crizanteme de toate culorile.

Trecu o săptămână în care abia o văzu pe Gwyn și află de la Clotho că Merrill o extenuase cu cercetarea despre războinicele Valkyrie. însă Nesta avea atât de multe cărți de pus pe rafturi, că orele se scurgeau repede.

Mai ales odată ce începu să se folosească de volume ca să se antreneze. Mergând pe rampă, ținea un teanc impresionant și executa mai multe fandări, surprinzându-le de câteva ori pe preotesele de la următorul nivel uitându-se la ea.

Zilnic verifica lista de înscriere de pe stâlpul din spatele biroului lui Clotho. Era goală.

Zi de zi, zi de zi.

„Continuă să le oferi ajutorul tău“, îi spusese Cassian.

Nesta începu să se întrebe de ce ar fi contat, dacă nimeni nu se deranja să-l accepte.

✠

- Dacă ții pumnul așa când lovești pe cineva, ai să-ți strivești degetul mare.

Gâfâind și cu spatele ud de transpirație, Nesta se uită urât la Cassian. Ridică pumnul pe care îi ordonase să-l strângă, cu degetul mare sub celelalte.

- Ce e în neregulă cu pumnul meu?

-Ține degetul mare sub degetul arătător și cel din mijloc. El strânse pumnul ca să ii arate, și mișcă în stânga și-n dreapta degetul mare lipit de celelalte. Dacă degetul mare e primul la impact, o să te doară ca naiba.

Uitându-se cu atenție la pumnul lui Cassian, Nesta îi urmă instrucțiunile.

- Și apoi?

El ridică din bărbie.

- Ia poziția pe care am repetat-o ieri. Cu picioarele paralele și bine înfipte în pământ...

- Știu, știu, mormăi Nesta, și luă poziția pe care o tot exersase în ultimele trei zile, sub atenta lui supraveghere.

Se uită la picioare, își îndoi un pic genunchii și se ridică de două ori pe vârfuri ca să fie sigură că-și poziționase corect centrul de greutate.

Cassian îi dădu târcoale.

- Bun! Orice pumn pe care-1 dai trebuie să fie rapid și precis, nu o legănare violentă care să te facă să-ți pierzi echilibrul și puterea din braț. Trupul și respirația ta vor da pumnului mai multă putere decât brațul în sine.

El luă o poziție asemănătoare și lovi în aer.

Se mișcă atât de ușor și atât de brutal, că execută lovitura înainte ca ea să poată să clipească.

Cassian întinse brațul după ce termină, scuturându-și mușchii, își suflecase mânecile pentru că era o zi călduță de toamnă, dar nu își scosese de tot cămașa. în lumina orbitoare, tatuajul de pe brațul stâng părea să absoarbă toată strălucirea.

- Aliniază-ți primele două degete îndoite cu antebrațul. Cu ele vrei să lovești, iar puterea din braț o să

le urmeze. Dacă lovești cu inelarul și degetul mic, ai să-ți rupi mâna.

- Habar n-aveam că e atât de periculos să lovești cu pumnul.

- Se pare că trebuie să gândești ca să fii o brută.

Nesta îi aruncă o privire dură, dar se concentră să-și alinieze antebrațul și degetele îndoite așa cum îi indicase.

- Asta-i tot?

- Ca să lovești cu degetele îndoite potrivite, trebuie să-ți înclini foarte puțin încheietura în jos.

- De ce?

- Ca să nu ți-o rupi.

Ea își coborî brațul.

- Având în vedere în cât de multe moduri pot să-mi rup mâna când dau un pumn, nu mi se pare că merită să învăț așa ceva.

- De aceea un bun războinic știe să-și aleagă luptele. Cassian își coborî pumnul. Trebuie să te întrebi de fiecare dată dacă merită riscul.

- Și mereu lovești perfect?

- Da! spuse Cassian fără urmă de îndoială. Masculul își dădu părul din ochi. Ei, bine, în majoritatea timpului. Au fost câteva încăierări când n-am avut echilibrul și unghiul potrivit, dar un pumn, chiar și unul care ar fi putut să-mi rupă mâna, a fost cea mai bună cale de a scăpa de probleme. Mi-am zdrobit mâna... Miji ochii spre cer, de parcă ar fi numărat în minte. O, probabil de zece ori.

- în cinci sute de ani.

- Nu pot să fiu perfect în fiecare moment al fiecărei zile, Nes. Ochii îi licăriră.

Nebunia de pe hol de săptămâna trecută nu se repetase. Și noaptea fusese prea obosită ca să mai ajungă măcar în sala de mese, cu atât mai puțin să se satisfacă în

pat.

-Bun! spuse el. Acum mișcă-ți șoldurile odată cu pumnul. Mai lovi o dată în aer și acum se mișcă mai lent, permițându-i să vadă cum trupul îi urma lovitura. O să-ți implice trunchiul și umărul, care îți dau mai multă putere. Cassian repetă mișcarea.

- Deci exercițiile abdominale sunt bune și la altceva, nu doar ca să-ți etalezi mușchii?

El îi zâmbi strâmb.

- Chiar crezi că vreau doar să mă dau în spectacol?

- Cred că te-am surprins uitându-te în oglinda aia de cel puțin douăsprezece ori la fiecare lecție.

Nesta dădu din cap spre oglinda îngustă din partea cealaltă a ringului.

Cassian chicoti.

-Mincinoaso! Te folosești de oglindă ca să mă urmărești când crezi că nu sunt atent.

Ea refuză să-i permită să vadă adevărul pe chipul ei. Refuză să-și plece măcar capul. Se concentră din nou la poziția ei.

- Vrei să mă antrenez, spuse Nesta, așa că antrenează-mă!

Chiar dacă nu apărea nicio preoteasă, chiar dacă era o nesăbuită că spera să vină vreuna, antrenamentul nu o deranja. îi limpezea mintea și îi impunea să gândească și să respire atât de intens, că gândurile asurzitoare nu prea aveau șanse să o devoreze. Acele gânduri reveneau doar în clipele de liniște, de obicei dacă-și pierdea concentrarea cât lucra în bibliotecă sau făcea baie. Și, când se întâmpla asta, scara o chema întotdeauna. Cele zece mii de trepte infernale.

în afară de a-i da ocupație, ar fi ajutat-o antrenamentul, munca și scările cu ceva? Gândurile tot o

așteptau ca niște lupi, ca să tabere pe ea. Să o sfâșie.

„Te-am iubit din prima clipă în care te-am ținut în brațe.“

Lupii se apropiará, zgâriind cu ghearele.

- Unde ai dispărut? o întrebă Cassian, îngrijorarea umbrindu-i ochii căprui.

Nesta își reluă poziția, ceea ce îi făcu pe lupi să se retragă un pas.

- Nicăieri.

Elain era în biblioteca privată.

Nesta își dădu seama de asta înainte să mături scările pline de praf din bibliotecă.

Parfumul delicat de miere și iasomie al surorii ei dăinuia în holul de piatră roșie ca o promisiune a primăverii, ca un râu strălucitor pe care ea îl urmă până la ușile deschise ale încăperii.

Elain stătea în fața zidului cu ferestre, îmbrăcată într-o rochie mov al cărei corsaj strâmt arăta cât de mult se împlinise sora ei de la primele zile în Regatul Nopții. Unghiurile ascuțite dispăruseră, fiind înlocuite de moliciune și rotunjimi elegante. Nesta știa că și ea

arătase așa la un moment dat, chiar dacă sânii lui Elain fuseseră întotdeauna mai mici.

Nesta se uită la cât de costelivă și deșirată era. Sora ei se întoarse către ea radiind de sănătate.

Zâmbetul lui Elain era la fel de luminos ca soarele de dincolo de ferestre.

- M-am gândit să vin să văd ce faci.

Cineva o adusese pe Elain aici, pentru că era imposibil să fi fost în stare să urce cele zece mii de trepte.

Nesta nu îi zâmbi surorii ei, ci mai degrabă gesticulă spre trupul său, hainele de piele și praf.

- Am fost ocupată.
- Arăți un pic mai bine decât acum câteva săptămâni.

Ultima dată când o văzuse pe Elain, fusese cu o săptămână înainte să ajungă în Casă. Trecuse pe lângă sora ei în piața aglomerată căreia i se spunea Palatul Oaselor și Sării și, cu toate că Elain se oprise intenționând cu siguranță să îi vorbească, Nesta trecuse mai departe. Nu se uitase în urmă înainte să dispară în mulțime. Nesta nu voia să se gândească la cât de prost arătase atunci, dacă înfățișarea ei de acum era mai bună.

- Adică nu mai ești palidă, o lămuri Elain și, plecând de lângă ferestre, traversă camera, oprindu-se la o distanță de câțiva pași, de parcă s-ar fi abținut să o îmbrățișeze așa cum și-ar fi dorit.

De parcă Nesta ar fi fost vreo leproasă.

De câte ori se aflaseră în această cameră în primele luni? De câte ori fuseseră în situația asta, doar rolurile fiind inversate? Pe atunci, Elain era fantoma, închisă în lumea gândurilor ei.

Cumva, Nesta devenise fantoma.

Mai rău decât o fantomă. O nălucă a cărei furie și foame era nesfârșită, eternă.

Elain pur și simplu avusese nevoie de timp să se adapteze, dar Nesta știa că ea, pe de altă parte, avea

nevoie de mai mult decât atât.

- îți place aici?

Nesta se uită în ochii căprui și blânzi ai surorii ei. Pe vremea când erau oameni, Elain era de departe cea mai drăguță dintre toate

trei, iar când fusese transformată în Mare Spiriduș, frumusețea aceea sporise. Nesta nu reușea să identifice schimbările prin care trecuse, în afara faptului că se alesese cu urechi ascuțite, dar drăgălășenia lui Elain atinsese pragul unei frumuseți devastatoare. Elain nu părea să-și dea seama de asta.

Elain fusese dintotdeauna dulce și neatentă, iar Nesta, lupul care mârâia lângă ea, pregătită să sfâșie pe oricine o amenința.

„Elain e plăcută ochiului, dar nu are ambiție. Visele ei nu depășesc grădina și hainele frumoase. într-o zi, dacă rămâne la fel de frumoasă, o să ne prindă bine pe piața căsniciilor, însă numai mulțumită uneltirilor noastre, Nesta, nu ale ei, o să se aleagă cu o partidă bună“, gândise cândva mama ei cu voce tare, în timp ce Nesta îi stătea alături, lângă măsuța de toaletă, și o slujnică îi peria în tăcere părul șaten-auriu.

Atunci, Nesta avea doisprezece ani, iar Elain nu împlinise unsprezece.

Fusese atentă la toate uneltirile și planurile mamei, care nu mai apucaseră să se realizeze.

„O să trebuiască să-1 rugăm pe tatăl vostru să se ducă pe continent la momentul potrivit“, spusese deseori mama ei. „Aici nu sunt bărbați demni de niciuna dintre voi două.“ Pe atunci, Feyre, o copilă ciudată și ursuză, pe care propria mamă o ignora, nici măcar nu fusese luată în considerare. „Nobilimea conduce încă acolo - lorzii, ducii și prinții - dar bogăția lor s-a dus și multe dintre moșiile lor sunt aproape în paragină. Două domnișoare frumoase cu averea unui rege ar putea ajunge departe.“

„Aș putea să mă mărit cu un prinț?“ întrebase Nesta, iar mama ei doar zâmbise.

Nesta clătină din cap ca să alunge amintirile și spuse în cele din urmă:

- Nu am de ales decât să fiu aici, deci nu văd cum aș putea să mă simt bine.

Elain își frânse degetele subțiri cu unghii pe care și le menținea scurte ca să poată lucra în grădinile ei.

- Nesta, știu că împrejurările în care ai venit aici au fost îngrozitoare, dar asta nu înseamnă că trebuie să te simți atât de prost.

- Ți-am fost alături săptămâni în șir, spuse Nesta pe un ton egal. Săptămâni întregi, cât te-ai distrus, refuzând să mănânci și să bei. Când părea că speri să te ofilești pur și simplu și să mori.

Elain tresări. însă Nesta nu putu să nu vorbească.

- Nimeni nu ți-a sugerat să-ți vii în fire și nici nu te-a amenințat că ai să fii trimisă înapoi în ținuturile oamenilor dacă nu o faci.

Elain, în mod surprinzător, rămase calmă.

- Eu nu beam până nu mai știam de mine și... și nici altceva.

- Nu ți-o trăgeai cu necunoscuți?

Elain tresări din nou, roșind.

Nesta pufni zgomotos.

- Trăiești printre ființe care n-au nimic de-a face cu prețiozitatea umană, știi?

Elain își îndreptă din nou umerii când Nesta adăugă: „Nu e ca și cum tu și Graysen nu v-ați dat frâu liber sentimentelor“.

Era o lovitură josnică, dar Nestei nu îi păsa. Știa că Elain i se dăruise lui Graysen cu o lună înainte să fie transformate în Spiriduși. Elain strălucise în dimineața următoare.

Sora ei își înclină capul. Nu începu să plângă, ca de fiecare dată când se aducea vorba despre Graysen.

- Ești supărată pe mine, spuse ea în schimb.

Bine, atunci. Și ea putea să fie directă.

- Pentru că mi-ai împachetat lucrurile cât timp

Rhysand și Feyre mi-au zis că sunt o epavă inutilă? Da!

Elain își încrucișă brațele și-i vorbi calm și cu tristețe:

- Feyre m-a avertizat că s-ar putea întâmpla asta.

Cuvintele o loviră pe Nesta ca o palmă. Discutaseră despre ea, despre *comportamentul* și atitudinea ei. Elain și Feyre - asta era noua stare de fapt. Legătura pe care o alesese Elain.

Era inevitabil, presupuse Nesta, cu stomacul în piuneze. Ea era monstrul. De ce să nu facă front comun cele două și să o alunge? Deși crezuse că Elain îi văzuse mereu părțile rele și hotărâse să-i rămână oricum alături.

- Tot mi-am dorit să vin, continuă Elain calmă și concentrată, pe un ton rece. Am vrut să te văd, să îți explic.

Elain o alesese pe Feyre, alesese mica ei lume perfectă - ca și Amren, de altfel. Nesta înțepeni.

- Nu ai ce să-mi explici.

Elain își ridică mâinile.

- Am facut-o pentru că te *iubim.*

- Te rog, scutește-mă de prostii!

Făcând ochii mari, Elain se apropie, fără îndoială convinsă pe deplin de inocența și bunătatea ei înnăscută.

- Nu te mint. Am făcut-o pentru că te iubim și suntem îngrijorați din cauza ta și dacă tata ar fi fost aici...

- Să nu-1 mai pomenești niciodată! Nesta își dezgoli dinții, dar nu ridică tonul. *Să nu-l mai pomenești niciodată, auzi?*

își interzise să se dezlănțuie cu totul, dar simți fiara groaznică din ea agitându-se. îi simți puterea crescândă, strălucitoare, însă încă rece. Se grăbi să o înăbușe, dar era prea târziu. Icnetul lui Elain confirmă că ochii Nestei căpătaseră culoarea focului argintiu, așa cum îi descrisese Cassian.

însă Nesta stinse focul în întunericul ei, până se

răcori, se goli și-și recăpătă calmul.

Durerea traversă încet chipul lui Elain. Și înțelegerea situației.

- Despre asta e vorba? Despre tata?

Nesta îi arătă ușa, degetul tremurându-i din cauza efortului de a ține la distanță puterea care se zbătea. Fiecare cuvânt rostit de Elain amenința să-i năruie calmul.

- *Pleacă!*

Elain începu să lăcrimeze, dar continuă să îi vorbească hotărât, calm:

-Nu s-a putut face nimic ca să-l salvăm, Nesta.

Cuvintele ei puneau paie pe foc. Elain îi acceptase moartea ca fiind inevitabilă. Nu se deranjase să lupte pentru el, ca și când nu ar fi meritat efortul, exact așa cum Nesta știa că propria-i persoană nu îl merita.

De data asta, Nesta nu își împiedică puterea să-i strălucească în privire; tremură atât de violent, încât fu nevoită să-și strângă mâinile în pumni.

- îți spui că nu s-ar fi putut face nimic pentru că e de neîndurat să te gândești că *tu* ai fi putut să-l salvezi, dacă te-ai fi deranjat să apari cu câteva minute mai devreme.

Minciuna îi lăsă un gust amar.

Nu era vina lui Elain că tatăl lor murise. Nu, doar Nesta era vinovată, dar dacă Elain era atât de hotărâtă să scoată la iveală binele din ea, atunci intenționa să-i arate surorii ei cât putea fi de urâtă. S-o sfâșie și pe Elain o părticică din agonia asta...

De aceea o alesese Elain pe Feyre. *Acesta* era motivul.

Feyre o salvase pe Elain de nenumărate ori, însă Nesta rămăsese pe margine, înarmată doar cu limba-i plină de venin. Nu făcuse nimic cât muriseră de foame. Stătuse cu mâinile-n sân când Hybernul le furase și le vârâse în Cazan - când Elain fusese răpită. Și nici când Hybernul îl

prinsese pe tatăl lor nu făcuse *nimic* ca să-l salveze. Frica o paralizase, golindu-i mintea, iar ea îi permisese să o facă, să o stăpânească și, când gâtul tatălui lor se frânsese, fusese prea târziu. Și fusese doar vina ei.

De ce să nu o fi ales Elain pe Feyre?

Elain încremeni, dar refuză să cedeze în fața a ceea ce zări în privirea Nestei.

- Crezi că *eu* sunt vinovată de moartea lui? încerca să o provoace. Tocmai Elain, dintre toți oamenii. Doar regele Hybernului este vinovat de asta.

Tremurul din glas îi știrbea hotărârea cu care vorbea.

Nesta își dădu seama că-și atinsese scopul. Deschise gura, dar nu reuși să continue. Spusese destule.

Rapid, puterea din ea se retrase, dispărând ca fumul în vânt, lăsând doar epuizarea să-i apese oasele și să-i poticnească suflarea.

- Nu contează ce cred. întoarce-te la Feyre și la mica ta grădină!

Nici măcar când se luau la harță în căsuța lor, contrazicându-se care să primească haine, cizme sau funde, nu fusese așa. Certurile acelea fuseseră meschine, rezultatul sărăciei și al lipsei de confort. Aceasta era o cu totul altă fiară, dintr-un loc la fel de întunecat ca bezna de la baza bibliotecii.

Elain se îndreptă spre ușă, rochia mov măturând podeaua în urma ei.

- Cassian a spus că el crede că antrenamentul te ajută, spuse ea mai mult în sinea ei decât pentru Nesta.

- îmi pare rău că te dezamăgesc!

Nesta trânti ușile atât de puternic, încât se zgâlțâiră.

în cameră se lăsă liniștea.

Nu se întoarse către ferestre, ca să vadă cine ar fi putut trece în zbor cu Elain, cine ar fi fost martorul lacrimilor pe care sigur avea să le verse sora ei.

Nesta se așeză într-unul dintre fotoliile din fața

șemineului stins și se uită în gol.

Nu opri lupii când se adunară din nou în jurul ei, plini de ură și cu adevăruri dure pe limbile roșii. Nu îi împiedică în clipa în care începură să o sfâșie.

Când Elain dădu buzna în sala de mese a Casei, Cassian și Rhys încercau să scape de frigul adus de vântul rece care bătuse prin Windhaven și care le intrase în oase.

Ochii căprui îi erau plini de lacrimi, dar își ținu bărbia sus.

- Vreau să plec acasă, spuse cu o voce ușor tremurândă.

Cassian se uită la Rhys, care o adusese pe sora mijlocie a familiei Archeron înainte să-l recupereze din Windhaven. își dorise să vadă personal cât de pregătiți de luptă erau illyrienii. Faptul că Rhys nu găsise nimic în neregulă îl încânta și-l îngrozea totodată pe Cassian. Dacă războiul începea din nou, câți aveau să moară? în viață, misiunea unui soldat era să lupte, să mărșăluiască însoțit de Moarte, iar el îi condusese pe masculi de multe ori în luptă. Totuși, de câte ori le promisese ca un nesăbuit familiilor celor care muriseră în ultimul Război că pacea avea să dureze o vreme? Câte alte familii trebuia să mai aline? Nu știa de ce de data asta era diferit, de ce îl apăsa atât de mult. Dar cât vorbiseră Rhys și Devlon, Cassian se holbase la copiii din Windhaven, întrebându-se cât de mulți urmau să-și piardă tatăl.

Cassian alungă amintirea cât Rhys se uită cu atenție la Elain, ochii lui violet-albaștri sesizând totul.

- Ce s-a întâmplat?

Când Rhys vorbea așa, era mai mult un ordin decât o întrebare.

Elain îi făcu semn să o lase în pace înainte să deschidă ușile verandei și să iasă la aer.

- Elain, spuse Rhys când, alături de Cassian, o urmă în lumina soarelui ce apunea.

Ea rămase lângă balustradă, briza mângâindu-i părul.

- Nu se simte mai bine. Nici măcar nu își dă silința.

Se cuprinse în brațe și se uită la marea distantă.

Mohorât, Rhys se întoarse către el.

„Feyre a avertizat-o."

Cassian oftă.

„Nesta progresează - știu asta. Ceva a deranjat-o." Pentru că Rhys încă arăta ca moartea rece în persoană, adăugă: „O să dureze. Poate că pentru moment ar fi bine ca surorile ei să nu o mai viziteze. Cel puțin nu fără permisiunea ei". Nu își dorea să o izoleze pe Nesta. „Dacă Elain vrea să o mai vadă, lasă-mă să o întreb mai întâi pe Nesta."

Vocea lui Rhys se undui ca noaptea lichidă.

„Și cum rămâne cu Feyre?"

„Nu o vrea pe Feyre aici."

Puterea vui prin Rhys, întunecându-i stelele din ochi.

„Calmează-te naibii!" se răsti Cassian. „Au propriile probleme pe care trebuie să le rezolve. Nu ajută la nimic dacă amenințî să o distrugi pe Nesta de fiecare dată când se deschide subiectul."

Rhys îl țintui cu o privire a cărei energie era ca forța unui val de maree. Dar Cassian rezistă, lăsând-o să treacă pe lângă el. Apoi Rhys clătină din cap și-i spuse lui Elain:

- Am să te duc acasă în zbor.

Elain nu se opuse când Rhys o luă în brațe și se înălțară în văzduhul pătat în nuanțe de roșu și roz.

Cassian intră în Casă numai când cei doi se văzură ca un strop negru cu mov peste acoperișuri, Rhys zburând deasupra râului sclipitor, de parcă i-ar fi arătat lui Elain priveliștile.

Traversă furios sala de mese și ieși pe hol; coborî scările, picioarele lui micșorând distanța, până când deschise ușile de la biblioteca familiei.

- Ce naiba s-a întâmplat?

Nesta stătea într-un fotoliu în fața șemineului în care nu ardea focul, înfigându-și degetele în brațele plușate ale acestuia. O regină pe un tron capitonat.

- Nu vreau să vorbesc cu tine, fu tot ce zise ea.

Inima îi bătu cu putere, respirând greoi de parcă ar fi alergat doi kilometri.

-Ce i-ai spus lui Elain?

Nesta se aplecă în față ca să se uite la el și apoi se ridică, arătând ca un stâlp de oțel și flacără când rânji dezgolindu-și dinții.

- Bineînțeles că presupui că eu sunt vinovata. Se apropie și mai mult, ochii arzându-i cu un foc rece. Mereu o aperi pe dulcea și inocenta Elain.

El își încrucișă brațele, permițându-i să se apropie cât de mult voia ea. Naiba să-l ia dacă făcea vreun pas spre Nesta.

- îți aduc aminte că, până nu demult, tu ai fost principala apărătoare a dulcei și inocentei Elain.

O văzuse înfruntând fără să gândească de două ori Spiriduși capabili să o măcelărească - făcuse totul pentru sora ei.

Nesta clocoti, aproape tremurând de furie. Sau de frig. Pe toți zeii, era frig aici. Numai podelele încălzite te mai salvau.

-Foc! spuse el și Casa îl ascultă. Un foc uriaș prinse viață în vatra din spatele lui.

-Fără foc, zise ea concentrată la Cassian, deși cuvintele nu îi erau adresate.

Casa păru să o ignore.

-*Fără* foc! porunci Nesta.

Masculul ar fi putut jura că ea se albește un pic la față.

Pentru o secundă, fu din nou în Windhaven, în casa mamei lui Rhys. Ea se holbase la foc de parcă i-ar fi vorbit, de parcă n-ar fi conștientizat că el era aici.

Focul pârâi.

-*Am zis...* șuieră Nesta.

Un buștean trosni, ca și când Casa ar fi ignorat-o pur și simplu, întețind focul.

însă Nesta tresări. Abia clipi și se cutremură, dar întregul trup îi înțepeni. Frica și groaza îi traversară chipul.

Straniu.

Ciudățenia pe care o observase pe chipul lui o făcu să se supere înainte să se avânte spre ușile deschise ale bibliotecii.

- Unde te duci? voi el să afle, nereușind să-și înfrâneze furia din glas.

- Afară!

Ajunse pe hol și se îndreptă spre scări.

Cassian ieși după ea, mârâind, și o prinse repede din urmă.

- Lasă-mă în pace! se stropși ea.

- Care-i planul, Nes? O urmă până la nivelul cel mai de jos al Casei și până la scara de la jumătatea coridorului. Să-i distrugi pe oamenii care te iubesc până când, în sfârșit, cedează și te lasă în pace? Asta vrei?

Ea trase de clanța ușii vechi și-i aruncă o privire urâtă și mortală peste umăr. Deschise gura și apoi o închise, abținându-se să dea glas cuvintelor.

De parcă s-ar fi înfrânat pentru el. Ca și cum l-ar fi compătimit. Ca și cum l-ar fi *cruțat.* Ca și când Cassian ar fi avut nevoie să fie apărat.

-Spune-o! șuieră el. *Spune-o* naibii odată!

Focul argintiu se aprinse în ochii ei și furia ca de fiară

îi încreți pielea nasului.

Pietrele Siphon de pe mâinile lui se încălziră, pregătindu-se pentru un inamic pe care refuza să-l recunoască.

Privirea Nestei alunecă la pietrele roșii. Și când acestea se reflectară din nou în ochii lui, focul nepământean din căutătura ei dispăru, înlocuit de ceva mort și gol care-1 făcu pe Cassian să aibă impresia că se uita în ochii orbi ai unui soldat căzut pe câmpul de luptă. Masculul văzuse ciori ciugulind astfel de ochi.

Nesta nu scoase un cuvânt când se întoarse către scară, și începu să coboare.

CAPITOLUL 18

Nu vedea altceva decât casa scării de piatră roșie, respirația ei sacadată, cuțitele care se întorseseră cu vârful spre interior, tot tăind, și zidurile ce se apropiau - picioarele-i ardeau cu fiecare treaptă coborâtă.

Nu voia să fie în mintea ei, în trupul ei. își dorea ca tobele și cântecul tumultuos al unei viori să o umple de sunete, să-i reducă la tăcere orice gând. Voia să găsească o sticlă de vin și să bea mult, să lase vinul s-o facă să se piardă, să-i elibereze mintea și să o amorțească.

Tot mai jos.

Cotitură după cotitură.

Nesta trecu de treapta cu amprenta palmei arzânde. Coborî două sute cincizeci de trepte. Trei sute. Cinci sute. Opt sute.

La treapta cu numărul opt sute trei, picioarele începură să i se clatine.

Vuietul din capul ei se domoli când se concentră să rămână în poziție verticală.

La treapta o mie, se opri.

în jur nu mai era decât liniștea amețitoare.

Nesta închise ochii și își lipi fruntea de piatra rece din dreapta, ridicând un braț ca să se sprijine, de parcă s-ar fi ținut strâns de un iubit. Ar fi putut jura că o bătaie a unei

inimi răsună în piatră ca și când s-ar fi auzit dintr-un piept de sub urechea ei.

Era propriul ei sânge, își spunea Nesta, chiar dacă se agăța de perete, de acea bătaie.

își permise să inspire și să expire de mai multe ori, ca să nu mai tremure.

Acea bătaie a inimii nu se mai auzi în piatră. Zidul se răci sub obrajii ei roșii, înăsprindu-se sub vârfurile degetelor sale.

începu să urce. Treaptă cu treaptă. Coapsele o dureau, genunchii îi scârțâiau și pieptul îi ardea.

Mintea i se limpezise înainte să-și târâie picioarele, urcând ultimele douăzeci de scări. Fusese nevoită să se oprească de cinci ori ca să se odihnească. De cinci ori, doar cât să-și tragă sufletul și să se calmeze - numai până când vuietul avea să se apropie din nou.

Când ajunse înapoi pe palier, era extenuată, sleită de puteri. Cu fața serioasă, Cassian se sprijini de peretele opus.

-N-am chef să mă cert cu tine, spuse ea pe un ton egal, prea obosită ca să mai fie furioasă. Știa că putea să apeleze la învoiala lor ca să-i poruncească să o ducă în zbor până în oraș, dar nu avea energia să se deranjeze măcar. Noapte bună!

El îi tăie calea, blocând-o cu aripile.

- La ce treaptă ai ajuns de data asta?

De parcă ar fi contat.

- O mie.

Picioarele îi tot zvâcneau.

- Impresionant!

Nesta îl privi în ochi și văzu că era sincer. Nu se deranjă să ascundă oboseala care o apăsa.

Voi să treacă pe lângă el, dar masculul nu-și plecă aripile. Dacă nu-i dădea un pumn, nu avea cum să treacă mai departe.

- Ce este?
- Ce te-a enervat astăzi?
- Totul.

Nu voia să zică mai multe.

- Ce ți-a spus Elain?

Nu putea să rememoreze conversația, să vorbească despre tatăl ei, moartea lui sau orice altceva. Așa că închise ochii obosiți.

- De ce nu se înscriu la antrenament?

El știa la cine se referea.

- Poate că nu sunt pregătite.
- Credeam că au s-o facă.
- De asta ești supărată? o întrebă el cu atât de multă blândețe și tristețe totodată.

Nesta deschise ochii.

- Unele dintre ele sunt aici de sute de ani și tot nu au reușit să își revină după ceea ce au îndurat. Așadar, eu ce speranță am?

El își masă umărul, de parcă l-ar fi durut.

- Nesta, lucrăm abia de două săptămâni. Din punct de vedere fizic, s-ar putea să vezi niște schimbări, dar pentru ce se întâmplă în mintea și în inima ta trebuie să mai treacă mult timp. La naiba! lui Feyre i-a luat luni întregi...
- Nu vreau să aud de Feyre și de călătoria ei specială. Nu vreau să aud despre a lui Rhys, a lui Morrigan sau a oricui altcuiva.
- De ce?

întrebarea îi stârni din nou furia. Ea refuză să deschidă gura, concentrându-se în schimb să domolească puterea dinăuntrul ei până aceasta nici nu mai murmură.

- De ce? insistă el.
- Pentru că nu vreau! se răsti Nesta. Strânge-ți aripile de liliac! Cassian o ascultă, dar se apropie, înălțându-se deasupra ei.
- Atunci, Nes, am să-ți povestesc despre călătoria

mea specială, i-o spuse pe un ton mai rece ca niciodată.

- Nu vreau să aud.
- I-am măcelărit pe toți cei care i-au făcut rău mamei.

Nesta clipi, greutatea pe care o simțea dispărând când auzi cuvintele groaznice.

Pe chipul lui Cassian se simțea doar ura veche.

- Când am mai crescut și am fost destul de puternic, m-am întors în satul în care m-am născut și de unde am fost smuls din brațele ei, și am aflat că a murit. Și nu am avut cu cine să mă lupt ca să schimb asta. Au refuzat să îmi spună unde au îngropat-o. Una dintre femele mi-a dat de înțeles că au aruncat-o de pe o stâncă.

Groaza și ceva asemănător durerii o străbătură pe Nesta.

O lumină rece se aprinse în ochii lui.

-Așa că i-am distrus. Pe cei care nu au fost responsabili de moartea ei - pe copii, câteva femele și pe cei în vârstă - i-am lăsat în pace. Dar... i-am făcut să sufere pe toți cei care au jucat un rol în suferința ei. Rhys și Azriel m-au ajutat. L-au găsit pe rahatul care mi-a dat viață. Mi-am lăsat frații să-l bată crunt înainte să-l ucid.

Cuvintele plutiră între ei.

- Au trecut zece ani până când am reușit să înfrunt ceea ce le-am făcut acelor oameni și ce am pierdut, spuse el cu o furie domoală. Zece ani. Tremura, dar nu de frică. Deci dacă vrei să treacă zece ani ca să înfrunți orice te macină, n-ai decât! Dacă vrei să aștepți douăzeci, e treaba ta!

Tăcerea se lăsă, întreruptă doar de gâfâielile lor.

- Regreți ce ai făcut? întrebă Nesta în șoaptă.
- Nu! îi răspunse el cu sinceritate și hotărâre.

Nesta își plecă privirea, de parcă asta l-ar fi împiedicat să vadă totul.

Degetele calde și puternice îi cuprinseră bărbia,

bătăturile zgâ- riindu-i ușor pielea.

îi permise să-i dea capul un pic pe spate. Nu își dăduse seama că el se apropiase atât de mult - că îi despărțeau doar câțiva centimetri. Asta dacă nu cumva ea plutise către Cassian, atrasă de toate vorbele brutale.

Cassian îi ținu bărbia cu blândețe.

- Pot să îndur orice simți nevoia să-mi zici. N-am să cedez.

Nu era nicio provocare în cuvintele lui. Doar o rugăminte.

- Nu înțelegi, zise ea pe un ton aspru. Nu sunt *ca* tine și ca toți ceilalți.

-Asta nu m-a deranjat câtuși de puțin niciodată, spuse, și-și retrase mâna în care îi ținuse bărbia.

Ea își îndreptă spatele.

- Ar trebui.
- O zici de parcă ai vrea să mă deranjeze.
- Deranjează pe toată lumea. Până și pe deosebitul de *Rhysand.* Cassian își dezgoli dinții, orice urmă de blândețe dispărând.
- Ți-am zis o dată și am să-ți repet: nu vorbi cu dispreț despre el!
- Nu este Marele meu Lord. Pot să vorbesc despre Rhysand cum vreau. Ea dădu să plece, dar masculul o apucă de încheietură, ținând-o pe loc. Dă-mi drumul!

-Obligă-mă! Folosește-te de ce ai învățat la antrenament și *obligă-mă!*

Furia fierbinte o cuprinse.

- Ești un ticălos arogant!
- Și tu ești o vrăjitoare trufașă! Ne potrivim.
- *Dă-mi drumul!* mormăi ea.

Cassian pufni, dar o ascultă, întorcându-se cu spatele când făcu un pas înapoi. Și lumina triumfului din ochii lui, senzația clară că el credea că, într-un fel, o enervase și *câștigase* lupta asta o determină să-l apuce de partea din

față a jachetei lui.

Nesta își spuse că-și strânse degetele de la picioare și-și apropie gura de a lui doar ca să-i șteargă zâmbetul de pe chip.

CAPITOLUL 19

Pentru o clipită, când Nesta se ridică pe vârfuri și-i atinse buzele, simți doar căldura gurii lui Cassian, apăsarea trupului său și rigiditatea din toți mușchii care-i tremurau.

îl sărutase cu ochii deschiși, ca să vadă exact cât de larg ii deschisese pe ai lui.

Nesta se retrase după o secundă și-l văzu tot cu ochii mari, respirând greoi.

Râse încetișor, intenționând să-și desprindă degetele din jacheta lui și să plece pe hol, dar nu apucă decât să-și coboare mâna dreaptă înainte ca masculul să o sărute la rândul său.

Forța acelui sărut îi împinse către zid, umerii Nestei izbindu-se în piatră când trupul lui se lipi de al ei, Cassian strecurându-și o mână in părul femelei când îi apucă șoldul cu cealaltă.

Clipa în care Nesta se lovi de zid și în care Cassian o cuprinse cu totul distruse orice iluzie a înfrânării. Deschise gura și el o pedepsi sărutând-o cu patimă.

Și gustul lui, ca de vânt sărutat de zăpadă și tăciuni aprinși...

Ea gemu, incapabilă să se abțină.

Aparent, sunetul era slăbiciunea lui, pentru că

degetele din părul ei îi intraseră în scalp, înclinându-i capul ca să poată să-i simtă mai mult gustul, să o revendice.

Nesta își lăsă mâinile să umble peste pieptul lui musculos, disperată să-i simtă pielea, să atingă orice în clipa în care limbile li se întâlniră și se despărțiră, când el o linse în cerul gurii și-și trecu limba peste dinții ei.

Ea îi întâmpină mișcările și rațiunea o părăsi. își înfipse degetele în părul lui și văzu că era la fel de moale cum și-l imaginase, șuvițele fiind ca mătasea pe pielea ei.

Toate gândurile pline de ură îi zburară din minte. Se lăsă pradă distragerii, îi ură „bun venit“ cu brațele deschise și lăsă acel sărut să ardă totul. Nu-i păsa decât de gura, limba și dinții lui, de lins, gustat și mușcat; exista doar puterea trupului său, apăsarea de al ei, dar nu suficient de mult...

Cassian își strecură mâinile pe după ea și, apucând-o de fund, o ridică în aer. Ea îi cuprinse talia cu picioarele și gemu iarăși când masculul se împinse între coapsele ei.

Avea nevoie de pauza asta scurtă de la gândurile ei, de la *chestia* care ardea adânc înăuntrul ființei sale, de la amintirile care o bân- tuiau. Avea nevoie de asta. De el.

Cassian se apropie și gemu la prima împingere a coapselor. Ea își arcui spatele când auzi sunetul gutural, expunându-și gâtul pe care masculul îl luă în stăpânire, dezlipindu-și buzele de ale ei.

Cu limba, trasă o linie în sus, urmată de o dâră de căldură, și ajunse în locul de sub ureche care o făcea să-și strângă pumnii, să scâncească. El zâmbi.

- Așa? o întrebă în șoaptă, și linse iarăși locul.

Sânii începură să o doară și se mișcă spre el, căutând să se atingă de pieptul lui, căutând orice urmă de frecare. Dar Cassian își îngropase chipul în gâtul ei, mușcându-i-1 ușor acolo unde i se zbătea pulsul. Durerea delicată o

făcu să gâfâie, iar limba lui pe piele, să-și dea ochii peste cap.

Totuși, își retrase capul de lângă gâtul ei. Nicicând nu fusese Nesta mai expusă ca acum, când Cassian o pătrunse din nou și o privi zvârcolindu-se.

Un zâmbet întunecat îi împodobi buzele.

- Ce sensibilă ești, îi șopti cu o voce pe care nu o auzise niciodată, dar pentru care s-ar fi târât ca să o audă din nou.

Lent, își împinse coapsele înainte, lăsându-și duritatea să-i pătrundă durerea pulsândă. Ea se strădui să-și recapete controlul, rațiunea - dar se trezi dorindu-și să-i ofere totul lui, să-l lase să o atingă, să o lingă, să o sugă și să o umple...

Cassian mârâi de parcă ar fi citit asta în privirea ei și o sărută din nou.

Limbile li se încolăciră și trupurile li se lipiră atât de mult, încât ea simți inima lui bătând în pieptul ei. El o gustă pe îndelete, se retrase și o gustă din nou ca și când i-ar fi descoperit gura.

Nesta trebuia să-i simtă pielea; trebuia să simtă cu mâinile, gura și trupul duritatea care se împingea în ea. Ar fi înnebunit dacă nu ar fi facut-o, ar fi luat-o razna dacă nu ar fi reușit să-și dea jos hainele, dacă ar fi încetat să o mai sărute...

Nesta își strecură mâna între trupurile lor, căutându-1. Cassian gemu din nou, lung și gutural, când îl apucă prin pantalonii de piele. Rămase fără suflare. Ce mare era...

îi lăsă gura apă. O durea totul și era atât de udă, încât fiecare cusătură a pantalonilor era o tortură.

Cassian o sărută mai apăsat, mai sălbatic, iar ea se luptă cu șireturile și nasturii pantalonilor lui. Erau atât de mulți, încât nu știa unde să-i caute ca să-i desfacă, vârfurile degetelor sale rupând fiecare gaică, aproape

zgâriind ca să-l elibereze.

Gâfâielile lui Cassian îi mângâiară pielea când îi mușcă încetișor buza de jos, urechea și maxilarul. Propria-i respirație sacadată îi răspundea, focul arzându-i în sânge, iar el îi prinse din nou gura, gemând când ea renunță la șireturi și nasturi și-l atinse cu palma. Cassian se încordă când Nesta își frecă palma de-a lungul mădularului său, minunându-se de fiecare centimetru.

Cassian își dezlipi buzele de ale ei.

- Dacă mai faci asta, am să...

Nesta o făcu din nou, mișcându-și podul palmei în sus, către vârful care știa că apăsa partea inferioară a abdomenului său. Cassian își arcui coapsele spre ea și își lăsă capul pe spate, expunându-și gâtul puternic. Nesta îi descoperi forma prin pantaloni și-și apăsă palma mai tare, atâtându-1. El scrâșni din dinți, pieptul umflându-i-se ca un burduf și, văzându-1 aproape de climax, se aplecă înainte și-i apucă jacheta cu dinții cât îl frecă din nou, din ce în ce mai tare.

Cassian șuieră. Rostindu-i numele, își împinse coapsele în mâna ei cu o putere care-i făcu vulva să zvâcnească până în pragul durerii, imaginându-și forța, căldura și mărimea adânc în ea. După încă o apăsare chinuitoare a mâinii ei și după ce-1 zgârie cu dinții pe gât, Cassian erupse.

își strânse aripile când ejacula și fiecare jet îi scutură pantalonii odată cu mișcările mâinii care îl tot mângâia.

Nesta se îndepărtă de gâtul lui numai după ce masculul termină, când tremura. Ochii lui căprui erau suficient de mari încât albul din jurul lor să strălucească. O roșeață îi păta obrajii aurii, atât de îmbietoare, încât Nesta mai că se aplecă în față ca să o lingă și pe aceea.

însă el rămase cu gura căscată, de parcă și-ar fi dat seama ce făcuse și regreta.

Dorința și distracția binecuvântată o părăsiră pe

Nesta.

Ea îl împinse în piept și Cassian îi dădu drumul imediat, aproape scăpând-o pe jos când trupurile li se despărțiră.

Nu așteptă să-l audă spunând că regreta, că fusese o greșeală. Nu voia ca el să aibă puterea asta asupra ei. Așa că Nesta își strâmbă buzele într-un zâmbet rece și nemilos și, plecând, îi zise:

- Cineva s-a cam grăbit.

A doua zi dimineață, Cassian nu fu în stare să se uite în ochii lui Azriel.

Fratele lui se întorsese târziu în seara precedentă și refuzase să spună ce aflase despre Briallyn, insistând doar ca astăzi să se adune cu toții la casa de lângă râu ca să le povestească. Lui Cassian nu ii pă- sase. Abia îl ascultase pe Azriel întrebându-1 despre antrenament.

Ejaculase în pantaloni după ce Nesta îl atinsese de câteva ori, udându-se de parcă n-ar fi fost mai breaz ca în tinerețe.

Dar, în clipa în care îl sărutase pe hol, își pierduse mințile. Se transformase într-un soi de animal, lingându-i și mușcându-i gâtul, incapabil să se mai gândească și la altceva în afară de instinctul primar de a o avea.

Gustând-o, simțise focul, oțelul și răsăritul de iarnă. Și asta doar sărutând-o pe gură și pe gât. Dacă și-ar fi strecurat limba între picioarele ei... El se foi pe scaun.

- S-a întâmplat ceva de care eu, ca însoțitor al tău, ar trebui să știu? întrebarea seacă a lui Azriel îl distrase pe Cassian de la erecția

lui. După amuzamentul de pe chipul fratelui său, își dădu seama că Azriel putea nu doar să-i simtă excitația, ci și să i-o vadă pe față.

-Nu! mormăi Cassian.

Dacă ar fi recunoscut ce făcuse, Azriel nu i-ar mai fi dat pace.

Simțise plăcerea, însă Nesta, nu. Niciodată nu permisese să se întâmple așa ceva.

însă orgasmul fusese destul de intens încât să vadă stele verzi și doar atunci își dăduse seama că ea nu avusese parte de unul - că se făcuse de râs și o lăsase nesatisfacută și că, dacă nu avea să o mai guste vreodată altfel, o dăduse în bară cu grație.

Și ultimele ei cuvinte îi spulberaseră mândria rămasă.

„Cineva s-a cam grăbit“, îi spusese mieros, ca și cum ceea ce făcuseră nu însemna nimic.

El știa că nu era adevărat. îi simțise nevoia frenetică, îi auzise gemetele și-și dorise să le devoreze. însă acel sâmbure de îndoială încolțea in sinea lui.

Cumva, trebuia să îndrepte lucrurile.

Azriel își drese glasul și Cassian clipi.

-Ce?

- Am întrebat dacă sunteți gata să plecăm la casa de lângă râu.

- Dacă suntem gata?

Clipi ca să alunge excitația care-1 năucea.

Azriel chicoti, umbrele împrăștiindu-se.

- M-ai ascultat seara trecută?

-Nu!

- Măcar ești sincer. Azriel zâmbi superior. Tu și Nesta trebuie să veniți acolo.

- Din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Elain?

Azriel înțepeni.

- Ce s-a întâmplat cu Elain?

Cassian flutură o mână.

- S-a certat cu Nesta. Nu deschide subiectul, îl avertiză când ochii lui Azriel se întunecară. Cassian răsuflă. Așadar, pot să presupun că nu asta e tema

întâlnirii.

-Trebuie să discutăm despre ce am aflat. Rhys vrea să veniți amândoi.

- Atunci, e grav. Cassian se uită la umbrele adunate în jurul lui Az. Te simți bine?

Fratele lui dădu din cap.

-Da!

însă umbrele tot se înghesuiau pe lângă el.

Cassian știa că era o minciună, dar nu insistă. Az avea să vorbească la momentul potrivit, iar Cassian ar fi avut mai mult succes încercând să convingă un munte să se miște decât să-l facă pe fratele lui să discute deschis.

- în regulă, fu răspunsul lui. Ne vedem acolo.

CAPITOLUL 20

Nesta abia suportă să fie în preajma lui Cassian cât zburară peste Velaris. Toate privirile și mirosurile lui, toate atingerile în timp ce o purtă în jos, spre casa de lângă râu, o furnicau amenințând să îi aducă aminte de seara trecută, când tânjise după el.

Din fericire, Cassian nu îi vorbi. Nici nu prea se uită la ea. Și, înainte ca uriașul conac să se ivească lângă râu, ea uitase să fie deranjată de tăcerea lui. După două săptămâni în Casă, orașul i se păru brusc mare, prea zgomotos și prea aglomerat de oameni.

- întâlnirea asta nu o să dureze mult, îi promise Cassian când aterizară pe peluza din fața casei, ca și când i-ar fi simțit trupul încordat.

Nesta nu spuse nimic, incapabilă să vorbească din cauza agitației din stomac. Cine era aici? Pe care dintre ei trebuia să-l înfrunte, pe cine trebuia să suporte judecându-i așa-zisul progres? Probabil că toți aflaseră de cearta ei cu Elain - pe toți zeii, oare Elain avea să fie prezentă?

îl urmă pe Cassian în casa frumoasă, abia observând masa rotundă din mijlocul holului de la intrare, pe care se afla o vază mare plină cu flori proaspete. Abia observând liniștea din casă, absența servitorilor.

însă Cassian se opri în fața unui tablou care înfățișa un

munte înalt și arid, lipsit de viață și totuși cumva agitat. Zăpada și brazii acopereau piscurile nai mici din jurul acestuia, dar acest munte ciudat și gol... Doar o piatră neagră ieșea din vârful său. Un monolit, își dădu seama Nesta când se apropie.

- Nu mi-am dat seama că Feyre a pictat muntele Ramiel, șopti Cassian.

Muntele sacru din Ritualul de Sânge. într-adevăr, trei stele străluceau slab pe cerul de seară, deasupra piscului. Era o interpretare aproape perfectă a blazonului Regatului Nopții.

-Mă întreb când l-a văzut, spuse Cassian gânditor, schițând un zâmbet.

Nesta nu se deranjă să sugereze că Feyre ar fi putut foarte simplu să pătrundă în mintea lui Rhysand. Cassian continuă să meargă, conducând-o pe hol fără să mai zică altceva.

Nesta își adună puterile când el se opri în fața ușilor biroului - aceeași cameră în care luase loc și fusese mustrată public - iar apoi deschise una dintre ele.

Rhys și Feyre stăteau pe canapeaua de culoarea safirului din fața ferestrei. Azriel se rezema de polița șemineului. Amren se ghemuise pe un fotoliu, înfofolită într-o haină gri de blană, ca și când aerul rece de azi ar fi fost crivățul de iarnă. Elain și Morrigan nu erau aici.

Privirea circumspectă și rece a lui Feyre se îndulci atunci când îi zâmbi lui Cassian, care merse spre ea și o sărută pe obraz - sau încercă să o facă.

- Serios? i se adresă el lui Rhys. Este protejată chiar și aici?

Rhys își întinse picioarele lungi, încrucișându-și gleznele.

- Chiar și aici.

Cassian își dădu ochii peste cap și se așeză pe fotoliul de lângă Amren, studiindu-i haina de blană și spunând:

- Nu e chiar *atât de frig* azi.

Amren își dezgoli dinții.

- Mai vorbește tu așa, și mâine am să-ți port pielea!

Nesta ar fi zâmbit dacă Amren nu s-ar fi întors spre ea.

încordarea apăsătoare și dureroasă se lăsă între ele. Nesta refuză să își mute privirea.

Colțurile buzelor roșii ale lui Amren se ridicară, părul ei negru strălucind.

Feyre își drese glasul.

- Bine, Az! Să auzim ce ai de spus.

Azriel își strânse aripile, umbrele agitându-i-se în jurul gleznelor și gâtului.

- Regina Briallyn a fost mai ocupată decât am crezut, dar nu așa cum ne-am așteptat.

Sângele Nestei se răci. Regina care sărise în Cazan de bunăvoie, disperată să fie transformată într-o tânără nemuritoare, și din care ieșise o babă ridată - și nemuritoare. Condamnată să fie bătrână și cocoșată pentru totdeauna.

- în săptămâna în care am supravegheat-o... am aflat care sunt următorii ei pași, continuă Azriel. Felul în care ezitase înainte să rostească „am aflat“ spunea destule: aflase torturând pe cineva. Mai mulți oameni.

Nesta se uită la mâinile lui cu cicatrice, iar Azriel și le ascunse la spate, ca și când i-ar fi sesizat atenția.

- Continuă! izbucni Amren, foindu-se în fotoliu.

- Celelalte regine au fugit într-adevăr de Briallyn în urmă cu câteva săptămâni, așa cum a spus Eris. Doar ea stă în sala tronului din palatul lor comun. Și ce a dezvăluit Eris despre Beron este adevărat: Marele Lord a vizitat-o pe Briallyn pe continent, făgăduind să-i ofere armata lui pentru cauza ei. Un mușchi zvâcni pe maxilarul lui Azriel. Dar armata pe care o adună Briallyn, alianța cu Beron, este doar una suplimentară pentru ce a plănuit ea. El scutură din cap, umbrele șerpuind deasupra

aripilor lui. Briallyn vrea să găsească din nou Cazanul. Ca să își recupereze tinerețea.

-N-o să reușească, spuse Amren fluturând o mână pe care străluceau inele. Nimeni în afară de noi, Myriam și Drakon nu știe unde este ascuns. Chiar dacă Briallyn descoperă ascunzătoarea, asupra lui au fost aruncate suficiente vrăji de protecție încât nimeni să nu poată să le rupă.

- Briallyn știe asta, zise Azriel serios. Ceea ce bănuia Vassa este adevărat. Lordul-morții Koschei a influențat-o pe Briallyn. Chiar dacă rămâne prins la lacul lui, cuvintele sale plutesc în vânt spre ea. Este extrem de bătrân și profunzimea cunoașterii lui este de nepătruns. A îndreptat-o pe Briallyn spre Tezaurul Groazei - nu de dragul ei, ci pentru interesul lui. Vrea să-l folosească pentru a se elibera din lac. Iar Briallyn nu este marioneta pe care o credeam - ea și Koschei sunt aliați. Trebuie să îl întrebi pe Eris dacă Beron știe despre asta, adăugă el, adresându-i-se lui Cassian. Și despre Tezaur.

Cassian dădu din cap în liniștea care stăruia.

- Ce este Tezaurul Groazei? se trezi Nesta întrebând.

Ochii lui Amren străluciră cu o fărâmă din puterea ei.

- Cu mult timp în urmă, Cazanul a Creat multe obiecte puternice, făurind arme neîntrecute. Majoritatea s-au pierdut în istorie și război, iar când am intrat în Temniță, doar trei au rămas. Cineva pe atunci a pretins că erau patru sau că a patra a fost Distrusă, dar legendele de azi vorbesc doar despre trei.

- Masca, șopti Rhys, Harpa și Coroana.

Nesta avea senzația că niciuna dintre creații nu era bună.

Feyre se încruntă la partenerul ei.

- Sunt diferite de obiectele puterii din Orașul Cioplit? Ce pot să facă?

Nesta se străduise să uite seara în care ea și Amren

plecaseră ca să își testeze așa-zisul dar împotriva hoardei din catacombele interzise. Obiectele fuseseră pe jumătate prinse în piatră: cuțite, coliere, și cărți, toate strălucind cu putere. Niciunul plăcut. Dacă Tezaurul Groazei era mai înfiorător decât ce văzuse ea...

- Masca poate să-i readucă la viață pe cei morți, răspunse Amren în locul lui Rhys. Este o mască a morții, turnată după chipul unui rege de mult uitat. Dacă o porți, poți să-i chemi pe morți la tine, să le poruncești să meargă încotro vrei tu. Harpa poate să deschidă orice ușă, fizică sau nu. Iar Coroana... Amren scutură din cap. Coroana poate să influențeze pe oricine, chiar să treacă de cele mai puternice scuturi mentale. Singurul său defect este că are nevoie de apropiere fizică pentru a-și înfige prima dată ghearele în mintea victimei. Dar dacă porți Coroana, poți să-ți obligi inamicii să facă tot ce vrei. Ai putea forța un părinte să își ucidă copilul, conștient de oroare, dar incapabil să se oprească.

- Și obiectele astea s-au *pierdut?* întrebă Nesta.

Rhys îi aruncă o privire încruntată.

-Cei care le-au avut au devenit neglijenți. S-au pierdut în războaie vechi, din cauza trădării sau pentru că pur și simplu au fost puse în altă parte și uitate.

- Ce legătură are asta cu Cazanul? insistă Nesta.

- Cine se aseamănă se adună, șopti Feyre uitându-se la Amren, care dădu din cap. întrucât Tezaurul a fost Creat de Cazan, Tezaurul și-ar putea găsi Creatorul. Ea își înclină capul. Totuși, Briallyn a fost Creată. Nu poate găsi Cazanul?

Amren bătu cu degetele pe brațul fotoliului.

-Cazanul a îmbătrânit-o pe Briallyn ca să o pedepsească. îi aruncă o privire Nestei. Sau ca să te pedepsească pe tine, presupun. Prudentă, Nesta nu afișă nicio emoție. Dar cred că ai luat ceva de la el când ți-ai înșfăcat puterea, fato, continuă Amren.

Feyre se uită spre Nesta și întrebă cu blândețe în glas:

- Ce s-a întâmplat, mai exact, în Cazan?

Toate imaginile, gândurile și sentimentele o copleșiră pe Nesta. O sufocară exact ca atunci când fu nevoită să reprime puterea care crescuse înlăuntrul ei la întrebarea surorii sale. Nimeni nu vorbea, toți fixând-o cu privirea.

Cassian își drese vocea.

- Contează? Toată lumea se întoarse spre el, iar Nesta aproape că se relaxă ușurată văzând că nu mai era centrul atenției lor. Deși, au- zindu-1 cum o apăra, ceva se aprinse în pieptul ei.

-Ne-ar ajuta să înțelegem, spuse Feyre.

-Putem discuta mai târziu despre asta... începu Cassian, dar Nesta își îndreptă spatele.

-Eu...

Toți se opriră și se întoarseră spre ea. Cu gura uscată, Nesta înghiți în sec și se rugă să nu îi vadă mâinile tremurânde pe care și le ascunsese sub coapse. Gândurile dădură năvală, fiecare amintire țipând, iar ea nu știu de unde să înceapă, cum să le explice...

„Respiră.“ Ori de câte ori îi arăta Cassian cum să facă exercițiile, respiratul îi calma mintea. Așa că inspiră și apoi expiră lent. De trei ori.

Și, în liniște, Nesta spuse:

- Nu eram conștientă de ceea ce am luat. Credeam că iau doar lucrurile pe care Cazanul nu voia să le am. Mi se părea normal, având în vedere ce îmi făcea.

Poftim! Asta era tot ce putea și voia să spună.

Dar Feyre dădu din cap cu o emoție pe care Nesta nu reuși să o identifice strălucind intens în ochii ei. Feyre îi spuse lui Amren:

- Deci este foarte posibil *să ttu-ifi putut* insufla lui Briallyn puterea de a-1 găsi. Nu a reușit decât să-i dea lui Briallyn abilitatea de a găsi toate lucrurile Create, o umbră jalnică a darului original.

Ceilalți dădură aprobator din cap, iar Nesta îndrăzni să se uite la Cassian, care îi schiță un zâmbet ca și când faptul că reușise să dea glas celor câteva cuvinte era cumva ceva... onorabil. Ei i se strânse inima.

Să fi făcut atât de multe lucruri *lipsite* de onoare încât contribuția ei insuficientă să-i câștige atât de multe laude?

Nesta se forță să ignore gândul neplăcut când Amren continuă:

- Dacă ai aduna toate cele trei obiecte, ai putea folosi influența esenței lor Create ca să găsești Cazanul, indiferent unde s-ar afla.

- Ca să nu mai spun că te-ai alege cu trei obiecte cu o putere imensă, adăugă macabru Azriel. Capabile să ofere chiar și unei armate omenești un avantaj împotriva Spiridușilor.

- Dacă învii morții, spuse Cassian crispându-se, orice urmă de zâmbet aprobator dispărând, vei avea o armată de neoprit, capabilă să mărșăluiască fără odihnă sau mâncare. Dacă ai deschide orice ușă, ai putea mișca armata morților oriunde ai vrea. Și cu influența nemărginită, ai putea face să ți se supună orice teritoriu inamic și poporul său.

Liniștea se lăsă din nou în încăpere. Inima Nestei bătu cu putere.

- Și tot ce vrea Koschei este să se elibereze din lac? îl întrebă Rhys pe Azriel.

Dar Amren fu cea care îi răspunse:

-Nimeni nu cunoaște cu adevărat tot ce pot să facă puterile Tezaurului. în afară de cum să se elibereze din lac, Koschei ar putea la fel de bine să știe despre Tezaur ceva ce noi nu știm - poate are habar ce putere mai mare se manifestă când se unesc toate cele trei obiecte.

Rhys se uită la Azriel, care dădu înverșunat din cap.

-Ce este un lord al morții? întrebă Nesta în liniștea

care se așternuse.

Privirile lor o loviră ca niște pietre. Cassian îi răspunse, atingân- du-și cicatricea de pe gât.

-Ți-am povestit despre Lanthys și rana pe care mi-a facut-o. Este practic nemuritor. Nimic nu îl poate ucide. Nici Koschei nu poate fi ucis. Este stăpânul propriei morți. El își coborî mâna de la cicatricea oribilă. Licărul din ochii lui sugera că își îndreptase gândurile spre puterile ei. Nesta ignoră *chestia* care se zvârcoli în ea drept răspuns și confirmare, flăcările reci biciuindu-i spinarea. Ei sunt lorzii-morții, continuă Cassian, din fericire.

Cuvintele plutiră în aer. Rhys înjură.

- Am uitat de Lanthys!

Cassian îi aruncă o privire plictisită, atingându-și iar cicatricea.

- Eu nu.

Spre groaza Nestei, Amren tremură. *Amren.*

Feyre își drese glasul.

- Deci încearcă să găsească Tezaurul Groazei ca să dea de urma Cazanului pentru Briallyn și, foarte probabil, să îl elibereze între timp pe Koschei. Și să pornească un război, cu Beron ca aliat al ei, care le-ar oferi orice teritoriu și-ar dori. Sau să îi dea o parte lui Koschei, în funcție de înțelegerea pe care o face cu Briallyn - probabil una care să-l avantajeze.

- Repet: Briallyn este foarte conștientă de influența nefastă a lui Koschei, spuse Azriel. Dacă se lasă manipulată, o face doar ca să-și atingă scopurile.

- Deci îi avem pe ei pe un front, iar pe Beron aici, gata și nerăbdător să intre în război alături de Briallyn, ca să își poată extinde teritoriul după ce se termină măcelul, spuse Cassian.

Nesta întoarse capul.

Nu i-ar fi trecut prin minte că se întâmplau astfel de

lucruri. înțelesese aluziile, dar până acum nu avusese habar de pericolul care

îi aștepta. Să fie din nou în pragul unui asemenea dezastru... Ea se mișcă pe scaun.

- Briallyn nu a găsit încă Tezaurul Groazei? îl întrebă Feyre pe Azriel.

Azriel scutură din cap.

- Din câte știu eu, nu. Ultima dată se zvonea că Tezaurul Groazei este aici, în Prythian. Aparent, e tot ce știe Koschei. Cel puțin asta este în avantajul nostru. Briallyn nu ar risca să vină aici - nu încă. Nici măcar cu Beron ca aliat. Iar Koschei este legat de lacul lui. Dar ei o pregătesc pe Briallyn ca să vină, adunând cei mai buni spioni și războinici din ținutul ei. La palatul reginei era deja o armată. încă nu am aflat de ce au luat Briallyn și Koschei soldații lui Eris. El gesti- culă spre Cassian. Trebuie să te întâlnești cu Eris.

Cassian dădu din cap aprobator.

- Am să mă întâlnesc. Dar o să trebuiască să păzim granițele. Să avertizăm regatele. Să le spunem despre planul lui Beron. La naiba cu secretele!

- Făcând asta, l-am expune pe Eris, replică Rhys. Și am pierde un aliat valoros, adăugă când Cassian își dădu ochii peste cap. Eris este un șarpe, dar este util. Poate că motivele lui sunt egoiste și vrea putere, însă ne poate oferi un târg bun. Sunt de acord cu Az, spuse prudent, încruntându-se. Vreau să îl pui pe Eris la curent, așa cum ai promis.

-Bine, încuviință Cassian. Dar mai avertizăm regatele în privința Tezaurului?

- Nu! spuse Rhys. Am risca doar ca unul dintre ele să pornească în căutarea lui. Beron și-ar trimite toți războinicii și spionii ca să îl găsească primul. Faptul că nu a facut-o încă sugerează că nu știe despre Tezaur, dar avem nevoie de confirmarea lui Eris.

-De ce nu am căutat noi Tezaurul, când eram pe urmele Cazanului? întrebă Feyre.

- Cartea a fost mai ușor de găsit, spuse Amren. Și au trecut zece mii de ani de când a folosit cineva Tezaurul. Am presupus că este pe fundul oceanului.

- Așadar, îl găsim, declară Cassian. Aveți vreo idee cum?

- Obiectele Create tind să nu își dorească să fie găsite de oricine, îl avertiză Amren. Faptul că au dispărut din memoria noastră, că nici măcar *eu* nu m-am gândit la ele imediat în lupta împotriva Hybernului, sugerează că probabil așa și-au dorit. Au vrut să rămână ascunse. Adevăratele obiecte ale puterii au asemenea daruri.

- O spui de parcă obiectele ar avea simțuri, rosti Cassian.

-Au, spuse Amren, furtunile străbătându-i privirea. Au fost Create într-o vreme când magia neîmblânzită cutreiera încă lumea, iar Spiridușii nu stăpâneau totul. Obiectele Create pe atunci tind să dobândească o conștiință proprie și dorințe. Nu a fost un lucru bun.

Chipul lui Amren se întunecă amintindu-și asta și Nesta simți un fior pe șira spinării.

- Așa cum pot eu să influențez o minte ca să uite, probabil că ele au un dar asemănător, gândi Rhys cu voce tare.

- Dar Briallyn este Creată, spuse Amren.

Nestei i se uscă gura din nou.

-Când Briallyn a fost Creată, probabil nu s-a aflat sub vraja Tezaurului Groazei, ca să mă exprim așa. A recunoscut-o ca pe una de-a lor. Dacă înainte ar fi putut să ignore aceste obiecte, acum nu o mai face. Sau poate că au chemat-o, i s-au arătat într-un vis.

Toți o priviră pe Nesta în același timp.

- Tu, spuse încet Amren, ești la fel. Ca și Elain.

Nesta înțepeni.

- Dacă toate te vrăjesc să uiți, cum de Azriel a reușit să își amintească și să se întoarcă aici cu informațiile?

- Poate că imediat ce afli de vrajă și o recunoști, se rupe, spuse Amren. Sau poate că Tezaurul Groazei vrea să știm acum de el, din cine știe ce motiv personal întunecat.

Nestei i se ridică părul pe brațe.

Cassian se foi pe scaun.

- Deci cum dăm de Tezaurul Groazei?

- Folosindu-vă de mine, rosti Elain din pragul ușii, unde apăruse într-o liniște atât de deplină, încât toți se întoarseră către ea.

CAPITOLUL 21

Mintea Nestei se liniști când cuvintele lui Elain nu se mai auziră în cameră. Feyre se răsucise pe scaun, palidă de teamă.

Nesta se ridică în picioare.

-Nu!

Elain rămase în pragul ușii, albă la față, dar cu o expresie mai dură decât văzuse Nesta vreodată.

- Nu decizi ce pot și ce nu pot să fac, Nesta.

- Ultima dată când am avut de-a face cu Cazanul, te-a răpit! îi răspunse Nesta, încercând să nu tremure. Ea găsi cuvintele, armele pe care le căuta. Credeam că nu mai ai puteri.

Elain își țuguie buzele.

- Nici eu nu credeam că mai ai.

Nesta își îndreptă spatele. Nimeni nu vorbi, dar atenția celor din cameră rămase asupra ei ca o pojghiță pe piele.

- Nu ai să te duci să îl cauți.

-Atunci caută-1 tu, fato! spuse calmă Amren.

Nesta se întoarse spre femela minionă.

- Nu știu să găsesc nimic.

- Cine se aseamănă se adună, fu replica lui Amren. Ai fost Creată de Cazan. Ai putea găsi și alte obiecte Create de el, așa cum poate Briallyn. Și pentru că te-a Creat, ești

imună la influența și puterea Tezaurului. Da, le-ai putea folosi, dar ele nu pot fi folosite împotriva ta. Aruncă o privire spre Elain. împotriva niciuneia.

Nesta înghiți în sec.

- Nu pot.

Dar să o lase pe Elain să se implice, să se expună pericolului...

-Ai dat de urma Cazanului... spuse Amren.

- Aproape că m-a *ucis.* M-a prins ca pe o pasăre în colivie.

Atunci, am să-l găsesc eu, zise Elain. E posibil să am nevoie de ceva timp să... mă reobișnuiesc cu puterile, dar aș putea începe de azi.

- Clar nu! spuse Nesta furioasă, strângându-și pumnii pe lângă corp. *în mod sigur nu!*

- De ce? întrebă Elain. Vrei să grădinăresc la nesfârșit? Nu le poți face pe amândouă, spuse când Nesta tresări. Nu poți să-mi dispre- țuiești decizia de a duce o viață liniștită și să și refuzi să îmi permiți să fac ceva mai măreț.

-Atunci apucă-te de aventuri, spuse Nesta. Bea și culcă-te cu necunoscuți! Dar stai *departe* de Cazan!

- Nesta, este alegerea lui Elain, spuse Feyre.

Nesta se întoarse spre ea, ignorând licărul furios de avertisment din privirea lui Rhys.

- Nu te băga! îi zise furioasă surorii ei mai mici. Nu mă îndoiesc de faptul că *tu* i-ai băgat în cap ideile astea, că probabil ai încurajat-o să se arunce în fața pericolului...

Elain interveni brusc:

- Nu mai sunt un copil din cauza căruia să vă certați.

Nesta își simțea pulsul în tot corpul.

- Ai uitat războiul? Ai uitat ce am înfruntat? Nu îți

amintești că te-a răpit Cazanul și te-a adus în mijlocul taberei Hybernului?

-N-am uitat, spuse Elain cu răceală. Cum n-am uitat nici că m-a salvat Feyre.

Vuietul izbucni în mintea Nestei.

Pentru o clipă, păru că Elain ar fi putut spune ceva care să-i îndulcească vorbele. Dar Nesta o întrerupse, fierbând de furie pentru că simțea mila celorlalți.

- Uite cine s-a hotărât să își scoată ghearele la urma urmei, spuse ea. Poate că în sfârșit ai să devii interesantă, Elain!

Nesta văzu cum remarcile ei își atinseră scopul, chipul și postura lui Elain resimțindu-le ca pe o lovitură fizică. Nimeni nu vorbi, deși umbrele se adunară în colțurile camerei, ca niște șerpi ce se pregăteau să atace.

Durerea o făcu pe Elain să lăcrimeze și ceva se rupse în pieptul Nestei la acea expresie. Deschise gura de parcă ar fi putut cumva să șteargă totul, dar Elain spuse:

- Știi, am intrat și eu în Cazan. Și m-a prins. Și, totuși, cumva, singurul lucru la care te gândești este ce *ți-a* făcut trauma *mea.*

Nesta clipi, simțind cum rămâne goală pe dinăuntru.

Dar Elain se întoarse pe călcâie.

- Să mă căutați când vreți să începeți!

Ușile se închiseră în urma ei.

- Nu mi-a fost ușor să îi cer lui Elain să se expună unui astfel de pericol, îi spuse Feyre cu supărător de multă blândețe.

Nesta se întoarse spre Feyre:

- Nu poți *tu* să găsești Tezaurul? Ea urî fiecare cuvânt laș, urî frica din inimă, urî că, doar întrebând, își arătase preferința pentru Elain. Tu ai toată magia și ai fost Creată, chiar dacă nu de Cazan. Te-ai antrenat - ești o

războinică. Nu poți tu să-l găsești?

Liniștea se lăsă din nou, dar una diferită de data asta, ca un tunet pe cale să bubuie.

- Nu, spuse încet Feyre. Nu pot. Ea se uită la Rhys, care dădu aprobator din cap, ochii strălucindu-i.

Toată lumea se uita acum la Feyre, dar ea continuă să o fixeze cu privirea pe Nesta.

- Nu pot să risc.
- De ce? izbucni Nesta.
- Pentru că sunt însărcinată.

Se pogorî liniștea, iar apoi Cassian scoase un chiot de bucurie care o spulberă, sărind din scaun ca să îl îmbrățișeze pe Rhys.

Ei căzură într-o încurcătură de aripi și păr negru, iar Amren i se adresă lui Feyre cu ochi scânteietori.

- Felicitări, fato!

Azriel se aplecă să o sărute pe creștet pe Feyre - sau la doi centimetri de frunte.

- Știam că scutul ăla stupid nu era doar ca să încerci ceva ce te-a învățat Helion! spuse Cassian, sărutându-1 pe Rhys pe obraz înainte să se întoarcă spre Feyre și să o îmbrățișeze. Rhysand slăbi suficient scutul încât Cassian să o cuprindă în brațe, încă râzând.

Iar când Rhys renunță la scut, parfumul lui Feyre umplu camera.

Era mirosul obișnuit al lui Feyre - doar că nou. Un miros mai slab, ca al unui boboc de trandafir.

Cassian râse.

- Nu-i de mirare că ai fost un ticălos indispus, Rhys. Cred că urmează să înveți cum să devii și mai protector.

Feyre se încruntă la el și apoi își ridică privirea la partenerul ei.

- Deja am discutat despre asta. Scutul este un compromis. Amren zâmbi larg.

- Care a fost prima lui ofertă?

Feyre se încruntă.

- Că nu o să mai plece de lângă mine în următoarele zece luni.

în cazul Spiridușilor, perioada sarcinii era mai mare, aflase Nesta citind cărțile bibliotecii din Casă în primele ei săptămâni de acolo. Avea o lună în plus față de sarcina oamenilor.

- în ce lună ești? întrebă Azriel, uitându-se la stomacul încă neted al lui Feyre.

Ea își mângâie pântecul ca și când toată atenția lor o făcu să vrea să își protejeze copilul nenăscut.

- Două luni.

Cassian se întoarse spre Rhys.

- Ai ascuns asta *două luni?*

Rhys îi aruncă un zâmbet arogant.

- Ca să fiu sincer, credeam că toți o să vă dați seama până acum. Cassian râse din nou.

- Cum să ne dăm seama, când ai înfășurat-o în scutul ăla?

- Sunt un ticălos indispus, ai uitat?

Cassian zâmbi și îi spuse lui Azriel:

- O să fim unchi.

Feyre mormăi.

- Mama să îl ajute pe copilul ăsta!

Azriel zâmbi auzind-o, dar Feyre își mută privirea la Nesta.

- Felicitări! îi spuse Nesta încet surorii ei.

Doar pentru că ea nu spusese nimic, reușise Nesta să stea și să se uite la toți, la bucuria și apropierea lor, ca și când ar fi privit pe o fereastră.

Dar Feyre schiță un zâmbet.

- Mulțumesc! Știi, ai să fii mătușă.

- Chiar că zeii trebuie să-l ajute pe copilul ăsta, mormăi Cassian, iar Nesta se încruntă la el.

Ea se întoarse spre Rhys și Feyre și îl văzu pe mascul urmărind-o atent, întruchiparea calmului cu brațul în jurul umerilor partenerei lui, licărul din ochii săi fiind amenințător.

Nesta îl lăsă atunci să vadă că nu îi dorea răul lui Feyre sau copilului. O parte primitivă din ea înțelegea că Rhys nu era doar mascul, ci unul Fae, și că ar fi eliminat orice amenințare pentru partenera și copilul său. Că ar fi făcut-o lent și dureros, iar apoi ar fi plecat de lângă trupul ei sfâșiat fără nicio urmă de regret.

Instinctul de autoconservare sau probabil vreunul nou de Spiriduș o făcură pe Nesta să-și plece ușor capul, dându-i de înțeles că nu avea intenții rele, că nu i-ar fi rănit niciodată.

Și Rhys își plecă puțin capul, și asta fu tot.

- I-ai spus lui Elain? o întrebă Nesta pe Feyre.

înainte ca Feyre să-i poată răspunde, se auzi și Azriel:

- Dar lui Mor?

Feyre zâmbi.

- Elain a fost singura care a ghicit. M-a surprins vomitând două dimineți la rând. Ea dădu din cap spre Azriel. Cred că se pricepe mai bine decât tine să țină secrete.

-Am să o anunț pe Mor când se întoarce din Vallahan, rosti Rhys. Având în vedere cum ai reacționat tu, Cass, nu cred că și-ar putea ascunde entuziasmul dacă i-aș da vestea cât este acolo, chiar dacă nu le-ar spune nimic. Și nu vreau ca un posibil inamic să afle. Nu încă.

- Varian? întrebă Amren.

Nesta nu aflase cum de se încurcase femela cu prințul din Adriata al Regatului Verii. Acum presupuse că nu avea să mai afle vreodată.

-încă nu, repetă Rhys, scuturând din cap. Nu înainte să mai treacă o vreme.

Nesta își înclină capul spre sora ei.

- Deci nu poți să faci magie cât ești însărcinată?

Feyre tresări.

- Pot, dar cu darurile mele neobișnuite, nu știu cum ar putea afecta copilul. Este în regulă să mă teleportez, dar alte puteri, la începutul sarcinii, s-ar putea să-mi forțeze corpul în mod periculos. Rhys îi strânse mai mult umărul. Este o pacoste. Feyre lovi mâna care o ținea de braț. La fel de mare ca el!

Rhys îi făcu semn cu ochiul. Feyre se strâmbă, dar apoi îi spuse Nestei:

- Elain o să aibă nevoie de timp să își refolosească puterile ca să încerce să Vadă Tezaurul. Dar tu, Nesta... Ai putea să prevestești din nou viitorul.

- Cât mai repede posibil, adăugă Rhys. Timpul nu este de partea noastră.

- Tu nu ești Creată? o întrebă Nesta pe Amren.

- Nu la fel ca tine, spuse Amren și zâmbi șiret. Ți-e frică?

Nesta ignoră sarcasmul. Până și fericirea lui Cassian dispăruse.

- Am de ales? întrebă Nesta.

Dacă era vorba de ea și Elain, nu avea de ales. S-ar fi dus întotdeauna prima dacă asta însemna să o ferească de pericole pe Elain. Chiar dacă tocmai își rănise sora mai mult decât putea suporta.

- Chiar ai de ales, spuse hotărât Rhys. întotdeauna vei avea de ales aici.

Nesta îi aruncă o privire calmă.

-Am să-l caut. Se uită la pântecul surorii ei, la mâna care se odihnea acolo. Bineînțeles că am să-l caut.

Cassian voia să discute cu Rhys despre legiunile illyriene, așadar Nesta se trezi mergând singură spre ușa de la intrare a casei de lângă râu.

Ajunsese la jumătatea holului când Feyre îi strigă numele, iar Nesta se opri, chiar în fața tabloului cu

Ramiel.

Feyre schiță un zâmbet.

- Aștept cu tine până ce termină.

Nesta se abținu să nu spună „Nu te deranja“. Ele merseră în liniște spre ușa de la intrare, toate tablourile și portretele tuturor, în afară de al ei și al mamei lor, urmărindu-le.

Liniștea deveni mai încordată, aproape insuportabilă când se opriră în holul mare. Nesta nu știa ce să spună, nici ce *să facă.*

Până ce Feyre spuse:

- Este băiat.

Nesta întoarse capul spre sora ei.

- Bebelușul?

Feyre zâmbi.

- Voiam să afli tu prima. I-am spus lui Rhys să aștepte să îți zic, dar... Feyre chicoti când alte strigăte de bucurie răsunară pe hol. Presupun că acum le spune lui Az și Cassian.

Dar Nesta avu nevoie de o clipă ca să înțeleagă oferta amabilă a lui Feyre, ce-i dezvăluise...

- De unde știi ce e?

Zâmbetul dispăru de pe chipul lui Feyre.

- în timpul conflictului cu Hybernul, Cioplitorul de Oase mi-a arătat o viziune a copilului pe care urma să-l am cu Rhys.

- El de unde știa?

- Nu știu, recunoscu Feyre, atingându-și din nou pântecul. Dar nu mi-am dat seama cât de mult îmi doresc un băiat înainte să aflu că o să am unul.

- Probabil din cauză că a fost atât de urât pentru tine să ai surori. Feyre oftă.

- Nu asta voiam să zic.

Nesta ridică din umeri. Feyre ar fi putut să nu o spună, dar sentimentul era fără îndoială acolo. Tot ce se

întâmplase cu Elain...

Feyre păru să simtă la ce se gândea sora ei.

-Elain avea dreptate. Ne-am concentrat atât de mult la cum ne-a afectat trauma ei, încât am uitat că ea a fost cea care a trăit-o.

- Mie mi-a zis asta, nu ție.

- Și eu am fost vinovată de aceleași lucruri, Nesta. Tristețea întunecă ochii lui Feyre. N-a fost corect din partea lui Elain să-ți arunce doar ție adevărul în față.

Nesta nu știa ce răspuns să îi dea - nu știa unde să înceapă.

- De ce nu i-ai spus mai întâi lui Elain sexul copilului?

-Ea a descoperit sarcina. Voiam ca tu să afli ce este înaintea celorlalți.

- Nu mi-am dat seama că ții scorul.

Feyre îi aruncă o privire exasperată.

- Nu o fac, Nesta. Eu doar... Am nevoie de o scuză ca să îți împărtășesc diverse lucruri? Ești sora mea. Voiam să îți spun ție înaintea celorlalți. Asta e tot.

Nesta rămase și acum fără cuvinte. Din fericire, vocea lui Cassian umplu holul când își luă rămas-bun de la Rhys.

-Succes! spuse Feyre încet, înainte să se grăbească să îl întâmpine pe fericitul Cassian, iar Nesta își dădu seama că sora ei nu se referea doar la Tezaurul Groazei.

CAPITOLUL 22

- Crezi că Nesta poate să găsească Tezaurul? îl întrebă Azriel pe Cassian când se relaxară în salonul care le separa dormitoarele, flăcările pârâind în șemineul din fața lor.

Noaptea devenise destul de friguroasă încât să aibă nevoie de un foc, iar Cassian, căruia îi plăcuse dintotdeauna toamna, în ciuda ticăloșilor din Regatul Toamnei, savura căldura.

- Așa sper, evită Cassian răspunsul.

Nu suporta gândul că Nesta se expunea pericolului, dar îi înțelegea pe deplin motivația. Dacă ar fi avut de ales între a-și pune unul dintre frați în pericol sau de a se pune pe el, s-ar fi ales *întotdeauna* pe sine. Deși tresărise la fiecare cuvânt aspru pe care i-1 adresase Nesta lui Elain, nu putea neglija frica și dragostea din spatele deciziei ei. Putea doar să admire că se oferise voluntară - dacă nu pentru binele lumii, atunci ca să-și țină sora în siguranță.

- Nesta chiar ar trebui să aibă o viziune, spuse Azriel.

Cassian se uită spre fotoliile în care stătuseră în fața focului de atât de multe ori, încât era o regulă nescrisă ca Azriel să-l aleagă pe cel din stânga, mai aproape de fereastră, iar Cassian pe cel din dreapta, mai aproape de

ușă. Un al treilea era în stânga lui Azriel, de obicei pentru Rhys, și al patrulea în dreapta lui Cassian, întotdeauna pentru Mor. O pernă aurie mărginită cu dantelă împodobea cel de-al patrulea scaun, un semn permanent că era al ei. Amren arareori stătea aici suficient de mult timp încât să vadă camera asta, deci ei nu-i fusese niciodată pregătit un loc.

- Nesta nu este în stare să vadă viitorul, spuse Cassian. Nici măcar nu știm ce putere mai are.

Dar Elain le confirmase tuturor: ambele surori mai aveau încă puterile dăruite de Cazan. Dacă erau la fel de mari ca înainte, el nu știa.

- Totuși, știi, replică Azriel. Ai văzut-o - chiar și atunci când nu strălucește în ochii ei.

Cassian nu povestise nimănui despre treapta cu urme clare de degete arse pe care o găsise. Se întrebă dacă Azriel aflase cumva de ele, știrea fiindu-i adusă de spionii lui.

- Ea este schimbătoare acum. Ultima dată când a avut o viziune, s-a terminat prost. Cazanul *s-a uitat* la ea. Iar apoi a luat-o pe Elain.

Astăzi văzuse toate amintirile îngrozitoare licărind în fața ochilor Nestei. Și chiar dacă el înțelegea că Elain spusese adevărul, revendicând trauma acelei amintiri, Cassian cunoștea personal groaza și durerea provocată de răpirea și rănirea unei persoane dragi.

Azriel înțepeni.

- Știu! La urma urmei, am dat o mână de ajutor ca să o salvăm pe Elain.

Az nici măcar nu ezitase înainte să intre în mijlocul taberei de război a Hybernului.

Cassian își sprijini capul de spătarul scaunului, foșnindu-și aripile prin spațiile goale menite să le

găzduiască.

- Nesta o să aibă singură o viziune, în cele din urmă, dacă este capabilă.

-Dacă Briallyn și Koschei găsesc doar unul dintre obiectele Tezaurului Groazei...

-Las-o mai întâi pe Nesta să încerce singură. Cassian se uită în ochii lui Az. Dacă intervenim și îi ordonăm să o facă, o să dea greș. Las-o să își epuizeze celelalte opțiuni înainte să își dea seama că doar una este viabilă.

Azriel îi studie chipul, apoi dădu serios din cap.

Cassian expiră, privind flăcările ce săreau și pâlpâiau.

- O să fim unchi, spuse el după o clipă, incapabil să își mascheze mirarea din glas.

Chipul lui Azriel se umplu de mândrie și bucurie.

- Este băiat.

Nu era o garanție că primul născut al Marelui Lord avea să fie moștenitorul său. Câteodată magia aștepta o vreme să decidă, și adesea sărea peste ordinea nașterii. Uneori găsea în schimb un văr. Alteori, abandona descendența. Sau alegea moștenitorul în clipa nașterii, în reverberațiile primelor țipete ale nou-născutului. Totuși, pentru Cassian nu conta dacă fiul lui Rhys îi moștenea puterea fantastică sau doar o picătură.

Nici pentru Rhys nu ar fi contat. Pentru niciunul dintre ei. Acel băiat era deja iubit.

- Mă bucur pentru Rhys, spuse Cassian încet.

- Și eu.

Cassian se uită la Az.

- Crezi că ai să fii vreodată pregătit pentru unul? „Ai să fii vreodată pregătit să îi mărturisești lui Mor ce este în inima ta?“

- Nu știu, spuse Azriel.

- îți dorești un copil?

- Nu contează ce vreau.

Cuvinte distante, care îl împiedicară pe Cassian să mai insiste. El era încă fericit să joace rolul de tampon între Mor și Azriel, dar în ultima vreme se schimbase ceva. La amândoi. Mor nu mai stătea lângă Cassian, sprijinindu-se de el, iar Azriel... privirile dulci pe care i le arunca se împuținaseră, se răriseră. Cassian nu știa de ce.

- *Tu* vrei un copil? întrebă Az.

Cassian nu reuși să nu se gândească la el și Nesta, lipiți de zidul de la etajul inferior, mângâindu-1 exact așa cum îi plăcea lui, gemetele ei fiind ca o muzică plăcută.

O lăsase nesatisfacută - fugise înainte ca el să se revanșeze. După întâlnirea de mai devreme, se dusese în Windhaven și nu o văzuse la cină. Nici măcar nu era sigur ce naiba i-ar fi spus, cum ar fi purtat o conversație.

Era ca târgul neterminat tatuat pe spatele lor, acel dezechilibru al plăcerii. Și o chestiune pe care ar fi putut s-o numească fără rușine mândrie masculină. Acum ea avea avantajul. Păruse foarte îngâmfată când îl întrerupsese cu replica ei.

El dădu din picior și se încruntă la foc.

-Cassian?

Masculul își dădu seama că Azriel îl întrebase ceva. Corect - dacă-și dorea un copil.

- Bineînțeles că vreau copii.

Se gândea adesea la asta, la ce fel de familie și-ar fi întemeiat, cum s-ar fi asigurat că odraslele lui nu și-ar fi petrecut o clipă gân- dindu-se că erau neiubite sau nedorite; nu ar fi fost niciodată flămânde, speriate, înghețate sau suferind.

Dar niciodată nu apăruse o femelă care să îl tenteze suficient încât să lupte pentru acel viitor.

în sinea lui, presupunea că asta își dorea: legătura dintre parteneri. Ceea ce văzuse între Feyre și Rhys.

Cassian expiră din nou și se ridică în picioare. Azriel ridică tăcut o sprânceană.

Cassian se îndreptă spre ușă. Până nu-și lua revanșa, nu putea să se odihnească, să se concentreze. Când păși pe hol, mormăi fără să privească înapoi:

- Fă-te că nu vezi, supraveghetorule!

Ghemuită în pat, cu o carte sprijinită pe cuvertura groasă, Nesta tocmai ajungea la primul sărut fierbinte din ultimul roman când auzi o bătaie în ușă.

închise cartea și se ridică pe perne.

-Da?

Mânerul se răsuci, și iată-l!

Cassian era încă îmbrăcat cu hainele de piele, solzii suprapuși fiind plini de umbre și făcându-l să pară o bestie mare și agitată când închise ușa.

El se rezemă de stejarul sculptat, aripile înălțându-i-se mult deasupra capului, ca două piscuri montane.

- Ce este? Nesta lăsă cartea pe noptieră, ridicându-se mai mult. El își coborî privirea la cămașa ei de noapte din mătase, fără mâneci, apoi reveni repede la chipul ei. Ce este? întrebă din nou, în- clinându-și capul. Părul despletit îi căzu peste un umăr, iar ea văzu că el observă și asta.

- Nu te-am văzut niciodată cu părul despletit, zise el cu o voce răgușită.

Nesta și-l purta întotdeauna împletit și prins cu agrafe. Se încruntă la cosițele care-i cădeau spre talie, auriul din castaniu licărind în lumina slabă.

- Este o pacoste când este despletit!

- Este frumos.

Nesta înghiți când își ridică privirea. Deși ochii lui

străluceau, rămase rezemat de ușă, cu mâinile la spate, ca și când s-ar fi abținut.

Parfumul lui pluti spre ea, mai închis și mirosind a mai mult mosc decât de obicei. Ea ar fi pariat toți banii pe care nu îi avea că era mirosul excitării lui.

Asta îi mări pulsul, ea simțind că se îndepărtează atât de mult de judecata sănătoasă, încât bâjbâi după lesa-i care dispărea. Era inacceptabil să îi permită să o afecteze atât de ușor și de mult.

Nu îndrăzni să se uite mai jos de talia lui când zâmbi calm.

- Ai venit pentru mai mult?
- Am venit să-mi achit datoria.

Cuvintele lui erau guturale. Pe sub pătură, ea își strânse degetele de la picioare, dar vocea îi rămase surprinzător de calmă.

- Ce datorie?
- De aseară.

Vorbea ca și când nu ar mai fi avut timp pentru sarcasm și amuzament. Privirea îi coborî mai jos de chipul ei, observându-i pulsul mărit.

- Avem treburi neterminate.

Ea căută orice ca să se păzească de el.

- Mândria masculină este un lucru de mirare. Când el nu-i răspunse, mai ridică o barieră între ei. De ce ai venit? Ai spus destul de clar că a fost o greșeală ceea ce s-a întâmplat aseară.

El nu accepta un refuz.

- Nu am spus așa ceva.

Atenția îi rămase fixată la pulsul ei mărit.

-Nici nu a fost nevoie. Am văzut-o în ochii tăi.

Cassian se uită brusc în ochii ei.

- Singura greșeală a fost că am terminat înainte să te pot gusta.

Nesta știa că nu se referea la gura sau la pielea ei.

- Singura greșeală a fost că ai fugit înainte să îngenunchez, continuă Cassian.

Nesta începu să respire sacadat.

- N-au să-ți zică prietenii tăi că *asta* e o greșeală?

Ea gesticulă în aerul dintre ei.

- Prietenii mei nu au nicio legătură cu asta. Cu ce vreau de la tine. Masculul îi vorbi atât de hotărât, încât ei îi tresăriră sânii. Privirea îi coborî din nou, iar când îi văzu sfârcurile întărite pe sub cămașa de noapte de mătase...

Toată ființa lui părea să se concentreze la asta. La ea. Toți cei cinci sute de ani de când era un războinic instruit, un prădător de vârf. Toți... concentrați la ea.

Evaluarea lui o învălui ca o rafală de vânt, de foc.

- Cum rămâne cu antrenamentul? șopti ea.

- Asta nu face parte din antrenament.

Ochii lui se întunecaseră complet.

Pielea ei se strânse, devenind aproape dureroasă când simți o zvâcnire fierbinte între picioare.

- Nesta!

O notă stăruitoare i se strecurase în glas. El tremura, ușa din spatele lui huruind din cauza controlului pe care și-1 pierdea.

Nesta se uită atunci. Mai jos de talia lui. La ce i se forța în pantaloni.

Mintea i se goli, pe lume râmând doar ea, el și spațiul dintre ei.

Cassian mormăi, sunetul fiind și o rugăminte.

- Asta nu are nimic de-a face cu antrenamentul sau cu orice altceva, se forță Nesta să spună. Este doar sex.

- Doar sex, repetă Cassian, deși ceva se schimbă în expresia lui.

Cu siguranță urma să fie o greșeală, ceva pentru care avea să plătească și să sufere. Dar nu era în stare să îl

respingă. Să-și refuze trăirile. Era de acord, însă doar pentru seara asta.

Așadar, Nesta îi întâlni din nou privirea, studie fiecare centimetru care tremura de reținere și spuse „Da“.

Cassian se avântă asupra ei ca un animal eliberat din cușcă, iar ea abia avu timp să se răsucească spre marginea patului înainte ca buzele lui să le strivească pe ale ei, devorându-le și revendicând-o.

Sunetele profunde ca un tors de pisică vibrară din pieptul lui prin degetele ei când îi scoase jacheta și cămașa, sfâșiind materialul. Cassian își dezlipi buzele de ale ei, suficient de mult timp încât să își azvârle cămașa, materialul agățându-i-se de aripi înainte să cadă pe podea. Apoi fu din nou asupra ei, urcând în pat, iar Nesta își depărtă picioarele, lăsându-i corpul să se culcușească în spațiul dintre coapse.

Nu se putu abține să nu geamă când el își împinse șoldurile într-ale ei, pantalonii lui de piele alunecând pe ea. îi băgă limba în gură și o sărută pasional, strecurându-și o mână pe coapsa goală și trăgându-i cămașa de noapte. Când ajunse la șoldul ei și tot nu dădu peste lenjeria intimă, șuieră. Se uită unde își lipea vigoarea de ea și își dădu seama că doar pantalonii de piele îl separau de umezeala ei.

Nesta tremura, și nu de teamă, când el îi ridică mai mult cămașa de noapte cu o mână tremurândă. I-o ridică spre buric, iar apoi se uită la ea, goală și strălucitoare, lipită de umflătura din pantalonii lui. Gâfâi, și Nesta așteptă atingerea brutală și provocatoare, dar Cassian doar se aplecă și o sărută pe gât.

Tandru, convingător. O sărută pe umăr, iar ea tremură. Tremură mai mult când masculul își trecu limba peste acel loc. îi sărută și-i linse adâncitura dintre cele

două clavicule.

îi dădu bretelele cămășii de noapte în jos, pe brațe. îi sărută claviculele. Cu fiecare sărut, trase și mai mult în jos gulerul cămășii. Până când respirația lui îi încălzi sânii goi.

Cassian scoase un sunet gutural, ca un soi de creatură înfometată și chinuită. Se uită la sânii ei, iar ea nu putu să respire sub privirea arzătoare. Nu reuși să-și tragă sufletul când el își plecă fruntea și îi cuprinse sfârcul cu buzele.

Nesta se arcui pe pat, scoțând un sunet slab.

Cassian repetă mișcarea cu celălalt sân, iar apoi își trecu dinții peste vârful sensibil înainte să îl muște ușor.

Atunci ea gemu, dându-și capul pe spate și ridicându-și pieptul spre el într-o rugăminte tăcută.

Cassian râse întunecat și se întoarse la celălalt sân, zgâriindu-1 ușor cu dinții, tachinând-o, mușcându-1.

Nesta întinse mâinile spre Cassian, spre locul unde rămase nemișcat între picioarele ei. Avea nevoie de el - acum. Nu-i păsa dacă-1 simțea cu mâna sau înlăuntrul său.

Dar Cassian pur și simplu se retrase. Se ridică și îngenunche în fața Nestei. Studie picioarele depărtate de sub el, cămașa de noapte adunată în jurul taliei, tot ce era expus pentru el. Festinul pe care trebuia să îl devoreze.

-îți sunt dator, spuse cu vocea guturală care o făcu să se zvârcolească.

îi privi șoldurile unduindu-se și îi cuprinse coapsele cu mâinile mari și puternice. Așteptă să-i dea de înțeles că știa ce voia el. Ce visase ea atâta vreme, în orele întunecate ale nopții.

- Da, îi răspunse în șoaptă, gâtuită de emoție.

Cassian îi zâmbi feroce și masculin și îi apucă și mai bine coapsele goale, depărtându-le mai mult. își lăsă

capul în jos, iar ea nu văzu decât părul lui brunet, aurit de lumina lămpilor, și aripile superbe ce se ridicau deasupra amândurora.

Masculul nu pierdu timpul cu atingeri blânde și sărutări.

Făcându-și loc cu o mână, își trecu limba chiar pe mijloc.

Lumea se rupse, își reveni și se rupse din nou. Văzu cât era de umedă și-și coborî cealaltă mână ca să își aranjeze umflătura din pantaloni.

O linse din nou, zăbovind asupra clitorisului, sorbindu-l și mușcându-l ușor înainte să se retragă.

Nesta se arcui, incapabilă să-și înghită geamătul.

Cassian își plimbă limba în jos fără să se grăbească, și-i apăsă abdomenul cu o mână, liniștind-o când o pătrunse mai adânc decât se așteptase ea, iar Nesta nu fu în stare să gândească, să facă altceva în afară de a se bucura de asta, de el...

- Ești mai delicioasă decât am visat, mormăi, croindu-și din nou loc spre punctul sensibil cu atingeri chinuitoare.

Nesta scânci, iar el își mișcă limba acolo. Scâncetul ei se transformă într-un țipăt, iar Cassian râse, mișcându-și iarăși limba.

Orgasmul luă forma unui văl strălucitor, necontrolat, dar care se apropia.

- Ce umedă ești, șopti masculul și-i linse labiile mici de parcă ar fi fost hotărât să soarbă fiecare picătură din ea. întotdeauna ești atât de umedă pentru mine, Nesta?

Ea nu avea de gând să-i dea satisfacție spunând adevărul. Dar nu se putea gândi la nicio minciună, cu limba lui care o tot chinuia, convingând-o, dar încă refuzându-i apăsarea și împingerile neobosite de care avea atâta nevoie.

Cassian chicoti ca și când ar fi știut deja răspunsul. Lingând-o, părul său mătăsos îi atinse pântecul și își ridică privirea ca să se uite în ochii ei.

Când privirile li se întâlniră, își strecură un deget în ea.

Nesta țipă, iar el își mișcă mâna de pe coapsa ei ca să-i despartă iar labiile când linse acel loc în timp ce o pătrundea cu degetul într-un ritm lent și chinuitor.

Mai mult - ea își dorea mai mult. își undui șoldurile spre el destul de tare, încât să îi împingă degetul mai adânc.

- Ce lacomă ești, îi șopti, și-și scoase degetul aproape complet. Doar ca să mai bage unul.

Atunci, Nesta se dezlănțui pe deplin. Renunță la bun simț și mândrie când cele două degete o umplură. El o linse și o ronțăi delicat, iar orgasmul se adună în jurul ei ca o ceață irizantă.

Cassian mormăi din nou, lăsându-se în voia dorinței care îl motiva, iar reverberațiile sunetului răsunară în locuri din ea care nu fuseseră atinse. Scoțându-și degetele și pătrunzând-o din nou, dân- du-i labiile la o parte și umplând-o, o gustă și o savură.

Nesta îi călări mâna și fața, frecându-se de el cu dezinvoltură.

- Pe toți zeii! Cassian îi zgârie ușor pielea cu dinții. Nesta!

Sunetul numelui ei pe buzele lui, aproape de cel mai sensibil punct, îi împrăștie mintea în eternitate.

Forța orgasmului o făcu să se aplece peste marginea patului, iar el deveni lacom, continuând să o pătrundă cu degetele, atingând-o cu limba și buzele, ca și când ar fi vrut să îi devoreze toată plăcerea. Nu se opri înainte ca ea să se prăbușească pe saltea, să se moleșească și să tremure, încercând să își vină în simțiri.

Nesta rămase goală și în agonie când el își scoase degetele, depărtarea limbii și gurii lui de locul dintre picioarele ei fiind ca un sărut rece.

Cassian încă respira greoi când se ridică și se uită la ea.

Nesta nu putea să se miște - nu își amintea cum. Nimeni nu îi mai făcuse vreodată așa ceva. Nimeni nu o mai făcuse să se simtă astfel.

Plăcerea o lăsase fără suflare. Ca și când lumea ar fi putut fi refăcută cu forța care izbucnise din ea.

Nesta se uită la mușchii sculptați ai pieptului său, la aripile și chipul frumos.

Se întinse spre penisul pe care voia să îl simtă, să îl guste, dar el se dădu jos din pat.

Cassian își luă cămașa și se îndreptă spre ușă.

- Acum suntem chit.

CAPITOLUL 23

Urmărind-o pe Nesta atingând orgasmul, Cassian avusese o trăire aproape religioasă. Momentul îl zdruncinase profund și doar voința și mândria îl împiedicaseră să ejaculeze din nou în pantaloni. Doar voința și mândria îl făcuseră să se dea jos din pat când ea se întinsese spre el. Doar voința și mândria îl îndemnaseră să părăsească încăperea, când singurul lucru pe care și-1 dorea era să-și înfigă bărbăția in căldura ei plăcută și strâmtă și să o călărească până ar fi urlat amândoi.

Nu reuși să scape de gustul ei perfect. Nici când se spălă înainte de culcare. Nici atunci când se masturbă udând cearșafurile. Nici la micul dejun. îi tot simțea

pielea fierbinte și catifelată. Se spălase pe mâini de zece ori înainte să o vadă pe Nesta în ringul de antrenament, și tot îi simțea mirosul și gustul.

Cassian își alungă imediat gândul. Ignoră faptul că probabil Nesta se simțise bine în mâinile și sub atingerea limbii lui, dar incomparabil cu modul în care s-ar fi simțit dacă s-ar fi culcat cu ea. Fusese destul de strâmtă încât să-și dea seama că ar fi fost un paradis și o nebunie - distrugerea lui. Și se umezise atât de mult pentru el, că știa că ar fi făcut lucruri regretabile ca să mai guste o dată acea umezeală.

Totuși, Nesta care apăru pe ringul de antrenament fu acea pe care o vedea în fiecare dimineață.

Cassian nu zări nicio roșeață în obraji și nicio scânteie în ochi, care să-i dea de înțeles că și ea se simțise bine.

Dar poate din cauză că Azriel venea în urma ei.

Fratele lui îi aruncă o privire și rânji. Az știa. Ori simțea mirosul lui Cassian în Nesta, ori îl simțise pe al ei pe pielea lui Cassian, chiar și din cealaltă parte a ringului.

Cassian nu regreta ce făcuse cu ea. Deloc. Și poate era din cauză că trecuseră doi ani de când făcuse sex, dar nu își aducea aminte ultima dată când se lăsase subjugat de propriile-i nevoi de bază.

O părticică din creierul lui îi șoptea contrariul. El o ignoră. O ignora deja de ceva timp.

- ‘Neața, Az! spuse Cassian vesel. El dădu din cap spre Nesta. Nes! Cum ai dormit?

Ochii ei licăriră cu o furie care o stârni pe a lui, dar apoi zâmbi calmă.

- Ca un bebeluș!

Așadar, urma să fie un joc în care aveau să vadă care dintre ei putea pretinde mai mult timp că nu se

întâmplase nimic - care dintre cei doi putea să pară cel mai puțin afectat.

Cassian îi aruncă un zâmbet care o înștiință că accepta provocarea și că avea s-o facă să se târască înainte de final.

Nesta începu să își dezlege șireturile cizmelor.

El făcu semn din cap spre Azriel.

- De ce ai venit aici?

- M-am gândit să mă antrenez și eu înainte să îmi încep ziua, spuse Az, umbrele lui zăbovind sub boltă ca și când s-ar fi temut de lumina strălucitoare a soarelui din ring. Nu întrerup nimic, nu-i așa?

Cassian ar fi putut jura că degetele Nestei înțepeniră pe șireturile bocancilor.

- Nu întrerupi nimic, îi răspunse tărăgănat. începem lupta corp la corp.

- Partea care-mi displace cel mai mult, spuse Azriel.

- De ce? întrebă Nesta scoțându-și cizmele.

Az o urmări intrând desculță în ring.

- Prefer lupta cu sabia. Lupta corp la corp presupune prea mult contact ca să îmi placă.

-Nu îi place să se mânjească pe față cu transpirația altuia, spuse Cassian chicotind.

Azriel își dădu ochii peste cap, dar nu negă.

Nesta îl privi pe îmblânzitorul umbrelor cu o sinceritate de care majoritatea se fereau. Azriel îi aruncă o privire calmă de care cei mai mulți fugeau.

Până și Feyre ezitase la început în preajma lui Az, dar Nesta îl privi la fel de ferm și evaluator ca pe toți ceilalți.

Poate că de aceea Azriel nu spusese nimic rău despre Nesta. Nu păruse niciodată înclinat să se certe cu ea. Nesta îl vedea și nu se temea de el. Nu mulți erau cei care își permiteau asta.

- Arătați-mi cum vă luptați, spuse Nesta. Vreau să știu cu ce mă confrunt, adăugă când Azriel clipi. Ce am văzut în luptă era diferit, nu-i așa? întrebă când niciunul dintre ei nu zise o vorbă.

- Da, îi răspunse Cassian. E altceva față de ceea ce facem aici, dar presupune o altfel de luptă.

Umbrele întunecară ochii Nestei, ca și când amintirea câmpului de luptă ar fi bântuit-o.

- N-o să începem deocamdată antrenamentul de luptă, spuse el.

Probabil aveau să treacă mai mulți ani. Az o privea ca și când și el ar fi observat umbrele din ochii ei.

- Vrei să ne luptăm puțin? îl întrebă Cassian. A trecut o vreme de când n-am mai șters podeaua cu tine.

Trebuia să își consume energia - dorința rămasă, care îl agita încă de noaptea trecută. Trebuia să o elimine din corp prin mișcare și respirație.

Az își roti un umăr, netulburat și calm, ochii strălucindu-i ca și când ar fi observat nevoia lui Cassian de a-și consuma energia acumulată. Dar Az își scoase jacheta și cămașa, lăsând pietrele Siphon de pe dosul mâinilor, fixate în jurul încheieturilor și printr-o buclă de degetul mijlociu. Cassian procedă la fel când își scoase cămașa.

Privirea Nestei îl sfredeli din partea cealaltă a ringului. Cassian probabil că își încordase mușchii stomacului când se apropiase de cercul trasat cu cretă. Az scutură din cap și mormăi:

- Jalnic, Cass!

Cassian îi făcu semn din ochi, dând din cap spre stomacul la fel de musculos al fratelui său.

- Unde te-ai antrenat zilele astea?
- Aici, îi răspunse Azriel. Noaptea!

După ce se întorcea din misiunile de spionaj.

-Nu poți să dormi?

Cassian luă o poziție de luptă.

O umbră se răsuci în jurul gâtului lui Azriel, singura suficient de curajoasă să înfrunte lumina soarelui.

- Cam așa ceva, spuse el și luă poziția de luptă în fața lui Cassian.

Cassian o lăsă baltă, știind că Az i-ar fi spus deja dacă ar fi vrut să împărtășească și ce îl urmărise atât de mult încât să se antreneze noaptea, în loc să o facă dimineața, împreună cu ei. Cassian îi explică Nestei, care stătea la câțiva pași în afara ringului de cretă:

- O să ne mișcăm la viteză maximă, apoi o să ne oprim și eu am să îți dau mai multe detalii. Bine?

Trebuia să își consume energia asta înainte să îndrăznească să se apropie de ea.

Nesta își încrucișă brațele cu o expresie atât de neutră, încât el se întrebă o clipă dacă își imaginase că seara trecută se aflase cu capul între picioarele ei.

Alungându-și gândul, se uită din nou la Az. Privirile li se întâlniră, chipul lui Az fiind la fel de inexpresiv ca al Nestei, iar Cassian dădu din cap. „începem!“

Lupta începu cu mișcarea picioarelor: se rotiră lent, evaluân- du-se, fiecare așteptând ca și celălalt să își dezvăluie prima mișcare.

Cassian cunoștea trucurile lui Az. Știa ce parte prefera Az și cum îi plăcea să lovească.

Problema era că și Az îi știa toate tehnicile și neajunsurile.

își dădură din nou târcoale, Cassian bătând din picioare un ritm constant pe pământul uscat.

- Ei, bine? îl întrebă pe Az. De ce nu-mi arăți la ce te-au ajutat toate meditațiile nocturne?

Az zâmbi, refuzând să muște momeala.

Soarele strălucea în înaltul cerului, încălzind pielea

goală și părul lui Cassian.

- Chiar asta e tot? întrebă Nesta. Vă dați târcoale și vă tachinați?

Cassian nu îndrăzni să se uite la ea. Nici măcar o clipă. De îndată ce ar fi clipit măcar în direcția ei, Azriel ar fi atacat și ar fi atacat dur. însă...

Cassian zâmbi. Și se uită spre Nesta.

Az căzu în capcana lui, atacându-1 în sfârșit.

Cassian, așteptându-se la asta, întâmpină pumnul pe care Az îl ridicase în fața lui, blocându-1, deviindu-1 și atacând la rândul său. Az încasă lovitura, se feri de cea de-a doua și ținti coastele expuse ale lui Cassian.

Cassian îi blocă mișcarea, ripostă, apoi începu lupta.

Se atacară cu pumnii, picioarele și aripile, își blocară mișcările, lovind cu picioarele și călcând apăsat, respirând sacadat în încercarea de a trece de apărarea celuilalt. Niciunul dintre ei nu lovea cu toată forța - nu așa cum ar fi făcut-o într-o luptă reală, când un pumn putea rupe un maxilar. Dar foloseau destulă forță încât pe Cassian să îl doară coastele și Az să expire zgomotos când primul îl lovi din întâmplare în stomac. Az reuși să-și tragă suflarea răsu- cindu-se - altfel, lupta s-ar fi terminat atunci.

Rotindu-se în ring, lovind cu pumnii și dezgolindu-și feroce dinții, ei se concentrară la luptă transpirând în soare și respirând. Se născuseră pentru așa ceva, înduraseră secole de antrenament care le transformaseră trupurile în instrumente violente. Să le permită corpurilor să se poarte cum voiau era un fel de libertate.

Ritmul luptei se înteți și până și Cassian începu să respire sacadat. Deși era mai masiv, Azriel era foarte rapid - erau la fel de buni. Ar fi putut să se lupte ore în șir, dacă s-ar fi înfruntat cu adevărat ca inamici. Ar fi putut să o facă zile la rând, dacă ar fi fost adversari într-unul dintre vechile războaie, unde toate bătăliile se

opriseră ca să vadă marii eroi luptând corp la corp.

Dar timpul nu era nelimitat, iar el trebuia să îi predea o lecție Nestei.

- Bun, gâfâi Cassian printre dinți când blocă lovitura de picior a lui Az și sări un pas înapoi, dându-i din nou târcoale. Cine dă următoarea lovitură câștigă.

-Este ridicol, îi răspunse Az gâfâind. Continuăm până când unul dintre noi mănâncă pământ.

Az era foarte competitiv. Nu era încrezut și arogant, așa cum se știa Cassian înclinat să fie, și nici posesiv ca Amren. Nu, era liniștit, crud și mortal. Cassian pierduse șirul jocurilor pe care le jucaseră de-a lungul secolelor, unul dintre ei sigur de victorie, doar ca Az să dezvăluie o strategie învingătoare. Sau la câte jocuri de cărți ori șah rămăseseră doar Rhys și Az, în timp ce Cassian și Mor renunțaseră și începuseră să bea.

Ei își dădură din nou târcoale, dar Az întoarse capul spre Nesta, cu ochii mari.

Cassian se uită, inima sărindu-i din piept...

Azriel îl lovi cu pumnul în maxilar destul de puternic și Cassian se clătină. Dând înapoi și echilibrându-se, el înjură.

Az râse încet, ochii licărindu-i. Apelase la același truc pe care îl folosise Cassian la început, jucase singura carte care l-ar fi făcut pe Cassian să își mute atenția de la adversar.

Se mai întâmplase - împotriva Hybernului. Nesta îi strigase numele și chiar și în ceața de pe câmpul de luptă, el își abandonase soldații ca să se grăbească spre ea, fără să îi pese de nimic altceva, dorindu-și numai să ajungă să o salveze.

Doar că Nesta îl salvase. Și îi strigase numele ca să îl scoată din raza de acțiune a Cazanului.

Soldații lui fuseseră spulberați după o clipă. Iar când se uitase la chipul ei, înțelesese ceva - ceva care în

ultimul an și jumătate se sfâșiase și se răcise.

Cassian își roti umărul, cu mâna pe maxilar, când îl făcu pe Az ticălos.

Az râse din nou, iar ei se întoarseră spre Nesta.

Ea rămase calmă, dar o roșeață ușoară îi coloră obrajii.

Vântul nu batea, ca să îi poarte mirosul spre el, însă după cum înghițea când se uita la ei...

Azriel tuși și plecă să se spele.

- îți curg balele, îi spuse Cassian, iar Nesta înțepeni.

- Dacă m-a ispitit ceva, spuse ea furioasă intrând în ring, a fost că l-am văzut pe Azriel dându-ți un pumn în față.

Cassian îi făcu semn să adopte poziție de luptă.

- Continuă să îți spui asta, Nes!

- Ce știi despre Tezaurul Groazei?

- Despre ce?

Gwyn se întoarse de la biroul unde Nesta o găsise pe preoteasă cântând încet, cel poziționat chiar în fața ușii închise a biroului lui Merrill.

- Tezaurul Groazei, spuse Nesta, tresărind la durerile din corp când se așeză pe marginea biroului lui Gwyn. Trei obiecte antice...

Gwyn scutură din cap.

- N-am auzit niciodată despre așa ceva.

Nesta era încă transpirată după antrenamentul cu Azriel și Cassian. Ei o învățaseră cum să dea cu pumnul și picioarele și îi arătaseră pași pe care îi făcuseră cu ușurință și niciunul nu răsese când ea fusese neîndemânatică sau lipsită de grație.

Fusese copleșitor să îi vadă luptându-se. Siluetele lor

frumoase, tatuate, cu cicatrice și mușchi sculptați, strălucind de transpirație când se luptau cu o ferocitate și inteligență așa cum nu mai văzuse... Și ea transpirase între timp, întrebându-se cum ar fi fost să stea între cei doi masculi, lăsându-i să își îndrepte toată atenția letală în direcția venerării ei.

Elain ar fi leșinat dacă ar fi auzit asemenea lucruri. Și să audă că Nesta fusese deja în pat cu doi masculi în același timp, nu o dată, ci de două ori, și savurase fiecare clipă. Dar masculii cu care fusese Nesta nu semănau cu Cassian și Azriel. *Nu fuseseră* Cassian și Azriel.

Nesta se forțase să se concentreze în timpul lecției, dar imediat ce îi lăsase în ringul de antrenament, gândurile necurate se abătuseră asupra ei, distrăgând-o în drumul ei prin bibliotecă. Gândul de a-i face felație lui Cassian în timp ce Azriel o penetra din spate, amândoi posedând-o în tandem...

Discuția cu Gryn despre Tezaurul Groazei o trezise destul de repede.

- Se pare că Tezaurul e însoțit de o vrajă care-i face pe oameni să uite că există, îi spuse Nesta lui Gwyn, explicându-i pe scurt ce era și dându-i vagi detalii despre motivul pentru care era căutat. Nu zise nimic de regina Briallyn, Koschei sau Cazan, ci doar că Tezaurul trebuia găsit repede. Și că Gwyn nu trebuia să povestească nimănui asta.

Nesta presupunea că, făcând asta, încălca direct ordinul lui Rhys de a nu divulga nimic, dar... la naiba cu el.

Când termină de vorbit, Gwyn era cu ochii mari și atât de palidă la față încât pistruii ieșeau în evidență.

- Și trebuie să îl găsești tu?

- Nu am nici cea mai mică idee de unde să încep căutarea. Ce anume să găsesc mai întâi.

Gwyn își mușcă buza de jos.

- Avem un sistem foarte bun de catalogare cu cartonașe, spuse ea gânditoare, dar se uită spre rafturile din fața lor, spre puțul deschis din subteranul bibliotecii. Dar pe ele nu scrie ce se află sub Nivelul Șapte.

-Știu!

Gwyn își înclină capul.

- Așadar, de ce ai venit la mine?

- în mod clar te pricepi la ce faci, dacă lucrezi cu cineva atât de exigent ca Merrill. Când ai o clipă liberă, aș aprecia dacă mi-ai da o mână de ajutor sau dacă doar m-ai îndrepta în direcția potrivită.

- Lasă-mă să termin de verificat capitolul ăsta, iar apoi să văd ce pot descoperi.

Nesta schiță un zâmbet încordat.

- Mulțumesc!

Gwyn flutură o mână.

- Să găsesc obiectele ca să ne ajute regatul să protejeze lumea este oarecum captivant. Cam pe cât de captivată pot să fiu zilele astea, dar va fi o aventură.

- Ai putea să vii la antrenament, dacă îți dorești un alt soi de aventură, spuse prudentă Nesta.

Gwyn schiță un zâmbet.

- Mă tem că nu este pentru mine.

- De ce nu?

Gwyn gesticulă spre hainele din piele ale Nestei și

- Nu sunt o

solzii suprapuși.

- Nici eu nu sunt. Dar ai putea fi.

Gwyn scutură din cap.

- Nu cred. Dacă aș fi vrut să fiu războinică, aș fi facut-o din copilărie. în schimb, m-am oferit să fiu ucenică... și asta sunt.

- Nu trebuie să renunți la un lucru ca să fii altul. Antrenamentul este exercițiu. înveți să respiri, să te întinzi și să lupți. Nu studiezi clanul Valkyrie pentru Merrill? S-ar putea să te ajute să înțelegi mai multe. Nesta își atinse o coapsă. Iar eu deja îmi dezvolt mușchii. După două săptămâni, văd diferența.

- De ce i-ar trebui unei preotese coapse musculoase?

Nesta miji ochii când Gwyn se întoarse la lucru.

- Cassian e de vină?

- Cassian este un mascul bun și onorabil.

- Știu că este. Știuse dintotdeauna asta. Dar prezența lui Cassian te face să eziți? insistă ea.

în dimineața asta nu dăduse de înțeles ce se întâmplase cu o seară în urmă între ei. Ca și când datoria dintre ei ar fi fost plătită, iar el n-ar mai fi fost interesat să o atingă. Ca și când și-ar fi satisfăcut o dorință și nimic mai mult. Sau poate că nu îi plăcuse la fel de mult ca ei.

Faptul că-și petrecea atât de mult timp gândindu-se la asta o neliniștea.

Gwyn nu-i răspunse, iar Nesta își dădu seama că nu trebuia să insiste, pentru că ucenica roși, plecându-și ușor capul. Rușine - îi era rușine și frică.

Ceva se strânse în pieptul Nestei când începu să se îndepărteze.

- Bine! Anunță-mă dacă afli ceva despre Tezaur!

Cât lucră, Nesta se gândi la conversația lor. Verificând lista de înscrieri la ieșirea din bibliotecă, la apusul soarelui, văzu că nu fusese adăugat niciun nume.

Simți privirea lui Clotho asupra ei când studie pagina goală. Nesta se întoarse în sfârșit spre preoteasa care stătea la biroul ei cu mâinile împreunate în față. Liniștea se lăsă între ele, dar Nesta nu rosti o vorbă când plecă.

Merse spre scări în loc să se îndrepte spre camera ei sau spre sala de mese și se uită la treptele roșii care coteau.

începu să le coboare, mai lent de data asta, gândindu-se unde să pășească. Conștientiză fiecare treaptă ca pe o piesă din puzzle-urile lui Amren, pe care le examinase atent.

Coborî tot mai mult, gândindu-se la fiecare cuvânt și privire a lui Gwyn, cât lucrase în bibliotecă. Pas cu pas, își spunea cu fiecare mișcare dureroasă și tremurătoare a picioarelor. „Pas cu pas.“

Rememoră conversația. Fiecare pas era un cuvânt diferit, o mișcare sau un miros.

Nesta ajunse la cea de-a doua mia treaptă când se opri și își dădu seama ce trebuia să facă.

CAPITOLUL 2<

Cinci zile mai târziu, Cassian stătea în fața biroului marii preo- tese a bibliotecii și urmărea mișcarea fermecată a peniței. O întâlnise de câteva ori pe Clotho de-a lungul secolelor - aflase că avea un simț al umorului sec și răutăcios și o prezență liniștitoare. Se străduise să nu se holbeze la mâinile ei sau la chipul pe care îl văzuse doar o dată, când o adusese Mor, cu mult timp în urmă. Atunci fusese atât de bătută și de însângerată, încât chipul ei nu mai semăna cu un chip.

El nu știa cum se vindecase sub glugă, nici dacă Madja reușise să îi salveze fața așa cum nu reușise să îi salveze. Presupunea că nu conta cum arăta, de vreme ce izbutise să facă atât de multe cu Rhys și Mor în biblioteca asta, pe care o transformase într-un refugiu pentru femelele care îndураseră orori de nedescris.

Mama lui avusese nevoie de un asemenea loc, dar Rhys îl înființase cu mult timp după ce ea părăsise lumea asta. Se întrebă dacă mama lui Azriel se gândise măcar să vină aici sau dacă el ar fi în- demnat-o vreodată să o facă.

- Ei, bine, Clotho, spuse el, rezemându-se de spătar, înconjurat de foșnetele pergamentelor și ale robelor preoteselor ca niște bătăi de aripi, ai solicitat o audiență?

Stiloul ei făcu o înfloritură atunci când termină de

scris.

„I-am spus de două ori Nestei să nu se antreneze în bibliotecă, iar ea mi-a ignorat rugămintea.“

Cassian ridică din sprâncene.

- Se antrenează aici?

Stiloul râcâi din nou hârtia. El se uită la puțul deschis din stânga, ca și când ar fi zărit-o acolo pe Nesta. Trecuse o săptămână de la nebunia din dormitorul ei, iar ei nu vorbiseră despre asta și nici nu mai făcuseră nimic. Nu era prea sigur că ar fi fost înțelept să continue.

Pe lângă seria chinuitoare de exerciții menite să îi întărească trupul, Cassian o învățase în detaliu lupta corp la corp, pașii și mișcările care se puteau combina în nenumărate feluri. Ca să învețe fiecare pas, nu trebuia doar să aibă forță, ci și să se concentreze - să își aducă aminte ce mișcare trebuia corelată cu un pas anume, să își lase corpul să înceapă să-și amintească totul automat: o directă, un croșeu, o lovitură înaltă de picior... El pierduse șirul ocaziilor în care o surprinsese mormăindu-i corpului să își amintească astfel încât să nu se *gândească* prea mult.

Dar el știa că îi plăceau loviturile de pumn și de picior. O lumină îi strălucea pe chip când executa mișcările cursiv, ca o forță concentrată la impact. Cassian se simțise dintotdeauna astfel când făcea corect mișcările, ca și când corpul, mintea și sufletul s-ar fi aliniat și ar fi început să cânte.

„Nesta s-a antrenat constant în ultima vreme“, scrise Clotho.

- A stricat ceva?

„Nu! Dar i-am cerut să înceteze, iar ea nu a facut-o.“

El își reprimă zâmbetul. Poate că lecțiile matinale nu erau destul de solicitante.

- își neglijează îndatoririle din cauza asta?

„Nu. Asta nu contează.“

Cassian se strâmbă.

„Trebuie să faci ceva ca să înceteze cu asta“, mai scrise Clotho.

- Le deranjează pe celelalte?

„Le distrage să vadă pe cineva lovind cu pumnii și picioarele în aer.“

Cassian fu nevoit să se ferească astfel încât Clotho să nu îi citească amuzamentul pe chip.

- Am să discut cu ea. Este aici acum? El dădu din cap spre rampa înclinată. Cu permisiunea ta, bineînțeles.

Acesta era refugiul lor. Nu conta că el era un membru al curții lui Rhys sau că mai venise aici. De fiecare dată, el cerea permisiunea. Doar o singură dată nu o făcuse: când atacaseră Corbii Hybernului.

„Da. îți dau permisiunea să intri. Nesta este la Nivelul Cinci. Poate reușești să o convingi.“

Considerând că era momentul să plece, masculul se ridică în picioare.

- Știi că vorbim despre Nesta Archeron, nu? Nu face decât ceea ce vrea. Și este puțin probabil să asculte de mine.

Clotho râse.

„Are o voință de fier.“

- De oțel. El zâmbi. Mă bucur că te-am văzut, Clotho!

„Și eu, lord Cassian!“

- Doar Cassian, spuse el, așa cum i-o repetase deja de multe ori.

„Ești un lord al faptelor bune. Nu este un titlu dobândit prin naștere, ci câștigat.“

Cassian făcu o plecăciune și spuse apăsat:

- Mulțumesc!

Abia când ajunse la secțiunea unde-i spusese Clotho că era Nesta, reuși să ignore cuvintele marii preotese și ce

însemnau pentru el.

Mai întâi îl întâmpină hârșâitul pașilor, apoi respirația calmă și ritmică pe care ajunsese să o cunoască bine. Cassian respiră la fel, păși în liniște și se uită la următorul rând de rafturi.

Oricine mergea de-a lungul rampei trebuia doar să privească la dreapta ca să o vadă pe Nesta stând acolo într-o poziție de luptă aproape perfectă, lovind cu pumnii spre raft. Alesese cinci cărți drept ținte și lovea cu pumnul spre ele, ca și când ar fi fost părțile corpului pe care i le arătase el să le lovească.

Apoi se opri, expiră și-și dădu după o ureche o șuviță rebelă de păr, îndreptând cărțile înainte să revină la căruciorul de metal din spatele ei.

- Tot îți cobori cotul, spuse el, iar ea se întoarse, rezemându-se de cărucior, destul de surprinsă încât el să își reprime râsul.

Nu o mai văzuse pe Nesta Archeron atât de... zburlită.

Sora lui Feyre își ridică bărbia când veni spre el. Cassian îi urmări fiecare mișcare a picioarelor. Nu își mai lăsa atât de mult greutatea pe piciorul drept, iar mușchii coapselor se mișcau, netezi și puternici. Poate trei săptămâni nu erau mult ca un corp omenesc să devină musculos, dar acum ea era Mare Spiriduș.

- Nu îmi cobor cotul, negă ea, ieșind din rândul de rafturi și în zona întinsă din fața rampei în pantă.

- Tocmai te-am văzut făcând-o de două ori cu croșeul de dreapta.

Nesta se rezemă de capătul unui raft lung.

- Presupun că te-a trimis Clotho ca să mă certi!

El ridică din umeri.

-Nu știam că antrenamentul te interesează atât de mult încât să-1 continui aici.

Ochii ei străluciră practic în obscuritate.

- M-am săturat să fiu slabă. Să depind de alții să mă apere.

Avea dreptate.

- înainte să te scutesc de mustrarea pe care o meriți pentru că ai ignorat rugămintea lui Clotho, dă-mi voie să spun că...

- Arată-mi! Nesta se îndepărtă de raft și luă poziția de luptă în fața lui. Arată-mi unde îmi cobor cotul.

Concentrarea de pe chipul ei îl făcu să clipească și apoi să se bucure.

Pentru că iat-o: un licăr al persoanei pe care o cunoscuse înainte să se termine războiul cu Hybernul. Un licăr al ei, ca un miraj - ca și când dacă s-ar fi uitat la el prea mult, ea ar fi dispărut.

Așadar, Cassian spuse:

- Ia poziție de luptă.

Nesta îl ascultă.

Sperând să nu vină Clotho și să-l arunce peste balustradă pentru că nu îi ascultase ordinele, îi zise:

- Bine! Dă un croșeu de dreapta.

Nesta făcu exact asta. Și coborî cotul nenorocit.

- Pregătește-te! îmi dai voie? o întrebă el când văzu ce făcuse.

Nesta dădu aprobator din cap și rămase țeapănă când Cassian îi ajustă ușor poziția brațului.

- Lovește din nou. încet.

Ea îl ascultă, iar el o cuprinse de cot când acesta începu să coboare.

-Vezi? Ține cotul sus! îi mișcă brațul înapoi în poziția inițială. Nu uita să îți proiectezi greutatea din șolduri. îi luă brațul, rămânând la un pas distanță de ea, și simulă lovitura de pumn. Așa.

- Bine! Nesta reluă poziția, iar el se îndepărtă un pas.

Fără să îi spună din nou, lovi iarăși cu pumnul.

Perfect. Cassian fluieră.

- Fă-o cu mai multă forță și ai să rupi maxilarul unui mascul, spuse el zâmbind strâmb. Arată-mi o combinație unu-doi, pa- tru-cinci-trei și unu-unu-doi.

Nesta se încruntă când își reluă poziția, mișcându-și picioarele și lăsându-și greutatea pe podeaua de piatră.

Și apoi se mișcă și se simți de parcă ar fi privit un râu, ca și când ar fi văzut vântul șuierând printre munți.

- Dacă ai face asta împotriva unui adversar, spuse Cassian, l-ai doborî la pământ, cu respirația tăiată.

- Iar apoi i-aș da lovitura de grație.

- Da, o sabie în inimă l-ar termina. Dar dacă îi lovești pieptul destul de puternic cu un ultim pumn, i-ai putea distruge un plămân. Pe un câmp de luptă, ai alege ori lovitura de grație cu sabia, ori pur și simplu să îl lași acolo, incapabil să se miște, ca altcineva să îl ucidă în timp ce înfrunți următorul adversar.

Ea dădu aprobator din cap, ca și când i s-ar fi părut o conversație normală. Ca și când i-ar fi dat sfaturi pentru grădinărit.

-Bine! Cassian își drese glasul și își strânse din nou aripile. Deci nu te mai antrena în bibliotecă. Următoarea persoană căreia o să-i ceară Clotho să te mustre nu o să fie cineva cu care o să ai chef să vorbești.

Privirea Nestei se întunecă în timp ce se gândi care ar fi fost unul dintre oamenii pe care-i agrea cel mai puțin și dădu din nou din cap.

-Mai arată-mi o combinație, rosti el ordinul după ce-și îndeplini sarcina.

Nesta îi zâmbi ca o felină când execută mișcarea, iar croșeul de dreapta nici măcar nu coborî.

- Bun! spuse Cassian și se întoarse spre rampa care îl conducea afară.

El tresări când le văzu pe preotesele care se opriseră de-a lungul balustradelor de la câteva niveluri, uitându-se

în jos la ei. La Nesta.

Atenția lui le făcu să meargă mai departe sau să așeze cărți pe raft. Dar o preoteasă tânără cu păr șaten-roșcat - singura fără glugă sau piatră - zăbovi cel mai mult lângă balustradă. Chiar de la nivelul inferior din cealaltă parte a puțului, îi văzu pentru o clipă ochii mari de un albastru deschis înainte să dispară și ea repede.

Cassian se uită din nou la Nesta, care îi întâlni privirea cu ochi aproape furioși.

- Croșeul de dreapta a fost aproape perfect în dimineața asta, șopti el.

-Da!

- Dar nu când te-am văzut între rafturi.

- M-am gândit că ai să mă corectezi.

El se simți șocat și încântat. Nesta ieși dintre rafturi înaintea lui. în văzul tuturor, ca preotesele să-l vadă instruind-o.

Cassian se holbă la ea.

- Poți să-i zici lui Clotho că nu am să mai am nevoie să mă antrenez în bibliotecă, spuse încet Nesta.

Nesta știa că nici Clotho, nici celelalte nu l-ar fi invitat niciodată și nici nu ar fi urcat vreodată în ring ca să vadă ce putea face el și cum le-ar fi putut instrui. Așa că le arătase preoteselor ce învăța ea în fiecare zi.

Mai mult decât atât, o supărase suficient de mult pe Clotho încât preoteasa să îl cheme aici.

Unde Nesta îl folosise la o demonstrație. Nu pentru ea, ci pentru preotesele care veniseră să vadă.

Cassian râse încet.

- Șireata Archeron!

Nesta ridică o mână peste umăr în semn de „rămas-bun“ când ajunse la căruciorul ei.

Nesta își dădu seama că ele trebuiau să vadă cum era Cassian când o învăța; că o atingea, dar întotdeauna cu permisiunea ei, și profesionist. Trebuiau să vadă cum nu o lua niciodată peste picior, ci doar o corecta cu blândețe. Și trebuiau să vadă ce o învăța. Să îl audă spunând exact ce putea face ea cu toate combinațiile de pumni și picioare.

Ce ar fi putut învăța să facă preotesele.

Dar, în seara aceea, când Nesta plecă, lista de înscrieri era tot goală.

Ea se uită înapoi spre Clotho, care stătea la biroul ei la fel ca întotdeauna, de la răsărit până la apus.

Dacă preoteasa realizase că fusese manipulată, nu dădu de înțeles. Dar din Clotho se revărsa ceva asemănător tristeții, ca și când și ea și-ar fi dorit să vadă azi lista plină.

Nesta nu știa de ce conta asta, de ce tristețea lui Clotho îi tăia respirația, dar apoi se mișcă prin Casă spre cele zece mii de trepte.

Poate la urma urmei nu era bună de nimic. Poate fusese proastă să creadă că trucul ei ar fi putut să le convingă. Poate nu aveau nevoie de antrenament fizic pentru a-și învinge demonii, iar ea fusese destul de arogantă să presupună că le știa nevoile.

Nesta urcă scările, zidurile îngustându-se.

Ajunse doar la treapta cu numărul nouă sute înainte să se întoarcă, pașii fiindu-i la fel de grei ca și când ar fi fost de plumb.

Nesta încă transpira și gâfâia când intră în cameră și găsi o carte pe noptieră. Titlul o făcu să ridice o sprânceană.

- Nu e unul dintre romanele tale obișnuite, se adresă camerei.

Nu era un roman. Era un manuscris vechi, intitulat „Dansul luptei“.

- Pe ăsta poți să-l iei înapoi, mulțumesc! zise Nesta.

Ultimul lucru pe care voia să îl citească seara era vreun roman vechi și sumbru despre strategia de război. Casa nu o ascultă, iar Nesta oftă și luă manuscrisul, cotorul din piele neagră fiind atât de uzat de vreme, încât era moale ca untul.

Un miros familiar pluti spre ea dintre pagini.

- Nu l-ai lăsat pentru mine, nu-i așa?

Casa-i răspunse lăsându-i un teanc de romane ca și când ar fi spus „Asta aș fi ales“.

Nesta se uită la manuscrisul cu mirosul lui Cassian, ca și când el l-ar fi citit până atunci de o mie de ori.

Masculul i-1 lăsase. O considera vrednică de conținutul său.

Nesta se așeză pe marginea patului și deschise cartea.

Era miezul nopții când se opri din citit „Dansul luptei“ și își masă tâmplele. Nu o lăsase deoparte, nici măcar ca să ia cina la birou, ținând-o cu o mână în timp ce mânca tocana cu cealaltă.

Era uimitor cât de mult din arta războiului semăna cu manipularea socială pe care mama ei insistase să o învețe: să aleagă câmpurile de luptă, să găsească aliați printre inamicii inamicilor... O parte era complet nouă, bineînțeles, și un mod de gândire foarte precis, așa știa că trebuia să citească manuscrisul de multe ori înainte să înțeleagă lecțiile.

Era conștientă că lordul Cassian știa cum să conducă armata. îl văzuse facând-o cu precizie și isteține. Dar, citind manuscrisul, își dădu seama că nu înțelesese niciodată la câtă ingeniozitate se apela în plănuirea luptelor și războaielor.

Nesta lăsă manuscrisul pe noptieră și se rezemă de

perne.

Și-l imagină pe Cassian pe un câmp de luptă, ca în ziua în care înfruntase un comandant al Hybernului și aruncase atât de puternic o suliță, încât masculul fusese doborât de pe cal.

Nu respecta sfatul manuscrisului doar într-un singură privință: lupta în primele rânduri, împreună cu soldații lui, în loc să îi comande din spate.

Ea își lăsă gândurile să hoinărească, până ce găsi altă problemă.

Conta dacă preotesele nu veneau la antrenament? în afară de faptul că ea ezita să accepte eșecul, conta?

Da! Oarecum.

Nesta eșuase în toate aspectele vieții. Eșuase pe deplin și spectaculos, iar să îi împiedice pe ceilalți să își dea seama de asta fusese principalul ei scop. îi alungase și se izolase pentru că apăsarea tuturor acelor eșecuri amenința să o spargă într-o mie de bucăți.

Nesta își frecă fața cu mâinile.

Somnul îi dădea târcoale.

T

Transpirația încă i se scurgea pe trup când intră în bibliotecă în după-amiaza următoare, îndreptându-se spre rampa care cobora acolo unde își lăsase căruciorul.

Nu avea curajul să se uite la lista goală de înscrieri. Să o smulgă.

Nu avea curaj să se uite la Clotho și să recunoască înfrângerea. Continuă să meargă.

Dar Clotho o opri ridicând o mână. Nesta înghiți în sec.

-Ce?

Clotho gesticulă în spatele Nestei, degetele ei noduroase indicând spre ușă. Nu, spre stâlp.

Iar acum preoteasa nu mai emana tristețe, ci doar ceva asemănător entuziasmului. Ceva care o făcu pe Nesta să se întoarcă și să se ducă la stâlp.

Un nume fusese scris în grabă pe foaie.

Un singur nume, cu litere îngroșate. Un singur nume, gata pentru lecția de mâine.

GWYN

PARTEA A
DOUA

CAPITOLUL 25

- încetează cu figura asta de neliniștită, mormăi Cassian din colțul gurii.

- Nu sunt neliniștită, îi răspunse Nesta, tot mormăind, chiar în clipa în care se ridică în picioare, încercând să nu se uite spre bolta deschisă când limba ceasului se mișcă spre ora nouă.

- Relaxează-te!

El își îndreptă jacheta.

- Tu ești cel care se agită, spuse ea printre dinți.

- Pentru că *tu* mă faci să mă agit.

Se auziră pași pe pietrele de după boltă, iar Nesta expiră dintr-o- dată, fără să-și dea seama că își ținea respirația, când zări părul castaniu-roșcat al lui Gwyn. în lumina soarelui, culoarea părului ei era extraordinară, șuvițele aurii licărind, ochii ei verzi semănând foarte mult cu pietrele pe care le purtau celelalte preotese.

Gwyn îi văzu stând în mijlocul ringului și se opri brusc.

Izul fricii ei o făcu pe Nesta să se apropie.

- Bună!

Lui Gwyn îi tremurară mâinile când mai făcu un pas în ring, și se uită pe bolta deschisă a cerului.

Era prima dată în mulți ani când fusese cu adevărat afară.

Cassian, spre meritul său, se mișcă spre rastelul cu

arme de antrenament din lemn, despre care afirmase că nu aveau să le folosească luni bune, și începu să umble la ele ca și cum le-ar fi aranjat.

Gwyn

- Eu, ăăă... Pe drum, mi-am dat seama că nu am haine potrivite. Ea gesticula spre roba gălbuie. Presupun că n-o să fie ideale.

- Te pot învăța și în robă, dacă vrei, zise Cassian fără să se uite. Cum îți este mai comod.

Gwyn schiță un zâmbet.

- Să văd cum o să decurgă lecția de azi și apoi am să hotărăsc. E mai mult o tradiție să purtăm robele, nu o regulă strictă. Ea întâlni din nou privirea Nestei când zâmbi. Am uitat cum este să simt soarele deasupra capului. își ridică din nou privirea. Iartă-mă dacă-mi petrec ceva timp uitându-mă la cer.

- Bineînțeles, spuse Nesta.

Nu o întâlnise pe Gwyn în ziua precedentă, după ce văzuse că se înscrisese la lecția din dimineața asta, dar aproape că se temuse să o facă, îngrijorată fiind că o replică aspră zisă la întâmplare ar fi determinat-o pe Gwyn să se răzgândească.

Cuvintele i se opriră în gât Nestei, dar Cassian păru să anticipeze asta.

- Bine! Nu mai stăm la discuții. Nes, arată-i noii noastre prietene - Gwyn, nu-i așa? Eu sunt Cassian. Nes, arată-i picioarele tale!

- Picioarele?

Gwyn ridică din sprâncenele de culoarea bronzului.

Nesta își dădu ochii peste cap.

- Ai să vezi tu.

Gwyn înțelese conceptul de stabilitate a picioarelor mai bine decât o făcuse Nesta și cu siguranță nu avu probleme în a-și lăsa greutatea pe șoldul drept, și nici cu alte lucruri pe care Nesta să străduise trei săptămâni să

le corecteze. în ciuda robei, era limpede că Gwyn era sprintenă și zveltă, grația obișnuită a unui Fae, cu care Nesta abia se deprindea, nefiindu-i străină.

Nesta se așteptase să fie nevoită să își convingă prietena, dar de îndată ce Gwyn depăși grijile de început, se arătă dornică să participe, plină de veselie. Preoteasa râse de propriile greșeli și nu se enervă când o corectă Cassian.

La sfârșitul lecției, roba lui Gwyn era udă de transpirație, șuvițele de păr ondulându-i-se în jurul feței roșii. Cassian le ordonă să bea niște apă înainte să se relaxeze.

Când Gwyn își turnă un pahar, spuse:

-La templul din Sangravah, aveam un set de mișcări antice pe care le făceam la fiecare răsărit. Nu pentru antrenament de luptă, ci ca să ne calmăm mintea. Ne relaxam apoi, deși le numeam momente de liniștire. într-un fel, mișcările ne scoteau din corp. Ne permiteau să comunicăm cu Mama. Liniștirea ne aducea înapoi în lumea prezentă.

-Atunci, de ce te-ai înscris aici? Nesta bău paharul întins de Gwyn. Dacă deja știi să faci exerciții de calmare a minții și ești obișnuită cu ele?

- Pentru că nu vreau să mă mai simt niciodată neputincioasă, spuse încet Gwyn, și toate zâmbetele și râsetele dispărură.

Doar sinceritatea îndurerată străluci în ochii ei deosebiți.

Nesta înghiți și, chiar dacă instinctul îi zicea să se retragă, rosti încet:

- Nici eu.

Clopoțelul de deasupra ușii magazinului zăngăni când

Nesta intră, scuturând fulgii de zăpadă care se lipiseră de umerii mantiei ei. Cassian fusese nevoit să urce în Munții Illyrieni după a doua lor lecție cu Gwyn și, spre surprinderea ei, îi ceruse Nestei să îl însoțească. O informase deja pe Clotho că ea avea să întârzie câteva ore la lucrul din bibliotecă. Nu îi explicase de ce, comentând pur și simplu că o scotea din Casă, la aer curat.

Dar Clotho acceptase, și nu îi spusese nici ea de ce. Cassian nici măcar nu păruse curios când îi ceruse să o lase în Windhaven, ca să poată merge la cumpărături. Poate o scânteie licărise în ochii lui, ca și când ar fi presupus, dar fusese distant și tăcut.

Având în vedere că el venise aici ca să îl întâlnească pe Eris, ea nu îl condamna. O lăsase pe Nesta lângă fântâna din centrul satului înghețat, asigurându-se că știa că, dacă trebuia să se încălzească, casa mamei lui Rhys era descuiată.

Velarisul era în sânul verii, toamna abia facându-și simțită prezența, dar în Windhaven iarna își intrase deja în drepturi. Nesta nu ezită să intre în magazin.

-Nesta, spuse Emerie în loc de salut, uitându-se peste umărul lat și aripile unui mascul tânăr, din locul în care stătea ajutându-1 la tejghea. Mă bucur să te văd!

Simțea ușurarea în glasul ei? Nesta se asigură că ușa din spatele ei era bine încuiată înainte să intre, zăpada de pe cizme lăsând urme noroioase lângă cele ale clientului lui Emerie.

Masculul se întoarse pe jumătate spre Nesta, dezvăluind un chip prietenos și frumos, având părul brunet legat la ceafa și ochi căprui sticloși. Ticălosul era beat. „Ticălos“ părea cuvântul potrivit, de vreme ce postura rigidă a lui Emerie emana dezgust și precauție.

Nesta se apropie de tejghea, măsurându-1 din priviri pe mascul, știind că de obicei îi facea să o dorească. După felul în care el înțepeni, legănându-se puțin pe picioarele

încălțate cu cizme, își dădu seama că funcționase.

- Bună dimineața! o salută ea veselă pe Emerie.

Era un alt lucru pe care masculii păreau să îl deteste: să fie ignorați de o femelă.

-Așteaptă-ți rândul, vrăjitoareo! mormăi masculul, întorcân- du-se spre tejghea și Emerie.

Emerie își încrucișă brațele.

- Cred că am terminat, Bellius!

- Terminăm când spun eu!

Cuvintele erau aproape nedeslușite.

-Am o programare, zise Nesta, aruncându-i o privire calmă. îl adulmecă pe mascul și strâmbă din nas. Iar tu se pare că ai nevoie de o baie.

El se întoarse cu totul spre ea, trăgându-și înapoi umerii musculoși. în ciuda ochilor sticloși, furia clocotea în privirea lui.

- Știi cine sunt?

- Un prost beat care mă face să-mi pierd timpul, spuse Nesta. Pe dosurile mâinilor mari avea două pietre Siphon, de un albastru mai închis decât ale lui Azriel. Ieși afară!

Emerie înțepeni, ca și când s-ar fi pregătit de ripostă, dar vorbi înainte ca masculul să poată răspunde.

- Discutăm mai târziu despre asta, Bellius.

- M-a trimis tata să transmit un mesaj.

- Am primit mesajul, spuse Emerie, ridicând bărbia. Iar răspunsul meu este același: prăvălia asta e a mea. Dacă își dorește atât de mult una, să-și deschidă singur!

- Cățea rea! spuse Bellius, făcând înapoi un pas clătinat.

Nesta râse, calm și fără amuzament. Ființele Fae și oamenii aveau mai multe în comun decât își dăduse seama. De câte ori îi văzuse în pragul ușii pe cei cărora le datora bani tatăl lor, ca să îl curețe de banii pe care nu-i

avea? Iar apoi fusese o vreme când trecuseră la fapte. Când îi rupseseră piciorul tatălui lor, făcând să dispară orice urmă de protecție.

- Ieși odată! spuse din nou Nesta, arătându-i ușa când Bellius se enervă. Fă-ți o favoare și ieși afară!

Bellius își îndreptă spatele, întinzându-și aripile.

- Sau ce?!

Nesta își curăță unghiile.

- Nu cred că vrei să afli partea cu „sau ce“.

Bellius deschise gura, dar Emerie spuse:

- Tatăl tău are răspunsul meu, Bellius. îți sugerez să iei niște apă din fântână când zbori spre casă.

Bellius doar scuipă pe podea și se îndreptă spre ieșire, aruncân- du-i Nestei o privire încețoșată când trânti ușa în urma lui.

în liniște, Nesta și Emerie îl urmăriră clătinându-se pe strada acoperită de zăpadă și întinzându-și aripile. Nesta se încruntă când el se avântă spre cer.

-E vreun prieten de-al tău? întrebă Nesta, întorcându-se din nou spre Emerie și tejghea.

- Vărul meu. Emerie se crispa. Tatăl lui este unchiul meu. Din partea tatălui. Bellius este un idiot tânăr și arogant, adăugă, înainte ca Nesta să mai poată întreba ceva. Urmează să participe la Ritualul Sângelui în primăvara asta, iar în ultimele luni aroganța lui doar a crescut, anticipând că o să devină un războinic adevărat. Este destul de priceput și a fost primit într-o unitate de pe continent - și, aparent, tocmai s-a întors ca să își sărbătorească reușita. Emerie șterse un fir invizibil de praf de pe tejghea. Totuși, nu mă așteptam să fie beat în mijlocul zilei. Asta e o nouă josnicie pentru el. Obrajii i se îmbujorară. îmi pare rău că a trebuit să vezi asta.

Nesta ridică din umeri.

- Să mă ocup de proști beți este specialitatea mea.

Emerie continuă să șteargă pata imaginară de pe tejghea.

- Tații noștri erau la fel. Credeau că odraslele lor ar trebui disciplinate dur pentru orice infracțiune. Nu era loc pentru milă sau înțelegere.

Nesta își țuguie buzele.

- Cunosc genul.

Bunica ei fusese la fel înainte să moară de tușea care se transformase într-o infecție mortală. Nesta avea șapte ani când femeia arțăgoasă cu chip serios care insista să i se spună „bunică“ o bătuse la palmă cu rigla pentru că greșise pașii la lecțiile de dans. „Fată neîndemânatică și inutilă! Mă faci să-mi pierd vremea! Poate asta o să te ajute să-ți amintești să fii atentă la ordinele mele!“

Nesta simțise doar ușurare la moartea bestiei bătrâne. Elain, care fusese cruțată de cruzimile bunicii, plânsese și adusese respectuos flori la mormântul ei - cel căruia curând se alăturase și piatra de mormânt a mamei lor. Feyre fusese prea mică pentru a înțelege, dar Nesta nu se deranjase niciodată să aducă flori la mormântul bunicii. Pentru că avea o cicatrice lângă degetul mare de la mâna stângă, din cauza uneia dintre pedepsele mai urâte ale femeii. Nesta lăsase flori doar pentru mama ei, pe al cărei mormânt îl vizitase mai des decât îi plăcea să recunoască.

Ea nu vizitase niciodată mormântul tatălui ei, din afara Velarisului.

- Ești bine? o întrebă în sfârșit Nesta pe Emerie. Bellius o să se întoarcă?

-Nu, spuse Emerie, scuturând din cap. Adică, sunt bine. Dar nu - este membru al bandei de război Creasta de Fier. Ținuturile lor sunt la distanță de câteva ore în zbor. Nu o să se întoarcă prea curând. Ea ridică din

umeri. Familia unchiului meu mă mai vizitează din când în când. Le fac față. Deși Bellius a fost o noutate. Presupun că ei cred că este destul de matur încât să mă intimideze. Nesta deschise gura, dar Emerie îi zâmbi și schimbă subiectul. Arăți bine. Mult mai sănătoasă decât când te-am văzut... Când? în urmă cu aproape trei săptămâni. Femela o evaluă pe Nesta din priviri. Nu ai mai revenit.

-Ne-am mutat antrenamentul în Velaris, îi explică Nesta.

- Voiam să îți scriu înainte să mă întrerupă Bellius. Am întrebat despre hainele de piele căptușite cu blană. Emerie își sprijini antebrațele pe tejgheaua imaculată. Se pot face, dar nu este ieftin.

-Atunci, nu mi le permit, dar îți mulțumesc oricum că te-ai interesat.

- Aș putea să le comand și să te las să plătești când poți.

Era o ofertă generoasă. Depășea amabilitatea pe care i-o arătase vreodată cineva Nestei în ținutul oamenilor, unde tatăl ei încercase să își vândă sculpturile din lemn pentru câțiva bănuți jalnici din cupru.

Doar Feyre se îngrijise să fie hrăniți și îmbrăcați, câștigând puțini bani din blănurile și carnea obținute prin vânătoare. Ea îi ținuse în viață. Ultima dată când vânase pentru ei, mâncarea se terminase cu o zi înainte. Dacă Feyre nu s-ar fi întors acasă în acea seară cu carne, ori ar fi murit de foame, ori ar fi cerșit în sat.

în ziua aceea, Nesta își spusese că Tomas avea să o ia la el acasă, dacă ar fi fost necesar. Poate chiar și pe Elain. Dar familia se arătase prea plină de ură, având deja prea multe guri de hrănit. Tatăl lui ar fi refuzat să o hrănească, iară îndoială. Ea se pregătise să îi ofere lui Tomas

singurul lucru pe care i-1 putea da la schimb, dacă ar fi îm- piedicat-o pe Elain să moară de foame. Și-ar fi vândut trupul pe stradă oricui ar fi plătit-o destul ca să își hrănească sora. Trupul nu însemna nimic pentru ea - își spusese când simțise că nu mai avea de ales. Elain însemna totul.

Dar Feyre se întorsese cu mâncare. Iar apoi dispăruse dincolo de zid.

După trei zile, Nesta se despărțise de Tomas. înfuriat, el o atacase, țintuind-o de o grămadă mare de lemne stivuită lângă zidul hambarului. „Curvă răutăcioasă", mormăise el. „Crezi că ești mai bună ca mine? Te porți ca o regină când nu ai nimic." Ea nu avea să uite niciodată sunetul ruperii rochiei, lăcomia din ochii lui când o pipăise, încercând să îi ridice fusta în timp ce bâjbâise să-și scoată centura.

Doar groaza și instinctul de supraviețuire o salvaseră. Ea îl lăsase să se apropie, îl făcuse să creadă că o lăsaseră puterile, apoi îl mușcase de ureche și i-o rupsese.

El țipase, dar slăbise forța cu care o ținea captivă - doar cât ea să se elibereze și să fugă prin zăpadă, scuipând sângele lui din gură și fără să se oprească înainte să ajungă la căsuță.

Apoi primiseră vestea despre navele tatălui lor: fuseseră găsite cu toate bunurile intacte.

Nesta știa că era o minciună. Cuierele cu bijuterii și aur nu veniseră din acea încărcătură pierdută, ci de la Tamlin, ca plată pentru femeia umană pe care el o răpise. Ca să ajute familia pe care care era în pericol să moară de foame fără vânătoarea lui Feyre.

Nesta alungă amintirea.

- Este în regulă. Dar îți mulțumesc!

Emerie își frecă mâinile lungi și subțiri.

-Este frig și urmează să-mi iau pauza de prânz. Vrei să mă însoțești?

în afară de Cassian, de mult timp nu o invitase nimeni la masă. Nu le dăduse niciun motiv celorlalți să o facă. Dar, iat-o: o ofertă sinceră și simplă. Din partea cuiva care nu știa cât de îngrozitoare era.

Să ia masa de prânz cu Emerie era o răsfățare; era doar o chestiune de timp ca femela să afle mai multe despre Nesta. Până să afle toate lucrurile oribile și invitațiile să înceteze. Fusese mai bună
decât Bellius, beată și plină de ură luni în șir? Dacă Emerie ar fi știut, ar fi dat-o și pe ea afară din magazin.

Dar, pentru moment, zvonurile și adevărul nu ajunseseră la tânăra vânzătoare.

- Mi-ar face plăcere, spuse Nesta cu sinceritate.

, I»
r «u i

Camera din spate a prăvăliei lui Emerie era la fel de curată ca și cea din față, deși lăzile cu marfa erau stivuite lângă un perete. Două ferestre dădeau spre o grădină acoperită de zăpadă și, dincolo de aceasta, era cel mai apropiat pisc montan stâncos și uriaș care ascundea cerul gri.

în bucătărioara din dreapta se aflau doar o vatră, o tejghea și o măsuță de lucru înconjurată de câteva scaune. Nesta își dădu seama că era și zona de luat masa. Tacâmurile fuseseră puse pentru o singură persoană.

- Doar tu? întrebă Nesta când Emerie se duse la tejgheaua de lemn și luă o farfurie cu friptură de vită și una cu morcovi prăjiți.

Le lăsă pe masă în fața Nestei și luă o bucată de pâine și un bol cu unt.

- Doar eu. Emerie deschise un dulap ca să mai ia niște farfurii. N-am partener sau soț care să mă deranjeze.

Ea vorbi puțin încordat, ca și când ar mai fi avut ceva de spus, dar Nesta zise:

- Nici eu.

Emerie îi aruncă o privire piezișă.

- Și Cassian, chipeșul general?

Nesta alungă amintirea lui între coapsele ei, a limbii care o dezmierda.

-Nicio șansă, spuse Nesta, dar ochii lui Emerie licăriră cu subînțeles.

- Ei, bine, mă bucur să cunosc o altă femelă care nu este obsedată de căsnicie și de zămislirea pruncilor, zise Emerie, așezându-se la masă și îndemnând-o pe Nesta să facă la fel. Umplând farfuria Nestei cu niște friptură de vită, morcovi și pâine, împinse bolul cu unt spre ea. Este rece, dar așa trebuie mâncată. De obicei, la ora prânzului iau pauză doar cât să mănânc.

Nesta mâncă și mormăi.

- Este delicios! Mai luă o gură. Tu ai gătit?

- Cine altcineva? Nu avem niciun magazin cu mâncare pe aici, în afară de măcelărie. Emerie arătă cu furculița spre grădina de afară. îmi cultiv legumele. Morcovii sunt din grădina mea.

Nesta luă o gură.

- Au o aromă minunată. Unt și cimbru și ceva bun...

- Totul depinde de mirodenii. Care nu se găsesc pe aici, din nefericire. Illyrienii nu le prea cunosc și nici nu le pasă de așa ceva.

- Tata era negustor, spuse Nesta, și o prăpastie se deschise în ea odată cu vorbele. își drese vocea. Făcea negoț cu mirodenii din toată lumea. încă îmi mai aduc aminte cum mirosea în biroul lui - parcă o mie de personalități s-ar fi înghesuit într-un singur loc.

Lui Feyre îi plăcuse să își petreacă timpul în biroul

tatălui lor, fiind mai fascinată de negoț decât ce fusese Nesta învățată că era acceptabil pentru o fată bogată. Feyre fusese întotdeauna așa: complet neinteresată de regulile care le conduceau viața, neinteresată să devină o adevărată doamnă care ar fi ajutat la sporirea averii familiei printr-o căsătorie avantajoasă.

Rareori fuseseră de acord în privința vreunui lucru. Și vizitele la biroul tatălui ei dăduseră naștere unui dispreț între ele. Feyre încercase să o implice și îi arătase foarte multe rarități ca să o ademenească. Dar Nesta abia dacă ascultase explicațiile surorii ei, în mare parte măsurându-i din priviri pe partenerii de afaceri ai tatălui lor, cântărind dacă fiii lor erau o partidă bună. Feyre fusese dezgustată, iar asta o făcuse pe Nesta și mai hotărâtă.

- Ai călătorit cu el?

- Nu, eu și cele două surori ale mele rămâneam acasă. Nu se cuvenea să călătorim prin lume.

- Mereu uit cât de mult seamănă ideile oamenilor despre proprietate cu ale illyrienilor. Emerie mai luă o gură. Ai fi vrut să vezi lumea, dacă ai fi putut?

- Era o jumătate din lume, nu-i așa? Cu un zid.

- Tot mai bine decât nimic.

Nesta chicoti.

- Ai dreptate.

Se gândi la întrebarea lui Emerie. Dacă tatăl ei s-ar fi oferit să le ia pe una dintre navele lui, să le lase să vadă ținuturi ciudate și îndepărtate, s-ar fi dus? Elain își dorise dintotdeauna să viziteze continentul ca să studieze lalelele și alte flori celebre, dar imaginația nu trecuse alt prag. Feyre vorbise o dată despre arta minunată din muzeele continentului și casele private. Dar asta era în marginea vestică. Dincolo, continentul era vast. Și spre sud se întindea un alt continent. Și-ar fi însoțit ea tatăl?

- M-aș fi opus, spuse Nesta în cele din urmă, dar până

la urmă aș fi cedat în fața curiozității.

- Mai ai vreo rudă în ținuturile oamenilor?

-Mama a murit când aveam doisprezece ani, iar tata... El nu a supraviețuit ultimului război. Părinții lor au murit când eram mică. Nu am nicio rudă din partea tatălui și mama avea un văr care locuiește pe continent și care, în mod convenabil, a uitat de noi când am ajuns săraci.

Nesta scrisese scrisoare după scrisoare când sărăcia se abătuse asupra lor, rugându-1 pe vărul ei Urstin să le primească. Nu primise niciun răspuns și apoi rămăsese fără bani pentru expediere. Nesta încă se întreba dacă vărul lor aflase vreodată ce se întâmplase cu rudele pe care le ignorase și le lăsase să moară.

- Dar familia ta? întrebă Nesta cu prudență.

Văzuse și auzise destule de la Bellius ca să își facă o idee, dar nu se putu abține să nu întrebe.

- Mama a murit la naștere, iar fratele meu mai mare a murit într-o încăierare a bandelor de război cu zece ani înainte să mă nasc. Tata a pierit în războiul cu Hybernul. Cuvintele erau rigide, reci. Nu-mi bat capul cu restul rudelor, deși familia tatălui meu încearcă să revendice prăvălia asta și averea lui.

- Nu au drepturi, nu-i așa?

- Nu! în urmă cu câteva secole, Rhysand a schimbat legile moștenirii ca să includă femelele, dar unchilor mei nu pare să le pese. Tot apar din când în când, ca să mă deranjeze la fel ca Bellius. Ei nu cred că o femeie ar trebui să aibă propria afacere și că ar trebui să mă căsătoresc cu un mascul din satul ăsta și să le las lor magazinul. Ea se strâmbă. Sunt niște vulturi!

Emerie își termină prânzul și turnă ceai pentru amândouă.

- Este păcat că n-ai să vii prea des pe aici. Mi-ar

prinde bine să discut cu o persoană cu bun simț.

Nesta clipi la compliment, înțelegând micul adevăr al lui Emerie: era nefericită aici. Toate întrebările despre călătorie...

- Te-ai muta vreodată?

Emerie se înecă râzând.

- Și unde să mă duc? Cel puțin aici cunosc oamenii. Nu am părăsit niciodată satul ăsta. Nu am urcat niciodată pe muntele de acolo. Ea gesticulă spre fereastră, iar Nesta se strădui să nu se uite la aripile ei.

Nesta sorbi din ceaiul concentrat și puțin iute și probabil că se strâmbă, pentru că Emerie îi explică încetișor:

- Ceaiul nu se prea găsește aici - e un lux cu care mă răsfăț. Dar, ca să fac mai mult, adaug puțină coajă de salcie. Mă ajută și cu... niște dureri de-ale mele.

- Ce dureri?

-Câteodată mă dor aripile. Cicatricele, vreau să spun. Ca o rană veche.

Nesta își reprimă mila. își termină ceaiul în același timp cu Emerie și spuse:

- Mulțumesc pentru mâncare!

Ridicându-se, ea își luă farfuria.

- O iau eu! Emerie se agită în jurul mesei. Nu te deranja.

Femela se mișca grațios, ca o ființă care avea încredere în corpul ei.

Nesta se îndreptă spre partea din față a prăvăliei, dar apoi dădu în sfârșit glas motivului pentru care o vizitase:

-Antrenamentul la care particip alături de Cassian în Casa Vântului este deschis oricui - oricărei femele, vreau să spun. Femelelor care au îndurat... greutăți. Aripile lui Emerie și familia ei îngrozitoare nu se comparau cu ceea ce suferise Gwyn, dar traumele tuturor aveau diferite

măști. Ne antrenăm în fiecare dimineață, de la nouă la unsprezece, deși câteodată rămânem până la prânz. Ești bine-venită!

Emerie înțepeni.

- Nu am cum să ajung acolo, dar apreciez oferta.

- Ar putea veni cineva să te ia și să te aducă înapoi. Nesta nu știa cine, dar, dacă ar fi trebuit să îl roage pe Rhys, ar fi făcut-o.

- Este o ofertă generoasă, dar trebuie să mă ocup de prăvălie. Chipul lui Emerie nu trăda nimic, fiind la fel de dârz ca al lui Azriel. Nu mă interesează antrenamentul războinicilor. Mă îndoiesc că m-aș alege cu mai mulți dienți în orașul ăsta dacă s-ar ști că fac așa ceva.

-Nu-mi pari lașă.

Cuvintele răsunară între ele.

Emerie își mușcă buza. Dar Nesta ridică din umeri.

- Dă-mi de veste dacă vrei să ni te alături. Oferta rămâne valabilă!

Lui Cassian nu-i plăcea să recunoască, dar deși Eris era un ticălos răsfățat și fără suflet, avea și părțile lui bune. Una dintre ele era bula de căldură ce îi ferea de vântul rece care șerpuia printre brazii din stepele illyriene. Un foc magic care să le încălzească oasele.

- Tezaurul Groazei, spuse Eris gânditor, studiind cerul încărcat și cenușiu ce amenința să aducă ninsoarea. Nu am mai auzit de asemenea obiecte. Deși nu mă surprinde.

- Tatăl tău știe despre ele?

Stepele nu erau teren neutru, dar erau destul de pustii încât Eris să accepte în sfârșit cererea lui Cassian de a se întâlni aici. După ce îi luase câteva zile să-i răspundă la mesaj.

-Nu, slavă Mamei! zise Eris încrucișându-și brațele.

Dacă ar fi știut, mi-ar fi spus. Dar dacă Tezaurul are o conștiință, așa cum sugerezi, dacă *vrea* să fie găsit... Mă tem că s-ar putea să îi caute și pe alții. Nu doar pe Briallyn și Koschei.

Ar fi fost un dezastru ca Beron să fie în posesia Tezaurului. S-ar fi alăturat regelui Hybernului. Ar fi putut deveni ceva îngrozitor și nemuritor ca Lanthys.

- Deci Briallyn nu a reușit să îl informeze pe Beron că e în căutarea Tezaurului când a vizitat-o?

- Se pare că nici ea nu are încredere în el, spuse Eris gânditor. Va trebui să mă gândesc la asta.

-Să nu-i spui lui Beron! îl avertiză Cassian.

Eris scutură din cap.

-M-ai înțeles greșit. Nu am de gând să-i spun nimic. Dar faptul că Briallyn îi ascunde planurile ei mai mari... El dădu din cap, mai mult ca pentru sine. De aceea s-a întors Morrigan în Vallahan? Ca să afle dacă ei știu despre Tezaur?

- Probabil, minți Cassian.

Ea încă încerca să îi convingă să semneze noul tratat. Dar Eris nu trebuia să știe asta.

- Și eu care credeam că Morrigan pleacă acolo atât de des ca să se ascundă de mine, spuse Eris.

- Nu te flata. Este doar o coincidență.

El nu era sigur dacă minciuna era credibilă.

- De ce nu m-aș flata cu așa ceva? Tu te flatezi, crezând că ești mai mult decât un bastard.

Pietrele Siphon ale lui Cassian îi licăriră pe mâini, iar Eris rânji la dovada că îl jignise. Dar Cassian se forță să spună calm:

- Astea sunt toate informațiile pe care le am.

- Mi-ai dat mult de gândit.

- Asigură-te că nu spui nimic, îl avertiză din nou Cassian.

Eris îi făcu semn din ochi înainte să se teleporteze.

Singur în vântul șuierător, Cassian expiră. Acceptă vântul rece, mirosul proaspăt de brad și își impuse să alunge enervarea și disconfortul.

Dar acestea zăboviră. Dintr-un motiv oarecare, zăboviră.

CAPITOLUL 26

Pentru că nu se mai antrenase printre rafturi, Nesta se trezi mai puțin extenuată când părăsi biblioteca. Cassian o luase din Windhaven după două ore și jumătate, iar ea se plictisise atât de mult de stat în casa mamei lui Rhys, încât aproape că zâmbise vă- zându-1. Dar chipul lui Cassian fusese încordat, ochii lui fiind reci și distanți, iar el abia îi vorbise când apăruse Rhys. Nici Rhys nu prea îi vorbise, dar asta era de așteptat. Era mai bine dacă nu vorbeau deloc.

Totuși, Cassian nu spusese mai mult decât „Ne vedem mai târziu" înainte să plece din nou cu Rhys, după *ce* Marele Lord îi adusese înapoi în Casa Vântului, chipul lui fiind încă furios și încordat.

Pentru că avea un exces de energie în seara aceea și se întreba neîncetat de ce fusese atât de supărat Cassian, Nesta nu avu chef să mănânce în camera ei și să doarmă. Așadar, se trezi în pragul sălii de mese.

Cassian stătea tolănit pe scaunul lui, cu un pahar de vin în mână, uitându-se în gol. Era un prinț-războinic visător, care contempla moartea inamicilor săi. Ea făcu un pas în cameră, iar paharul de vin dispăru.

Nesta pufni.

- Nu sunt atât de nebună după vin încât să ți-1 iau din mână.

- Casa are ordine precise - fără vin când ești în cameră. Mi l-a luat.

-Ah!

Ea se așeză pe scaunul din fața lui, când apărură un set de tacâmuri și o farfurie cu mâncare și apă pentru amândoi.

Cassian se uită din nou la mâncarea mâncată pe jumătate. Nesta nu îl mai văzuse atât de serios de la război.

- S-a întâmplat ceva cu regina sau cu Tezaurul?

El clipi.

- Ce? Apoi ridică un umăr. Nu, doar... Eris a fost încântător azi, ca de obicei.

Cu furculița, împinse carnea de pui prin farfurie.

Nesta își luă furculița, destul de flămândă încât să renunțe la subiect cât devoră mâncarea.

- I-am cerut lui Emerie să vină la antrenament, spuse ea după ce foamea i se mai potoli.

- Presupun că a refuzat, zise el pe un ton egal și cu chipul distant.

- într-adevăr. Dar, dacă se răzgândește, mă gândeam că poate ar teleporta-o cineva aici.

-Sigur.

Nesta își dădu seama că el nu voia neapărat să fie nepoliticos cu ea, dar era atât de preocupat de ceea ce îl măcina, încât abia vorbea.

Asta o deranja mai mult decât ar fi trebuit. O deranja destul cât să-l întrebe:

- Ce s-a întâmplat?

Ea se forță să mănânce în continuare, purtându-se cât mai normal și încercând să îl convingă să vorbească. Să discute despre ce îi întunecase privirea.

Uitându-se la farfurie, Cassian îi povesti despre întâlnirea cu Eris.

- Deci Eris este hotărât să ne ajute să găsim Tezaurul

și să se asigure că tatăl lui nu pune mâna pe el și nici nu află despre asta, spuse Nesta când Cassian termină. Nu e un lucru bun? De ce ești supărat?

„De ce pari atât de trist?“

- Urâțenia *sufletului* său nenorocit mă supără. Nu-mi pasă dacă îmi spune că sunt un bastard. Eris îi zisese astfel azi, își dădu ea seama. Furia o străbătu. Doar că, aliat sau nu, îl *urăsc.* Este atât de șmecher și de calm și... Nu îl suport. El lăsă furculița pe masă și se uită spre fereastra din spatele ei. Eris și jocul lui sucit de cuvinte și politica sunt inamici de care nu vreau să mă ocup. De fiecare dată când îl văd, parcă ar avea un avantaj. Ca și când aș putea doar să îl ajung din urmă, iar el și-ar da seama de încercările mele de a fi isteț. Poate că asta mă face să fiu o brută proastă, la urma urmei.

Adevărata tristețe îi întunecă fața, iar dezgustul fu suficient încât Nesta să se ridice de pe scaun. El rămase nemișcat când ea ocoli masa, înălțând doar capul când femela se rezemă de marginea mesei, lângă farfuria lui.

- Rhys ar trebui să îl ucidă și să termine odată.

- Dacă o să-l ucidă careva pe Eris, am s-o fac eu sau Mor. Ochii lui căprui erau aproape rugători. Nu față de ea, își dădu Nesta seama, ci față de soartă. Dar, dacă l-aș ucide, i-am dovedi lui și celor ca el că are dreptate în privința mea. Și, indiferent ce simt pentru Eris, o să fie un Mare Lord mai bun decât Beron. Indiferent ce-mi doresc, trebuie să mă gândesc și la bunăstarea Regatului Toamnei.

Cassian era bun. în sufletul lui, în inima lui de războinic, Cassian era bun așa cum Nesta știa că majoritatea nu erau. Cum știa că ea nu era și nu avea să fie niciodată.

Nu era un războinic care ucidea la întâmplare, ci un mascul care se gândea atent la fiecare viață pe care era

nevoit să o ia. Care apăra ce iubea până la moarte.

Iar Eris... îl rănise pe Cassian. Cu ceea ce-i făcuse lui Morrigan, dar și cu vorbe atât de asemănătoare cu cele pe care le folosise Nesta. Suferința din ochii lui Cassian era la fel de evidentă ca orice rană.

O cuprinse rușinea. Rușinea, furia și un fel de disperare. Nu putea suporta suferința din ochii lui, și faptul că se afla în pragul disperării. Nu suporta absența zâmbetului, a semnelor făcute cu ochiul și a lăudăroșeniei pe care le cunoștea foarte bine.

Ar fi făcut orice ca să-i șteargă expresia aceea din privire. Chiar și pentru câteva clipe.

Așa că își sprijini mâinile pe cotierele scaunului său și îl sărută pe gât.

Lui Cassian i se poticni respirația. Dar ea îl sărută din nou pe pielea moale și caldă a gâtului, chiar sub ureche. încă o dată, mai jos acum, mai aproape de gulerul cămășii lui negre.

El tremură, iar ea îi sărută mărul lui Adam. îl linse.

Cassian se mișcă pe scaun, mormăind încet. Ridică mâinile ca să o apuce de șolduri, ca și când ar fi alungat-o, dar Nesta i le îndepărtă.

- Dă-mi voie, îi șopti lângă gât. Te rog!

El înghiți, iar mărul lui Adam se mișcă pe buzele ei. Dar nu o opri, și astfel Nesta îl sărută din nou, trecând la o altă parte a gâtului. Ajunse în acel loc de sub ureche când puse o mână pe pieptul lui și îi simți inima bătându-i puternic în palmă.

Nu îl sărută pe gură. Nu voia acea distracție. Se furișă între el și masă și îngenunche.

Cassian căscă ochii.

- Nesta!

Ea întinse mâna spre pantalonii lui, umflătura deja

împingându-i.

- Te rog! spuse din nou.

Și îi întâlni privirea. Din locul în care îngenunchea, între picioarele lui Cassian, el se înălța deasupra ei, dar asprimea din ochii lui se domoli aproape imperceptibil înainte să dea din cap. întinse mâna ca să o ajute cu nasturii și găicile, dar Nesta i-o opri cu a ei.

îi descheie pantalonii cu degete ferme, sigure. Mintea îi era complet limpede.

Mușchii coapselor lui se atinseră de ea când îi scoase pantalonii și aproape că suspină.

Penisul lui era imens. Frumos, tare și imens. Gura i se uscă, fiind nevoită să-și refacă brusc toate planurile pe care le avusese. Era imposibil să-i încapă în gură. Poate ar fi fost imposibil să încapă în *trupul* ei.

Dar cu siguranță voia să încerce.

Degetele îi tremurară ușor când mângâie penisul gros și lung. Pielea era atât de catifelată - mai fină decât mătasea sau catifeaua.

Iar el era tare ca oțelul dedesubt. Cassian tremură, iar ea ridică privirea ca să o întâlnească pe a lui, fixată la cealaltă mână a ei.

-Cum îți place? întrebă ea în șoaptă, când nevoia fierbinte o străbătu. îi apucă bărbăția cu mâna, degetele ei abia reușind să o cuprindă complet. Ușor? Ea făcu o mișcare ușoară ca un fulg, strân- gându-1 puțin.

Cassian scutură din cap, ca și când ar fi rămas fără cuvinte.

Nesta îl mângâie din nou, un pic mai apăsat.

-Așa?

Pieptul i se înălță, dinții strălucindu-i când scrâșni. Dar Cassian scutură din cap.

Nesta zâmbi, iar când îl mângâie a treia oară, strânse

mai tare, lăsând unghiile să atingă partea sensibilă de dedesubt a penisului.

El își ridică șoldurile de pe scaun, iar ea i le atinse cu mâna.

- înțeleg, șopti, și o făcu din nou. Și mai tare, rotindu-și pumnul când ajunse la capul rotund.

El încercă să se arcuiască în mâna ei, dar ea îl țintui din nou cu mâna cealaltă.

- Și asta? spuse mieros, coborând capul. îți place?

Nesta linse capul uriaș, limba alunecându-i în mica despicătură din vârf. Linse și mica picătură de umezeală adunată deja acolo.

Tot trupul i se topi; umezeala îi alunecă între coapse când gustul lui - de sare și altceva, ceva vital - îi umplu gura.

- Pe toți zeii! gâfâi Cassian.

Iar cuvintele gemute fură atât de delicioase, încât Nesta îl cuprinse cu gura și își trecu limba de-a lungul penisului.

El își sprijini capul de spătar, șuierând.

Ea îi dezmierdă penisul cu o mișcare lungă. își atinse o coapsă de cealaltă când îl gustă, când simți tot acel oțel fierbinte și tare în gura ei. Limba-i alunecă și de cealaltă parte, acoperindu-1, ușurân- du-și treaba când îl cuprinse din nou cu gura.

El o umplu aproape imediat, iar ea privi în jos ca să descopere că trebuia să se folosească de o mână.

- Nesta, se rugă Cassian, iar ea îi expuse aproape de tot bărbăția înainte să o înghită iarăși, relaxându-și gâtul, disperată să-l simtă cât mai adânc in gură.

Cassian o apucă deodată de păr, iar Nesta își dădu seama că el se abținea. Nu voia să se împingă în ea, să o rănească, să o nemulțumească.

Și asta nu ar fi fost suficient. Deloc.

Ea voia ca el să se dezlănțuie, să o apuce de cap și să i-o tragă în gură cât de tare își dorea.

Deci atunci când Nesta îl cuprinse iarăși cu gura, mișcându-și totodată și mâna, îl zgârie cu dinții. Destul de ușor cât să-l rănească - doar puțin.

Cassian se arcui și ea îi permise, înghițindu-1 lacom, strân- gându-1 cu mâna suficient încât să îi spună că-și dorea asta, că voia ca el să se dezlănțuie. Nesta își retrase buzele spre vârful pe care i-1 încercui cu limba și îl privi seducător.

Cassian o privea cu ochi mari și plini de poftă trupească.

Iar când îi întâlni privirea, când văzu că se uita la el...

Se dezlănțui.

Nu putea să îndure. Era o tortură deosebită ca Nesta să stea în genunchi în fața lui, cuprinzându-i penisul cu gura, și să nu poată țipa de plăcere. Dar ea îl privi seducător pe sub gene, iar imaginea făcu să se rupă ceva în el.

Nu îi păsa că erau în salon, că un zid de ferestre și uși mărgineau o jumătate din spațiu și ar fi putut să-i vadă oricine zbura pe acolo.

Cassian își strecură cealaltă mână în părul ei, înfășurându-și degetele în cosița împletită în formă de cunună și se împinse în gura ei.

Ea îl cuprinse cât mai adânc și gemu atât de tare, încât sunetul îi traversă penisul, ajungând direct în testiculele care se strânseră mai mult, iar orgasmul i se adună în coloană, un nod fierbinte care îl făcu să se arcuiască iarăși în gura ei. Era la mila Nestei.

Nesta gemu încă o dată, încurajându-1, iar Cassian nu avu nevoie de altceva. Apucând-o de păr, de scalp, și ținând-o pe loc, își împinse șoldurile. Ea îl întâmpină la fiecare mișcare, gura și mâna lucrând la unison, până ce căldura ei alunecoasă, dinții care îl atinseră câteodată, îl tachinară, strânsoarea pumnului ei - erau insuportabile, erau singurul lucru de care îi păsa.

Cassian i-o trase în gură, iar gemetele ei îl făcură să decidă să i-o tragă și în altă parte. Să îi dea jos pantalonii și să i-o tragă atât de tare, încât să îi strige numele spre tavan.

El voi să se retragă, dar Nesta refuză să se miște. Masculul mormăi, apucându-i capul cu mâinile ca să o țină nemișcată.

- Vreau să fiu în tine, reuși să spună răgușit.

Dar Nesta își ridică din nou privirea seducătoare la el, iar Cassian își văzu penisul dispărând în gura ei. Vârful i se lovi de cerul gurii.

Pe toți zeii! Masculul își încleștă dinții.

- Vreau să termin în tine.

Nesta râse doar și îl supse atât de intens, încât el nu reuși să o oprească. Nu reuși să stăvilească orgasmul când ea își strecură cealaltă mână în pantalonii lui și îi cuprinse testiculele, strân- gându-le ușor.

Cassian ejaculă cu un țipăt care cutremură vesela de pe masă, arcuindu-se către ea când își dădu drumul în gâtul ei.

Ea îl secă, iar când el se opri din tremurat, Nesta, lin și grațios, își dezlipi buzele de pe penisul lui.

Se uită în ochii lui când înghiți. înghiți fiecare gram din ce ejaculase în gura ei. Iar apoi colțurile gurii i se ridicară, ca unei regine triumfătoare.

Cassian gâfâi, fără să îi pese că penisul îi era tot scos din pantaloni, ud și murdar, doar că ea era la câțiva centimetri distanță, iar el intenționa să-i întoarcă

favoarea.

Nesta se ridică în picioare, uitându-se la penisul lui. Căldura din privirea ei amenința să îl ardă, iar mirosul excitării ei îl învălui și își înfipse adânc ghearele.

- Scoate-ți pantalonii, mormăi el.

Nesta zâmbi larg, amuzată ca o felină.

Urma să i-o tragă pe masa asta. Chiar acum. Nu îi păsa de nimic altceva, de spațiul comun în care se aflau, de Eris, Briallyn, Koschei sau de Tezaurul Groazei. Simțea nevoia să fie în ea, să simtă fierbințeala strâmtă în jurul lui și să o revendice așa cum făcuse și ea cu el.

Nesta duse mâinile spre nasturii și șnururile pantalonilor ei, iar el tremură când o urmări descheind nasturele de sus...

Se auziră pași pe hol. Un avertisment. Din partea cuiva care știa cum să rămână tăcut.

Cassian înțepeni, băgându-și apoi penisul în pantaloni. Nesta auzi sunetul și se îndepărtă câțiva metri, încheind din nou nasturele de sus. Cassian abia reușise să se aranjeze când intră Azriel.

- Bună seara, spuse fratele lui, cu un calm enervant, mergând spre masă.

- Az!

Cassian nu reuși să își ascundă tonul tăios. întâlni privirea prea cunoscătoare a fratelui său și îi transmise tăcut toată enervarea pe care o simțea, din cauza momentului în care alesese să-și facă apariția. Azriel ridică doar din umeri, studiind mâncarea pe care i-o adusese Casa. Ca și când ar fi știut exact ce întrerupea și și-ar fi luat în serios datoria de supraveghetor.

Nesta îi privea, dar imediat ce Cassian se întoarse în direcția ei, se urni, ridicându-se de la masă și îndreptându-se spre ușă.

-Noapte bună!

Ea nu aștepta răspunsul lui înainte să dispară.

Cassian se uită încruntat la Az.

- Mulțumesc pentru asta!
- Nu știu despre ce vorbești, spuse Az, deși zâmbi mâncării.

-Ticălosule!

Az chicoti.

- Nu îți arăta toate cărțile deodată, Cass.
- Ce ar trebui să însemne asta?

Az dădu din cap spre ușă.

- Păstrează ceva pentru mai târziu.
- Băgărețule!

303 Az luă o gură de mâncare.

-Ai lăsat-o să ți-o sugă în mijlocul salonului. La masa la care acum îmi iau cina. Aș spune că am dreptul la o părere.

Cassian râse, supărarea de mai devreme dispărând. Datorită ei. - Ai dreptate!

CAPITOLUL 27

Nesta habar n-avea cum să dea ochii cu Cassian în dimineața următoare, dar Gwyn îi oferi un „paravan“ pe care era foarte nerăbdătoare să îl folosească. O întâmpină pe preoteasă pe treptele care urcau spre ringul de antrenament, iar Gwyn îi zâmbi larg.

- ’Neața!

-’Neața! spuse Nesta mergând lângă ea. Ai aflat ceva despre Tezaur?

Gwyn scutură din cap. încă purta roba, deși își legase părul la spate într-o împletitură strânsă.

-Am întrebat-o chiar și pe Merrill aseară. A aflat despre ce e vorba, dar în afară de cele câteva menționări în textele vechi, nu a găsit mai mult decât știi deja. Niciun indiciu despre momentul sau locul în care au dispărut obiectele sau despre cine le-a pierdut. Nu am descoperit nici măcar cine le-a avut ultima dată, de vreme ce este o informație care datează de cel puțin zece mii de ani.

Era întotdeauna șocant să își aducă aminte cât de bătrâne erau ființele Fae. Cât de în vârstă trebuia să fie Amren, de își amintea de vremurile când obiectele din Tezaurul Groazei erau încă prin lume. Dar, nici măcar Amren nu își amintea cine le folosise ultima dată.

Nesta alungă gândul la femelă și suferința rece care îl

însoțea.

- S-ar putea dovedi o misiune imposibilă, spuse Gwyn, strâmbând gura într-o parte. Nu avem cum altfel să-l găsim?

Se putea. Trebuiau să folosească oase și pietre. Nesta încremeni.

- Nu! minți ea. Nu există altă cale.

- Urci spre Windhaven? se trezi Nesta întrebându-1 pe Cassian, când Gwyn își luă rămas-bun de la ei la sfârșitul lecției.

în dimineața aceea, Gwyn începuse cu pozițiile de luptă și toți fuseseră nevoiți să se concentreze, așa că Nesta nu avusese nicio clipă să discute doar cu el. îi aruncase o privire lungă când își făcuse apariția, și atâta tot.

Nesta nu regreta ce făcuse în salon, deși fusese evident că Azriel știa ce întrerupea.

Dar să stea singură aici cu Cassian... Gustul lui îi persista în gură, ca și când i-ar fi însemnat limba.

Cu o seară în urmă, rămăsese trează în pat, gândindu-se la toate mișcările și sunetele scoase de el, simțind încă apăsarea degetelor lui pe cap când se împinsese în gura ei. Doar amintirea în sine o făcuse să ducă mâna între picioare, având nevoie de două orgasme înainte să își calmeze corpul suficient încât să doarmă.

Cassian își luă jacheta de unde o lăsase, îmbrăcând haina de piele neagră cu solzi.

- Trebuie să inspectez din nou legiunile. Să mă asigur că se pregătesc pentru un posibil conflict și că recruții sunt în formă bună.

-A!

Privirile li se întâlniră, iar ea ar fi putut jura că a lui se

întunecă, de parcă și-ar fi amintit fiecare clipă minunată din seara trecută. Dar Nesta scutură din cap, alungând gândurile.

- Gwyn se descurcă bine, spuse Cassian, dând din cap spre bolta unde dispăruse preoteasa. Este o fată drăguță.

Nesta aflase că Gwyn avea douăzeci și opt de ani - într-adevăr, era doar o fată pentru el.

- îmi place de ea, recunoscu Nesta.

Cassian clipi.

- Nu cred că te-am auzit vreodată să spui că îți place de cineva.

Nesta-și dădu ochii peste cap, dar el adăugă:

- Păcat că nu vin și celelalte preotese.

Nesta verifica lista de înscriere în fiecare zi, dar nimeni altcineva nu își adăugase numele. Gwyn îi spuse Nestei că invitase personal câteva preotese, dar erau prea speriate și nesigure.

- Nu știu ce pot face ca să le încurajez, zise Nesta.

- Fă exact ce ai făcut și până acum, rosti Cassian, terminând de încheiat nasturii de la jachetă.

Briza rece de toamnă care suflă aduse cu sine aromele orașului de dedesubt: de pâine, scorțișoară și portocale; de cărnuri prăjite și sare. Nesta inspiră, identificând pe fiecare în parte, întrebându-se cum de se puteau combina toate într-un singur miros tomnatic.

Nesta își înclină capul când îi veni o idee.

- Dacă te oprești în Windhaven, poți să-mi faci o favoare?

Cassian stătea în prăvălia lui Emerie și încercă să zâmbească neamenințător când scoase conținutul sacului pe care îl cărase.

Emerie se uită la ce lăsă el pe tejgheaua curată.

- Nesta ți le-a dat?

Practic, Nesta îi spusese că i le dăduse Casa, dar ea i le ceruse Casei, dorindu-și să fie aduse aici.

- A spus că sunt cadou.

Emerie luă cutia de alamă, deschise capacul și inspiră. Mirosul afumat și catifelat de frunze de ceai pluti afară.

- O, e marfa de calitate! Ridică o sticluță cu pudră măcinată fin. Când răsuci capacul, un miros parfumat de nucă umplu magazinul. Chimion. Oftatul ei era ca al unei iubite. Se uită la toate cele șase cutiuțe. Turmeric, scorțișoară, cuișoare și... Citi eticheta. Piper negru.

Cassian lăsă ultima cutie pe masă, una mare din marmură, care cântărea cel puțin un kilogram. Emerie scoase capacul și râse.

- Sare! Ea luă cristalele mari între degete. Multă sare!

Ochii îi străluciră când un zâmbet rar îi străbătu chipul. Asta o făcu să pară mai tânără, alungând greutatea cicatricelor și a tuturor anilor trăiți cu tatăl ei.

- Spune-i, te rog, că îi mulțumesc.

El își drese vocea, amintindu-și discursul pe care Nesta îl obligase să îl memoreze.

-Nesta spune că îi poți mulțumi apărând mâine dimineață la antrenament.

Zâmbetul lui Emerie șovăi.

- I-am spus alaltăieri: nu am cum să vin.

- Știa că ai să zici asta. Dacă vrei să vii, dă de veste și unul dintre noi o să te aducă. Ar fi trebuit să fie Rhys, și se îndoia că fratele lui s-ar fi opus. Dacă nu poți să rămâi la tot antrenamentul, este în regulă. Vino pentru o oră, înainte să deschizi prăvălia.

Emerie se îndepărtă de mirodenii și ceai.

- Nu este momentul potrivit.

Cassian știa că nu trebuia să insiste.

- Dacă te răzgândești vreodată, anunță-ne!

El se întoarse de la tejghea, îndreptându-se spre ușă.

Știa că Nesta îi dăduse darul ca să o ademenească pe Emerie să li se alăture, dar și din bunătatea inimii. O întrebase de ce îi trimitea toate acele lucruri, iar ea îi spusese: „Emerie are nevoie de mirodenii și ceai bun“. Răspunsul îl uluise, așa cum mai devreme îl uimise să o audă spunând că o plăcea pe Gwyn.

în preajma lui Gwyn, Nesta se purta cu totul altfel decât cu restul curții. Nu se tachinau și nici nu râdeau împreună, dar între ele era o relaxare pe care el nu o mai văzuse, nici măcar când Nesta era cu Elain. Ea fusese întotdeauna paznica lui Elain, sora lui Feyre sau Creată de Cazan.

Iar Gwyn... Se întreba dacă Nestei îi plăcea de fată, pentru că se simțea în largul ei pe lângă ea. Poate la fel se simțea și cu Emerie.

Să fi plecat în Velaris în fiecare noapte, nu doar să se distragă și să se îmbete, ci să fie în preajma oamenilor care nu știau de povara pe care o purta?

Cassian ajunse la ușă, expirând încet. Refuzase să se gândească la ce îi făcuse în salon în timp ce se antrenaseră, mai ales cu Gwyn aici, dar zâmbetul schițat de Nesta, când băgase ceaiul și mirodeniile în sac, îl făcuse să își reprime impulsul de a o lipi de zid ca să o sărute.

Nu știa cum stăteau lucrurile între ei. Dacă reveniseră la serviciu contra serviciu. Ea nu făcuse nicio aluzie dacă îl primea în pat sau dacă îngenunchease ca să îl scoată din starea în care era.

Dacă o făcuse, implica un oarecare nivel de compasiune pentru el, nu-i așa? Și milă. La naiba, dacă i-o supsese din milă...

Nu. Nu fusese așa. Văzuse dorința în ochii ei, simțise delicatețea gurii ei la primele atingeri. îl alinase în singurul mod în care știa să o facă.

Cassian deschise ușa și se uită înapoi, găsind-o pe Emerie tot la tejghea, cu o mână pe cutiile cu mirodenii. Era serioasă și nu zâmbea. Nu părea conștientă de prezența lui, deci el consideră că era vremea să plece, și se înălță spre cer.

Nesta urcă treptele spre ringul de antrenament, gândindu-se la Tezaurul Groazei. Presupunea că nici celelalte nu avuseseră mai mult succes decât ea, iar dacă lucrurile erau într-adevăr pe cât de urgente spusese Azriel, atunci poate că și cercetarea la bibliotecă nu era cea mai bună cale.

Dar stomacul i se strânse gândindu-se la cealaltă opțiune, amin- tindu-și ce se întâmplase prima și ultima dată când avusese viziuni. Mâinile îi tremurară când urcă ultimele trepte. își strânse pumnii, expirând pe nas.

Cassian, care stătea deja în mijlocul ringului, zâmbi când apăru ea.

Era un zâmbet mai larg decât de obicei, entuziasmat și... mulțumit.

Nesta miji ochii atunci când intră în ringul luminat. Gwyn aștepta la câțiva metri de Cassian, un zâmbet luminându-i chipul.

Și, în fața lor, bând un pahar lângă bazinul cu apă, era Emerie.

CAPITOLUL 28

Pe cât de grațioasă fusese Gwyn, pe atât de stângace și dezechilibrată se dovedi Emerie.

- Are legătură cu aripile tale, spuse Cassian cu atâta blândețe, încât Nesta, stând într-un picior și ridicându-1 pe celălalt în spate, aproape căzu în praf lângă Emerie. Fără să îți folosești pe deplin aripile, corpul tău își compensează astfel dezechilibrul.

El dădu din cap spre locul în care căzuse.

Gwyn se opri din exercițiul de echilibru.

- De ce?

- De obicei, aripile folosesc drept contragreutate, zise, și întinse o mână ca să o ajute pe Emerie să se ridice. Sunt pline de mușchi delicați, care se ajustează și echilibrează constant fără măcar să te gândești la asta. Mulți dintre mușchii principali pot fi afectați când aripile cuiva sunt tăiate, explică prudent Cassian.

Gwyn se uită la Nesta, care se încordă, încruntându-se. Gwyn și Emerie se împrieteniseră în câteva minute, ceea ce s-ar fi putut datora faptului că Gwyn o asaltase pe Emerie cu întrebări despre prăvălia ei cât făcuseră exercițiile de încălzire.

Emerie scutură de praf crăcii pantalonilor de piele, mai largi decât cei pe care îi purta Nesta, ca și când ar fi stânjenit-o cei mulați folosiți în mod normal.

Privirea lui Cassian se îmblânzi.

- Care dintre vindecători ți le-a tăiat?

Emerie ridică bărbia, roșind. Totuși, se uită în ochii lui cu o sinceritate pe care Nesta nu putea decât să o admire.

- Tata mi le-a tăiat!

Cassian înjură, încet și urât.

- M-am opus, deci a fost și mai neglijent, zise Emerie cu o voce rece.

Gwyn și Nesta tăcură atunci când Emerie întinse aripa dreaptă aproape complet, înainte să se strângă și să tremure. Ca și chipul lui Emerie.

- Nu o pot întinde mai mult de atât. Ea întinse aripa

stângă - abia jumătate din lungime. E tot ce pot face pe partea asta.

Cassian arăta de parcă urma să i se facă rău.

- A meritat să moară în lupta aia. A meritat să moară cu mult timp înainte de asta, Emerie.

Pietrele lui Siphon străluciră drept răspuns și ceva nestăpânit și rău încălzi sângele Nestei la furia de pe chipul lui, la cuvintele mârâite.

Emerie își strânse din nou aripile.

- A meritat să moară pentru mai mult decât ce le-a făcut aripilor mele.

- Dacă intenționezi să vii în Velaris in fiecare zi, o pot aduce pe Madja aici. Este vindecătoarea Curții.

Rhys o adusese pe Emerie, aflase Nesta. Și urma să o ducă înapoi peste o oră.

Emerie înțepeni.

- Apreciez oferta, dar nu este nevoie.

Cassian deschise gura, dar Nesta îl întrerupse.

- Destul cu vorbăria! Dacă o avem pe Emerie doar pentru o oră azi, atunci arată-ne loviturile de pumn, Cassian. Arată-i ce o să fie nevoită să recupereze.

Emerie îi aruncă o privire recunoscătoare, iar Nesta îi schiță în schimb un zâmbet.

Cassian dădu din cap, iar după licărul din ochii lui, Nesta realiză că era conștient de ce îl întrerupsese.

Gwyn o întrebă pe Emerie:

- Aveți biblioteci în Illyria?

Altă întrebare salvatoare.

- Nu! Nu am fost niciodată într-una.

Rigiditatea dispăru din postura lui Emerie cu fiecare cuvânt.

Gwyn își legă din nou părul strălucitor la ceafă.

- îți place să citești?

Emerie zâmbi.

- Locuiesc singură în munți. în timpul liber, nu am ce

să fac, decât să mă ocup de grădină și să citesc din cărțile pe care mi le comand prin poștă. Și iarna nici măcar nu mă mai pot distra grădină- rind. Deci da. îmi place să citesc. Nu pot să trăiesc fără asta.

Nesta mormăi aprobator.

- Ce fel de cărți? întrebă Gwyn.

- Romane de dragoste, spuse Emerie, aranjându-și părul, cosița deasă și neagră fiind plină de nuanțe de roșcat și castaniu în lumina soarelui. Nesta tresări. Ochii lui Emerie se luminară.

- Și ție îți plac? Care?

Nesta le numi pe primele cinci preferate, iar Emerie zâmbi atât de larg, încât era de parcă ar fi fost o altă persoană.

- Ai citit romanele lui Sellyn Drake?

Nesta scutură din cap. Emerie suspină atât de teatral, încât Cassian mormăi ca femelele obsedate de obscenități să-l scutească, intrând și mai mult în ring.

- *Trebuie* să îi citești cărțile! *Trebuie!* Ți-o aduc mâine pe prima, îți jur c-ai să stai trează toată noaptea citind-o!

- E cu obscenități? întrebă Gwyn, auzind cuvintele mormăite de Cassian. în glasul ei, ezitarea se simți suficient cât să o facă pe Nesta să se îndrepte.

Nesta se uită la Emerie, dându-și seama că femela nu știa despre Gwyn - nu știa povestea ei sau de ce preotesele locuiau în bibliotecă. Dar Emerie întrebă:

- Tu ce citești?

- Romane de aventură și câteodată cu mistere. Dar, în mare parte, trebuie să citesc ce a scris în ziua respectivă Merrill, preoteasa cu care lucrez. Nu este la fel de incitant ca romanele, nici pe departe.

Emerie spuse nonșalant:

-îți pot aduce și ție una dintre cărțile lui Drake - una mai blândă. O introducere în minunile romanelor de

dragoste.

Emerie îi făcu semn din ochi Nestei.

Nesta așteptă ca Gwyn să refuze, dar preoteasa zâmbi.

- Mi-ar plăcea asta!

Rhys apăru în ring exact când spusese că avea să o facă. După o oră - nici mai mult, nici mai puțin.

Praful roșu și transpirația o acopereau pe Emerie, dar privirea îi străluci atunci când se plecă înaintea Marelui Lord.

Totuși, Gwyn rămase nemișcată, ochii ei mari și verzi părând și mai nepământeni când se măriră. Nu frica îi nuanța mirosul, ci mai degrabă ceva asemănător surprinderii - venerației.

Rhys îi aruncă un zâmbet nonșalant, unul despre care Nesta ar fi pariat că era menit să-i relaxeze pe oameni în prezența lui atât de măreață. Era zâmbetul nonșalant al unui mascul obișnuit ori ca oamenii să fugă îngroziți, ori să cadă în genunchi și să îl venereze.

- Bună, Gwyn! spuse el amabil. Mă bucur să te revăd!

Gwyn roși, revenindu-și din starea de uluire, și făcu o plecăciune adâncă.

- Stăpâne!

Nesta își dădu ochii peste cap și văzu că Rhys o privea. Acel zâmbet nonșalant se încordă când îi întâlni privirea.

- Nesta!
- Rhysand!

Celelalte două femei se uitau una la cealaltă, fiind aproape comice. Cassian pur și simplu veni lângă Nesta și puse un braț pe umerii ei înainte să-i spună tărăgănat lui Rhys:

- Domnițele astea au să te învingă în curând în luptă.

Nesta dădu să iasă de sub greutatea brațului său

transpirat, dar Cassian o prinse prea prietenos de umăr, zâmbind în continuare. Rhys se uită la ei, fără căldură în privire. Dar cu destulă atenție.

Prințișorului nu îi plăcea să o vadă cu prietenul lui.

Nesta se lipi de Cassian. Nu mult, ci suficient încât un războinic instruit ca Rhysand să observe.

O mână întunecată și mătăsoasă îi atinse mintea. O cerere.

Se gândi să o ignore, dar se trezi deschizând o ușiță prin bariera țepoasă din oțel pe care o ținea în jurul ei zi și noapte. Ușa era de fapt un vizor, iar ea dădu voie celui pe care-1 presupunea a fi echivalentul chipului ei mental să se uite în câmpul întunecat de dincolo. „Ce?“

„Trebuie să o tratezi pe Gwyn cu amabilitate și respect.“

Chestia care stătea în fața fortărețeî minții ei era o creatură cu gheare, solzi și dinți. Era ascunsă vederii sub umbre și sub steaua care trecea ocazional licărind în întuneric, dar, din când în când, licărea o aripă sau o gheară.

„Vezi-ți de treaba ta!“

Nesta închise acel vizor.

Ea clipi, abia auzind cum Emerie îl întreba pe Cassian de lecția de a doua zi dimineață și ce rata azi, plecând cu o oră mai devreme.

Ochii lui Rhysand străluciră.

Cassian continuă s-o cuprindă pe Nesta, mângâindu-i liniștitor și lent umărul cu degetul mare, fără să dea de înțeles dacă știa sau simțise conversația ei tăcută cu Marele Lord.

- Ești pregătită? o întrebă Rhys pe Emerie, afișând din nou zâmbetul minunat.

Poate că Emerie roși. Rhysand avea acel efect asupra oamenilor.

Nesta se întreba deseori cum de putea suporta Feyre

ca toți oamenii să fie atrași de partenerul ei. Ieși din nou de sub brațul lui Cassian, iar de data asta el o lăsă. Ea o urmă pe Emerie spre locul de unde își luă mantia groasă.

- Deci ai să te întorci mâine? întrebă Nesta.

Uitându-se peste umăr, o văzu pe Gwyn mergând spre bazinul cu apă, fie ca să le ofere intimitate celor doi masculi, fie de jenă că fusese lăsată cu ei.

Vina că o abandonase pe Gwyn o măcina, iar Nesta își notă în mintea ei să nu o mai facă. Gwyn se simțise în largul ei cu Cassian în ultimele zile: cei doi nu se atingeau, dar ea nu se ferise de el așa cum o făcuse acum. Nesta nu voia să se gândească la motiv, la ce cicatrice fuseseră săpate atât de adânc în Gwyn, încât doi dintre cei mai de încredere masculi din tot ținutul să nu reușească să o liniștească.

Poate că Rhysand era un ticălos arogant și încrezut, dar era onorabil. Lupta din răsputeri ca să protejeze nevinovății. Antipatia față de el nu avea nicio legătură cu ceea ce dovedise de multe ori: era un conducător drept, care își punea poporul mai presus de el. Doar că personalitatea lui - acea îngâmfare șireată - i se părea enervantă.

- Mă întorc mâine, răspunse Emerie.

Nesta își înclină capul.

-Nu știam că acum ceaiul și mirodeniile sunt atât de convingătoare.

Emerie schiță un zâmbet.

-N-am venit doar ca urmare a cadoului, ci pentru ceea ce reprezintă.

- Ce anume?

Emerie privi spre cer, închizând ochii când simți o briză tomnatică.

- Lumea de dincolo de Windhaven și faptul că sunt prea lașă să o văd.

- Nu ești lașă.
- Alaltăieri spuneai că sunt.

Nesta se crispă.

- Am vorbit la nervi.
- Ai spus adevărul. în noaptea aia am rămas trează și m-am gândit la asta. Apoi l-ai rugat pe Cassian să aducă mirodeniile și ceaiul și mi-am dat seama că *există* o lume acolo. O lume mare și vibrantă. Poate că lecțiile astea au să mă ajute să nu mă mai tem atât de mult de ea.

Nesta schiță un zâmbet.

- Mi se pare un motiv destul de bun.

Cassian se uită cu atenție la chipul lui Rhys, cât vorbiră Nesta și Emerie, iar Gwyn veni lângă ele. Promisiunea schimbului de cărți umplea aerul.

„Este o schimbare interesantă“, îi zise Rhys.

Cassian nu se deranjă să pară amabil.

„M-aș fi descurcat și fără să o avertizezi mental pe Nesta.“

Rhys se încruntă.

„De unde știi că am făcut asta?“

Ticălosul nici măcar nu încerca să nege.

„Am observat cum s-a încordat. Și te cunosc bine, frate. Ai văzut-o pe Gwyn și ai gândit ce este mai rău despre Nesta. Pe ambele - pe ea și pe Emerie - le-a tratat cu amabilitate.“

„Asta te-a supărat?“

„Sunt supărat că tu nu pari să crezi nici măcar un lucru bun despre ea. Că refuzi să crezi un lucru bun despre ea. Era necesar să îi întinzi câte o plasă din când în când?“

Regretul licări în ochii lui Rhysand.

Cassian continuă:

„Nu îi ușurezi situația. Las-o să lege prieteniile astea și nu te băga.“ Rhys clipi.

„îmi pare rău. N-am să mă bag.“

Cassian expiră.

„Chiar ai simțit că trebuie să îți pui un braț pe umerii ei ca să o oprești?“ adăugă Rhys.

„Nu vreau să fiți la mai puțin de un metru distanță unul de celălalt. Ai o parteneră însărcinată, Rhys. Ai ucide pe oricine ar amenința-o pe Feyre. Ești un pericol pentru noi toți, în clipa asta.“

„Nu i-aș răni pe cei pe care îi iubește Feyre. Știi doar.“

Cuvintele fură rostite cu suficientă încordare, încât Cassian să-și bată ușor fratele pe umăr, strângând mușchiul tare de dedesubt.

„Poate o lași pe Emerie în partea cealaltă a Casei, mâine. Oferă-i Nestei ceva timp să se liniștească.“

„Bine!“

Cele trei femele se apropiară de ei. Rhys își întinse aripile și o întrebă pe Emerie:

- Mergem?

Emerie apucă mâna întinsă de Rhys.

- Da! Ea se uită la Cassian, apoi la Nesta și spuse: Mulțumesc!

Al naibii să fie dacă recunoștința și speranța din ochii lui Emerie nu îi străpunseră inima!

Rhys o strânse la piept, atent să nu îi turtească aripile, și se avântă spre cer.

Când Rhys se ridică peste protecțiile Casei, chiar înainte să se te- leporteze în Windhaven, îi spuse lui Cassian: „Nu știu ce naiba ați făcut voi doi în Casa asta, dar duhnește a sex“.

Cassian pufni.

„Un mascul politicos nu spune niciodată.“

Râsul lui Rhys vui în mintea lui.

„Nu cred că știi ce înseamnă cuvântul politicos.“

„Slavă zeilor pentru asta!“
Fratele lui râse din nou.
„I-am spus lui Az că o să fie inutil să facă pe dădaca.“

CAPITOLUL 29

Nestei îi cedară picioarele la treapta cu numărul trei mii.

Gâfâind, cu transpirația curgându-i pe spate și pe abdomen, își sprijini mâinile pe coapsele tremurânde și închise ochii.

Visul fusese la fel. Chipul tatălui ei, plin de dragoste și frică, apoi inexpresiv în clipa morții. Pocnetul gâtului său. Zâmbetul viclean și crud al Hybernului.

Cassian și Azriel nu fuseseră la cină, iar ea nu primise nicio explicație pentru absența lor. Probabil că ambii erau fie la casa de lângă râu, fie în oraș, iar ea fusese surprinsă să afle că își dorea compania lor. Surprinsă să afle că liniștea din salon era apăsătoare.

Bineînțeles că nu ar fi fost invitată în oraș. De mai bine de un an se străduia să fie o prezență neplăcută. Și, mai mult decât atât, ei nu aveau nicio obligație să o includă în toate lucrurile.

Nimeni nu avea nicio obligație să o includă în nimic. Sau să vrea asta.

Gâfâitul ei răsună din piatra roșie. Se trezise din coșmar cu o transpirație rece și ajunsese la jumătatea drumului înainte să își dea seama încotro mergea. Dacă ar fi ajuns măcar jos, unde s-ar fi dus? în special în cămașa de noapte.

încă își vedea tatăl în spatele ochilor închiși. Simțea fiecare licăr de groază, durere și frică îndurată în lunile din preajma războiului.

Trebuia să găsească Tezaurul Groazei cumva.

Eșuase la toate sarcinile care-i fuseseră date. Nu reușise să împiedice distrugerea zidului, să salveze legiunile illyriene de lovitura arzătoare a Cazanului...

Nesta opri acel șir de gânduri.

Ceva se auzi pe treptele din spatele ei, iar ea clipi când găsi un pahar cu apă.

- Mulțumesc! spuse bând cu nesaț, lăsând răcoarea să o calmeze mai mult. Ai citit vreo carte de Sellyn Drake? întrebă în obscuritate.

Casa nu-i răspunse, iar ea presupuse că răspunsul era negativ.

- O prietenă îmi aduce mâine unul dintre romanele ei. Ți-1 dau și ție după ce îl termin.

Nimic. Apoi, un vânt rece coborî pe casa scării, calmându-i fruntea transpirată.

-Mulțumesc! spuse din nou, aplecându-se în vânt.

Mai zăngăni ceva lângă ea pe treaptă și găsi două pietre ovale și trei bucăți de os îngălbenite de timp - oasele de la glezna unei ovine. Gura i se uscă. Oase și pietre - pentru divinație.

- Nu pot, spuse ea răgușită.

Vântul adună oasele, zăngănitul lor fiind ca o întrebare pusă casei scării.

„De ce?“

- S-au întâmplat lucruri rele data trecută. Cazanul s-a *uitat* la mine. Și a luat-o pe Elain. Nu reuși să își împiedice corpul să înțepenească. Nu pot să suport și să risc asta. Nici măcar pentru Tezaur.

Oasele și pietrele dispărură împreună cu vântul rece.

Nesta începu să urce, mormăind încet. Cu fiecare pas,

ar fi putut jura că simțea dezamăgirea din aer.

- Nesta trebuie să înceapă să caute Tezaurul, spuse Amren, rotind vinul în pahar în timp ce stătea în fața lui Cassian la masa imensă din casa de lângă râu.

Cina lor lunară, ca de obicei, se transformase într-o discuție de câteva ore în jurul acestei mese și, după multe sticle de vin, când

319 ceasul anunța orele dimineții, niciunul dintre ei nu dădea vreun semn că ar fi vrut să plece.

Doar Feyre se dusese la culcare, mormăind că devenise insuportabil de somnoroasă din cauza sarcinii. Atât de obosită, încât simțea nevoia să doarmă în timpul zilei și aproape în fiecare seară înainte de ora nouă.

Cassian întâlni ochii gri ai lui Amren.

- Nesta a căutat. Nu insista.

- Le-a pus pe preotese să cerceteze, zise Rhys din locul în care stătea în capul mesei. N-aș putea spune că l-a căutat.

Varian, așezat lângă Amren, cu brațul pe spătarul scaunului ei, întrebă:

- încă nu i-ai cerut lui Helion să cerceteze Tezaurul în bibliotecile lui?

Varian era singura persoană din afara Regatului Nopții - pe lângă Eris - căreia Rhys îi permisese să afle despre căutarea lor. Dar asta venise cu un risc: Varian îl servea pe Tarquin, Marele Lord al Regatului Verii. Deși îi promisese lui Rhys să-și țină gura dacă Tarquin nu-l presa cu tot felul de curiozități, loialitatea i-ar fi fost pusă sub semnul întrebării în cazul în care Tarquin ar fi insistat.

Relația dintre Tarquin și Rhys se refacuse de la război, dar nu suficient încât Rhys să îi încredințeze masculului informațiile despre Tezaur. Iar Cassian, care fusese implicat într-o mică luptă ce rezultase în distrugerea unei clădiri ultima dată când fusese în Regatul Verii, era înclinat să fie de acord. Nu în legătură cu Tarquin. Nu, lui îi plăcea masculul. Și îl plăcea mult pe Varian. Dar existau oameni vicleni în Regatul Verii - în toate regatele - iar el nu credea că erau la fel de amabili ca liderii lor.

- Helion este ultima speranță, spuse Rhys sorbind din vin. La care s-ar putea să ajungem în câteva zile, dacă Nesta nu încearcă cel puțin să aibă o viziune. Ultimele

cuvinte erau adresate lui Cassian. Totuși, aș ruga-o pe Elain să încerce înainte să îl abordăm.

Elain plecase deja cu Feyre, pretinzând că trebuia să se trezească devreme ca să îngrijească grădina unui spiriduș bătrân. Cassian nu știa de ce, dar bănuia că era o minciună. Pe chipul lui Elain se

văzuse încordarea când spusese asta. De obicei, când inventa asemenea scuze, Lucien era în preajmă, dar masculul era în ținuturile umane cu Jurian și Vassa.

- Nesta o s-o facă, măcar ca să o împiedice pe Elain să se expună la risc, fu replica lui Cassian. Dar trebuie să înțelegi că Nesta a fost foarte afectată de ce s-a întâmplat în timpul războiului - Elain a fost luată de Cazan după viziunea ei. Nu o poți condamna pentru că ezită.

- Nu avem timp să o așteptăm pe Nesta să decidă, zise Amren. Eu spun să o abordăm mâine pe Elain. Mai bine să lucreze amândouă la asta.

Azriel înțepeni, un semn direct al enervării lui când spuse încet: Tezaurul Groazei are o întunecime la care Elain nu ar trebui expusă.

- Dar Nesta ar trebui? mormăi Cassian.

Toată lumea se uită la el.

Masculul înghiți, cerându-i scuze lui Az din priviri, dar el îl ignoră.

Amren bău vinul și îi spuse lui Cassian:

- Nesta are o săptămână. încă o săptămână să găsească Tezaurul prin metode proprii. Apoi căutăm alte căi. Ea dădu din cap spre Azriel. Inclusiv Elain, care este mai mult decât capabilă să se apere de întunericul Tezaurului, dacă vrea să o facă. Nu o subestima.

Cassian și Azriel se uitară spre Rhys, care doar sorbi din vin. Ordinul lui Amren era valabil. Ca Aghiotantă a lui Rhys în regatul acesta, în afară de cazul în care Rhys decidea altceva, cuvântul ei era lege.

Cassian mormăi la Amren:

- Nu este corect să o folosești pe Elain drept amenințare ca să o manipulezi pe Nesta să apeleze la divinație.

- Sunt metode mai dure să o convingi pe Nesta, băiete!

Cassian se rezemă de scaun.

- Ești nebună să crezi că amenințările o vor face să ți se supună.

Toată lumea se încordă din nou. Până și Varian.

Amren zâmbi brusc.

- Suntem în pragul altui război. Am lăsat Cazanul să ne scape în ultimul timp, și aproape că am pierdut totul.

Noul trup Fae al lui Amren era dovada acestui lucru - ea își cedase ființele nemuritor și nepământean ca să rămână în corpul acesta. în ochii ei nu strălucea niciun foc gri. Era muritoare așa cum erau Marii Spiriduși. Varian își împleti degetele în vârfurile despicate ale părului ei, ca și când ar fi vrut să se asigure că era aici, că rămăsese cu el.

- Trebuie să prevenim acest posibil dezastru înainte să pierdem avantajul. Dacă trebuie să o manipulăm pe Nesta să facă divinație, chiar folosind-o pe Elain împotriva ei, atunci o să facem ce este necesar.

Lui Cassian i se strânse stomacul.

- Nu-mi place asta.

- Nu trebuie să îți placă, spuse Amren. Trebuie doar să taci din gură și să faci ce ți se zice.

- Amren, rosti Rhys, cuvântul fiind dantelat cu o urmă de mustrare și avertisment.

Amren nici măcar nu clipi de remușcare, dar Varian se încruntă la ea.

- Ce? izbucni ea.

Prințul din Adriata îi zâmbi exasperat.

- Nu am vorbit despre asta? Că ar trebui să fii... amabilă?

Amren își dădu ochii peste cap. Dar chipul i se îmblânzi - foarte puțin - când întâlni din nou privirea lui Cassian.

- O săptămână. Nesta are la dispoziție o săptămână.

Trecură trei zile. Emerie veni la fiecare lecție, iar în timp ce Gwyn aproape ajunsese la nivelul Nestei, Emerie trebuia să muncească mai mult. Așa că Nesta și Gwyn începură să facă aceleași seturi de exerciții pe care Cassian li le arăta înainte să lucreze personal cu Emerie la echilibru și mobilitate.

Emerie avusese dreptate în legătură cu cărțile lui Sellyn Drake. Nesta rămăsese trează două nopți la rând citind primul roman al autoarei, care era pe cât de erotic și-ar fi dorit. Gwyn sosise roșind în dimineața următoare și îi spusese lui Emerie că dacă romanul era considerat cuminte, atunci își putea imagina cum erau celelalte.

După prima zi, Emerie rămase până la finalul lecției, care acum ajunsese la trei ore, hotărând că fluxul matinal de clienți era destul de mic încât să riște. Așadar, ele se antrenau și între exerciții vorbeau despre cărți, iar Nesta se trezi în a patra dimineață... că se bucura să le vadă din nou.

Ea așeza o carte în raftul bibliotecii în acea după-amiază când o întâlni pe Gwyn. Ca urmare a lecției din fiecare dimineață, Gwyn fusese mai ocupată după-amiaza, ceea ce însemna că Nesta o vedea rar în bibliotecă, asta dacă nu cumva Gwyn căuta prin rafturi vreo carte pentru Merrill. Ocazional, Nesta auzea un cântec minunat dintr-un colț îndepărtat al bibliotecii - singurul semn că Gwyn era în apropiere.

Dar, în după-amiaza aceea, gâfâitul lui Gwyn îi anunță prezența cu câteva secunde înainte să apară, cu ochii destul de mari, încât Nesta să intre puțin în panică, scrutând obscuritatea din spatele preotesei.

- Ce s-a întâmplat?

O fugărise întunericul de dedesubt?

Gwyn se stăpâni suficient cât să spună:

- Nu știu cum, dar Merrill a aflat că ai schimbat cartea. Ea gâfâi când arătă în sus, spre nivelul următor. Ar trebui să pleci.

Nesta se încruntă.

-Cui îi pasă? N-am să-i permit să mă sperie ca pe un copil neascultător.

Gwyn se albi.

- Când este furioasă, este...

- Cum este, Gwyneth Berdara? se auzi vocea unei femei dintre rafturi. Când sunt furioasă, *cum sunt?*

Gwyn tresări, întorcându-se încet, când o frumusețe cu părul alb apăru din întuneric. Roba crem se undui în urma ei ca pe un vânt fantomă, iar piatra albastră de pe glugă se lumină. Gwyn își plecă fruntea, albindu-se la față.

- Nu am vrut să spun nimic cu asta, Merrill.

Nesta scrâșni din dinți văzând plecăciunea, frica de pe chipul lui Gwyn, din cuvintele ei blânde.

Preoteasa se opri lângă balustrada de deasupra lor.

Merrill își întoarse ochii ei speciali spre Nesta.

- Nu îmi plac hoții și mincinoșii.

- Nici mie, spuse calmă Nesta, ridicând bărbia.

Merrill șuieră.

- Ai încercat să mă păcălești chiar în biroul meu.

Nici măcar nu se uită la Gwyn, care se îndepărtă crispându-se.

- Nu știu despre ce vorbești.

- O? Vrei să spui că în momentul în care am fost să văd o carte pe care asistenta mea aiurită mi-a dat-o greșit - o, da, am știut de la început - și am găsit în schimb cartea corespunzătoare, învăluită de mirosul *tău,* nu tu ai facut-o? Merrill se uită la Gwyn și la Nesta. Este de neiertat să ceri altora să compenseze propria ta prostie și

neglijență.

Lui Gwyn i se făcu și mai frică.

- Gwyn nu a făcut așa ceva, zise Nesta încet. Și, cui îi pasă? Ești atât de plictisită aici, încât a trebuit să născocești teatrul ăsta ca să te distrezi? Ea flutură o mână spre coridorul din spatele lui Merrill. Suntem amândouă ocupate. Pleacă și lasă-ne să lucrăm în liniște!

Cineva suspină la un nivel superior.

Merrill râse, acel vânt fantomă din jurul ei șuierând.

- Nu știi cine sunt, fato?

- Știu că ne împiedici să lucrăm, spuse Nesta cu calmul cu care știa că enerva lumea. Și știu că asta e o bibliotecă, dar tu aduni cărți ca și când ar fi colecția ta personală.

Merrill își dezgoli dinții.

- Crezi că nu *te* cunosc? Fata umană care a fost băgată în Cazan și a ieșit afară Mare Spiriduș. Femela care l-a ucis pe regele Hybernului și i-a ridicat capul ca pe un trofeu, în timp ce sângele lui șiroia peste ea.

Descrierea plastică o făcu pe Gwyn să se lumineze la față, surprinsă.

Nesta nu își permise nici măcar să respire.

- Vântul îmi șoptește chiar și aici, sub atâtea stânci, spuse Merrill. își găsește drumul printre crăpături și îmi șoptește la ureche ce se întâmplă în lume. Merrill pufni. Crezi că ai dreptul să faci ce vrei acum?

Nestei îi vui puterea în vene, dar ea o controlă, o reprimă și o înăbuși.

- Cred că îți place prea mult să te auzi vorbind.

- Sunt descendenta lui Rabath, Lordul Vântului Vestic! spuse furioasă Merrill. Spre deosebire de Gwyneth Berdara, nu sunt o slugă pe care să o alungi.

La naiba cu vrăjitoarea asta! La naiba cu moderația și ascunzișul!

Nesta lăsă suficient din puterea ei să clocotească la suprafață, încât să știe că îi străluceau ochii. O lăsă să pârâie, chiar dacă îi ignoră creșterea nestăvilită și nelegiuită.

Gwyn se retrase un pas. Chiar și Merrill clipi când Nesta spuse:

- Cu un titlu așa de extravagant, cu siguranță o dușmănie atât de măruntă ar trebui să fie sub demnitatea ta.

Nesta zâmbi sălbatic și crud. Merrill doar se uită la ea și la Gwyn înainte să spună:

- înapoi la muncă, nimfa ce ești!

Cu vântul șuierându-i la călcâie, Merrill pătrunse în întuneric.

Nesta dădu drumul puterii, calmându-i muzica și vuietul cu o mână de fier.

Dar abia când dispăru vântul rece al lui Merrill, Gwyn se rezemă de raft, frecându-și fața cu mâinile. Preotesele care urmăriseră scena se mișcară din nou, șoaptele lor umplând biblioteca.

Nesta întrebă în murmurul liniștit:

-Nimfa?

Gwyn își coborî mâinile, observă lipsa de putere strălucitoare din ochii Nestei și oftă ușurată, dar îi răspunse calmă:

- Bunica era o nimfa de râu care a sedus un mascul Mare Spiriduș din Regatul Toamnei. Deci sunt un sfert nimfa, dar destul cu asta. Gwyn gesticulă spre ochii ei mari - albastrul fiind atât de limpede, încât ar fi putut fi malul mării - și spre corpul suplu. Oasele mele sunt puțin mai elastice decât ale Marilor Spiriduși obișnuiți, dar cui îi pasă?

Poate de aceea se pricepea Gwyn atât de bine să-și mențină echilibrul și să se miște.

- Niciun popor nu a dorit-o pe mama, continuă Gwyn.

Nu putea locui în râurile din Regatul Primăverii, dar era prea nestăpânită ca să suporte limitarea impusă de casa din pădurea Regatului Toamnei. Deci a fost dată în copilărie templului din Sangravah, unde a fost crescută. A luat parte la Marele Ritual când a împlinit vârsta maturității, iar eu, noi - adică eu și sora mea - am fost rezultatul acelei uniuni sacre cu un mascul străin. Nu a mai aflat cine era, pentru că magia l-a ales în noaptea aceea și nu a mai venit nimeni să întrebe despre fetele gemene. Am fost crescute și noi în templu. Nu am plecat de acolo până când... am venit aici.

Atunci, ochii lui Gwyn se umplură de durere. O durere atât de mare, încât Nesta își dădu seama că nu trebuia să întrebe de mama ei sau de sora geamănă.

Gwyn scutură din cap, ca și când și-ar fi alungat amintirea. Ea își răsfiră degetele.

- Sora mea geamănă avea pielița nimfelor între degete - eu nu. Avea.

Gwyn oftă din nou.

- Știi, Merrill o să-ți facă viața un iad.

- Poate să încerce, spuse Nesta cu blândețe. I-ar fi greu să o facă mai rea.

- Ei, bine, acum avem un dușman comun. Merrill nu o să uite niciodată asta. Ea dădu din cap spre balustrada unde fusese preoteasa. Deși presupun că nici ele. Nu se întâmplă în fiecare zi să fie înfruntată. Doar Clotho o poate controla, dar Clotho o lasă să facă tot ce vrea, în mare parte pentru că Merrill stârnește vântul când se enervează și împrăștie manuscrisele tuturor.

- Anunță-mă când ai nevoie de cineva care să o calmeze puțin pe Merrill.

Gwyn schiță un zâmbet.

- Data viitoare, poate voi avea curaj să o fac chiar eu.

X.

După toate aparențele, preotesele nu uitaseră fapta Nestei.

Nesta, Gwyn și Emerie făceau exerciții de întindere, Cassian stând atent și serios, ca să vadă orice greșeală, când pașii se auziră sub bolta de dincolo de ring.

Ele se opriră când apărură trei siluete cu glugi, cu mâinile lipite atât de strâns, încât aveau degetele albe.

Dar preotesele intrară în lumina soarelui și spațiul deschis. Clipiră în sus la el, ca și când și-ar fi amintit ce erau lucrurile astea.

Gwyn se ridică sprintenă, zâmbind atât de larg, încât Nesta fu momentan uimită. Preoteasa fusese drăguță în bibliotecă, dar, cu bucuria și încrederea cu care se îndrepta spre preotese, părea de o frumusețe care rivaliza cu a lui Merrill sau Mor.

Sau poate că nimic nu se schimbase în afară de încredere în sine, de felul în care își ținea umerii trași înapoi și capul sus, zâmbind sincer când spuse:

-Roslin, Deirdre, Ananke! Speram să veniți!

Nesta nu verificase lista de înscrieri în dimineața aceea. încetase să creadă că avea să mai vină cineva la antrenament în afară de Gwyn.

Dar cele trei se îngrămădiră când Cassian le oferi un zâmbet nonșalant, aproape asemănător cu al lui Rhys, menit să relaxeze oamenii și să micșoreze amenințarea puterii și a trupului său.

- Doamnelor, spuse el, gesticulând spre ring. Bine ați venit!

Roslin și Ananke nu spuseră nimic, dar cea din mijloc, Deirdre, își scoase gluga.

Nesta își reprimă orice instinct care ar fi facut-o să suspine. Emerie, de pe salteaua de lângă ea, păru să

încerce să o imite.

O cicatrice lungă și urâtă străbătea chipul lui Deirdre, aproape ratând ochiul stâng. Ieșea în relief și, albă, contrasta cu pielea ei măslinie, întinzându-se de la părul creț până la maxilarul frumos și suplu. Ochii ei negri și rotunzi, mărginiți de gene dese, care îi făceau să pară și mai rotunzi, erau mari dar hotărâți când spuse:

- Sperăm că nu am întârziat prea mult!

Toate se uitară spre Nesta. Dar nu ea era lidera aici.

Ea îi aruncă o privire lui Cassian, iar el ridică din umeri ca și când ar fi spus: „Eu sunt doar instructorul“.

O altă cicatrice cobora pe gâtul lui Deirdre, dispărând sub robă. Faptul că un Mare Spiriduș avea o asemenea cicatrice sugera un eveniment de o asemenea violență, încât Nestei i se strânse inima. Dar înaintă spre preotese.

- Tocmai începeam.

$$\underset{nPi}{\underline{< I >}}$$

- Dă-mi pietrele și oasele alea, te rog! spuse Nesta Casei încet, când stătea în biblioteca privată, cu o hartă cu toate cele șapte regate în față, Cassian fiind la un pas în spatele ei.

Un mic bol de lut apăru lângă hartă, plin cu acestea.

Nesta înghiți uscăciunea din gură.

Cassian fluieră.

- Chiar te ascultă!

Ea se uită peste umăr. îl invitase aici din precauție, își spunea în sinea ei. Dacă pierdea controlul, dacă nu putea să vadă unde ajungea degetul pe hartă, cineva trebuia să fie aici. Din întâmplare, acea persoană era el.

Nu conta că se aflase cândva lângă ea, cu mâna pe spatele ei, la fel ca acum, și o lăsase să se rezeme de căldura și puterea lui.

Cassian se uită la bolul de divinație și la hartă.

- De ce te-ai răzgândit?

Nesta nu își dădu timp să ezite înainte să își bage degetele în bol și să scoată o mână de pietre și oase. Acestea zăngăniră, scoțând un sunet gol și vechi.

- Nu pot să nu mă gândesc la preotesele care au venit azi la antrenament. Roslin a spus că nu a mai fost afară de șaizeci de ani. Iar Deirdre, cu cicatricele alea... Ea inspiră adânc. Le cer să fie curajoase, să lucreze din greu, să își înfrunte fricile. Totuși, eu nu fac la fel.

- Nu te-a acuzat nimeni de asta.

-Nu trebuie să îmi spună cineva. O știu. Și poate mă tem de divinația asta, dar mă tem mai mult să fiu lașă și ipocrită.

Preotesele fuseseră novice în toate sensurile cuvântului: Ananke dăduse dovadă de un echilibru atât de precar, încât căzuse încercând să își fixeze degetele de la picioare în pământ. Roslin fusese doar cu puțin mai bună. Niciuna nu își scosese gluga, așa cum o făcuse Deirdre, dar Nesta zărise părul roșcat al lui Roslin și cel auriu al lui Ananke, pielea lor fiind palidă ca smântână.

- Ești sigură că nu vrei să faci asta cu Rhys și Amren în preajmă? întrebă Cassian.

Nesta strânse oasele și pietrele în pumn.

- Nu am nevoie de ei.

El tăcu, lăsând-o să se concentreze.

Prima și singura dată când o făcuse, avusese nevoie de câteva clipe să își golească mintea, să aștepte smucitura din corp care o trăgea spre o forță nevăzută. Fusese dusă în cealaltă parte a pământului, iar când deschisese ochii, stătea într-un cort de război, cu regele Hybernului în fața ei și Cazanul, un obiect întunecat așezat dincolo de el.

Nesta închise ochii, impunându-i minții să se liniștească, în timp *ce* ridică pumnul strâns deasupra hărții. Se concentră la respirație, la ritmul respirației lui Cassian.

înghițitul îi era zgomotos în urechi.

Eșuase în toate. Dar putea face asta.

își dezamăgise tatăl, o dezamăgise pe Feyre cu mulți ani înainte de asta. Presupunea că o dezamăgise și pe mama ei. O dezamăgise și pe Elain: mai întâi lăsând-o să fie luată de Hybern în noaptea în care fuseseră răpite din pat; apoi, lăsând-o să intre în Cazan și când Cazanul o dusese în mijlocul taberei Hybernului.

Ea eșuase de nenumărate ori, și nu se mai termina...

- Ceva?
- Nu vorbi!

Cassian mormăi, dar se apropie, ea simțindu-i căldura.

Nesta îi impuse minții să se liniștească. Dar era imposibil. Parcă ar fi fost pe scara aceea nenorocită, coborând tot mai mult.

Tezaurul Groazei. Trebuia să găsească Tezaurul Groazei.

„Masca, Harpa, Coroana.“

Dar celelalte gânduri insistau. Prea multe.

„Masca, se chinui ea să gândească. Unde este Masca din Tezaurul Groazei?“

Palma îi era udă de transpirație, pietrele și oasele mișcându-se în pumnul ei. Dacă Masca era conștientă așa cum fusese Cazanul... Ea nu o putea lăsa să o vadă. Să găsească tot ce iubea cel mai mult.

Nu o putea lăsa să o vadă, să o găsească, să o rănească.

„Masca! impuse ea pietrelor și oaselor. Găsiți Masca!“

Nu răspunse nimic. Nicio smucitură, nicio șoaptă de putere. Expiră pe nas. „Masca!“, le impuse ea.

Nu se întâmplă nimic.

Inima îi bătu cu putere, dar încercă din nou. O altă cale. Prin originea lor comună - cea pe care o împărțea cu Tezaurul. Cazanul.

îi răspunse un gol imens.

Nesta se încruntă, strângând mai puternic obiectele. își imagină Cazanul: un bol mare din fier negru, atât de mare, încât mai mulți oameni l-ar fi putut folosi drept cadă. Avea o formă fizică și, totuși, când apa rece o înghițise, nu mai avusese fund, fiind doar o prăpastie cu apă înghețată care devenise curând beznă. Era ființa care existase înaintea luminii; leagănul din care venise toată viața.

Transpirația i se aduna pe frunte, ca și când corpul s-ar fi împotrivit amintirii, dar ea se forță să își amintească exact cum stătuse în cortul de război al regelui Hybernului, așezat pe stuf și covoare, o bestie primordială care fusese aproape adormită atunci când intrase ea.

Iar apoi își deschisese un ochi. Nu unul pe care îl vedea, ci unul pe care îl simțea fixat asupra ei. Acesta se mărise, dându-și seama cine era acolo: femela care luase atât de mult, prea mult. își concentrase toată puterea nesfârșită și furia asupra ei, ca o pisică ce prinsese un șoarece în labe.

Mâna îi tremură.

- Nesta?

Ea nu putea respira.

- Nesta!

Nu putea suporta asta, amintirea vechii orori și furii...

Nesta deschise ochii.

- Nu pot, zise ea răgușită. Nu pot. Puterea... nu cred că o mai am.

- Este acolo. Am văzut-o în ochii tăi, am simțit-o în oase. încearcă din nou.

Nu o putea invoca. Nu o putea înfrunta.

- Nu pot. Ea lăsă pietrele și oasele în bol.

Nu putu să îndure nici dezamăgirea din vocea lui Cassian când masculul spuse:

- Bine!

Nu luă cina cu el. Nu făcu decât să se urce în pat, să se uite în întuneric și să se adâncească în el.

Acesta o căuta.

Alunecând pe holurile Casei, ca un șarpe întunecat, căuta și adulmeca și o vâna.

Ea nu se putea mișca din pat. Nu putea deschide ochii ca să dea alarma, să fugă.

îl simțea mai aproape, târându-se pe scări. Pe holul ei.

Nu își putea mișca corpul. Nu putea deschide ochii.

întunericul intră prin fanta dintre ușă și podeaua de piatră.

Nu - era imposibil să o fi găsit. De data asta, ar fi prins-o, ar fi țintuit-o de pat și i-ar fi smuls ce îi luase.

întunericul se furișă spre pat, iar ea deschise forțat ochii ca să îl vadă adunându-se deasupra ei, un nor fără formă, o prezență rea căreia îi cunoștea numele înainte să apară.

Țipă când întunericul Cazanului o țintui de pat, apoi nu mai simți decât greutatea îngrozitoare a acestuia umplându-i corpul, sfâșiind-o pe dinăuntru....

Iar apoi, nimic.

> X >

Cassian se trezi brusc și se întinse spre cuțitul de pe noptieră.

Nu știa de ce. Nu avusese niciun coșmar, nu auzise niciun sunet.

Totuși îl cuprindea groaza, mărindu-i pulsul. Singura piatră Siphon de pe mână străluci ca sângele proaspăt, ca și când ar fi căutat și ea să atace un inamic.

Nimic.

Dar aerul se răcise ca gheața. Era atât de rece, încât scotea aburi, iar lămpile se aprinseră. Sclipiră și pâlpâiră, licărind ca și când i-ar fi făcut semne cu disperare.

Ca și când Casa l-ar fi implorat să fugă.

Sări din pat, iar ușa se deschise înainte să se împingă în ea. Ieșind pe hol cu cuțitul în mână, nu îi păsa că era în izmene sau că avea doar o singură piatră Siphon. Ușa lui Az se deschise o clipă mai târziu, iar pașii fratelui său se apropiară în spatele lui când Cassian ajunse la scări și le coborî în fugă.

Ajunse la palierul etajului Nestei când ea țipă.

Nu era un țipăt de furie, ci de groază.

Corpul i se volatiliză la acel țipăt, ca și când n-ar fi fost decât cuțitul din mâna lui, o armă ca să fie folosită la eliminarea și distrugerea oricărei amenințări la adresa ei, să ucidă fără încetare până ce ultimul inamic ar fi fost mort sau sângera.

Ușa ei era deschisă, iar lumina strălucea înăuntru. Lumină argintie și rece.

- Cassian! îl avertiză Az, dar Cassian se grăbi mai mult, alergând mai repede decât o făcuse vreodată.

El dădu buzna prin bolta ușii ei, ricoșând din ea și intrând în cameră, oprindu-se brusc la ceea ce văzu.

Nesta stătea întinsă în pat, cu trupul arcuit. Scăldată în foc argintiu.

Țipa, apucând cearșaful cu mâinile, iar focul ardea fără să distrugă pătura, camera. Ardea și se zvârcolea ca și când ar fi mistuit-o.

- Pe toți zeii! șopti Azriel.

Focul radia rece. Cassian nu mai auzise de o asemenea putere printre Marii Spiriduși. De foc, da - dar de unul cald. Nu de acesta rece și îngrozitor.

Nesta se arcui din nou, suspinând printre dinți.

Cassian se întinse spre ea, dar Azriel îl apucă de

mijloc. El mârâi, gândindu-se dacă se putea smulge din brațele lui Azriel, dar acesta se pricepea mult prea bine să-l țină.

Nesta țipă din nou și rosti și un cuvânt:

-Nu!

începu să îl strige, rugător:

-Nu, nu, nu!

Nesta se mai arcui o dată, iar focul se adună de parcă ar fi inspirat și ar fi fost pe cale să expire, explodând în lume...

Ferestrele camerei explodară.

Noaptea dădu buzna, plină de umbre, vânt și stele.

Iar când Nesta izbucni, focul argintiu explodând, Rhys interveni, îi înăbuși focul cu întunericul lui, ca și când ar fi aruncat o pătură peste acesta. Nesta țipă, iar de data asta fu un sunet de durere.

Noaptea se împrăștie suficient încât Cassian să-l vadă pe Rhys lângă pat, strigând ceva care sufoca vântul și focul, și stelele. Dar, urmărindu-i buzele, Cassian își dădu seama că era numele ei.

-Nesta! strigă Rhys.

Vântul se împrăștie suficient încât Cassian să audă de data asta.

- *Nesta! Este un vis!*

Focul Nestei se înteți din nou, iar Rhys aruncă un val de întuneric peste ea. Toată Casa se cutremură.

Cassian se zbătu în brațele lui Azriel, strigându-i lui Rhys să înceteze, să nu o mai rănească...

întunericul lui Rhys coborî, iar focul Nestei se chinui să se înalțe, ca și când puterile lor ar fi fost niște săbii care se ciocneau, lup- tându-se pentru avantaj.

Cuvintele lui Rhys sunară altfel de data asta.

- Trezește-te! Este un vis! *Trezește-te!*

Nesta încă se lupta, iar Rhys scrâșni din dinți, puterea

adunân- du-se din nou.

- Dă-mi drumul! îi spuse Cassian lui Azriel. Az, dă-mi drumul chiar acum!

Azriel, spre surprinderea lui, o făcu.

Cassian știa că nu avea multe șanse. Avea un cuțit și o piatră Siphon. Să fie prins în magia dintre Nesta și Rhys ar fi însemnat să intre neînarmat în vizuina unui leu.

Dar se îndreptă spre locul unde focul argintiu și noaptea întunecată se luptau și spuse cu calm:

- Nesta!

Focul argintiu pâlpâi.

-Nesta!

Ar fi putut jura că acea putere, conștiința ei, se întoarse spre el.

Valul puterii lui Rhys, care o atingea nu era atacul brutal de mai devreme, ci un val blând care trecea peste flacără. O stăvilea.

Rhys rămase nemișcat într-un fel care îi spuse lui Cassian că fratele lui nu mai era pe deplin prezent, ci mai degrabă în mintea femelei care era nemișcată în pat. El arareori se gândea de două ori la darurile lui Rhys ca daemati - și ale lui Feyre - dar nu fusese niciodată mai recunoscător pentru existența lor.

Cassian abia îndrăzni să respire. Azriel rămase în spatele lui când Rhys se ridică în fața patului.

Lent, focul se domoli. Dispăru ca fumul.

Lent, corpul Nestei se relaxă.

Apoi respirația ei se calmă, corpul moleșindu-se. Din fericire, era inconștientă.

Cassian înghiți, inima bătându-i atât de tare, încât își dădu seama că Azriel o auzi când fratele lui veni lângă el.

Apoi, Rhys inspiră brusc, recăpătându-și mobilitatea.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Azriel, umbrele adunându-se la umerii lui.

Dar Rhys pur și simplu se îndreptă spre micul salon și se prăbuși pe un scaun. Mâinile Marelui Lord tremurau - tremurau atât de tare, încât Cassian nu știa ce să facă. După îngrijorarea întipărită pe chipul lui Azriel, nici fratele lui nu știa.

- Să o chemăm pe Feyre? întrebă Cassian.

- Nu! Cuvântul fu un mârâit. Ochii lui Rhys se luminară ca niște stele purpurii. Ea nu se apropie de locul ăsta.

-Asta era... Azriel se uită spre pat și femela inconștientă de acolo. Asta era adevărata putere a Nestei? Focul acela argintiu?

- Doar o mică parte, șopti Rhys, mâinile încă tremurându-i când își frecă fața. La naiba!

Cassian își propti picioarele, ca și când ar fi putut intercepta fizic ce urma să spună Rhys.

- Am intrat în coșmarul ei. Rhys își ridică privirea la Cassian. De ce nu mi-ai spus că ați încercat să faceți divinație azi?

- Nu a funcționat.

Iar frica și vinovăția Nestei fuseseră atât de apăsătoare în cameră, încât îl duruse inima. O lăsase singură după aceea, știind că voia intimitate.

Rhys expiră tremurând.

-Divinația a fost un declanșator. Pentru amintiri. Am înțeles asta când am intrat. El înghiți, ca și când ar fi vrut să vomite, dar se abținu. Visa Cazanul. Momentul în care... a intrat în el. Cassian nu îl văzuse niciodată pe Rhys căutându-și cuvintele. Am văzut, șopti Rhys. Am simțit. Tot ce s-a întâmplat în Cazan. Am văzut-o luân- du-i puterea cu dinții și ghearele și furia. Și am văzut... *am simțit...* ce a luat de la ea.

Rhys își frecă fața și se îndreptă lent. El întâlni privirea lui Cassian fără să tresară, cu ochii plini de remușcare și suferință.

-Trauma ei este...

Rhys înghiți în sec.

- Știu, șopti Cassian.
- Am presupus, șopti Rhys, dar a fost diferit să o simt.
- Care este puterea ei? întrebă Azriel.
- Moartea, șopti Rhys, mâinile tremurându-i iarăși când se ridică în picioare și se îndreptă spre fereastra ce acum se repara ciob cu ciob, ca și când o mână atentă și răbdătoare ar fi lucrat asupra ei. Se uită la femela care dormea în pat și frica întunecă fața Marelui Lord al Regatului Nopții. Moartea pură.

CAPITOLUL 30

Visul fusese real și ireal, și nu avusese un final, și nici scăpare.

Până când vocea unui mascul cunoscut îi rostise numele.

Iar groaza se oprise, ca și când axul lumii s-ar fi mișcat spre acea voce - către vocea care devenise o ușă plină de lumină și putere.

Nesta întinsese o mână spre ea.

Iar apoi vocea altui mascul intrase în mintea ei, și aceasta cunoscută și plină de putere. Dar fusese blândă, așa cum nu o mai auzise față de ea, și o scosese din puțul întunecat al visului, conducând-o cu o mână împestrițată cu stele înapoi spre un ținut cu nori plutitori și dealuri sub o lună strălucitoare.

Ea se ghemuise pe unul dintre dealuri, în siguranță și, păzită în lumina lunii, adormise.

Nesta adormise profund și fără vise și nu deschisese ochii până ce lumina soarelui, nu a lunii, îi atinsese fața.

Era în camera ei, cu cearșafurile mototolite și pe

jumătate împrăștiate pe podea, dar...

Cassian dormea pe un scaun de lângă pat.

Capul îi atârna într-un unghi ciudat, iar aripile atingeau piatra - era doar în izmene, învelit de o pătură ce arăta de parcă i-ar fi pus-o cineva în poală.

Avusese un coșmar, își dădu ea seama conștientizând cu răceală. Visase Cazanul; se pierduse în el, țipând încontinuu.

Și auzise vocea lui. Vocea lui și...

Nu era nici urmă de Rhysand. Doar Cassian era prezent.

Se uită la el câteva minute lungi, la paloarea neobișnuită a chipului său, la fruntea încă încruntată de îngrijorare, ca și când s-ar fi agitat pentru ea chiar și în somn. Soarele îi poleia părul negru și îi străluci prin aripi, scoțând în evidență nuanțele de roșu și auriu.

Era ca un cavaler care își păzea domnița. Nu reuși să alunge imaginea răsărită din paginile cărților din copilărie. Parcă era un prinț-războinic, cu tatuajele și pieptul musculos.

Gâtul i se strânse insuportabil, ochii usturând-o.

Nu voia să-și permită să plângă, nu pentru ea sau pentru că îl văzuse veghind lângă patul ei toată noaptea.

Dar fu ca și când clipitul ei furios l-ar fi trezit, ca și când i-ar fi putut auzi fluturatul genelor.

Ochii lui căprui se îndreptară spre ai ei, ca și când ar fi știut întotdeauna exact unde era ea. Iar ai Nestei erau plini de îngrijorare și de atâta bunătate, că fu nevoită să se străduiască din răsputeri să nu plângă.

- Hei! îi spuse Cassian cu blândețe.

Ea se controlă.

- Bună!
- Ești bine?
- Da! Nu! Deși nu din motivul pe care îl credea el.

-Bun! Cassian mormăi, întinzându-și mai întâi brațele,

iar apoi aripile. Mușchii se unduiră. Vrei să vorbești despre asta?

-Nu!

- Este în regulă.

Și asta fu chiar tot.

Dar Cassian îi schiță un zâmbet atât de normal, atât de specific felului lui de a fi, într-un fel în care nimeni altcineva nu era sau nu ar fi fost vreodată, încât gâtul i se strânse din nou.

-Vrei micul dejun?

Nesta reuși să zâmbească și ea.

- îmi plac prioritățile tale, generale!

- Ce ți s-a întâmplat? întrebă Emerie, când gâfâiau făcând exerciții pentru abdomen. Ești albă ca varul.

- Am avut coșmaruri, spuse Nesta, impunându-și să nu se uite spre locul unde stătea Cassian, arătându-i lui Roslin, de la o distanță respectabilă, cum să facă o genuflexiune corectă.

Ei doi luaseră micul dejun împreună, dar nu fusese ciudat. Fusese comod, ușor. Plăcut.

- Le ai des? întrebă Gwyn din partea cealaltă a Nestei.

-Da!

Nesta termină o serie, mormăind când își simți slăbiciunea mijlocului.

- Și eu, spuse Gwyn încet. în unele nopți, am nevoie de o poțiune pentru dormit de la vindecătoarea noastră, ca să mă pot odihni.

Emerie îi aruncă lui Gwyn o privire evaluatoare. Emerie nu punea niciodată întrebări despre trecutul lui Gwyn sau al altor preo- tese, dar era o femelă șireată. Cu siguranță văzuse cum păstrau distanța față de Cassian, le mirosise ezitarea și frica, și făcuse câteva legături.

Emerie o întrebă pe Nesta:

- Ce ai visat?

Nesta înțepeni, dar ea se mișcă din nou, refuzând să lase amintirea să o stăpânească.

- Am visat Cazanul și ce mi-a făcut.

- Și eu îmi visez trecutul, zise Gwyn jucându-se cu părul.

Dar faptul că Gwyn și Nesta recunoșteau acest lucru nu le împovăra. Mintea Nestei se limpezi puțin. Și, cumva, își dădu seama că se putea forța mai mult.

Poate că rostirea acelor adevăruri le dăduse aripi. Și le trimisese în înaltul cerului.

- Cum rezișți?

Cassian stătea în fața biroului lui Rhys din casa de lângă râu și întrebă:

- Eu? Dar tu? Arăți ca naiba!

- Ieri a fost o zi grea, urmată de o noapte grea.

Rhys își lăsă capul pe pumnul sprijinit de birou.

Cassian își înclină capul.

- Ce s-a întâmplat înaintea dezastrului de aseară?

Pe toți zeii, aproape că plânsese în dimineața asta, când deschisese ochii și o văzuse pe Nesta uitându-se la el, cu chipul senin și eliberat de durere. Umbrele mai zăboviseră, dar ar fi acceptat orice în locul țipetelor ei. în locul magiei pe care Rhys reușise să o explice doar ca o *moarte pură.*

- Rhys! îl strigă Cassian când masculul nu răspunse.

Rhys nu se uită la el când șopti:

- Bebelușul are aripi.

Bucuria străluci în Cassian - cu toate că șoapta spartă și însemnătatea acelor cuvinte îi înghețară sângele.

- Ești sigur?

-Ne-am văzut cu Madja ieri dimineață.

- Dar este doar un sfert illyrian.

Bineînțeles că era posibil ca bebelușul să fi moștenit aripi, dar puțin probabil, având în vedere că Rhys se născuse fără ele, și doar le invoca prin magia ciudată și nepământeană pe care o avea.

- Este. Dar Feyre era în trupul de illyriană când a fost conceput.

- Asta poate face o diferență? Credeam că s-a ales cu aripile și nimic altceva.

- Poate să se transforme. Se transformă pe deplin în forma pe care o ia. Când își oferă aripi, își modifică trupul la nivel intern. Deci era illyriană în noaptea aceea.

- Acum nu are aripi.

- Nu, s-a transformat din nou înainte să aflăm.

- Deci, las-o să se transforme din nou în illyriană ca să poarte bebelușul.

Chipul lui Rhys era rigid.

- Madja a interzis orice transformare. Spune că dacă Feyre și-ar transforma acum trupul în vreun fel, ar putea supune bebelușul la riscuri. Tocmai pentru că ar putea fi rău pentru copil, Feyre nu are voie nici măcar să își schimbe culoarea părului până după naștere.

Cassian își trecu o mână prin păr.

- înțeleg. Dar, Rhys - totul va fi bine. Nu este atât de rău.

Rhys mârâi.

- *Este* rău. Din atâtea motive nenorocite, este al naibii de *rău.*

Rhys era pe cale să își piardă controlul, așa cum îl văzuse Cassian când se întorsese de la curtea Amaranthei.

- Respiră, spuse calm Cassian.

Ochii lui Rhys clocotiră, stelele din ei stingându-se.

- Du-te naibii!

- Respiră, Rhysand! Cassian gesticulă spre fereastra din spatele lui, spre peluza care se înclina spre râu. Dacă vrei să îți consumi energia prin luptă, sunt disponibil.

Ușile biroului se deschiseră, iar Azriel intră. După expresia macabră de pe chipul lui, el știa deja.

Azriel se așeză pe scaunul de lângă Cassian.

- Spune-ne ce ai nevoie, Rhys.

-N-am nevoie de nimic. Trebuie să nu cedez nervos, ca partenera mea să nu își dea seama de asta când vine acasă la prânz. Rhys miji ochii, iar puterea vui în cameră. *Nimeni* nu îi spune despre asta lui Feyre! *Nimeni!*

- Madja nu a avertizat-o? întrebă Azriel.

- Nu ferm. Doar a menționat un risc sporit în timpul travaliului. Rhys râse strident. Un risc sporit.

Cassian simți un nod în stomac.

- Știu că nu e momentul, dar mai trebuie să te gândești la ceva, Rhys, zise Azriel.

Rhys își ridică din nou fruntea.

Chipul lui Azriel era ca piatra.

- Lui Feyre nu o să i se vadă burta încă alte câteva săptămâni, dar cineva o să observe destul de curând. Oamenii vor afla de sarcina ei.

- Știu.

- Eris o să afle.

- El este doar un aliat. Suspectez că o să se concentreze mai mult la tatăl lui și la găsirea soldaților dispăruți, nu la asta.

- Și Tamlin o să afle, îi mai spuse Az.

Mârâitul lui Rhys făcu luminile să pâlpâie.

-Și?

Cassian îi aruncă lui Azriel o privire încruntată, dar Az vorbi fără să se teamă sau să se ferească:

- Trebuie să fim pregătiți pentru orice.

- De parcă mi-ar păsa acum de Tamlin!

Faptul că Rhys nu înțelegea ce voia să spună Az îi

arăta lui Cassian cât de supărat și îngrozit era.

Cassian încercă să imite tonul calm al lui Az.

- Ar putea reacționa prost.
- Dacă trece granița asta, moare.
- Nu mă îndoiesc de asta, spuse Cassian. Dar Tamlin deja abia rezistă. Tu și Lucien ați spus clar că abia și-a revenit în ultimul an. Dacă află de sarcina lui Feyre, s-ar putea să aibă o altă cădere. Pentru că posibilitatea unui nou război nu poate fi ignorată și Briallyn se ține de prostii cu Koschei, avem nevoie de un aliat puternic. Avem nevoie de armata Regatului Primăverii.
- Deci trebuie să ascundem sarcina de el?

-Nu! Dar trebuie să îl chemăm pe Lucien, spuse Azriel, doar puțin mai ferm, ca și când nu i-ar fi plăcut deloc asta. Trebuie să îi spunem noutățile și să îl postăm permanent în Regatul Primăverii, ca să controleze pierderile și să fie spionul nostru.

Liniștea se pogorî. Ei îl lăsară pe Rhys să asimileze cuvintele.

- Ideea de a-1 cocoloși pe Tamlin mă face să vreau să sparg fereastra aia, rosti Rhys, dar o spuse atât de cârtitor, încât Cassian aproape se pleoști ușurat.

Măcar pornirile violente se potoliseră. Doar puțin.

- îl contactez eu pe Lucien, se oferi Azriel.

Frica încă zăbovea în ochii lui Rhys, așadar Cassian ocoli biroul și îl ridică pe Marele său Lord în picioare. Rhys îl lăsă.

Cassian își puse un braț pe umerii lui Rhys.

- Să mergem să ne batem!

CAPITOLUL 31

Nesta se așeza la masă, stomacul chiorăindu-i de

foame, când intră Cassian.

Mai bine zis, când intră șchiopătând.

Nu reuși să nu suspine când văzu ochiul vânăt, buza spartă și maxilarul tumefiat.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Cassian țopăi spre scaunul său, apoi se trânti pe acesta.

- M-am antrenat cu Rhys.
- Arăți ca o bucată de carne bătută.
- Ar trebui să îl vezi pe el, spuse, și râse răgușit.
- De ce v-ați bătut așa?

Dacă avusese vreo legătură cu coșmarul ei...

- Rhys trebuia să se descarce. Cassian oftă cu ochii la bolul cu pui fript și supa de orez care apărură în fața lui. în ciuda exteriorului calm pe care fratele meu îl prezintă lumii, are nevoie să se descarce din când în când.
- Ideea ta de descărcare pare foarte diferită de a mea.

El pufni, sorbind o lingură de supă.

-Nu am facut-o de amuzament, ci doar ca să mai scape de tensiune.

- De ce este încordat?

Ea știa că nu trebuia să întrebe.

Dar Cassian lăsă lingura, devenind serios.

- Bebelușul are aripi.

Nesta fu nevoită să clipească de câteva ori ca să înțeleagă.

-Cum de știe deja?

- Magia Madjei îi permite să vadă bebelușul din pântec, să verifice că totul este bine. Acum e destul de mărișor încât ea să vadă că toate membrele sunt în ordine... și că are aripi.

Era incredibil cum putea funcționa magia lor. Să poată vedea în pântec...

Nesta nu reuși să-și împiedice vocea din minte să se întrebe ce putea face puterea ei, dacă o elibera. Și nu reuși să oprească groaza care îi răspunse. Ca și când gândul la asta ar fi eliberat-o.

- Deci Rhysand nu voia ca odrasla să aibă aripi? se forță Nesta să întrebe.

Cassian continuă să mănânce.

- Nu e asta. Presupun că o să fie o bucurie pentru el, pentru mine și Az, și Feyre să îl învățăm pe copil să zboare, să iubească vântul și cerul la fel ca noi. Problema este nașterea.

- Nu înțeleg.

- Câți illyrieni corciți ai cunoscut?

- Presupun că doar pe Rhys.

- Asta pentru că sunt foarte rari. Dar mama lui Rhys era illyriană. Iar femelele illyriene nu prea se căsătoresc și nici nu se reproduc în afara comunităților lor. Masculii illyrieni o fac mai des, sau, cel puțin, se culcă cu cine apucă, dar arareori își văd progeniturile.

- De ce?

- Femelele illyriene au un pelvis format anume pentru nașterea copiilor cu aripi. Femelele Mari Spiriduși, nu. Iar când un bebeluș are aripi, se poate bloca în timpul travaliului. Chipul i se albise sub vânătăi. Majoritatea femelelor mor odată cu odraslele. Magia nu le este de ajutor; doar pelvisul poate fi rupt, ca să se lărgească pentru naștere. Ceea ce oricum ar putea ucide copilul.

- Feyre o să moară?

Cuvintele ei erau o șoaptă. Pentru o clipă, orice urmă de dușmănie, furie și amărăciune dispăru, fiind înlocuite de panică.

- Câteva supraviețuiesc. Cassian dădu să își scarpine fața, dar se opri înainte să își apese vânătăile. însă travaliul este atât de brutal, încât multe dintre ele ori

aproape mor, ori trupul lor e atât de schimbat, încât nu mai pot avea copii.

- Nici măcar cu o vindecătoare care să le întremeze?

Inima îi bătu cu putere, atât de repede, încât lăsă tacâmurile din mâini.

- Sincer, nu știu. Și în trecut, încercările de a scoate chirurgical copilul din pântecul mamei au fost... El tremură. Nu a supraviețuit nicio mamă. Sângele Nestei deveni acid. Cassian își roti umerii. Deci nici măcar nu o să încercăm metoda asta. Totuși, Madja o să fie prezentă tot timpul și o să-și dea toată silința să o ajute. Și încă nu știm cum o să afecteze nașterea magia lui Feyre.

- Feyre este supărată?

- Nu știe tot. Dar toți care am crescut aici știm ce înseamnă ca o femelă Mare Spiriduș să aibă un copil cu aripi.

Nesta își impuse să-și calmeze teama ce o străbătea.

- Iar Rhys trebuia să scape de frică luptând.

- Da! Și de vinovăție și suferință.

-Poate alt regat are o vindecătoare care știe mai multe decât Madja. Poate unul cu oameni înaripați. Regatul Dimineții îi are pe peregryni - poporul lui Drakon sunt seraphimi. Miryam nu are aripi și totuși a născut copilul lui Drakon.

- Rhys se îndreaptă mâine spre insula lor. Iar Mor întreabă discret la curțile Fae de pe continent. El își trecu o mână prin păr, pietrele Siphon reflectând lumina. Dacă este o cale să o salveze pe Feyre de la o condamnare la moarte, Rhys o s-o găsească. Nimic n-o să-i stea în cale ca să găsească o metodă să o cruțe.

Se lăsă liniștea, iar povara din pieptul ei era aproape insuportabilă. Știa fără îndoială că Rhys ar fi făcut asta. Marele Lord avea să meargă până la capătul lumii căutând o cale să o salveze pe Feyre.

- O să încerc din nou divinația, spuse ea încet.

Vânătaia de sub ochiul lui Cassian ieși puternic în evidență la lumină când se încruntă în semn de avertisment.

- După seara trecută...

Ea își ridică bărbia. Dacă bebelușul supraviețuia... Nesta nu intenționa să-i permită să se nască într-o lume aflată din nou în război. Dar nu spuse asta; nu putea fi atât de sinceră.

- Trebuie să îmi recapăt puterea după încercarea de ieri. O s-o facem mâine seară.

- Vreau ca Rhys și Amren să fie aici. Și Az.

- Bine!

Cassian se rezemă de spătar. Privirea lui serioasă, combinată cu buza spartă și ochiul vânăt, era aproape comică.

- De ce nu m-ai căutat? întrebă după aproape o clipă.

Nesta își dădu seama la ce se referea doar după tonul vocii lui.

Putea juca acest joc al distragerii. El nu știa cât de bine învățase ea să îl joace. Așadar, și Nesta vorbi în șoaptă.

- De ce nu m-ai căutat tu?

- Mă iau după indiciile de la tine. Nu mi-ai părut interesată de mine după... El dădu din cap spre masa dintre ei, spre podeaua unde îngenunchease între picioarele lui. Nu te-am rănit, nu-i așa?

Nesta râse răgușită.

- Nu, nu m-ai rănit. Se întinse peste masă, trecându-și un deget peste brațul lui înainte să îi întâlnească privirea. Mi-a plăcut când mi-ai tras-o în gură, Cassian.

Ochii lui se întristară. Ea se ridică, iar el rămase complet nemișcat când Nesta ocoli masa și se opri lângă scaunul lui.

- Vrei să mi-o tragi pe masa asta? întrebă încet, mângâind suprafața netedă. El tremură, ca și când și-ar fi

imaginat acea atingere pe pielea lui.

- Da, îi răspunse gutural. Pe masa asta, pe scaun, pe toate suprafețele din Casă.

- Nu cred că ar aprecia Casa un comportament atât de murdar. Chiar dacă este și o cititoare de romane de dragoste.

-Eu... Ce?

Respirația lui devenise sacadată.

Se aplecă să îl sărute pe gura rănită. Nu era un gest tandru. Nu era nici măcar unul gingaș. Era o provocare și o tachinare răutăcioasă, ca să uite de frică și suferință și să se culce cu ea.

-Nu mă interesează să mă culc cu un mascul care arată ca și când s-ar fi bătut într-o tavernă, îi șopti pe buze.

- Putem reduce lumina.

Nesta chicoti. Dorința îi începoșase ochii, iar ea știa că, dacă și-ar fi coborât privirea, ar fi văzut ce efect avusese asupra lui. Dar nu voia să-și îngăduie acea tentație.

El avea să fie recompensa ei, însă numai după ce i-ar fi reușit divinația.

Ea zâmbi.

- Când ai să te vindeci și ai să fii din nou frumos, spuse Nesta retrăgându-se, atunci am să te las să mi-o tragi oriunde vrei în Casa asta.

Cassian strânse bine cotierele scaunului, ca și când s-ar fi abținut să nu sară pe ea. Dar zâmbi feroce.

- S-a făcut!

Nimeni nu întrebă de ce se răzgândise Nesta când ea și Cassian intrară în biroul casei de lângă râu, mai târziu în după-amiaza următoare, și îi găsiră pe Rhys, Feyre,

Azriel și Amren așteptând în fața unei hărți mari a ținuturilor spiridușilor. Un bol cu pietre și oase era lângă aceasta.

Ei o fixară toți cu privirea, o evaluară și o judecară. Dar privirea ei se îndreptă spre Feyre, care stătea în partea cealaltă a camerei, cu mâna sprijinită pe pântecul ușor umflat.

Nesta refuză să afișeze vreo emoție când dădu puțin din cap spre sora ei în semn de salut. Se urî când ochii lui Feyre se îmblânziră - urî emoția simțită când și Feyre dădu din cap, schițând un zâmbet.

Nu suporta ușurarea și fericirea din ochii lui Feyre, cauzate doar de recunoașterea politicoasă a surorii ei. Incapabilă să îndure asta, Nesta se uită spre locul unde stătea Rhysand lângă Feyre. O privire în ochii lui și Nesta permise minții sale să se deschidă - doar puțin.

„Nu am să-i spun nimic lui Feyre“, jură ea.

Nu o făcuse din bunătate, ci ca să șteargă expresia precaută din ochii lui Rhys, înainte să se accentueze. Fără îndoială că el ori auzise, ori presupuse că îi spusese Cassian despre aripile bebelușului.

„Mulțumesc!“, fu absolut tot ce zise Rhys pe un ton precaut.

Nesta nu întrebă despre vizita lui la Miryam și Drakon - dacă aflase ceva măcar. Ea ajunse la masă, Cassian rămânând aproape. Dar uită de el când se întoarse spre Amren, care o privea cu dezgust.

Cuvintele din urmă cu câteva luni, pe care Nesta încercase din greu să le uite, roiră din puțul întunecat al memoriei ei, fiecare dintre ele usturând-o.

„Ai ajuns să duci o viață jalnică.“

Nesta își coborî privirea de la Amren, concentrându-se la hartă.

- Să terminăm repede cu asta.

- Când ai încercat, în urmă cu două zile, ai simțit ceva? întrebă Azriel de lângă Amren.

- Nimic. Degetele Nestei plutiră deasupra bolului cu obiecte. Mi s-a rotit mintea în cerc.

- La ce te-ai gândit? întrebă Amren.

La cât de mult se ura. La tatăl ei. La cât de mult se temea de Cazan.

- La Tezaur, spuse Nesta. Și la ce s-a întâmplat ultima dată când am făcut divinație.

-Nu o să permitem să se întâmple ceva cu Elain, zise Feyre. Rhys a protejat-o în dimineața asta și stăm cu ochii pe ea tot timpul.

- Ochii pot fi orbiți, spuse Nesta.

- Nu cei pe care îi comand eu, rosti Azriel puțin amenințător.

Nesta îi întâlni privirea, știind că era singurul în afară de Feyre care îi putea înțelege cu adevărat ezitarea. Se dusese cu Feyre în mijlocul taberei Hybernului ca să o salveze pe Elain - cunoștea riscul.

- Nu o să repetăm aceeași greșeală.

Ea îl crezu.

- Bine!

Nesta luă pietrele și oasele reci ca gheața pe degetele ei.

Strângându-le puternic, închise ochii și întinse brațul deasupra hărții de pe masă. Nimeni nu vorbea, deși greutatea privirilor lor o împovăra.

Căldura lui Cassian se infiltră lângă ea, aripile lui foșnind aproape în spatele ei.

Ea lăsă căldura și foșnetul să o întărească.

El venise să o salveze din coșmar și-i rămăsese alături cât dormise. O păzise și luptase pentru ea. Acum nu permitea ca ea să pățească nimic.

Nimic.

Nimic.

Nimic.

Ceea ce fusese o spirală nesfârșită de gânduri dispăru. Un gol se deschise în mintea ei.

Nimic.

Nimic.

Nimic.

Nesta intră în acel întuneric, ca și când s-ar fi scufundat lent într-o baltă.

Cassian își atinse brațul de al ei, iar ea lăsă și acest gest să o întărească. Un colac de salvare aruncat. îl apucă de mână cu cea liberă și își împleti degetele cu ale lui. Permise atingerii să o stabilizeze când își lăsă mintea să se furișeze sub suprafața întunecată.

Iar apoi, nimic.

Căzu lent. Plutind, ca o mică piatră ce se scufunda spre fundul bălții.

„Masca, șopti ea, aruncându-și mintea în eternitate. Unde este masca din Tezaurul Groazei?“

Pluti în continuare în noaptea lichidă.

„La început și la sfârșit exista doar întunericul." Prima dată auzise și înțelesese acel adevăr în timpul luptei cu Cazanul. Și îl înțelese din nou acum, când pluti în același loc ciudat, și plin, și gol, mereu rece.

„Unde este Masca?“, întrebă ea vidul.

Undeva în depărtare, ca o lumânare la o fereastră, simți mâna lui Cassian strângând-o pe a ei. Asta era calea de întoarcere. Nimic nu o putea prinde, ține, dacă avea acel drum spre casă.

„Unde e Masca?“

Preț de câteva minute lungi, doar ticăitul ceasului cu pendul din colț umplu biroul.

Nesta rămase lângă Cassian, relaxându-și acum degetele în mâna lui, cu cealaltă mână întinsă deasupra hărții, oasele și pietrele fiind înăuntru.

Cassian făcu un schimb de priviri cu Feyre. El abia reușise să se uite la ea când intrase, să vadă pântecul ușor rotunjit. Dar se forță să zâmbească, părând relaxat și arogant.

Atunci trecu pe lângă el un vânt fantomatic, rece. I se ridică părul de pe ceafă.

Amren scoase un mic șuierat.

- Unde rătăcește ea?

Nesta rămase cu mâna deasupra hărții. Dar degetele din mâna lui deveniseră reci ca gheața.

Cassian îi strânse mâna, dorindu-și să o încălzească.

în partea cealaltă a mesei, respirația lui Azriel scoase aburi. Rhys se apropie de Feyre, poziționându-se ca să intercepteze orice amenințare neașteptată.

- Asta nu s-a întâmplat în timpul războiului cu Hybernul, șopti Azriel.

înainte ca vreunul dintre ei să poată răspunde, Nesta mișcă pleoapele - ca și când ar fi văzut ceva. Ridică din sprâncene, doar puțin. Strânse degetele pe pietre și oase. Aerul deveni și mai rece.

- Dacă vezi Masca, fato, înseamnă că acum ar fi un moment bun să renunți! îi ordonă Amren, pe un ton precaut.

Nesta rămase cu mâna strânsă. Dar ochii ei încă se mișcau rapid în spatele pleoapelor, căutând.

- Nesta! ordonă Feyre. Deschide pumnul! Feyre intrase în mintea Nestei ultima dată - o scosese din starea în care intrase, mulțumită puterii daemati pe care o moștenise de la Rhys. Feyre înjură încet. Nu și-a coborât niciodată scuturile. Scuturile ei sunt...

- O fortăreață din fier masiv, șopti Rhys, privind-o pe Nesta.

- Nu pot intra, șopti Feyre. Tu poți?

- Mintea ei este păzită de ceva ce nu poate fi străpuns de nicio magie a spiridușilor, spuse Amren. Esența Cazanului.

Dar Nesta nu dădea semne că i-ar fi fost frică, nu emana niciun miros.

- Acordă-i timp, șopti Cassian.

Pe toți zeii, era frig. Pleoapele Nestei se mișcară din nou.

- Nu-mi place situația, spuse Feyre. Oriunde ar fi, pare periculos. Temperatura continuă să scadă. Nesta strânse mâna - puternic. Un avertisment.

- Scoate-o afară, Rhys! îi ordonă Cassian. Scoate-o acum!

- Nu pot, spuse el încet, puterea lui fiind o mantie de stele și întuneric în jurul său. Eu... ușile minții ei erau deschise alaltăseară. Acum sunt închise.

-Nu vrea să fie văzută. Sau să fim noi văzuți, rosti Feyre, cu chipul crispat. S-a izolat, dar s-a și încuiat înăuntru.

Cassian simți un uriaș gol în stomac.

-Nesta, îi spuse el la ureche. Nesta, deschide pumnul și întoarce-te!

Respirația ei se intensifică. Frigul se înteți.

- *Nesta!* strigă el...

Iar frigul încetă. Nu dispăru, ci mai degrabă... se opri. Nesta deschise ochii.

Focul argintiu ardea în ei. în privirea sa nu era nimic Fae.

Rhys o împinse pe Feyre în spatele lui, dar ea reveni lângă el. însă Nesta continuă să strângă mâna lui Cassian. O strânse și el, lăsân- du-și pietrele Siphon să trimită puțină putere în pielea ei.

Ea întoarse capul atât de lent, că parcă ar fi fost

mișcarea unei marionete, și îi întâlni privirea.

Moartea îl privi.

Dar Moartea mersese lângă el în fiecare zi. Așadar, Cassian își trecu degetul mare peste palma ei și spuse:

- Bună, Nes!

Nesta clipi, iar el își lăsă pietrele Siphon să o muște din nou cu puterea lui. Focul pâlpâi.

Cassian dădu din cap spre hartă.

- Aruncă pietrele și oasele!

Nu îi permise să îi simtă frica. Aici era ființa despre care șoptise Cioplitorul de Oase, solemn și temut.

Ochii ei se aprinseră. Nimeni nu îndrăzni să respire.

- Dă drumul pietrelor și oaselor, iar apoi ne putem juca, spuse Cassian, lăsând-o să îi simtă căldura și nevoia, forțându-se să își amintească acel sărut cu care îl tachinase la cină și promisiunea de a-1 lăsa să i-o tragă oriunde voia în Casă; felul în care îl afectase și cât de mult o dorise. Lăsă totul să i se vadă în privire, lăsă mirosul excitării lui să o învăluie.

Toată lumea se încordă când el se aplecă și o sărută.

Buzele Nestei erau două bucăți de gheață.

Dar lăsă răceala să îi irite buzele și își atinse gura de a ei. îi mușcă buza inferioară până ce o simți cedând puțin. își băgă limba în acea deschizătură și văzu că gura ei, de obicei caldă și moale, era acoperită de brumă.

Nesta nu îl sărută, dar nici nu îl respinse. Așadar, Cassian își trimise căldura în ea, lipindu-și gurile, sprijinindu-și mâna liberă de șoldul ei în timp ce pietrele lui Siphon îi mușcară din nou mâna.

Gura i se deschise mai mult, iar el își trecu limba peste fiecare centimetru - peste dinții înghețați, peste cerul gurii, încălzind-o, îmblânzind-o și eliberând-o.

Limba ei se ridică să o întâmpine pe a lui cu o singură mișcare care sparse gheața din gură.

El o sărută pe gură, trăgând-o la piept, și o gustă așa

cum dorise să o facă în urmă cu două seri, profund și complet și revendicativ. Limba ei o atinse din nou pe a lui, apoi corpul i se încălzi, iar Cassian se retrase suficient cât să-i șoptească pe buze:

- Dă-le drumul, Nesta.

își lipi din nou gura de a ei, provocând-o să dezlănțuie acel foc rece asupra lui.

Ceva bocăni și zăngăni lângă ei.

Iar când cealaltă mână a Nestei îl apucă de umăr, degetele eliberând acum pietrele și oasele, când ea își arcui gâtul, oferindu-i-1, el aproape că tremură de ușurare.

Nesta întrerupse prima sărutul, ca și când și-ar fi revenit în trup și și-ar fi amintit cine o săruta, unde erau și cine privea.

Cassian deschise ochii ca să o găsească atât de aproape, încât respirau același aer. O respirație normală, fără aburi. Ochii ei își recăpătaseră nuanța gri-albastră pe care o cunoștea atât de bine. Surprinderea, uluirea și un strop de frică îi luminară chipul. Ca și când nu l-ar mai fi văzut niciodată.

- Interesant! observă Amren, iar el văzu femela studiind harta.

Feyre rămase totuși cu gura căscată, Rhys ținând-o strâns de mână. Precauția se văzu pe chipul lui Rhys. Și pe a lui Azriel.

„Ce naiba ai făcut ca să o scoți de acolo?“ întrebă Rhys.

Cassian nu prea știa.

„Singurul lucru care mi-a trecut prin cap.“

„Ai încălzit toată camera.“

„Nu am vrut să o fac.“

Nesta se retrase - nu brutal, ci cu destulă intenție, astfel încât Cassian să se uite spre locul unde ea și Amren se concentrau la hartă.

-Mlaștina din Oorid? Feyre se încruntă la locul din Mijloc. Masca este într-o mlaștină?

- Oorid era cândva un loc sacru, spuse Amren. Războinicii erau îngropați în apele ei negre ca noaptea. Dar s-a transformat într-un loc întunecat - nu te uita așa la mine, Rhysand, știi ce vreau să spun - cu mult timp în urmă. S-a umplut cu atâta răutate, încât nimeni nu se aventurează acolo și doar cei mai răi spiriduși sunt atrași spre ea. Se spune că apa de acolo curge spre Poalele Muntelui, iar ființele care sălășluiesc în mlaștină folosesc de mult canalele subterane ca să călătorească prin Mijloc, chiar în munții regatelor înconjurătoare.

Feyre se încruntă.

- Totuși, nu poate fi totul mai precis? Avem o hartă detaliată a Mijlocului? îl întrebă ea pe Rhys.

Rhys scutură din cap.

- Este interzis să cartografiezi Mijlocul, în afară de câteva repere vagi. El arătă spre muntele sacru din centru, unde fusese ținut prizonier aproape cincizeci de ani. Muntele, pădurea, mlaștina... Toate pot fi văzute de pe uscat și din aer. Dar secretele lui, acelea descoperite mergând pe jos sunt interzise.

Feyre rămase încruntată.

- De cine?

- Un consiliu antic de Mari Lorzi. Mijlocul este un spațiu unde încă locuiește, prosperă și se alimentează magia sălbatică. O respectăm ca pe o entitate și nu vrem să îi provocăm mânia dezvălu- indu-i misterele.

Feyre se întoarse spre Nesta, care se uita în gol spre locul unde căzuseră pietrele și oasele într-o grămăjoară ordonată deasupra mlaștinii.

- Mijlocul e locul unde trăia Țesătoarea din Pădure, spuse Feyre cu vocea încordată. Dacă mergi în mlaștină, trebuie să fii înarmat.

- O să fim amândoi înarmați, spuse Cassian. Până în

dinți.

Când Nesta nu răspunse, se uitară cu toții la ea. Niciunul dintre ei nu îndrăzni să întrebe despre acea putere, despre ființa care se uitase la el. Cea pe care o alungase cu sărutul. El încă putea simți gheața de pe limbă și putea mirosi parfumul asemănător cu al ei, și totuși complet diferit.

- O să mergem mâine, spuse Nesta.

Feyre tresări:

- Ai nevoie de timp ca să pregătești...
- Mergem mâine, repetă Nesta.

Cassian înțelese tot ce nu voia să spună ea. Voia să meargă a doua zi ca să nu aibă șansa să se răzgândească. Și ca să afle mai multe despre pericolul pe care urma să îl înfrunte.

El o atinse cu degetele pe spate, savurându-i căldura după toată acea răceală.

- Plecăm după micul dejun.

CAPITOLUL 32

- Ar trebui să merg cu tine, îi spuse Rhys lui Cassian când se adunară pe holul casei de lângă râu în dimineața următoare.

-Eu ar trebui să merg cu tine, replică Feyre, rezemându-se de balustrada scării, încruntându-se la partenerul ei și la Cassian.

Nesta îi privi în liniște, greutatea armelor pe care le purta fiind ca niște mâini fantomatice care-i apăsau pe spate, coapse și șolduri.

- încă este la fel de probabil să te rănești singură, de vreme ce ești o adversară, spusese Cassian când își

lăsase armele pe masă în dimineața asta, dar este mai bine decât să intri în Oorid neînarmată.

Ea alesese un pumnal, iar el zâmbise.

- Vârful intră în inamic.

Nesta se uitase urât la el, dar îi permisese să o ajute la curelele și la cataramele diverselor teci, concentrându-se la mâinile lui puternice care îi atingeau pielea și nu la ce trebuia să facă.

- Ar trebui să mergem amândoi cu voi, rectifică Rhys. Dar, cel puțin, Azriel o să fie acolo.

- Mulțumesc pentru încredere! spuse Cassian ironic, și o sărută pe Feyre pe obraz. Probabil Rhys îi coborâse scutul - pentru o clipă.

- Voi doi nici măcar nu sunteți părinți, și dădăceala ta a ajuns la un nivel insuportabil.

- „Dădăceala?“

Feyre se înecă râzând.

- Este un cuvânt, spuse Cassian atât de nonșalant, încât Nesta se întrebă dacă el înțelegea pericolul pe care urmau să îl înfrunte.

Nesta își îndreptă privirea spre Azriel, care ridică subtil din umeri confirmând. Da, erau pe cale să se aventureze într-o mlaștină veche și mortală. Nu, Cassian nu părea la fel de tulburat ca ei doi.

Nesta se încruntă, iar Az îi schiță un zâmbet. Ei puteau fi aliați, părea să spună acel zâmbet. împotriva nebuniei lui Cassian. Ea se trezi răspunzându-i lui Azriel cu un zâmbet discret.

Rhys oftă cu ochii spre tavan.

-Mergem?

Nesta își ridică privirea spre scările din spatele lui Feyre. Elain alesese iarăși să rămână în camera ei când Nesta era prezentă, ceea ce era în regulă. Era perfect în

regulă. Elain putea alege ce să facă. Și alesese să o ignore pe Nesta. Chiar dacă o accepta pe deplin pe Feyre și lumea ei. Nestei i se strânse inima, dar refuză să se gândească la asta sau să o recunoască. Elain era ca un câine, loial oricărui stăpân care o hrănea și îi oferea confort.

Nesta își mută atenția de la scări, reproșându-și că se uitase măcar în direcția lor.

- Nu-mi place asta, spuse Feyre fără să gândească, apropiindu-se de ea. Nu te-ai antrenat suficient.

Cassian zâmbi.

- Are doi războinici illyrieni care o păzesc. Ce ar putea merge prost?

- Nu răspunde, îi spuse sec Rhys partenerei ei. El întâlni privirea Nestei. Stelele apărură și dispărură în ochii lui. Dacă nu vrei să mergi...

- Aveți nevoie de mine, spuse Nesta, ridicând bărbia. Mlaștina este destul de mare și nu ați putea găsi Masca fără... darurile mele.

Nu știa cum avea să găsească *ea* Masca în Oorid, dar puteau cel puțin să înceapă astăzi explorarea zonei. Sau așa spusese Cassian în acea dimineață.

Feyre păru înclinată să obiecteze, dar Azriel întinse mâinile cu cicatrice spre Cassian și Nesta. Feyre înaintă din nou.

- Mijlocul este ceva complet diferit, Nesta. Să nu-ți cobori nicio clipă garda!

Nesta dădu din cap, fără să se deranjeze să spună că funcționa după acel principiu de mult timp.

Azriel nu le dădu șansa să mai spună ceva înainte ca umbrele șoptitoare să îi învăluie. Nesta nu se putu abține să nu se țină de Azriel, gândind în sinea ei că, dacă îi dădea drumul, s-ar fi rostogolit prin spațiul dintre lumi și s-ar fi pierdut pentru totdeauna.

Dar lumina gri și apoasă o întâmpină. Și aerul - aerul era greu, plin de apă lent curgătoare, mucegai și pământ argilos. Nu sufla ni- ciun vânt în jurul lor.

Cassian fluieră.

- Uită-te la văgăuna asta!

Lăsând mâna lui Azriel, Nesta se uită.

Oorid se întindea în fața lor. Nu mai văzuse niciodată un loc atât de mort. Un loc care făcea partea încă umană din ea să dea înapoi, șoptindu-i că era *greșit* să se afle aici.

Azriel se crispă. îmblânzitorul umbrelor din Regatul Nopții *se crispa* când simți aerul apăsător al Ooridului, mirosul și liniștea.

Toți trei studiară pustiul.

Nici măcar apa Cazanului nu fusese atât de neagră cum era apa de aici, ca și când ar fi fost făcută din cerneală. în apa puțin adâncă de la doar câțiva metri distanță, unde întâlnea iarba, niciun fir de iarbă nu se vedea.

Copaci uscați, gri de cât erau de bătrâni și bătuți de vreme, ieșeau ca sulițele rupte a o mie de soldați, unii acoperiți cu perdele de mușchi. Nicio frunză nu era pe crengile lor. Majoritatea ramurilor fuseseră rupte, lăsând sulițe zimțate întinzându-se din trunchiuri.

- Nicio insectă, observă Azrie. Nicio pasăre.

Nesta se forță să asculte. îi răspunse doar liniștea, lipsită chiar și de șuieratul vântului.

- Cine și-ar îngropa morții aici?

- Nu îi îngropau în pământ, spuse Cassian, vocea lui fiind ciudat de înăbușită, ca și când aerul greu ar fi absorbit orice ecou. Apele astea erau mormintele.

- Aș prefera să fiu arsă și aruncată în vânt decât să fiu lăsată aici, zise Nesta.

- Am reținut, spuse Cassian.

- Este un loc malefic, șopti Azriel.

Frica străluci în ochii căprui ai îmblânzitorului umbrelor.

Nestei i se ridică părul pe brațe.

- Ce fel de creatură locuiește aici?

- Acum mă întrebi asta? spuse Cassian ridicând din sprâncene.

El și Azriel purtau armuri mai groase, invocate prin atingerea pietrelor Siphon de pe dosul mâinilor lor.

-M-am temut să întreb, recunoscu Nesta. Nu voiam să îmi pierd curajul.

Cassian deschise gura, dar Azriel spuse:

- Ființe care vânează în apă și devorează carne.

- Nimeni nu a văzut un kelpie de mult timp, răspunse Cassian.

- Asta nu înseamnă că au dispărut.

- Ce e un kelpie? întrebă Nesta, inima bătându-i cu putere la încordarea de pe chipurile lor.

- O creatură antică - unul dintre primii monștri adevărați ai spi- ridușilor, spuse Cassian. Oamenii le spuneau altfel: cai de apă, nixie. Erau ființe metamorfice care locuiau în lacuri și râuri și ademeneau oameni neștiutori în brațele lor. Iar după ce îi atrăgeau, îi mâncau. Doar intestinele ajungeau pe mal.

Nesta se uită spre suprafața neagră a mlaștinii.

- Și locuiesc aici?

- Au dispărut cu sute de ani înainte de a te naște, spuse Cassian ferm. Sunt un mit șoptit în jurul focului și un avertisment pentru copii, ca să nu se joace în apropierea apei. Dar nimeni nu știe unde au dispărut. Majoritatea au fost vântați, dar supraviețuitorii... El recunoscu dând din cap spre Azriel: este posibil să fi fugit spre Mijloc. Singurul loc care îi putea proteja. Nesta se strâmbă. Cassian îi zâmbi din nou fără să se amuze. Doar să nu fugi după un cal frumos sau un tânăr cu chip drăguț, și ai să fii în regulă.

- Și nu intra în apă, adăugă Azriel serios.

- Dar dacă Masca este în apă? Ea gesticulă spre mlaștina mare.

Ei hotărâseră că aveau să o traverseze în zbor și să o lase să simtă ce era aici.

- Atunci eu și Az o să tragem la sorți, ca niște războinici duri ce suntem, și o să intre cel care pierde.

Azriel își dădu ochii peste cap, dar chicoti. Lui Cassian i se văzu în sfârșit zâmbetul în privire când își deschise brațele.

- Frumusețea Ooridului așteaptă, domniță!

Cassian fusese în câteva locuri îngrozitoare în cele cinci secole de existență.

Mlaștina din Oorid era de departe cel mai rău. însăși esența sa vorbea despre moarte și descompunere.

Aerul greu înăbușea până și sunetul aripilor lor, ca și când Ooridul nu ar fi suportat niciun sunet care să îi deranjeze somnul antic.

Nesta se ținu de el cât zbură, cu Az alături, iar Cassian se uită la pădurea moartă ce se întindea dedesubt, la apa neagră care o inundase ca o oglindă de obsidian. Era atât de nemișcată, încât vedea perfect reflexia lor.

Cu vântul care-i flutura părul împletit, Nesta spuse:

- Nu știu ce caut.

- Fii atentă și vezi dacă strălucește ceva.

Cassian începu să facă un cerc larg spre vest. Aerul părea să îi apese aripile, ca și când le-ar fi aruncat spre pământ.

Dar ar fi fost ultima opțiune să intre în apa neagră.

Insule de iarbă împestrițau întinderea, unele atât de pline de mărăcini, încât el nu reuși să găsească un loc

sigur de aterizare. Tufele de spini erau o parodie a ceea ce ar fi fost - ca și când în Oorid ar fi crescut vreodată trandafiri. Nu răsărea nicio floare.

- Este insuportabil.

Nesta tremură.

- Rămânem doar cât poți suporta, spuse Cassian, iar dacă nu găsim nimic, revenim mâine și continuăm.

El avea două săbii, patru cuțite, un arc illyrian și o tolbă cu săgeți, plus toate cele șapte pietre Siphon. Totuși, nu reușea să alunge senzația că zbura în pielea goală.

- Ce mai locuiește aici, în afară de kelpie?

-Unii spun că vrăjitoarele, șopti el. Nu umane, adăugă când ea ridică o sprânceană. Cele care cândva au fost altceva, apoi setea lor pentru magie și putere le-a transformat în creaturi rele, alungate aici de diverși Mari Lorzi.

- Nu par prea rele.

- Beau sânge tânăr ca să umple răceala lăsată în ele de magie. Nesta tresări. Cassian continuă în timp ce ea scrută mlaștina:

- Există cântărețele luminii: ființe eterice și minunate care încearcă să te ademenească arătând ca prietenii pe care i-ai pierdut. Doar când ești în brațele lor le vezi adevăratul chip și nu sunt deloc frumoase. Grozăvia este ultimul lucru pe care îl vezi înainte să te înece în mlaștină. Dar ele ucid ca să se distreze, nu ca să se hrănească.

- Și toate creaturile astea îngrozitoare sunt pur și simplu *lăsate* aici, nesupravegheate?

- Mijlocul nu se află sub jurisdicția niciunui Mare Lord. Demult a fost un loc în care erau aduși toți cei nedoriți.

- Nu o închisoare?
- Crimele lor sunt naturale. Un kelpie este conceput să ademenească și să ucidă, exact cum un lup este conceput să își vâneze prada. Mijlocul îi ține separați de noi, fără să îi pedepsim pentru ce sunt facuți să fie.
- Dar nimeni nu vine ca să scape lumea de ei?
- Mijlocul este plin de magie primitivă. Are propriile reguli și legi. Dacă vânezi kelpie și cântărețe ale luminii fără să fi fost provocat, te-ai putea trezi prins aici.

Ea tremură.

- Cum să fi ajuns Masca în mlaștină?
- Nu știu. El dădu din cap spre pământ. Simți ceva?

-Nu! Nimic.

Cassian aruncă o privire peste umăr spre Az înainte să intre într-un nor de ceață care plutea deasupra părții nordice a mlaștinii. Era atât de densă, încât Cassian se ridică mai mult, nedorindu-și să fie împuns de copacii înalți. Ceața era destul de rece încât să își treacă degetele înghețate peste aripile și fața lui.

Nesta tresări, apoi șopti:

- Cassian!

El ieși din ceață, înclinându-se spre stânga.

- Ai simțit ceva?
- Nu știu ce am simțit. Ea înghiți în sec. Este ceva acolo. Masculul se uită din nou peste umăr ca să îi facă semn lui Azriel. Dar Az nu era acolo.

CAPITOLUL 33

-Azriel!

Strigătul lui Cassian nici măcar nu avu ecou.

Ținându-se de gâtul lui, Nesta scrută ceața. Cassian rămase departe de ea, bătând din aripi pe loc în timp ce își căuta fratele.

-Ține-te bine, șopti el înainte să înceapă să se deplaseze rapid, folosind inerția ca să intre în ceață.

Dedesubt strălucea o lumină albastră. Pietrele Siphon ale lui Azriel.

- La naiba! spuse Cassian și zbură mai jos.

Copacii se ridicară ascuțiți ca niște săbii, iar el îi ocoli, cu aripile la doi centimetri de țepii tăioși. Inima Nestei bătu cu putere, dar nu voia să închidă ochii la moartea dimprejur, când Cassian coborî sub perdeaua de ceață și văzură ce înfrunta Azriel.

Cassian coti atât de repede, încât Nesta abia avu timp să își adune puterile, apoi el zbură în direcția opusă, prin ceață.

-Unde pleci? întrebă ea. Sunt douăzeci de soldați acolo!

- Soldații Regatului Toamnei, o lămuri Cassian, bătând atât de puternic din aripi, încât vântul îi suflă în ochi. Nu știu ce naiba caută aici, sau dacă Eris ne-a trădat, dar unul dintre ei a tras o săgeată de frasin în

aripa lui Azriel!

-Atunci de ce ne *îndepărtăm?*

- Pentru că nu aterizez cu tine în mijlocul lor.

- Lasă-mă jos! strigă ea. Coboară-mă oriunde și întoarce-te la el! Masculul nu o făcu, studiind mlaștina de dedesubt pentru locul potrivit. Ea lovi cu o mână pieptul lui musculos. Cassian!

- Știu cât mă costă fiecare secundă, Nesta, spuse el încet.

-Atunci coboară-mă într-un nenorocit de copac! zise, și arătă spre unul pe care abia îl evitară.

El reperă o zonă pe care o consideră destul de sigură: o bucată de teren uscat, cu iarbă, unde rămășițele unui copac se înălțau din ceață. O lăsă în copac, așa cum sugerase ea, cocoțând-o pe cea mai înaltă și solidă creangă. Aceasta scârțâi și se legănă sub greutatea lor.

- Rămâi aici! îi ordonă, și așteptă până ce ea apucă creanga și se ținu ca un copil care se cățărase prea sus. Revin curând! Nu coborî! Indiferent ce ai putea vedea sau auzi.

- Pleacă!

Ea știa că era complet inutilă într-o luptă. N-ar fi făcut decât să-l distragă.

- Fii atentă! o avertiză, ca și când nu el ar fi fost cel care urma să înfrunte pericolul, apoi dispăru.

Nesta se ținea de creanga copacului atât de strâns, încât îi tremura tot corpul, liniștea mlaștinei învăluind-o ca o pătură de plumb.

Ooridul devoră bătăile rapide ale aripilor lui Cassian în câteva secunde, deci ea nici măcar nu îl auzi când dispăru în ceață.

Cassian se îndreptă spre locul în care simțurile îi spuneau că Az încă lupta. Cu siguranță vederea nu îl ajuta - ceața părea mai densă acum.

Cei din Regatul Toamnei erau aici. Erau aceștia soldații dispăruți ai lui Eris, sau el îl păcălise? Aflase cumva Beron de planurile lor?

El zbură cât de repede putu, rugându-se ca Az să îi fi ținut la distanță, în ciuda săgeții de frasin din aripă. Limitarea puterii lui Az de către săgeata de frasin era singurul motiv pentru care soldații nu erau încă morți - motivul pentru care pietrele Siphon ale lui Azriel pâlpâiseră și nu erau un zid de foc în jurul soldaților care erau mult mai puțin pregătiți.

Cassian se calmă, trezindu-și fiecare dintre pietrele Siphon. Își trimise puterea în ele, iar acestea o reflectară, confirmând că erau pregătite, că el era gata să înceapă măcelul.

Pietrele albastre Siphon ale lui Azriel străluciră în față, o pată de culoarea cobaltului în ceață, iar Cassian se înălță mai mult în aer, până ce acel albastru fu o pâlpâire sub el.

încetă să mai bată din aripi astfel încât războinicii să nu audă niciun zgomot.

Apoi își întinse tăcut aripile și plonjă. Ceața îl răci, aerul greu îl lovi în față, dar el scoase în liniște o sabie și un cuțit de la coapsă.

Sângele țâșni când masculii țipară, puterea ricoșând din roșul pietrelor Siphon ale lui Cassian. Az se luptă cu șase soldați deodată, aripa stângă fiind moale și însângerată, pietrele lui Siphon strălucind. Săgeata de frasin făcuse puterea lui Az aproape inutilă. Dar pietrele Siphon străluciseră ca un semnal pentru Cassian.

Vederea aripii rănite a lui Az îi agită mintea.

Cassian ucise și tot ucise, și nu se opri.

Prea mult timp.

Cassian și Azriel lipseau de prea mult timp.

Membrele Nestei începeau să înțepenească din cauza efortului de a se ține ca un pui de urs de copac. Știa că avea câteva minute până când trupul ar fi protestat și ar fi cedat.

Nu era niciun sunet, niciun licăr de lumină. Doar mlaștina liniștită, ceața și copacul mort.

Fiecare respirație îi reflecta gândurile. Fiecare respirație era absorbită de apăsarea Ooridului.

îl văzuse pe Cassian înfruntând soldații Hybernului. Douăzeci de inși din Regatul Toamnei ar fi trebuit să nu însemne nimic. Dar de ce erau aici?

Picioarele îi tremurau atât de rău, încât aproape alunecă de pe creangă. Știa că arăta jalnic, întinsă pe creangă, exact cum o lăsase Cassian, cu picioarele strânse în jurul ei, cu gleznele încrucișate și degetele înfipte în lemnul uscat și argintiu.

Cu grijă, ea se ridică, brațele fiindu-i amorțite de la strânsoarea îndelungată. Picioarele tremurară și ele de ușurare când le relaxă, lăsându-le să atârne în aer. Ea scrută direcția în care plecase Cassian. Nimic.

El mai intrase în luptă - îl văzuse grav rănit. Prima dată în Hybern, când încercase să se târască spre ea când intrase în Cazan. A doua oară împotriva armatei Hybernului, când fusese spintecat, iar Azriel îi ținuse intestinele cu mâinile goale. A treia oară, împotriva regelui Hybernului, când Nesta îi ceruse, îi ordonase să o folosească drept momeală, o diversiune ca să îl atragă pe rege departe de Feyre și Cazan.

După atâtea întâlniri cu moartea, era doar o chestiune de timp până ar fi pățit-o.

Gura i se uscă. Azriel fusese lovit cu o săgeată de frasin. Dacă soldații îl răniseră la fel pe Cassian? Dacă aveau nevoie amândoi de ajutor?

Ea nu putea face nimic împotriva a douăzeci de soldați - nici măcar împotriva unui soldat, dacă era sinceră - dar nu putea suporta să stea în copac ca o lașă. Fără să știe dacă el trăia. Iar ea avea magie. Nu știa cum să o folosească, dar... avea cel puțin asta. Poate că i-ar fi fost de folos.

își spuse că era îngrijorată și pentru Azriel. își spuse că îi păsa de soarta îmblânzitorului umbrelor la fel de mult ca de a lui Cassian. Dar nu își putea imagina chipul mort al lui Cassian.

Nesta nu își dădu ocazia să se răzgândească în timp ce se întinse pe creangă, cuprinzând-o în brațe când își coborî piciorul pe nevăzute, căutând ramura de dedesubt...

Acolo. Piciorul găsi ceva, dar nu își lăsă toată greutatea pe el. încă agățându-se de creangă, înfigându-și atât de tare unghiile în lemnul mort, încât îi intrară așchii sub ele, coborî pe cea de dedesubt. Gâfâind, îngenunche din nou și coborî iar piciorul, găsind o altă creangă. Dar era prea departe. Mormăind, ridică din nou piciorul și puse cu grijă mâinile lângă genunchi, concentrându-se la echilibru, exact cum o învățase Cassian, analizând fiecare mișcare a corpului, a picioarelor și respirația.

Cu dureri în vârfurile degetelor de la așchiile pătrunse în carnea sensibilă de sub unghii, își coborî picioarele până ce atinse creanga de dedesubt. Creanga de sub ea era mai aproape, dar mai subțire - mai instabilă. Trebuia să se întindă ca să nu cadă.

Creangă după creangă, Nesta coborî până când cizmele i se afundară în pământul acoperit cu mușchi, iar

copacul se înălță ca un uriaș deasupra ei.

Mlaștina se întindea peste tot, kilometri de apă neagră, copaci morți și iarbă.

Trebui să meargă prin apă ca să ajungă la ei. Nesta se concentră la respirație - sau încercă să o facă. Fiecare inspirație rămase superficială, bruscă.

Cassian putea fi rănit sau pe moarte. Să stea degeaba nu era o opțiune.

Scrută malul de la un metru și jumătate înainte pentru orice urmă de apă puțin adâncă prin care să meargă spre cea mai apropiată insulă cu mușchi, acoperită cu spini ascuțiți, dar apa era atât de neagră, că era imposibil să stabilească dacă era puțin adâncă sau un puț fără fund.

Nesta se concentră din nou la respirație. Știa să înoate. Mama ei se asigurase de asta, mulțumită unei verișoare care se înecase în copilărie. „Ucisă de spiriduși, spusese mama ei. Am văzut-o târâtă în râu."

Fusese un kelpie? Sau fricile mamei ei se transformaseră în ceva monstruos?

Nesta se forță să se apropie de marginea apei negre.

„Fugi, șopti o voce. Fugi și nu privi în urmă."

Vocea era feminină, blândă. înțeleaptă și calmă.

„Fugi!"

Ea nu reuși. Dacă ar fi fost să fugă, ar fi facut-o spre el, nu în direcția opusă.

Nesta se apropie de marginea apei, unde iarba dispărea în întuneric.

Chipul i se reflectă din apa nemișcată. Palid și cu ochii mari de groază.

„Fugi!"

Era vocea asta tot ce rămăsese din instinctele ei umane, sau ceva mai mult? își privi reflexia ca și când aceasta i-ar fi spus ce să facă.

Ceva foșni în spinii insulei, iar ea ridică fruntea, inima bătându-i cu putere când se uită după acel chip cunoscut

de mascul și după aripi. Dar nu era nici urmă de Cassian. Și orice ar fi fost în mărăcini... Trebuia să se îndrepte spre altă insulă.

Nesta își studie din nou reflexia.

Și văzu o pereche de ochi negri uitându-se la ea.

CAPITOLUL *M*

Nesta se îndepărtă atât de repede, încât căzu în fund, pământul acoperit cu mușchi amortizând impactul. Un chip ieși din apa neagră, acolo unde își văzuse reflexia.

Era mai alb decât osul și era umanoid. Un chip de bărbat. Puțin câte puțin, centimetru cu centimetru, capul se ridică deasupra apei negre, părul negru plutind în apă în jurul creaturii, atât de mătăsos, încât ar fi putut fi la fel de bine suprafața apei.

Ochii lui negri erau imenși - fără ca partea albă să se vadă - și pometii atât de ascuțiți că ar fi putut tăia aerul. Nasul era îngust și lung, ca o sabie, iar apa picura din vârful acestuia peste o gură... o gură...

Era prea mare acea gură. Cu buze senzuale, dar prea groase.

Apoi ieșiră din apă brațele lui.

Cu mișcări rigide și smucite, ele zvâcniră pe mușchi, albe și subțiri, terminându-se cu degete la fel de lungi ca antebrațul ei. Degetele intrară în iarbă, dezvăluind patru articulații și unghii ascuțite ca niște pumnale. Ele trosniră și pocniră când el le întinse și le înfipse în iarbă, voind să apuce.

Nesta rămase cu respirația tăiată, groaza vuind în mintea ei când se târî înapoi.

El ieși din apă, dezvăluind un torace osos, părul negru târân- du-se in urma lui ca o plasă.

Ea se clătină din nou înapoi când bărbatul își înălță lent capul.

Acea gură prea mare se deschise. Două rânduri de dinți cariați, zimțați ca cioburile de sticlă, îi umplură gura când zâmbi.

Vezica ei se relaxă, poala devenind umedă și caldă.

El mirosi și văzu asta, iar gura i se deschise mai mult, degetele zvâcnind când se ridică tot mai mult din apă. Șoldurile lui înguste și goale...

Se împinse în brațe în timp ce scoase un picior lung și alb din întuneric. încă unul. Apoi îngenunche în patru labe, zâmbind la ea.

Nesta nu se putea mișca. Nu putea decât să se holbeze la acel chip alb, la ochii negri ca întunecimea mlaștinei, la degetele prea lungi care zvâcneau și la gura aceea, la dinții de țipar...

Apoi el vorbi, și nu într-o limbă pe care o recunoscu ea. Vocea lui era răgușită și profundă, plină de o foame teribilă și un amuzament crud.

Vocea blândă feminină din mintea ei o rugă: „Fugi, fugi, fugi!“

își înclină capul, părul negru și ud stropind la fiecare mișcare, plin de ceea ce păreau a fi alge din mlaștină. Ca și când ar fi auzit și el vocea femeii. Vorbi din nou, pe un ton mai insistent, și parcă ar fi râcâit două pietre.

Kelpie. Era un kelpie și avea să o ucidă.

„Fugi! strigă vocea. Fugi!“

Picioarele Nestei deveniseră distante, amorțite. Nu își putea aminti cum să le folosească.

Capul creaturii kelpie zvâcni, degetele mișcându-se în iarbă. Zâmbetul i se lărgi din nou. Atât de mult, încât ea văzu o limbă lungă și neagră zvârcolindu-se în gura lui, de parcă i-ar fi putut gusta deja carnea.

Nesta nu își aminti cum să țipe când el se întinse spre ea.

Nu putu face nimic în timp ce degetele lungi se înfășurară în jurul picioarelor ei, ghearele intrându-i în piele, și o smuci spre el.

Durerea o scoase pe Nesta din uluire și se opuse apucând iarba cu degetele. Aceasta se rupse în smocuri, ca și când nu ar fi avut deloc rădăcini. Ca și când mlaștina nu ar fi făcut nimic să o ajute.

Kelpie o târî când șerpui înapoi în apa rece.

Și o trase la fundul apei.

Cei doi soldați erau în genunchi.

Armura lor ușoară din piele avea emblema lui Eris cu doi dulăi înghesuiți pe piept. Asta nu confirma nimic. Poate că fuseseră trimiși aici de Eris, de Beron sau de amândoi. Până când Azriel sau Rhys ar fi putut scoate niște răspunsuri de la ei, Cassian nu avea de gând să piardă timpul cu teorii. Nu că soldații i-ar fi oferit vreo explicație.

Chipurile lor erau inexpresive. Nu afișau nici urmă de frică, și nici în mirosul lor nu se simțea nimic.

Azriel gâfâi, aripa sângerând în locul din care scosese săgeata de frasin. Cassian, plin de sânge care nu era al lui, îi evaluă pe cei doi soldați supraviețuitori ai căror tovarăși erau căzuți în jurul lor. Mulți în bucăți.

- Leagă-i! îi spuse Cassian lui Azriel, care se vindecase deja suficient cât să invoce puterea pietrelor Siphon. Lumina albastră țâșni din fratele său, cuprinzând încheieturile mâinilor celor doi masculi, gleznele, gurile, apoi îi legă împreună.

Cassian se ocupase de suficienți asasini și prizonieri încât să știe că a ține doi astfel de indivizi în viață i-ar fi

permis să confirme informația, să îl folosească pe unul împotriva celuilalt.

Soldații luptaseră violent cu sabia și focul și, totuși, nu vorbiseră cu adversarii sau între ei. Aceștia doi păreau la fel de neatenți și de inexpresivi ca tovarășii lor.

- Ceva este în neregulă cu ei, șopti Azriel când cei doi soldați se uitară la ei cu răutate în ochi.

Cu răutate, dar nu recunoscând sau conștientizând că acum erau la mila Regatului Nopții și că în curând aveau să afle cum obținea acel regat răspunsurile de la inamicii săi.

Cassian adulmecă.

- Miros de parcă nu au mai făcut o baie de câteva săptămâni.

Adulmecă și Az, strâmbându-se.

- Crezi că sunt soldații dispăruți ai lui Eris? El a spus că se purtau ciudat înainte să dispară. Cu siguranță aș considera comportamentul ăsta ciudat.

- Nu știu. Cassian își șterse sângele de pe față cu dosul mâinii. Cred că o să aflăm destul de curând. își studie fratele din cap până în picioare. Ești bine?

- Da! Dar vocea lui Az era destul de încordată ca să indice că aripa îl durea ca naiba. Trebuie să plecăm de aici. Ar putea fi mai mulți.

Cassian înțepeni. El o lăsase pe Nesta în copac. Un copac înalt, dar...

Zbură spre cer, fără să aștepte să vadă dacă Az îl putea urma înainte să bată din aripi spre acea întindere de pământ. Era mai bună decât o insulă, hotărâse el. Pe o insulă ar fi fost captivă. Dar bucata înverzită pe care o lăsase părea să fi fost cândva o pajiște, iar copacul era atât de înalt, încât doar un uriaș ar fi ajuns la ea. Sau altceva înaripat.

Aerul se despărți, iar Azriel apăru în spatele lui, instabil și clăti- nându-se, dar zburând. întunericul se

ridică în urma lor, confirmarea că Az le impuse umbrelor să le ascundă prizonierii.

Cassian o urmări pe Nesta după miros, înapoi spre acel copac, ceața disipându-se doar când apărură crengile din vârf. Dar Nesta nu era în el.

El zbură pe loc în timp ce scrută copacul, pământul.

- Nesta!

Nu era în iarbă, și nici lângă copac. Masculul coborî pe pământ, urmărindu-i mirosul prin toată zona, dar nu continua mai departe, ci spre apă, unde dispărea.

Azriel ateriză, învârtindu-se pe loc.

- Nu o văd.

Apa era nemișcată ca sticla neagră. Nicio unduire. Insula de la cinci metri distanță peste apă - să se fi dus într-acolo?

Cassian nu putea respira corect, nu putea gândi corect...

-NESTA!

Ooridul îi devoră strigătul înainte să poată răsuna peste apa neagră.

CAPITOLUL 3S

Nu era nicio lumină, nimic în afară de apa înghețată și mâinile cu gheare care o trăgeau prin ea.

Mai fusese aici. Era exact ca în Cazan, aruncată în întunericul înghețat...

Așa avea să moară și nu putea face nimic în privința asta; nu era nimeni care să o salveze. Inspirase o ultimă dată și nu o făcuse bine. Era atât de concentrată la groaza ei, încât uitase că avea arme și magie...

Arme. Oarbă în întuneric, Nesta apucă pumnalul de la

șold. Se împotrivise Cazanului. Avea să procedeze la fel și acum.

Oasele o dureau acolo unde kelpie o apuca, felul în care o strângea arătându-i unde să lovească. Opunându-se cursului apei care curgea cu viteză, Nesta lovi în jos cu pumnalul, rugându-se să nu își taie piciorul.

Osul răsună în cuțit. Prinsoarea de pe picior se relaxă, iar ea înfipse vârful pumnalului mai mult când brațul se îndepărtă.

Se agită în întunericul din jurul ei. Era peste tot, în sus și în jos, încețoșat și deformat, iar ea se îneca…

Mâini subțiri o izbiră în piept, una înfășurându-i-se în jurul gâtului când spatele ei atinse ceva moale și argilos. Fundul apei.

Nu, nu avea să moară așa, neajutorată, cum fusese în acea zi împotriva Cazanului…

Buzele și dinții se izbiră de gura ei, iar ea țipă când kelpie o sărută. Limba lui neagră îi intră în gură, având gust de carne stricată.

Pentru o clipă, nu fu sub apă, ci pe o grămadă de lemne în mâini umane, buzele dure ale lui Tomas strivindu-le pe ale ei, pipăind-o cu mâinile…

Nesta se chinui să își retragă capul, să își elibereze gura, dar aerul îi umplu plămânii. Ca și când kelpie ar fi respirat în ea. Ca și când ar fi vrut să mai trăiască puțin, să îi prelungească suferința.

Kelpie se retrase, iar Nesta avu destulă prezență de spirit să își închidă gura atacată care o durea, să prindă înăuntru aerul care i se dăduse. Să nu întrebe măcar cum era posibil așa ceva.

Mâinile creaturii kelpie o traseră, luându-i toate armele cu o precizie infailibilă, ca și când nu ar fi avut nevoie să vadă în întuneric, ca și când acei ochi negri ar fi putut zări orice licăr de lumină, ca o ființă din adâncul

mării. Tot corpul îi înțepeni, fiecare atingere brutală fiind furioasă și încântată de frica ei.

După ce o dezarmă, plămânii începură să o usture din nou, iar ea simți acel corp zvelt masculin împingând-o din nou spre fund în timp ce își lipi gura de a ei.

Se sufocă, dar deschise gura, lăsându-1 să o umple cu aerul dătător de viață care nu avea nicio legătură cu bunătatea. Limba lui se zvârcoli ca un vierme pe a ei, iar mâinile lui subțiri și prea mari îi coborâră pe sâni și talie, iar când se sufocă din nou, luptându-se să nu suspine, râsul lui îi umflă buzele.

El se retrase, rănindu-i gura cu dinții, iar ea tremură când acesta zăbovi, mângâindu-i părul. Micul lui premiu - asta spunea atingerea. Avea să o facă să sufere și să implore înainte de sfârșit. Nesta scăpase de monștrii din ținutul uman doar ca să găsească același lucru dincolo de zid. Scăpase de Tomas doar ca să ajungă aici, la fel de furioasă ca atunci.

Acea voce feminină rugătoare dispăruse. Ca și când oricine sau orice ar fi fost ar fi știut că acum nu mai exista speranță.

Nesta bâjbâi lăuntric după putere în timp ce creatura kelpie începu să înoate din nou, cu o mână în jurul taliei ei, trăgând-o după sine.

Picioarele ei se loviră de obiecte metalice și oase, cumva păstrate în mlaștină.

Unele oase păreau încă să aibă carne.

„Te rog! imploră puterea din sinea ei, adormită și veche și teribilă. Te rog!“

Nesta o căută în prăpastia din ea.

O putea vedea luminând în față, aurie și strălucitoare. întinse degetele spre ea.

Creatura kelpie înotă mai repede prin întuneric, trecând printre obiectele din apă ca și când ar fi fost rădăcinile unui copac.

Chestia aurie se apropie, iar puterea ei era un disc rotund ce se apropia tot mai mult. Când Nesta fu târâtă, acel disc auriu se grăbi spre degetele ei răsfirate. Creatura kelpie nu păru să o vadă; nu se feri când acesta țâșni spre mâna ei întinsă.

Nu puterea ei strălucea în față.

Discul auriu se lipi de degetele ei, iar Nesta își dădu seama ce ținea strâns în mână. Cine se aseamănă se adună. Puterea atrage putere.

Creatura kelpie o trase mai departe, fără să conștientizeze. Nesta se sufocă din nou. Picioarele i se zgâriară în obiecte ascuțite, fa- cându-i câteva răni.

Puterea era în mâna ei. Moartea o apuca de cealaltă.

Cu o claritate pe care doar disperarea și groaza o puteau aduce, își dădu seama ce trebuia să facă, ce trebuia să riște. Apucă strâns obiectul.

Creatura kelpie încetini, ca și când ar fi simțit schimbarea din ea. Dar nu destul de repede.

Nu reuși să o împiedice să își pună Masca pe față.

CAPITOLUL 36

Plămânii nu o mai usturau. Corpul nu o mai durea.

Ea nu mai avea nevoie de aer. Nu mai simțea durerea.

Putea vedea puțin prin găurile Măștii. Creatura kelpie era o chestie zveltă și albă - o creatură făcută din ură și foame.

El o eliberă, ca și când ar fi fost șocat și s-ar fi temut. Ca și când ar fi ezitat când văzu ce purta ea acum.

Era tot ce avea nevoie Nesta.

în jurul ei, putea simți morții.

Le simți trupurile putrezite de mult, unele doar oase,

iar altele conservate, pe jumătate mâncate pe sub armura lor veche. Armele acestora erau în apropiere, aruncate și ignorate de creaturile din mlaștină, care fuseseră mai interesate să se hrănească cu carne putredă, chiar și foarte putredă.

Mii și mii de trupuri.

Dar ea nu avea să cheme mii. Nu încă.

Sângele ei era un cântec rece, Masca un ecou șerpuitor al acestuia, șoptind despre tot ce putea face ea.

„Acasă, păru aceasta să ofteze. Acasă."

Nesta nu o refuză. Doar o acceptă, lăsându-i magia - mai rece decât a ei și la fel de veche - să îi curgă prin vene.

Creatura kelpie se stăpâni și își arătă cele două rânduri de dinți înainte să sară.

O mână scheletică se înfășură în jurul gleznei lui.

Creatura se roti, uitându-se în jos tocmai când o altă mână osoasă acoperită cu o mănușă crăpată de vreme îi apucă glezna cealaltă.

O mână cu carne care cădea de pe degete îi apucă părul negru.

Creatura se răsuci din nou spre ea, cu ochii mari.

Plutind prin apă, cu puterea Măștii ca un cântec înghețat prin ea, Nesta invocă morții. Pentru ca ei să facă tot ce nu putea ea.

Deși se împotrivise lui Tomas și Cazanului, regelui Hybernului și tuturor lucrurilor care i se făcuseră. Supraviețuise, dar fusese neajutorată și temătoare.

Nu azi.

Azi, ea avea să-i facă felul.

Creatura kelpie se zvârcoli, eliberându-se de o mână scheletică, în timp ce alte zece se întinseră din capătul unor brațe lungi și osoase. Trupurile se ridicară odată cu ele. El încercă să înoate ca să scape de ele, dar un schelet înalt și îmbrăcat parțial cu o armură ruginită apăru în

spatele lui. îl cuprinse de braț. Un chip care era doar os se uită peste umărul ființei kelpie, maxilarul deschizându-se ca să dezvăluie dinți ascuțiți - nu de Mare Spiriduș, așadar - care străluciră înainte să se înfigă în carnea sa albă.

Țipă, dar fără să scoată sunete. La fel ca morții care ieșiră de la fundul apei tulburi, unii în formație de marș, și veniră spre el.

Nesta lăsă puterea să o străbată, permițând Măștii să facă tot ce voia, ridicând morții care fuseseră cândva înhumați aici și suferiseră sacrilegiul de a servi la nesfârșit drept masă pentru kelpie și specia lui.

Kelpie se împinse în morți, acum cu ochi rugători. Dar Nesta se uită la el fără urmă de milă, simțind încă gustul lui murdar în gură.

Știa că el îi putea vedea dinții strălucind. Știa că îi putea vedea zâmbetul rece când invită morții să îl sfâșie.

✠

-NESTA!

Băgat până la brâu în apa neagră, atât de întunecată încât nu își putea vedea șoldurile, Cassian îi strigă numele în timp ce Az zbura deasupra, scrutând încontinuu...

El îi simțise mirosul la marginea apei - mirosul ei și urina, la naiba! Văzuse ceva, fusese atacată de ceva atât de îngrozitor, încât se scăpase pe ea, iar acum era dispărută sub apa asta...

-NESTA!

Cassian nu știa unde să înceapă în întunecimea asta. Dacă ar mai fi făcut zgomot, alte creaturi ar fi venit să caute, dar el trebuia să o găsească, altfel ar fi murit, s-ar fi...

-NESTA!

Azriel aterizâ în apă lângă el.

- Nu văd nimic, spuse acesta gâfâind, mișcându-și ochii la fel de frenetic precum Cassian. Avem nevoie de Rhys...

- Nu răspunde.

Ca și când mlaștina le-ar fi înghițit mesajele la fel cum făcea cu sunetele.

Cassian intră în apă până la piept, căutând orbește orice indiciu, un trup...

Gândul că ea pățise ceva îl făcu să zbiere și nici măcar Ooridul nu reuși să înăbușe sunetul.

Se aruncă înainte, și doar mâna lui Azriel de pe gulerul armurii lui îl opri.

- Uite! strigă Az.

Cassian privi spre locul unde Azriel îi arăta apa mai adâncă. Suprafața se unduia. Lumina aurie strălucea dedesubt. Cassian îna- intă spre aceasta, dar Az îl ținu din nou, pietrele lui Siphon strălucind albastru.

Apoi sulițe ieșiră la suprafață.

Ca o pădure ce se ridica din apă, sulițele apărură unele după celelalte. Apoi coifurile, din care curgea apă, unele ruginite, altele strălucind ca și când ar fi fost recent făurite. Și, sub acele coifuri, cranii.

- Mama să ne salveze, șopti Azriel, și groaza, nu uluirea fu cea care îl făcu să șoptească în timp ce morții se ridicară din adâncul Ooridului.

Un rând; o legiune. Doar o adunătură de oase verticale, cu maxilarele atârnânde și ochi orbi. Unele pe jumătate conservate, carnea putredă fâlfâind pe coastele expuse. Judecând după armura elegantă, erau războinici, regi, prinți și lorzi.

Se ridicară din apă, stând în apele puțin adânci din apropierea insulei cu mărăcini. Iar când acea lumină aurie ieși la suprafață în fața lor, morții îngenunchează.

Orice cuvânt părăsi mintea lui Cassian când și Nesta ieși din apă, ca și când ar fi fost ridicată pe un stâlp de dedesubt. Pe față avea o mască aurie, primitivă, dar încrustată cu spirale și desene atât de vechi, încât aproape își pierduseră orice semnificație.

Apa îi curgea de pe haine, părul îi fusese despletit, iar în mână ținea strâns...

Capul unei creaturi kelpie se legăna, fiind ținut de Nesta de părul negru. Chipul distrus era înghețat într-un țipăt. Exact cum atârnase capul regelui Hybernului în mâna ei.

Doar focul argintiu ardea în spatele ochilor Măștii.

- Pe toți zeii! șopti Azriel.

Morții stăteau nemișcați, o legiune pregătită să atace. Voia ei era a lor; ordinul ei era singurul motiv al existenței lor. Ei nu mai aveau suflet - doar ea, doar Nesta curgea prin ei.

- Nesta! șopti Cassian.

Nesta eliberă capul creaturii kelpie. Apa neagră de la picioarele ei îl înghiți complet.

Puterea rece se undui spre ei, iar când îi atinse, Cassian o lăsă să treacă pe lângă el, învăluindu-1, cedându-i. Pentru că, dacă s-ar fi împotrivit, ar fi însemnat să provoace furia Măștii. Să o înfrunte ar fi însemnat să înfrunte însăși Moatea.

Moartea întruchipată de ea.

Azriel tremură, alternând acea putere primitivă.

Dar ei erau amândoi illyrieni, fie că lui Az îi plăcea sau nu. Și astfel ei făcură ceea ce poporul lor făcuse întotdeauna în fața chipului frumos al Morții. Făcură o plecăciune.

Intrați în apă până la piept, nu puteau să facă o plecăciune adâncă, dar își plecară frunțile până ce fețele mai că atinseră apa. Cassian își ridică privirea cât rămase pe loc și se uită la auriul reflexiei Măștii dansând pe apă.

Apoi, auriul se transformă.

își ridică la timp fruntea ca să o vadă pe Nesta scoțându-și Masca.

Morții căzură. Căzură sub apa neagră, stropind și unduind suprafața și dispărură complet. Nu rămase nicio suliță.

Nesta coborî ca și când s-ar fi scufundat și ea. Cassian se avântă în direcția ei, apa rece usturându-i chipul. O apucă exact în clipa în care se scufunda.

Era aproape moale când el o trase înapoi spre Az, care avea sabia scoasă împotriva oricărei ființe care ar fi putut ieși din apă. Când ajunseră la țărm, la iarbă și la copac, Cassian îi studie chipul palid, zgâriat în jurul gurii și al maxilarului...

Nesta clipi, și ochii îi erau din nou albaștri-gri, apoi strânse Masca la piept ca un copil care ținea o păpușă și tremura încontinuu.

Singurul lucru pe care îl putu face Cassian fu să o îmbrățișeze strâns, până ce nu mai tremură, iar leșinul îi oferi binecuvântarea uitării.

CAPITOLUL 37

în Regatul Coșmarurilor era un loc unde nici măcar Keir și batalionul lui de Aducători ai întunericului nu îndrăzneau să meargă.

De îndată ce inamicii Regatului Nopții intrau în acel loc, nu mai ieșeau. în orice caz, nu în viață.

Nici mare parte din ce rămânea din corpurile lor nu pleca. Acestea ieșeau printr-o trapă din mijlocul camerei rotunde și cădeau în puțul cu bestii de dedesubt, la solzii și ghearele și foamea lor nemiloasă. Bestiile nu se hrăneau des; puteau primi un trup la fiecare zece ani și să îl facă să dureze, intrând într-o stare de hibernare între mese.

Dârele de sânge ale celor doi masculi din Regatul Toamnei, care curseră prin grilajul podelei din piatră neagră, le treziră.

Mârâiturile și șuierăturile lor, pocnetul cozilor și hârșâitul ghearelor ar fi trebuit să îi stimuleze să vorbească pe masculii înlănțuiți de scaune.

Azriel se rezemă de zidul de lângă singura ușă, cu sânge de la Povestitorul-Adevărului pe mână. Cassian, la un pas lângă el și Feyre, în cealaltă parte a lui Az, îi priviră pe Rhys și Amren abor- dându-i pe cei doi masculi.

- Vă simțiți mai pregătiți să dați explicații? spuse Rhys, băgân- du-și mâinile în buzunare.

Doar pentru că știa că Nesta dormea în siguranță într-un dormitor din palatul lui Rhys, de deasupra acestui munte, protejată de puterea Marelui Lord, își permise Cassian să rămână în camera asta. Masca, acoperită cu o bucată de catifea neagră, stătea pe o masă în altă cameră a palatului, la fel de protejată și vrăjită. Azriel îi teleportase din mlaștină la câteva clipe după ce Nesta leșinase, și îi adusese la reședința lui Rhys de deasupra Orașului Cioplit. Când Rhys dispăruse, o clipă mai târziu, Cassian își dăduse seama că plecase spre mlaștină ca să aducă aici soldații Regatului Toamnei.

Nesta fusese inconștientă de atunci.

Cei doi masculi semănau, așa cum indivizii regatelor tindeau să aibă aceleași trăsături: cei din Regatul Toamnei aveau părul în diverse nuanțe de roșcat, ochi căprui sau aurii - câteodată verzi și în mare parte pielea albă. Masculii din stânga aveau părul roșcat, dar care bătea într-o nuanță de castaniu; părul celui din dreapta strălucea precum cuprul. Amândoi erau inexpresivi.

- Sigur sunt sub influența vreunei vrăji, observă Amren, dând târcoale masculilor. Par capabili doar să rănească fără motiv.

- De ce mi-ați atacat membrii regatului în Mlaștina din Oorid? întrebă Rhys cu același calm pe care îl aflaseră atât de mulți înainte să fie sfâșiați în bucăți.

Rhys confirmase că era foarte probabil ca soldații care atacaseră să fie cei dispăruți ai Regatului Toamnei, dar cum ajunseseră în Mlaștina din Oorid? Ei, bine, asta intenționau să descopere. Rhys încercase să intre în mintea lor, dar nu găsise decât ceață.

Masculii doar se uitau spre Cassian și Azriel și se enervau.

- Sunt ca niște câini turbați, și-au pierdut mințile, observă Feyre de lângă zid.

-Așa au și luptat, spuse Cassian. Fără inteligență - doar

cu dorința de a ucide.

Rhys întinse o mână spre cel cu părul castaniu, masculul ce sângera din locuri despre care Azriel știa că aveau să-l doară, însă fără să-i aducă moartea. Az știa unde să taie un mascul iară ca acesta să-și întâlnească sfârșitul din cauza hemoragiei. Știa cum să facă să dureze câteva zile.

- Dacă sunt sub influența vrăjii lui Briallyn sau Koschei, întrebă Feyre, atunci este corect să îi rănim așa?

întrebarea răsună în cameră, acoperind mârâiturile bestiilor flămânde.

-Nu! Nu este, răspunse Rhys după o clipă.

- Ceața din jurul minții lor și faptul că au suportat tortura lui Azriel iară să arate că înțeleg ceva în afară de durere măcar ne confirmă bănuielile, îi zise Amren lui Feyre.

- Dacă așa vrei să justifici asta, spuse Feyre cu puțină răceală, atunci bine.

Cu toții, inclusiv Feyre, fuseseră torturați la un moment dat.

Feyre se întoarse spre Rhys.

- Trebuie să îi cerem lui Helion să vină în vizită. Nu pentru - știi tu, spuse ea, uitându-se la cei doi soldați, care la fel de bine ar fi putut să fie conștienți de tot ce se întâmpla, chiar dacă erau prinși în mintea lor - ci să rupem vraja care îi controlează.

- Da, spuse Rhys, în ochii lui strălucind ceva asemănător vinovăției și rușinii.

El și partenera lui purtară o conversație tăcută, iar Cassian își dădu seama că Rhys întreba despre tortură - scuzându-se că o obligase pe Feyre să vadă chiar și zece minute din ce făcuse Azriel.

Dar Cassian știa că Feyre fusese conștientă de ce urma să vadă înainte să intre. Și era perfect conștientă că aceste zece minute fuseseră doar începutul unei simfonii

de suferință pe care Azriel o putea dirija cu o eficiență brutală.

Chipul lui Feyre se îmblânzi pentru o clipă și îi schiță lui Rhys un zâmbet care îi înveseli privirea.

- Ei rămân aici, sub pază, spuse Rhys. Am să-l contactez imediat pe Helion.

- Și Eris? întrebă Cassian. Când îi spunem că i-am găsit soldații? Sau ce le-am făcut celor mai mulți dintre ei?

- A fost în legitimă apărare, spuse Feyre încrucișându-și brațele, în ceea ce mă privește, cine îi controlează pe soldați este vinovat de moartea lor, nu tu.

- O să-i spunem lui Eris să verifice totul, adăugă Amren. Există încă posibilitatea să fie cumva în spatele acestui lucru.

Feyre dădu aprobator din cap, dar strânse din buze.

- Masculii ăștia doi au familii care cu siguranță își fac griji pentru ei. Ar trebui să fim cât mai rapizi.

Cassian evită să se gândească la toți masculii pe care îi ucisese - care aveau și ei familii îngrijorate. Fiecare moarte era o povară, trimițând o unduire în lume, în timp. Era prea ușor să uite asta. El se uită la Az, dar fratele lui avea chipul rece ca piatra. Dacă Az regreta ce făcuse, nu dădea niciun semn. Cassian își strânse aripile.

- Ne grăbim cât putem.

Ei îi lăsară pe masculi în cameră, sângele prelingându-se încă spre bestiile agitate.

I.

Urcară, ieșind din temnițele Orașului Cioplit, din locul acesta jalnic, până ce ajunseră printre stâlpii palatului frumos de deasupra, din piatra lunii. Rhys se îndreptă spre camera în care era Masca. Deschise ușa și înțepeni.

Nesta stătea la masă, holbându-se la Masca acoperită

cu pânză.

- Cum ai intrat aici? întrebă Rhys, noaptea rotindu-se la vârfurile degetelor lui.

Cassian știa că fratele său făcuse impenetrabilă zona în care se afla ușa. Sau așa ar fi trebuit să fie.

- Ușa era deschisă, spuse amorțită Nesta, și le studie chipurile ca și când ar fi căutat pe cineva. Cassian intră în cameră, iar privirea ei se opri la el.

Masculul schiță un zâmbet macabru.

- Masca ți-a deschis ușa? întrebă Amren.

- M-am trezit atrasă aici, spuse Nesta, chiar dacă îl măsura din priviri pe Cassian.

Căuta să vadă dacă era rănit, își dădu el seama. Voia să vadă dacă *el* era rănit. De parcă el ar fi fost cel cu gura rănită, gâtul însemnat de gheare, și cu gambele și tibiile rănite. Rănile ei încetaseră să sângereze, cicatrizându-se deja, dar - la naiba, Cassian nu suporta să vadă nicio rană pe corpul ei.

- îți vorbește? întrebă Feyre, înclinându-și capul.

Cassian le povestise totul - cât reușise să afle. Nesta fusese atacată de un kelpie, târâtă sub apă și găsise cumva Masca. Chemase la ea morții din Oorid ca să ucidă creatura kelpie. Și ieșise triumfătoare.

-Doar un nebun disperat ar purta Masca aia, spuse Amren, ținându-se departe de masă. Dacă voia să stea departe de Nesta sau să evite Masca, Cassian nu știa. Ești norocoasă că ai reușit să ți-o scoți de pe față. Majoritatea celor care au purtat-o nu au mai putut să o scoată. Ca să o scoată, a fost necesar să fie decapitați. Este prețul puterii: poți aduna o armată de morți ca să cucerești lumea, dar nu te mai poți elibera de Mască.

- I-am impus să îmi dea drumul și a făcut-o, spuse Nesta, stu- diind-o pe Amren cu un dispreț calm.

- Cine se aseamănă se adună, zise Rhys. Alții nu s-au putut elibera pentru că Masca nu le-a recunoscut

puterea. Masca i-a condus, nu invers. Doar unul Creat din aceeași sursă întunecată poate purta Masca fără să fie condus de ea.

-Deci regina Briallyn ar putea să o folosească, spuse Azriel. Poate că de aceea erau soldații Regatului Toamnei în Oorid: ea nu poate risca încă să calce acolo, dar a găsit o unitate care să meargă în locul ei.

Cuvintele se unduiră prin cameră.

Nesta se uită din nou la Mască.

- Ar trebui distrusă.

- Asta nu se poate, spuse Amren. Poate dacă ar fi fost distrus cu adevărat Cazanul, Masca ar fi fost îndeajuns de slăbită ca Marii Lorzi și Feyre să își unească puterea și să o facă.

-Dacă ar fi fost distrus Cazanul, spuse Feyre înfiorându-se, atunci viața nu ar mai fi existat.

-Deci Masca rămâne, spuse ironic Amren. Putem doar să ne ocupăm de ea, nu să o distrugem.

- Atunci, ar trebui să o aruncăm în mare, zise Nesta.

- Nu îți plac morții vii, fato? întrebă Amren.

Nesta își îndreptă privirea spre Amren într-un mod care îl făcu pe Cassian să se pregătească de ce era mai rău.

- Nimic bun nu poate ieși din puterea ei.

- Dacă o aruncăm în mare, spuse Azriel, unele creaturi rele ar putea să o găsească. Este mai sigur să o păstrăm încuiată la noi.

-Chiar dacă poate să deschidă uși și să desfacă vrăji? întrebă Rhys.

- Cine se aseamănă se adună, spuse Feyre încet. Poate reușește Nesta să o protejeze și să încuie camera. Să o închidă.

- Nu știu cum să fac vrăjile alea, rosti Nesta. Am eșuat la cele mai simple cât m-am antrenat cu Amren, îți amintești?

Feyre își înclină capul într-o parte.

- Asta crezi, Nesta? Că ai eșuat?

Nesta se îndreptă, iar inima lui Cassian se strânse la zidul ce se înălță în ochii ei, cărămidă cu cărămidă. La adevărul pe care îl spusese Nesta cu acel cuvânt.

- Nu contează, zise ea, vechiul ei sine înălțându-și capul când își ridică bărbia. învățați-mă cum să fac vrăjile și am să încerc, se adresă lui Amren și Rhys.

- Când vine Helion, spuse cu blândețe Rhys, ca și când și el ar fi înțeles ce dezvăluise Nesta, am să-l rog pe el să-ți arate. Știe vrăji pentru protecție pe care nici eu nu le știu.

Liniștea deveni destul de apăsătoare și Cassian se forță să zâmbească.

- Având în vedere că Nesta a ignorat avansurile sufocante ale lui Helion în timpul războiului, s-ar putea să nu fie înclinat să o ajute.

- O s-o facă, spuse Rhys, stelele strălucind în ochii lui. Măcar ca să mai aibă o șansă cu ea.

Nesta își dădu ochii peste cap, iar gestul fu atât de normal, încât zâmbetul lui Cassian deveni mai sincer, acum simțindu-se ușurat.

„îți arăți emoțiile în fața tuturor, frate“, spuse Rhys fără să se întoarcă spre Cassian.

Cassian pur și simplu ridică din umeri. Nu îi mai păsa.

- Ar trebui să o aducem pe Madja să îți îngrijească rănile, îi zise Feyre Nestei.

- Deja se vindecă, spuse Nesta, iar Cassian se întrebă dacă știa cât de groaznic arăta.

într-adevăr, Amren spuse:

- Arăți de parcă o pisică a încercat să îți mănânce fața. Ea adulmecă. Și miroși a mlaștină.

- Asta pățești dacă ești târâtă prin mlaștină, îi spuse Cassian lui Amren, facând-o pe Nesta să pară surprinsă. Cum te-a ademenit kelpie? o întrebă el.

Gâtul zgâriat al Nestei se înălță.

-Mi-am făcut... griji când tu... voi doi nu v-ați întors. Liniștea din cameră era palpabilă. Am plecat să vă caut.

Cassian nu îndrăzni să spună că fusese plecat doar treizeci de minute. Treizeci de minute, iar ea se panicase atât de mult?

- Nu te-am fi părăsit, zise el prudent.

- Nu m-am temut că m-ați părăsi. M-am temut că sunteți amândoi morți.

Faptul că tot evidenția cuvântul „amândoi“ îi făcu inima să se strângă. Masculul știa ce evita ea cu prudență să spună. Se îngrijorase suficient încât să se aventureze în pericolele Ooridului pentru el.

Nesta își mută privirea de la Cassian.

- Eram pe cale să intru în apă când a apărut kelpie. S-a târât pe mal, mi-a vorbit, apoi m-a tras în apă.

- Ți-a vorbit? întrebă Rhys.

- într-o limbă pe care nu o cunosc.

Rhys strâmbă din buze.

- Poți să-mi arăți?

Nesta se încruntă, ca și când nu ar fi vrut să retrăiască amintirea, dar dădu aprobator din cap. Ambii se uitară în gol, iar apoi Rhys se retrase.

-Creatura aia... El o studie pe Nesta, șocat că ea supraviețuise. Rhys se întoarse spre Amren. Ascultă!

Ochii lor deveniră sticloși și niciunul dintre ei nu vorbi când Rhys îi arătă lui Amren.

Până și Amren se albi la față văzând ce îi arătase Rhys, apoi ea scutură din cap, părul ei negru legănându-se.

- E un dialect al limbii noastre, care nu mai este vorbit de cincisprezece mii de ani.

- Nu am înțeles decât câteva cuvinte, spuse Rhys.

Feyre ridică o sprânceană.

- Vorbești limba vechilor Fae?

Rhys ridică din umeri.

- Am fost educat bine. El flutură grațios din mână. Exact pentru situațiile astea.

- Ce a spus kelpie? întrebă Azriel.

Amren îi aruncă o privire alarmată Nestei, apoi răspunse:

- A zis așa: „Tu ești sacrificiul meu, carne dulce? Cât de albă și tânără ești! Spune-mi, au revenit la sacrificiile în ape?“ Iar când ea nu i-a răspuns, kelpie a spus: „Niciun zeu nu te poate salva. Am să te iau, frumusețe mică, și ai să-mi fii mireasă înainte să îmi devii cină“.

Nesta duse mâna spre semnele de pe față, apoi o retrase.

Groaza îl străbătu pe Cassian - apoi furia.

-Oamenii obișnuiau să ofere sacrificii creaturilor kelpie? întrebă Feyre, strâmbând din nas de groază și dezgust.

-Da, răspunse Amren încruntându-se. Anticii Fae și oamenii credeau că ființele kelpie sunt zei ai râurilor și lacurilor, deși m-am întrebat întotdeauna dacă sacrificiile au început ca o cale de a-i împiedica pe kelpie să îi vâneze. Să îi țină hrăniți și fericiți, să controleze morțile, iar ei să nu mai iasă din apă ca să le înșface odraslele. Ea își dezgoli dinții. Dacă ăsta vorbește încă dialectul antic... Trebuie să se fi retras în Oorid cu mult timp în urmă.

- Sau să fi fost crescut de părinți care vorbeau dialectul, replică Azriel.

- Nu, spuse Amren. Kelpie nu se înmulțesc. Ei violează și torturează, dar nu se reproduc. Legenda spune că au fost facuți de mâna unui zeu crud și lăsați prin apele acestui ținut. Creatura kelpie pe care ai ucis-o, fato, era probabil una dintre ultimele rămase.

Nesta se uită din nou la Mască.

- Ea a venit la tine, zise Rhys. Masca.

Probabil că văzuse scena în mintea ei.

- încercam să îmi adun puterea, șopti Nesta, iar ei

înțepeniră cu toții - ea nu mai vorbise atât de clar despre puterea ei. Masca mi-a răspuns.

- Cine se aseamănă se adună, repetă Feyre. Puterea ta și Masca sunt atât de asemănătoare, încât a invoca pe una înseamnă să o invoci și pe cealaltă.

- Atunci recunoști că ți-au rămas puterile, spuse categoric Amren.

Nesta îi întâlni privirea.

- Deja știai asta.

Cassian interveni înainte ca lucrurile să degenereze.

- Bine! Lăsați-o pe Doamna Moarte să se odihnească.

- Nu e amuzant! spuse Nesta furioasă.

Cassian îi făcu semn din ochi, deși ceilalți se încordară.

- Cred că sună bine.

Nesta mormăi, dar era o reacție umană, iar el ar fi acceptat-o oricând în locul focului argintiu. în loc să fie cea care ieșise din apă, la conducerea legiunii de morți.

Se întrebă dacă Nesta ar fi fost de acord cu asta.

Nesta rămase în palatul din piatra lunii de deasupra Orașului Cioplit. Feyre sugerase că ar fi fost un loc mai bun decât holurile slab luminate și roșii ale Casei Vântului. Cel puțin pentru seara asta.

Nesta fusese prea obosită ca să se opună, să explice că acea Casă era prietena ei și că ar fi îngrijit-o ca o doică.

Abia observă dormitorul luxos de deasupra marginii muntelui, piscurile acoperite de zăpadă ce străluceau în lumina soarelui de jur împrejur, patul plin cu perne și cearșafuri albe și strălucitoare și... Ei, bine, *observase* cada îngropată pe terasa de afară, apa curgând peste

margine în prăpastie și în cascada nesfârșită de dedesubt.

Fuioare de ceață șerpuiau pe suprafața acesteia, îmbietoare și parfumată cu lavandă, iar ea avu inspirația să se dezbrace de haine și să intre înainte să murdărească din nou cearșafurile. Acestea fuseseră deja schimbate de când dormise mai devreme - știa, pentru că lăsase o urmă mare și noroioasă pe pat când se trezise, iar acum erau curate.

Nesta intră în cadă, strâmbându-se când apa îi făcu rănile să usture. Dincolo de piscuri, soarele alb-auriu se coloră în galben, coborând spre îmbrățișarea pământului. Nori mari și pufoși pluteau în aer, străbătuți de o lumină de culoarea piersicii, minunați în contrast cu cerul purpuriu. își ridică degetele spre păr, iar când își trecu mâna prin claia încâlcită și încă murdară, privi cerul transfor- mându-se în cel mai frumos apus pe care îl văzuse vreodată. Bucăți de alge și noroi din mlaștină se desprinseră din părul ei, luate de apă peste marginea bazinului.

Oftând, Nesta se scufundă, fața usturând-o, și își frecă scalpul. Ieși, cu părul încă murdar și nisipos, și scrută zidul de lângă bazin - acolo. Sticluțe cu ceea ce trebuiau să fie preparate pentru spălatul corpului și al părului.

Turnă o picătură în mâini, inspirând cu nesaț parfumul de mentă și rozmarin, și își frecă părul. Lăsă mireasma îmbătătoare să o elibereze de cât mai multă încordare și își înspumă cosițele dese. O altă scufundare în apă o făcu să se ridice din spumă. Când ieși, se întinse după un săpun ce mirosea a migdale dulci.

Nesta se spălă peste tot de două ori. Și doar când termină se uită din nou la priveliște. Apusul era la apogeu, cerul fiind luminat în roz, albastru, auriu și purpuriu, și îi impuse să o împlinească, să alunge orice

urmă a întunericului din Oorid.

Niciodată nu mai simțise ceva asemănător puterii Măștii. Cel puțin, creatura kelpie păruse reală - groaza, furia și disperarea fuseseră toate sentimente obișnuite, umane. Imediat ce își pusese Masca, acele sentimente dispăruseră. Ea devenise mai mult, devenise ceva care nu avea nevoie de aer ca să respire, ceva care nu înțelegea ura sau dragostea, sau frica, sau tristețea.

Asta o speriase mai mult decât orice altceva. Lipsa completă de sentimente și cât de bine se simțise să nu le aibă.

Nu mărturisise nimănui asta. Contemplase Masca atunci când o găsiseră în camera acesteia, meditând la acel vid și întrebându-se dacă purtase cineva vreodată Masca fără să invoce morții, ci doar ca să își oprească gândurile.

Da, ea fusese conștientă. Ucisese creatura kelpie pentru că își dorise ca ea să moară. Dar toată apăsarea gândurilor răsunătoare, ura și vinovăția care o tăiau ca niște cuțite dispăruseră.

Și fusese foarte ademenitor, foarte eliberator și minunat să știe că Masca trebuia distrusă. Măcar ca să se salveze de aceasta.

Dar nu putea fi distrusă. Iar ea era singura persoană care ar fi putut să o controleze.

Nu conta că, dintr-un motiv oarecare, ar fi fost singura persoană cu acces la ea. Toți ceilalți ar fi fost feriți de tentația și puterea acesteia - cu excepția ei. Singura care avea cea mai mare nevoie să se ferească de ea.

O bătaie se auzi în ușa ei, iar Nesta se scufundă în bazinul întunecat, lăsând părul lung să îi acopere sânii înainte să spună:

-Da?

Cassian intră cu o tavă de mâncare în mână, și se opri

când nu o văzu în pat. Privirea i se îndreptă spre bazinul îngropat, iar ea ar fi putut jura că aproape scăpă tava pe covorul alb.

-Eu... Tu!

Faptul că nu își găsea cuvintele fu suficient să o scoată din gânduri, să zâmbească.

-Eu?

El scutură din cap ca un câine ud.

-Ți-am adus niște mâncare. Am presupus că vrei cina.

- Nu există o sală de mese?
- Există, dar m-am gândit că s-ar putea să ai nevoie să te destinzi.

Ea îl studie, surprinsă că o cunoștea destul de bine încât să presupună că gândul de a vorbi din nou cu toată lumea și de a se îmbrăca în haine potrivite era epuizant - chinuitor. O cunoștea destul de bine încât să înțeleagă că prefera să mănânce în camera ei și să se refacă.

Cassian își drese glasul.

-Am s-o las acolo, zise, și făcu semn din bărbie spre biroul de lângă marginea îndepărtată a bazinului, unde apa cădea de pe munte.

Nesta se întoarse când el se îndreptă puțin cam rigid spre birou și lăsă jos tava.

389 -Bun! El își drese din nou vocea. Bucură-te de baie! Și de mâncare!

Văzându-1 pe Cassian atât de tulburat, umbrele îi părăsiră inima. Gândul la Mască se transformă într-un vuiet îndepărtat.

- Vrei să intri?

El inspiră, dar ceva asemănător suferinței îi străbătu chipul.

- Ești rănită.

Nesta se ridică în picioare, apa curgând de pe ea, părul lipin- du-i-se de sâni și nereușind să îi ascundă sfârcurile întărite.

- îți par rănită?

Cassian dădu din cap spre tăieturile cicatrizate de pe tot corpul și fața ei.

-Da?

Ea pufni.

- Acum arată mai rău decât se simt.

Cassian nu răspunse, pieptul lui ridicându-se și coborând într-un ritm sacadat. Cu fiecare ridicare sacadată, ea începu să simtă o zvâcnire între picioare, ca și când trupul ei ar fi răspuns trupului său.

„Da, părea să spună corpul ei. Asta - el. Viață ca să îndepărteze Masca; viață ca să îndepărteze groaza Ooridului.“ Nevoia de a-1 atinge, de a-i simți căldura și forța, zvâcni în ea.

Dacă nu intra în bazin, atunci trebuia să se ducă la el.

Nesta merse spre treptele bazinului îngropat, iar Cassian înțepeni.

- Azi am crezut că ai murit, șopti el.

Nesta ajunse la scări.

- Și eu. Ea urcă, expunându-și abdomenul. Și eu am crezut că ești mort.

- Probabil că ai fost fericită.

Nesta zâmbi, urmărind cum privirea îi cobora la

fiecare parte dezvăluită de ea. Un alt pas pe scară îi dezvălui sexul.

-Nu m-a făcut fericită.

Ajunse la podeaua camerei.

Cu ceea ce Nesta știa că erau cinci sute de ani de voință, Cassian își ridică privirea la chipul ei când merse spre el, apa șiroindu-i pe trup.

- Vrei s-o facem? șopti el.

- Da! Ea se opri la un pas distanță, părul ud acoperindu-i toracele, și îi fixă chipul cu privirea. Ochii lui ardeau ca niște stele castanii. Nesta îi aruncă un zâmbet pur Fae. Doar sex.

Cuvintele părură să aprindă ceva, deoarece Cassian clipi.

- Corect. Doar sex, rosti el cuvintele, însă nu cu aceeași ușurință.

Și încă nu se întinse spre Nesta.

Așadar, ea spuse:

- Nu poate fi nimic mai mult decât sex, Cassian.

El își încordă maxilarul și păru să ducă o luptă interioară înainte să spună trist:

- Atunci o să accept orice îmi oferi. Se aplecă, tot fără să o atingă și îi spuse la ureche: și am să ți-o trag cum îți dorești.

Ea își strânse degetele de la picioare pe piatră, părul picurându-i.

- Și dacă vreau să ți-o trag eu?

Cassian zâmbi la urechea ei.

- Atunci, am să te rog să mă călărești până am să uit de mine.

Ea se înmuie și, după cum își strânse el aripile, își dădu seama că simțea umezeala care se forma între coapsele ei.

Cassian îi trase încet părul ud de pe sâni. Nesta respiră sacadat când el îi încercui cu degetul un sfârc și apoi o făcu din nou.

Ea rămase fără cuvinte. Nu își amintea niciunul, nu își amintea nimic în afară de acel deget rotindu-se în jurul sfârcului, tot corpul zvâcnindu-i de dorință.

Cassian o mușcă brusc de sfârc, facând-o să scâncească.

Disperată de mai mult, de tot corpul lui, Nesta spuse:

- Fă ce vrei!

Masculul îi încercui din nou sfârcul, ca un prădător care se juca cu cina.

- „Fă ce vrei!“ nu pare prea captivant. îi prinse sfârcul între degetul mare și cel arătător, gestul revendicator fiind suficient să o facă să își ridice privirea la fața lui. El era întruchiparea aroganței masculine, un războinic pregătit să cucerească, iar ea aproape avu orgasm văzându-1. Ochii lui se întunecară. Felul în care te uiți câteodată la mine mă face să mă gândesc la lucruri murdare, Nesta!

- Fă-le! Fă-le pe toate!

El îi strânse sfârcul până aproape de durere, iar ea se arcui în atingerea lui, rugându-1 în tăcere să-i ofere mai mult, să se dezlănțuie.

- Nu avem timp într-o singură noapte pentru toate lucrurile pe care vreau să ți le fac și să le fac cu tine. Pentru fiecare loc în care vreau să te ating și să te pătrund.

Ea își atinse coapsele una de cealaltă, disperată să simtă orice frecare.

- Atunci, străduiește-te!

Cassian râse, dar ridică cealaltă mână spre sânul neatins, încer- cuindu-1 cu degetele. Ea îi privi degetele măslinii jucându-se pe pielea ei albă, îl privi atingând-o ca și când ar fi vrut să cartografieze fiecare centimetru al corpului ei și ar fi avut tot timpul din lume să o facă. Uitându-se mai jos de talia lui, văzu că avea erecție.

- Vrei să mi-o sugi din nou? îi șopti el la ureche. Vrei să mă simți iarăși în gură?

Nesta scoase un scâncet aprobator.

- Mi-ai mai simțit gustul câteva zile mai târziu?

Ea nu putea să-i răspundă, nu putea să dezvăluie adevărul.

El o strânse de sfârcuri, provocând durere cât să se

umezească de tot.

- Tu l-ai simțit pe al meu?

- Da! Ți-am simțit gustul câteva zile. Cuvintele i se rostogoliră de pe limbă și, odată cu ele, claritatea și pofta îi sporiră concentrarea. O scoaseră din acea uluire dornică de afecțiune. Cu mâna între picioare, m-am gândit la penisul tău în gura mea în fiecare noapte de atunci.

El mormăi, iar ea își trecu o mână peste sexul erect, strângân- du-1. Nesta își ridică fruntea ca să îi întâlnească privirea, dezgo- lindu-și dinții.

-M-am gândit și la capul tău între picioarele mele, spuse ea, inima bătându-i cu putere, și la cum m-ai pătruns cu limba.

îl strânse din nou.

Cassian mormăi și-i mângâie cu degetele mari sfârcurile prea sensibile.

Nesta puse cealaltă mână pe pieptul lui, împingându-1 înapoi spre pat, iar el se lăsă condus de bunăvoie, lăsând-o să aleagă locul.

-Ți-am promis că mi-o poți trage oriunde vrei în Casă, spuse ea, cu o voce profundă ca un tors pe care abia îl recunoscu. Partea din spate a coapselor lui atinse patul, iar Cassian o opri, coborând o mână spre talia ei ca să o echilibreze. Dar asta nu este Casa. Respirația lui hârșâi în jurul lor când Nesta zâmbi la chipul lui încordat. Deci cred că asta înseamnă că ne-o tragem unde vreau *eu.*

Cassian zâmbi, iar mâna de pe talia ei coborî ca să îi cuprindă fundul gol, strângându-i o fesă.

- Câtă vreme am să apuc să ți-o trag în Casă.

Ea zâmbi la fel de fioros ca el.

-Bun!

Cassian își coborî mâna mai mult, între picioarele ei, pipăind-o din spate. Atinse cu degetele umezeala adunată acolo și înjură, re- trăgându-și mâna și ținând-o între ei.

Umezeala străluci pe cele două degete ale lui, iar ochii îi licăriră cu o intenție de prădător când le duse la gură și le linse, unul câte unul.

Corpul ei suferea, adunându-se în jurul vidului, disperat după ceva care să îl umple. Ca el să îl umple. Ea își trecu degetele peste penisul lui, captiv încă în pantaloni. Iar când și le trecu a doua oară, masculul o sărută.

Ușor, ca să o tachineze.

Nesta îi mușcă buza inferioară și apoi el o trase la piept, apucând-o cu ambele mâini de fund când o lipi de penisul lui. Gurile lor deschise se întâlniră, iar ea își simți gustul pe limba lui, apu- cându-1 de părul mătăsos, trecându-și degetele peste scalpul său.

Cassian se răsuci, întorcând-o, apoi se trezi întinsă pe saltea când el rămase în fața ei.

Nu o mai sărută când îi puse picioarele pe pat, îndoindu-le de la genunchi. Când o trase spre marginea saltelei, astfel încât sexul ei să fie expus.

îngenunche, ridicându-și aripile, și o dezmierdă cu limba.

Nesta gemu în același timp cu el, iar Cassian o lăsă să se zvârcolească, de parcă ar fi știut că ar chinui-o mai mult să se unduiască, dar fără ceva care să o umple, până când masculul și-ar fi dorit asta. O mai linse o dată, zăbovind în partea de sus, sugându-i clitorisul cu buzele și mușcându-1 cu dinții înainte să o facă din nou.

Și din nou.

O devora, topindu-i corpul ca pe o bucată de ciocolată pe limbă.

Nesta nu suportă și își cuprinse sânul, disperată după mai multe atingeri și senzații. El își ridică privirea dintre picioarele ei și văzu cum își atingea sânul cu mâna. Văzu și zâmbi, dinții strălucindu-i alb în contrast cu roșeața ei

umedă.

- îți place să mă vezi îngenuncheat în fața ta? întrebă el, cuvintele vuind prin mijlocul ei. O pătrunse cu limba. Mi se pare că da.

Nesta se arcui, împingându-se mai mult în limba lui, dar Cassian doar râse și îi negă ceea ce voia. O linse din nou lent, de jos și până sus, iar când ajunse la partea sensibilă, își strecură două degete în ea.

Două, nu unul, pentru că părea să știe că ea deja îl aștepta, că îl voia dezlănțuit și dur. Nesta se aplecă peste marginea patului, iar el o pătrunse din nou cu degetele, respirând sacadat când o întrebă:

- Cum vrei s-o facem?

El își împinse iarăși degetele în ea, făcând-o să-i răspundă.

- Dur, suspină ea.

- Slavă Mamei! zise Cassian, iar Nesta auzi zăngănitul metalic și foșnetul hainelor de piele, și apoi masculul o mângâie din nou cu limba, dincolo de acel loc sensibil, spre stomac, spre sâni, până ce ajunse deasupra ei.

Cassian o mută mai sus pe pat. Nestei nu îi păsa că își desfăcea picioarele pentru el; îi păsa doar că era acum dezbrăcat, iar toți acei mușchi bine definiți și pielea aurie străluceau deasupra ei.

El coborî ca să îi cuprindă coapsele și avea pupilele atât de mari, încât ea îi putea vedea partea albă din jurul lor. Deschise gura, dar Nesta nu voia să audă cuvinte, nu voia să știe ce voia să spună. îi cuprinse fața cu mâinile și îl sărută cu pasiune, atingându-i dinții cu limba cât își frământară buzele.

Vârful umflat al penisului său o înghionti, alunecând în umezeala de acolo, iar el întinse o mână ca să se orienteze.

Când Cassian se împinse pentru prima dată, focul izbucni în ea. Nesta gâfâi în gura lui, mușcându-i buza inferioară când o pătrunse. Doar doi centimetri.

El se opri. Era destul de mare încât întinderea să provoace o durere plăcută - atât de mare, încât ea se întrebă dacă avea să încapă cu totul. Cassian tremură, rămânând la intrare, ca și când s-ar fi întrebat acum același lucru.

Ezitarea și grija lui topiră o bucată de gheață din ea. Și o făcură să se elibereze de orice reținere.

Nesta îl apucă de fund, mușchii îndoindu-se sub vârfurile degetelor ei, și îl împinse în ea.

Doar încă doi centimetri. Doar doi centimetri, deoarece Cassian își sprijini brațele de pat, opunând rezistență.

- Am să te rănesc.

- Nu-mi pasă, spuse, și își trecu limba peste maxilarul lui.

- Mie îmi pasă, mormăi masculul, încordându-și corpul când ea încercă să îl tragă. Nesta!

Ea își înfipse din nou degetele, sângele și oasele ei strigând după el, dar Cassian refuză să se miște.

-Nesta! Uită-te la mine!

Luptând cu vuietul din corpul ei, se supuse. Căldura izbucni în ochii lui și ceva mai mult de atât.

- Uită-te la mine! șopti Cassian.

Zeii să o cruțe, dar o făcu. Nu își putea muta privirea de la el. Se trezi căzând în ochii lui întunecați, în chipul lui frumos.

Mișcându-și șoldurile, mai avansă doi centimetri și apoi se retrase aproape până la margine.

Respirația lor se sincroniză, iar Nesta rămase nemișcată sub el, cuprinsă de un sentiment de calm și împlinire când șoldurile lui se mișcară din nou, iar Cassian o pătrunse iarăși, puțin mai mult de data asta.

Cassian se uită în ochii ei la fiecare mică împingere și retragere. O întinse, umplând-o centimetru cu centimetru, iar Nesta își dădu seama că avusese dreptate să nu se grăbească pentru această primă împreunare.

Retrăgându-se și înaintând, Cassian o umplu. Nu spuneau nimic, doar respirau cu ochii mari, în timp ce se uitau unul la celălalt.

Cassian se retrase din nou, mișcarea fiind destul de amplă de data asta, încât ea să își dea seama că intrase aproape complet. Se opri, abia penetrând-o, și îi studie chipul. Un zeu războinic, cuceritor. îi spusese Doamna Moarte, iar el era sabia ei.

Cassian se aplecă să o sărute. Iar când îi băgă limba în gură, o pătrunse pe deplin, cu o ultimă împingere.

Nesta gemu când îl simți cu totul, iar impactul o făcu să se dilate, însă ea nu putea respira destul de repede. Cassian se retrase și se împinse iarăși, mișcându-le și mai mult corpurile pe pat.

El gemu de data asta, iar sunetul o distruse. Nesta îi cuprinse spatele cu picioarele, atentă la aripi, și își ridică șoldurile ca să le întâmpine pe ale lui. Masculul intră mai adânc, iar ea își înfipse unghiile în umerii lui.

Pe toți zeii! - nimic nu fusese atât de bun, atât de deplin, atât de plăcut. Nu simțise niciodată așa ceva.

Cassian stabili ritmul, liniștit și profund și, pentru o clipă, singurul lucru pe care îl putu face Nesta era să se sincronizeze cu el. Preț de o secundă, se uită între corpurile lor spre locul în care penisul o pătrundea, atât de gros, de lung și de lucios din cauza umezelii ei, încât Nesta se strânse în jurul lui, orgasmul fiind aproape.

El simți mușchii strângându-1 mai puternic și mormăi:

- La naiba, Nesta!

îi plăcu să-l vadă atât de copleșit, așa că o făcu din nou, strângându-1 exact în clipa în care o pătrunse total. El se arcui, înfigându-și degetele în pat.

- La naiba! repetă Cassian.

Totuși, nu era suficient. Nici pe departe. Nesta voia ca el să strige, voia să fie atât de pierdut, încât să nu-și amintească propriul nume.

Nesta îl opri cu o mână pe piept. Doar o mână, iar el se opri la ordinul ei. Dacă ea voia să se oprească acolo, ar fi facut-o.

Gestul lui o îmblânzi suficient cât să nu reușească să își ascundă tremurul din voce când spuse:

- Te vreau mai adânc.

Cassian gâfâi, privind cu frenezie când Nesta se strecură din brațele lui. Când se întoarse pe burtă și își ridică fundul spre el, oferindu-i-se.

încet, scoase un sunet de dorință. Ea își arcui mai mult șoldurile, invitându-1 să o ia, să se înfrupte.

Reținerea lui se risipi. Se năpusti asupra ei imediat, ridicându-i șoldurile mai mult când o pătrunse dintr-o singură mișcare. Nesta țipă atunci, scoțând un sunet de plăcere pe care-1 știa răsunând din munți, simțindu-1 cum atinse cea mai profundă parte a ei.

Cassian se izbi în Nesta, mișcându-și mâna de pe șoldul femelei spre părul ei, trăgându-i capul înapoi și expunându-i gâtul. Ea cedă și i se oferi, iar lipsa de control era îmbătătoare și atât de plăcută, încât abia putea suporta. El se împinse mai tare, atât de profund în acest unghi, încât Nesta ar fi putut țipa din nou, ar fi putut suspina.

Cealaltă mână a lui alunecă între picioarele ei, bărbăția sa iz- bindu-se în ea, ținându-i părul într-o mână ca pe un frâu, și plăcerea în cealaltă. Nesta era la mila lui, iar el știa asta -mormăia de dorință, împingându-se atât de mult, încât testiculele i se loviră de ea.

Atingerea mătătoasă o făcu să explodeze.

Orgasmul o cuprinse, mușchii interiori prinzându-1 strâns.

Strigătul lui Cassian răsună prin cameră și masculul deveni frenetic de-a binelea când își dădu drumul în ea cu atâta forță, încât sperma se scurse pe coapsele ei.

Apoi își lăsă greutatea pe spatele ei și doar un braț pe care îl întinse ca să îi sprijine îi împiedică să se prăbușească.

Tremurând, Nesta nu reuși decât să respire.

Cassian rămase în ea, iar senzația era atât de frumoasă și de potrivită, încât și-l dori întotdeauna atât de adânc, sămânța lui curgându-i pe picioare pentru totdeauna.

- Pe toți zeii! șopti el pe spatele ei, pe tatuajul făcut acolo. A fost...

- Știu, gâfâi ea. Știu.

Doar atât putea mărturisi. Atât putea recunoaște.

Prea bine. Se simțise prea bine și nimeni și nimic nu s-ar fi putut compara vreodată cu asta.

- Te-am murdărit, zise el cu vocea tremurândă.

Ea își afundă fața în pătură.

- îmi place.

Cassian înțepeni, dar se retrase cu o mișcare lungă, eliberând și sperma, și încă un val se prelinse pe coapsele ei, picurând pe pătură când ieși complet. Ea nu se mișcă. Nu se putea mișca. Nu voia să se miște.

îl simți îngenunchind în spatele ei, uitându-se la fundul pe care încă îl ținea ridicat, la priveliștea prezentată.

- Nu ar trebui să mă bucur atât de mult că văd așa ceva, mormăi el.

Sânii ei se întăriră, dar întrebă sfioasă:

- Ce anume?

- Pe tine acoperită cu sperma mea. Sexul tău frumos.

Ea roși și se lăsă pe saltea.

- Nimeni nu l-a numit vreodată frumos.

- Este. Este cel mai frumos pe care l-am văzut.

Nesta zâmbi în pătură.

- Mincinosule!
- Acum nu te mai pot minți, Nesta.

Vocea lui era atât de răgușită, încât femela se uită peste umăr. Cassian era tot în genunchi, iar chipul lui... Era devastat, ca și când ea l-ar fi distrus și l-ar fi lăsat așa.

- Ce este? întrebă Nesta, dar el coborî din pat și se întinse spre hainele căzute.

Nesta se răsuci, picioarele și sexul ei fiind ude de esența lor, dar Cassian își puse pantalonii, luându-și cămașa, jacheta și armele pe care nu își dăduse seama că le purta. Când își ridică fruntea, îi zâmbi șiret.

- E doar sex, nu?

Era cumva o capcană. Ea nu își putea da seama în ce fel, dar cuvintele erau periculoase. Totuși, Nesta vorbise serios. Sau, cel puțin, așa își dorise, așa că-i răspunse:

- Corect!

Lumina din ochii lui pâlpâi și Cassian zâmbi din nou, îndrep- tându-se spre ușă.

-Mulțumesc pentru partidă, Nes!

El îi făcu semn din ochi și plecă.

Se uită la ușă, nedumerită de plecarea lui, atât de rapidă, încât sperma încă se mai scurgea din ea.

Era o pedeapsă? Nu se simțise bine? Avea dovada că îi plăcuse între picioarele ei, dar masculii își puteau găsi plăcerea și fără să o considere ceva bun.

încerca el să-i demonstreze ce făcuse ea tuturor masculilor? Că se culcase cu ei și îi alungase?

Nesta spusese că era doar sex, dar se gândise că ar fi putut să se aleagă măcar cu niște... îmbrățișări. Cu câteva minute în care se bucure de senzația corpului său lipit de al ei înainte ca mândria să o determine să-i poruncească să plece.

Nesta îngenunche în pat și se holbă la ușă, liniștea fiind singurul ei răspuns.

CAPITOLUL 38

- Te-ai culcat cu el, nu-i așa?

întrebarea șoptită a lui Emerie o făcu pe Nesta să-și întoarcă privirea spre ea, mușchii abdomenului tremurându-i când execută până la jumătate exercițiul menit să-i întărească. Emerie, o imagine în oglindă în stânga ei, zâmbi atotcunoscător, remarcând șocul de pe chipul Nestei. Gwyn, din partea cealaltă a lui Emerie, pur și simplu căscă ochii.

Nesta își impuse să afișeze o expresie neutră și se relaxă spre pământ, având grijă ca mușchii abdominali să-i fie încordați înainte să-și lipească din nou spatele de piatră.

- De ce spui asta?

- Pentru că tu și Cassian v-ați privit pătimaș în dimineața asta.

Nesta se încruntă la Emerie.

- Nu-i adevărat!

îi era dificil să nu se uite în partea cealaltă a ringului, acolo unde Cassian le arăta acum ultimelor preotese venite - două de data asta, liana și Lorelei - cum să-și țină picioarele și echilibrul. De fapt, Nesta *îl surprinsese* aruncându-i de două ori o privire de când începuse lecția, în urmă cu două ore, dar ea avusese grijă să nu se uite prea mult în ochii lui.

- Ba da, șopti Gwyn destul de încet, încât cuvintele să

nu ajungă până la urechile Fae ale lui Cassian.

Nesta își dădu ochii peste cap.

- Ei, bine, dacă nu vrei să vorbești despre asta, zise Emerie la fel de încet, atunci măcar spune-ne ce s-a întâmplat ieri - de ce nu s-a ținut nicio lecție și unde ai fost după-amiază?

- Mi s-a cerut să păstrez secretul, răspunse Nesta.

Rănile i se vindecaseră și dispăruseră deja, ușurându-i situația.

- Are legătură cu Tezaurul, spuse Gwyn, ochii ei verzi-albaștri observând prea multe.

Nesta nu scoase o vorbă, iar tăcerea ei fu un răspuns. Emerie știa lucrurile de bază - cât îi spusese Gwyn - și se încruntă, dar i se adresă tot în șoaptă:

- Deci tu chiar nu te-ai culcat cu el?

Nesta mai făcu un exercițiu pentru mușchii abdominali, ridicân- du-și trunchiul spre genunchi.

- Nu am spus asta.

- Hmmm! se auzi Emerie.

Nesta roși. Emerie și Gwyn se uitară una la cealaltă și Gwyn fu aceea care o întrebă:

- A fost bine?

Nesta mai făcu un exercițiu, iar Cassian strigă din partea cealaltă a ringului:

- Emerie! Gwyn! Dacă ați fi făcut exercițiile la fel de bine pe cât de mult vorbiți, ați fi terminat până acum.

Emerie și Gwyn zâmbiră diabolic.

- Scuze! strigară ele, și se apucară de exerciții.

Nesta rămase nemișcată când Cassian îi întâlni privirea. încordarea ocupă spațiul dintre ei doi, sunetele preoteselor ce se antrenau estompându-se, cerul fiind o ceață albastră deasupra, iar vântul o mângâiere distantă pe obrajii ei...

-Și tu, Archeron! ordonă el, arătându-i locul unde Emerie și Gwyn se antrenau acum, aparent străduindu-se să nu râdă. Mai fa cincisprezece!

Nesta se încruntă la toți și începu din nou exercițiile abdominale. *Acesta* era motivul pentru care evitase să îl privească în ochi.

Cassian își mută atenția în altă parte, dar, cu fiecare ridicare, Nesta se trezi înăbușindu-și impulsul de a se uita la el. Ea pierdu socoteala de trei ori. Ticălosul!

-Știi, Nesta, dacă ai probleme de concentrare... spuse Gwyn între exerciții.

- O, te rog! mormăi Nesta.

Gwyn râse încet.

-Vorbesc serios! Aseară am aflat o nouă tehnică valkyrie. Se numește liniștirea minții.

- Cum este? reuși Nesta să întrebe, trupul durând-o din cauza efortului de a face exercițiile.

- O foloseau ca să își potolească mintea și emoțiile. Unele o făceau de trei sau patru ori pe zi. Dar, de fapt, trebuie să te așezi și să-ți lași mintea să se liniștească. Te-ar putea ajuta... să te concentrezi.

Emerie râse pe înfundate, dar Nesta se opri, ignorând aluzia lui Gwyn.

- Este posibil așa ceva? Să îți educi mintea?

Și Gwyn se opri din antrenament. Zâmbetul ei provocator dispăru, devenind contemplativă.

- Ei, bine, da! Trebuie să exersezi constant, dar în cartea asta este un capitol întreg cu explicații și l-am rezumat pentru Merrill. Implică respirația profundă și conștientizarea propriului trup, apoi te învață cum să te relaxezi. Războinicele foloseau metoda ca să rămână calme in fața fricilor, să se liniștească după o bătălie grea și să lupte cu demonii lor interiori.

- Războinicii illyrieni nu fac așa ceva, mormăi Emerie. Mintea lor este plină de furie și lupte. De la ultimul război, situația doar s-a înrăutățit. Mai ales că acum își refac armata.

-Valkyrie considerau că emoțiile puternice le distrag în

fața unui inamic, spuse Gwyn. își antrenau mintea ca să fie o armă la fel de ascuțită ca o sabie. Ca să se poată controla, ca să știe cum să se calmeze în toiul luptei, devenind inamice de neclintit.

Inima Nestei bătu cu putere la fiecare cuvânt. Să își liniștească mintea...

- Poți să rogi un scrib să facă niște copii ale capitolului?

Gwyn zâmbi.

- Deja am făcut-o.

- Voi trei vreți să bârfiți sau să vă antrenați? strigă Cassian.

Nesta îi aruncă o privire nimicitoare.

- Să nu-i spuneți despre asta! le avertiză sora lui Feyre. Este secretul nostru.

Nu ar fi fost surprins Cassian când *ea* ar fi devenit cea imperturbabilă?

Emerie și Gwyn încuviințară dând din cap când Cassian se apropie. Fiecare mușchi, fiecare părticică de sânge și os din corpul Nestei intră în stare de alertă. Se întorsese în Casă în dimineața asta, teleportată de Rhys, care era prea neutru. Pe Cassian nu-1 văzuse nicăieri.

Durase treizeci de minute să ia micul dejun și să îmbrace hainele de schimb din piele, de vreme ce acelea pe care le purtase în mlaștină erau încă ude. Cele noi erau mai mari - nu largi, ci doar un pic mai lejere. Nu observase cât de strâmte erau straiele ei obișnuite înainte să îmbrace unele mult mai comode. Nu observase cât i se dezvoltaseră mușchii coapselor și ai brațelor în ultima lună, înainte să-și dea seama că vechile haine îi limitaseră mișcările.

Cassian se opri în fața lor, cu mâinile în șolduri.

- Vi se pare azi ceva mai interesant decât antrenamentul vostru?

Știa. Ticălosul știa că discutaseră despre el. Scânteia

din ochii lui și zâmbetul abia schițat îi spuneau asta.

Buzele lui Emerie tremurară de efortul făcut ca să nu zâmbească. -Nu!

Gwyn era atentă când la Nesta, când la Cassian.

- Da? i se adresă Cassian preotesei.

Gwyn scuturâ din cap prea repede ca să fie nevinovată, și își reluă exercițiile abdominale, transpirația strălucind pe chipul ei pistruiat. Emerie i se alătură, amândouă lucrând atât de sârguincios, încât erau de tot râsul. Nesta își ridică privirea la Cassian.

-Ce?

Amuzamentul diabolic dansa în ochii lui.

- Ți-ai terminat seria?

-Da.

- Și flotările?

-Și!

Masculul mai făcu un pas, iar Nesta nu se putu abține să nu se gândească la cum se apropiase cu o seară în urmă, cum o apucase cu mâinile de șolduri, cum se împinsese în ea din spate. Probabil, ceva se văzu pe chipul ei, pentru că el spuse în șoaptă:

- E clar că ai avut spor, Nes.

Sora lui Feyre înghiți și își dădu seama că ambele femele de lângă ea sorbeau fiecare cuvânt. Dar ea își ridică bărbia.

- Când o să facem ceva util? Când începem antrenamentul cu arcul sau sabia?

- Crezi că ești pregătită să mânuiești o sabie?

Emerie șuieră ușurel, dar continuă să se antreneze.

Nesta refuză să zâmbească, să roșească, și spuse fără să își mute privirea din ochii lui Cassian:

- Doar tu poți să-mi zici.

Nările lui se umflară.

- Ridică-te!

T’

De când ieșise din acel dormitor, Cassian își spusese de douăzeci de ori că partida de sex fusese o greșeală. Dar văzând că Nesta îl provoca, și simțind insinuarea ca pe o flacără sfârâitoare, nu își amintea de ce gândise astfel.

Avea o legătură cu faptul că ea își dorea doar sex, cu faptul că partida asta fusese cea mai bună din viața lui și efectul pe care îl avusese asupra lui.

Nesta clipi.

-Ce?

El dădu din cap spre mijlocul ringului.

- M-ai auzit. Dacă tu crezi că ești pregătită să folosești o sabie, atunci dovedește-o!

în mod clar, prietenele ei erau conștiente de ce făcuseră ei doi cu o seară înainte. Emerie nici măcar nu putea să-și mascheze râsul, iar Gwyn îi tot privea pe furiș.

- Terminați-vă exercițiile acum sau mai faceți o serie! le strigă el celor două femele.

Ele încetară să se mai holbeze.

Nesta încă îl țintuia cu privirea, transpirația și extenuarea um- plându-i de culoare chipul frumos. O picătură de sudoare îi alunecă pe tâmplă, iar el fu nevoit să își încleștеze pumnul ca să nu se aplece și să o lingă.

- O să mă înveți să lupt cu sabia? întrebă ea.

El se îndreptă spre rastelul din partea cealaltă a ringului, iar Nesta îl urmă.

-O să începem cu săbiile de antrenament din lemn. Nici mort nu aș lăsa o sabie de oțel în mâinile novicilor.

Ea chicoti, iar Cassian înțepeni.

- Dacă ești prea copilăroasă ca să vorbești despre săbii fără să chicotești, atunci nu ești pregătită să lupți cu sabia, îi spuse masculul peste umăr.

Nesta se încruntă, dar Cassian spuse:

- Sunt arme mortale. El ridică tonul ca toate femelele să îl poată auzi, deși îi vorbea doar ei. Trebuie să fie tratate cu mult respect. Eu nici măcar nu am atins o sabie adevărată în primii șapte ani.

- Șapte *ani?* întrebă Gwyn în spatele lor.

El întinse mâna spre rastel și scoase o sabie lungă, o copie aproape identică a celei illyriene de pe spatele său.

- Crezi că o sabie adevărată ar fi potrivită pentru copii?

- Nu! spuse Gwyn. Ziceam doar... O să să ne antrenăm cu săbii de lemn timp de șapte ani?

- Dacă voi trei mai chicotiți, atunci da.

-Nu îl lăsați să vă intimideze, le spuse Nesta lui Gwyn și lui Emerie.

Cassian pufni.

- Cuvinte periculoase pentru o femeie care urmează să mă înfrunte în luptă!

Ea își dădu ochii peste cap, dar ezită când el îi întinse sabia de antrenament cu mânerul înainte.

- Este grea, observă Nesta când o luă în mâini.

- Sabia adevărată cântărește mai mult.

Nesta se uită peste umăr, unde mânerul săbiei lui ieșea deasupra.

- Serios?

- Da! El dădu din cap spre mâinile ei. Ține-o de mâner cu amândouă mâinile. Nu o ține prea aproape de lamă.

Emerie începu să tușească, iar Nestei îi zvâcni gura un pic, dar o ținu - se forță să o facă. Până și Cassian fu nevoit să își înece râsul înainte să își dreagă bine glasul.

însă Nesta făcu așa cum îi spusese el.

- Ține-ți picioarele așa cum ți-am arătat, îi zise masculul, perfect conștient de toți ochii care îi priveau.

După seriozitatea care apăru pe chipul Nestei, Cassian își dădu seama că și ea era conștientă de importanța

momentului. Pentru că acest moment, în care preotesele urmăreau totul, era cumva crucial.

Esențial.

Nesta întâlni privirea lui Cassian și toate gândurile despre sex și cât de bine se simțise dispărură din mintea ei când ridică sabia în față.

Era ca o cheie care intra în sfârșit în broască.

Era o sabie de lemn și, totuși, nu era. Era o parte din antrenament și, totuși, nu era.

Cassian o învățâ opt lovituri și blocaje diferite. îi explică faptul că fiecare era o mișcare individuală și că, la fel ca în cazul loviturilor de pumn, puteau fi combinate. Cel mai greu era să își amintească să împingă cu mânerul săbiei și să își folosească tot corpul, nu doar brațele.

- Blocajul unu! ordonă el, iar ea ridică sabia perpendicular față de trup, înaintea unui inamic invizibil.
- Lovitura trei!

Nesta roti sabia, amintindu-și să împingă mânerul idiot, și lovi în jos într-un unghi.

- împunsătura unu!

Altă rotație și ea fanda înainte, lovind cu sabia în platoșa unui dușman imaginar.

Toată lumea se oprise ca să privească.

- Blocajul trei! ordonă Cassian.

Nesta ținu sabia cu o singură mână, ridicând-o pe stânga la piept, unde îi spusese el să o țină. Asta ar fi fost mâna cu scutul, îi zisese masculul, și a învăța să o țină lipită de trup era cheia supraviețuirii ei.

- Lovitura doi!

Ea trasă cu sabia o linie dreaptă în sus, tăind acel inamic de la vintre la stern.

- Blocajul doi!

Nesta se roti pe un picior, scoțând sabia din pieptul dușmanului ca să intercepteze o altă lovitură invizibilă.

Mișcările ei nu aveau eleganța sau puterea lui. Erau nenaturale și dura o secundă să își amintească fiecare pas, dar își spunea că avea nevoie de mai mult de treizeci de minute de instrucție. Cassian îi amintise asta destul de des.

- Bun! El își încrucișă brațele. Blocajul unu, lovitura trei, împunsătura doi!

Ea se supuse și execută mișcările mai repede și cu mai multă hotărâre. Respirația i se sincroniza cu trupul la fiecare mișcare.

-*Bine,* Nesta! Din nou!

Nesta putea să vadă câmpul de bătălie noroios și să audă țipetele prietenilor și ale inamicilor ei. Fiecare mișcare era o luptă pentru supraviețuire, pentru victorie.

- încă o dată!

Cu ochii minții, îl vedea pe regele Hybernului; vedea Cazanul și Corbii - vedea creatura kelpie, pe Tomas și pe toți oamenii care rânjiseră disprețuitor în fața sărăciei și a disperării familiei Archeron, prietenii care plecaseră cu zâmbete pe chipuri.

în braț simțea o durere distantă, secundară acelui cântec tot mai puternic din sângele ei.

Era bine. Era foarte bine.

Cassian îi ordonă să execute diferite combinații, iar ea se supuse, lăsându-le să o conducă.

Toți inamicii pe care îi ura și toate momentele în care fusese neputincioasă în fața lor clocotiră la suprafață. Și, cu fiecare mișcare a săbiei, cu fiecare respirație, se contură un gând care răsună la fiecare inspirație, la fiecare lovitură și blocaj.

„Niciodată!“

Niciodată nu avea să mai fie slabă, la mila cuiva.

Niciodată nu avea *să mai dea greș.*

Niciodată, niciodată, niciodată.

Vocea lui Cassian nu se mai auzi, iar lumea se opri și doar el și zâmbetul lui fioros, ca și când ar fi știut ce cântec vuia în sângele ei, ca și când doar masculul înțelegea că sabia era un instrument de control al focului din ea, mai existară.

Celelalte femele erau mute, ezitarea și șocul lor licărind în aer.

Lent, Nesta își mută privirea de la Cassian și se uită la Emerie și Gwyn, care deja traversau ringul. Cassian pregătise săbiile de lemn înainte ca ele să ajungă.

Nicio urmă de frică nu strălucea în ochii lor, de parcă și cele două ar fi văzut ce văzuse Cassian. De parcă și ele ar fi auzit cuvintele din mintea Nestei.

„Niciodată!“

CAPITOLUL 39

Focul din ea nu se stinse.

Nesta abia reuși să lucreze după-amiază în bibliotecă din cauza acelui foc, a acelei energii active. Când ceasul bătu ora șase, își luă „rămas-bun“ de la Clotho și se îndreptă spre scara exterioară, coborând tot mai mult, pas cu pas.

Nu se opri. Nu se putea opri.

Era ca și când ar fi fost eliberată dintr-o colivie în care nu își dăduse seama că fusese închisă.

Cu fiecare treaptă coborâtă, ea auzea cuvântul. „Niciodată!“

Doar norocul chior o scăpase de kelpie. Dar fusese îngrozită - la fel de mult ca atunci când fusese aruncată în adâncurile Cazanului, ca atunci când fusese cu Tomas. Cel puțin, cu Tomas, ea luptase. Cu kelpie, nu făcuse mare lucru înainte ca Masca să o cruțe.

Devenise foarte temătoare. Prea docilă și prea fricoasă. Era inacceptabil. Inacceptabil că își permisese să ezite, să tremure și să se ghemuiască.

Continuă să coboare, ocolind și pășind treaptă cu treaptă. Niciodată, niciodată.

Nesta ajunse treapta cu numărul șase mii și începu să urce.

A

A doua zi aduse cu sine prima ploaie de toamnă, iar Cassian aproape se aștepta ca preotesele să nu vină la antrenament, dar ele erau deja în frig și umezeală când el intră în ring. Niciuna nu se deranja să folosească magia ca să nu se ude, de parcă și-ar fi dorit să-și testeze tăria de caracter și să depună un efort suplimentar.

în mijlocul grupului era Nesta, cu privirea deja concentrată.

Incapabil să își controleze dorința când văzu ferocitatea de pe chipul ei, nerăbdarea de a învăța mai mult, de a se forța, Cassian își simți sângele cald în vene.

Seara trecută nu o căutase, decizând să doarmă la casa de lângă râu, în loc să riște să fie tentat. Partida de sex fusese grozavă, iar el știa că, dacă nu ridica un fel de barieră, avea să-l mistuiască. *Ea* avea să-l mistuiască.

Nesta, Emerie și Gwyn stăteau împreună, azi participând și alte trei preotese.

- Doamnelor, le spuse în loc de salut, studiind cele unsprezece femele ude care așteptau precum soldații să li se dea ordine pe un câmp de luptă.

Roslin își scosese gluga, dezvăluindu-și părul roșcat, pielea albă și trăsăturile delicate. Ochii ei erau de culoarea caramelului, iar dacă faptul că își dezvăluia în sfârșit chipul o speria, ea nu lăsa să se vadă. Cassian studie restul rândului și - ei, bine, asta era o noutate. Gwyn purta haine illyriene de piele - pe cele vechi ale Nestei, după mirosul lor.

Cassian se uită bine la ele: toate erau nerăbdătoare și atente.

- Cred că ne mai trebuie un instructor.

în dimineața următoare, deși femelele se arătară reticente în preajma nou-venitului, Azriel rămase atât de distant și de tăcut, încât se relaxară repede în preajma lui. Az deja fusese de acord să participe la lecții înainte să plece să o supravegheze pe Briallyn.

Cassian continuă să le antreneze pe Nesta, Emerie și Gwyn. Ploaia nu înceta și toți erau uzi leoarcă, dar efortul alunga frigul.

- Deci asta chiar poate doborî un mascul dintr-o singură mișcare? îl întrebă Gwyn pe Cassian când el rămase în fața Nestei.

Luaseră o pauză de la antrenamentul cu sabia, ca să își relaxeze mâinile, dar, în loc să stea degeaba și corpurile să le înțepenească de inactivitate, masculul le arătase câteva tehnici de a scăpa dintr-o situație în care inamicul te-a imobilizat.

Gwyn fusese distrasă astăzi. Stătuse mereu cu un ochi în partea cealaltă a ringului. Cassian putea doar presupune că se uita la fratele ei care, la sosire, îi schițase un zâmbet lui tinerei în loc de salut. Gwyn nu îi răspunsese la fel. Cassian oftă în sinea lui. Ar fi trebuit să o întrebe dinainte dacă s-ar fi simțit în largul ei cu Azriel aici. Poate că ar fi trebuit să discute cu toate preotesele despre includerea unui alt mascul, dar în special cu Gwyn - pe care Azriel o găsise în ziua aceea în Sangravah.

Ea nu deschisese subiectul în timpul lecției, aruncând doar din când în când o privire spre Az, care rămânea foarte concentrat la atacurile lui. Cassian nu reușea să interpreteze expresia de pe chipul ei.

Se concentră la femelele din fața lui.

-Mișcarea asta doboară pe oricine dacă lovești în locul potrivit. Cassian luă mâna Nestei și o puse pe gâtul lui. în mâna lui, degetele ei erau prea mici și înghețate. Poate că își trecuse degetul mare peste dosul mâinii ei înainte să îi poziționeze degetele. Vreți să găsiți punctul ăsta de

presiune. Dacă-1 loviți cu destulă putere, o să-l faceți pe inamic să cadă ca o piatră.

Nesta își încordă degetele, iar el o apucă de mână. însă ea zâmbi ca și când ar fi știut că îl prinsese. Cassian îi strânse degetele reci.

- Știu că te-ai gândit la asta.

- N-aș face niciodată așa ceva, spuse ea încet, privirea dansându-i. Cassian îi făcu semn din ochi, iar Nesta își luă mâna de pe gâtul lui.

- în regulă! spuse el. Să ne întoarcem la săbii. Cine vrea să îmi arate din nou cele opt puncte?

în ciuda faptului că își schimbaseră hainele, Nesta și Gwyn erau încă înghețate la o oră după ce se terminase lecția. Culcușită într-un ungher comod dintr-o parte rar vizitată a bibliotecii, Nesta sorbi ceaiul de mentă, lăsând căldura acestuia să îi cuprindă corpul cât citi capitolul pe care îl copiase Gwyn. îi dăduse un exemplar lui Emerie înainte ca prietena lor să plece, obținând promisiunea illy- rienei de a se antrena în seara asta și de a-și compara notițele a doua zi.

- Deci este chiar atât de ușor? întrebă Nesta, lăsând hârtiile pe perna uzată a canapelei.

Gwyn, care stătea în capătul opus al canapelei, își întinse picioarele spre foc, veșmintele foșnindu-i.

- Cu siguranță *pare* ușor, dar, după tot ce am citit, nu este.

- Aici spune că trebuie doar să stai undeva comod și în liniște, să închizi ochii, să respiri mult și îți eliberezi mintea.

- îți spun: celor din clanul Valkyrie le-a luat câteva luni să învețe lucrurile de bază și, ca să le stăpânească, au fost nevoite să exerseze *de mai multe ori* pe zi. Dar să

încercăm! La finalul capitolului scrie că dacă este prima dată, s-ar putea să ni se facă somn - sau chiar să adormim în timpul exercițiului - dar abia mai târziu o să învățăm cum să ne împotrivim somnului.

- Mi-ar prinde bine un somn după antrenamentul de azi, mormăi Nesta, iar Gwyn chicoti aprobator. Nesta lăsă ceaiul pe masa joasă din fața canapelei. Bine! Să încercăm!

- Am memorat pașii, deci am să te îndrum eu, se oferi Gwyn. Nesta pufni.

- Bineînțeles că ai facut-o!

în joacă, Gwyn o lovi în umăr.

- Știi, e treaba mea să învăț lucrurile astea.

- Oricum ai fi memorat informațiile.

- Corect. Gwyn râse, își termină ceaiul și apoi se îndreptă. Stai într-o poziție comodă - atentă, dar relaxată.

- Nici măcar nu știu ce înseamnă asta.

Gwyn îi arătă, mișcându-se până când coloana atinse perna spătarului, lipindu-și picioarele de podea și sprijinindu-și mâinile ușor pe genunchi. Nesta o imită. Gwyn o studie și apoi dădu din cap.

- Acum, inspiră adânc pe nas de trei ori, cât numeri până la șase, și expiră pe gură numărând tot până la șase. După ce inspiri a treia oară, închide ochii și continuă să respiri.

Nesta se supuse. Ca să inspire și să expire atât de mult timp, fu nevoită să se concentreze mai mult și să facă un efort mai mare decât se așteptase. Propria respirație i se părea prea zgomotoasă și nesincronizată cu a lui Gwyn. Respirase de două sau de trei ori? Sau de patru ori?

- Mi se pare că te gândești prea mult la asta, îi șopti Gwyn. închide ochii și continuă să respiri. Respiră de cinci ori.

Nesta o ascultă gândindu-se că, fără să o distragă ceva

vizual, i-ar fi fost mai ușor să-și urmărească respirația.

Nu era. Cumva, mintea ei voia doar să rătăcească. își *spuse* să se concentreze la numărătoare și la sincronizarea fiecărei respirații și totuși se trezi gândindu-se la pernele de pe canapea, la ceaiul care se răcea, la părul ei încă ud...

De câte ori respirase?

- Cred că îmi pierd mințile, mormăi Nesta.

Gwyn îi spuse să tacă.

- Acum respiră constant și concentrează-te la sunetele din jurul tău. Recunoaște-le și apoi ignoră-le.

Nesta făcu întocmai. în stânga ei, auzea zgomotul pașilor și fâ- șâitul veșmintelor. Cine mergea printre cărți? Ce carte...

Trebuia să se concentreze. Să ignore sunetele. Cineva mergea în apropiere. Reținu mișcarea și, expirând, alungă gândul. în dreapta ei, Gwyn respira constant.

Probabil că Gwyn se pricepea la asta. De fapt, Gwyn se pricepea la orice. Totuși, nu o supăra. Dintr-un motiv oarecare, Nesta voia să vorbească despre prietena ei oricui ar fi ascultat-o.

Prietena ei. Asta era Gwyn. Fusese...

Trebuia să se concentreze. Să se relaxeze. Nesta observă cum respira Gwyn, alungă astfel gândul și trecu la următorul sunet. Apoi la următorul.

-Acum studiază-ți corpul, spuse Gwyn încet. începând de la cap și coborând lent spre degetele de la picioare, analizează ce simți. Dacă te doare ceva...

- Mă dor toate după lecția cu sabie, spuse Nesta.

Gwyn se abținu să nu râdă.

-Vorbesc serios. Observă dacă te doare ceva sau nu... Hârtiile foșniră. O, și instrucțiunile spun și că ar trebui să analizezi ce simți *tu* atunci când termini. Nu să te gândești prea mult la asta, ci doar să recunoști senzația.

Nestei nu prea îi plăcea cum suna ultima parte, dar se

supuse. O durea totul, de la gâtul înțepenit și până la piciorul stâng umflat. Până atunci, nu își dăduse seama din câte părticele era alcătuit corpul ei, toate durând-o constant, și nici de cât de mult zgomot îi produceau în minte. Dar le recunoscu pe toate. Le ignoră.

Totuși, să-și analizeze emoțiile... *Cum se simțea?* Acum, obosită și totodată... mulțumită să fie aici cu Gwyn. Râzând. Făcând asta. Dacă se gândea și mai bine...

- Acum o să exersăm respirația controlată. Inspiri pe nas și expiri pe gură. De zece ori, apoi o iei de la început. Dacă apare vreun gând, îl recunoști și-l ignori. Spune-ți așa: „Sunt stânca de care se sparge valu“. Gândurile tale sunt valul. Lasă-le să se spargă peste tine.

Părea destul de ușor.

Nu era. în primele clipe, Nesta numără zece respirații, fără să o deranjeze vreun rând. Dar când începu următoarea serie...

Ce ar fi crezut Elain dacă ar fi văzut-o pe Nesta aici cu o prietenă? Gândul apăru de nicăieri. Ca și când i-ar fi crăpat mintea, gândul acesta se grăbise spre ea. Ar fi fost mulțumită Elain sau ar fi simțit nevoia să o avertizeze pe Gwyn în privința adevăratei naturi a Nestei?

Era la a cincea respirație. Nu, la a șasea. Stai - poate fuseseră doar trei.

- Ia-o de la capăt dacă pierzi șirul, spuse Gwyn ca și când ar fi auzit că Nesta nu mai respira constant.

Nesta o ascultă, concentrându-se la respirație și nu la Elain.

„Recunosc acest gând despre sora mea și îl ignor.“

Era la a șaptea respirație când sora ei apăru din nou.

„Și, totuși, cumva, ce ți-a făcut trauma mea este singurul lucru la care te gândești.“

Avusese Elain dreptate? Feyre recunoscuse că avea și ea o parte de vină, dar... Feyre nu o cunoștea pe Elain la fel ca Nesta. Sau nu fusese așa înainte. înainte ca Elain să

o aleagă pe Feyre.

înainte ca Amren să o aleagă pe Feyre.

înainte...

„Recunosc gândurile acestea și le ignor."

Nesta inspiră a opta oară.

„Mă concentrez la respirație. Aceste gânduri există, iar eu le las să treacă pe lângă mine."

Nesta respiră din nou și își forță mintea să se gândească doar la asta.

-Când termini următoarea serie de zece, spuse Gwyn, de aproape și de departe totodată, nu-ți mai număra suflările, ci lasă-ți mintea să acționeze cum vrea. O să facem asta câteva clipe și apoi ne vom opri. Țelul este ca, exersând, să ajungi la perioade tot mai lungi de timp.

Nesta făcu întocmai, numărând fiecare dintre cele zece respirații rămase și simțind acea clipă de pauză ca un val care se apropia. Termină a zecea respirație.

„Fă ce vrei, minte. Plutește în locurile întunecate și îngrozitoare!"

Totuși, nu se întâmplă nimic. Mintea ei zăbovi. Nu rătăci. Pur și simplu... rămase pe loc. Mulțumită. Odihnindu-se. Ca o pisică ghemuită la picioarele ei.

Nemișcată.

Doar câteva clipe trecură înainte ca Gwyn să șoptească:

- Revino în corpul tău. Observă sunetele din jurul nostru. Fii atentă la senzația din degetele de la mâini și picioare.

Ciudat - era atât de ciudat să își găsească brusc trupul... calm. Distant. Ca și când ar fi reușit cumva să se detașeze. Să îl lase să se odihnească. Iar mintea ei...

- Deschide ochii, șopti Gwyn.

Nesta îi deschise. Și, pentru prima dată în viața ei, se simți pe deplin liniștită în propria-i piele.

CAPITOLUL <0

Două zile plouă neîncetat, temperatura scăzând odată cu precipitațiile. Frunzele erau împrăștiate prin Velaris, iar Sidra era acum un șarpe argintiu, ascuns uneori de ceața plutitoare. Femelele își făcură apariția în fiecare zi.

Insă numai Nesta rămase lângă el când masculul bătu la ușa micului atelier de fierărie de la marginea vestică a Velarisului.

Atelierul din piatră gri și cu acoperiș de paie nu se schimbase în cele cinci secole de când era client fidel - de aici își cumpăra toate armele care nu erau de origine illyriană. Ar fi dus-o la un fierar illy- rian, dar cei mai mulți dintre aceștia erau masculi inapoiați și superstițioși, care nu voiau ca femelele să se apropie de atelierele lor. Marele Spiriduș, rumen în obraji, care le deschise ușa, era priceput și amabil, însă și morocănos.

-Generale! spuse masculul, ștergându-și mâinile murdare de funingine de șorțul pătat din piele.

Deschise ușa mai larg, căldura îmbietoare ieșind afară ca să îi întâmpine în ploaia rece. Ochii negri ai fierarului o scrutară pe Nesta, observându-i părul ud, hainele de piele și trăsăturile calme în ciuda vremii îngrozitoare.

Ea își însușise și afișase aceeași expresie în timpul antrenamentului de dimineață... și când Cassian o invitase să îl însoțească aici în timpul prânzului. El le invitase pe toate femelele, dar Emerie trebuia să se întoarcă în Windhaven, iar preotesele nu fuseseră dispuse să părăsească muntele. Așadar, numai Nesta venise cu el în micul sat ce se învecina la est cu orașul și spre mare, în vest, cu nesfârșitele câmpii.

- Cu ce pot să te ajut?

Cu o mână, Cassian o înghionti în spate pe Nesta și-i zâmbi masculului.

- Vreau ca lady Nesta să afle cum se făurește o sabie. înainte să pună mâna pe una adevărată.

Fierarul o studie din nou.

- Mă tem că nu am nevoie de un ucenic.

- Doar o demonstrație rapidă, spuse Cassian încă zâmbind când îi aruncă o privire Nestei, care se uita peste umărul lat al fierarului în atelierul din spatele lui. Vreau să afle de câtă muncă și pricepere este nevoie, adăugă el când fierarul se încruntă. Să îi arăt că o sabie nu este doar o unealtă de ucis, ci și o operă de artă.

Lingușelile aveau întotdeauna putere de convingere. Rhys îl învățase asta.

Nesta își mută privirea la chipul fierarului și, pentru o clipă, cei doi se uitară unul la celălalt.

- Aș aprecia foarte mult orice poți să-mi arăți în timpul tău liber, zise Nesta.

Cassian încercă să nu se arate surprins de cuvintele ei politicoase, de atitudinea respectuoasă.

Replica ei păru să îl convingă, de vreme ce fierarul le făcu semn să intre.

Nesta ascultă cât masculul brunet explică diversele etape ale făuririi unei săbii, de la calitatea minereului și până la testare. Cassian rămase în preajma ei, punând și el întrebări, de vreme ce ea nu prea vorbea. într-una dintre rarele ocazii în care se făcu auzită, ceru permisiunea să se îndepărteze de focul din camera forjei într-o parte mai întunecată și răcoroasă a atelierului. Dar când fierarul termină descrierea procesului de proiectare pentru săbiile mai ornamentate, Nesta întrebă:

-Pot să încerc și eu? La ezitarea fierarului, Nesta

înaintă, ui- tându-se la ușa din spatele lor prin care răzbăteau sunetele forjei. Să
bat lama cu ciocanul, adică. Dacă ai vreuna în plus. Ea se uită la Cassian. Ai să fii despăgubit, bineînțeles.

Cassian dădu aprobator din cap.

- Plătim săbiile, dacă sunt distruse.

Fierarul o studie din nou pe Nesta, ca și când ar fi evaluat minereul din ea, apoi dădu din cap.

- Am câteva pe care ți-ai putea încerca îndemânarea.

El îi conduse înapoi spre căldură, foc și lumină, iar Cassian ar fi putut jura că Nesta inspira și expira într-un ritm perfect controlat. Ea totuși se uită doar la fierar când masculul ii aduse o sabie făurită pe jumătate și o lăsă pe nicovală. Frumoasă, dar obișnuită. După spusele lui, era o sabie banală. După o demonstrație rapidă și perfectă, îi înmână ciocanul.

- Stai cu picioarele așa, spuse fierarul, iar Nesta îi urmă instrucțiunile până ce ridică ciocanul deasupra unui umăr și lovi.

Se auzi un zăngănit, iar sabia zornăi. O lovitură stângace și aproape ratată. Nesta scrâșni din dinți.

- Nu este atât fel de ușor pe cât pare.

Fierarul îi arătă sabia.

- încearcă din nou. Durează un pic să te obișnuiești cu asta.

Cassian nu îl mai auzise niciodată pe mascul vorbind atât de... blând. în mod normal, conversațiile lor erau rapide și la obiect, fără formalități sau sfaturi personale.

Nesta lovi din nou sabia, mai bine de data asta, dar tot jalnic. Cărbunii pocniră în forja din spatele lor, iar Nesta tresări. înainte să poată întreba Cassian de ce, ea scrâșni din nou din dinți și lovi sabia a treia oară. A patra oară. A cincea oară.

înainte ca fierarul să aducă un pumnal, ea se obișnuise cu mișcarea. Chiar schița un zâmbet.

- Pentru pumnale trebuie să folosești o tehnică diferită, îi explică fierarul, făcând din nou o demonstrație.

Foarte multă muncă, pricepere și dedicație - totul pentru o sabie obișnuită. Cassian scutură din cap. Când apreciase ultima dată măiestria și munca investite în armele lui?

Transpirația acoperi fruntea Nestei când lovi pumnalul, acum mai sigură pe trupul și loviturile ei. Mândria îi cuprinse pieptul. Iat-o, acea femelă care fusese creată în timpul războiului cu Hybernul. Dar diferită - mai concentrată. Mai puternică.

Cassian asculta doar cu o ureche când fierarul aduse o sabie mare.

Dar deveni atent când Nesta se aplecă asupra acesteia cu o mișcare lină, ciocanul lovind cu precizie.

Lovitură după lovitură, iar Cassian ar fi putut jura că lumea se opri când ea se dezlănțui cu aceeași intensitate ca la antrenament.

Fierarul îi zâmbi. Era prima dată când Cassian îl văzuse făcând asta.

Nesta își îndoi brațul deasupra ei, ținând ciocanul în mână. Era un dans, fiecare mișcare coordonându-se cu ecoul tot mai intens al ciocanului pe lamă. Lovea sabia pe o muzică pe care nu o auzea decât ea.

Cassian o lăsă să continue, ploaia și vântul care făceau să foșnească acoperișul de paie fiind un ritm distant deasupra lor, și începu să se întrebe ce avea să iasă din căldură și umbre.

Să învețe să lupte cu sabia, nu era o sarcină ușoară -

trebuiau să exerseze, să-și antreneze mușchii și să aibă răbdare, dar Nesta, Emerie și Gwyn se implicau întru totul.

Nu, își dădu seama Cassian când le privi lăsând săbiile în ploaia rece care continuă și a doua zi. Erau mai mult decât dispuse să învețe: se antrenau cu o concentrare nou descoperită. Niciuna mai mult decât Nesta, care acum își puse sabia în rastel și luă o bucată de pânză, începând să își înfășoare mâinile, rotindu-și gâtul în acest timp.

Ei nu vorbiseră după lecția fierarului din după-amiaza precedentă, deși ea îi mulțumise în șoaptă la revenirea în Casa Vântului. Observase din nou la ea acea expresie specială, privind în gol - ca și când s-ar fi concentrat la o țintă invizibilă. Așadar, el nu o căutase în acea seară, chiar dacă tot corpul său și-o dorise. însă voia să îi

ofere timp și să o lase să facă primul pas când era pregătită. Dacă l-ar mai fi dorit.

Cassian își alungă astfel gândul, permițând ploii reci să îi domolească dorința și frica.

în liniște, Nesta se apropie de butucul de box, un trunchi de copac înfășurat cu pături groase, ca și când ar fi înfruntat un adversar.

Ea aruncă o privire peste umăr, la Cassian, când se opri în fața acestuia cu ochi întrebători.

El dădu aprobator din cap.

- Dacă vrei să profiți de ultimele cincisprezece minute ca să te antrenezi, fa-o!

Era singurul lucru de care avea nevoie, iar el fu prea încântat ca să mai spună ceva când Nesta luă poziția de luptă și începu să dea cu pumnii.

Primul impact al pumnilor pe lemnul căptușit fu dureros. Dar ea lovi acolo unde trebuia să o facă, iar degetul mare rămase unde fusese învățată că trebuie să îl mențină, iar când își retrase brațul, durerea se transformă într-o melodie. Mai lovi o dată cu pumnul, provocând încă un zgomot surd satisfăcător.

Bun - *îi plăcea.* Să se elibereze, să dea curs energiei în acest fel.

Respirația îi era tăioasă ca o sabie, dar ea dădu un croșeu de stânga, urmat de două directe cu pumnul drept.

Nu simțea nici ploaia, nici frigul.

Fiecare pumn îi scotea din corp frica, furia, ura și le transmitea lemnului.

Timp de trei zile, avusese sângele fierbinte. Timp de trei zile, visase săbii, scări și lupte. Nu reușise să se abțină. Căzuse în pat atât de obosită, încât nu putuse nici

măcar să citească înainte să adoarmă. De petrecut noaptea cu Cassian nici nu se punea problema. Nici măcar nu-i aruncase o privire pasională peste masă.

Prezența lui Azriel era de ajutor. Acum le antrena pe ultimele venite, liniștit și blând și totuși fără să șovăie, iar ea ar fi putut jura

că măcar două dintre preotese - Roslin și liana - oftau de fiecare dată când trecea pe lângă ele.

O mică și îngrozitoare parte din ea se bucura că nu oftau din cauza lui Cassian. Ea alungă și acel gând jalnic și egoist.

La fel cum toată ființa sa era jalnică, egoistă și disprețuitoare.

Unu-doi, doi-unu-unu; ea lovi încontinuu cu pumnii, transmițând lemnului toată ființa ei.

- La naiba! se auzi o voce masculină de lângă Cassian, iar el se întoarse ca să îl vadă pe Lucien în bolta dinspre zona de antrenament.

Restul preoteselor și Azriel plecaseră în urmă cu zece minute. Nesta nici măcar nu observase.

- Feyre a spus că ea se antrenează, dar nu mi-am dat seama că... ei, bine, *se antrenează.*

Cassian dădu din cap în loc de salut, uitându-se la Nesta, care lovea neîncetat lemnul cu pumnii, așa cum o făcuse în ultimele douăzeci și cinci de minute. Intrase într-o stare pe care Cassian o cunoștea prea bine - una în care gândul și trupul se uneau și lumea dispărea. Se elibera de ceva.

- Credeai că își pilește unghiile?

Ochiul mecanic al lui Lucien țăcăni. Chipul i se încordă când Nesta dădu un croșeu în bucata de lemn. Aceasta se scutură la impact.

- Mă întreb dacă există unele lucruri care nu ar trebui stârnite, șopti el.

Cassian îi aruncă o privire încruntată.

- Vezi-ți de treaba ta, focosule!

Lucien o urmări pe Nesta atacând, pielea lui aurie pălind un pic.

-De ce ai venit? întrebă Cassian, neputând să se abțină din a-i vorbi tăios. Unde este Elain?

- Nu vin întotdeauna în oraș ca să îmi văd partenera. Ultimele cuvinte erau pline de neliniște. Și am urcat aici pentru că Feyre mi-a spus că ar trebui să o fac. Trebuie să pierd câteva ore înainte să mă

văd cu ea și Rhys. S-a gândit că probabil mi-ar plăcea să o văd pe Nesta la lucru.

- Nu este o atracție de carnaval, rosti Cassian printre dinți.

- Nu o fac pentru amuzament. Părul roșcat al lui Lucien străluci în lumina slabă a zilei ploioase. Cred că Feyre și-a dorit să-i evalueze progresul cineva care nu a văzut-o de o vreme.

- Și? spuse furios Cassian.

Lucien îi aruncă o privire disprețuitoare.

- Știi, nu sunt dușmanul tău. Poți să nu te mai prefaci că ești o brută agresivă.

Cassian afișă un zâmbet care nu i se citi în ochi.

- Cine spune că mă prefac?

Lucien oftă prelung.

- Foarte bine, atunci.

Nesta dădu o nouă serie de pumni, iar Cassian știu că urma lovitura finală. Cele două directe de stânga și croșeul de dreapta loviră lemnul atât de puternic, încât acesta se desfăcu în așchii.

Apoi ea se opri, cu pumnul lipit de lemn.

în aerul rece, aburii ieșiră învolburați din gura femelei ce respira sacadat.

Lent, se îndreptă și își coborî pumnul, aburul unduindu-se printre dinți când se întoarse. El zări un licăr de foc argintiu în ochii ei. Apoi, acesta dispăru. Lucien înțepeni.

Nesta se îndreptă spre cei doi masculi. Se uită în ochii lui Lucien când se apropie de el și nu spuse nimic înainte să intre în Casă. Ca și când nu ar fi avut nimic de spus.

- Mama să vă cruțe pe toți! spuse Lucien abia după ce pașii ei nu se mai auziră.

Cassian deja mergea spre bucata de lemn în mijlocul căreia loviturile creaseră o adâncitură, străpungând

căptușeala și lemnul. Strălucea. Cassian ridică două degete tremurânde spre aceasta.

Spre locul ars, încă scânteind ca un tăciune.

Tot stâlpul de lemn mocnea din interior. îl atinse cu palma. Lemnul rece ca gheața se dizolvă într-o grămadă de cenușă.

Cassian se holbă uluit și tăcut la lemnul ce fumega șuierând în ploaie.

Lucien veni lângă el și repetă cu seriozitate în glas:

- Mama să vă cruțe pe toți!

CAPITOLUL 4

Helion, Mare Lord al Regatului Zilei, sosi în Orașul Cioplit în după-amiaza următoare pe un cal înaripat.

își dorise să intre în orașul întunecat într-o trăsură aurită trasă de patru cai albi ca zăpada și cu coama de foc auriu, îi spusese Rhys lui Cassian, dar Rhys interzisese trăsura și caii, și îl anunțase pe Helion că putea să se teleporteze sau să nu vină deloc.

De aici și pegasul - ideea de compromis a lui Helion.

Cassian auzise zvonuri despre pegașii rari ai lui Helion. Mitul spunea că armăsarul lui prețios se înălțase atât de mult în zbor, încât soarele îl pârjolise, dar uitându-se acum la animal... Ei, bine, dacă n-ar fi avut și el aripi, poate Cassian ar fi fost invidios.

Caii înaripați erau rari - atât de rari, încât se spunea că toate cele șapte perechi de cai înaripați de prăsilă ai lui Helion erau singurii rămași. Legenda spunea că, odată, fuseseră mai mulți înainte de istoria scrisă și că mulți dispăruseră pur și simplu, ca și când însuși cerul i-ar fi devorat. Populația lor scăzuse și mai mult în ultimele mii de ani, din motive pe care nu le putea explica nimeni.

Amarantha, care măcelărise treizeci dintre pegașii lui Helion, pe lângă faptul că-i incendiase tot atâtea

biblioteci, nu ușurase situația. Cele șapte perechi rămase de pegași supraviețuiseră pentru că fuseseră eliberate înainte ca acoliții Amaranthei să poată ajunge la grajdurile lor din cel mai înalt turn al palatului lui Helion.

Cea mai îndrăgită pereche a lui Helion - armăsarul negru, Meallan și tovarășa lui - nu mai făcuseră pui de trei sute de ani, iar ultimul mânz nu apucase să fie înțărcat înainte să moară din cauza unei boli pe care niciun tămăduitor nu reușise să o vindece.

Potrivit legendei, pegașii veniseră de pe insula unde se afla Temnița, păscând cândva pe pajiști care făcuseră de mult loc mușchiului și cețiii. Poate că acesta era unul dintre motivele împuținării lor: patria dispărută și lipsa hranei.

Cassian își permise să-l admire pe Meallan aterizând pe pietrele negre ale curții din fața porților înalte de intrare în munte, coama armăsarului fluturând în vântul aripilor ca de abanos. în ținutul spiridușilor, puține mai erau lucrurile care îl mai puteau face pe Cassian să se mire, dar armăsarul splendid, mândru, semeț și doar pe jumătate îmblânzit îl lăsa fără suflare.

- Incredibil, șopti Rhys, aceeași admirație strălucind pe chipul lui.

Feyre radie de încântare, iar după acea expresie, Cassian își dădu seama că ea avea să picteze acest animal și, probabil, și pe uimitorul său stăpân. Și Azriel clipi impresionat când armăsarul lovi pământul fornăind, iar Helion mângâie grumazul gros și musculos al pegasului înainte să descalece.

- Bine ai venit! spuse Rhys înaintând.

- Nu e parada pe care mi-am dorit-o, spuse Helion dând mâna cu Rhys, dar Meallan știe să-și facă o intrare impresionantă.

El fluieră și pegasul se întoarse grațios în ciuda dimensiunilor lui, bătu din aripile puternice și se avântă

din nou în văzduh ca să își aștepte stăpânul în altă parte.

Helion îi zâmbi lui Feyre, care urmărise cu ochi mari cum armăsarul intra în nori.

- Dacă vrei, te iau la o plimbare, îi spuse el.

Feyre zâmbi.

- în mod normal, ți-aș accepta propunerea, dar mă tem că nu pot risca.

Helion ridică din sprâncene. Pentru o clipă, Rhys și Feyre se sfa- tuiră în tăcere, apoi Rhys dădu aprobator din cap.

Vocea lui Rhys umplu mintea lui Cassian după o secundă.

„îi spunem.“

Cassian nu afișă nicio emoție.

„De ce să riscăm?“

„Pentru că avem nevoie de bibliotecile lui“, zise Rhys cu seriozitate, fără să adauge „ca să găsim o cale de a o salva pe Feyre“. Marele lui Lord continuă: „Și pentru că tu și Azriel aveați dreptate: este doar o chestiune de timp până când sarcina lui Feyre o să înceapă să se vadă. Ea mi-a acceptat scutul, dar m-ar ucide dacă i-aș sugera să o farmec pentru a-i ascunde pântecul“. Rhys se strâmbă. „Așadar, asta este.“

Cassian dădu din cap.

„Te susțin, frate!“

Rhys îi aruncă o privire recunoscătoare, apoi, probabil, ridică scutul din jurul partenerei lui pentru că mirosul lui Feyre - acel miros minunat - umplu aerul. Hellion făcu ochii mari, uitându-se direct la talia ei, unde ea își ținea acum mâna pe mica umflătură. El râse.

- Deci de aceea voiai să afli cum funcționează scuturile impenetrabile, Rhysand. Helion se aplecă să o sărute pe Feyre pe obraz. Felicitări amândurora!

Feyre radie, dar zâmbetul lui Rhys fu mai puțin sincer. Dacă Helion observă, nu spuse nimic. Marele Lord al Zilei

îi studie pe Cassian și Azriel, apoi se încruntă.

- Unde este frumoasa mea Mor?

- E plecată, zise Az cu hotărâre.

- Păcat! Este mult mai plăcută privirii decât oricare dintre voi.

Cassian își dădu ochii peste cap.

Helion zâmbi, luând o scamă invizibilă de pe mantia lui albă și lungă, întorcându-se apoi spre Rhys. Pielea bronzată strălucea pe mușchii puternici ai coapselor și picioarelor, sandalele aurii care se legau cu șnururi fiind inutile pe terenul acoperit de zăpadă din jurul lor. Marele Lord nu avea nicio armă - singurele lucruri din metal erau banderola din jurul bicepsului musculos, în formă de șarpe, și coroana aurie cu țepi care-i împodobea părul brunet și lung până la umeri. Era imposibil să îl confunzi pe Helion cu altcineva în afară de un Mare Lord și, totuși, lui Cassian îi plăcuse dintotdeauna aerul lui nonșalant și obraznic.

- Ei, bine? îi spuse tărăgănat masculul lui Rhys. Voiai să îți caut o vrajă? Sau a fost o scuză ca să mă aduci în palatul plăcerilor tale perverse de sub muntele ăsta?

Rhys oftă.

- Te rog, nu mă face să regret că te-am adus aici, Helion!

Ochii aurii ai lui Helion se luminară.

- Unde ar fi distracția, dacă nu aș face-o?

Feyre îl luă de braț.

- Mi-ai lipsit, prietene!

Helion o mângâie pe mână.

- Aș nega dacă ai spune cuiva, dar și tu mi-ai lipsit, Distrugătoare a blestemului.

✠

-Palatul ăsta îmi place *mult mai mult* decât cel de

dedesubt, spuse Helion o oră mai târziu, studiind stâlpii din piatra lunii și draperiile translucide ce fluturau în vântul slab care nu se potrivea deloc cu lanțul muntos acoperit de zăpadă din jurul lor. Dincolo de scuturile palatului, Cassian știa că acea adiere se transforma într-un vânt rece și șuierător ce putea smulge carnea de pe oase.

Helion se așeză oftând pe un fotoliu din fața priveliștii nesfârșite.

- Bine! Vrei părerea mea, acum, că am ieșit din Orașul Cioplit?

Feyre luă loc pe fotoliul de lângă el, dar Cassian, Rhys și Az rămaseră în picioare, îmblânzitorul umbrelor rezemându-se de un stâlp aproape ascuns vederii.

- Soldații sunt fermecați? întrebă Feyre.

Helion vorbise cu cei doi soldați ai Regatului Toamnei, înlănțuiți în camera aceea, ținuți în viață și hrăniți de magia lui Rhys, și le atinsese un pic mâinile. Chipul i se încordase făcând asta, apoi șoptise că văzuse destule.

Nimic din Orașul Cioplit nu păruse să îl tulbure până în acel moment. Nici stâlpii înalți și negri și sculpturile lor, nici oamenii primejdioși care îl populau și nici bezna locului. Dacă asta îi amintea lui Helion de timpul petrecut la Poalele Muntelui, el nu dădu de înțeles. Aparent, Amarantha își crease regatul de acolo după acesta - o replică jalnică, după spusele lui Rhys.

- „Fermecați“ nu este cuvântul potrivit, zise Helion încruntân- du-se. într-adevăr, trupurile și mișcările nu le aparțin, dar nu sunt vrăjiți. Eu simt vrăjile - ca pe niște ațe. Cei care pot să facă farmece simt legăturile în jurul individului. Nu am simțit așa ceva.

- Așadar, ce îi controlează? întrebă Rhys.

- Nu știu, recunoscu Helion cu o seriozitate neobișnuită. A fost mai mult o negură, nu un fir. O ceață, exact cum ai descris-o, Rhysand. Nu puteam să o apuc,

nu era palpabilă ca să o spulber, dar era acolo.

- Ți se pare că e mai mult... o influență, și nu o vrajă? întrebă Rhys.

„Rahat!“

Helion se scărpină în barbă.

- Nu pot să-mi explic cum, dar parcă ceața asta din jurul minții lor îi convinge. El se gândi la expresiile lor. Ce este?

Feyre strânse din buze.

- Coroana - o parte din Tezaurul Groazei.

Și apoi totul ieși la iveală: despre regina Briallyn și căutarea Tezaurului, implicarea lui Koschei, Masca pe care o recuperase Nesta. Doar secretele lui Eris în privința trădării lui Beron rămaseră nerostite. Când Feyre termină, Helion scutură încet din cap.

- Credeam că măcar o vreme nu o să fim nevoiți să evităm astfel de dezastre.

- Așadar, numai Harpa nu e de găsit, spuse Azriel rămânând rezemat de stâlp și învăluit de umbre. Dacă Briallyn are Coroana, este posibil să o aibă de ceva timp - și este motivul pentru care celelalte regine au fugit în teritoriile lor. Poate au crezut că o s-o folosească împotriva lor și și-au luat tălpășița. Poate chiar a găsit-o aici în timpul războiului, când toți eram distrași de lupta cu Hybernul, și a folosit-o ca să își retragă armata și să tragă de timp. Poate că e motivul pentru care i-a atras atenția lui Koschei - asta este ceea ce vrea el de la ea.

- Pare credibil, spuse Feyre, dar de ce să o folosească pe soldații lui Eris ca să ne atace poporul în Oorid? Din ce pricină?

- Poate a facut-o ca să ne anunțe că știe că *noi* îi cunoaștem planurile, sugeră Rhys.

- Dar de unde a știut că o să fim în mlaștină? întrebă Cassian. Soldații aceia nu aveau puterea de a se teleporta - ar fi fost nevoiți să călătorească pe jos câteva săptămâni

ca să ajungă acolo.

- Erau dispăruți de mai bine de o lună, remarcă Feyre.

- Nu uitați că și Briallyn este Creată, spuse Helion. Poate că nu-i în stare să vadă unde este Cazanul, dar poate să-și dea seama unde este Tezaurul Groazei, la fel de bine ca Nesta Archeron. Ar fi putut afla că Masca este în Oorid, dar nu a îndrăznit să se aventureze în întunericul de acolo. Este posibil să-i fi pus pe soldați să vă ia Masca de îndată ce o găsiți.

- Sau să ne păcălească să îi ucidem, facându-ne astfel un inamic din Regatul Toamnei, spuse Cassian.

-Dar Briallyn sigur e proastă, spuse Feyre, dacă ea crede că soldații ăia ar avea putere să învingă pe oricare dintre noi.

Helion dădu din cap spre Feyre.

- Ai spus că Masca este acum aici? Pot să o văd?

- De fapt, avem nevoie de ajutorul tău, spuse Feyre. Rhys a protejat și încuiat camera în care se află Masca, dar aceasta a deschis încuietorile ca să o lase pe sora mea să intre, foarte probabil pentru că ea este Creată. Iar dacă Nesta poate să intre, este posibil ca și Briallyn să poată să pătrundă acolo. Feyre își băgă mâinile tatuate în buzunare. îi poți arăta Nestei cum să o protejeze? Poate cu mai multă... vigoare?

- Vigoare? întrebă Rhys ridicând o sprânceană.

- Vigoare, spuse Feyre, încruntându-se la el. Nu putem fi toți la fel de expresivi ca tine.

Rhys îi făcu semn din ochi.

- E bine că ți-a fost de folos, dragă Feyre.

Cassian alese să ignore aluzia răutăcioasă și licărul excitării lor. Totuși, Helion chicoti.

Azriel își drese glasul.

- Nesta așteaptă.

- Este aici?

Helion aproape străluci auriu.

- Da, îi răspunse Feyre simplu, ridicându-se de pe fotoliu.

Cassian nu ratã privirea arzãtoare pe care Marea Doamnă i-o aruncă lui Rhys când trecu pe lângă el, îndreptându-se către camerele din capătul nordic al palatului. Și nici râsul lui Rhys, plin de promisiuni senzuale.

El nu reuși să-și domolească durerea din piept pe care i-o provocau intimitatea lor obișnuită, afecțiunea evidentă și iubirea. Departe de a fi *doar sex.*

Helion veni din urmă, făcând comentarii despre frumusețea palatului. Cassian îl ignoră, prea ocupat de gândul că Nesta nici măcar nu se deranjase să obiecteze când el plecase din patul ei. Și că, de atunci, nu-1 mai abordase.

Masculul se abținuse, mai ales de când ea părea să se epuizeze în timpul antrenamentului, căutând răspunsuri pentru ce-i neliniștea mintea și sufletul. Dar el nu reușise să nu își amintească partida de amor și imaginea ei, spatele încă ridicat când stătea pe pat, sexul ei frumos umflat și strălucind, ud de sămânța lui.

- 7M la ce te gândești? rosti Helion tărăgănat, când se apropiará de o ușă închisă din lemn.

Cassian se îndreptă. Nu își dăduse seama că gândurile lui îl făcuseră să emane un asemenea miros. Zâmbi.

- La mama ta.

Helion chicoti.

- întotdeauna uit cât de mult îmi placi.

- Mă bucur să îți reamintesc!

Cassian îi făcu semn din ochi.

Feyre ajunse la ușă, bătu, iar apoi apăru ea - Nesta.

Se așeză la masa unde era Masca, cu o carte deschisă în față. După viteza cu care închise cartea, Cassian își dădu seama că citea unul dintre romanele pe care le

schimba cu Emerie și Gwyn.

Cassian se trezi încordându-se când Helion intră în cameră, iar Nesta se ridică în picioare. Astăzi purtase o rochie de un albastru închis - prima dată într-o lună în care o văzuse îmbrăcată astfel. Nu mai atârna pe ea. Câștigase destul în greutate încât corsajul să se muleze din nou, iar sânii mari să iasă grațios peste decolteu.

Helion își plecă fruntea, întruchiparea grației manierate.

- Lady Nesta!

Nesta făcu o reverență, dar își îndreptă privirea la Feyre.

- Lady?

Feyre ridică din umeri.

- Este politicos.

Nesta se uită în ochii lui Cassian.

- Acum înțeleg de ce titlul ți se pare deranjant.

El zâmbi, iar Helion clipi - ca și când ar fi fost șocat că ea uitase că se afla înaintea unui Mare Lord.

însă Nesta trecuse pe lângă Helion și, prima dată când se întâlniseră, nu fu deloc impresionată.

- Niciodată nu devine mai ușor, îi spuse Cassian.

Nesta se întoarse din nou spre Helion, studiind coroana cu țepi și mantia lungă și albă.

- Calul înaripat care a zburat mai devreme era al tău?

Zâmbetul lui Helion era de o frumusețe cultivată.

- Este cel mai frumos armăsar al meu.
- Este minunat!
- Și tu ești minunată!

Nesta își înclină capul când Cassian se trezi cu respirația aproape tăiată, așteptând răspunsul ei. Feyre și Rhys păreau să încerce să nu râdă, iar Azriel era întruchiparea plictiselii reci.

Nesta îl studie pe Helion destul de mult timp, așa că el se fâstâci. Un Mare Lord *se fâstâci* sub privirea ei.

- Mulțumesc pentru compliment! Fu absolut tot ce spuse ea în cele din urmă.

Răgazul în care îl studiase pe Helion fusese pauza unui curtean care analiza cum să lovească mai bine.

Helion se încruntă un pic.

Rhys își drese glasul, amuzamentul licărind în ochii lui.

- Ei, bine, iat-o! zise și arătă spre movila de catifea neagră de pe masă. Nesta?

Ea dădu materialul la o parte. Aurul vechi și bătut licări, iar Helion sâsâi când o putere rece și ciudată umplu încăperea, șuierând ca o briză rece.

Helion se întoarse spre Nesta, toată senzualitatea dispărând.

- Tu chiar ai purtat asta și ai supraviețuit? Nu era o întrebare care aștepta un răspuns. Acoper-o din nou, te rog! Nu o pot suporta.

Rhys își strânse aripile.

- Atât de grav te afectează?

- Nu își trece ghearele reci pe simțurile tale? întrebă Helion.

- Nu la fel de mult, spuse Feyre. îi simțim puterea, dar nu ne deranjează prea mult pe niciunul dintre noi.

Helion tremură, iar Nesta aruncă materialul peste Mască de parcă acesta i-ar fi ascuns prezența.

- Poate un strămoș de-al meu a folosit-o cândva, iar costul acestui gest este înscris în sângele meu. Helion expiră tremurând. Bine, Nesta, care nu ești Lady. Dă-mi voie să îți arăt niște trucuri de protecție și mai ingenioase pe care Rhysand nu le știe.

La sfârșit, Helion creă protecțiile și le legă de sângele

Nestei printr-o înțepătură cu Povestitorul-Adevărului, iar Cassian se trezi încordat văzând picătura de sânge. Simțindu-i mirosul.

Făcu un efort să îi spună propriului trup că nu era nicio amenințare, că acțiunea era voită, că ea era în regulă. Dar asta nu îl împiedică să scrâșnească din dinți suficient de zgomotos încât Feyre să-i șoptească fără să fie auzită de Nesta și Helion:

-Ce e cu tine?

- Nimic, răspunse Cassian mormăind. Nu mai fi atât de băgă- cioasă, Distrugătoare a blestemului.

Feyre îi aruncă o privire piezișă.

- Te porți ca un animal în cușcă, zise strâmbând din buze. Ești
gelos?

- Pe Helion? îi răspunse Cassian pe un ton neutru.

- Nu mai văd pe nimeni altcineva în camera asta care să-mi țină acum sora de mână și să-i zâmbească.

Ticălosul chiar asta făcea, deși Nesta rămânea serioasă.

- De ce aș fi gelos?

Feyre pufni în râs.

Cassian nu reuși să-și reprime zâmbetul, facându-1 pe Azriel să se uite nedumerit. Cassian scutură din cap chiar în clipa în care Nesta își retrase mâna din cea a lui Helion și întrebă:

- Deci asta a fost tot?

- De îndată ce plecăm din camera asta, nimeni altcineva nu o să poată să intre. Nici măcar tu, dacă nu îmi deblochezi protecțiile.

Nesta oftă ușor.

- Bun!

- Am să-ți arăt vraja de deblocare, spuse Helion, dar ea se îndepărtă de el.

- Nu! spuse brusc Nesta. Nu, nu vreau să o știu.

Se lăsă tăcerea.

- Dacă Briallyn caută Masca, dacă ea mă prinde, nu vreau să știu cum să o eliberez, zise Nesta fără să se adreseze cuiva anume.

Era înțelept, chiar dacă îl dezgusta să se gândească la asta, dar ar fi putut jura că era o minciună. Ar fi putut jura că Nesta nu voia să aibă acces la informație - singură.

Ca și când Masca ar fi putut s-o ademenească.

- Este în regulă, zise Rhys. Helion poate să-mi demonstreze mie, iar dacă o să avem nevoie de informație, am să-ți arăt. Rhys întinse o mână spre Helion, indicându-i cum prefera să i se arate vraja. Degetele li se împletiră, privirile lor devenind goale, apoi Rhys clipi. Mulțumesc!

- Trebuie să îl anunțăm pe Eris de reapariția soldaților lui, spuse Azriel. Și de ceea ce le-am făcut.

Cassian își studie familia și prietenii.

- Cât de multe îi zicem lui Eris? îi spunem că avem Masca? întrebarea pluti în aer.

- încă nu, spuse Rhys și dădu din cap spre Cassian. Fă-i mâine o vizită lui Eris. Rhys gesticulă spre Nesta. Tu ai să-l însoțești.

Nesta înțepeni, iar Cassian încercă să nu se holbeze.

- De ce? întrebă ea.

- Pentru că îți place să te joci, zise Rhys. Fără îndoială, observase cât de ușor făcuse față mai devreme încercărilor lui Helion de a flirta. Rhys știa cum să folosească o unealtă disponibilă. Dar este alegerea ta, adăugă el.

Cassian își drese glasul.

- Mie-mi convine.

Spre surprinderea lui, Nesta nu obiectă.

- Vreau să aflu cu certitudine dacă Briallyn are Coroana, spuse Azriel. Am să mă duc mâine în teritoriul oamenilor.

-Nu! rostiră Feyre și Rhys în același timp.

Azriel miji ochii.

- Nu ceream permisiunea.

Rhys rânji.

- Nu contează.

Az deschise gura ca să obiecteze, dar Feyre spuse:

-Nu te duci, Azriel! Dacă Briallyn are Coroana și te prinde, chiar dacă bănuiește doar că ești în apropiere, cine știe ce ar putea să-ți facă?

- Ai puțină încredere în mine, Feyre, spuse Az. Pot să mă ascund destul de bine.

-Nu ne asumăm niciun risc! zise Feyre poruncitor. Retrage-ți spionii!

- Pe naiba!

Cassian își adună puterile, dar Feyre nu cedă.

- Informațiile de la spionii tăi - de la *orice* spioni - nu pot fi de încredere dacă e în joc Coroana. Amren a spus că are nevoie de apropiere ca să intre în mintea cuiva. Păstrăm distanța față de Briallyn.

Azriel se enervă și se întoarse spre Rhys.

- Și tu ești de acord cu ea?

- Este Marea ta Lady, spuse cu răceală Rhys. Ce spune ea este lege.

Az se uită la el și la Feyre. Stabili că ei erau de nedespărțit, un zid impenetrabil împotriva căruia furia lui nu avea decât să se spargă de nenumărate ori.

în liniștea tensionată, Helion dădu din cap spre holul strălucitor de afară.

- Aș vrea să plec din prezența odioasă a Măștii și poate să mă bucur de palatul tău, Rhysand. A trecut mult timp de când n-am mai fost într-un palat atât de liniștit.

Dacă îmi permiți, am să rămân aici o oră sau două.

- Te deranjează ceva acasă? întrebă Rhys, mergând lângă Marele Lord.

Cassian surprinse privirea Nestei când părăsi camera, iar ea își luă cartea înainte să îi urmeze afară. Feyre ieși cu Azriel, șoptind cu o mână tatuată pe umărul lui.

- Ce citești azi? o întrebă Cassian pe Nesta.

- *O scurtă istorie a marilor asedii,* de Osian.

El mai că se împiedică.

- Nu e un roman?

- După ce mi-ai lăsat *Dansul luptei,* mi-am dat seama că am multe de învățat. Aseară i-am cerut Casei să îmi dea ceva ce ai putea citi tu.

- De ce?

Nesta își puse cartea la subraț.

- Ce rost are să învăț tehnici de luptă, dacă nu le cunosc adevăratul scop și utilitatea? M-ai instrui cu o armă și aș fi doar atât: arma altcuiva. Vreau să știu cum să o folosesc - adică singură. Și altele.

Cassian rămase tăcut cât urcară scările, urmându-i pe Helion și Rhys, care discutau în fața grupului.

- Ai de gând să conduci o armată, Nes?

- Nu o armată, zise, și-i aruncă o privire piezișă. Poate o mică unitate de femele.

Era foarte serioasă.

- A preoteselor?

- Nu știu dacă mi s-ar alătura, dar... Sunt sigură că mai sunt și altele care ar putea să o facă. Acum sunt nemuritoare sau pe aproape. Am suficient timp ca să fac planuri pentru viitorul îndepărtat.

Lui i se strânse inima. Să facă planuri de viitor. Era un semn al naibii de bun.

După cină, Cassian ciocăni la ușa dormitorului Nestei din Casă. Ea nu i se alăturase lui și lui Azriel, deși probabil fusese mai bine așa.

Marele Lord și Marea Lady din Regatul Nopții îl înfruntaseră pe îmblânzitorul umbrelor în după-amiaza aceasta și ieșiseră triumfători.

Poate „triumfători" nu era cuvântul potrivit, dar cearta se terminase cu încuviințarea șovăitoare a lui Azriel de a nu o spiona pe Briallyn pentru moment, rămânând pe gânduri în timpul cinei.

Vocea Nestei răsună prin ușă.

- Intră!

O găsi în pat, cu o carte sprijinită pe genunchi. Părea să fi revenit la romane.

- Fără cărți de război? o întrebă, și ridică cele trei cărți pe care le adusese cu el - motivul prezenței aici. Scuza lui.

- Doar în timpul zilei. Ea se ridică, strângând pătura în jurul taliei. Ce sunt alea?

- Mai multe cărți de care am crezut că ai putea fi interesată, îi răspunse, și le lăsă pe birou.

Nesta dădu ușor din cap, cosița-i lungă atingându-i-se de piept. Purta o cămașă de noapte cu mâneci lungi și, chiar dacă nu era foc în șemineu, în încăpere era cald. Ca și când Casa ar fi observat că nu îi plăcea focul și o încălzea altfel.

Cassian se forță să se miște de lângă birou ca să se îndrepte din nou spre ușă.

- Ție nu ți-a plăcut? zise Nesta înainte ca el să ajungă la boltă.

Masculul se întoarse încet.

-Ce?

O roșeață îi coloră obrajii când își ridică bărbia.

- Partida de sex.

El înghiți în sec.

- De ce mă întrebi asta?

Nesta înghiți în sec. Era... La naiba, chiar era atât de nesigură de el?

- Ai plecat repede. Și nu m-ai mai căutat.

„Am plecat repede pentru că trebuia să păstrez intacte niște părți din mine.“

- Ai fost concentrată la antrenament.

în ochii ei licări ceva asemănător ofensei.

- Bine! Atunci, noapte bună!

- Nu asta am vrut să spun. La naiba, Nesta! Cassian veni lângă pat, iar ea se îndreptă din nou, uitându-se la el de jos. Cum aș fi putut să fiu atât de egoist să te mai rog să facem sex, când erai atât de concentrată la antrenament?

- Nu este o rugăminte dacă ambele părți își doresc asta, spuse ea. Iar eu pur și simplu mi-am făcut griji că... nu ți-a plăcut la fel de mult ca și mie.

- Crezi că nu te-am căutat pentru că nu m-am simțit bine? Când Nesta nu spuse nimic, el își sprijini mâinile pe lângă ea și se aplecă să îi șoptească la ureche, inspirându-i mirosul. Mi-a plăcut *prea mult.* M-am gândit la asta zile la rând.

Nesta tremură, iar el zâmbi cu buzele pe pavilionul moale al urechii ei. Lui îi plăcea să vadă exteriorul acela înghețat spărgându-se, să vadă cum o înduioșa.

- Te-ai atins noaptea, gândindu-te la asta la fel ca mine?

Bărbia Nestei coborî puțin când dădu din cap, iar el văzu cu coada ochiului un licăr al dinților ei când își mușcă buza de jos.

- Te-au făcut degețelele alea să te simți la fel de bine ca ale mele?

Ei i se poticni respirația, dar nu răspunse. El știa că nu voia să îi dea satisfacție. îi mușcă ușor lobul urechii, făcând-o să suspine.

- Ei, bine?
- Nu știu, șopti ea. Ar trebui să repet experiența.
- Hmm! Cassian își coborî gura, sărutând-o sub ureche. Penisul i se întări, deja împingându-i-se în pantaloni. Să facem o comparație?

Ea scânci, iar el urcă în pat, peste picioarele ei. Sângele îi străbă- tea cu vigoare tot corpul, în același ritm cu pulsația din pantaloni, iar el se îndepărtă de gâtul ei ca să îi vadă ochii plini de dorință.

Lumea se liniști, iar ea îl fixă cu privirea cât îi trase încet pătura spre talie. Cămașa de noapte îi era încrețită pe coapse, iar el își trecu o mână peste una dintre ele, mângâindu-i cu degetul mare mușchii netezi.

-De ce nu-mi arăți cum te atingi, Nesta? Apoi am să-ți aduc aminte cum te ating eu. El își dezgoli dinții într-un zâmbet șiret. îmi poți spune cum e mai bine.

Ea inspiră, sânii rotunzi zărindu-se prin cămașa de noapte. Lui Cassian îi lăsa gura apă, corpul tremurându-i din cauza efortului de a nu-i săruta.

Nesta păru să îi înțeleagă toate mișcările și dorința. Ochii ei licăriră ca focul.

- Cât eu... mă pipăi, nu ai voie să mă atingi. Ea zâmbi feroce. Și-ți este interzis să te pipăi.

Pielea lui se încălzi, întinzându-se prea mult peste oase.

- Bine!

Cassian așteptă ca Nesta să se culcușească între perne, dar ea apucă tivul cămășii de noapte ca să și-o scoată peste cap, făcând-o ghem înainte să o arunce pe podea.

Toate gândurile i se împrăștiară când ea se rezemă acolo, dezbrăcată, sânii frumoși cu sfârcuri tari așteptându-1, carnea ei mătăsoasă aproape strălucind. Și între picioarele ei... Nesta își ridică puțin genunchii,

depărtându-i. Dezvăluindu-se.

Cassian scoase un sunet de parcă ar fi fost îndurerat. Sexul ei roz licări, mirosul îmbătător și seducător al acestuia chemându-1. Trebuia să îl guste, să o simtă pe limba și penisul lui...

- Fără atingeri, spuse Nesta mieros, când el își coborî mâna spre pantaloni, disperat să se atingă acum, că o văzuse expusă, goală sub luminile fae.

Cassian respiră sacadat, apoi rămase fără suflare când Nesta își plimbă două degete delicate pe corp, oprindu-se asupra acelui punct sensibil pe care-1 încercui lent.

Nesta începu să respire greoi, dar îl privi cum o urmărea când mai făcu un cerc, apoi coborî mai jos. Lent și chinuitor, mâna-i alunecă spre vagin înainte să-și îndoaie încheietura și să-și strecoare degetele înăuntru.

Cassian mormăi, mișcându-și ușor șoldurile acolo unde stătea îngenuncheat, iar ea îi aruncă o privire dojenitoare. El încremeni, incapabil să se mai gândească la altceva în afară de cele două degete ale ei când ea se pătrunse din nou și gemu. Le scoase strălucind de umezeală, iar Cassian gâfâi când Nesta repetă gestul și a treia oară, mai adânc și mai lent.

- Asta fac eu când mă gândesc la tine în fiecare seară, șopti ea, mișcându-și degetele intr-un du-te-vino încet și constant.

Dacă l-ar fi atins măcar, el ar fi avut orgasm. Dar Cassian mormăi:

- Fă-o mai repede.

Ea tremură de parcă vorbele lui ar fi fost o atingere fizică și se supuse. Amândoi gemură de data asta, iar masculul se trezi spunând:

- Te rog!

Nu știa ce însemna asta - doar că trebuia să o atingă.

Nesta îi zâmbi cu un amuzament felin.

- încă nu.

Ea își duse din nou mâna între picioare.

- îmi imaginez că mi-o tragi de nenumărate ori. Dur, așa cum am mai facut-o.

El nu putea respira, nu putea decât să se holbeze la mâna ei, la chipul istovit de plăcere.

-Mi te imaginez mai puțin răbdător decât prima dată, pene- trându-mă profund, zise, și dădu viață cuvintelor înfigându-și rapid degetele.

- Nu vreau să te rănesc, spuse el, rugându-se Mamei și Cazanului să nu o ia razna.

- Nu ai să mă rănești, zise, și-și mângâie punctul sensibil cu mâna cealaltă. Vreau să te dezlănțui.

Dorința îl făcu pe Cassian să scoată un sunet surd.

Ea râse răutăcios.

- Vrei să vezi cum am orgasm? Sau să mă guști?

- Să te gust.

Ar fi implorat și, stând pe cărbuni aprinși, să o atingă o dată cu limba.

Ea își depărtă și mai mult picioarele.

-Atunci gustă-mă, Cassian!

Auzind-o spunându-i pe nume, masculul se cutremură. O apucă de coapse și i le depărtă larg, apoi îi atinse vulva cu gura, lingând-o de jos până sus dintr-o singură mișcare lungă și senzuală.

Nesta gemu, mai tare decât prima dată, iar el nu făcu decât să-i apuce din nou picioarele, punându-le pe umerii lui când își afundă fața în ea.

Cassian nu mai fu blând, și nici nu o mai tachină. Se înfruptă cu limba, buzele și dinții, fiecare strop din dulceața ei facându-i vuietul din sânge să-i inunde ființa ca un val. Nesta se împinse în el, gâdi- lându-i atât de mult aripile cu degetele de la picioare, încât masculul fu nevoit să se oprească o clipă ca să nu ejaculeze din cauza

atingerii. Urma să o învețe mai târziu cum să îi mângâie aripile. Pentru că voia ca ea să îi atingă aripile, să afle unde să îl mângâie în timp ce o penetra, ca să ejaculeze atât de puternic încât să vadă stele; să afle unde să îl mângâie chiar dacă nu o penetra, ca să ejaculeze în mâna sau în gura ei.

O pătrunse cu limba, valurile orgasmului adunându-i-se deja pe sub piele, în coloană. Prea devreme - nu voia să ejaculeze prea devreme.

Se forță să respire. Să se retragă. Faptul că o vedea pe perne, goală și expusă în fața lui, mai că-1 făcea să ejaculeze.

Dar el își scoase cămașa și pantalonii.

Abia după rămase gol și, în genunchi între picioarele ei, cu penisul în erecție, o întrebă:

-Ce alegi, Nesta? Degetele, limba sau penisul? o întrebă, și-și strânse bărbăția în pumn, masturbându-se cu o mișcare lentă, aproape dureroasă.

Nesta îl urmări cu ochi mari, ca și când și-ar fi amintit cum îl simțise în ea.

- Ce ai zice de o comparație? reuși să-i răspundă, fără urmă de aroganță în privire.

El se masturbă din nou, savurând poticneala suflării ei.

- Cum dorești! Fac ce vrei.

Știa că vorbea ca un nesăbuit, că îi oferea prea mult.

Dar ea se uita doar la penisul lui.

- Pe ăla-1 vreau! Acum!

Cassian mormăi o rugăciune de mulțumire Mamei și se aplecă peste ea, sprijinindu-se pe brațe.

- Bagă-1 în tine!

Când Nesta îl apucă, el se arcui, scrâșnind din dinți. Ea zâmbi când îl văzu, și-și mișcă mâna cu aceeași vigoare de care dăduse dovadă masculul, doar ca să îl chinuie. Apoi îl îndrumă spre intrarea umedă.

Nu aștepta de data asta. Nu începu tandru, pentru că

îi spusese că își dorea contrariul.

Cassian se înfipse în ea.

Nesta gemu și țipă în același timp, iar el se trezi scoțând un sunet asemănător când căldura ei mătăsoasă îl învălui. Era perfect de strâmtă. Ca și când ar fi fost făcuți unul pentru celălalt.

Cassian se retrase lent și o pătrunse din nou adânc. Ea își înfipse unghiile în umerii lui, ignorând durerea și simțind plăcerea când îl zgârie.

El se mai retrase o dată, coborându-și capul ca să își vadă penisul ieșind din ea, strălucind de umezeală - și o mai penetră o dată. Fiecare centimetru din vaginul ei fierbinte și strâmt erau un paradis și un chin, iar Cassian avea nevoie de mai mult, trebuia să o pătrundă mai adânc, să se furișeze atât de mult în ea, încât să nu se mai poată desprinde unul de celălalt.

Nesta îi zgârie pielea cu unghiile, mirosul sângelui său umplând aerul. El se aplecă să o sărute și ea deschise imediat gura, iar Cassian o lăsă să îi guste limba, mișcând-o pe a lui în același ritm cu șoldurile.

Nesta îi cuprinse limba cu buzele, sugând-o așa cum îi supsese și penisul, iar rațiunea dispăru în neant. Trăgând-o spre el, Cassian în- genunche, picioarele ei cuprinzându-i talia când se împinse tot mai adânc în ea. Nesta își dădu capul pe spate, dezvăluindu-și gâtul, iar masculul i-1 mușcă la mijloc, suficient de tare încât să-i lase un semn.

Nesta se mișcă pe penisul lui, iar el se împinse tot mai adânc în ea, trecându-și dinții pe gâtul ei.

Femela își luă mâinile de pe umerii lui, ca să își cuprindă sânul, iar el aproape ejaculă când o văzu ridicându-1 spre el, poruncindu-i în tăcere.

Cassian îi linse sfârcul, iar ea se frecă de el, mușchii delicați din interior strângându-se puternic. „La naiba!“, șopti masculul. Nesta râse încetișor și o făcu din nou.

Apoi nu urmară decât dezlănțuirea limbii și a dinților pe sânul ei, loviturile aproape sălbatice ale penisului în strâmtoarea caldă, ritmul șoldurilor Nestei când îi întâmpină fiecare mișcare, ca și când ar fi încercat să îl bage mai adânc. El îi lăsă în pace sânul ca să o muște de gât și de umăr, unind trupurile lor și contopindu-le într-o singură ființă în timp ce o pătrunse mai mult, mai puternic.

Apoi degetele ei îi găsiră aripile. Atingerea nu fu dură, ci blândă - o mângâiere atât de blândă, timidă și minunată, încât el strigă.

Orgasmul dădu năvală, iar Cassian se împinse în ea cu o mișcare atât de puternică, încât Nesta strigă, atingând climaxul odată cu el. Femela îl cuprinse, pulsând și storcându-1, iar masculul se înălță, frenetic, redus la nevoia de a fi în ea, de a ejacula cât mai mult.

Nesta îl călări până ce el nu mai ejaculă, până ce plăcerea ei o făcu să cadă pe pieptul lui, cu un braț încă întins spre aripă.

Rămaseră lipiți, iar el încercă să se adune, să își aducă aminte cum naiba îl chema și unde erau.

însă nu exista decât ea. Doar această femelă din brațele lui.

Și singurul nume pe care și-1 putea aminti era al ei.

Nesta nu se putea mișca.

Cuprinzându-1 pe Cassian acolo unde îngenunchea în mijlocul patului, ținând-o încă de fund ca să o țintuiască și pătrunzând-o în profunzime, ea *nu voia* să se miște.

Niciodată nu se mai simțise așa cu nimeni, când o privire de-a amantului mai că o făcea să aibă orgasm; când o privire o facea să-și scoată hainele și să se satisfacă în fața lui.

Nu era în stare să se jeneze. Nu când se simțise atât

de bine.

El tremura, aripile zvâcnindu-i când nu mai ejacula.

Ea își spuse că nu trebuia să se bucure atât de mult că-1 vedea sfârșit, că simțea sperma prelingându-se în afară. Și faptul că se bucura o făcu să se îndepărteze în sfârșit, gemând ușor când îl descălecă.

Ea îngenunche în fața lui, aproape atingându-i genunchii.

- Am nevoie de mai mult.

Cassian ridică fruntea, ochii licărindu-i.

- Știu.

Văzându-i privirea și chipul frumos, Nesta rămase fără suflare.

- Cum să am nevoie de tine atât de curând?

Nu era întrebarea unei curtene timide - îi dăduse glas doar din disperare. Deoarece chiar mai avea nevoie. Simțea nevoia ca el să o pătrundă din nou, să îi simtă greutatea, gura și dinții. Nu își putea explica setea tot mai mare, de nepotolit.

Ochii lui licăriră.

-Am avut nevoie de tine din clipa în care te-am întâlnit prima dată. Iar acum, că te pot avea, nu vreau să mă opresc.

- Da, șopti ea, recunoscând măcar acest adevăr. Da!

Se țintuiră cu privirea un minut lung, o eternitate. Apoi, spre șocul și încântarea ei, penisul lui Cassian se întări iarăși.

- Vezi ce îmi faci? întrebă el. Vezi ce se întâmplă de fiecare dată când mă uit la tine toată ziua?

Ea zâmbi.

- îmi aduc vag aminte că, în urmă cu doar câteva săptămâni, te lăudai că *eu* am să fiu cea care o să urce în patul tău. Se pare că tu ai facut-o.

El zâmbi.

- Așa pare.

Inima îi bătu cu putere cât Cassian o privi în ochi.

- Stai în patru labe, îi porunci cu o voce atât de slabă, încât abia îl înțelese.

Dar sângele i se încălzi și, între picioare, începu să simtă o durere care nu avea nicio legătură cu cât de dur tocmai o penetrase.

Așadar, Nesta îi dădu ascultare, expunându-se, încă umedă și strălucind de la orgasmele lor.

El mârâi satisfăcut.

- Frumos!

Ea scânci puțin, pentru că dincolo de laudă, fierbea pofta trupească.

- Apucă tăblia patului cu mâinile, îi zise Cassian.

Ea rămase din nou fără suflare, dar se supuse, deja zvâcnind de dorință.

Cassian se ridică în spatele ei, apucând-o de șolduri și lăsându-se în genunchi, depărtându-i mai mult picioarele. își trecu vârfurile degetelor cu bătături pe spatele ei, peste tatuajul de acolo, peste cerneala care îi lega.

- Ține-te bine, îi șopti la ureche.

CAPITOLUL 42

Cassian fu chemat la casa de lângă râu chiar după apus.

Nu dormise în camera Nestei. După a doua oară, când întregul trup i se transformase într-un jeleu satisfăcut, se ridicase de lângă ea și revenise în camera lui. Ea nu spusese nimic. Totuși, înțelesese mesajul: era doar sex, însă nu mai era nevoie să aștepte prea mult timp data viitoare.

Gândindu-se la ce făcuseră, la ce îi făcuse el, Cassian nu reușise să doarmă. A doua oară o făcuseră și mai dur decât prima dată, iar ea acceptase tot ce îi oferise, îi întâmpinase ritmul epuizant și se ținuse de tăblia patului până se prăbușise de plăcere. Pe toți zeii, partidele de sex cu Nesta erau...

Nu își dădu voie să se gândească la comparații când se așeză la biroul lui Rhys lângă Amren și Azriel, în fața Marelui Lord. Acele gânduri nu îl ajutaseră cu nimic în seara precedentă. Și nici în dimineața asta, când se trezise cu o erecție și plin de dorință și își dăduse seama că încă-i mai simțea mirosul pe trupul său.

Știa că prietenii lui îl adulmecau. Rhys și Az nu comentaseră, dar Amren miji ochii. Totuși, nu spuse nimic, iar el se întrebă dacă Rhys îi dăduse un ordin tăcut. Cassian își ignoră curiozitatea privind motivul

pentru care Rhys ar fi simțit nevoia să facă asta.

- Bine, Rhysand, zise Amren, punându-și un picior sub coapsă. Spune-mi de ce sunt aici înainte de micul dejun, în timp ce Varian încă doarme dus în pat.

Rhys dădu la o parte prelata care îi acoperise biroul.

- Suntem aici pentru că la răsărit am primit vizita unui fierar de lângă marginea vestică a orașului.

Cassian înțepeni când văzu ce era acolo: o sabie, un pumnal și o sabie mai mare și mai lungă, toate în teci din piele neagră.

- Care fierar a venit?

Rhys se rezemă de spătarul scaunului, încrucișându-și brațele.

- Cel pe care tu și Nesta l-ați vizitat în urmă cu câteva zile. Cassian se încruntă.

- De ce ți-a adus armele astea? Sunt un cadou?

Azriel se aplecă înainte, întinzând o mână cu cicatrice spre cea mai apropiată sabie.

- Nu aș face asta, îl avertiză Rhys, iar Az se opri.

Rhys îi spuse lui Cassian:

-Fierarul le-a adus aici, panicat. A spus că săbiile sunt blestemate.

Lui Cassian i se răci sângele în vene.

- în ce fel sunt blestemate? întrebă Amren.

- A zis doar că sunt blestemate, răspunse Rhys, gesticulând spre arme. Și că nu vrea să aibă de-a face cu ele și că acum sunt problema noastră.

Amren își îndreptă privirea spre Cassian.

- Ce s-a întâmplat la fierărie?

- Nimic, spuse el. A lăsat-o să lovească puțin metalul cu ciocanul, ca să înțeleagă munca grea depusă la fabricarea armelor. Dar nu s-a aruncat niciun *blestem.*

Rhys își îndreptă spatele.

- Nesta a bătut armele cu ciocanul?

- Pe toate trei, spuse Cassian. Prima dată sabia, apoi

pumnalul, apoi sabia mai mare.

Rhys și Amren se priviră reciproc.

- Ce? întrebă Cassian.

- Este posibil? i se adresă Rhys lui Amren.

Amren se uită la săbii.

-A trecut... foarte mult timp, dar... da.

- Să-mi explice cineva, vă rog, spuse Azriel, uitându-se de la distanță la cele trei săbii.

Cassian se forță să rămână nemișcat când Rhys își trecu o mână prin părul negru.

- Cândva, Marii Spiriduși erau mai apropiați de spiritul naturii, mai înclinați să citească în stele și să făurească bijuterii, opere de artă și arme. Darurile lor erau mai neșlefuite, mai legate de natură, și puteau să transmită acea putere obiectelor.

Cassian își dădu seama imediat ce voia să spună.

- Nesta le-a transmis săbiilor puterea ei?

- Nimeni nu a reușit să făurească o sabie magică de mai mult de zece mii de ani, spuse Amren. Ultima Creată, marea sabie Gwydion, a dispărut cam în același timp cu Tezaurul.

- Sabia asta nu este Gwydion, zise Cassian, știind prea bine miturile legate de sabie.

Aparținuse unui adevărat Mare Rege Spiriduș din Prythian, așa cum fusese în Hybern. El unise ținuturile și își adusese poporul laolaltă - și, pentru o vreme, cu acea sabie, domnise pacea. însă propria regină și cel mai aprig general îl trădaseră la un moment dat și îi luaseră sabia, ținuturile căzând din nou în întuneric, fără ca un alt Mare Rege să mai apară vreodată - doar Mari Lorzi care conduseseră teritoriile cândva supuse regelui.

- Gwydion nu mai este, spuse Amren oarecum tristă, sau a dispărut, din fericire, de mii de ani. Ea dădu din cap spre sabia mare. Asta e ceva nou.

- Nesta a creat o nouă sabie magică, zise Azriel.

-Da, rosti Amren. Doar Marile Puteri puteau să facă asta - Gwydion și-a primit puterile când Marea Preoteasă Oleanna a scu- fundat-o în Cazan în timp ce era făurită.

Sângele lui Cassian se răci, valurile străbătându-i pielea.

- O atingere a magiei Nesta cât metalul era încă înroșit...

- Și sabia a primit-o.

- Nesta nu știa ce face, spuse Cassian. își descărca nervii.

- Ceea ce ar putea fi mai rău, zise Amren. Cine știe ce emoții a transmis săbiilor cu puterea ei? E posibil să le fi transformat în instrumentele acelor sentimente - sau să le fi folosit drept catalizator ca să-și elibereze puterea. Nu avem de unde ști.

- Așadar, folosim armele și aflăm, spuse Cassian.

- Nu! se auzi replica tăioasă a lui Amren. Nu aș îndrăzni să scot din teacă săbiile astea. Mai ales pe cea mare. Simt cum puterea se adună acolo. A lucrat mai mult la ea?

-Da!

- Atunci trebuie tratată ca un obiect din Tezaurul Groazei. Un *nou* Tezaur.

- Doar nu vorbești serios!

Amren nu se mai încruntă.

- Cazanul a făurit Tezaurul Groazei. Nesta are puterile Cazanului. Așadar, orice lucru făurit de ea și impregnat cu puterea ei devine un nou Tezaur. în clipa asta, nu aș mânca nici măcar o bucată de pâine dacă a prăjit-o Nesta.

Toți se holbară la cele trei săbii de pe birou.

- Oamenii vor ucide pentru puterea asta, spuse Azriel. Fie o vor ucide pe ea, ca să o oprească, fie pe noi, ca să o prindă pe Nesta.

- Nesta a creat un nou Tezaur, spuse Cassian, stăpânindu-și furia la adevărul cuvintelor lui Azriel. Ar putea crea *orice.* El dădu din cap spre Rhys. Ne-ar putea umple arsenalul cu arme care ne-ar câștiga orice război. Briallyn, Koschei și Beron nu ar avea nicio șansă.

- Motiv pentru care Nesta nu trebuie să afle asta, spuse Amren.

- Ce? întrebă Cassian.

în ochii gri ai lui Amren nu licări nicio urmă de ezitare.

- Nu trebuie să afle.

- Pare un risc, spuse Rhys. Dacă fără să știe mai creează și altele?

- Dacă la o toană de-a ei, îi provocă Amren, Nesta creează ce vrea doar ca să ne facă în ciudă?

- Nu ar face *niciodată* asta! spuse Cassian nervos, și arătă cu degetul spre ea. La naiba, și tu știi asta!

- Nesta nu ar crea un Tezaur al Groazei, zise Amren, netulburată de vorbele lui furioase, ci un Tezaur al Coșmarurilor.

- Nu pot să o mint, spuse Cassian uitându-se la Rhys. Nu pot.

- Nu trebuie să minți, îi răspunse Amren. Doar să nu-i dai de bunăvoie informațiile.

- Ești de acord cu asta? i se adresă el lui Rhys. Pentru că eu chiar nu sunt.

-Ordinul lui Amren rămâne valabil, spuse Rhys și, pentru o clipă, Cassian îl urî.

Urî neîncrederea și precauția ce străbătură chipul lui Rhys.

- Să fii cu băgare de seamă când i-o tragi, adăugă Amren, rânjind superior. Cine știe în ce te-ar putea transforma când o coplesesc emoțiile?

- Ajunge! spuse Azriel, iar Cassian se uită recunoscător la fratele lui. îl susțin pe Cassian în privința

asta, continuă Az. Nu este corect ca Nesta să nu afle.

Rhys se gândi bine și apoi se uită insistent la Cassian. Cassian înlemni văzând acea privire, dar își ținu spatele drept și rămase serios.

-Când Feyre o să se întoarcă din studioul ei, am să o întreb, spuse Rhys în sfârșit. Ea o să aibă votul decisiv.

Era un compromis, și până și Amren putea să accepte soluția asta. Cassian dădu aprobator din cap, neliniștit însă dispus să lase decizia în mâinile lui Feyre.

Amren se culcuși din nou în scaun.

-Sabia aia o să fie cunoscută în istorie. Ochii i se întunecară atunci când se uită la sabia uriașă, cuvintele ei răsunând. Rămâne de văzut dacă pentru bine sau rău.

Cassian alungă fiorul care-i șerpui pe coloana vertebrală, ca și când însăși soarta i-ar fi auzit cuvintele și tremură. El zâmbi.

- îți place să fii teatrală, nu-i așa?

Amren se încruntă și se ridică în picioare.

- Mă întorc în pat. Ea arătă spre Rhysand. Pune armele alea undeva unde să nu le găsească nimeni. Și Mama să te osândească dacă îndrăznești să scoți vreuna din teacă!

Rhys flutură o mână, plictisit și obosit.

- Bineînțeles.

- Vorbesc serios, băiete! spuse Amren. Să *nu* scoți din teci săbiile alea! Ea îi studie pe toți trei înainte să plece. Niciunul să n-o facă!

Pentru o clipă, se auzi doar ticăitul ceasului cu pendulă.

Rhys se uită spre acesta și apoi vorbi privind în gol:

- Nu știu cum să o ajut pe Feyre cu copilul - cu travaliul.

Inima lui Cassian se strânse.

- Drakon și Miryam?

Rhys scutură din cap.

- Pe cât de flexibile și rotunjite sunt aripile Seraphimilor, pe atât de osoase sunt cele ale illyrienilor. Asta o să o distrugă pe Feyre. Copiii lui Miryam au reușit să-i traverseze cervixul, pentru că aripile lor se îndoaie ușor - și aproape toți cei din poporul ei, care s-au corcit cu ai lui Drakon, au avut o reușită asemănătoare. Rhys înghiți în sec. Următoarele lui cuvinte îi frânseră inima lui Cassian. Nu mi-am dat seama câtă speranță aveam până nu am văzut mila și frica pe chipurile lor. Până când Drakon a fost nevoit să mă îmbrățișeze ca să nu mă pierd cu firea.

Cassian făcu niște pași spre fratele lui și îl apucă pe Rhys de umăr, rezemându-se de marginea biroului.

- O să mai căutăm soluții. Ce zici de Thesan?

Rhys descheie nasturii de sus ai jachetei, dezvăluindu-și un pic pieptul tatuat.

- în Regatul Dimineții, nu am găsit nimic util. Peregrynii seamănă cu Seraphimii - sunt înrudiți, chiar dacă pe departe. Vindecătorii lor știu cum să întoarcă un copil cu aripi, cum să îl scoată din mamă, dar, repet: aripile lor sunt flexibile.

Azriel apăru în partea cealaltă a lui Rhys, punând și el o mână pe umărul lui.

Ceasul continuă să ticăie, o reamintire brutală al tuturor secundelor care treceau grăbite spre osândă. Cu fiecare ticăit al ceasului, Cassian își dădu seama că aveau nevoie de un miracol.

- Și Feyre încă nu știe? întrebă Azriel.

- Nu! Știe că travaliul o să fie dificil, dar încă nu i-am spus că ar putea la fel de bine să o ucidă.

Rhys vorbi în mințile lor, ca și când nu ar fi putut să spună cu voce tare: „Nu i-am spus că acele coșmaruri care mă trezesc din somn nu sunt din trecut, ci din viitor“.

Cassian îl strânse ușurel de umăr pe Rhys.

- De ce nu îi spui?

Rhys înghiți în sec.

- Pentru că nu sunt în stare să îi transmit frica aia. Să îi iau singura bucurie din privire de fiecare dată când își pune mâna pe burtă. Vocea îi tremura. Groaza asta mă mănâncă de viu. îmi ocup timpul, dar... nu am cu cine să mă târguiesc pentru viața ei, nu e nicio sumă cu care să o cumpăr, nu pot să fac nimic să o salvez.

- Helion? întrebă Azriel cu ochii îndureraţi.

- I-am spus ieri înainte să plece. L-am tras deoparte când Feyre s-a teleportat acasă și l-am implorat în genunchi să descopere ceva în mia lui de biblioteci ca să o salveze. Mi-a zis că o să-i pună la lucru pe toți bibliotecarii și cercetătorii de care se poate lipsi. Undeva în istorie, cineva trebuie să fi studiat problema. Să fi găsit o cale să moșească odrasla înaripată a unei mame al cărei corp nu este înzestrat pentru așa ceva.

- Atunci, nu o să ne pierdem speranța, spuse Cassian.

Rhys tremură și-și plecă fruntea, părul brunet și mătăsos ascun- zându-i ochii.

Cassian își ridică privirea la Azriel, pe al cărui chip se citea totul: speranța nu avea să o țină pe Feyre în viață.

Cassian înghiți cu greu și se uită la cele trei arme de pe birou.

Mânerele erau obișnuite - așa cum te-ai fi putut aștepta de la un fierar dintr-un cătun. Mânerul săbiei mari avea o gardă simplă, iar măciulia era o bucată rotunjită de metal.

Gwydion, ultima sabie magică, fusese neagră ca noaptea și la fel de frumoasă.

Câte jocuri jucase Cassian în copilărie împreună cu Rhys și Azriel, prefacându-se că un băț lung era Gwydion? Câte aventuri își imaginaseră, folosind pe rând sabia legendară când doborau wyrmi și salvau domnițe?

Nu conta că domnița lui Rhys ucisese și ea un wyrm și

îl salvase în schimb pe el.

Dar dacă Amren avea dreptate... Cassian se putea gândi la un alt loc din lume în care se găseau trei săbii magice.

Acestea puteau fi la fel de bine singurele existente.

Cassian bătu ușor cu degetele în birou, din ce în ce mai curios.

- Hai să ne uităm!
- Amren a spus să nu o facem, îl avertiză Azriel.
- Amren nu este aici, spuse Cassian. Și nu trebuie să le *atingem.* El îl bătu pe Rhys pe umăr. Folosește-te de magia aia excentrică a ta ca să le scoți din teacă.

Rhys își înălță fruntea.

- Este o idee proastă.

Cassian îi făcu semn din ochi.

- Asta ar trebui să scrie pe blazonul Regatului Nopții.

Câteva stele se aprinseră în ochii lui Rhys. Azriel mormăi o rugăciune.

însă Rhys respiră de două ori și își proiectă puterea spre sabia cea mare, lăsând-o să o ridice cu mâini presărate cu stele.

-Este grea, observă Rhys, încruntându-se concentrat. într-un fel, nu ar trebui să fie. Parcă s-ar împotrivi magiei mele.

Lăsă sabia să plutească deasupra biroului, perpendicular cu acesta, ca și când ar fi stat într-un rastel.

Cassian se pregăti când Rhys își înclină capul, magia lui cercetând mânerul și teaca. Rhys spuse gânditor:

- Fierarul nu a spus *ce* i s-a părut blestemat și probabil că a atins-o de câteva ori - ca să simtă puterea și, cel puțin, să o aducă aici. Deci nu poate fi o sabie a morții, care să ucidă orice mână neglijentă.

Azriel mormăi.

- Eu tot aș fi precaut.

Zâmbindu-i șiret lui Az, Rhys își folosi puterea ca să scoată teaca neagră.

Aceasta nu ieși ușor, ca și când sabia nu ar fi vrut să fie dezvăluită - sau nu de către Rhysand.

Dar, centimetru cu centimetru, teaca alunecă de pe lamă. Și, centimetru cu centimetru, oțelul nou străluci - străluci cu adevărat, ca și când lumina lunii ar fi fost prinsă în metal.

Nici măcar Az nu își controlă expresia, ci se holbă uluit când teaca în sfârșit căzu.

Cu gura căscată, Cassian se dădu înapoi clătinându-se.

Scântei iridescente dansau pe lamă. Magie pură și pârâitoare. Lumina dansa și țâșnea ca și când ar fi fost lovită de un ciocan invizibil.

Lui Cassian i se ridică părul de pe ceafa.

Rhys inspiră, adunându-și magia, apoi pluti și scoase din teacă cealaltă sabie și pumnalul.

Acestea nu scânteiau de putere, dar Cassian o simțea. Pumnalul emana răceală, lama lui strălucind atât de puternic, încât părea un țurțure la soare. A doua sabie părea fierbinte - furioasă și îndărătnică.

Dar sabia uriașă dintre celelalte două... Scânteile dispăreau ca și când ar fi fost absorbite în lama însăși.

Niciunul dintre ei nu îndrăzni să o atingă. Ceva profund și primitiv din Cassian îl avertiză să nu o facă, pentru că sabia nu l-ar fi împuns ori tăiat ca una obișnuită.

Un râs ușor de femelă se undui dinspre ușă, iar Cassian nu fu nevoit să se întoarcă pentru a-și dea seama că Amren era acolo.

- Știam că voi, idioților, nu o să puteți să vă abțineți!
- Nu am văzut niciodată așa ceva, șopti Rhys.

Magia lui făcu cele trei săbii să se rotească, permițându-le să observe fiecare detaliu. Az stătea cu gura căscată de uimire.

- Amarantha a distrus una, spuse Amren.

Cassian tresări.

-N-am auzit niciodată asta.

- Se spune că a aruncat una în mare, se corectă Amren. Sabia aceea a vrut să stea în mâna Amaranthei și nici în mâinile vreunuia dintre comandanții ei, și decât să ajungă la regele Hybernului, a aruncat-o.

- Despre ce sabie e vorba? întrebă Azriel.

-Narben. Amren strâmbă din buzele roșii. Cel puțin asta se spunea. Rhys, atunci erai la Poalele Muntelui. Cred că ea a păstrat secretul. Eu am aflat ce s-a întâmplat de la o nimfa de apă grăbită.

-Narben era și mai veche decât Gwydion, zise Rhys. Unde naiba era?

- Nu știu, dar ea a găsit-o, iar când nu i s-a supus, a distrus-o. Așa cum a făcut cu toate lucrurile bune. Cam atât voia să spună Amren despre acea perioadă îngrozitoare. Probabil că a fost în favoarea noastră. Dacă Regele Hybernului ar fi avut-o, mă tem că am fi pierdut războiul.

Narben nu fusese înzestrată doar cu lumina sfântă și salvatoare a lui Gwydion, ci și cu unele puteri mult mai întunecate.

- Nu pot să cred că vrăjitoarea aia a aruncat-o în mare! spuse Cassian.

- Repet, era un zvon auzit de la cineva care l-a auzit de la altcineva. Cine știe dacă ea a găsit cu adevărat sabia Narben? Chiar dacă nu i s-ar fi supus, ar fi fost proastă să o arunce.

- Amarantha putea fi proastă, spuse Rhys.

Cassian urî sunetul numelui ei pe limba fratelui său. După furia de pe chipul lui Azriel, la fel simțea și îmblânzitorul umbrelor.

- Dar tu, Rhys, nu ești. Amren dădu din cap spre

armele care încă se roteau. Cu aceste trei săbii, te-ai putea proclama Mare Rege.

Cuvintele plutiră prin cameră. Cassian clipi lent.

Rhys spuse categoric:

- Nu vreau să fiu Mare Rege. Vreau doar să fiu aici, cu partenera și poporul meu.

- Toate cele șapte regate unite sub un singur conducător ne-ar mări șansele de supraviețuire în orice conflict viitor, răspunse Amren. Politica și certurile n-ar mai fi necesare pentru a ne trimite armata. Nemulțumiții ca Beron nu ar putea să ne amenințe planurile aliin- du-se cu inamicii noștri.

- Mai întâi, ar trebui să purtăm un război intern. Aș fi considerat trădător de către prietenii mei din celelalte regate - aș fi forțat să îi fac să mi se supună.

Azriel înaintă, umbrele rotindu-i-se în dreptul umerilor.

-Kallias, Tarquin și Helion ar putea fi dispuși să se supună. Thesan o să se supună dacă și ceilalți o fac.

Cassian dădu din cap. Rhys, ca Mare Rege: nu se putea gândi la alt mascul în care să aibă mai multă încredere. Nu exista niciun alt mascul care să fie un conducător mai drept decât Rhys. Iar cu Feyre ca Mare Regină... Prythianul ar fi fost binecuvântat să aibă asemenea lideri. Așadar, Cassian spuse:

- Tamlin probabil că ar lupta și ar pierde. Beron ar fi singurul care ți-ar sta în cale.

Rhys își dezgoli dinții.

- Beron deja îmi stă în cale și se pricepe de minune să o facă! Nu mă interesează să îi justific comportamentul. El îi aruncă lui Cassian o privire tăioasă. Nu trebuie să plecăm în curând, ca să vă tele- portăm pe tine și pe Nesta în Regatul Primăverii pentru a vă întâlni cu Eris?

- Nu schimba subiectul, spuse tărăgănat Cassian.

Puterea lui Rhys vui prin cameră.

- Nu vreau să fiu Mare Rege. Nu trebuie să discutăm despre asta.

- Puterea ta este frumoasă și îngrozitoare, Rhysand, spuse Amren oftând. Ai trei săbii magice în fața ta, fiecare cu puterea de a face pe cineva rege și, totuși, ai prefera să împărți puterea. Să îți păstrezi granițele. De ce?

- De ce vrei să devin cotropitor? întrebă Rhys.

- De ce te ferești de puterea care este dreptul tău din naștere? îi răspunse Amren.

- Nu am făcut nimic ca să merit acea putere, spuse Rhys. M-am născut cu ea. Este o unealtă ca să îmi apăr poporul, nu ca să îi atac pe ceilalți. El îi studie. De unde ai ideile astea?

-Suntem cu toții slăbiți - toate cele șapte regate, zise Azriel încet. Chiar mai certați unii cu ceilalți și cu restul lumii, de la război. Dacă Montesere și Vallahan ne invadează, dacă Rask li se alătură, nu o să rezistăm. Pentru că Beron este împotriva noastră și s-a aliat cu Briallyn. Iar Tamlin nu își poate stăpâni vinovăția și tristețea și devine din nou ce era.

Cassian continuă ideea, strângându-și aripile.

- Dar un ținut unit sub un rege și o regină, înarmat cu o asemenea putere și astfel de obiecte... Inamicii noștri ar ezita.

- Dacă tu crezi vreo clipă că Feyre ar fi pe departe interesată să ajungă Mare Regină, delirezi! zise Rhys furios.

- Feyre ar considera că e un rău necesar, rosti Amren. Ar face orice este necesar pentru ca odrasla ta să nu se nască în război.

- Și eu nu? întrebă Rhys, ridicându-se în picioare. Nu am să fiu Mare Rege. Nu am să mă gândesc la asta; nu azi și nici într-un alt secol.

Amren se uită la sabia mare ce se rotea încă lent deasupra lor.

- Atunci explică-mi de ce, după mii de ani, au revenit obiecte care cândva îi încoronau și ajutau pe vechii Spiriduși? Ultima dată când un Mare Rege a domnit în Prythian, a facut-o cu o *sabie magică* în mână. Uită-te la sabia uriașă din fața ta, Rhysand, și spune-mi că nu este un semn de la Cazan!

Lui Cassian i se poticni respirația.

- A fost o întâmplare, Amren. Nesta nu le-a făcut intenționat.

Amren scutură din cap, părul legănându-i-se.

-Nimic nu este la întâmplare. Puterea Cazanului curge prin Nesta și e posibil să o folosească pe post de marionetă fără știrea ei. A vrut ca acele arme să fie Create și, astfel, au fost Create. A vrut ca Rhysand să le aibă și, astfel, fierarul ți le-a adus. Ție, Rhysand, nu Nestei. Și nu uita că Nesta și Elain, cu ce putere are și ea, sunt aici. Feyre este aici. Toate cele trei surori binecuvântate de soartă și dăruite cu puteri pe măsura ta. Doar Feyre, de una singură, îți dublează puterea. Nesta te face de neoprit. Mai ales dacă ar fi să intre în luptă purtând Masca. Niciun inamic nu ar rezista în fața ei. I-ar ucide pe soldații lui Beron, apoi i-ar ridica din morți și i-ar îndrepta împotriva lui.

Sângele lui Cassian se răci. Da, Nesta ar fi fost de neoprit. Dar cu ce preț pentru sufletul ei?

Rhys îi aruncă o privire rece lui Amren.

- Nu am de gând să mai cochetez cu ideea asta ridicolă nicio clipă.

Cassian știa că urma să li se spună să plece. El dădu din cap spre Az, care îl urmă spre ușă. Totuși, se opriră chiar în fața pragului. Se uitară înapoi la fratele lor, la Marele lor Lord, acum singur la biroul lui. Povara atâtor alegeri îi apăsa umerii lăți, plecându-i aripile!

- Foarte bine atunci, Rhysand! Și Amren se întoarse cu spatele la biroul pe care stăteau acum săbiile, magia lui Rhys retrăgându-se. Dar să știi că bunăvoința Cazanului ți se acordă doar o vreme, înainte să fie oferită altuia.

CAPITOLUL 43

Inhalând mirosul dulce și îmbătător al liliacului mov înflorit din spatele lor, Nesta se uită pieziș la Cassian. Ar fi putut jura că el se scărpina subtil ori de câte ori se întorcea ea să admire frumusețea și liniștea pădurii Regatului Primăverii.

Rhys îi teleportase aici, tăcut și cu chipul împietrit, apoi dispăruse. Totuși, asta nu păruse să-l tulbure pe Cassian, așadar Nesta nu pusese întrebări. Mai ales când se așteptau ca Eris să apară în orice clipă.

Nesta se prefăcu că se uită la o tufa de trandafiri, apoi întoarse din nou capul spre Cassian și văzu că își scărpina într-adevăr brațele.

- Ce e cu tine?
- Urăsc locul ăsta, mormăi el, roșind. Am alergii.

Nesta își reprimă râsul.

- Nu trebuie să-mi ascunzi asta. în ținutul oamenilor, mă iritam atât de mult, încât trebuia să fac două băi pe zi ca să scap de tot polenul.

Asta se întâmplase înainte să ajungă să locuiască în căsuță. După asta, Nesta fusese norocoasă să se spele o dată pe săptămână, din cauza bătăii de cap cu încălzitul și căratul apei spre singura cadă din colțul dormitorului lor. Uneori, ea și Elain se spălaseră chiar în aceeași apă, trăgând la sorți cine să fie a doua.

Nestei i se strânse gâtul și studie florile de cireș ce se legănau deasupra. Lui Elain i-ar fi plăcut locul acesta cu foarte multe flori, toate deschise, atât de multă verdeață - verdele deschis și vibrant al ierbii proaspete - și atât de multe păsări cântătoare și lumina soarelui caldă și untoasă. Nesta se simțea ca un nor de furtună în mijlocul lor. Dar Elain... Regatul Primăverii fusese creat pentru cineva ca ea.

Păcat că sora ei refuza să se vadă cu ea. Nesta i-ar fi spus lui Elain să viziteze locul acesta.

Și păcat că lordul care domnea în aceste ținuturi era un ticălos.

- Eris întârzie, îi spuse Nesta lui Cassian. Așteptau deja de zece minute. Crezi că vine?

-Foarte probabil bea ceai, bucurându-se de faptul că suntem aici, așteptându-1. Cassian se gândi. Ei, bine, știe că vin doar eu. Dar o să-l bucure ideea că mă face să aștept.

- E un nenorocit!

în puținele dăți în care îl întâlnise pe fiul Marelui Lord al Toamnei, Nesta îl detestase pe masculul gătit și cu chip rece. Exact genul de persoană care ar fi abandonat-o în pădure pe Morrigan cea rănită.

- Vorbești despre mine sau despre bruta de lângă tine? se auzi o voce profundă și mieroasă din umbrele unui sânger înflorit.

Și, iată-1, ca și când gândurile ei l-ar fi invocat. Eris era îmbrăcat la fel de impecabil ca Rhysand, fără nicio șuviță rebelă în părul lung și roșcat. Dar chiar dacă trăsăturile ascuțite ale lui Eris erau frumoase, în ochii lui nu strălucea nicio lumină. Nicio bucurie.

Acei ochi se opriră asupra Nestei, coborând de la părul ei împletit spre hainele de piele și bocanci.

- Bună, Nesta Archeron!

Nesta întâlni privirea masculului. Ea nu spuse nimic,

lăsând sfidarea rece să îi rămână întipărită pe chip.

Eris zâmbi, dar expresia dispăru când se întoarse spre Cassian.

- Am auzit că vrei să îmi spui ceva în legătură cu soldații mei. Cassian își încrucișă brațele.
- Vești bune și rele, Eris. Alege tu.
- Rele! întotdeauna mai întâi cele rele.

Zâmbetul lui Eris era plin de venin.

-Majoritatea soldaților tăi sunt morți.

Eris clipi pur și simplu.

- Și care este vestea cea bună?
- Doi dintre ei au supraviețuit.

Nesta studie fiecare schimbare de pe chipul lui Eris: furia care-i licărea în ochi, nemulțumirea de pe buzele țuguiate, supărarea din mușchiul ce zvâcnea pe maxilar. Ca și când nenumărate întrebări i-ar fi trecut repede prin minte. Vocea lui Eris rămase totuși monotonă.

- Și cine a făcut asta?

Cassian se strâmbă.

- Practic, eu și Azriel. Regina Briallyn și Koschei ți-au vrăjit sol- dații ca să fie ucigași fără minte. Ei ne-au atacat în Mlaștina din Oorid, iar noi nu am avut de ales decât să îi ucidem.
- Și, totuși, doi au supraviețuit. Cât de convenabil! Presupun că au fost supuși interogatoriului special al lui Azriel?

Vocea lui Eris era plină de dispreț.

- Am reușit să prindem doar doi, spuse Cassian categoric. Sub influența lui Briallyn, erau practic turbați.
- Hai să nu ne mințim! Te-ai deranjat să prinzi *doar* doi, până când ți-a trecut setea de sânge.

Nesta văzu roșu auzind cuvintele, iar Cassian inspiră.

- Am făcut ce am putut. Erau douăzeci.

Eris pufni.

- Cu siguranță erau mai mulți, iar tu ai fi putut cruța

cu ușurință mai mult de doi. Dar nu știu de ce m-aș aștepta ca unul ca tine să procedeze altfel.

- Vrei să-mi cer scuze? spuse Cassian furios.

Inima Nestei începu să bată cu putere când simți furia ce îi întuneca lui vocea și suferința care îi lumina ochii. El regreta ce se întâmplase - nu îi plăcuse să ucidă acei soldați.

- Ai încercat măcar să îi cruți pe ceilalți sau ai trecut direct la masacru? întrebă furios Eris.

Cassian ezită. Nesta ar fi putut jura că văzuse cuvintele atingân- du-și scopul. Nu, Cassian nu ezitase. Nesta știa că nu o făcuse. El nu ar fi șovăit niciodată ca să salveze pe cineva iubit de un inamic. Indiferent de preț.

Nesta făcu un pas spre Eris.

- Soldații tăi au tras o săgeată de frasin în una din aripile lui Azriel.

Eris își dezgoli dinții.

- Te-ai alăturat și tu masacrului?

-Nu, spuse ea sincer. Dar mă întreb: Briallyn i-a înarmat pe soldați cu săgeți de frasin sau erau din arsenalul tău personal?

Eris clipi, gestul fiind singura confirmare necesară.

- Asemenea arme sunt interzise, nu-i așa? îl întrebă ea pe Cassian, ale cărui trăsături rămaseră încordate. Furia Nestei se înteți. Femela își îndreptă atenția spre Eris. Dacă el se putea juca astfel cu Cassian, atunci ea intenționa să-i întoarcă favoarea. Pentru cine păstrai săgețile? spuse gânditoare. Pentru inamicii de peste graniță? Schiță un zâmbet. Sau pentru un inamic de acasă?

Eris se uită în ochii ei.

- Nu știu despre ce vorbești.

Zâmbetul Nestei nu șovăi.

- O săgeată din frasin în inimă ar ucide un Mare Lord?

Eris se albi la față.

- îmi irosiți timpul.

Nesta ridică din umeri.

- Și tu îl irosești pe al nostru. Din câte știm, ți-ai vrăjit soldații ca să ne ucidă. Ai spus că dulăii tăi au simțit la locul dispariției mirosuri care să ne ducă cu gândul la Briallyn, apoi ai mințit în privința alianței lui Beron. Poate chiar l-ai convins pe tatăl lui Morrigan să-și amâne vizita în Velaris ca parte a unui mare complot, pentru a ne câștiga încrederea. Toate fiind o parte din jocul tău.

Privirea lui Cassian era o atingere fizică pe chipul ei, dar ea se concentră la Eris, care stătea cu spatele înțepenit.

- Dacă vrei să te joci de-a instigatorul la război, fa-o, Eris! Zâmbetul ei se lărgi. îmi place un adversar interesant.

- Nu sunt dușmanul tău! spuse Eris furios, iar Nesta înțelese că reuși ce își propusese.

Când Cassian o atinse ușor cu degetele pe spate, își dădu și el seama.

- Regret că nu am putut să-ți salvez mai mulți soldați, Eris, zise Cassian. Sincer. Cei doi rămași urmează să-ți fie returnați azi, deși ei rămân supuși Coroanei. Dar nici eu nu sunt inamicul tău. Briallyn și Koschei sunt inamicii noștri. Dacă familiile soldaților au nevoie de ceva, am să le ajut cu bucurie cum am să pot.

Ceva asemănător mândriei crescu în ea la cuvintele sincere ale lui Cassian. El ar fi oferit tot ce avea acelor familii, dacă ar fi îndreptat un rău.

Eris se uită la cei doi. Observă mâna lui Cassian pe spatele ei.

Eris îi spuse rânjind Nestei:

- Ești o drăguță. Aș fi bucuros să joc orice cu tine, Nesta Archeron!

Degetele lui Cassian se strânseră pe spatele ei. Și Eris

păru să simtă asta. Știa Cassian ce lucruri lăsa vulnerabile atacului unuia ca Eris? El era prea cinstit, prea curajos ca să observe sau să îi pese. Ea nu putea decât să-l admire.

- Când te saturi de animal, îi spuse Eris, făcând semn din bărbie spre Cassian, caută-mă! Am să-ți arăt cum se joacă un viitor Mare Lord.

Cassian mormăi, deschizând gura, dar se opri.

Și Eris se opri.

După o clipă, Nesta simți prezența care se furișa spre ei cu pași liniștiți.

Cassian o împinse în spatele lui când o bestie cu blană aurie și coarne încovoiate sări din spatele tufelor, aterizând în poiana din pădure.

Ea nu uitase de acea bestie. Cum dărâmase ușa casei lor și o îngrozise. Cum singurul lucru la care se gândise era să o protejeze pe Elain, în timp ce Feyre luase cuțitul ca să o înfrunte. Să îl înfrunte.

Pe Tamlin.

Ochii verzi îi evaluară, observându-1 pe Eris. Apoi pe Cassian. Și, în cele din urmă, pe ea.

Tamlin scoase un mârâit grav, iar pietrele Siphon ale lui Cassian pâlpâiră.

- Noi tocmai plecam, spuse Cassian cu calm, ducând mâna spre Nesta.

Ar fi ridicat-o în aer. Dar ar fi fost destul de rapid încât să evite ghearele lui Tamlin? Sau puterea?

Privirea lui Tamlin rămase ațintită asupra ei. Furioasă și disprețuitoare.

Acesta era masculul - bestia - pe care sora sa îl iubise. Pentru care renunțase la tot, inclusiv la viața ei de muritoare ca să le salveze. Era fiara care îi pervertise dragostea, aproape distrugând-o pe Feyre. Până la Rhys. Până când Cassian și ceilalți dăduseră o mână de ajutor ca să o aducă înapoi. O ajutaseră să învețe să se iubească

din nou.

Nestei nu îi păsa că el venise să ajute în ultima bătălie cu Hybernul. Tamlin o rănise pe Feyre. Asta era de neiertat.

înainte, asta nu o îngrijorase. Da, o supărase, dar... Nesta se trezi strângându-și pumnii. Se trezi dezgolindu-și dinții când mârâi.

Masculul acesta îi răpise sora mai mică pentru că ea, sora mai mare, nu reușise să îl înfrunte. Tamlin chiar se uitase la ea și o *întrebase* dacă vrea să meargă în locul lui Feyre. Iar ea spusese că nu, pentru că era o lașă detestabilă și oribilă.

Acum nu voia să mai fie lașă.

Nesta lăsă un tăciune de putere să strălucească în ochii ei. îl lăsă pe Tamlin să vadă asta când spuse:

- Nu ai să te atingi de noi!

- Am tot dreptul să-i ucid pe intrușii care-mi traversează teritoriul. Cuvintele erau guturale, aproape imposibil de înțeles. Ca și când Tamlin nu ar fi vorbit demult.

- Mai sunt ținuturile tale? întrebă Nesta calmă, ieșind din spatele lui Cassian. Din câte știu, nu te deranjezi să le mai conduci.

Eris rămase complet nemișcat. Fusese surprins întâlnindu-se cu ei, își dădu ea seama. Dacă Tamlin spunea cuiva...

- Ți-aș sugera să-ți ții botul închis în privința asta, zise Nesta.

Tamlin se enervă, părul de pe spate ridicându-se.

- Ești la fel de dezgustătoare cum spunea sora ta.

Nesta râse.

- Nu aș vrea să te dezamăgesc.

Ea se uită în ochii lui de culoarea smaraldului, știind că flăcări argintii licăreau în ai ei.

-Am intrat în Cazan din cauza ta, spuse Nesta încet, și

ar fi putut jura că tunetul vui la distanță. Cassian și Eris dispărură. Nu rămăseseră decât bestia de Tamlin și răul făcut familiei ei. Elain a intrat în Cazan din cauza ta, continuă Nesta. Vârfurile degetelor i se încălziră și își dădu seama că dacă și-ar fi coborât privirea, ar fi văzut tăciuni argintii arzând acolo. Nu-mi pasă, cât îți ceri scuze, că încerci să te căiești sau să pretinzi că nu știai că regele Hybernului ar face așa ceva sau că l-ai implorat să nu o facă. Ai complotat cu el. Pentru că ai considerat-o pe Feyre *proprietatea* ta.

Nesta arătă spre Tamlin. Pământul se cutremură.

Cassian înjură în spatele ei.

Tamlin se feri de degetul ei întins, înfigându-și ghearele în pământ.

- Lasă degetul, vrăjitoareo!

Nesta zâmbi.

- Mă bucur că îți amintești ce s-a întâmplat cu ultima persoană spre care l-am îndreptat. Ea își coborî brațul. Acum plecăm.

Nesta făcu un pas înapoi spre locul în care Cassian deja aștepta, cu brațele deschise. El o cuprinse de talie. Ea îi aruncă o privire lui Eris, care dădu aprobator din cap și apoi dispăru.

- Dacă spui cuiva că ne-ai văzut, Mare Lord, am să-ți smulg și ție capul! îi zise lui Tamlin înainte ca ea și Cassian să se înalțe spre cer.

Nesta se uită în puțul întunecat din subsolul bibliotecii.

Nu reușise să doarmă, abia fiind în stare să nu se gândească toată ziua la întâlnirea cu Tamlin. Cassian zburase spre casa de lângă râu și nu revenise. Poate că

Rhys plecase ca să se asigure de tăcerea lui Tamlin în privința complotului lor cu Eris. Poate că Rhys le-ar fi făcut o favoare distrugându-i mintea lui Tamlin.

Nesta își sprijini brațele de balustrada Nivelului Cinci, plecân- du-și capul. La ora asta târzie, nu era nimeni acolo, iar ea nu știa unde erau dormitoarele, deci nu o putea căuta pe Gwyn. Nu că ar fi vrut să își trezească prietena. Oricum, se îndoia că Gwyn ar fi vrut să îi asculte problemele.

Un pahar cu lapte cald apăru pe balustradă lângă ea.

Nesta se uită în biblioteca slab luminată.

- Mulțumesc! îi spuse Casei.

Regatul Primăverii i se păruse gol. Gol, în ciuda naturii vii. Dar această Casă era vie. O primea călduros, își dorea ca ea să se dezvolte și să prospere. Era un loc unde se putea odihni sau explora, unde putea fi oricine și orice voia.

Asta însemna să aibă un cămin? Nu aflase niciodată. Dar acest loc... Da, „cămin“ putea fi un nume potrivit. Poate că asta simțise și Feyre când plecase din Regatul Primăverii și venise în aceste ținuturi. Poate că Feyre se îndrăgostise de regatul acesta la fel de mult ca și de liderul său.

Ceva se agită în întunericul de dedesubt. Nesta își schimbă poziția, uitând de lapte.

Acolo. în mijlocul puțului întunecat, ca un fuior de fum... ceva se mișcă.

Păru să se mărească și să se contracte, zvâcnind rapid...

- Mă gândeam că te găsesc aici. Ei, bine, ori aici, ori pe scările spre oraș.

Vocea lui Cassian se auzi în spatele ei, iar Nesta se întoarse.

El deveni atent, dar Nesta aruncă o privire peste umăr

spre întuneric. Nimic.

Dispăruse. Sau își imaginase.

-Nu este nimic, spuse ea când se uită peste balustradă. Doar umbre.

Cassian expiră, rezemându-se de balustradă.

- Nu poți să dormi?
- Mă tot gândesc la Tamlin.
- Te-ai descurcat bine cu el. Și te-ai descurcat bine și cu Eris. Nu cred că o să uite întâlnirea prea curând.
- Este un șarpe.
- Mă bucur că avem aceeași părere.

Nesta râse.

- Nu mi-a plăcut cum ți-a vorbit.
- Așa vorbesc mulți cu mine.
- Asta nu îl îndreptățește.

Ea îi vorbise la fel. îi spusese lucruri și mai urâte decât Eris. Gâtul i se strânse, dar continuă:

- Nu pot să cred că Feyre l-a iubit vreodată pe Tamlin.
- Tamlin nu a meritat-o niciodată.

Cassian o atinse cu o mână pe spate.

-Nu! Nesta se uită din nou în întunericul de dedesubt. Nu a meritat-o.

CAPITOLUL«

- Vrea cineva să-mi aducă aminte de ce mi s-a părut o idee bună? spuse Gwyn gâfâind lângă Nesta, transpirația curgându-i pe față când făcură exercițiile de bază cu sabia.

- Să-mi amintească și mie, mormăi Emerie.

Nesta, prea obosită ca să vorbească, doar mormăi odată cu ea.

Cassian chicoti, iar sunetul îi răscoli corpul. Cu o seară în urmă o luase de mână în bibliotecă și o condusese în camera ei, cu ochii încă blânzi. Dar sentimentul de intimitate dispăruse văzând o copie a capitolelor lui Gwyn despre Valkyrie pe biroul Nestei. Când luase paginile și le răsfoise, ea îi spusese că le citea.

Sărutul cu pasiune fusese singurul răspuns înainte să o întindă în pat, așezând-o peste fața lui ca să se poată înfrupta din ea pe îndelete. Nesta suportase doar un minut înainte să simtă nevoia să îl atingă și se întorsese, lăsându-1 să o devoreze în continuare în timp ce se întinsese peste el, luându-i penisul în gură.

Nu mai făcuse niciodată așa ceva - să satisfacă un mascul în vreme ce el se înfrupta din ea - iar Cassian ejaculase pe limba ei chiar înainte ca Nesta să aibă

orgasm. Așteptaseră doar puțin timp, gâfâind în liniște pe patul ei, înainte ca ea să-l încalece, mângâ- indu-1 cu mâna, apoi cu gura, iar când Cassian fusese pregătit, se înfipsese în el, făcând fiecare centimetru gros și minunat să dispară. Cu masculul întins care o umplea pe deplin, Nesta avusese repede orgasmul. El o urmase, apucând-o de șolduri, și se împinsese în ea, atingând locul perfect și facând-o din nou să explodeze de plăcere.

în dimineața asta o cam duruseră toate, iar el îi făcuse semn din ochi peste masă la micul dejun, ca și când ar fi știut cât de sensibile erau anumite zone când stătea jos.

Când Cassian le vorbi acum, nu afișă nici urmă de satisfacție sau îngâmfare:

- M-am gândit că azi ar fi o zi bună să integrez steaua cu opt colțuri, dar dacă deja vă plângeți, putem aștepta până săptămâna viitoare.

- Nu ne plângem, spuse Gwyn, inspirând. Doar că ne-ai epuizat.

Cea mai nouă dintre preotese, care lucra cu Az, se clătina deja de extenuare.

Cassian surprinse privirea Nestei.

- Ce mai unitate Valkyrie ai!

Gwyn se întoarse spre Nesta.

- I-ai spus?

- Nu! rostiră în același timp Nesta și Cassian. Crezi că nu am observat tehnicile de respirație care vă fac să priviți calm și hotărât chiar dacă eu și Az vă enervăm? adăugă Cassian. Sunt foarte sigur că nu v-am învățat asta. Recunosc de la un kilometru liniștirea minții.

Ele pur și simplu se holbară la el. Apoi Gwyn întrebă:

- Cunoști tehnica?

- Bineînțeles. Am luptat alături de Valkyrie în război.

Liniștea se pogorî în valuri. Nesta uitase cât de bătrâni erau acești Fae, cât de multe văzuse și trăise Cassian. își

drese glasul.

- Le-ai cunoscut personal pe cele din clanul Valkyrie?

Gwyn își arătă entuziasmul scoțând un sunet ascuțit. Azriel, care era în partea cealaltă a ringului împreună cu restul preoteselor, se întoarse puțin auzind sunetul, cu sprâncenele ridicate.

Cassian zâmbi.

- Am luptat alături de Valkyrie în cinci bătălii. Dar totul s-a terminat cu Bătălia din Trecătoarea Meinir. Zâmbetul lui dispăru. Când majoritatea au murit ca să o salveze. Valkyrie știau de la început că este o misiune sinucigașă.

Azriel reveni la atacurile lui, dar Nesta avea senzația că îmblânzitorul umbrelor era atent la fiecare cuvânt și gest al fratelui său.

Până și Gwyn încetă să mai zâmbească.

- Atunci, de ce au luptat? Toată lumea știa că o să fie un măcel. Dar nu am reușit să aflu nimic despre motivația politică.

- Nu știu. Eram soldat în legiunea illyriană; nu eram la curent cu discuțiile liderilor. Se uită la Nesta, care îl privea cu gura căscată. Dar am avut... prietene care au murit în ziua aia.

Felul în care ezită să rostească „prietene“ o făcu pe Nesta să se întrebe dacă vreuna fusese mai mult decât atât. Și, chiar dacă muriseră cu onoare, ceva urât se răsuci în pieptul ei.

-Războinicele Valkyrie au luptat când nici măcar cei mai curajoși masculi nu ar fi facut-o. Illyrienii au încercat să uite asta. Am luptat împotriva masculilor care îmi erau superiori, dorindu-mi să le ajut pe Valkyrie. Ei m-au snopit în bătaie, m-au legat de o căruță de provizii și m-au lăsat acolo. Când mi-am revenit, lupta se terminase, iar cele din clanul Valkyrie erau moarte.

Acesta era masculul cu care se culcase ea, care

plecase din nou seara trecută fără să o sărute de rămas-bun.

- De ce nu mi-ai zis când ai văzut paginile despre ele pe biroul meu?

-Nu m-ai întrebat. El își scoase din teacă sabia illyriană. Destul cu istoria! Cassian desenă patru linii pe pământ, toate intersectân- du-se ca să formeze o stea cu opt colțuri. Asta e harta pentru loviturile de sabie. Aceste opt mișcări. Ați învățat șase dintre ele. Astăzi o să le învățați pe celelalte două și o să începem combinațiile.

- De ce nu folosim tehnicile Valkyrie, dacă le-ai admirat atât de mult? întrebă Gwyn.

- Pentru că nu le știu.

Nesta zâmbi.

- Dacă vrem să fim ca ele, spuse ea, poate că ar trebui să combinăm tehnicile illyriene cu cele ale războinicelor Valkyrie.

Vorbise în glumă, dar cuvintele vuiră prin spațiu, ca și când ar fi rostit un mare adevăr, ceva care stârnea destinul. Azriel se întoarse către ei, mijind ochii, ca și când umbrele i-ar fi șoptit ceva.

Nesta simți un fior pe șira spinării.

Cassian se uită la chipurile lor de parcă ar fi văzut ceva nou.

-Azi învățăm tehnicile illyriene, zise apăsat, într-un sfârșit. El dădu din cap spre Gwyn. Mâine ai să-mi aduci ce informații ai despre stilul Valkyrie.

-Sunt foarte multe, spuse Gwyn. Merrill scrie o carte despre asta. Ți-aș putea aduce o copie a manuscrisului, de vreme ce include cu siguranță o mare parte din informații.

Cassian păru să își stăpânească emoția care îl cuprinsese, deoarece își scărpină maxilarul. Drept răspuns, pulsul Nestei se mări.

- Ceva nou, spuse el mai mult în sinea lui. Ceva vechi

care se transformă în ceva nou.

Cassian zâmbi din nou, iar Nesta se trezi zâmbind la rândul ei. Mai ales când ochii masculului se luminară.

- Bine, doamnelor! Prima lecție despre Valkyrie: nu se plâng că transpiră!

- Valkyrie? întrebă Feyre din partea cealaltă a mesei din casa de lângă râu, cu furculița în aer. Serios?

- Da, spuse Cassian, sorbind din vinul adus la cină.

Coborâse la moșie ca să discute despre modul în care să procedeze cu armele Create de Nesta - să afle ce avea să decidă Feyre. Ea nu ezitase înainte să spună că Nesta trebuia informată. Dar când se oferise să îi spună, intervenise Cassian. Urma să-i zică el Nestei, la momentul potrivit.

Singura care nu votase era Mor, care rămăsese în Vallahan ca să îi convingă pe lideri să semneze un nou tratat, absența ei fiind marcată de un loc de onoare la masă.

-Nu am mai auzit de ele în ținuturile oamenilor, spuse Elain, care fusese la fel de captivată ca Feyre să îl audă pe Cassian povestind despre asta: mai întâi despre Nesta și interesul celorlalți față de ele, apoi despre scurta istorie a femelelor luptătoare. Cred că au fost niște ființe înfricoșătoare.

- Unele aparent la fel de minunate ca tine, Elain, zise Rhys de lângă Feyre. Dar, imediat ce intrau în arena de luptă, deveneau la fel de setoase de sânge ca Amren.

Amren ridică paharul în semn de salut.

-Mi-au plăcut femelele alea! N-au lăsat niciodată un mascul să le conducă - deși aș fi preferat să nu existe regele lor nesăbuit. Este la fel de vinovat de moartea lor ca și illyrienii care au plecat în timpul luptei.

- Nu pot să te contrazic, spuse Cassian.

îi luase foarte mult timp să treacă peste amintirea acelei lupte. Nu se întorsese în trecătoarea din Munții Gollian, dar se zvonea că rocile rămăseseră aride, ca și când pământul încă le-ar fi jelit pe femelele care se jertfiseră fără ezitare, ce râseseră în fața morții și îmbrățișaseră pe deplin viața. Prima lui iubită din afara granițelor Regatului Nopții fusese o Valkyrie - o femelă curajoasă pe nume Tanwyn, cu un zâmbet ca o furtună. Ea intrase în lupta aceea, în fruntea oștilor Valkyrie, și nu mai ieșise din trecătoare.

- Nesta s-ar fi înțeles bine cu ele, adăugă Cassian după o clipă.

- întotdeauna mi s-a părut că s-a născut de partea greșită a zidului, recunoscu Elain. Transforma sălile de bal în câmpuri de luptă și plănuia ca orice general. Ca voi doi, spuse ea, dând din cap spre Cassian, iar apoi, mai timid, spre Azriel.

Azriel îi schiță un zâmbet care o făcu pe Elain să își mute repede privirea. Cassian își ascunse nedumerirea. Lucien nu era aici ca să mârâie la orice mascul care se uita la ea prea mult timp.

Feyre băgă în sfârșit mâncarea în gură.

- Nesta este un lup care a stat închis în cușcă toată viața.

- Știu, spuse Cassian. A fost un lup care nu a învățat niciodată *să fie* un lup, „mulțumită“ cuștii căreia oamenii îi ziceau proprietate și societate. Și, ca orice animal maltratat, ea mușca pe oricine se apropia.

Era bine că lui îi plăcea să fie mușcat. Era bine că savura vână- tăile și zgârieturile pe care i le lăsa pe trup în fiecare seară și că orgasmul pe care-1 avea Nesta când o penetra îl făcea să-și dorească să ejaculeze.

Elain se aplecă înainte.

- Doar crezi că știi - nu ai văzut-o pe ringul de dans.

Atunci își eliberează Nesta lupul. Când se aude muzica.

- Serios?

Nesta *îi spusese* cândva, când el o scosese dintr-o tavernă ca vai de lume, că se dusese acolo pentru muzică. Masculul o ignorase, crezând că era o scuză.

- Da, spuse Elain. A învățat să danseze de la o vârstă foarte fragedă. îi plac dansul și muzica. Nu așa cum îmi place mie un vals sau o gavotă, ci felul în care artiștii o transformă în artă. Nesta putea să-i facă pe toți cei din sala de bal să se oprească atunci când dansa cu cineva.

Cassian lăsă paharul cu vin pe masă.

- Mi-a zis despre lecțiile de dans în urmă cu câteva săptămâni.

El presupusese că lecțiile erau motivul pentru care Nesta învățase repede să-și miște picioarele și să-și mențină echilibrul, în ciuda dificultății inițiale. Probabil că memoria musculară îi rămăsese intactă. Dar dacă învățase să danseze la fel de neîndurător cum învățase să lupte...

- Nu ți-ar fi dat prea multe detalii, spuse Elain. Nesta avea doar paisprezece ani la ultimul bal la care am fost înainte să... ei, bine, înainte să ajungem săraci... Elain scutură din cap. La bal era o altă moștenitoare tânără, care mă *ura.* Era cu câțiva ani mai în vârstă, iar eu nu am făcut nimic să îi provoc ura, dar cred că...

-Era invidioasă pe frumusețea ta, zise Amren cu un zâmbet amuzat pe buze.

Elain roși.

- Probabil.

Cu siguranță acesta era motivul, deși pe atunci Elain avea doar treisprezece ani.

-Ei, bine, Nesta a văzut cum mă trata - tachinându-mă și umi- lindu-mă ca de obicei - și nu s-a grăbit. A așteptat până la acel bal, când un duce frumos de pe continent a venit să-și găsească o mireasă. Faptul că familia lui a

rămas fără bani a fost singurul motiv pentru care a catadicsit să vină - să pună mâna pe o mireasă bogată ca să umple din nou cuferele moșiei lor. Nesta știa că moștenitoarea îl viza, pentru că s-a lăudat cu asta în fața tuturor în toaletă, la fiecare bal, cu câteva săptămâni înainte. Nesta a cheltuit o mică avere pe rochia și bijuteriile din seara aceea. Tatăl nostru se temea întotdeauna de refuzul ei, iar în acea seară... Ei, bine, chiar semăna cu fiica unui Prinț al Negustorilor. Rochia era din mătase de culoarea ametistului, cu fir de aur, iar la gât și urechi purta diamante și perle...

Elain oftă. Câtă bogăție! Cassian nu își dăduse seama niciodată de imensitatea averii pe care o avuseseră și pe care o pierduseră.

- Toți cei din sală au încremenit când a intrat Nesta, spuse Elain. Și-a făcut o intrare triumfală, pe deplin calmă și distantă, chiar și la paisprezece ani. Abia s-a uitat la duce. Pentru că și ea a aflat despre el. Știa că se plictisea de oricine îl căuta. Și știa că valoarea ținutei sale depășea orice purta moștenitoarea.

Amren zâmbea acum.

-Nesta a încercat să îl seducă pe duce de ciudă? *La paisprezece ani?* Elain nu zâmbi.

- L-a ademenit să o invite la dans cu câteva priviri aruncate din partea cealaltă a sălii de bal. Era același vals pe care și-l dorea și moștenitoarea, lăudându-se că atât i-ar fi trebuit ca să își asigure măritișul. Nesta *i-a luat* acel dans. Și apoi i l-a luat și pe duce. în seara aceea, Nesta a dansat ca și când ar fi fost una dintre voi.

-Dacă l-ai văzut pe Cassian dansând, mormăi Rhys, asta nu spune multe.

Cassian se enervă pe Marele Lord când Feyre și Az chicotiră.

Elain continuă, vorbind încet și aproape respectuos:

- Ducele era vanitos, iar Nesta s-a folosit de asta.

Toată sala s-a oprit. Dansul lor era atât de uimitor și ea, atât de frumoasă! Iar când s-a terminat... Atunci mi-am dat seama că este o artistă. Așa cum e Feyre. Dar ce face Feyre cu vopseaua făcea Nesta cu muzica și dansul. Mama noastră și-a dat seama de când eram mici, și a transformat-o într-o armă. Toate pentru ca Nesta să se poată căsători cândva cu un prinț.

Cassian înțepeni. Un prinț... asta își dorea Nesta? Stomacul i se strânse.

- Ce s-a întâmplat cu ducele? întrebă Azriel.

Elain se strâmbă.

- A cerut-o de soție în dimineața următoare.

Rhys se înecă cu vinul.

- Avea paisprezece ani.

- Ți-am spus: Nesta este o dansatoare *foarte* bună. Dar asta a zis și tatăl meu - că este prea tânără. A fost o ieșire grațioasă, de vreme ce tatăl meu, în ciuda greșelilor lui, o cunoștea bine pe Nesta. Știa că l-a tachinat pe duce ca să o ceară de nevastă doar ca să o pedepsească pe moștenitoare pentru cruzimea ei față de mine. Nesta nu era interesată de el - ea știa că era mult prea tânără. Chiar dacă ducele părea mai interesat doar să... o păstreze pentru când avea să fie suficient de matură. Elain tremură dezgustată. Dar cred că o parte din Nesta era încredințată că o să se mărite cândva cu un prinț. Așa că ducele a plecat acasă fără mireasă, iar moștenitoarea... Ei, bine, ea a fost unul dintre oamenii care s-au bucurat de ghinionul nostru.

- Am uitat, șopti Feyre. Despre asta și dansul ei.

- După aceea, Nesta nu a mai deschis niciodată subiectul, spuse Elain. Eu doar am observat.

Cassian își dădu seama că Nesta greșea considerând-o pe Elain un câine loial și iubitor. Elain vedea toate lucrurile pe care le făcuse Nesta și înțelegea de ce.

- Deci mama voastră a transformat bucuriile creative ale Nestei într-un arsenal de ascensiune socială? întrebă Amren fățiș.

- Mama noastră nu era ceea ce ai putea numi o persoană plăcută, interveni Feyre. Nesta a făcut câteva alegeri, dar mama a început totul.

Elain dădu din cap, împreunându-și mâinile în poală.

- Așa că sunt foarte încântată să aud de treaba asta cu Valkyrie. Mă bucur că pe Nesta o interesează din nou ceva. Și că și-ar putea canaliza toată... energia în asta.

Cassian își dădu seama că se referea la furia ei, la loialitatea aprigă și neclintită pentru cei pe care îi iubea, la instinctele de lup și abilitatea de a ucide.

Trecură la subiecte mai vesele, dar Cassian se gândi la cele auzite toată seara. Lupta era doar o parte din asta. Antrenamentul avea să o ajute, să îi canalizeze furia, dar trebuia să fie ceva în plus. Trebuia să fie bucurie.

Trebuia să fie muzică.

CAPITOLUL <S

-Cred că Valkyrie erau și mai sadice decât illyrienii, mormăi Gwyn, iar Nesta văzu că preotesei îi tremurară picioarele când rămase în poziția ilustrată într-unul dintre multele ei volume de cercetare. Indiferent cât aș practica liniștirea minții, nu aș reuși să fac exercițiile astea. Care era fraza pe care o foloseau? „Sunt stânca de care se sparge valul.“ Totuși, o stâncă nu a fost niciodată nevoită să facă fandări.

- Este cumplit, confirmă Emerie, scrâșnind din dinți.

Cassian învârti plictisit în mână un pumnal lung.

- V-am avertizat că erau niște războinice dure.

Nesta gâfâia printre dinți într-un ritm constant.

- S-ar putea să mi se rupă picioarele.

-Voi trei încă mai aveți… treizeci de secunde.

Cassian se uită spre ceasul pe care Azriel îl adusese din Casă și îl lăsase pe masa de spălat. îmblânzitorul umbrelor era plecat azi, dar preotesele pe care le antrena de obicei primiseră un plan de lecție strict.

Nesta se clătina pe picioarele care o usturau, dar își luă puterea prin degetele de la picioare, concentrându-se mereu la respirație, așa cum învățase, apelând la liniștirea minții. Căută acel loc calm unde ar fi putut să nu se gândească la durere, și corpul care tremura. Și era

atât de aproape... Ce bine ar fi fost dacă s-ar fi putut concentra și respira mai profund...

- Gata! spuse Cassian, iar cele trei se prăbușiră la pământ. El râse din nou. Jalnic!

- încearcă tu, spuse gâfâind Gwyn, întinsă pe jos. Nici măcar tu nu cred că ai supraviețui exercițiului.

- Mulțumită fragmentelor pe care mi le-ai trimis aseară, la răsărit am venit aici și am făcut exercițiul, spuse el. Nesta ridică o sprânceană. Cassian nu apăruse la cină și nu o căutase, dar, după câteva seri de nesomn, ea fusese destul de obosită încât să nu se supere. M-am gândit că, dacă am să vă torturez pe voi trei, ar trebui cel puțin să fiu și eu în stare să rezist. Masculul le făcu semn din ochi. Exact pentru clipa în care mi-ați fi zis că ar trebui să sufăr alături de voi.

-Nu e de mirare că arăți așa, mormăi Emerie, întorcându-se ca să se întindă pe spate și să privească liniștită cerul senin de toamnă.

Zilele renunțaseră să mai fie calde, deși adevăratul frig încă nu se instalase. Soarele oferea o oarecare căldură în briza rece, una un- toasă, care-ți încălzea oasele și pe care Nesta o savură când se întinse și ea pe spate.

- O să consider că mi-ai făcut un compliment.

Zâmbetul lui făcu să se strângă ceva în stomacul Nestei.

El îi surprinse privirea și acel zâmbet deveni ceva mai conștient.

- Dacă ar fi să dai un nume unei săbii, cum i-ai spune? fu absolut tot ce zise, în schimb, masculul.

- Maiestate Argintie, răspunse Gwyn, deși nu fusese întrebată.

Emerie pufni.

- Serios?

- *Tu* cum i-ai spune? întrebă Gwyn.

Emerie se gândi.

- Ucigașa Dușmanilor sau ceva de genul ăsta. Aș alege un nume care intimidează.

- Nu e mai bun!

Nesta zâmbi la tachinările lor. Gwyn se uită la ea cu ochi verzi și strălucitori.

-Care este mai nepotrivit: Ucigașa Dușmanilor sau Maiestate Argintie?

-Maiestate Argintie, spuse Nesta, iar Emerie scoase un sunet triumfător.

Gwyn flutură o mână, huiduind.

- Tu cum i-ai zice? o întrebă din nou Cassian pe Nesta.
- De ce vrei să știi?
- Fă-mi pe plac!

Ea ridică o sprânceană, dar apoi spuse cu toată sinceritatea:

- Ucigașa!

Fruntea lui se descreți.

Nesta ridică din umeri.

- Nu știu. Este necesar să botezi o sabie?
- Spune-mi odată: dacă ar trebui să botezi o sabie, ce nume i-ai da?
- îi oferi una cadou la Solstițiul de Iarnă? întrebă Emerie. -Nu!

Nesta își ascunse zâmbetul. îi plăcea când toate trei se uneau împotriva lui, ca niște leoaice în jurul unei trup foarte musculos și atrăgător.

- Atunci de ce tot întrebi? rosti Gwyn.

Cassian se încruntă.

- De curiozitate.

Dar maxilarul lui se încordă. Nu era asta. Era altceva. De ce să vrea ca ea să boteze o sabie?

- înapoi la treabă! spuse el, bătând din palme. Pentru toată obrăznicia asta, o să rămâneți în poziția anterioară de două ori mai mult!

Emerie și Gwyn mormăiră, dar Nesta îl studie pe Cassian încă o clipă înainte să le urmeze.

Ea încă se gândea la asta când terminară după două ore, udă de transpirație și clătinându-se pe picioare. Emerie și Gwyn reluară conversația de mai devreme și se îndreptară spre bazinul cu apă.

Nesta le privi pe amândouă plecând și apoi se întoarse

spre Cassian.

- De ce m-ai tot bătut la cap cu numele pe care l-aș da unei săbii? El se uita tot la Gwyn și Emerie.
- Voiam doar să știu ce nume ai alege.
- Ăsta nu e un răspuns. De ce vrei să știi?

Masculul își încrucișă brațele și apoi și le relaxa pe lângă corp.

- îți amintești când am fost la fierar?
- Da! *El* îmi dă o sabie pentru Solstițiul de Iarnă?
- îți dă trei. Cele pe care le-ai atins.

Ea ridică o sprânceană.

El bătu pământul cu piciorul.

-Când ai lovit cu ciocanul lamele alea, le-ai impregnat - cele două săbii și pumnalul - cu puterea ta. Cu puterea Cazanului. Acum sunt săbii magice. Și nu mă refer la magie plăcută și frumoasă. Mă refer la magia măreață și veche care nu s-a mai văzut de foarte mult timp. Nu mai există arme magice. Niciuna. Ori s-au pierdut, ori au fost distruse, ori aruncate în mare. Dar tu tocmai ai Creat trei. Ai creat un nou Tezaur al Groazei. Ai putea crea și mai multe obiecte, dacă ai vrea.

Ea ridică mai mult sprâncenele, cu fiecare cuvânt absurd.

- Am Creat trei arme magice?
- Noi încă nu știm ce fel de magie au, dar, da.

Ea își înclină capul. Emerie și Gwyn se opriseră din a mai discuta la bazinul de apă, ca și când ar fi putut vedea sau simți schimbarea din Nesta. Și nu faptul că ea Crease armele acestea o afecta ca o lovitură.

-Cine sunt acești „noi“?

-Ce?

- Ai spus: „Noi încă nu știm ce fel de magie au". Cine sunt acești „noi“?
- Rhys, Feyre și ceilalți.
- Și de când știți voi asta?

El tresări când își dădu seama de greșeală.

- Eu... Nesta...
- *De când?*

Vocea ei deveni tăioasă ca sticla. Preotesele îi urmăreau, iar ei nu ii păsa.

Aparent, lui îi păsa.

- Nu putem vorbi aici despre asta.

-Tu încerci să mă convingi să-ți spun un nume în mijlocul antrenamentului!

Ea gesticulă spre ring.

Sângele îi bubuia în urechi, iar pe chipul lui Cassian se citi durerea.

-Nu m-am exprimat cum ar fi trebuit. Am tot discutat dacă să-ți spunem sau nu, dar am votat și rezultatul a fost în favoarea ta. Pentru că avem încredere în tine. Eu doar... nu am avut încă ocazia să deschid subiectul.

- Exista măcar posibilitatea să nu îmi *spui?* Ați stat împreună și m-ați judecat, iar apoi ați votat?

Ceva în pieptul ei se rupse aflând că fusese judecat fiecare lucru oribil care o privea.

- Asta... La naiba! Cassian se întinse spre ea, dar Nesta se retrase. Toată lumea se uita acum. Nesta, asta nu e...

- Cine a votat împotriva mea?

- Rhys și Amren.

Răspunsul o lovi ca un pumn. La Rhys se așteptase. Dar Amren, care o înțelesese întotdeauna mai mult decât ceilalți; Amren, care nu se temuse de ea; Amren, cu care se certase atât de rău... O mică parte din ea sperase că Amren nu avea să o urască pentru totdeauna.

Mintea i se liniști. Corpul i se calmă.

Cassian făcu ochii mari.

-Nesta....

- Sunt bine, spuse ea cu răceală. Nu-mi pasă!

Ea îl lăsă să vadă cum își întărea zidurile de oțel din minte. Apelă la tot ce știa despre liniștirea minții, pe care

o practicase cu Gwyn ca să devină calmă, concentrată, hotărâtă, inspirând pe nas și expirând pe gură.

Se dădu în spectacol rotindu-și umerii și apropiindu-se de Emerie și Gwyn, ale căror chipuri se încruntară de o îngrijorare pe care Nesta știa că nu o merita și despre care știa că într-o zi avea să dispară, când și ele și-ar fi dat seama cât de nemernică era. Când Amren le-ar fi zis ce ratată era sau ar fi auzit de la altcineva și ar fi încetat să-i mai fie prietene. Se întrebă dacă i-ar fi zis măcar în față sau dacă ar fi dispărut pur și simplu.

- Nesta! spuse Cassian din nou.

Dar ea părăsi ringul fără să se mai uite în urmă.

Emerie se întoarse imediat, coborând scările după ea.

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic, spuse Nesta, nerecunoscându-și vocea. Treburi regale.

- Ești bine? întrebă Gwyn, la un pas în urma lui Emerie.

Nu. Ea nu reușea să-și oprească vuietul din cap, ruptura din piept.

- Da, minți Nesta și nu se uită înapoi când ajunse pe palier și dispăru pe hol.

Odată ajunsă în camera ei, dădu drumul la apă în baie. Știa că avea să vină Cassian. Așadar, rămase lângă cadă, apa curgând din robinet, când el bătu la ușă. Așteptă până ce-l simți pe mascul plecând, renunțând la ea, așa cum făcuseră toți ceilalți, apoi închise robinetul.

- A plecat? întrebă ea Casa.

Ușa se deschise în semn de răspuns.

- Mulțumesc! zise, și păși pe holul gol.

Poate Casa îl ascundea, pentru că Nesta nu văzu nici urmă de Cassian și nici nu îi simți mirosul când se grăbi pe rândul scurt de scări de lângă camera ei. Pe hol. Chiar prin bolta dinspre scara lungă.

Doar atunci își eliberă furia. Doar atunci renunță la răceală și cedă furiei din inima ei.

Amren o considerase foarte nedemnă de încredere, îngrozitoare, știind că ar fi fost periculos să aibă un dar care ar fi putut schimba lumea. Amren vorbise cu ceilalți despre asta, iar ei *supuse- seră la vot.*

Ea coborî tot mai mult.

Treaptă cu treaptă.

De jur împrejur.

Nu numără treptele. Nu își simțea picioarele mișcându-se, ci doar vuietul sângelui și al minții și ruptura din capul pieptului, pe care nicio tehnică de liniștire a minții nu o putea calma sau înăbuși.

Pământul se apropia.

Nu putea *să gândească* din cauza furiei și a suferinței, ci doar să se miște.

Scara se încălzi, fiind mai departe de vântul rece de deasupra.

Amren renunțase complet la ea. Dezbaterea privind trimiterea ei aici fusese diferită - Nesta știa că o făcuseră din dorința de a o ajuta. Acum putea să recunoască asta.

Această dezbatere avusese loc din ură și frică de ea.

Acoperișul cu țiglă deveni clar. Picioarele îi tremurau. Ea nu le simțea.

Nu simți nimic în afară de furie, când scările se terminară brusc și se trezi în fața unei uși.

Aceasta se deschise înainte ca degetele ei să poată atinge mânerul. Lumina soarelui inundă casa scării, dezvăluind caldarâmul de dincolo de aceasta.

Cu furia unduindu-se ca o furtună în jurul ei, Nesta intră în sfârșit în Velaris.

CAPITOLUL *46*

Nu observă orașul din jurul ei, oamenii care ori îi zăreau chipul și păstrau distanța, ori pur și simplu își vedeau de treabă. Nu observă nuanțele strălucitoare de portocaliu, roșu și galben ale copacilor tomnatici, și nici albastrul scânteietor al râului Sidra, când traversă unul dintre nenumăratele poduri ce se întindeau peste apa șerpuitoare, îndreptându-se spre ținutul vestic.

Nesta cedă în fața furiei. Mai târziu, nu avea să-și mai aducă aminte de scările care duceau la etaj. Și nici de drumul până aici, înainte să lovească ușa de lemn cu palma. Aceasta se rupse sub mâna ei, încuietoarea spărgându-se ca sticla.

Amren și Varian erau în pat, femela minionă fiind goală în timp ce îl călărea pe Prințul din Adriata. Amândoi se opriră, Amren în- torcându-se spre ușă, Varian ridicându-se, un scut de apă apărând în jurul lor când Nesta intră în cameră și mormăi:

- *Tu!* Tu ai crezut că nici măcar nu ar trebui să mi se *spună* ce poate face puterea mea.

Amren se mișcă la fel de repede ca orice Mare Spiriduș, sărind de pe Varian, care apucă un cearșaf ca să se acopere cât ea îmbrăcă un halat de mătase. Zidul strălucitor de apă facea să pară că erau la fundul oceanului. Amren îi aruncă o privire lui Varian.

- Sparge-1!

El se supuse, coborând din pat și trăgându-și pantalonii peste picioarele musculoase.

- Ieși afară! îi strigă Nesta.

Dar prințul Regatului Verii o privi pe Amren, cu chipul încordat de îngrijorare. Ar fi rămas și ar fi murit apărând-o. Nesta pufni, amărăciunea învelindu-i limba. Cândva, Amren fusese acea persoană pentru ea - cea care știa că ar fi apărat-o într-o luptă, că ar fi vorbit în locul ei. Amren dădu din cap spre el, iar Varian îi aruncă Nestei o privire încruntată, în semn de avertisment, înainte să iasă grăbit din cameră.

Probabil ca să le spună celorlalți, dar Nestei nu îi păsa.

Amren spuse:

-Presupun că ticălosul ăla cu gura spartă ți-a zis mai mult decât trebuia.

- Ai votat împotriva mea, rosti ea, vocea ei rece ascunzând ruptura din piept.

- Nu ai făcut nimic ca să dovedești că ești în stare să te descurci cu o putere atât de mare, spuse Amren la fel de rece. Pe barcă, mi-ai spus asta când ai refuzat orice încercare de a o stăpâni. M-am oferit să te învăț mai mult, iar tu ai refuzat.

- Am refuzat pentru că ai ales-o pe sora mea.

Așa cum făcuse și Elain. Amren fusese prietena și aliata *ei* și, totuși, la sfârșit, faptul acesta nu contase deloc. O alesese pe Feyre.

-Nu am ales pe nimeni, fată răsfățată! izbucni Amren. Ți-am spus că Feyre a cerut să lucrăm din nou împreună, iar tu îi răstălmăcești cumva dorința, spunând că îi ții partea?

Nesta nu zise nimic.

- Multe luni le-am spus să te lase. Am refuzat să vorbesc despre tine cu ei. Apoi, în clipa în care mi-am dat seama că purtarea mea nu te ajută, că poate sora ta are

dreptate, *eu* te-am trădat?

Nesta tremură.

- Știi ce simt pentru Feyre.

- Da, biata Nesta, cu o soră mai mare care o iubește atât de mult, încât este dispusă să facă orice ca să o ajute.

Nesta blocă amintirea lui Tamlin în trupul de bestie; nu se mai gândi la cum își dorise să îl sfâșie. Până la urmă, nu era mai bună decât el.

- Feyre nu mă iubește.

Ea nu merita dragostea lui Feyre, cum nici Tamlin nu o merita. Amren râse.

- Faptul că tu crezi, asta nu dovedește doar că ești nedemnă de puterea ta? Niciun orb de bunăvoie nu poate fi de încredere. Ai fi un coșmar ambulant cu armele alea.

- Situația e alta acum.

Cuvintele răsunară a gol. Era alta? Era *ea* altfel de cum fusese vara asta, când se certase cu Amren pe barcă, iar dezamăgirea totală a lui Amren, provocată de eșecul ei de *a fi* ceva - orice - apăruse în sfârșit la suprafață?

Amren zâmbi, ca și când și ea ar fi știut asta.

- N-ai decât să te antrenezi cât de mult vrei, să te culci cu Cassian cât de des vrei, dar asta nu o să repare ce este distrus în tine, dacă nu începi să meditezi.

-Nu-mi ține lecții! *Tu...*

Ea arătă spre Amren, și ar fi putut jura că femela se dădu la o parte din calea ei. La fel cum făcuse Tamlin. De parcă și Amren și-ar fi amintit că ultima dată când Nesta arătase cu degetul spre un inamic, acesta sfârșise cu capul tăiat în mâinile ei. Un râs lipsit de bucurie izbunci din ea.

- Crezi că te-aș însemna cu o promisiune a morții?

- Aproape că ai făcut asta cu Tamlin alaltăieri.

Așadar, Cassian le povestise totul și despre asta.

- Dar am să-ți repet ce am spus pe barca aia: cred că

ai puteri pe care nu le înțelegi, respecți sau controlezi.

- Cum îndrăznești să presupui că știi ce este mai bine pentru mine?

Când Amren nu răspunse, Nesta zise furioasă:

- Erai *prietena* mea.

Amren își dezgoli dinții.

- Da? Nu cred că știi ce înseamnă cuvântul ăsta.

Pieptul o durea, ca și când acel pumn invizibil ar fi lovit-o din nou. Pașii se auziră dincolo de ușa distrusă, iar ea se pregăti să-l vadă pe Cassian dând buzna...

Dar era Feyre.

Hainele de zi cu zi erau stropite de vopsea și o pată albă îi împodobea obrazul cu pistrui. Probabil că Varian alergase aproape dezbrăcat pe străzi ca să ajungă la atelierul ei.

- încetează! spuse Feyre gâfâind.

Când se apropie, nu dădu de înțeles dacă observa sau îi păsa de așchiile și resturile de pe podea.

- Nesta, nu ar fi trebuit să afli așa, insistă Feyre.

- Cassian ți-a zis?

Se dusese la Feyre în loc să vină aici?

- Nu, dar măcar de atât îmi dau și eu seama. El nu a vrut să îți ascundă nimic.

- Nu cu Cassian am probleme. Nesta o fixă cu privirea pe Amren. Am avut încredere că mă susții.

- Am încetat să te susțin atunci când ai decis să te folosești de loialitatea mea ca de un scut împotriva tuturor.

Nesta mârâi, dar Feyre păși între ele cu mâinile ridicate.

- Conversația asta se termină acum. Nesta, întoarce-te la Casă! Amren, tu... Ea ezită, ca și când s-ar fi gândit dacă era înțelept să îi dea ordine lui Amren. Tu rămâi aici, încheie Feyre cu prudență.

Nesta râse încet.

- Tu ești Marea ei Doamnă. Nu trebuie să o mulțumești. Nu când acum are mai puțină putere decât oricare dintre voi.

Ochii lui Feyre se aprinseră.

- Amren este prietena mea și face parte din regatul ăsta de secole, îi ofer *respect.*

- Ea îți oferă respect? întrebă furioasă Nesta. *Partenerul* tău îți oferă respect?

Feyre înțepeni.

- Nu mai spune niciun cuvânt, Nesta Archeron! o avertiză Amren.

- Ce vrei să spui? întrebă Feyre.

însă Nestei nu îi păsa. Nu putea gândi în vuietul din mintea sa.

- Ți-a spus vreunul dintre ei ție, *respectata* lor Mare Doamnă, că bebelușul din pântecul tău o să te ucidă?

- Taci din gură! strigă Amren.

Dar ordinul ei fu o confirmare suficientă. Albindu-se la față, Feyre șopti din nou:

- Ce vrei să spui?

- Aripile, zise furioasă Nesta. Aripile băiatului illyrian o să se blocheze în corpul tău Fae în timpul travaliului și o să vă ucidă pe amândoi.

Liniștea se undui prin cameră, prin lume.

- Madja tocmai mi-a spus că travaliul o să fie riscant, zise Feyre în șoaptă. Dar Cioplitorul de Oase... Fiul pe care mi l-a arătat nu avea aripi. Vocea i se sparse. Mi-a arătat doar ce voiam să văd?

- Nu știu, răpunse Nesta. Dar știu că partenerul tău le-a ordonat tuturor să nu îți spună adevărul. Se întoarse spre Amren. Ați votat și pentru asta? Ați vorbit despre ea, ați judecat-o și ați considerat-o nedemnă să afle adevărul? Care a fost votul *tău,* Amren? Să o lași pe Feyre să moară

fără să știe? înainte ca Amren să-i poată răspunde, Nesta se întoarse din nou spre sora ei. Nu te-ai întrebat de ce prețiosul și perfectul Rhysand a fost un ticălos irascibil în ultimele săptămâni? Pentru că *știe* că ai să mori. Știe și, totuși, nu ți-a spus.

Feyre începu să tremure.

- Dacă mor... Privirea îi alunecă la unul dintre brațele ei tatuate, își ridică fruntea, cu ochii strălucitori de lacrimi când o întrebă pe Amren: Voi... știați cu toții despre asta?

Amren aruncă o privire încruntată spre Nesta, dar spuse:

- Nu am vrut să te alarmăm. Frica poate fi la fel de mortală ca orice amenințare fizică.

- Rhys știa? Lacrimile curseră pe obrajii lui Feyre, întinzând pata de vopsea de pe piele. Despre faptul că viețile noastre sunt în pericol?

își coborî privirea la ea însăși, la mâna tatuată care cuprindea pântecul.

Iar Nesta își dădu seama atunci că mama ei nu o iubise niciodată așa cum își iubea deja Feyre copilul care se dezvolta în ea.

Văzând lacrimile ce începuseră să curgă, frica de pe chipul pătat de vopsea al lui Feyre, ceva se frânse în Nesta - ceva frânse furia și vuietul.

Mersese prea departe. Ea... O, pe toți zeii!

- Fato, cred că este mai bine dacă vorbești cu Rhysand despre asta, zise Amren.

Nesta nu putea suporta durerea, frica și dragostea de pe chipul lui Feyre, în timp ce își mângâia pântecul.

Amren se încruntă la Nesta:

- Sper că acum ești mulțumită!

Nesta nu răspunse. Nu știa ce să spună sau ce să facă. Pur și simplu se întoarse și fugi din apartament.

✠

Cassian plecase la casa de lângă râu. Asta fusese cea de-a treia greșeală a zilei.

Prima o comisese când o întrebase stângaci ce nume ar fi dat unei săbii, făcând-o suspicioasă pe Nesta. Nu reușise să o mintă, deci îi spusese totul.

A doua greșeală fusese că o lăsase pe Nesta să se ascundă în camera ei și nu dăduse buzna ca să discute cu ea - că o lăsase să facă baie, crezând că asta avea să o calmeze. El făcuse la fel, iar când ieșise, îi urmărise mirosul spre etajul cu scările exterioare, unde ușa era deschisă.

Nu știa dacă se calmase sau se enervase, deci coborâse și el scările. Toate cele zece mii, adulmecându-i mirosul proaspăt și furios.

Ea ajunsese până jos. Ușa fusese lăsată deschisă.

Masculul se ridicase în zbor, știind că i-ar fi fost greu să îi urmărească mirosul în orașul aglomerat și sperând să o repereze din aer. Presupunea că Amren lucra la casa de lângă râu, deci acolo urma să se ducă.

Doar că Amren nu era acolo. Și nici Nesta.

El ajunsese în biroul lui Rhys când primi vestea. Nu de la un mesager, ci de la Feyre - transmisă telepatic partenerului ei.

Rhys era la biroul lui, cu chipul încordat, cât vorbi în liniște cu ea. Cassian văzu expresia, își dădu seama cu cine discuta el și tăcu. Nu era nici aici, ceea ce însemna că probabil era la apartamentul lui Amren, iar dacă Feyre îl punea la curent...

Cassian se întoarse spre ușă, știind că putea ajunge acolo într-un zbor de două minute, rugându-se să fie destul de rapid...

- Cassian.

Vocea lui Rhys era un lucru de coșmar, ca întunericul dintre stele.

Cassian înțepeni auzind glasul pe care îl auzea atât de rar, și niciodată în direcția lui.

- Ce s-a întâmplat?

Chipul lui Rhys era complet calm. Dar moartea - neagră, moartea furioasă - se zărea în ochii lui în care nu mai rămăsese nicio stea și niciun licăr violet.

- Nesta a considerat că trebuie să îi spună lui Feyre despre pericolul în care se află ea și bebelușul, spuse Rhys cu glasul acela ca din iad.

Inima lui Cassian începu să bată cu putere, chiar dacă se frânse.

Rhys se uită în ochii lui, iar Cassian nu putu decât să îl înfrunte când fratele lui, Marele lui Lord zise:

-Scoate-o pe Nesta din orașul ăsta! Acum! Puterea lui Rhys vui prin cameră ca o furtună. înainte să o ucid.

C/PIT0LUL47

Cassian o găsi pe Nesta alergând pe o stradă lăturalnică, tocmai ca și când ar fi bănuit că Rhysand urma să înceapă o vânătoare pe care doar sângele ei vărsat o putea opri. Dar el știa că Nesta fugea doar de ceea ce făcuse; că fugea de ea. Fugea spre una dintre tavernele care îi plăceau atât de mult.

Cassian nu îi dădu Nestei șansa să îl vadă când coborî pe alee, o înșfăcă de talie și de sub genunchi și se ridică spre cer.

Ea nu i se opuse, nu spuse un cuvânt, ci pur și simplu rămase în brațele lui, cu fața rece pe pieptul masculului.

Cassian zbură spre Casa Vântului, ca să îl găsească pe Azriel acolo, stând pe loc, cu un pachet greu în mână. Dacă fusese un avertisment separat din prtea lui Rhys, sau dacă șopteau umbrele lui Az, el nu știa.

Cassian luă pachetul, îl cântări într-o mână și mormăi la greutatea acestuia cât continuă să o țină pe Nesta. Az nu spuse nimic în momentul în care Cassian trecu mai departe, spre cerul de toamnă.

Și nu îndrăzni să se uite înapoi la orașul de sub el.

ᒪXᒧ
TT

Nu era niciun sunet în mintea și trupul ei. Știa că o

ținea în brațe Cassian, că zburau de ore în șir, și nu îi păsa.

Făcuse ceva de neiertat.

Merita ca Rhysand să o transforme în sânge și nimic altceva. își dorea să nu fi venit Cassian ca să o salveze.

Ei zburară în munți până ce soarele apuse în urma lor. Când aterizară, împrejurimile erau învăluite în întuneric. Cassian se strâmbă când coborî, ca și când l-ar fi durut tot corpul, și aruncă la picioarele lui pachetul dat de Azriel.

- în seara asta rămânem aici, spuse el încet și cu răceală.

Ea nu voia să vorbească. Era hotărâtă să nu mai scoată un cuvânt tot restul vieții.

-Am să fac un foc, continuă Cassian, fără urmă de blândețe pe chip.

Nesta nu putea suporta asta. Așa că se întoarse, studiind mica zonă în care aterizase - o bucată întinsă de pământ uscat de sub o stâncă neagră.

în liniște, se îndreptă spre cea mai îndepărtată parte a stâncii. în liniște, se așeză pe pământul tare și prăfuit, folosindu-și un braț drept pernă, și se ghemui spre zidul de piatră.

închise ochii și își impuse să ignore pocnetele lemnului mistuit de foc; își impuse să se contopească cu pământul, cu muntele și să dispară pentru totdeauna.

11, T*

„Cassian!“

Vocea lui Feyre umplu mintea lui Cassian, distrăgându-1 de la privitul stelelor apărute peste priveliștea întinsă. El o adusese în zbor pe Nesta în Munții Adormiți, lanțul muntos ce separa Illyria de Velaris. Aveau piscuri mai mici, încă ferite de iarnă, cu

destule râuri și vânat.

„Cassian!“

„Am uitat că poți vorbi telepatic.“

Se auzi râsul ei.

„Nu pot să mă hotărăsc dacă ar trebui să fiu sau nu insultată. Poate că ar trebui să folosesc mai des darurile daemati. Ești bine?“ îl întrebă ea după o mică pauză.

„Eu ar trebui să te întreb asta.“

„Rhysand a exagerat. A exagerat foarte mult.“

Cassian scutură din cap, deși Feyre nu putea să-l vadă.

„îmi pare rău că a trebuit să afli.“

„Mie nu. Sunt supărată pe voi toți. înțeleg de ce nu mi-ați spus, dar sunt supărată.“

„Ei, bine, noi suntem supărați pe Nesta.“

„Ea a avut curajul să îmi spună adevărul.“

„Ți-a spus adevărul ca să te rănească.“

„Probabil. Dar a fost singura care a spus ceva.“

Cassian oftă pe nas.

„Ea... El se gândi mai bine. Cred că a văzut paralela dintre situațiile voastre și, în felul ei, a decis să vă răzbune pe amândouă.“

„Asta cred și eu. Rhys nu este de acord.“

„Aș fi vrut să afli altfel.“

„Ei, bine, nu am facut-o. Dar vom înfrunta împreună situația. Cu toții.“

„Cum poți fi atât de calmă în privința asta?“

„Frica și panica sunt alternativa. Nu am să-mi las fiul să simtă așa ceva. Am să lupt pentru el, pentru noi, până nu am să mai pot să o fac.“

Cassian simți un nod în gât.

„O să luptăm și noi pentru tine.“

„Știu. Feyre se opri din nou. Rhys nu avea niciun drept să te alunge din oraș sau să o amenințe pe Nesta. Și-a dat seama de asta și s-a scuzat. Vreau să vă întoarceți acasă.

Amândoi. Unde ați plecat?“

„în sălbăticie. Cassian se uită peste umăr, spre locul unde Nesta dormea de câteva ore, ghemuită lângă zidul de piatră. Cred că rămânem aici câteva zile. O să mergem în excursie.“

„Nesta nu a fost niciodată în excursie. îți garantez că nu o să-i placă.“

„Atunci spune-i lui Rhys că asta e pedeapsa ei.“

Pentru că Rhys, în ciuda scuzelor pentru amenințări, avea să mai fie furios.

„Spune-i că eu și Nesta mergem în excursie, iar ei nu o să îi placă, dar o să vină acasă când hotărăște că este pregătită.“

Feyre tăcu un minut lung.

„Zice că știe că ar trebui să spună că nu este necesar, dar să îți transmit că, în secret, este încântat.“

„Bun! Și eu mă bucur în secret să aflu asta.“

Feyre râse, iar sunetul era dovada faptului că, în ciuda suferinței și a fricii aduse de noua veste, se adapta într-adevăr la situație și că nu intenționa să renunțe la luptă și să plângă. El nu știa de ce se așteptase la mai puțin de la ea.

„Te rog, ai grijă de ea, Cassian! Și de tine!“, zise Feyre.

Cassian se uită la femela care dormea aproape ascunsă în umbra stâncii.

„Așa am să fac.“

CAPITOLUL <8

- Ridică-te!

Nesta se încorda, deschizând un ochi în lumina orbitoare a răsăritului. Cassian stătea deasupra ei, ținând într-o mână o farfurie cu ce păreau a fi ciuperci și pâine prăjită. Tot corpul o durea de la rigiditatea pământului și răcoarea nopții. Abia dacă reușise să doarmă puțin, în mare parte a timpului stând întinsă acolo, uitându-se la rocă, impunându-și să ignore sunetele focului și dorindu-și să dispară în neant.

Ea se ridică în șezut, iar el îi dădu farfuria.

- Mănâncă! Ne așteaptă o zi lungă.

Nesta îi privi chipul cu ochi grei și plini de durere.

Nu văzu nici urmă de blândețe. Nicio schimbare sau lumină. Doar un războinic rece ca piatra.

- O să mergem pe jos de la răsărit până la apus și o să ne oprim doar de două ori pe parcursul zilei, spuse Cassian. Deci mănâncă.

Nu conta dacă mânca, dormea sau se plimba. Nimic din toate astea.

Dar Nesta se forță să mănânce ce pregătise el, fără să scoată un cuvânt cât Cassian stinse focul pe care îl făcuse, concentrându-se la orice în afară de pârâitul bușteni lor. Masculul împachetă repede câteva ustensile de gătit, împreună cu restul mâncării, în sacul de pânză.

El îl ridică, mușchii antebrațului încordându-se din cauza greutății, și merse spre ea înainte să i-1 lase între picioare.

- Nu pot să car în spate un sac atât de mare, din cauza aripilor. Așadar, ai să-l cari tu.

Oare Azriel știuse asta? După licărul rece și amuzat din ochii lui Cassian, ea credea că da.

Nesta își termină mâncarea și, neavând cu ce să își spele farfuria, o băgă în sac.

- Poți spăla vasele când ajungem la râul Gerthys, la prânz, zise el. Facem șase ore de aici.

Ei nu îi păsa. Să o bage in pământ, să o facă să meargă și să se poarte ca o servitoare. Nu avea să rezolve nimic.

Nu avea să o întremeze pe ea.

Nesta se ridică în picioare, încheieturile pocnindu-i și simțin- du-și trupul rigid. Nu se obosi să își reîmpletească părul.

-îți poți face nevoile după colț. El dădu din cap spre ușoara curbă din fața piscului. Nu este nimeni aici.

Ea făcu așa cum zisese Cassian. Când se întoarse, masculul doar dădu din cap spre sac.

- Ridică-1!

Nesta mormăi când îl apucă. Sigur avea cel puțin un sfert din greutatea ei. Spatele mai că i se îndoi în clipa în care-1 ridică pe umeri, dar reuși să o facă, mișcându-1 ca să îl ajusteze. Se jucă puțin cu cataramele și curelele până și-l fixă pe spate, greutatea fiind echilibrată pe piept și pe șolduri.

Aparent, Cassian hotărî că ea se descurca bine cu asta.

- Să mergem!

T

Nesta îl lăsă să meargă în față, iar după zece minute

începu să respire sacadat și picioarele începură să o doară când Cassian urcă panta dealului, traversând versantul muntelui. Nu vorbi cu ea, iar Nesta nu vorbi cu el.

Ziua era senină, așa cum și-ar fi dorit orice călător, munții din jurul lor fiind de un verde deschis și râurile albastre atât de limpezi, încât chiar și de la mare înălțime puteai vedea pietrele albe din albia lor.

Nesta se încredință durerii corpului, gâfâitului - tăios ca sticla - și vuietului gândurilor.

Soarele se înălță, facând-o să transpire pe frunte și pe gât. Părul i se îmbibă de transpirație. Merse mai departe, urmându-1 pe Cassian mai sus pe pisc. El ajunse la un afloriment, se uită peste umăr și se asigură că ea era în urmă, apoi dispăru - probabil coborând.

Ea ajunse la afloriment și privi cât de jos era.

Cassian îi menționase că urmau să se oprească lângă un râu. Ei, bine, la mare distanță dedesubt și înainte era un râu lat, aproape ascuns între copaci. Nu părea că era nevoie de câteva ore să ajungă acolo și totuși... Cassian traversa muntele în loc să coboare direct. Nimeni nu ar fi putut să coboare direct fără să se prăbușească.

Curând, alți mușchi începură să protesteze la coborâre. Era mai rău decât la urcare, își dădu ea seama - acum i se părea că sacul era hotărât să o încline înainte și să o arunce în valea râului.

Cassian nu se deranjă să pășească cu grijă prin iarbă și pe lângă pietrele mici, așa cum făcea ea. Măcar el se baza pe aripi. La înălțimea asta, norii pluteau ca niște supraveghetori plictisiți, niciunul destul de milos să ofere puțină umbră.

Nestei îi tremurau picioarele, dar continuă să meargă. Apucă astfel curelele sacului de unde i se sprijineau pe

piept și își folosi brațele ca să îl contrabalanseze. îl urmă pe Cassian, coborând muntele pas cu pas, oră după oră.

Merse punând un picior în fața celuilalt și fără să spună nimic.

Se opriră la râu pentru prânz. Dacă brânza tare și pâinea puteau fi considerate prânz.

Pe Nesta o interesa doar că îi umpleau stomacul dureros. îi păsa doar că râul din fața lor era limpede și curat, iar ea era deshidratată. Se prăbuși pe malul verde, îngenunchind ca să își afunde fața în apă. Icnind din cauza apei reci ca gheața, se ridică și o duse la gură în palmele făcute căuș de nenumărate ori, înghițind încontinuu.

Se retrase de lângă râu ca să se întindă pe o parte, încă respirând sacadat.

- Ai treizeci de minute, spuse Cassian din locul în care stătea în iarba înaltă ce se legăna, bând din gamelă. Folosește-le cum vrei.

Ea nu spuse nimic. Până și datul din cap i se părea prea mult.

El desfăcu sacul și-i aruncă o gamelă.

- Umple-o! Dacă leșini, ai putea să cazi de pe munte și să-ți rupi toate oasele din corp.

Ea nu se uită la el. Nu îi permise să vadă cuvântul din ochii ei: „Bun!“

Totuși, Cassian înțepeni. Următoarele lui cuvinte fură mai blânde - iar Nesta le disprețui și pe acestea.

- Odihnește-te un pic!

T

Cassian știa că Nesta se ura deseori.

Dar nu știuse niciodată că se ura suficient încât să vrea să… nu mai existe.

îi văzuse expresia când o avertizase că s-ar fi putut prăbuși. Și știa că întoarcerea în Velaris nu ar fi salvat-o de acea expresie. Nici el nu o putea salva de acea expresie.

Doar Nesta se putea salva de acel sentiment.

El îi permise să se odihnească treizeci de minute, așa cum promisese, și poate încă era puțin supărat pe ea, pentru că nu zise decât „Să mergem!“ înainte să pornească din nou.

Ea îl urmă în liniștea apăsătoare, la fel de tăcută ca un cal de povară.

El cunoștea destul de bine munții aceștia, zburând deasupra lor timp de secole: aici locuiau ciobanii, de obicei spiriduși de rând, care preferau izolarea oferită de pădurea verde și pietrele negre-ma- ronii, și nu zonele mai populate.

Piscurile nu erau la fel de abrupte ca acelea din Illyria, dar aveau o prezență pe care nu și-o putea explica. Mor îi spusese cândva, cu mult timp în urmă, că aceste ținuturi fuseseră folosite pentru vindecare. Că, pentru a-și reveni, cei răniți fizic și spiritual se aventuraseră spre aceste dealuri și către lacul până la care mai aveau de mers două zile și jumătate.

Poate de aceea venise. Vreun instinct îi amintise de vindecare, simțise inima acestui ținut adormit și hotărâse să o aducă pe Nesta aici.

Kilometru după kilometru, tăcerea ei îl urmă ca o umbră, iar Cassian se întrebă dacă avea să fie suficient.

CAPITOLUL 49

Erau la jumătatea muntelui care, de la distanță, păruse a fi doar un deal când Cassian spuse din față:

- Rămânem aici peste noapte.

El se oprise într-un loc a cărui priveliște dădea către versant, cel mai apropiat pisc fiind la o distanță atât de mică, încât ea l-ar fi putut lovi cu o piatră, separat doar de alt râu ce șerpuia mult dedesubt. Pământul era galben, prăfuit și în mare parte plat.

Nesta nu spuse o vorbă când urcă cu greu spre pământul plat, picioarele cedându-i în sfârșit, și se întinse în praf.

Acesta îi murdări obrazul, dar ei nu îi păsa, pentru că gâfâia, corpul tremurându-i. Nu intenționa să se miște până la răsărit. Nici măcar ca să își facă nevoile. Ar fi preferat să se scape pe ea decât să mai miște un mușchi.

- Dă-ți jos sacul înainte să leșini, ca măcar să îmi pot găti cina, i se adresă Cassian din cealaltă parte a micului povârniș.

Cuvintele lui erau reci și distante. Abia dacă-i spusese vreo vorbă toată ziua.

O merita - merita și lucruri mai rele.

Gândul o făcuse să își desprindă curelele de pe șolduri și piept. Sacul căzu cu un zgomot surd pe pământ, iar ea

se răsuci ca să îl împingă spre el cu un picior tremurând. Dar se forță să se retragă, până se rezemă de un mic bolovan.

El luă sacul doar cu un mormăit, ca și când Nesta nu ar fi transpirat și tremurat sub greutatea acestuia toată ziua. Apoi plecă în tufa din apropiere, iarba fiind înaltă până la genunchi și frunzele foșnind.

Vântul șuieră, suflând printre piscuri. Umbrele se furișau lent peste pantele abrupte, soarele aurind vârfurile, răcoarea făcându-se simțită cu fiecare centimetru cedat întunericului.

Râul vuia pe panta muntelui, o curgere constantă pe care o auzise toată ziua cât se plimbaseră, multele pâraie abia fiind vizibile de acolo. Chiar și aici, în lumina tot mai slabă, culorile râului se schimbau din cenușiu, în turcoaz și verde, în timp ce șerpuia printre piscuri, de-a lungul văii.

Totul era foarte liniștit, însă cumva atent, ca și când ar fi fost înconjurată de ceva vechi și aproape adormit. Ca și când fiecare pisc ar fi avut propriile toane și preferințe, precum norii ce zăboveau sau îi evitau, ori copacii de pe versanți sau lipsa lor. Formele lor erau atât de ciudate și de lungi, încât părea că niște monștri se așezaseră lângă râuri și trăseseră o pătură șifonată peste ei, adormind pentru totdeauna.

Gândul la somn probabil că o ademenise, pentru că lumea se întunecă de îndată, în afară de stele și luna aproape plină, atât de strălucitoare, încât nu fusese nevoie să facă un foc, deși i-ar fi prins bine căldura. Cassian stătea întins la câțiva pași distanță, cu spatele la ea, lumina lunii poleindu-i aripile.

El îi lăsase o farfurie de mâncare - pâine și brânză tare și un fel de carne uscată. Totuși, nu se atinse de bucate, ignorând chiorăitul stomacului.

Nesta doar își mișcă gâtul rigid, înfășurându-se cu o

pătură și întinzându-se pe pământ. își puse din nou un braț sub cap și închise ochii în frig.

în următoarele două zile, se uită la ceafa lui Cassian.

în următoarele două zile, ea nu vorbi.

Toate pietrele și pietricelele parcă ar fi căutat să o împiedice, să îi răsucească glezna sau să îi intre în cizme.

A doua zi, aproape de amiază, norii pluteau chiar deasupra piscurilor purtați de un vânt rapid, când începu să o doară capul. Lumina soarelui devenea prea strălucitoare; transpirația o ustura.

în ciuda faptului că se plimbaseră câteva zile, merseseră doar pe câteva piscuri. Munții peste care zburase Cassian erau nesfârșiți la pas. Ea nu întrebă cum alegea el calea corectă. Nu întrebă nici încotro se îndreptau, ci îl urmă pur și simplu, cu privirea fixată în spatele lui.

Imaginea se înceţoșă când capul și tot corpul i se clătinară puțin.

Nesta încercă să înghită și văzu că avea gâtul atât de uscat, încât i se lipise limba de cerul gurii. O dezlipi. Apă - când băuse ultima dată apă? Gamela ei era deasupra sacului, dar ca să se oprească și să o scoată... Nu avea chef să deschidă curelele ca să ia sacul, atră- gându-i cumva atenția că avea nevoie de o pauză.

Seara trecută fusese la fel cu și cea dinainte: ajunseseră în tabără, se prăbușise și abia reușise să își scoată sacul înainte să adoarmă. Se trezise mai târziu și găsise o farfurie cu mâncare rece lângă ea, acoperită cu o pânză subțire. Mâncase cât dormise el, apoi închisese din nou ochii.

Doar extenuarea putea aduce uitarea după care tânjea Nesta. De fiecare dată când se opreau în timpul zilei, era

atât de obosită, încât cădea în genunchi și arunca sacul. Și, cât făceau pauză, era atât de obosită, că nu se putea gândi la cât de mult se distrusese, la cât de distrusă fusese întotdeauna în sinea ei. Niciun antrenament, nici informațiile despre Valkyrie și tehnica lor de liniștire a minții nu îi erau de folos. Nimic nu o ajuta.

Așa că apa putea să mai aștepte pentru că, dacă s-ar fi oprit, ar fi însemnat să le permită gândurilor să dea năvală, chiar dacă o urmăreau ca niște umbre de plumb, mai grele decât sacul.

Glezna i se răsuci pe o piatră instabilă, iar ea scrâșni din dinți de durere, dar continuă. Cassian nu se împiedicase nici măcar o dată. Știa, pentru că îl urmărise toată ziua. Dar el se împiedică acum. Nesta se avântă înainte, dar...

Nu. Ea era cea care cădea.

Cassian era la jumătatea albiei secate a râului, când pietrele scâr- țâiră și pocniră în spatele lui.

Se întoarse ca să o vadă pe Nesta cu fața în jos. Nemișcată.

El înjură, grăbindu-se pe poteca de piatră și se lăsă în genunchi în fața ei. Pietrele ascuțite îi intrară în picioare prin pantaloni, dar nu îi păsa. O întoarse, inima lui bătând cu putere.

Ea leșinase. Ușurarea lui fu un lucru primitiv, liniștitor, dar...

Nu mai întorsese capul de câteva ore ca să o vadă. O peliculă albă îi acoperea buzele; pielea îi era roșie și transpirată. El întinse mâna spre gamela de la centură, desfacând capacul și îi trase capul în poală.

- Bea! îi ordonă Cassian, deschizându-i gura și auzindu-și pulsul în urechi.

Nesta se agită, dar nu se împotrivi când îi turnă puțină

apă pe gât, suficientă cât să o facă să deschidă ochii. Erau sticloși.

- Când ai băut apă ultima dată? întrebă Cassian.

Privirea ei se limpezi. Era prima dată când se uita cu adevărat la el în ultimele trei zile. Dar ea pur și simplu luă gamela și bău cu nesaț, golind-o.

Când termină, gemu, împingându-se din poala lui, dar încli- nându-se doar pe o parte.

- Ar fi trebuit să bei apă toată ziua! izbucni el.

Nesta se uită la pietrele din jurul lor.

Masculul nu putea suporta acea expresie - goliciunea și indiferența, ca și când ei nu i-ar mai fi păsat dacă trăia sau murea în sălbăticie.

Stomacul i se strânse. Instinctul îi strigă să o îmbrățișeze, să o liniștească, dar altă voce, o voce veche și înțeleaptă, îi șoptea să continue. încă un munte, spunea acea voce. Doar încă un munte.

El avea încredere în acea voce.

- Rămânem aici peste noapte.

Nesta nu încercă să se ridice, iar Cassian căută un teren mai plat. Acolo - la șase metri distanță de albia râului și spre stânga. Era destul de neted.

- Haide! o rugă el. Mai fă câțiva pași și ai să poți să dormi.

Nesta nu se mișcă. Parcă nu putea să se miște.

El își spuse că era din cauză că leșinase și nu era sigură pe picioare, dar se întoarse la ea. Se aplecă și o luă în brațe, cu tot cu sac.

Ea nu spuse nimic. Absolut nimic.

Dar el știa că urma acea furtună. Știa că Nesta avea să vorbească din nou, iar atunci ar fi fost bine să fie pregătit să-i facă față.

TT

Nesta găsi o altă farfurie ce o aștepta când se trezi în întuneric. Luna plină își arătase chipul atât de strălucitor, încât munții, râurile și valea erau suficient de luminate ca până și frunzele copacilor de la mare distanță să fie vizibile. Ea nu mai văzuse o asemenea priveliște. Părea un ținut secret și adormit pe care timpul îl uitase.

Ea era nimic în fața priveliștii, a acestor munți. Era la fel de nesemnificativă ca oricare dintre pietrele ce încă-i zdrăngăneau în cizmă. Era o ușurare binecuvântată să fie nimeni și nimic.

Nu își amintea când adormise, dar se crăpă de ziuă, iar ei porniră din nou. Se îndreptau spre nord, îi spuse el și, într-un moment rar de politețe, îi arătă că partea cu mușchi a copacilor era mereu îndreptată într-acolo, ajutându-1 să nu se rătăcească.

La prânz, îi zise că în seara aceea trebuiau să ajungă la un lac și că urmau să rămână acolo o zi sau două.

Ea abia îl auzi. Puse un pas înaintea celuilalt, kilometru după kilometru, urcând și coborând. Munții o supravegheau și râul îi cânta, ca și când ar fi ghidat-o spre acel lac.

Indiferent cât s-ar fi băgat în pământ, nu ar fi devenit bună. Știa asta. Se întrebă dacă și Cassian știa. Se întrebă dacă el credea că era inutil să o aducă aici.

Sau poate că era ca într-una dintre vechile povești pe care le auzise când era mică: el era vânătorul unei regine rele și o conducea în sălbăticie înainte să ii scoată inima.

Ea își dorea să o facă. își dorea să fie cineva care să-i scoată chestia nenorocită din piept. își dorea să fie cineva care să înăbușe vocea care șoptea toate lucrurile oribile pe care le făcuse, fiecare gând îngrozitor pe care îl avusese, fiecare persoană pe care o dezamăgise.

Nesta se născuse rea. Se născuse cu gheare și colți, și nu reușise niciodată să nu le folosească, nu reușise să calmeze partea din ea care striga la trădare, care putea urî și iubi mai violent decât ar fi înțeles vreodată cineva. Elain fusese singura care probabil înțelesese asta, dar acum sora ei o ura.

Nu știa cum să îndrepte lucrurile. Cum să nu mai fie așa.

Nu-și amintea vreun moment în care să nu fi fost furioasă. Poate înainte să fi murit mama ei, dar, chiar și atunci, mama fusese aspră și îl disprețuise pe tatăl lor, iar disprețul mamei devenise al ei.

Nu își putea calma acea furie necruțătoare. Nu se putea abține să nu izbucnească înainte să poată fi rănită.

Nu era mai bună decât un câine turbat. Fusese un câine turbat cu Amren și Feyre. O bestie, exact ca Tamlin. Nici măcar nu îi păsa că reușise în sfârșit să coboare scările Casei - conta asta, când era mânată de furie?

Conta ea sau merita să fie luată în seamă?

Asta era întrebarea ce prăbușea totul în sinea ei.

Nesta urcă dealul pe care urcase mai înainte Cassian și văzu lacul uriaș de culoarea turcoazului ce se întindea în fața lor. Era puțin ascuns între două piscuri, ca și când o pereche de mâini verzi s-ar fi făcut căuș ca să țină apa în ele. Pietre gri îi conturau malurile.

Nesta nu văzu lacul, pietrele sau lumina soarelui și verdeața.

Vederea i se încețoșă, iar ochii o usturau de parcă i-ar fi fost tăiați - despicați ca să permită trecerea lacrimilor.

Ea ajunse la pietre înainte să cadă în genunchi, atât de tare, încât piatra îi intră în oase. Merita să fie luată în seamă?

Știa răspunsul. îl știuse dintotdeauna.

Cassian se întoarse spre ea, dar Nesta nu îl văzu nici pe el, și nici nu îi auzi cuvintele.

își cuprinse fața cu mâinile și plânse.

CAPITOLUL SO

Odată ce sunetele sacadate năvăliră din ea, Nesta își dădu seama că nu se putea opri.

îngenunche pe malul lacului de munte și se dezlănțui total.

Permise tuturor gândurilor oribile să o atingă, să o străbată. Văzu chipul palid și distrus al lui Feyre, când îi dezvăluise adevărul, când se lăsase condusă de furie și suferință.

Nu putea scăpa niciodată de vinovăție. Nu avea niciun sens să încerce. Plânse în întunericul propriilor mâini.

Apoi pietrele țăcăniră și o prezență fermă și caldă apăru lângă ea. El nu o atinse, dar vocea lui fu aproape când spuse:

- Sunt aici.

Ea plânse mai tare auzindu-1. Nu se putea opri. Era de parcă s-ar fi spart un dig și ar fi meritat ca apa să o străbată.

-Nesta!

El îi atinse umărul cu mâna.

Nesta nu putea suporta acea atingere. Blândețea.

- Te rog! spuse ea.

Erau primele cuvinte pe care le rostea în cinci zile.

El se opri.

- Ce mă rogi?

Ea se feri de Cassian.

-Nu mă atinge! Nu... Nu fi bun cu mine.

Cuvintele erau un suspin.

- De ce?

Motivele se adunară, luptând să iasă afară, să se exprime, iar ea le lăsă să decidă. Le lăsă să o străbată când șopti:

- L-am lăsat să moară.

El tăcu.

Prin mâinile de pe față, ea continuă să șoptească.

- A venit să mă salveze și a luptat pentru mine, iar eu l-am lăsat să moară cu ura din inima mea. Ura pentru el. A murit pentru că nu am oprit-o. Vocea i se sparse, iar ea plânse mai tare. Și am fost îngrozitoare cu el, până la sfârșit. Am fost îngrozitoare cu el toată viața - și totuși el m-a iubit cumva. Nu o meritam, dar a facut-o. Iar eu l-am lăsat să moară.

Se aplecă peste genunchi, vorbind în palme:

- Nu pot să anulez asta. Nu pot remedia situația. Nu pot să-l aduc la viață și nu pot să retrag ce i-am spus lui Feyre, nu pot remedia ni- ciunul dintre lucrurile oribile pe care le-am făcut. Nu *mă* pot repara.

Ea suspină atât de tare, încât crezu că trupul avea să-i cedeze din cauza asta. Voia ca trupul să i se destrame ca un ou crăpat; își dorea ca rămășițele sufletului ei să plutească pe vântul muntelui.

- Nu pot să suport, șopti ea.

- Nu este vina ta, zise Cassian încet.

Ea scutură din cap, cu fața încă în mâini, ca și când ar fi ferit-o de el, dar masculul spuse:

- Moartea tatălui tău nu este vina ta. Am fost acolo, Nesta. Și eu am căutat o cale de scăpare. Și nu s-a putut face nimic.

-Mi-aș fi putut folosi puterea, aș fi putut *încerca...*

-Nesta...

Numele ei se auzi ca un oftat - ca și când el ar fi fost îndurerat. Apoi, brațele lui o cuprinseră, trăgând-o în poala lui. Ea nu se opuse când masculul o strânse la piept. în forța și căldura lui.

- Aș fi putut găsi o cale. Ar fi trebuit să găsesc o cale.

Mâna lui începu să îi mângâie părul.

Nesta tremura din toate încheieturile.

- Moartea tatălui meu este... este motivul pentru care nu suport focul.

Mâna i se opri, după care își reluă mișcarea.

- De ce?

- Bușteniі... Ea tremură. *Părăie.* Parcă s-ar rupe niște oase.

- Ca gâtul tatălui tău.

- Da, șopti ea. Asta aud. Nu știu cum *nu* i-aș putea auzi gâtul ru- pându-se când sunt în apropierea focului. Este... o *tortură.*

El continuă să o mângâie pe cap.

Cuvintele i se rostogoliră de pe limbă în valuri.

- Ar fi trebuit să găsesc o cale să ne salvăm înainte de asta. Să le salvez pe Elain și pe Feyre când eram săraci. Dar eram foarte furioasă și voiam ca el să încerce să lupte pentru noi, dar nu a facut-o, iar eu ne-aș fi lăsat să murim de foame ca să demonstrez cât de nenorocit era. Asta m-a consumat atât de mult, încât... am lăsat-o pe Feyre să intre în pădure și mi-am spus că nu îmi pasă, că este aproape sălbatică și nu contează și totuși... Ea scoase un suspin. închid ochii și o văd în ziua în care a plecat la vânătoare pentru prima dată. O văd pe Elain intrând în Cazan. O văd luată de el în timpul războiului. îl văd pe tatăl meu mort. Iar acum am să văd chipul lui Feyre când i-am spus că bebelușul o va ucide.

Tremură încontinuu, lacrimile arzându-i obrajii.

Cassian continuă să îi mângâie părul și spatele cât o ținu în brațe lângă lac.

-Urăsc situația, spuse ea. Fiecare parte din mine care.../ace lucrurile astea. Și totuși nu mă pot opri. Nu pot să cobor bariera, pentru că dacă fac asta... Nu suport să mă gândesc la asta. Nu suport să aud sau să văd totul

la nesfârșit. Nu aud decât cum i se rupe gâtul. Ultimele cuvinte pe care mi le-a spus. Că mă iubește. Nu am meritat dragostea aia, zise în șoaptă. Nu merit *nimic.*

Cassian o apucă mai strâns, mâinile ei căzându-i pe lângă trup când își lipi fața de jacheta lui și plânse pe pieptul său.

- Pot să-ți povestesc mai multe despre mama mea și cum moartea ei aproape că m-a distrus, rosti el după o clipă. Pot să-ți povestesc în detaliu ce am făcut după aceea și ce m-a costat și despre cei zece ani necesari ca să accept asta. îți pot spune câte zile și nopți am suferit în cei patruzeci și nouă de ani în care Amarantha l-a ținut prizonier pe Rhys, distrus de vinovăția că nu eram acolo ca să îl ajut, că nu îl puteam salva. îți pot spune cum încă mă uit la el și știu că nu sunt vrednic de el, că l-am dezamăgit când avea nevoie de mine - faptul ăla mă trezește din somn câteodată. îți pot spune că am ucis atât de mulți oameni, încât le-am pierdut șirul, dar îmi amintesc o mare parte dintre chipurile lor. îți pot spune cum îi aud pe Eris și Devlon și pe ceilalți vorbind și, în sinea mea, încă mai cred că sunt un bastard inutil. Că nu contează câte pietre Siphon am sau câte lupte am câștigat, de vreme ce i-am dezamăgit pe doi dintre cei mai dragi oameni când a contat cel mai mult.

Ea nu găsi cuvintele prin care să îi spună că se înșela. Că era bun și curajos și...

- Dar nu am să-ți povestesc nimic din toate astea, zise el, săru- tând-o pe creștet.

Vântul păru să se oprească, lumina soarelui scânteind pe suprafața lacului.

- Am să-ți spun că ai să reușești. Că ai să înfrunți totul și că ai să treci mai departe. Că lacrimile astea sunt bune, Nesta. Lacrimile astea înseamnă că îți pasă. Am să-ți spun că nu este prea târziu pentru nimic. Și nu îți pot zice când, sau cum, dar situația o să se îmbunătățească. Ce

simți tu, vinovăția, suferința și dezgustul - ai să le depășești pe toate. însă numai dacă ești dispusă să lupți. Doar dacă ești dispusă să le înfrunți, să le accepți și să treci peste ele, ca să ieși în partea cealaltă. Și poate că ai să mai simți o urmă de durere, dar există o altă parte. Una mai bună.

Ea se retrase atunci de la pieptul lui și îi văzu ochii înlăcrimați.

- Nu știu cum să ajung acolo. Nu cred că sunt capabilă de așa ceva. Ochii lui licăriră de durere pentru Nesta.

- Ești. Am văzut asta - am văzut ce poți face când ești dispusă să lupți pentru oamenii pe care îi iubești. De ce nu folosești același curaj și devotament pentru tine? Nu spune că nu meriți. El o apucă de bărbie. Toată lumea merită fericire și drumul până acolo nu este ușor. Este lung și greu și adesea parcurs fără să știi. Dar mergi mai departe. Cassian dădu din cap spre munți și lac. Pentru că știi că destinația merită.

Nesta se uită la el, la masculul care mersese cu ea cinci zile aproape tăcut, așteptând acest moment, își dădu ea seama.

-Toate lucrurile pe care le-am făcut... zise Nesta deodată.

- Lasă-le în trecut. Cere-ți scuze față de cei pentru care crezi că este necesar să o faci, dar lasă lucrurile alea în urmă.

- Iertarea nu este atât de ușoară.

- Iertarea este ceva ce ne oferim și nouă. Și pot vorbi cu tine până ce se sfărâmă munții ăștia în jurul nostru, dar dacă nu vrei să fii iertată, dacă nu vrei să încetezi să te simți așa... nu o să se întâmple. îi cuprinse obrazul, bătăturile zgâriindu-i pielea încinsă. Nu trebuie să devii un ideal imposibil. Nu trebuie să devii drăguță și să

zâmbești prostește. Poți să arunci tuturor privirea cu care îți ucizi dușmanii - care, apropo, este preferata mea. Poți păstra istețimea, care îmi place foarte mult, curajul și îndrăzneala. Nu vreau să pierzi lucrurile astea, să te închizi.

- Dar tot nu știu cum să mă repar.

- Nu ai ce să repari la tine, spuse el aprig. *Te ajuți!* Vindecând părțile din tine care dor prea mult - și probabil îi fac și pe alții să sufere.

Nesta știa că el nu ar fi spus-o niciodată, dar văzu în privirea lui că îl rănise. De multe ori. Știa că o făcuse, dar să vadă asta din nou pe chipul lui... Ridică o mână spre obrazul lui Cassian și o lăsă acolo, prea epuizată ca să îi pese de delicatețea gestului.

Masculul îi atinse palma cu nasul, închizând ochii.

- Am să-ți fiu alături la fiecare pas, îi șopti. Doar să nu mă excluzi. Dacă vrei să mergi în tăcere o săptămână, nu am nimic împotrivă atâta vreme cât, la sfârșit, ai să-mi vorbești.

Ea își trecu degetul mare peste obrazul lui, minunându-se de el - de cuvintele și frumusețea lui. O parte esențială din Nesta își găsi locul. O parte care îi șoptea: „încearcă!"

Cassian deschise ochii, și erau atât de minunați, încât aproape o lăsară fără suflare. Nesta se aplecă înainte până ce frunțile lor se atinseră. Și, în ciuda tuturor lucrurilor care se adunau în inima ei, a tot ce îi străbătea corpul, hotărât și veritabil, ea șopti doar atât:

- Mulțumesc!

■ 1 >

Furtuna se dezlănțuise, și nu era ceea ce se așteptase Cassian. El se așteptase la o furie capabilă să distrugă

munții. Nu la lacrimi suficiente cât să umple lacul.

Fiecare suspin îi frânsese inima.

Toate tremurăturile trupului ei, cât vorbise, îl sfâșiaseră. Până ce nu mai reușise să se abțină să o strângă în brațe, consolând-o.

Ea nu auzise lemnul pârâind în foc, ci oase rupte. El ar fi trebuit să își dea seama.

La câte focuri tresărise Nesta, auzind nu lemnul, ci gâtul rupt al tatălui ei? La petrecerea Solstițiului de Iarnă de anul trecut, fusese palidă și retrasă - mai mult decât de obicei. Iar ei avuseseră un foc mare și pârâitor în cameră. îl ținuseră aprins și zgomotos toată noaptea.

Fiecare pocnet îi amintise de tatăl ei. Fiecare fusese brutal. Insuportabil. Iar când ieșise brusc afară din casa de la oraș la sfârșitul petrecerii... o făcuse ca să scape de ei sau de sunet? Probabil de ambele, dar... Cassian își dorea ca ea să fi spus ceva. își dorea ca măcar el să fi știut.

Și, la naiba, câte focuri făcuse el în ultimele câteva zile? în prima noapte, ea se ghemuise cât mai departe de flăcări. Dormise cu un braț pe cap. Acoperindu-și urechile, la naiba! Și la fierar, când ceruse să se mute într-o cameră mai liniștită și mai răcoroasă - una fără pârâitul forjei... Fusese nevoie de mai mult curaj decât înțelesese el ca ea să revină în atelier la flăcări, ciocan și săbiile acelea.

Nesta suferea, iar el nu știuse cât de mult îi consuma fiecare aspect al vieții ei. O văzuse furioasă și urându-se, dar nu își dăduse seama cât de conștientă fusese de asta. Cât o măcinase. El nu putea suporta să știe că ea suferea atât de mult, de atâta vreme.

Cassian o îmbrățișă pe malul lacului până ce soarele apuse, până ce răsări luna, iar ei rămaseră acolo, ascultându-și respirația ca și când lumea ar fi fost inundată de lacrimile ei, ca și când ar fi așteptat amândoi

să vadă ce ieșea imediat ce se retrăgeau apele.

Lacul strălucea ca o oglindă de argint în lumina lunii, atât de intens, încât ar fi putut fi amurgul.

Stomacul lui chiorăi de foame, dar când luna urcă mai mult pe cer, o sărută pe cap.

- Ridică-te!

Ea se mișcă în brațele lui, dar se supuse. El mormăi, cu picioarele înțepenite de la atâta stat, și se ridică odată cu Nesta, care se cuprinsese în brațe ca și când s-ar fi retras în spatele zidului de oțel din mintea și inima ei.

Cassian scoase sabia illyriană de pe spate.

Aceasta licări în lumina lunii atunci când i-o întinse cu mânerul înainte.

- Ia-o!

Clipind, cu ochii încă umflați de lacrimi, ea o luă. Sabia se plecă în mâinile ei când o cuprinse, ca și când nu s-ar fi așteptat la greutatea acesteia după ce se antrenase atât de mult cu săbii de lemn.

Cassian se retrase, zicându-i apoi:

- Arată-mi steaua cu opt colțuri.

Ea studie sabia și înghiți în sec. Trăsăturile ei erau sincere, temătoare, dar atât de încrezătoare, încât el aproape căzu în genunchi. Cassian dădu din cap spre sabie.

- Arată-mi, Nesta!

Orice ar fi căutat să vadă la chipul lui, găsi. își depărtă picioarele, sprijinindu-le pe pietre. Cassian își ținu respirația când ea luă prima poziție.

Nesta ridică sabia și execută o lovitură boltită perfectă, mutân- du-și greutatea în picioare chiar când întoarse sabia, împingând cu mânerul și ridicând brațul spre o lovitură invizibilă. Altă mișcare și sabia coborî, o lovitură brutală, care ar fi tăiat adversarul în două.

Fiecare lovitură era perfectă. Ca și când acea stea cu

opt colțuri ar fi fost însemnată în inima ei.

Sabia era o prelungire a brațului, făcând parte din ea la fel de mult ca părul sau respirația ei. Fiecare mișcare era țintită și precisă, în lumina lunii, în fața lacului argintiu, ea era cel mai frumos lucru pe care el îl văzuse vreodată.

Nesta termină a opta mișcare și readuse sabia în mijloc.

Lumina din ochii ei strălucea mai mult decât luna de deasupra, atât de intens și de clar, încât el nu putu decât să șoptească:

-Din nou!

Schițând un zâmbet pe care Cassian nu îl mai văzuse niciodată și stând pe malul scăldat în lumina lunii, Nesta începu o nouă serie de mișcări.

PARTEA A
TREIA

VjíLKYRIE

CAPITOLUL SI

- Deci vrei să-mi spui, mormăi Emerie din colțul gurii, când ajunseră în ringul de antrenament două zile mai târziu, că te-ai certat cu familia, ai dispărut o săptămână cu Cassian și te-ai întors capabilă să folosești o sabie *adevărată,* dar ar trebui să te cred când spui că *nu s-a întâmplat nimic?*

Gwyn râse pe înfundate, atentă să lege o panglică albă de mătase de o bucată de lemn ce ieșea din marginea ringului. Nici panglica și nici bârna nu fuseseră acolo în urmă cu o săptămână, iar Nesta nu știa cum fixaseră lemnul pe piatră, dar iată!

Aerul rece al dimineții ciufuli părul Nestei.

- Exact asta îți spun.

- Spune-mi măcar că ai făcut sex o săptămână, mormăi Emerie.

Nesta se înecă râzând, când Cassian înțepeni în partea cealaltă a ringului… dar nu se întoarse.

- Poate că am făcut.

După noaptea de lângă lac, ea și Cassian zăboviseră acolo două zile, fie antrenându-se cu sabia, fie făcând sex ca animalele pe mal, în apă, aplecați peste un bolovan, când ea îi gemuse numele atât de tare, încât răsunaseră piscurile din jurul lor. Masculul o posedase de nenumărate ori, iar Nesta îl zgâriase de fiecare dată, ca și

când ar fi putut intra în el ca să își unească sufletele.

Se întorseseră în seara precedentă, iar ea fusese prea obosită ca să se aventureze spre camera lui. Presupunea că fusese chemat la casa de lângă râu, pentru că nu fusese la cină și nici nu o căutase.

Totuși, nu era pregătită să o vadă pe Feyre. Toate lucrurile pe care i le mărturisise lui Cassian, acel pas... Urma să înfrunte totul în curând.

- Gata! spuse Gwyn, panglica albă fluturând în vânt, acolo unde atârna de bârnă.

în spatele lor, câteva preotese care lucrau cu Azriel se întorseseră ca să vadă ce era cu panglica. îmblânzitorul umbrelor își încrucișă brațele, înclinându-și capul, dar rămase în jumătatea lui de ring.

Totuși, Cassian se apropie de opera lui Gwyn și pipăi mătasea albă cu degetele. Nesta nu reuși să nu roșească.

El făcuse asta lângă lac: după ce o pătrunsese cu degetele, se uitase în ochii ei cât și le frecase, încercând umezeala ei pe pielea lui la fel cum atingea panglica. După cum se întunecară ochii lui căprui, Nesta își dădu seama că își amintea același lucru.

Dar Cassian își drese glasul.

- Explică-mi! îi ordonă el lui Gwyn.

Gwyn își îndreptă umerii.

- E proba Valkyrie, în urma căreia se constată dacă ți-ai terminat instrucția și ești pregătit de luptă: trebuie să tai panglica în două.

Emerie pufni.

-Ce?

Dar Cassian scoase un zgomot contemplativ, gesticulând spre cealaltă jumătate a ringului.

-Az mi-a spus că ați început și antrenamentul cu săbiile din metal, cât timp am fost plecați. El dădu din cap spre Gwyn și Emerie, prima dată uitându-se la Azriel, care

urmărea totul în liniște. Deci, arată-mi ce ai învățat! Tăiați panglica în două!

-Dacă tăiem panglica în două, o întrebă precaută Emerie pe Gwyn, înseamnă că ne-am încheiat instrucția?

Gwyn se uită din nou la Azriel, care se apropie.

- Nu sunt prea sigură, spuse ea.

Cassian eliberă panglica.

- Instrucția unui războinic nu se termină niciodată, dar dacă poți tăia panglica asta în două - cu o singură lovitură - aș spune că poți face față majorității inamicilor. Chiar dacă te antrenezi doar de puțină vreme. Pentru că rămaseră tăcute, Cassian le privi. Cine este prima?

Cele trei se priviră din nou. Nesta se încruntă. Oricare ar fi fost prima, ar fi trecut prin umilința eșecului. Gwyn scutură din cap. Era imposibil.

Emerie deschise gura.

- De ce eu? întrebă ea.

- Ce? întrebă Cassian, iar Nesta își dădu seama că ei nu vorbiseră.

-Ești cea mai mare ca vârstă, spuse Gwyn, înghiontind-o pe Emerie spre panglică.

Emerie mormăi, dar se apropie de panglica atârnată și luă cu reticență sabia pe care i-o întinse Cassian. Azriel șopti peste umăr preoteselor pe care le antrena în timp ce priveau. Ele începură imediat să se miște din nou. Dar Azriel rămas atent la panglică.

- Să pariem? o întrebă Gwyn pe Nesta.

-Tacă-ți gura! spuse Emerie nervoasă, deși i se citi în privire amuzamentul.

Nesta zâmbi.

- Haide, Emerie!

înjurând în barbă și strângându-și bine aripile, Emerie ridică sabia cu o formă aproape perfectă și lovi panglica.

Mătasea albă flutură și se îndoi în jurul săbiei. Și nu o tăie în două.

- Hai să recunoaștem cu toții că știam ce o să se întâmple, spuse Emerie, dezgolindu-și dinții când lovi din nou cu sabia.

Panglica se îndepărtă legănându-se.

Cassian o bătu ușurel pe umăr.

- Se pare că ne vedem mâine la antrenament!

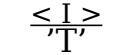
-Ticălosule! mormăi Nesta.

Cassian râse, luă sabia de la Emerie și, în aceeași clipă, se roti lovind în jos.

Jumătatea inferioară a panglicii flutură spre pământ. O tăietură perfectă.

El zâmbi.

- Cel puțin, eu pot să tai panglica.

Nesta nu uită lovitura când terminară antrenamentul din acea zi și când îl târî pe Cassian pe scări direct în dormitorul lui, nevoia adunându-se în venele ei.

Cassian părea să simtă același lucru, întrucât abia vorbise în ultimele minute, ochii strălucindu-i intens. Ajunseră doar până la biroul de lângă perete când ea îl apucă - chiar când masculul o împinse pe suprafața de lemn și îi scoase pantalonii.

Aplecată peste birou, cu jumătatea inferioară a trupului complet expusă, Nesta își frecă sfârcurile întărite de suprafața de lemn, savurând apăsarea brutală. Jacheta, cămașa și cizmele rămaseră pe ea. De fapt, pantalonii erau coborâți doar până la glezne, limitându-i mai mult mișcările. Lăsând-o complet la dispoziția lui.

Iar când el o pătrunse, în sfârșit, adânc, amândoi gemură. Cassian stătea în spatele ei, cu o mână sprijinită de birou, apucându-i cu cealaltă șoldul când se retrase

aproape complet, apoi se împinse din nou lent. Nesta se zvârcoli.

- Aș putea să ți-o trag zile în șir, rosti pe gâtul ei transpirat. Ea gemu pe grămada de hârtii. M-ai udat leoarcă, mormăi el, iar mâna de pe șoldul ei alunecă pentru a-i mângâia coapsele.

- Cassian, șopti Nesta la acea primă mișcare provocatoare.

Masculul se izbea în ea într-un ritm constant. Mișcarea umedă a penisului său părea obscenă în camera liniștită. Testiculele lui o atingeau, gâdilând-o cu fiecare împingere puternică.

- Mai tare! Voia să și-l imprime în oase. *Mai tare!*

-La naiba! izbucni Cassian deodată, și se retrase de unde se sprijinise. Ține-te de birou! îi porunci el, și Nesta se întinse ca să apuce marginile chiar în clipa în care îi atinse șoldurile cu mâinile.

Coapsele lui se împinseră în ale ei, depărtând-o mai mult - la maximum - și nu o avertiză înainte să o apuce strâns și să se dezlănțuie.

Cu mișcări intense și chinuitoare, o penetră atât de adânc, încât îi atinse peretele din spate al vaginului, iar ea își dădu ochii peste cap de plăcere. Masculul deveni brutal, nemilos. Nesta mai că suspină de plăcere la mărimea penisului său, atât de impresionant, încât n-avea să se obișnuiască niciodată cu el. Fiecare împingere neînduplecată o făcu să alunece pe birou, lemnul și hârtiile mângâindu-i sânii, și aproape că lăcrimă și din cauza asta.

Cassian își înfipse degetele în șoldurile ei atât de puternic, încât Nesta își dădu seama că urma să se aleagă cu niște vânătăi, lucru care i-ar fi fost pe plac. El își schimbă poziția și o pătrunse și mai adânc, frecându-se de acel loc, iar sunetele scoase de Nesta nu fură de om sau Fae, ci mult mai primitive.

- La naiba, da! mârâi când o văzu abandonându-se. Asta e, Nesta! zise, și accentuă fiecare cuvânt cu o împingere feroce. Te simți bine?

Ea confirmă scâncind, apoi reuși să spună:

- îmi place când o faci dur. Ori de câte ori mă doare corpul când mă mișc... Fu nevoită să își caute cuvintele. Controlul. Mă gândesc la tine. La penisul tău.

- Bun! Vreau ca penisul meu să fie singurul lucru la care te gândești.

Ritmul partidei șovăi când o linse pe gât. Ea îi simți zâmbetul care-i dantela cuvintele când îi șopti:

- Pentru că mă gândesc doar la vulva ta mică și drăguță.

La aceste cuvinte, la vorbele lui obscene, Nesta își îndoi degetele de la picioare. Dar nu voia să-1 lase să câștige de data asta, nu când a-1 face pe celălalt să aibă orgasm se transformase cumva într-o competiție, deci șopti:

îmi place atât de mult să fiu acoperită de sperma ta, care curge din mine la nesfârșit după aceea. îmi place cum mi se scurge pe coapse, știind că m-ai însemnat.

- *La naiba!* spuse el, mișcându-se acum frenetic, atât de necontrolat, încât doar faptul că ea se ținu de birou o făcu să rămână cu picioarele pe pământ. *La naiba!*

Cassian își dădu drumul țipând, iar la prima pulsație a penisului care ejaculă în ea, avu și Nesta orgasm, țipând atât de tare, încât el îi acoperi gura cu o mână. Ea îi mușcă degetele, iar masculul continuă să se miște, ejaculând încontinuu, până ce sperma se scurse din nou pe coapsele ei, până ce își strecură un deget în șuvoi și îl ridică spre clitorisul ei.

- Nu știi ce ai început, îi șopti la ureche, murdărind-o cu sperma lui, masând-o în carnea ei sensibilă cu mișcări lente.

Nesta nu răspunse când îi simți iarăși degetele în ea și avu din nou orgasm.

Nesta nu se aventură în oraș, ca să o vadă pe Feyre. Sau pe Amren.

Dar continuă să coboare scările. Nu reușise să mai ajungă până jos. O parte din ea știa că dacă ar fi vrut să o facă, ar fi putut - la fel cum ar fi putut deschide gura ca să îi ceară lui Cassian să o ducă la casa de lângă râu. Dar nu o făcu.

Așadar, încercă să tot coboare scările încă o săptămână, ajungând întotdeauna cam pe la jumătate înainte să se întoarcă, picioarele înmuindu-i-se, odată ajunsă iarăși în hol.

Era normal, având în vedere că și brațele îi erau moi. Da, mânuia sabia ajutându-se de tot trupul, dar mai mult de brațe. Iar asta nu era de folos, pentru că acum începuseră antrenamentul cu scutul.

Nimeni nu reușise să taie în două panglica lui Gwyn.

Toate încercau, la începutul și sfârșitul fiecărei lecții, și eșuau. Nesta începuse să disprețuiască panglica oriunde o vedea - legând părul roșcat al lui Rosalind, împăturită în sertarul cu acesorii de la măsuța ei de toaletă, chiar și folosită ca semn de carte în ultimul roman pe care i-1 împrumutase Emerie. Toate râdeau de ea. O luau peste picior.

Așadar, Nesta alerga pe scări, se antrena și eșua. Se culca aproape în fiecare seară cu Cassian și câteodată și în timpul zilei, deși nici- unul nu dormea în camera celuilalt. Niciodată. Și-o trăgeau, se devastau unul pe celălalt, apoi se despărțeau.

Nu conta că în unele seri își dorea ca masculul să rămână, să se rostogolească de pe el și să se culcușească

în căldura lui și să adoarmă auzindu-l cum respira. Dar Cassian pleca întotdeauna înainte să își adune curajul să îi spună.

Nesta răsfoia un volum de istorie militară din bibliotecă - în care se găsea *un singur* paragraf despre strategiile de ambuscadă ale clanului Valkyrie - când apăru Gwyn.

- Spune-mi că le-ai găsit secretul pentru tăierea panglicii.

- Tu și panglica aia, mormăi Nesta, închizând cartea.

Dintre toate, Gwyn devenise cea mai dornică să reușească.

Gwyn își încrucișă brațele, roba galbenă foșnind. Ea se crispă și își masă umărul.

- Știai că scuturile cântăresc atât de mult? Eu, cu siguranță, nu. Nu e de mirare că Valkyrie au învățat să le folosească drept arme la fel de mortale ca săbiile. Oftă. Cred că erau grozave în luptă: spărgeau țestele inamicilor cu lovituri de scut, aruncându-le ca să doboare un adversar înainte să le înjunghie... își masă din nou umărul. Trebuie să fi avut mușchii brațelor tari ca oțelul.

Nesta pufni.

- într-adevăr! își înclină capul. Acum, că ești aici, vreau să îți cer o favoare.

Gwyn ridică o sprânceană.

- Are legătură cu Tezaurul?

- Nu! Nesta știa că trebuia să facă divinație - curând - pentru Harpă. Pierduse o săptămână în munți, iar dacă regina Briallyn avea deja Coroana... Timpul nu era de partea lor. Cu ceva timp în urmă, ai menționat că seara se țin slujbe - cu muzică, nu? întrebă ea.

Gwyn zâmbi.

- O, da! Vrei să vii și tu? Te asigur că nu totul e religios. Adică este, dar e frumos. Și peștera în care ținem slujba este frumoasă. A fost făcută de râul subteran ce

curge pe sub munte, deci pereții sunt netezi ca sticla. Iar acustica este perfectă - forma și dimensiunea locului amplifică și clarifică fiecare voce.

- Pare de vis, recunoscu Nesta.

-Da! Gwyn zâmbi din nou, ochii strălucindu-i de mândrie. Câteva dintre cântecele pe care ai să le auzi sunt atât de vechi, încât preced scrisul. Unele sunt atât de vechi, încât nici măcar nu le-am avut în Sangravah. Clotho le-a găsit în cărți stivuite, sub Nivelul Șapte. Hana - ea o să fie cea care cântă la lăută - și-a dat seama cum să citească partitura.

- O să vin. Nesta se mișcă pe loc. Cred că am nevoie de așa ceva. La expresia întrebătoare a lui Gwyn, Nesta continuă: Eu... Se gândi cum să o spună mai frumos. Eu...

Gwyn își băgă mâinile în buzunarele robei, cu chipul sincer - așteptând.

Nesta spuse în sfârșit, permițându-și să dea glas cuvintelor:

- După război, am avut o stare neplăcută. Presupun că încă am, dar după mai mult de un an de la război... Nu o putea privi în ochi pe Gwyn. Am făcut multe lucruri pe care le regret. Am rănit oameni și regret asta. Și mi-am făcut mie rău. Am băut zi și noapte și mi-am... Nu voia să îi spună expresia lui Gwyn - *mi-am tras-o* - așadar spuse: M-am culcat cu străinii. Ca să mă pedepsesc, să mă înăbuș. Ridică un umăr. Este o poveste lungă și nu merită să o auzi, dar în tot timpul ăsta am ales să frecventez tavernele și bodegile datorită muzicii. întotdeauna mi-a plăcut muzica. Se pregăti să fie condamnată. Dar chipul lui Gwyn pur și simplu se umplu de tristețe. Probabil ai presupus că șederea mea în Casă, antrenamentul și munca la bibliotecă reprezintă încercarea surorii mele de a mă ajuta. Sora față de care încă nu își ceruse scuze, pe care încă nu avea curajul să o înfrunte. Iar eu... cred că

probabil mă bucură că Feyre a făcut asta pentru mine. Beția și masculii nu îmi lipsesc. Dar muzica... îmi lipsește. Nesta flutură o mână, ca și când ar fi putut alunga vulnerabilitatea pe care o afișase. Și, de vreme ce nu sunt prea bine-venită în orașul ăsta, speram să fi vorbit serios când ai spus că aș putea veni la una dintre slujbele voastre, continuă ea. Doar ca să mai pot auzi din nou muzica.

Ochii lui Gwyn străluciră ca lumina soarelui pe o mare caldă. Inima Nestei bătu cu putere cât așteptă răspunsul. Dar Gwyn spuse:

- Știi, povestea ta merită spusă.

Nesta vru să obiecteze, dar Gwyn insistă:

- Merită. Dar, da - dacă vrei să auzi muzică, atunci vino la slujbe. O să fim bucuroase că vii. *Eu* am să mă bucur că vii.

Până ar fi aflat Gwyn cât de îngrozitoare fusese ea.

- Nu, spuse Gwyn, părând să fi citit pe chipul ei la ce se gândea. O luă de mână pe Nesta. Pe tine... te înțeleg. Nesta auzi inima lui Gwyn bătând cu putere. înțeleg, repetă Gwyn, cum este să... dezamăgești oamenii la care ții cel mai mult. Să trăiești cu teama că

oamenii vor afla. M-am temut că tu și Emerie o să-mi aflați trecutul. Știu că imediat ce o să-l aflați, nu o să mă mai priviți la fel.

Gwyn o strânse ușor de mână pe Nesta.

Avea să-și spună mai târziu povestea. Nesta lăsă să i se citească pe chip că, atunci când Gwyn ar fi fost pregătită, nimic din ce ar fi putut dezvălui nu avea să o facă să se îndepărteze.

- Vino în seara asta la slujbă! spuse Gwyn. Ascultă muzica. îi strânse din nou mâna. întotdeauna ai să fii bine-venită, Nesta.

Nesta nu își dădu seama cât de mult avusese nevoie să audă asta, îi strânse și ea mâna lui Gwyn.

CAPITOLUL S2

Băncile de lemn care umpleau peștera mare din piatră roșie erau pline de siluete cu glugi albe, pietrele lor albastre strălucind în lumina torțelor, cât așteptară începerea slujbei de la apus. Nesta se așeză pe o bancă din spate, atrăgând câteva priviri curioase din partea femelelor cu glugi care trecură pe acolo, dar niciuna nu-i vorbi.

în capătul îndepărtat al încăperii se afla o estradă, deși nu găzduia niciun altar. Un stâlp natural din piatră se ridica de la pământ, partea de sus aplatizându-se în ceva asemănător unui podium. Nimic altceva. Niciun chip sau idoli, nicio mobilă aurită.

O siluetă cu păr argintiu merse pe culoar, un vânt rece venind din urma ei, iar celelalte îi făcură loc. Nesta înțepeni când ochii lui Merrill, de culoarea amurgului, se îndreptară spre ea și mijiră recu- noscând-o - cu ură. Dar femela merse mai departe, ocupându-și locul de pe estradă, unde apăruse Clotho. Gwyn încă nu venise.

Ultimele preotese ocupară locurile libere și se lăsă liniștea când un grup de șapte femele urcă pe estradă lângă Merrill și Clotho. Unele aveau glugi, iar altele, capul descoperit. Și una dintre preote- sele cu capul descoperit...

Era Gwyn. Ochii îi străluciră poznaș de încântare când

o văzu pe Nesta, ca și când ar fi spus: „Surpriză!“

Nesta nu se putu abține să nu-i răspundă cu un zâmbet.

Un clopot bătu de șapte ori de undeva din apropiere, răsunând în piatră, prin picioarele Nestei. Fiecare dangăt era o chemare, un apel la concentrare. Toată lumea se ridică în picioare la al șaptelea dangăt. Nesta se uită la marea de robe albe și pietre albastre în timp ce toată camera păru să inspire.

Când al șaptelea dangăt încetă, muzica începu.

Nu din instrumente, ci de peste tot. Ca și când ar fi avut o singură voce, preotesele începură să cânte, ca un val de sunet strălucitor.

Nesta rămase pur și simplu cu gura căscată la muzica minunată, la vocile din fața peșterii, care o conduceau, înălțându-se deasupra celorlalte. Gwyn cânta cu bărbia ridicată, părând să emane o strălucire slabă.

Muzica era pură, veche, și ritmul varia de la lent la îndrăzneț, o clipă fiind ca un fuior de ceață, iar în următoarea, ca o rază poleită de lumină. Muzica încetă, iar Merrill vorbi despre Mamă și Cazan, și ținutul soarelui, și al apei. Vorbi despre binecuvântări, visuri și speranțe. Despre milostenie, dragoste și progres.

Nesta o auzea doar pe jumătate, așteptând ca sunetul perfect și frumos să-i încânte iarăși urechile. Gwyn părea să scânteieze de mândrie și mulțumire.

Merrill termină rugăciunea, iar grupul începu un alt cântec.

Era ca o împletitură - una din șapte voci, combinându-se și se- parându-se, fiecare formând un tipar împreună. La jumătatea lui, în mâna cântăreței din stânga apăru o tobă. O harpă începu să sune în mâna celei din partea dreaptă. O lăută se auzi din mijloc.

Nu mai auzise niciodată o asemenea muzică. Era ca o vrajă, ca un vis ce prindea formă. Toată sala cânta,

fiecare voce răsunând în piatră.

Dar vocea lui Gwyn se înălța deasupra tuturor, clară și puternică, și totuși aspră la unele note. Era mezzosoprană. Cuvântul pluti din adâncurile memoriei Nestei, rostit de profesoara de muzică cu ochi apoși, care se grăbise să spună că Nesta era incapabilă să cânte, dar că avea o ureche neobișnuit de fină.

Cântecul se termină și alte rugăciuni și cuvinte se auziră dinspre Merrill, Clotho tăcând lângă ea. Apoi începu un alt cântec - mai vesel, cu un ritm mai rapid decât celălalt. Parcă melodiile ar fi descris o evoluție. Acesta era săltăreț, cuvintele rostogolindu-se unele peste celelalte ca apa care dansa pe versantul unui munte, iar Nesta bătu din picior în ritmul muzicii. Nesta ar fi putut jura că, pe sub tivul robei, Gwyn făcea același lucru. Cuvintele și melodiile parcă se învârtiră în cerc, până ce pereții fredonară muzica, până ce piatra păru să răsune.

Ele terminară și începură o altă melodie, care debută cu bătăi de tobe și o singură voce. Apoi se alătură harpa, însoțită de o a doua voce, și după aceea lăuta, împreună cu a treia. Cele trei cântară împreună, dând naștere unei simfonii de voci și melodii. Ajunseră la al doilea vers și se alăturară alte patru, împreună cu toată sala.

Vocea lui Gwyn se înălță ca o pasăre prin peșteră, când începu al treilea cântec cu un solo, iar Nesta închise ochii, ascultând muzica, ignorând un simț ca să savureze sunetele scoase de prietena ei. Ceva din cântecul lui Gwyn o chema, într-un fel în care al celorlalte nu o făcuse. Parcă Gwyn o chema doar pe ea, vocea ei fiind plină de lumină, bucurie și hotărâre. Nesta nu mai auzise o voce ca a lui Gwyn - varia de la controlată la dezlănțuită, ca și când în Gwyn s-ar fi luptat să elibereze atât de multe sunete, încât nu putea să le îngrădească; ca și când sunetul *ar fi simțit nevoia* să iasă în lume.

Celelalte se alăturară lui Gwyn la al doilea vers, iar

armoniile harpei se înălțară deasupra cântecului lor ca niște bolți de note fără cuvinte.

Cu ochii închiși, conta doar muzica - melodia, vocile și harpa. Aceasta o învălui ca și când ar fi fost scufundată într-un bazin de sunete, fără fund. Vocea lui Gwyn se ridică din nou, ținând o notă atât de înaltă, încât fu ca o rază de lumină pură, pătrunzătoare și ademenitoare. Alte două voci se alăturară, pulsând în jurul acelei note înalte repetate, harpa încă răsunând, vocile șoptind și continuând, ademenind-o tot mai mult pe Nesta într-un loc vechi unde nu exista lumea exterioară, nici timp, nimic în afară de muzica din oasele ei, pietrele de la picioarele ei, de lângă ea și de deasupra capului.

Muzica prinse formă în spatele pleoapelor Nestei când preote- sele cântară versuri într-o limbă atât de veche, încât nu o mai folosea nimeni. Ea văzu ce descria cântecul: pământul cu mușchi și soarele auriu, râurile limpezi și umbrele unei păduri vechi. Harpa răsună, iar munții se iviră înainte ca și când cu atingerea acelor coarde un văl ar fi fost înlăturat, iar ea zbura spre un munte uriaș învăluit de ceață, pământul fiind arid în afară de mușchi, pietre și o mare agitată gri din jurul acestuia. Muntele avea două piscuri, iar pietrele care ieșeau din versanții lui erau cioplite cu simboluri ciudate și vechi, la fel de vechi precum cântecul.

Corpul Nestei se topi, oasele și pietrele peșterii devenind o amintire îndepărtată când intră în munte, văzu porțile înalte și sculptate și trecu dincolo de ele într-o beznă atât de deplină, încât era primordială; era un întuneric plin de ființe vii și îngrozitoare.

O potecă ducea spre întuneric, iar ea o urmă, pe lângă uși fără mânere, închise pentru totdeauna. Simți ororile pândind din spatele acelor uși, una mai mare decât celelalte - o ființă de ceață și ură - dar cântecul o conduse dincolo de ele, invizibilă și neobservată.

Acest loc era mortal. Un loc al suferinței, al furiei și al morții. Sufletul ei se temea să se aventureze în cavernele de aici. Și chiar dacă trecuse pe lângă ușa care o ținea departe de singura ființă mai îngrozitoare decât toate celelalte... știa că aceasta o supraveghea. Refuză să privească înapoi, să o recunoască.

Așadar, Nesta coborî tot mai mult, harpa și vocile pulsând și în- drumând-o, până ce se opri în fața unei pietre. O atinse cu mâna ca să afle că era doar o iluzie și trecu prin ea, pe alt culoar lung de sub munte, apoi se trezi într-o peșteră extrem de asemănătoare celei în care cântau preotesele, ca și când ar fi fost legate în cântec și visare.

Dar, în loc să fie cioplită în piatră roșie, era cioplită în piatră neagră. Simbolurile fuseseră încrustate în podeaua netedă, în zidurile încovoiate ce se ridicau spre un tavan atât de înalt, încât dispărea în obscuritate. Vrăji și protecții pulsau prin cameră, dar, acolo, în mijlocul peșterii, lăsată pe podea de parcă cineva pur și simplu s-ar fi îndepărtat și ar fi uitat de ea...

Acolo, în mijlocul camerei, era o harpă mică aurie.

Frigul o străbătu pe Nesta, limpezindu-i gândurile suficient cât să-și dea seama unde stătea. Muzica preoteselor o ademenise într-o transă, iar oasele ei și piatra muntelui ce o înconjura fuseseră uneltele de divinație, iar ea plutise spre acest loc...

Harpa strălucea în întuneric de parcă ar fi avut propriul soare în coardele de metal.

„Folosește-mă!“, păru să-i șoptească. „Lasă-mă să cânt din nou! Cântă cu mine!“

Ea întinse mâna spre coarde.

Harpa suspină, vibrând ușor când Nesta apropie mâna.

„O să deschidem uși și căi; o să ne mișcăm prin spațiu și eoni împreună. Muzica noastră o să ne elibereze de

regulile și granițele pământești.“

„Da!“ Avea să cânte la Harpă și doar muzica putea să mai existe până când stelele s-ar fi stins.

„Cântă! De multă vreme îmi doresc să cânt!“, spuse aceasta, iar ea ar fi putut jura că aude un zâmbet în spatele sunetului.

„Ce ar putea descuia cântecul meu aici?“

Un râs rece și lipsit de amuzament alunecă pe oasele Nestei. „Cântă, cântă!“, repetă Harpa.

Cântecul se opri, iar viziunea dispăru.

Genunchii îi cedară Nestei când văzu încăperea, și se prăbuși pe scaun, facând-o pe Gwyn s-o privească alarmată din mulțime. Inima îi bătea cu putere și gura îi era uscată ca nisipul, dar se forță să se ridice din nou în picioare și să asculte până la sfârșitul slujbei, cât punea lucrurile cap la cap, dându-și seama că descoperise fără să vrea cum să facă divinație.

- Ești sigur de asta?

Cassian sprijini un șold de biroul lui Rhys.

- Nesta a spus că Harpa este sub Temniță.

-Ea nu a fost niciodată în Temniță, zise Rhys încruntându-se.

Cassian crezuse sincer că era posibil ca Nesta să fi fost beată când dăduse buzna în salon, în urmă cu o oră, cu respirația tăiată, și îi relatase povestea incredibilă. El abia reușise să înțeleagă ce spunea, în afară de faptul că ea credea că Harpa era în Temniță.

Mai rău, *trezise* Harpa în Temniță. Ce ravagii ar fi putut provoca dacă nu o controla nimeni? Gândul îl înfiora pe Cassian.

Așadar, zburase până aici și îl găsise pe Rhys în biroul lui citind din nou cărți ale vechilor vindecătoare,

încercând să găsească o cale de a-și salva partenera.

Rhys se rezemă de spătar. Se gândi.

Az se teleportase într-un loc de întâlnire de pe coasta estică pentru a primi un raport de la Mor privind situația din Vallahan, iar Feyre era plecată la cină cu Amren, deci în seara asta erau doar ei doi. Cassian sugerase ca Nesta să îi spună personal lui Rhys, dar ea refuzase. Fusese zdruncinată - avusese nevoie de ceva timp ca să își revină. Avea să treacă mai târziu pe la ea, să vadă cum se simțea, și ca să se asigure că nu se retrăsese prea mult în mintea ei.

Rhys își bătu ușor bicepsul cu degetele. Se uită la birou un moment lung.

- Când am auzit de trădarea lui Beron, l-am rugat pe Helion să îmi arate cum să fac un scut pentru Temniță, ca acela pe care l-am ridicat în jurul lui Feyre.

- Ai presupus că o să se întâmple asta?

- Nu! Un mușchi se încordă pe maxilarul lui Rhys. Eu și Feyre eram îngrijorați că Beron o să încerce să elibereze deținuții ca să îi folosească într-un război - așa cum l-am folosit noi pe Cioplitorul de Oase. Dă-mi timp în seara asta și mâine am să cobor scutul pentru tine.

- Durează atât de mult să cobori un scut?

Rhys își trecu o mână prin păr. îngrijorarea se citea în ridurile profunde de pe fruntea lui.

- Este o combinație de magie și vrăji, deci da. Și, recunosc, zilele astea sunt destul de distras și s-ar putea să am nevoie de mai mult timp ca să mă asigur că procedez așa cum trebuie.

Lui Cassian i se strânse stomacul văzând expresia sumbră de pe chipul lui Rhys, însă nu rosti decât un cuvânt:

-Bine!

O sabie apăru pe birou, invocată din locul în care o ținea Rhys. Sabia uriașă pe care o Crease Nesta.

- Ia-o cu tine, spuse încet Marele Lord. Vreau să văd ce se întâmplă dacă o folosește Nesta.

- O vizită în Temniță nu este potrivită pentru unul dintre experimentele tale, îi răspunse Cassian.

Stelele din ochii lui Rhys se stinseră.

- Atunci, să sperăm că nu o să fie nevoie să o scoată din teacă.

CAPITOLUL S3

- Rhysand chiar mi-a dat sabia asta de bunăvoie? îl întrebă Nesta pe Cassian în dimineața următoare, când urcară pe versantul înalt al muntelui cu mușchi și pietre, cunoscut drept Temnița.

Era exact așa cum îl văzuse în transă - și chiar mai urât în realitate. Ținutul părea abandonat, ca și când ceva măreț ar fi existat cândva aici, apoi ar fi dispărut. Ca și când ținutul încă i-ar fi așteptat revenirea.

- Rhys a spus că dacă intrăm în Temniță, trebuie să fim bine înarmați, zise Cassian, părul lui negru fluturând în vântul umed și rece al mării gri de dincolo de câmpia din dreapta lor. Iar ăsta e cel mai bun loc în care crede că trebuie să încercăm sabia pe care ai Creat-o.

- Deci dacă merge rău, cel puțin sabia o să mă ucidă pe mine și pe nimeni altcineva?

Nesta nu reuși să își domolească tonul tăios. Rhys îi teleportase aici și-i lăsase la poalele muntelui, de vreme ce nicio magie nu îi putea străpunge protecțiile puternice. Nesta nu reușise să se uite în ochii lui.

- Nu ai să fii ucisă. Nici de sabia asta, nici de altceva de aici.

Maxilarul i se încordă când studie porțile înalte de deasupra. îi închisese pe mulți dintre actualii deținuți, iar

Nesta auzise de câteva ori poveștile înfiorătoare ale lui Feyre despre vizita în Temniță. Puține lucruri o înspăimântau pe sora ei - faptul că Feyre o considera îngrozitoare nu alina senzația de gol din stomacul Nestei.

- îți amintești regulile? întrebă Cassian când se apropiară de porțile din os în care toate felurile de creaturi erau complicat sculptate.

-Da!

își impuse să îl țină tot timpul de mână pe Cassian, să nu discute despre Amren, să nu zică *nimic* în legătură cu Tezaurul, regatul sau sarcina lui Feyre, să nu vorbească despre creaturile pe care le închidea el aici, să nu facă nimic în afară de a merge și a fi foarte atentă. Și să ia Harpa înainte ca aceasta să dezlănțuie haosul.

Porțile din os se deschiseră scârțâind. Cassian se încordă, dar continuă să urce.

- Se pare că suntem așteptați.

Intrară, coborând în întuneric, în iadul însuși.

Nesta îl apucă pe Cassian de mână. El era colacul ei de salvare în acest loc întunecat. Una dintre pietrele Siphon ale lui Cassian lumină, înroșind pereții negri și ușile pe lângă care trecură uneori.

Cassian se deplasa cu mobilitatea unui războinic instruit, dar ea observă că se tot uita la culoarul pe care mergeau și care cobora în pământ. Intrarea către sala ascunsă pe care o văzuse în mintea ei fusese la mare distanță dedesubt - între o ușă de fier cu o singură rună și o mică firidă în piatră.

Mici zgomote se auziră prin stâncă. Ea ar fi putut jura că niște unghii zgâriau în spatele unei uși. Când se uită la Cassian, chipul lui se albi. El îi observă privirea și își atinse pectoralul stâng - chiar deasupra cicatricei late de

acolo, care-i indica ființa întemnițată în spatele acelei uși. Care își trecu ghearele peste suprafața ușii.

Sângele i se răci. Era o Annis Albastră.

Piele de culoarea cobaltului și gheare de fier, îi spusese el. Annis își savura prada.

Nesta înghiți în sec, strângându-1 de mână pe Cassian, iar cei doi coborâră și mai mult.

Nu știa dacă trecuseră minute sau ore. în obscuritate, în aerul apăsător și șuierător, timpul încetase să conteze.

Greața o cuprindea în valuri. Amren fusese mii de ani aici, aruncată de nesăbuiții care se temuseră de ea în adevărata ei formă și, pentru că, fiind din foc și lumină, distrusese armata Hybernului.

Nesta nu se putea imagina petrecându-și o zi în acest loc. Un an.

Nu știa cum de nu înnebunise Amren. Cum găsise puterea să supraviețuiască.

Se purtase urât cu Amren. Gândul ticălos își făcu loc în mintea ei. O folosise, exact cum spusese Amren, ca pe un scut împotriva tuturor. Iar Amren, care supraviețuise mii de ani în acest loc îngrozitor, alături de cei mai răi monștri din ținut... Amren o considera *pe ea* respingătoare.

Suferința o arse ca acidul.

Ceva bătu prin piatra din stânga lor, iar Nesta tresări. Cassian o strânse de mână.

- Ignoră zgomotul, îi șopti el.

Coborâră tot mai mult, într-un loc mai groaznic decât iadul. Apoi ea zări firida întipărită în memorie, în spatele pleoapelor. Și - da, alături era o ușă de fier cu o singură rună pe suprafață.

- Aici! Nesta făcu semn din bărbie spre piatra goală. Prin piatră. Când Cassian nu răspunse, se întoarse spre el.

Masculul era concentrat la ușa de fier. Pielea lui

măslinie se albise.

- Lanthys, zise încetișor numele ființei din spatele acesteia. Ești sigură... Cassian înghiți. Ești sigură că ăsta e locul?

-Da!

Nesta nu le dădu timp să se răzgândească, în timp ce întinse mâna liberă și se apropie de piatră.

Degetele îi trecură prin rocă de parcă nu ar fi existat.

Cassian o smuci înapoi, dar ea înaintă, iar mâna ei, apoi încheietura și brațul dispărură. Amândoi dispărură într-o clipă.

- Nu știam că mai este și altceva în Temniță, șopti Cassian când străbăteau în continuare un alt culoar. Nu era flancat de nicio ușă, ci doar de piatră netedă. Credeam că sunt doar celule.

- Ți-am spus, răspunse ea. Am văzut o cameră aici.

Lumina pietrei Siphon de pe mâna lui Cassian dezvălui o boltă și o deschidere - și iat-o. Simbolurile în relief și cioplite în podea, care aruncau umbre în lumina stacojie, umpleau toată încăperea rotundă. Iar în mijloc se afla Harpa aurie, acoperită de incrustații complicate, având coarde din argint.

Aceasta nu cânta și nici nu vorbea. La fel de bine ar fi putut să fie un instrument obișnuit.

Exact din acest motiv îl opri Nesta pe Cassian sub boltă, neîndrăznind să pășească pe podeaua sculptată.

- Trebuie să fim prudenți. Nesta se uită în camera mare și goală. Sunt protecții și vrăji aici.

Cassian își scărpină maxilarul cu mâna liberă.

- Magia mea nu înțelege vrăjile. Pot să spulber scuturi magice și protecții, dar dacă este o capcană, ca aceea pe care au înfruntat-o Feyre și Amren în Regatul Verii, nu pot să o simt.

Nesta bătu repede din picior.

-Protecțiile lui Rhysand pentru Mască nu m-au putut

ține afară. Masca a vrut să vin, așa că mi-a permis să trec. Poate că Harpa o să facă la fel. Cine se aseamănă se adună, așa cum vă place tuturor să spuneți.

- Nu te las să intri singură în camera aia. Nu și dacă acea chestia vrea *să cânți.*

- Nu cred că avem de ales.

El o strânse de mână, bătăturile sale frecându-se de ale ei.

- Tu înaintezi, eu te urmez.

- Dar dacă prezența mea ar trece neobservată, iar a ta ar declanșa capcana? Nu putem să riscăm.

Cassian înghiți în sec.

- Nu pot să te expun la risc.

Cuvintele se izbiră în inima ei.

-Eu... Poți! Trebuie să o faci. Mă antrenezi ca să fiu războinică, zise, înainte ca el să apuce să obiecteze. Și totuși mă ferești de pericole? Care-i diferența dintre mine și un animal ținut în cușcă?

Probabil că vorbele ei îi atinseră un punct sensibil.

- Bine. Cassian scoase sabia mare pe care o purtase pentru ea și i-o fixă în jurul taliei, greutatea acesteia fiind considerabilă. Nesta își găsi echilibrul. încercăm cum spui tu. Iar la primul semn că este ceva în neregulă, plecăm.

- Bine, spuse, și-și înghiți uscăciunea din gură.

Observând că ezita, ochii lui Cassian străluciră.

- Nu este prea târziu să te răzgândești.

Nesta se enervă.

- Doar noi doi punem mâna pe Harpă; nu permit nimănui altcuiva să o facă.

Spunând asta, păși spre linia de demarcație dintre hol și cameră și, adunându-și puterile, întinse un picior.

Era ca și când ar fi mers prin noroi.

Dar protecțiile îi permiseră să intre. Nesta mai făcu un pas, cu un braț întins în spate, ca să îl țină de mână pe Cassian. Presiunea vră- jilor îi apăsa gambele, șoldurile și

corpul, strângându-i plămânii.

- Nu am mai văzut asemenea protecții, șopti ea, stând nemișcată, când aștepta un semn al vreunei capcane declanșate. Par vechi. Incredibil de vechi.

- Probabil că există dinainte ca locul ăsta să fie folosit ca temniță.

- Ce a fost înainte?

-Nu știe nimeni. Este aici dintotdeauna. Dar camera asta... El studie camera de dincolo de ea. Nu știam că există astfel de locuri în zonă. Poate... Se încruntă. O parte din mine se întreabă dacă Temnița a fost construită sau umplută cu deținuți ca să ascundă prezența Harpei. Sunt multe puteri teribile aici, iar vrăjile de protecție aruncate asupra muntelui... Mă întreb dacă a ascuns cineva Harpa știind că nu o să fie observată niciodată cu atâta magie îngrozitoare în jurul ei.

Nestei i se uscase gura din nou.

- Dar cine a adus-o aici?

- Presupunerea ta este la fel de bună ca a mea. Cineva care a existat înainte ca Marii Lorzi să preia conducerea. Rhys mi-a spus cândva că e posibil ca insula asta să fi fost al șaptelea regat.

- Nu recunoști semnele astea de pe pământ?

- Deloc.

Ea expiră prelung.

- Nu cred că s-a declanșat vreo capcană.

El dădu din cap.

- Grăbește-te!

Se uitară unul în ochii celuilalt, iar ea întoarse spatele îngrijorării din privirea lui când își retrase mâna din a lui Cassian și intră în încăpere.

La fiecare pas pe podeaua din piatră spre Harpa

strălucitoare, Nesta simțea protecțiile apăsându-i pielea.

- Pare proaspăt lustruită, observă, și i se adresă lui Cassian, care o urmărea de sub boltă. Cum este posibil așa ceva?

- Există în afara timpului, ca și Cazanul.

Nesta studie sculpturile din podea, ce păreau să urce în spirală spre un singur punct.

- Cred că astea sunt stele, șopti ea. Constelații.

Și, ca un soare auriu, Harpa era în centrul sistemului.

- *Este* Regatul Nopții, spuse sec Cassian.

Dar totul părea cumva... diferit de magia Regatului Nopții. Nesta se opri în fața Harpei, protecțiile apăsându-i-se în piele când studie rama și coardele argintii. Harpa stătea peste o stea mare cu opt colțuri. Punctele cardinale se întindeau mai mult decât celelalte patru, Harpa fiind așezată chiar în mijlocul stelei.

I se ridică părul de pe ceafa. Ar fi putut jura că sângele din vene îi curse invers.

Avea senzația că mai fusese aici.

Nu din cauza Cazanului, a Mamei sau a Harpei, ci a unui lucru mai vast, a unuia ce se întindea spre stelele sculptate peste tot în jurul lor.

Niște mâini reci și ușoare îi ghidară încheieturile când luă Harpa.

Atinse cu degetele metalul rece. Harpa bâzâi pe pielea ei, ca și când ar mai fi redat nota finală, de ultima dată când fusese folosită...

Spiridușii țipară, lovind piatra care nu fusese acolo cu o clipă mai devreme, rugându-se pentru copiii lor, implorând să fie eliberați, eliberați, eliberați...

Nestei i se păru că aluneca, rostogolindu-se prin aer, stele și timp...

Era o capcană, iar poporul nostru era prea orb ca să o vadă...

Eonii, stelele și întunericul plonjară în jurul ei...

Spiriduşii se agăţară de piatră, rupându-şi unghiile de stânca unde cândva fusese o uşă. Dar drumul de întoarcere era acum închis pentru totdeauna, iar ei implorară când încercară să îşi treacă odraslele prin zidul solid, ca măcar copiii lor să poată fi cruţaţi...

Lumina licări, orbitoare. Când se împrăştie, ea se trezi într-un palat din piatră albă.

în sala uriaşă, cinci tronuri erau pe un podium. Al şaselea tron, din mijloc, era ocupat de o bătrână cu urechi ascuţite. Pe cap purta o coroană de aur cu ţepi ce străluceau ca ura din ochii ei negri.

Bătrâna Fae înţepeni, veşmintele din catifea albastră mişcându-se. Ochii săi, limpezi în ciuda feţei ridate, se concentrară. Direct la Nesta.

- Ai Harpa, spuse regina cu o voce ca un foşnet de hârtie.

Iar Nesta îşi dădu seama înaintea cui stătea încremenită, ce coroană îi împodobea părul rar şi alb. Cu degetele noduroase, Briallyn apucă bine cotierele tronului şi miji ochii. Regina zâmbi, dezvăluind o gură cu dinţi aproape distruşi de carii.

Nesta se retrase un pas - sau încercă să o facă. Nu se putea mişca.

Zâmbetul oribil al lui Briallyn se lărgi şi mai mult când i se adresă familiar:

- Spionii mei mi-au spus cine sunt prietenele tale. Corcitura şi illy- riana mutilată. Ce fete drăguţe!

Sângele Nestei se agită şi îşi dădu seama că ochii îi luminau cu putere când spuse furioasă:

- Dacă te apropii de ele, îţi sfâşii gâtul! Am să te caut şi am să-ţi scot măruntaiele!

Briallyn ţâţâi.

-Legăturile astea sunt prosteşti. La fel de prosteşti ca faptul că încă ţii Harpa care îmi dă răspunsuri la toate întrebările. Ştiu unde eşti, Nesta Archeron...

întunericul izbucni.

întunericul nemișcat și solid se izbi în Nesta la fel de dur ca un zid.

Țipetele încă răsunară.

Nu... Nu, acela era un mascul care îi striga numele.

Iar ea nu se izbise în întuneric. Se izbise de piatră, iar acum zăcea pe podea, cu Harpa în mâini.

-NESTA!

Lumina roșie licări, trecând ca un val însângerat peste pietre, peste fața ei, spre tavan. Dar pietrele Siphon ale lui Cassian nu puteau străpunge protecțiile. El nu putea ajunge la ea.

Nesta strânse Harpa la piept, ultima dintre reverberațiile acesteia răsunând prin ea. Trebuia să îi dea drumul. Cumva, atingând Harpa în timp ce Briallyn purta Coroana, deschisese o cale între mințile și ochii lor. O vedea pe Briallyn, iar Briallyn putea să o vadă pe ea și să simtă unde era. Trebuia să îi dea drumul...

Nu reuși decât să miște vârfurile degetelor când o greutate invizibilă și apăsătoare se lăsă peste ea ca și când ar fi aplatizat-o în praful de pe pământ.

„Dă-mi drumul! îi spuse Nesta scrâșnind din dinți, atingând cu degetele cea mai apropiată coardă. Eliberează-mă, ființă nenorocită!“

„Nu-mi place tonul tău“, îi răspunse o voce frumoasă și arogantă, plină de o muzică atât de frumoasă, încât i se frânse inima auzind-o.

Spunând asta, Harpa se apăsă mai puternic în ea, iar Nesta țipă în tăcere.

Râcâi din nou coarda cu unghia.

„Dă-mi drumul!“

„Așadar, să deschid o ușă pentru tine? Să eliberez ceea ce este prins?

„Da! Naiba să te ia, da!“

„A trecut mult timp, soro, de când n-am mai cântat. O

să am nevoie de timp să îmi amintesc combinațiile corecte...“

„Nu te juca!“

Nesta îngheță la cuvântul pe care aceasta îl folosise. „Soro“. Ca și când ea și ființa aceasta ar fi fost una și aceeași.

„Coardele mici sunt pentru jocuri - mișcări ușoare și săltărețe - dar cu cele mai lungi, ultimele... Am putea crea minuni și orori extraordinare. Ce magie măreață și monstruoasă am făurit cu ultimul meu menestrel. Să-ți arăt?“

„Nu! înlătură odată protecțiile astea!“

„Cum vrei. Ciupește prima coardă, atunci!“

Nesta nu ezită când apucă prima coadă cu vârful degetului și apoi o eliberă. Un râs muzical îi umplu mintea, dar greutatea se ridică. Dispăru.

Nesta inspiră, ridicându-se, și se trezi liberă să se miște în voie. Harpa stătea nemișcată în mâinile ei, adormită. Aerul părea mai ușor. Mai liber. Ca și când deschiderea altei uși ar fi închis-o pe cea în spatele căreia se afla Briallyn.

- NESTA! vui vocea lui Cassian din partea cealaltă a camerei.

- Sunt bine! strigă ea, alungând frisoanele rămase. Dar cred că ultima dată a folosit-o cineva foarte viclean. Se uită în întunericul de deasupra. Cred că a folosit-o ca să... ca să-i prindă pe inamici și pe copiii lor în piatră.

Asta se întâmplase cu ea acum? O împinsese Harpa în piatră, li- pindu-i sufletul de aceasta? Nesta se cutremură.

- Ești rănită? întrebă Cassian. Ce s-a întâmplat?

Ea gemu, ridicându-se încet.

-Nu! Eu... am atins-o și am văzut că avea o amintire. Una rea. Una pe care Nesta nu avea să o uite niciodată. Iar noi trebuie să plecăm. Mi-a arătat-o pe Briallyn purtând Coroana. *M-a văzut* aici.

Cuvintele se rostogoliră de pe limba Nestei când se întoarse cu greu prin peștera plină de protecții, simțind locul din mijloc, steaua din centru, ca pe o prezență fizică în spatele ei. Acele mâini mari și ușoare păreau să o tragă în încercarea de a o face să se întoarcă, dar ea le ignoră, explicându-i lui Cassian ce auzise de la Harpă și ce văzuse în viziunea cu Briallyn.

Cassian respira tot sacadat. Nu-și relaxă niciun mușchi până ce ea nu ieși din nou în tunel. Până nu o ținu iarăși de mână. Nici măcar nu se deranja să se uite la Harpă sau să comenteze despre Briallyn, ci doar o studie ca să vadă dacă era rănită.

O privea la fel de intim ca întotdeauna. Nici măcar când o pătrundea, adâncindu-se tot mai mult în ea, nu o privea la fel de atent.

își lipi Harpa de coaste și nu reuși să oprească mâna care se ridică spre obrazul lui.

- Sunt bine.

El o sărută în mijlocul palmei.

- Nu știu de ce m-am îndoit de tine. Se retrase din atingerea ei. Să plecăm naibii de aici!

Promisiunea întunecată îi dantela cuvintele, iar ea își dădu seama ce aveau să facă de îndată ce scăpau de Harpă, lăsând-o să fie problema lui Rhysand.

Obrajii i se încălziră și ceva asemănător plăcerii o străbătu la gândul că urma să o aleagă și că își dorea atât de mult să-i liniștească trupul.

își împleti degetele cu ale lui, strângându-i-le cât mai mult posibil. Cassian îi imită gestul și o trase pe culoar, departe de locul suferinței și al amintirii uitate demult. Sabia i se legăna pe coapsă, iar ea vorbi, rupând liniștea:

- Am botezat-o Ataraxia.

Cassian o privi peste umăr.

- Așa ai numit sabia? Ce înseamnă?

- Este un cuvânt din Vechea Limbă. L-am găsit într-o

carte, alaltăieri, în bibliotecă. Mi-a plăcut cum sună.

- Ataraxia, spuse el, ca și când ar fi încercat arma. îmi place.

- Mă bucur că ești de acord.

- Este un nume mai potrivit decât Ucigașa sau Maiestatea Argintie, răspunse masculul. Zâmbetul lui era mai strălucitor decât piatra aprinsă de pe mâna lui stângă. Ei i se mări pulsul. Ataraxia, repetă el cuvântul, iar Nesta ar fi putut jura că sabia care-i atârna la centură vibra drept răspuns, ca și când și acesteia i-ar fi plăcut la fel de mult sunetul vocii lui.

Cei doi se apropiară de capătul tunelului, dar Nesta îl opri tră- gându-1 de mână.

- Ce? întrebă el, scrutând peștera.

Dar ea se ridică pe vârfurile degetelor și îl sărută ușor. Cassian clipi amuzant de șocat când Nesta se retrase.

- Pentru ce a fost asta?

Nesta ridică din umeri, obrajii încălzindu-i-se.

- Gwyn și Emerie sunt prietenele mele, spuse ea încet. Alungă groaza că Briallyn le avea în vizor. Dar... înghiți în sec. Cred că și tu ai putea fi, Cassian.

Liniștea lui Cassian era palpabilă, iar Nesta se înjură pentru că dezvăluise acea dorință căreia tocmai îi dăduse glas, conștientizând-o. își dori să își poată retrage cuvintele, prostia...

-întotdeauna am fost prietenul tău, Nesta, spuse el răgușit, întotdeauna.

Ea nu suporta să vadă ce era în ochii lui.

- Știu.

Cassian o sărută pe tâmplă și ieșiră în sfârșit din tunel, intrând pe poteca principală a Temniței și în obscuritatea acesteia.

Nesta șopti, îndrăznind în sfârșit să spună:

- Iar eu am fost întotdeauna...

Cassian o împinse în spatele lui atât de repede, încât

restul cuvintelor îi rămaseră în gât.

- Fugi! Pulsul lui - groaza pură - umplu aerul. Nesta, *fugi!*

Ea se întoarse spre ceea ce înfrunta el, sabia-i illyriană strălucind în roșu în lumina pietrelor Siphon. De parcă o sabie ar fi putut rezolva ceva.

Ușa spre celula lui Lanthys era deschisă.

Q/IPITOLULS^

Cassian văzu ușa deschisă a celulei lui Lanthys și își dădu seama de două lucruri.

Primul, și cel mai evident, era că urma să moară.

Al doilea era că ar fi făcut orice ca să o împiedice pe Nesta să aibă aceeași soartă.

Al doilea îi limpezi mintea, îl calmă și îi transformă frica într-o altă armă. Fu pregătit înainte ca vocea să șerpuiască din bezna ce-i înconjura.

- Mă întrebam când o să ne reîntâlnim, Lord al Bastarzilor.

Cassian nu uitase niciodată timbrul și răceala vocii lui și cum îi făcea sângele să înghețe.

- în toate secolele de când stai aici tot nu mi-ai inventat un nume mai creativ? îi răspunse Cassian.

Râsul lui Lanthys se încolăci în jurul lor ca un șarpe. Cassian o luă pe Nesta de mână, deși ordinul lui de a fugi încă plutea între ei. Era prea târziu să fugă. Cel puțin pentru el. Nu mai rămânea decât să tragă de timp ca ea să scape.

- Te-ai crezut prea isteț cu oglinda de frasin, spuse Lanthys furios, vocea răsunând de peste tot.

Lumina pietrei Siphon de pe mâna stângă a lui Cassian dezvăluia doar întunericul cețos roșiatic.

- Ai crezut că poți să *mă* învingi. Râse din nou. Sunt nemuritor, băiete! Un nemuritor adevărat, așa cum nu ai să poți spera vreodată să fii. Două secole aici nu înseamnă nimic. Știam că trebuie doar să am răbdare înainte să găsesc o cale de scăpare.

-Tu ai găsit o cale? se adresă tărăgănat Cassian ceții, care era Lanthys. Mi se pare că cineva te-a ajutat să ieși.

El țâțâi.

Cassian trebuia doar să aștepte să fie atacat. Apoi, Nesta putea fugi. Ea era rigidă lângă el, complet nemișcată. Masculul o înghionti cu piciorul, încercând să o scoată din transă. Trebuia să o pregătească să fugă, nu să rămână în lumină ca o căprioară.

- Ușa s-a deschis la dorința mea, spuse mieros Lanthys.

- Mincinosule! Cineva ți-a deschis-o.

Ceața lui Lanthys deveni mai densă, vuind de furie.

Nesta înghiți zgomotos, iar Cassian își dădu seama. Când ea ordonase Harpei să o elibereze... Harpa îl eliberase și pe Lanthys. „înlătură odată protecțiile astea!“ îi poruncise Nesta. Așadar, o făcuse: înlăturase protecțiile ei și pe cele din apropiere - de la celula lui Lanthys. Spusese că voia să se joace. Și, iată: se juca de fapt cu viețile lor.

Dar dacă Harpa își extinsese influența și dincolo de ușa lui Lanthys? Dacă toate ușile celulelor de aici erau deschise...

La naiba!

Dar Cassian îi spuse monstrului de care se temea cel mai mult:

- Deci plănuiești să te învârți în jurul meu ca un nor de ploaie? Cum rămâne cu silueta frumoasă pe care am văzut-o în oglindă?

- Asta preferă însoțitoarea ta? șopti Lanthys de prea aproape - de mult prea aproape.

Nesta se feri crispându-se. Lanthys inspiră.

- Ce *ești* tu?

-O vrăjitoare, zise Nesta în șoaptă. Din inima întunecată a Ooridului.

- Iată un nume pe care nu l-am mai auzit de mult.

Vocea lui Lanthys părea să se audă la doar câțiva pași de Nesta. Cassian scrâșni din dinți. Avea nevoie ca monstrul să vină de cealaltă parte a ei - astfel încât poteca ascendentă să fie liberă. Trebuia să îl atragă pe Lanthys spre el.

- Dar tu nu miroși a tristețea și disperarea Ooridului.

în spatele lor era o inspirație care bloca într-un fel calea de ieșire.

- Parfumul tău... El oftă. Păcat că ai stricat un asemenea miros cu duhoarea lui Cassian! Abia te pot deosebi în esența lui.

Doar asta, își dădu seama Cassian, îl împiedica pe Lanthys să își dea seama ce era ea. Fiind interesat, așa cum fusese Cioplitorul de Oase. Dar dezvăluia încă un adevăr periculos: unde să atace mai întâi.

-Ce ascunzi în spatele tău? întrebă Lanthys, iar Nesta se întoarse, ca și când l-ar fi urmărit, ținând Harpa ascunsă la spate.

Totuși, Lanthys chicoti.

- A! Acum văd. De mult mă întrebam cine va veni să o ia. Știi, îi auzeam muzica. Ultima ei notă era ca un ecou în piatră. Am fost surprins să o găsesc aici, ascunsă sub Temniță, după tot acest timp.

Ceața se roti, iar Lanthys spuse tărăgănat:

-Creează o muzică atât de rafinată! Câtă admirație produce! Totul i se supune Harpei: sezoanele, regatele, ordinea timpului și a lumilor. Acestea nu au nicio însemnătate în fața ei. Iar ultima sa coardă... El râse. Chiar și Moartea se pleacă în fața acelei coarde.

Nesta înghiți din nou. Cassian îi strânse mâna mai

puternic și zise nonșalant:

- Voi, adevărații nemuritori, sunteți la fel: fanfaroni aroganți, cărora vă place să vă auziți vorbind.

- Iar voi, spiridușii, sunteți egoiști. Lanthys fredonă, dând din nou târcoale, iar Cassian își pregăti sabia. Bazându-mă doar pe acel miros, aș spune că voi doi sunteți...

Cassian eliberă mâna Nestei și fandă înainte, înfigând sabia în ceață înainte ca Lanthys să mai poată scoate vreun cuvânt.

Lanthys țipă de furie când pietrele Siphon ale lui Cassian luminară, iar masculul strigă: „FUGI!“ înainte să lovească din nou. Lanthys se retrase, iar Cassian folosi momentul ca să scoată piatra Siphon de pe mâna stângă înainte să o arunce spre ea, facând-o să lumineze.

- Pleacă! îi ordonă el când îi aruncă piatra.

Lumina roșie îi împroșcă fața crispată de frică, în timp ce prinse piatra Siphon, dar Cassian deja se întorcea spre Lanthys.

Scârțâitul pașilor care se îndepărtau îi spuse că Nesta îl ascultase. Bun.

Lanthys se retrase în întuneric, ca o cobră ce se pregătea să atace.

Cassian doar se rugă ca Nesta să iasă pe porți înainte ca el să moară.

T

Nesta fugi de vocea în care era ură, cruzime și foame. De vocea care o lăsa fără bucurie, căldură, fără orice sentiment în afară de frica primară.

Coapsele Nestei se împotriviră povârnișului, dar ea fugi în sus spre porți, ascultând ordinul lui Cassian, vuietul războinicului și al monstrului răsunând din pietre.

Lumina roșie licări în urma ei. Ușile celulelor din Temniță huruiră. Bestiile țipau din spatele lor, ca și când și-ar fi dat seama că unul dintre cei de acolo ieșise și dorin- du-și să iasă și ele.

Ea apucă Harpa cu o mână, piatra Siphon a lui Cassian luminând în cealaltă. Trebuia să ajungă la porți, să coboare muntele, apoi să îl cheme pe Rhysand și să se roage ca el să aibă un fel de vrajă care să-i permită să își simtă numele în vânt. După aceea, ar fi trebuit să se grăbească înapoi pe munte, să coboare poteca și...

Cassian ar fi putut să moară înainte ca ea să ajungă la porțile aflate la o înălțime atât de mare. Era posibil să fie acum pe moarte.

Un cui rece îi străpunse inima.

Fugise de el. îl *părăsise.*

Harpa i se încălzi în mână, fremătând. Aurul strălucea ca și când ar fi fost topit.

„O să deschidem uși și căi; o să ne mișcăm prin spațiu și eoni împreună, glăsuise în timpul divinației ei neintenționate. Muzica noastră o să ne elibereze de regulile și granițele pământești."

Uși deschise... Cu ajutorul ei, deschisese ușa de celula lui Lanthys. Deschidea ușa cu puterea Harpei care o apăsa. Dar să se miște prin spațiu...

„Coardele mici sunt pentru jocuri - mișcări ușoare și săltărețe - dar cu cele mai lungi, ultimele... Am putea crea minuni și orori extraordinare."

Nesta numără coardele. Douăzeci și șase. O atinsese pe prima, cea mai mică, pentru a se elibera de puterea Harpei, dar ce făceau celelalte?

Douăzeci și șase, douăzeci și șase, douăzeci și șase...

Vocea lui Gwyn pluti de departe, amintindu-i de cercetările anterioare ale lui Merrill despre dimensiuni,

de posibilitatea celor *douăzeci și șase* de dimensiuni.

„O să deschidem uși și căi; o să ne mișcăm prin spațiu și eoni împreună... Coardele mici sunt pentru jocuri - mișcări ușoare și săltărețe.“

Putea Harpa... Nestei i se tăie respirația. Putea Harpa să o ducă dintr-un loc în altul? Nu doar să deschidă o ușă, ci să creeze una prin care să treacă?

„Muzica noastră o să ne elibereze de regulile și granițele pământești...“

Trebuia să încerce asta. Pentru Cassian.

Se mișcă ceva în obscuritatea de deasupra, pașii grăbiți îndrep- tându-se spre ea. Cineva intrase în Temniță prin porți. Nesta înclină piatra Siphon a lui Cassian spre sunet, pregătindu-se pentru orice monstru ar fi putut coborî în grabă...

Masculi Fae în armuri uzate și murdare alergau spre ea. Cel puțin zece soldați ai Regatului Toamnei.

Știa cine îi trimisese, teleportându-i cu puterea lui Koschei. Cine îi controla, chiar și de dincolo de mare.

„Știu unde ești, Nesta Archeron!“

Și de vreme ce Rhys coborâse scuturile din jurul Temniței... ei intraseră direct.

Nesta nu gândi. Folosi focul argintiu din ea. îl lăsă să-i împodobească mâinile.

- Du-mă la Cassian, șopti ea, și ciupi prima coardă argintie a Harpei.

Lumea și soldații care veneau dispărură, iar Nesta avu senzația că fusese aruncată, chiar dacă stătea nemișcată și se ruga neîncetat...

Metalul licări, lumina roșie pâlpâi și iată-l pe Cassian sângerând pe pământ, pietrele Siphon luminând și luptând cu ceața din fața lui.

Nu avea unde să dea o lovitură mortală. Ceața se împrăștia la fiecare lovitură a săbiei lui Cassian, iar

Lanthys țipa la fiecare, dar nu putea fi ucis. Putea doar să fie controlat, spusese Cassian.

Iar Harpa putea deschide uși - dar nu să ucidă oameni. Ea alergă spre Cassian, cu degetul pregătit pe coarda Harpei ca să îi scoată de acolo.

Dar Cassian făcu ochii mari și strigă:

- PLEACĂ!

Ceața îi cuprinse gâtul și îl aruncă.

Țipătul ei străbătu tunelul când el se lovi de zidul de piatră, aripile hârșâindu-i, și căzu pe podea. Nu se mișcă.

Un râs ca un cuțit care râcâia piatra umplu tunelul, apoi fu aruncată și Nesta, izbindu-se în zid atât de puternic, încât îi clănțăniră dinții și ameți, rămânând fără aer când își răsfiră degetele pe Harpă înainte să atingă podeaua.

Dar ea ateriză lângă Cassian și se grăbi să îl întoarcă, rugându-se să nu-și fi rupt gâtul, să nu îl fi condamnat venind aici...

Pieptul lui Cassian se ridica și cobora, iar chestia puternică și primară din corpul ei oftă de ușurare. Pentru scurt timp, deoarece Lanthys râse din nou.

-Ai să-ți dorești ca lovitura să-l fi ucis înainte să termin cu amândoi! spuse creatura. Ai să-ți dorești să fi continuat să fugi.

Dar Nesta refuză să mai audă un cuvânt când îngenunche deasupra lui Cassian, devenind singurul lucru dintre el și Lanthys.

Mai trăise asta.

Se aflase în exact aceeași poziție, cu capul lui în poală, fiind batjocoriți de Moarte.

Apoi se ghemuise peste el și așteptase să moară. încetase să mai lupte.

De data asta nu avea să dea greș. Ceața înaintă, iar Nesta ar fi putut jura că simte o mână întinzându-se spre ea.

Senzația fu suficientă cât să o pună în mișcare.

Scoțând sabia în același moment când se ridică în picioare, Nesta execută o combinație perfectă.

Lanthys țipă, iar strigătul nu semăna câtuși de puțin cu ce mai auzise - acesta era un sunet asurzitor din cauza șocului și a furiei.

Nesta ridică sabia Ataraxia, lăsându-și greutatea între picioare și asigurându-se că avea o postură stabilă. De neclintit. Sabia începu să strălucească.

Ceața se contorsionă, micșorându-se și zvârcolindu-se ca și când s-ar fi luptat cu un inamic invizibil, iar apoi deveni solidă, strălucind colorat.

Un mascul gol cu părul blond apăru în fața ei. Era de înălțime medie, având o piele aurie și mușchi sculptați, chipul cu trăsături ascuțite fierbând de furie. Nu era o creatură respingătoare și îngrozitoare, ci una frumoasă.

Ochii lui negri mijiră la sabie când spuse: „Asta nu e Narben“. Numele nu însemna nimic pentru ea.

Nesta fandă, împingând sabia Ataraxia în a opta poziție. Lanthys sări înapoi.

Cassian gemu, revenindu-și când ea rămase pe loc.

- Ce zeiță a morții ești tu? întrebă Lanthys, uitându-se la sabie și la Nesta.

Focul argintiu sfârâia în ochii ei.

Nesta lovi din nou cu Ataraxia, iar Lanthys se feri pitindu-se. Temându-se de sabie.

Cel ce nu putea fi ucis se temea de sabia ei. Nu de ea, ci de Ataraxia. Arma Creată de Nesta.

- Intră în celula ta! Nesta înaintă un pas, cu Ataraxia îndreptată în fața ei.

Lanthys se retrase încet spre celula lui.

- Ce *este* sabia aia? Părul blond i se legănă spre talie când se retrase din nou.

- Numele ei este Ataraxia! spuse furioasă Nesta. Și o

să fie ultimul lucru pe care îl vezi!

Lanthys izbucni în râs, sunetul semănând cu cârâitul unei ciori - hidos în comparație cu silueta lui frumoasă.

- Ai botezat Ataraxia o sabie a morții? strigă el, iar muntele se cutremură.

- O să te taie, fie că îți place sau nu numele ei.

- O, nu prea cred, spuse furios Lanthys. Am fost la Vânătoarea Sălbatică înainte ca tu să fi existat măcar, *vrăjitoare din Oorid!* Am invocat câinii de vânătoare și lumea s-a ploconit la lătratul lor. Am galopat în fruntea Vânătorii, iar creaturile Fae și fiarele s-au plecat înaintea noastră.

Nesta o întoarse pe Ataraxia în mână, executând o mișcare pe care o făcea cu săbiile illyriene când mai lua pauze de la antrenament. îl văzuse pe Cassian facând-o deseori și aflase că nu consuma energie în plus.

Nu-și dăduse seama că era o tehnică de intimidare foarte eficientă. Lanthys dădu înapoi.

Ea se rugă ca soldații Regatului Toamnei care aveau să vină pe alee dintr-o clipă în alta să ezite și ei în fața săbiei. Știa că nu ar fi făcut-o. Nu atât timp cât Briallyn și Coroana îi controlau.

- Care zeiță a morții ești tu? întrebă din nou Lanthys. *Cine ești sub carnea aia?*

- Eu sunt nimeni! izbucni ea.

- Al cui este focul argintiu din privirea ta?

- Știi al cui este, trase Nesta de timp.

Dar, cumva, răspunsul ei îl afectă. Pielea lui Lanthys se albi.

-Este imposibil! El se uită la Harpa de lângă Cassian, care se agita, și căscă iarăși ochii. Am auzit despre tine aici. Ești cea despre care șopteau marea, vântul și pământul. Se înfioră. *Nesta.* El rânji, dezgolindu-și dinții puțin prea lungi. L-ai luat din Cazan.

Lanthys se opri. Și întinse o mână lată și grațioasă.

- Nici măcar nu știi ce ai putea să faci. Vino! Am să-ți arăt eu. El zâmbi din nou cu acei dinți prea lungi, transformându-și chipul din frumos în groaznic cu o mișcare a buzelor. Vino cu mine, Regină a Reginelor, și o să recuperăm ce s-a pierdut cândva! Cuvintele lui erau un cântec de leagăn, o promisiune îndulcită. O să reclădim ceea ce am fost înainte ca legiunile aurii ale Spiridușilor să își arunce lanțurile și să ne detroneze. O să reînviem Vânătoarea Sălbatică și-o să călărim năvalnic prin noapte! O să construim palate din gheață și foc, palate de întuneric, lumină de stele. Magia o să plutească din nou nestingheritã.

Nesta vedea tabloul înfățișat de Lanthys țesându-se în aerul din jurul lor. Se vedea pe un tron negru, cu o coroană asortată în părul despletit. Bestii imense de onix - cu solzi, ca acelea pe care le văzuse cioplite pe stâlpii Orașului Cioplit - stăteau la baza podiumului. Ataraxia se rezema de tronul ei, iar în partea cealaltă... stătea Lanthys, ținând-o de mână. Regatul lor era nesfârșit, iar palatul construit din magie pură trăia și prospera în jurul lor. Harpa stătea în spatele lor pe un altar, lângă Mască, dar Coroana de aur nu era acolo, ci pe capul lui Lanthys.

Iar acesta fu firul rupt care o scoase din reverie - licărul pur al lăcomiei lui. El văzuse Harpa, știuse că ea căuta Tezaurul și dezvăluise cum intenționa să o folosească. Voia să revendice Coroana. Obiectul nu ar fi avut nicio influență asupra ei, dar domnia lor ar fi fost rezultatul unei constrângeri. Al unei înrobiri.

Un al patrulea obiect stătea pe altar, învăluit în umbră. Dar ea nu reuși să vadă decât un licăr al osului ros de timp...

Viziunea se schimbă, iar ei se zvârcoleau pe un pat mare și negru, pielea aurie de pe spatele lui Lanthys strălucind când se mișca în ea. Nu mai cunoscuse o astfel

de plăcere cu nimeni. Doar el putea să i-o tragă așa, pătrunzând-o atât de adânc; corpul ei era cald, suplu și umed pentru Lanthys și, curând, sămânța lui avea să-i încolțească în pântec, iar copilul pe care urma să-l nască avea să conducă universuri întregi...

încă un fir rupt care o conducea afară. Dincolo de iluzie.

Corpul ei nu îi aparținea lui, ca să o atingă, să o umple cu viață. Iar ea *simțise* plăceri mai mari decât îi arătase el.

Nesta clipi și imaginea dispăru.

Lanthys mormăi, stând acum doar în afara razei ei de acțiune. Raza de acțiune a săbiei Ataraxia.

- Mă pot ocupa de problema *aia,* spuse el furios spre Cassian. Iar tu ai să uiți destul de curând legăturile alea.

Ea ridică mai sus sabia Ataraxia.

- întoarce-te în celula ta și închide ușa!

- Am să evadez din nou, chicoti Lanthys. Iar când am să reușesc, am să te găsesc, Nesta Archeron, iar tu vei fi regina mea.

- Nu! Nu cred că am să fiu.

Nesta își lăsă puterea să se unduiasă prin sabie. Ataraxia șuieră, luminând ca luna.

Lanthys se albi.

- Ce faci?

- Termin treaba.

Privirea lui era atât de fixată asupra săbiei strălucitoare, încât nu se uită într-o parte la Cassian. Nu văzu pumnalul scos. Cel pe care Cassian îl aruncă fără greș.

Acesta se înfipse până la mâner în pieptul lui Lanthys.

Lanthys țipă, arcuindu-se, iar Nesta sări. Ea execută o combinație doi-trei, tăindu-1 de-a curmezișul, lăsând puterea respirației, picioarelor și mijlocului ei să treacă

prin sabie.

Ataraxia șuieră ca vântul când tăie aerul.

Capul și cadavrul lui Lanthys căzură în direcții diferite, lovin- du-se de pietre.

Sângele ciudat și negru țâșni, iar când Cassian veni acolo, icni când o luă de mână.

- Harpa, spuse el gâfâind, chipul lui fiind întruchiparea durerii. Sângele îi curgea pe tâmple. Ia-o și hai să plecăm! Trebuie să plecăm de aici!

- Poți măcar să stai în picioare?

El se clătina pe picioare. Nu putea face trei pași.

- Da! mormăi Cassian.

Ca să o scoată de aici, știa că trebuia să încerce. La fel cum știa că Lanthys era mort. Fusese sabia sau puterea ei? De vreme ce Crease sabia, ea presupunea că, practic, era puterea ei, dar... Cel ce nu putea fi ucis fusese ucis. Cumva. O mică parte din Nesta se bucura de asta, chiar dacă restul corpului îi tremura.

Acum, hârșâitul și bocănitul pașilor se grăbiră spre ei.

- Soldații Regatului Toamnei, șopti ea, arătând spre poteca întunecată ascendentă. Sunt mai mulți. Briallyn i-a trimis ca să ia Harpa.

- Mai mulți...

Țipetele începură să se audă prin munte. Țipete îngrozite și rugătoare, pumni bătând. Nu în piatră sau în ușile care îi țineau, ci în zidurile din partea opusă a celulelor lor. Ca și când ar fi implorat Temnița să îi cruțe de ea și de sabia aceea.

Lanthys căzuse. Iar deținuții Temniței simțiseră asta.

Până și pașii soldaților Regatului Toamnei părură să încetinească auzind sunetul.

Nesta zâmbi misterios și luă Harpa.

-Nu fugim de aici. Și îi lăsăm pe soldații Regatului Toamnei neatinși. Măcar ca să-i dovedească lui că Eris se înșela. Dar rănile lui Cassian... Da, trebuiau să plece.

Repede. Ține-te de mine! îi ordonă ea. Apoi zise în șoaptă: Peluza din fața casei lui Feyre de lângă râul Sidra din Velaris.

Cassian strigă ca să o avertizeze, dar ea ciupi trei coarde de data asta. Ciupind doar una, ajunsese aici, deci ea presupunea că două aveau să-i ducă probabil puțin mai departe de atât, iar Velarisul... Ei, bine, părea să aibă nevoie de trei coarde. Nu voia să știe unde i-ar fi putut duce toate cele douăzeci și șase de coarde dacă le-ar fi ciupit. Sau dacă ar fi cântat vreo melodie.

Lumea dispăru; simți din nou că alunecă în timp ce stătea nemișcată, apoi...

Soare, iarbă și o briză rece de toamnă. O casă mare și frumoasă în spatele lor, râul în fața lor și nici urmă de Temniță sau Lanthys. Nesta îi dădu drumul lui Cassian când Rhysand ieși brusc pe ușile din sticlă ale casei. El se holbă la prietenul lui, iar când Nesta îl privi pe Cassian în lumina zilei... Sângele îi curgea din păr, pe obraz. Avea buza spartă; brațul îi atârna într-un unghi ciudat...

Doar asta văzu Nesta înainte ca el să se prăbușească în iarbă.

CAPITOLUL SS

- Este o tăietură mică. Nu te mai agita!
- Ai capul spart și brațul rupt. Stai în casă câteva zile!
- Doar nu vorbești serios.
- O, ba da!

Poate că Nesta ar fi zâmbit la disputa dintre Cassian și Rhysand dacă nu ar fi fost de acord cu Marele Lord. Feyre stătea lângă partenerul ei, îngrijorarea schimonosindu-i trăsăturile.

Ataraxia încă era grea în mâna Nestei. Harpa era în

cealaltă.

Sora ei își mută privirea la ea. Nesta înghiți în sec, uitându-se în ochii lui Feyre, și se rugă să poată citi cuvintele tăcute de pe chipul ei.

„îmi pare rău pentru ce ți-am spus în apartamentul lui Amren. Sincer îmi pare rău!“

Privirea lui Feyre se îmblânzi. Apoi, spre uimirea Nestei, Feyre îi răspunse în mintea ei: „Nu-ți face griji pentru asta“.

Nesta își adună puterile, alungându-și surprinderea. Uitase că sora ei era... Care era cuvântul? Daemati. Capabilă să discute telepatic, la fel ca Rhys. „Am fost furioasă și îmi pare rău!“, spuse Nesta, inima bătându-i cu putere.

După o pauză considerabilă, Feyre dădu glas cuvintelor ce semănau cu primele raze ale răsăritului: „Te iert“.

Nesta încercă să nu se pleoștească. Avu de gând să întrebe despre copil, dar Rhys se întoarse spre ea și-i spuse:

- Nesta, lasă Harpa pe birou.

Nesta îl ascultă, atentă să nu atingă niciuna dintre cele douăzeci și șase de coarde.

-Ți-a permis să te teleportezi în și din Temniță, zise Feyre ui- tându-se la Harpă. Presupun că din cauză că e Creată și există în afara regulilor magiei obișnuite? Ea se uită la Rhys, care ridică din umeri. Feyre își țuguie buzele. Dacă vreunul dintre inamicii noștri ar fi pus mâna pe ea, ar fi folosit-o imediat împotriva noastră. Fără protecții în jurul acestei case, a Casei Vântului, a depozitelor secrete și a ascunzătorilor noastre, nu suntem în siguranță. Ca să nu mai spun că Harpa pare să aibă o voință proprie - o dorință de a crea probleme. Nu putem să o lăsăm din nou în Temniță, acum că a fost trezită.

Rhys se scărpină în barbă.

-Deci o încuiem cu Masca, protejată și vrăjită, ca să nu mai poată acționa din nou.

- Eu le-aș ține separat, îl sfătui Feyre. îți amintești ce se întâmpla când jumătățile Cărții erau apropiate? Și de ce să ajutăm un inamic să le ia pe amândouă?

- Ai dreptate, răspunse Cassian, tresărind, ca și când cuvintele i-ar fi dat dureri de cap.

Madja îi vindecase fractura de la linia părului, chiar deasupra tâmplei, dar avea să-l doară câteva zile. Brațul rupt era vindecat, dar tot suficient de sensibil încât să necesite îngrijire. Imaginea tuturor bandajelor fu suficientă să o facă pe Nesta să își dorească să îl poată ucide din nou pe Lanthys.

Rhys bătu cu degetele în birou, studiind Harpa, apoi o întrebă pe Nesta:

- în afară de faptul că ai văzut-o pe Briallyn, ai spus că ai văzut și altceva când ai atins prima dată Harpa?

Nesta îi explicase pe scurt, la sosire.

- Cred că cine a folosit-o ultima dată a făcut ceva îngrozitor cu ea. Cumva, probabil a prins în ziduri niște oameni care locuiau cândva pe insula Temniței. Este posibil așa ceva?

îndoiala străluci în ochii lui Rhys.

- Ce este Vânătoarea Sălbatică? întrebă Nesta.

îi povestise și despre întâlnirea cu Lanthys, și de prezența soldaților Regatului Toamnei. Cassian îl convinsese pe Rhys să nu îi atace, cel puțin nu înainte să se poată ocupa de Briallyn. Când Rhys ridicase din nou scutul din jurul Temniței, ei erau deja dispăruți.

Rhys expiră, rezemându-se de spătar.

- Sincer, credeam că este un mit. Faptul că Lanthys și-a amintit de așa ceva... Ei, bine, întotdeauna e loc de minciuni, presupun, dar, dacă spunea adevărul, înseamnă că are mai mult de cincisprezece mii de ani.

- Atunci, ce este? întrebă Feyre.

Rhys ridică o mână, și o carte cu legende din raftul din spatele lui pluti spre degetele sale. El o lăsă pe birou. O deschise la o pagină, dezvăluind imaginea unui grup de ființe înalte, cu o înfățișare ciudată și coroane pe cap.

- Ființele Fae nu au fost primii stăpâni ai acestei lumi. Conform celor mai vechi legende ale noastre, majoritatea acum uitate, am fost creați de făpturi care erau aproape zei - și monștri. Daglan. Ei au domnit câteva milenii și ne-au înrobit pe noi, dar și pe oameni. Erau meschini și cruzi, și beau magia ținutului ca pe un vin.

Rhys își mută privirea la Ataraxia, apoi la Cassian.

- Anumite mituri spun că unul dintre eroii Fae care s-au ridicat ca să îi detroneze a fost Fionn, care a primit măreața sabie Gwydion de la Marea Preoteasă Oleanna, care o scufundase în Cazan. Fionn și Gwydion i-au detronat pe Daglan. A urmat un mileniu de pace, iar ținuturile s-au împărțit aproximativ în teritorii ce au fost precursoarele regatelor - dar la sfârșitul celor o mie de ani, se dușmăneau, războiul fiind pe cale să înceapă. Chipul lui se încordă. Fionn le-a unit și s-a proclamat Mare Rege. Primul și singurul Mare Rege pe care l-a avut vreodată ținutul ăsta.

Nesta ar fi putut jura că ultimele cuvinte fură rostite aruncând o privire tăioasă spre Cassian. Dar masculul, pur și simplu, îi făcu semn din ochi lui Rhys.

- Ce s-a întâmplat cu Marele Rege? întrebă Feyre.

Rhys își trecu o mână peste o pagină a cărții.

- Fionn a fost trădat de regina lui, conducătoarea teritoriului ei, și de cel mai bun prieten, generalul lui. Ei l-au ucis, luând o parte dintre cele mai puternice și prețioase arme ale neamului său, apoi, din haosul care a urmat, s-au ridicat șapte Mari Lorzi; de atunci, regatele sunt așa cum le știți.

- Amren își amintește asta? întrebă Feyre.

Rhys scutură din cap.

- Acum doar vag. Din câte am înțeles, a sosit în anii de dinainte ca Fionn și Gwydion să se ridice și a intrat în Temniță în Epoca Legendelor - vremea în care ținutul ăsta era plin de eroi dornici să îi vâneze pe membrii rasei foștilor stăpâni. Ei s-au temut de Amren, crezând-o unul dintre dușmanii lor, și au aruncat-o în Temniță. Când ea a ieșit, a ratat căderea lui Fionn și pierderea săbiei Gwydion și i-a găsit domnind pe Marii Lorzi.

Nesta se gândi la tot ce spusese Lanthys.

- Și ce este Narben?

- Lanthys te-a întrebat despre asta?

- A spus că sabia mea nu este Narben. Părea surprins.

Rhys îi studie sabia.

- Narben este o sabie a morții. Este pierdută, probabil distrusă, dar poveștile spun că putea ucide chiar și monștri ca Lanthys.

- Se pare că și sabia Nestei poate, zise Feyre, studiind și ea arma.

- L-ai ucis tăindu-i capul, rosti gânditor Rhys.

- O lovitură cu sabia a părut să îl lege de forma lui fizică, îl corectă Nesta. Pumnalul lui Cassian l-a nimerit doar după ce Lanthys a fost forțat să renunțe la ceață.

- Interesant, șopti Rhys.

- încă nu ne-ai explicat ce este Vânătoarea Sălbatică, zise Cassian.

Rhys răsfoi câteva pagini din carte, până la o ilustrație a unui grup de călăreți pe cai și tot felul de bestii.

- Populației Daglan îi plăcea să-i terorizeze pe Fae și pe oamenii controlați de ei. Vânătoarea Sălbatică era un fel de a ne controla. Adunau o armată cu cei mai cumpliți și mai nemiloși războinici și le dădeau mână liberă să ucidă după bunul plac. Daglanii aveau animale puternice și monstruoase - le ziceau câini de vânătoare, deși nu semănau cu câinii pe care îi știm - pe care le foloseau ca să alerge prada înainte să o tortureze și să o ucidă. Este o

poveste îngrozitoare și e posibil ca o mare parte din ea să conțină doar.

-Câinii de vânătoare seamănă cu bestiile din Orașul Cioplit, spuse Nesta încet.

Toți se uitară la ea.

- Lanthys mi-a arătat o viziune, recunoscu Nesta. Despre... cum am putea fi noi doi. împreună. Domneam într-un palat, ca rege și regină cu Tezaurul, și la picioarele noastre stăteau câinii ăștia. Semănau cu bestiile cu solzi sculptate pe stâlpii din Orașul Cioplit.

Nici măcar Rhys nu avu ce replică să-i dea.

Cassian își incordă maxilarul.

- Așadar, a încercat să te seducă, deși voia să te ucidă?

Nestei i se strânse stomacul, dar se abținu să menționeze cât de explicită fusese viziunea.

- Era un al patrulea obiect în viziune, dar în umbră - a existat vreodată o a patra parte a Tezaurului? Nu am zărit decât o bucată de os vechi.

Rhys își trecu o mână prin părul negru.

- Din cât a confirmat istoria, Tezaurul e compus doar din trei obiecte.

- Dar dacă este protejat de o vrajă ca aceea care ascunde toate gândurile despre Tezaur, ca să împiedice lumea să afle vreodată despre al patrulea obiect? întrebă Feyre.

Ochii lui Rhys se întunecară.

- Atunci, Mama să ne cruțe, pentru că până și Amren își amintește doar vag despre asta.

Cuvintele plutiră în aer.

- Deci, acum mă duc după Coroană? întrebă Nesta.

- Nu! răspunse Cassian, ochii lui încețoșați de durere limpezindu-se.

Feyre confirmă dând din cap.

- Briallyn știe că avem celelalte două obiecte. Ea i-a

trimis pe soldați ca să ia Harpa.

Cassian mormăi.

- Credeam că Eris este un ticălos, dar când i-am povestit despre cei douăzeci de soldați din Oorid, a spus că din unitate au dispărut mai mulți soldați. Se scărpină în barbă. Ar fi trebuit să îl ascult. Ar fi trebuit să cercetez chestiunea. Briallyn are încă doisprezece care așteaptă să atace.

Disprețul de sine îi umplu chipul, iar Nesta își reprimă impulsul de a se întinde spre mâna lui.

-Eris vorbește atât de multe prostii, încât oricine ar rata un astfel de comentariu neașteptat, Cass, fu replica lui Feyre. Cel puțin acum îi putem spune lui Eris unde sunt restul soldaților lui.

Nesta și-ar fi putut îmbrățișa sora pentru ușurarea care-1 făcu pe Cassian să-și plece umerii auzindu-i cuvintele. Cu toată aroganța lui, părerile prietenilor și familiei contau mult. Niciunul dintre ei nu l-ar fi mustrat vreodată pentru eșec, dar el s-ar fi pedepsit pentru asta.

Nesta își atinse ușor degetele de ale lui Cassian în semn de înțelegere tacită. El îi cuprinse mâna, întâlnindu-i privirea ca și când ar fi spus: „Vezi, la urma urmei, suntem la fel."

Feyre continuă:

- Dacă Briallyn își dorește destul de mult Masca și Harpa încât să acționeze atât de repede azi, o să tot vină la noi. Iar noi o s-o așteptăm.

O lumină aprigă îi pătrunse în privire.

Rhys se încruntă.

- Totuși, chiar dacă are doar Coroana, Briallyn poate să facă destule rele. Din câte știm, Beron este sub controlul ei, la fel de fermecat de ea ca soldații lui Eris. Trebuie să o ucidem și să recuperăm Coroana. înainte să izbucnească războiul cu adevărat.

- Este prea riscant, replică Feyre. Am urmărit Cazanul

în Hybern și s-a terminat prost.

- Atunci, învățăm din greșeli, spuse Rhys.

- O să ne întindă o capcană, zise Feyre. Nu o să-i cădem în plasă. Liniștea se lăsă înainte ca Rhysand să spună:

- Atunci, trebuie să ne reasigurăm alianțele din vremea de război - și repede. Și să evaluăm pagubele celor pe care le avem deja și care ar putea fi tensionate.

Cassian ridică o sprânceană, îngrijorarea strălucind în ochii lui.

- Se pare că ai o idee.

-Eris vine la serbarea Solstițiului de Iarnă în Orașul Cioplit, spuse Rhys.

Nesta își dădu seama că evenimentul se apropia cu repeziciune.

- L-a tulburat faptul că Tamlin v-a surprins când v-ați întâlnit cu el, și se întreabă dacă nu cumva o să dăm înapoi în fața alianței, acum că există o mică șansă ca Tamlin să o dezvăluie. Sau să decidă să îl trădeze primul. Trebuie să îi amintim lui Eris de vechiul nostru angajament și că el este... important pentru noi. Că îl susținem.

Cassian mârâi dezgustat, la fel ca Feyre.

- Deci cumpără-i un cadou, spuse Feyre, fluturând o mână, și zi-i că îi transmitem toată dragostea noastră.

- O să vrea mai mult de atât, rosti Rhys strâmbând din gură, iar privirea i se opri la Nesta.

Cassian se îndreptă înainte ca Rhys să poată măcar vorbi.

- Nu ai să te folosești de ea.

Feyre se uită la ei și, după o secundă, ca și când partenerul ei i-ar fi vorbit în minte, întrebă:

- Serios, Rhys?

Rhys se rezemă, iar Nesta se încruntă, singura dintre

ei care, aparent, nu era conștientă ce însemna asta. Rhys îi spuse:

- Nu trebuie să faci nimic din ce nu vrei. Dar Elain a menționat că te pricepi să dansezi. Că e un talent care ți-a câștigat cândva mâna unui duce, după un singur vals.

Ea uitase seara aceea, mulțimea de bijuterii și mătăsuri și chipul frumos al ducelui. Nu simțise decât un triumf frenetic.

- Peste cadavrul meu! izbucni Cassian.

- Vrei să dansez cu Eris? întrebă Nesta, și inima începu să îi bată cu putere, nu chiar de frică.

- Vreau să îl seduci, spuse Rhys. Nu între așternuturi, ci să îl faci să-și dea seama ce ar putea obține de îndată ce înțelege că nu avem niciun plan ca să rupem alianța asta. Să cântărească beneficiile mai mult decât riscurile.

Nesta își încrucișă brațele, ignorând privirea încruntată a lui Cassian, care-i ceru în tăcere să ignore complet ideea.

- Chiar crezi că dansul cu Eris i-ar întări loialitatea?

- Cred că Eris este aliatul nostru și, oricum, o să se aștepte să danseze cu o doamnă din regat, la bal. Pe Feyre nu o las la cinci pași de el, Mor l-ar putea ucide, iar Amren este mai probabil să îl sperie decât să îl convingă, deci tu și Elain sunteți singurele mele opțiuni.

- Elain nu se apropie de Eris, spuse Feyre. Iar tu nu mă *lași* să mă apropii de el?

Rhys îi zâmbi fermecător.

- Știi ce vreau să spun.

Feyre își dădu ochii peste cap.

-Devii nesuferit. Ea se întoarse spre Nesta. Eris nu este... Nu este bun. Nu e ca Beron, dar...

- Știu ce i-a făcut lui Morrigan, spuse Nesta.

Sau, mai degrabă, ce nu făcuse: nu o ajutase când familia ei o brutalizase și o aruncase peste granița

Regatului Toamnei drept pedeapsă pentru că le stricase alianța prin căsătorie. Eris o găsise, apoi plecase pur și simplu.

-Am vorbit cu el zilele trecute. Știu în ce m-aș băga.

- Mor, continuă Rhys, poate să te învețe dansurile. A fost nevoită să le învețe pe toate și, de vreme ce conduce Regatul Coșmarurilor, este cea mai potrivită să te instruiască.

- Nesta nu a fost de acord cu nimic! izbucni Cassian. Chiar și un dans cu ticălosul ăla este prea mult...

- Am s-o fac, interveni Nesta, fie și numai ca să îi facă în ciudă pentru că era atât de... posesiv. Se uită spre sabia pe care încă o ținea în mână. Tocmai am ucis o ființă nemuritoare. Eris nu reprezintă nimic. Iar dacă asta o să-l facă să își amintească de ce vrea să fie aliatul nostru, să creadă că m-ar putea obține dacă își respectă promisiunile, atunci e bine.

- Este deja aliatul nostru, răspunse Cassian. Oare un dans chiar o să ne asigure că o să cooperăm în continuare?

- Trebuie să îi arătăm lui Eris că îl respectăm și că avem încredere în el, cedă Feyre oftând învinsă. Chiar dacă nu o facem. Și să îl lăsăm să danseze cu un membru al familiei noastre este dovada acestui lucru - cel puțin pentru cineva din Regatul Toamnei. Dacă ajunge să mănânce din palma Nestei, e fantastic! Dacă îl face doar să își aducă aminte că suntem de partea lui, bun! Dar legăturile trebuie menținute.

- Nu-mi place ideea, mormăi Cassian.

- Nu trebuie să îți placă, spuse Feyre, ridicându-și fruntea plină de autoritatea Marii Doamne. Trebuie doar să privești de pe margine și să nu pară că vrei să îi smulgi capul.

- Spune-i lui Morrigan că o să ne întâlnim pentru lecțiile de dans oricând este disponibilă, interveni Nesta.

Feyre și Cassian, care încă se încruntau unul la celălalt, se întoarseră tăcuți spre ea.

Nesta se apropie de birou, lăsând-o acolo pe Ataraxia.

- Poftim! îi spuse ea lui Rhys. O poți lua înapoi.

Rhys nu zise nimic, dar Feyre ridică din sprâncene.

- De ce nu o păstrezi?

Privirea curioasă a lui Cassian o arse ca un fier încins, dar Nesta spuse doar atât:

- Nu mă interesează să mai ucid.

Nesta inspiră pe nas timp de șase secunde, își ținu respirația câteva secunde și apoi expiră pe gură alte șase secunde. în liniștea dormitorului ei din seara aceea, așezată pe scaun, se concentra la respirație, nimic mai mult.

Recunoștea orice gând care-i venea și îl lăsa să treacă. Chiar dacă unele tot reveneau.

Nu îi păsa unde ascundeau Harpa. Dacă aveau nevoie de sângele ei ca să o protejeze, la fel cum făcuseră pentru Mască, o anunțau. Dar gândul la ce urma...

„Respiră! Numără!“

Nesta inspiră din nou, fixându-și atenția la coastele care se extindeau, la senzația respirației în corp. Chiar și după câteva săptămâni, unele exerciții de liniștire a minții erau mai grele decât altele. Dar continua să le facă: zece minute dimineața și zece seara.

Nesta expiră, numără și continuă.

Asta era tot ce trebuia să facă: să continue. Câte o zi, câte o respirație.

Renunță și la acel gând. Respiră încontinuu, apoi încetă să mai numere. își lăsă mintea să rătăcească.

Dar mintea ei nu țâșni în toate direcțiile, ci rămase calmă. Odihnindu-se.

Mulțumită de starea ei.

Războiul lăsase căsuța neatinsă. însă iernile grele de când o văzuse Nesta ultima dată nu fuseseră atât de îngăduitoare.

Azriel îi teleportase pe ea și Cassian aici după antrenament, dar nu zăbovise. Aparent, Gwyn voia să mai repete exercițiile de mânuire a pumnalului, deci îi lăsase promițând să se întoarcă intr-o oră.

Nesta nu știa dacă o oră avea să fie prea mult sau prea puțin. Nu știa cu adevărat de ce îi ceruse lui Cassian să o însoțească aici, dar îi intrase în cap că trebuia să vină în vizită. Să vadă acest loc.

Soarele amiezii de toamnă scotea și mai bine în evidență starea proastă a locuinței: acoperișul din paie, care mucegăise sau era găurit, buruienile crescute, care se colorau deja în maroniu înainte de iarnă, înalte până la micile ferestre din zidurile de piatră. Nesta simți un nod în gât, dar se forță să meargă spre intrare.

Cassian rămase tăcut în spatele ei, pașii lui fiind atât de tăcuți, încât ar fi putut fi un vânt rece prin iarba prea înaltă. Capul și brațul i se vindecaseră complet până în dimineața aceasta, la două zile după ce Nesta fusese de acord să îl farmece pe Eris. Cassian chiar se antrenase lângă ea mai devreme, deși într-un ritm mai lent decât de obicei. Faptul că executase exercițiile fără să se strâmbe făcuse o parte din ea să ofteze de ușurare și să îndrăznească să îi ceară să o însoțească azi. Nu l-ar fi invitat să vină dacă ar fi fost încă rănit.

Nu că ar fi fost aici vreun inamic amenințător. Niciun om nu se aventura pe drumul presărat cu frunze de dincolo de căsuță; doar

câteva păsări ciripeau fără tragere de inimă o melodie din copacii aproape desfrunziți.

Liniștit, monoton și gol. Așa părea ținutul acesta, chiar dacă venise toamna. Era de parcă nici măcar soarele nu se deranja să strălucească așa cum se cuvenea.

Inima Nestei bătu cu putere când puse o mână pe ușa rece din lemn pe care încă se vedeau semne de gheare.

- Să înțeleg că e opera lui Tamlin? întrebă Cassian din spatele ei.

Nesta ridică din umeri, nefiind în stare să își găsească astfel cuvintele. Ea și Elain fixaseră din nou ușa după ce o spărsese Tamlin. Tatăl lor, cu piciorul rupt iremediabil și incapabil să ridice greutăți, le privise, oferindu-le sfaturi inutile.

Strânse degetele în pumn când deschise ușa cu umărul. Balamalele ruginite se împotriviră cu scârțâit și un miros prăfuit și aproape putred îi invadă nările.

Obrajii i se încălziră la gândul că masculul era aici și vedea asta...

- Sunt doar o brută, îți amintești? El veni lângă ea. Am locuit în condiții mult mai rele. Cel puțin ai avut pereți și un acoperiș.

Nesta nu-și dăduse seama cât de mult avea nevoie să audă cuvintele acela, iar umerii i se relaxară când intră în casă. în obscuritatea răcoroasă, întreruptă doar de razele soarelui, se încruntă la tavan.

- Casa asta avea cândva un acoperiș.

Stricăciunile lăsaseră să intre tot felul de ființe și intemperii - primele se făcuseră comode, judecând după cuiburi și diverșii găinați împrăștiați.

Nestei i se uscă gura. Era un loc oribil, îngrozitor și întunecat.

Nu reuși să se oprească din tremurat.

Cassian puse o mână pe umărul ei.

- Condu-mă!

Nu putea. Nu își putea găsi cuvintele.

El arătă spre o masă lungă de lucru. Un picior se prăbușise, făcând piesa de mobilier să se încline.

- Ai mâncat aici?

Nesta dădu aprobator din cap. Mâncaseră acolo, uneori în tăcere, alteori încercând cu Elain să umple liniștea cu discuțiile lor banale,

alteori certându-se cu Feyre. Așa cum se întâmplase la ultimele mese pe care le luaseră împreună în casa asta.

Nesta își mută privirea spre vopseaua coșcovită de pe pereți. Spre micile desene complicate. Cassian îi urmări privirea.

- Feyre le-a pictat?

Nesta înghiți și reuși să spună:

-Picta ori de câte ori avea ocazia. Orice ban în plus pe care reușea să îl economisească îl dădea pe vopsele.

- Ai văzut vreodată ce a făcut la cabina din munți?

-Nu!

Ea nu fusese niciodată acolo.

- Feyre a pictat toată cabana. Pur și simplu. Cândva, mi-a spus că există o măsuță de toaletă aici...

Nesta se îndreptă spre dormitor.

- Asta?

Cassian o urmă și, pe toți zeii, ce înghesuită, întunecată și urât mirositoare era încăperea. Patul era încă acoperit cu cearșafurile pătate. Cele trei dormiseră aici mai mulți ani.

Cassian își trecu o mână peste măsuța de toaletă pictată, minunându-se.

- Chiar a pictat stele înainte să știe că Rhys este partenerul ei. înainte să fi știut că el există. Contură cu degetele lujerii împletiți ai florilor de pe al doilea sertar. Este sertarul lui Elain. Degetele îi alunecară mai jos, răsucindu-se peste o flacără. Și al tău.

Nesta reuși să mormăie confirmând, inima strângându-i-se aproape dureros. în colț erau niște încălțări pe jumătate putrezite, încălțările ei. Una era dezlipită în bot. Purtase acele încălțări în public. încă își amintea noroiul și pietrele ce intrau înăuntru.

Inima îi bătu cu putere și ieși din cameră, înapoi în cea

principală.

Fără să vrea, se uită spre șemineul întunecat. Spre marginea acestuia.

Figurinele din lemn ale tatălui ei erau acolo, acoperite cu mult praf și pânze de păianjen. Unele fuseseră răsturnate, probabil de ființele care locuiau acum aici.

Vuietul familiar îi umplu urechile, iar pașii i se auziră prea zgomotos pe dușumeaua prăfuită când se apropie de șemineu.

O sculptură a unui urs în două picioare - nu mai mare decât pumnul ei - stătea în centru. Nestei îi tremurară degetele când îl luă și îl șterse de praf.

- Avea ceva talent, spuse Cassian încet.

- Nu suficient, spuse Nesta, punând la loc ursul pe marginea de piatră.

Avea să vomite.

Nu. Putea stăpâni situația. Putea să se înfrâneze și să înfrunte ce era în fața ei.

Inspiră pe nas. Expiră pe gură. își numără respirațiile.

Cassian rămase lângă ea în tot acest timp, fără să vorbească, fără să o atingă. Rămase pur și simplu locului, în caz că avea nevoie de el. Era prietenul ei - pe care-1 rugase să o însoțească nu pentru că se culca cu el, ci pentru că *voia* să fie aici. Avea nevoie de hotărârea, bunătatea și înțelegerea lui.

Luă altă figurină de pe margine: un trandafir cioplit într-un lemn închis la culoare. îl ținu în palmă, greutatea acestuia surprin- zând-o, și își trecu degetele peste o petală.

- L-a cioplit pentru Elain. De vreme ce era iarnă, iar ei îi lipseau florile.

- Pentru tine a făcut vreodată ceva?

- Știa că nu este nevoie. Ea inspiră tremurând, își ținu respirația și expiră. își calmă mintea. Cred că ar fi facut-

o, dacă l-aș fi încurajat cât de puțin, dar... nu am facut-o niciodată. Eram prea furioasă.

- Ți-a fost dată viața peste cap. Erai îndreptățită să fii furioasă.

- Nu asta mi-ai spus când m-ai cunoscut. Se întoarse spre el ca să îl vadă cu o sprânceană ridicată. Mi-ai spus că am fost o ticăloasă că mi-am lăsat sora mai mică să plece în pădure la vânătoare și că am stat cu mâinile în sân.

- Nu ți-am zis așa ceva.

-Mesajul era același. Ea își îndreptă umerii, întorcându-se către patul mic și distrus din umbra de dincolo de șemineu. Și aveai dreptate. El nu-i răspunse când Nesta se îndreptă spre pat. Tata a dormit aici ani întregi, lăsându-ne să ocupăm dormitorul. Patul de acolo... M-am născut în patul ăla. Mama a murit în patul ăla. Ea își trecu o mână peste lemnul crăpat al ramei patului. Așchiile se agățară de vârfurile degetelor ei. Dar urăsc patul ăsta și mai mult. Tata îl târa în fața focului în fiecare seară și se ghemuia acolo, sub pătură. întotdeauna mi s-a părut atât de... *slab.* Ca un animal fricos. Mă enerva.

- Acum te enervează?

Era o întrebare nonșalantă, dar precaută.

-Asta... Ea își drese vocea. Faptul că dormea aici, iar noi în pat, mi se părea o pedeapsă potrivită. Niciodată nu mi-a trecut prin minte că voia să stăm noi în pat, să ne fie cald și cât mai comod. Că am reușit să luăm doar câteva obiecte din fosta casă, iar el a ales patul ca unul dintre ele. Pentru confortul nostru. Ca să nu fim nevoite să dormim în pătuțuri sau pe podea. Ea își masă pieptul. Nu l-am lăsat să doarmă în pat nici măcar când cei cărora le datora bani i-au rupt piciorul. M-am pierdut atât de mult în mâhnire, furie și... tristețe, încât am vrut să simtă o

parte din ce simțeam eu.

I se strânse stomacul.

El o strânse de umăr, dar nu spuse nimic.

- Sigur a știut, spuse ea răgușită. A știut cu siguranță cât de îngrozitoare eram și totuși... nu a țipat niciodată. Și asta m-a enervat. Apoi a botezat o navă după mine. A condus-o în luptă. Eu doar... nu înțeleg de ce.

- Erai fiica lui.

- Și asta e o explicație?

Nesta îi studie chipul, tristețea fiind întipărită acolo. Tristețe pentru ea. Pentru durerea din pieptul ei și usturimea din ochi.

- Dragostea e complicată.

Nu se mai uită în ochii lui când auzi asta. Era lașă pentru că îi evita privirea. Dar își ridică bărbia.

- Niciodată nu m-am gândit cum a fost pentru el. Cum s-a simțit când, din bărbatul care și-a făcut singur averea, ajungând să fie cunoscut drept Prințul Negustorilor, a rămas unul sărac lipit pământului. Nu cred că pierderea mamei mele l-a distrus la fel de mult ca pierderea flotei. A fost atât de sigur că afacerea o să-i aducă și mai multă bogăție - o sumă imensă. Oamenii i-au spus că este nebun, dar a refuzat să asculte. Când s-a dovedit că aveau dreptate... Cred că umilința l-a distrus la fel de mult ca pierderea banilor.

Se uită la bătăturile ce deja prindeau contur pe degetele și palmele ei.

- Cei cărora le datora bani păreau veseli când au venit aici - ca și când l-ar fi disprețuit de multă vreme; au fost mai mult decât bucuroși să se răzbune rupându-i piciorul. Mi-am petrecut tot timpul mai îngrozită de ceea ce ar fi putut să ne facă mie și lui Elain. Feyre... A încercat să îi oprească. A rămas cu el când noi ne-am

ascuns în dormitor. Nesta se forță să se uite din nou în ochii lui Cassian. Nu am dezamăgit-o pe Feyre doar lăsând-o să meargă în pădure. Au mai fost și alte ocazii.

- I-ai spus vreodată asta?

Nesta pufni.

-Nu! Nu știu cum.

El o studie, iar ea rezistă impulsului de a se zvârcoli la atenția lui.

- Ai să afli cum. Când o să fii pregătită.

-Ce înțelept ești!

Cassian schiță o plecăciune.

în ciuda casei și a trecutului ce o înconjura, Nesta zâmbi și puse în buzunar trandafirul sculptat.

- Am văzut destule.

El ridică o sprânceană.

- Serios?

Ea apucă trandafirul de lemn din buzunar.

- Cred că trebuia doar să revăd locul. O ultimă dată. Ca să știu că am scăpat. Că aici nu a mai rămas nimic în afară de praf și amintiri triste.

El o cuprinse cu brațul de talie când se îndreptară spre ușă, studiind din nou toate micile picturi pe care le înghesuise Feyre în căsuță.

- Az o să lipsească o vreme. Hai să zburăm!

- Cum rămâne cu oamenii? Vor fugi îngroziți.

Cassian îi zâmbi șiret, deschizând pentru ea ușa pe jumătate ruptă și lăsând-o să iasă la lumina soarelui și aerul curat.

- O să le condimenteze un pic viața.

C/1PIT0LUL SG

Trecu o lună, iar iarna se furișă peste Velaris ca bruma pe un geam. Antrenamentul de dimineață începu să se desfășoare în frig, respirația lor încețoșând aerul înghețat când mânuiau săbiile și cuțitele, metalul fiind atât de rece, încât le usturau palmele. Până și scuturile se acopereau câteodată cu gheață. Războinicele Valkyrie învățau să lupte pe orice fel de vreme, le spunea Gwyn. în special în frig. Deci când ningea ocazional, Nesta și celelalte se antrenau.

Nesta fusese nevoită să treacă la o altă mărime a hainelor de piele, iar când se uita în oglindă în fiecare dimineață, ca să-și împletească părul, vedea că fața care se reflecta își pierduse aspectul sfrijit, umbrele de sub ochi dispărând. în ciuda faptului că facea sex cu masculul pe toate suprafețele din Casă, câteodată până dimineața, extenuarea și cearcănele dispăruseră.

își spunea că nu conta că el nu rămânea niciodată în patul ei după aceea, ca să o țină în brațe. Se întreba când avea să se sature de asta - de ea. Cu siguranță că avea să se plictisească și să treacă mai departe. Chiar dacă se înfrupta din ea în fiecare noapte, ca și când ar fi murit de foame. îi cuprindea coapsele în mâinile puternice și o lingea și o sorbea până se zvârcolea. Uneori i se așeza pe față, apucând cu mâinile tăblia patului, și se mișca pe

limba lui până avea orgasm. Câteodată îl lingea ea și înghițea fiecare picătură care-i curgea în gură. Alteori, Cassian își dădea drumul pe pieptul, abdomenul și spatele ei, iar Nesta avea orgasm la primii stropi simțiți pe piele.

Nu se putea imagina săturându-se de el. Nenumăratele partide de sex nu faceau decât să-i sporească dorința.

Repeta dansurile cu Morrigan în biroul Casei, de două ori pe săptămână, amândouă abia schimbând câteva cuvinte cât Nesta învăța un vals după altul, unele specifice Orașului Cioplit, altele Regatului Toamnei, altele ființelor Fae în general.

Rhys le dăduse globul Veritas, astfel încât Morrigan să îi poată împărtăși Nestei amintirile dansurilor și ale muzicii care le acompania.

Nesta văzuse pașii, balurile și petrecerile care erau câteodată pline de lumină, iar alteori întunecate și triste. Morrigan nu-i oferise nicio explicație, rezumându-se la comentarii despre tehnicile de dans.

Totuși, muzica... Era splendidă. Atât de plină de viață și de mișcare încât ea se trezea întotdeauna dorindu-și să mai fi avut o oră sau două de lecții doar ca să o audă de nenumărate ori.

Nimeni nu apărea ca să le supravegheze, nici măcar Cassian. Nu era clar dacă Morrigan le raporta celorlalți progresul ei.

Acum, când mai erau trei zile până la Solstițiul de Iarnă, Morrigan își termina lecția când zăpada pluti pe lângă zidul de ferestre.

- Ce o să porți la bal? o întrebă din senin pe Nesta.

Nesta, rezemându-se de masa de lucru ca să își tragă sufletul și să asculte acordurile vioarei prin mirajul strălucitor al globului Veritas, ridică din umeri.

- Una dintre rochiile mele.
- O, nu! Transpirația se adună pe fruntea lui Morrigan,

iar părul ei blond împletit se încreți puțin de la umezeală. Eris... Ea își căută cuvintele. Pentru el contează aparențele. Trebuie să porți hainele potrivite.

Nesta se gândi la ce purta de obicei Morrigan și se încruntă.

- Nu pot să port ceva atât de decoltat.

Morrigan și Feyre alegeau îmbrăcămintea sumară când era vorba de ținuta din Orașul Cioplit. Nesta nu avea nicio problemă cu nuditatea în fața partenerilor din dormitor, dar în public... Partea umană nu dispăruse complet din ea.

- O să caut. Morrigan se îndepărtă de pervazul ferestrei. Să vedem ce avem.

- Mulțumesc, Morrigan!

Fu prima conversație normală pe care o purtaseră. Prima dată când Nesta îi adresase măcar acele cuvinte lui Morrigan. îi spusese chiar și numele.

Morrigan clipi, dându-și și ea seama de asta.

- Știi, spune-mi pur și simplu Mor. Amren este singura din regatul ăsta care îmi spune Morrigan și asta din cauză că este o bătrână capricioasă.

Nesta zâmbi.

- Foarte bine, atunci. Ea adăugă, încercând să îl rostească: Mor.

Ceasul bătu ora unu, iar Nesta dădu să iasă pe ușă, lăsând globul și muzica sa acolo unde era pe birou.

- Trebuie să mă duc la bibliotecă.

Era deja în întârziere, dar muzica fusese atât de fermecătoare, încât nu-și dorise să se oprească.

- De fapt, și eu, spuse Morrigan, și ieșiră pe hol. Munca pe care o fac pentru Rhys și Feyre în Vallahan necesită ceva cercetare, iar Clotho a facut-o pentru mine.

-A!

Liniștea se lăsă când coborâră scările, apoi intrară pe

alt hol. Ușile înalte ale bibliotecii se iviră înainte ca Nesta să întrebe:

- Te deranjează că am să dansez cu Eris?

Mor se gândi.

- Nu! Pentru că știu că ai să-l faci să se târască înainte de final. Nu era un compliment. Nu cu adevărat.

O găsiră pe Clotho la biroul obișnuit. Ea se ridică, întâmpinând-o pe Mor cu o îmbrățișare care o lăsă fără cuvinte pe Nesta.

-Vechea mea prietenă! spuse Mor, chipul ei luminându-se cordial.

Chipul pe care îl arăta tuturor din regat, mai puțin Nestei. Și celor din Orașul Cioplit.

Rușinea o făcu pe Nesta să simtă un nod în stomac, dar nu spuse nimic în timp ce tocul și hârtia fermecată care-i aparțineau lui Clotho scriseră: „Arăți bine, Mor!“

- Eh! Mor ridică un umăr. Nesta m-a epuizat cu lecțiile de dans, dar mă descurc.

„Am găsit cărțile pe care le-ai cerut.“

Clotho puse o mână strâmbă pe un teanc de cărți de pe biroul ei.

Nesta consideră gestul drept semn că trebuia să plece și dădu din cap spre femele când ele începură să discute despre materialul de cercetare. Gwyn aștepta la nivelul inferior, urmărindu-le, Emerie fiind printre rafturile din spatele ei.

- Ce cauți aici? o întrebă Nesta pe Emerie.

Nu plecase din ringul de antrenament când Nesta se grăbise la lecția de dans. Dar asta fusese în urmă cu câteva ore.

- Voiam să văd unde lucrați voi două, spuse Emerie, uitându-se la Clotho și Mor de la nivelul superior. Ea oftă, dând din cap spre Mor. Mereu uit cât de frumoasă este! Nu prea mai vine prin Windhaven.

Nesta ar fi putut jura că obrajii măslinii ai lui Emerie se îmbujorară.

Într-adevăr, în obscuritatea bibliotecii, Mor strălucea ca o rază de soare. Chiar și întunericul de la baza bibliotecii păru să se risipească.

- îi arătam lui Emerie minunile biroului lui Merril, cât ea e plecată la o întâlnire, spuse Gwyn. Trebuie să lucrez, dar m-am gândit că poți să o aduci pe aici cât așezi cărțile în rafturi. Gwyn îi aruncă o privire piezișă. Și să dansezi.

Nesta își dădu ochii peste cap. Probabil că fusese surprinsă repetând valsurile printre rafturi o dată sau de două ori. Sau de zece ori.

Nesta dădu din cap spre Emerie, distrăgând privirea femelei de la gesturile mâinii lui Mor.

- Haide!

- De fapt, înainte să plecați, voiam să vă dau ceva, zise Gwyn. De vreme ce probabil este ultima dată când ne vedem până se termină Solstițiul de Iarnă.

Nesta și Emerie se priviră confuze și cea din urmă întrebă:

- Ne-ai luat cadouri?

- Ne vedem la căruciorul tău! fu absolut tot ce zise Gwyn și, cu asta, dispăru în întuneric.

Emerie și Nesta se îndreptară spre Nivelul Cinci, unde Nesta își lăsase căruciorul. Acesta fusese reumplut cu volume ce trebuiau puse în rafturi. Ea îi explică ce făcea, dar Emerie nu părea să fie atentă. Se albise la față.

- Ce este? întrebă Nesta.

Emerie se încruntă.

- Eu... Probabil că nu am băut suficientă apă la antrenament.

Ele încercaseră două noi tehnici Valkyrie pe care le găsise Gwyn cu o seară în urmă, și amândouă fuseseră deosebit de brutale, obligându-le să folosească scuturile

drept trambuline care să arunce în aer o Valkyrie, și să facă exercițiile abdominale cu greutatea acelor scuturi.

Niciuna nu reușise să taie panglica, deși Emerie ciupise marginea în urmă cu două zile.

- Ce s-a întâmplat? insistă Nesta.

Tristețea se ivi în ochii lui Emerie.

- Este... Jur că-l aud pe tata strigând acolo jos. Mâinile îi tremurară când ridică una ca să-și aranjeze după ureche o șuviță de păr. îl aud țipând la mine, aud mobila rupându-se...

Sângele Nestei se răci. întoarse capul spre panta descendentă din dreapta lor. Niciun întuneric nu pândea acolo, dar ele erau destul de jos...

- Locul ăsta este vechi și ciudat, spuse chiar în timp ce înțelese ce recunoscuse Emerie.

Ea nu vorbise niciodată de tatăl ei, menționând numai că îi tăiase aripile. Dar Nesta înțelesese destule: masculul fusese o bestie, ca tatăl lui Tomas Mandray.

- Să urcăm un nivel, unde întunericul nu șoptește atât de tare. Sunt sigură că Gwyn o să ne găsească destul de ușor. O luă de braț pe Emerie, lipindu-se de ea și lăsând o parte din căldura trupului să se strecoare spre prietena ei.

Emerie dădu aprobator din cap, deși era la fel de palidă.

Nesta se întrebă dacă Emerie îl auzea pe tatăl ei strigând la fiecare pas.

Gwyn chiar le găsi, preoteasa gâfâind, roșie la față, când le dădu două pachete pătrate, fiecare cam de mărimea unei cărți mari și subțiri.

- Câte un pachet pentru fiecare!

Nesta desfăcu hârtia maro și se uită la teancul de hârtii pline de scris. în partea de sus a primei pagini scria doar „Capitolul douăzeci și unu“. Citi primele câteva rânduri de sub titlu, apoi mai că scăpă hârtiile.

- Asta - asta e despre *noi!*

Gwyn radia.

- Am convins-o pe Merrill să ne adauge în penultimul capitol. Chiar m-a lăsat să îl scriu - cu adăugările ei, bineînțeles. Dar este despre renașterea poporului Valkyrie. Despre ceea ce facem noi.

Nesta rămăsese fără cuvinte. Lui Emerie îi tremurară din nou mâinile când răsfoi paginile.

- Așa multe ai de spus despre noi? zise Emerie înecându-se cu un râset.

Gwyn își frecă mâinile.

- Și mai urmează!

Nesta citi un rând la întâmplare de la pagina cinci. „Fie că soarele le ardea frunțile sau ploaia rece le înghețа oasele, Nesta, Emerie și Gwyneth veneau la antrenament în fiecare dimineață, gata să...“

Ceafa o durea; ochii o usturau.

- Suntem într-o carte!

Gwyn o apucă de mână, strângând-o puternic. Nesta își ridică privirea ca să o găsească, ținând și mâna liberă a lui Emerie. Gwyn zâmbi din nou, cu ochi strălucitori.

- Poveștile noastre merită spuse.

✠

Nesta era încă uimită de generozitatea cadoului lui Gwyn din seara aceea, când găsi un bilet de la Cassian, spunându-i că trebuia să rămână peste noapte într-unul dintre avanposturile illyriene, ca să se ocupe de niște certuri mărunte între bandele de război. El zisese că la doar câteva luni distanță de Ritualul Sângelui, tensiunile erau întotdeauna mari, dar anul acesta părea deosebit de neplăcut. Noi certuri apăreau la câteva zile, vechile dușmănii ieșind iarăși la suprafață... Nesta, în ciuda mesajului din bilet, zâmbise în sinea ei, imaginându-și

chipul serios al lui Cassian când aplica legea.

Dar amuzamentul ei dispăru curând și, chiar dacă încercă de două ori să își liniștească mintea după cină, nu reuși să o facă. Se gândea în continuare la darul lui Gwyn, la chipul îngrozit al lui Emerie când simțise ceea ce era în întuneric.

Stând la birou și uitându-se în gol, Nesta își cuprinse fruntea cu palma.

O cană de ciocolată caldă apăru lângă ea, împreună cu o mână de fursecuri. Nesta chicoti.

- Mulțumesc!

Sorbi din băutură, aproape oftând la gustul de cacao.

- Aș vrea să încerc un foc, spuse încet. Unul mic.

Casa aprinse de îndată o mică flacără în șemineu. Un buștean pârâi, iar Nesta se îndreptă, stomacul răsucindu-i-se.

Era un foc. Nu gâtul tatălui ei. Privirea i se mută spre trandafirul sculptat din lemn pe care îl pusese pe pervazul șemineului, aproape ascuns în umbre lângă o figurină a unei femele suple, cu brațele ridicate și ținând între ele o lună plină. Era un fel de zeiță primordială - poate chiar însăși Mama. Nesta își îngăduise să se gândească de ce simțise nevoia de a lăsa trandafirul acolo. De ce nu îl aruncase pur și simplu într-un sertar.

încă un buștean pârâi și Nesta tresări, însă rămase pe scaun, uitându-se la trandafirul cioplit.

Avea să-și petreacă restul vieții ca Emerie, uitându-se mereu peste umăr după umbra trecutului ce o bântuia? Semăna cu Emerie din după-amiaza asta, îngrozită și îndurerată?

își datora mai mult de atât. Și Emerie merita mai mult. O șansă ca să trăiască o viață fără frică și groază.

Așadar, Nesta putea încerca. Chiar acum. Avea să înfrunte focul.

Un alt buștean pârâi. Nesta scrâșni din dinți. „Respiră.

Inspiră timp de șase secunde, reține, expiră șase secunde.“

Procedă întocmai.

„Este un foc. îți amintește de tatăl tău, de ceva îngrozitor. Dar nu este el și, chiar dacă te simți stânjenită, poți depăși situația.“

Nesta se concentră la respirație. Se forță să își relaxeze mușchii prea încordați, începând cu fața și continuând până la degetele de la picioare.

în tot acest timp, își spuse de nenumărate ori: „Este un foc. Te stânjenește. De asta reacționezi așa. Poți depăși situația respirând, înfruntă-ți teama!“.

Corpul ei nu se relaxă, dar reuși să rămână pe loc. Suportă focul până când lemnele se transformară în tăciuni, iar aceștia se stinseră de tot.

Nu știa de ce se trezi aproape plângând când tăciunii se stinseră. Nu știa de ce mândria ce îi umplea pieptul o făcu să vrea să râdă, să chiuie și să danseze prin cameră. Nu făcuse decât să stea lângă foc, dar... stătuse. Rămăsese.

Nu eșuase. îl înfruntase și supraviețuise.

Poate că nu salvase lumea sau nu condusese armate, dar făcuse acest mic pas inițial.

Nesta se șterse la ochi, iar când se uită prin camera ei liniștită, tresări văzând un rând de crengi verzi spre ușa ce era acum deschisă.

Ridicând o sprânceană, părăsi scaunul.

- Ce e cu astea? întrebă ea Casa, urmând poteca pe care o crease. Pe hol, pe scări, tocmai până la bibliotecă.
- Unde mergem? întrebă Nesta în aerul cald.

Din fericire, chiar și preotesele care făceau nopți albe plecaseră la culcare, nerămânând niciuna ca să o vadă grăbindu-se după o potecă de crengi. Acestea se răsuceau prin etajele bibliotecii tot mai jos, până ce ajunseră la al șaptelea nivel.

Nesta se opri brusc în clipa în care poteca se termină la

marginea unui zid întunecat.

O lumină pâlpâi în spatele acestuia. Mai multe se aprinseră, ca și când i-ar fi spus: „Vino! Nu te teme!“.

Așadar, Nesta inspiră când păși în obscuritate.

Mici lumânările șerpuiau într-un întuneric familiar. Ea și Feyre se aventuraseră cândva pe aici - înfruntaseră ororile de aici. Din acea zi nu rămăsese nicio dovadă, doar obscuritatea luminată de foc, lumânările care o conduceau spre cele mai de jos niveluri ale bibliotecii.

Spre puț.

Nesta le urmă, coborând în spirală spre fundul puțului, unde ardea o mică lumânare, luminând slab rafturile de cărți învăluite permanent în umbre.

Cu inima bătându-i cu putere, Nesta ridică lampa într-o mână și se uită în întuneric, neatins de lumina bibliotecii de la mare distanță deasupra. Inima lumii, a existenței. A sinelui.

Inima Casei.

-Ăsta... Strânse mâna pe lampă. întunericul ăsta e inima *ta.*

Ca și când ar fi răspuns, Casa lăsă o ramură verde la picioarele ei.

- Un cadou pentru Solstițiul de Iarnă. Pentru mine.

Ar fi putut jura că o mână caldă îi atinse gâtul în semn de răspuns.

- Dar întunericul tău... Mirarea îi îmblânzi vocea. încercai să-mi arăți. Să le arați celorlalți. Cine ești în sinea ta. Ce te bântuie. încercai să le arăți tot întunericul, bucățile rupte pentru că eu, preotesele și Emerie... suntem la fel ca tine.

Gâtul i se strânse din cauza darului oferit de casă. Din cauza acestei informații.

Ea ridică lampa mai sus și stinse flacăra.

Lăsă întunericul să pătrundă. îl acceptă.

- Nu mă tem, îi șopti ea. Ești prietena și casa mea.

Mulțumesc pentru că îmi împărtășești asta.

Nesta ar fi putut jura iarăși că o atingere fantomă îi mângâie gâtul, obrazul și fruntea.

- Solstițiu Fericit! rosti ea în întunericul frumos și pătruns pe alocuri de lumină.

CAPITOLUL 57

De obicei, Cassian abia aștepta Solstițiul de Iarnă dintr-o mulțime de motive, începând cu obișnuitele trei zile de băut cu familia , lui și sfârșind cu distracția gălăgioasă a bătăii cu bulgări de zăpadă' cu frații lui. Urmată de o mulțime de alte bețiii, de obicei până ce toți trei leșinau în diverse poziții stupide. într-un an, se trezise purtând o perucă blondă și nimic altceva în afară de o ghirlandă verde în jurul taliei, drept șorț. Acesta îi provocase mâncărimi îngrozitoare - deși nu se compara cu mahmureala.

în esență, îi plăcea Solstițiul de Iarnă deoarece era o perioadă în care-și petrecea neîntrerupt timpul cu oamenii pe care îi prețuia cel mai mult.

Anul acesta, la fel ca și anul trecut, simțea doar neliniște.

Regatul Coșmarurilor era decorat ca de obicei, împodobit pentru sărbătoarea ce dura zile în șir în preajma celei mai lungi nopți din an. în fiecare noapte se ținea un alt bal, iar la primul dintre ele, Nesta urma să danseze cu Eris.

în seara asta. în câteva clipe.

Avusese o lună ca să se pregătească pentru moment. O lună de când era în patul Nestei - sau cel puțin de a face sex. Ea nu îi ceruse niciodată să rămână după ce termina.

El rămase la baza podiumului negru, uitându-se la

mulțimea scânteietoare cu un chip care promitea moartea. Az stătea în partea cealaltă a podiumului, afișând o expresie asemănătoare.

Toți cei de aici puteau să se ducă naibii.

începând cu Keir, din fruntea mulțimii adunate. Și terminând cu Eris, care îi stătea mândru alături, purtând culoarea neagră a Regatului Nopții.

Mor stătea lângă tronurile lui Feyre și Rhysand, reprezentându-i până la sosirea lor.

Toată sala tronului era împodobită cu lumânări negre, coroane verzi, ghirlande și lauri. Cele două mese de banchet ce flancau fiecare parte a spațiului imens erau pline de feluri de mâncare, dar interzise tuturor până ce nu le dădeau permisiunea Feyre și Rhys.

El își domolise o parte din comportamentul de Triumfător al Nopții față de oamenii din Orașul Cioplit în ultima vreme, dar nu mult. Cassian nu invidia jongleriile lui Rhys. Nu îl puteau izola pe Keir, dacă mai aveau nevoie de Aducătorii întunericului. De aceea aveau un ton mai amabil. Dar nu îl puteau lăsa să uite de bătaia pe care avea să o primească dacă depășea limita. Prin urmare, tonul doar *puțin* mai amabil.

Nu aflaseră nimic despre Coroană și nici despre Briallyn. Ea nu venise după Tezaur. Cassian nu era destul de prost să creadă că totul se terminase. Niciunul nu era.

Ușile înalte ale sălii tronului se deschiseră în sfârșit.

Puterea întunecată vui prin munte, avertizându-i de apropierea lor, iar muntele șuieră din cauza asta. Toată lumea se întoarse când apărură Marele Lord și Marea Doamnă, încoronați și învești mântați în negru.

Rhys arăta ca de obicei, dar Feyre...

Sala suspină.

Seara asta mai servea unui scop: să spună lumii despre sarcina lui Feyre.

Ea purta o rochie cu aplicații negre strălucitoare,

asemănătoare celei pe care o purtase prima dată aici, dar care nu-i ascundea câtuși de puțin pântecul împlinit.

Dimpotrivă, îi etala sarcina, strălucind în lumina lumânărilor.

Rhys era înfățișarea mândriei masculine. Cassian știa că el ar fi sfâșiat într-un milion de bucăți pe oricine s-ar fi uitat măcar urât la Feyre. într-adevăr, răceala violentă emana din Rhys când ei se îndreptară spre podium, mirosul de femelă însărcinată al lui Feyre umplând aerul. El lăsă pe toți cei de aici să îl simtă, încă o confirmare că îi purta odrasla.

Și Feyre ar fi putut fi o zeiță din trecut, încoronată și strălucitoare, cu pântecul plin de viață. Chipul ei calm era frumos, iar buzele pline și roșii se despărțiră într-un zâmbet spre Rhys, când se îndreptară spre tronurile lor. Keir părea furios și șocat, dar Eris era prudent.

Mișcarea din partea din spate a sălii îi atrase privirea lui Cassian de la inamicii lui, apoi...

Ambele surori purtau negru. Ambele mergeau în spatele lui Rhys și Feyre, indicând tăcute că făceau parte din familia regală. Că aveau și ele puteri mari. Acesta fusese planul lor, din dorința ca Eris să vadă cu ochii lui cât de prețuită era Nesta. Cassian se întrebă dacă Elain și Nesta vorbiseră cât așteptaseră să intre. Trecuseră deja câteva luni de când nu-și mai vorbeau.

Elain, îmbrăcată în negru, era ridicolă. Da, era frumoasă, dar culoarea rochiei ei modeste, cu mâneci lungi, îi lua culoarea din obraji. O domina, în loc să fie invers. Iar el știa că o tulbura cruzimea Orașului Cioplit. Dar nu ezitase să vină. Când Feyre îi propusese să rămână acasă, Elain își îndreptase umerii și afirmase că făcea parte din acest regat și că ar fi făcut orice era necesar. Așadar, Elain își despletise părul blond-șaten și îl prinsese la spate cu doi piepteni din perlă. în cei doi ani de când o cunoștea, el nu o considerase niciodată simplă, dar faptul

că purta negru, indiferent cât pretindea că făcea parte din regatul acesta... O seca de viață.

Nesta, în negrul Regatului Nopții, amenința să îl pună în genunchi.

Ea își împletise părul peste cap în stilul obișnuit, dar deasupra purta o diademă din pietre strălucitoare negre, ai cărei țepi subțiri se ridicau ca o coroană. Fiecare țep avea în vârf un mic safir, ca și când țepii ar fi fost atât de ascuțiți, încât ar fi străpuns cerul ca să curgă sânge de culoarea cobaltului.

Iar rochia...

Firul de argint decora corsajul mulat de catifea, bretelele fiind atât de înguste, încât parcă nici nu ar fi atins pielea ei albă ca lumina lunii. Decolteul cobora aproape până la buric, unde firul de argint se aduna ca să țină un mic safir ce se asorta cu cele ale coroanei. Fusta lungă atingea podeaua întunecată, foșnind în liniștea apăsătoare.

Nesta rămase cu bărbia ridicată, scoțându-și în evidență gâtul frumos și lung. Buzele vopsite în roșu se mișcară într-un zâmbet felin, când studie cu ochii fardați sala care îi urmărea fiecare mișcare.

Nesta părea să emane atenție. Să o dețină. Să o controleze.

Feyre și Rhys se așezară pe tronuri, iar Nesta și Elain veniră ca să stea la baza podiumului, între el și Azriel. Cassian nu îndrăzni să îi spună ceva Nestei sau măcar să se uite la ea, la corpul expus - cel pe care îl gustase deja de atâtea ori, încât era un miracol că pe gâtul ei nu rămăsese urma buzelor lui.

El nu îndrăzni să se uite nici la Eris. O privire le-ar fi dat de gol tot jocul. Chiar și mirosul ei - mirosul lui, știa mândru Cassian - fusese fermecat atent ca să ascundă orice urmă a *sa.*

- Să fiți binecuvântați de Solstițiul de Iarnă! se adresă

Feyre tuturor celor adunați.

Keyr înaintă repede, făcând o plecăciune adâncă.

- Dă-mi voie să te felicit!

Cassian știa că ticălosul nu vorbea serios.

Eris veni lângă el, oaspetele lor de onoare.

- Permite-mi și mie să te felicit, din partea tatălui meu și a întregului Regat al Toamnei! El îi aruncă lui Feyre un zâmbet drăguț și exersat. Vestea o să-1 încânte!

Rhys schiță un zâmbet, stelele stingându-se în ochii lui.

- Sunt sigur de asta!

Nu se prefăceau în seara aceasta: Rhys era cu adevărat Marele Lord al Regatului Coșmarurilor, câtă vreme Feyre era aici cu bebelușul lor. El ar fi ucis pe oricine i-ar fi amenințat. Și i-ar fi făcut plăcere.

- Muzica! zise Rhys, însă nimănui în particular.

O orchestră ascunsă într-un mezanin începu să cânte.

Feyre ridică tonul și spuse:

- Mergeți să mâncați!

Mulțimea se undui când oamenii se îndreptară spre mese.

Doar Eris și Keir rămaseră în fața lor. Niciunul nu îi aruncă măcar o privire lui Mor, deși ea le zâmbi, rochia roșie fiind ca o flacără în obscuritatea sălii.

Cassian, în armura lui neagră, semăna mai mult cu bestiile sculptate în stâlpii înalți de sub acest munte. își pieptănase părul și îl lăsase liber, singurul lucru pe care-1 făcuse ca să se spilcuiască. își petrecuse majoritatea timpului gândindu-se cum i-ar fi plăcut să îl jupoaie pe Eris în fâșii minuscule, cum Rhys și Feyre depășiseră limita cerându-i asta Nestei. El îi iubea pe amândoi, dar ar fi putut găsi o altă cale să asigure alianța lui Eris. Nu că ar fi născocit Cassian o alternativă mai bună.

Cel puțin, Briallyn și Koschei nu mai acționaseră. Deși el nu avea nicio îndoială că aveau să facă următoarea mișcare.

-Dansați! ordonă Feyre mulțimii, vocea ei fiind ca tunetul la miezul nopții.

Cei prezenți își aleseră perechea și începură imediat să danseze. Keir merse cu ei de data asta.

- înainte să te alături distracției, Eris, spuse tărăgănat Rhys, o cutie lungă și neagră apărând în mâinile lui, aș vrea să îți dau un cadou de Solstițiu.

Cassian nu afișă nicio emoție. Rhys îi luase ticălosului *un cadou?*

Rhys levită cutia spre Eris pe un vânt întunecat și-i permise să dăinuie suficient, înfășurându-se în spatele lui, așa încât Cassian să știe că îl ascundea vederii. Mai exact, ca să nu îl vadă Keir.

Eris ridică din sprâncene, ridicând capacul sculptat. El înțepeni, spunând încet:

- Ce este?

- Un cadou, spuse Rhys, iar Cassian zări un mâner cunoscut în cutie.

Era pumnalul pe care îl Crease Nesta. Cassian se abținu să se întoarcă spre Rhys și Feyre și să-i întrebe ce era în capul lor.

Eris inspiră.

- îi simți puterea, zise Feyre.

- Este un foc în el, spuse Eris fără să atingă pumnalul, ca și când magia lui l-ar fi avertizat. El închise capacul, albindu-se la față. De ce mi-1 dai?

- Ești aliatul nostru, spuse Feyre, sprijinindu-și o mână pe pântec. înfrunți inamici care există în afara regulilor obișnuite ale magiei. Mi se pare corect să îți dăm o armă care lucrează, la rândul ei, în afara acelor reguli.

- Atunci, este cu adevărat Creat.

Cassian se pregăti ca adevărul periculos și blestemat despre Nesta să fie dezvăluit, dar Rhys spuse:

- Din colecția mea personală. O moștenire de familie.

- Ai avut un obiect Creat și l-ai ținut ascuns în toți

acești ani? în timpul războiului?

- Nu lua de bună generozitatea noastră, îl avertiză încet Feyre pe Eris.

Eris înțepeni, dar dădu din cap și întinse din nou cutia spre Rhys.

- Atunci, îl las în grija ta cât dansez. Mulțumesc! adăugă cu ceea ce Cassian ar fi putut jura că era sinceritate.

Feyre dădu aprobator din cap când Rhys luă cutia și o lăsă lângă tron.

- Folosește-1 așa cum trebuie! Ea îi schiță un zâmbet lui Eris. în mod normal, te-aș invita la dans, dar starea mea m-a indispus suficient cât să-mi fac griji de ce aș păți la stomac dacă m-aș învârti prea mult.

într-adevăr, Feyre fugise de la cină în urmă cu trei seri, ca să găsească urgent cea mai apropiată toaletă. Acum se uită teatral la cele două surori ale ei. Elain se prefăcu interesată. Nesta părea pur și simplu plictisită, ca și când nu abia ar fi dat cuiva de curând pumnalul pe care îl Crease ea.

Poate pentru că privirea ei se mută spre mulțimea strălucitoare care dansa. Ca și când nu s-ar fi putut abține când ritmul se intensifică. Nu părea să fie atentă. Poate muzica însemna mai mult pentru ea decât pumnalul - mai mult decât magia și puterea.

Feyre observă direcția privirii Nestei.

- Sora mea mai mare o să-mi ia locul.

Nesta abia se uită la Eris, care își mută privirea evaluatoare de la Elain ca să se uite la cea mai mare dintre surorile Archeron cu un amestec de precauție și atenție care îl făcu pe Cassian să scrâșnească din dinți. Sau care ar fi scrâșnit, dacă nu s-ar fi stăpânit la timp ca să nu afișeze nicio emoție când Nesta se îndreptă spre Eris.

Eris îi întinse un braț, iar Nesta îl apucă neutră, cu

bărbia ridicată, pășind ușor. Ei se opriră la marginea ringului de dans, despăr- țindu-se ca să stea unul în fața celuilalt.

Alții priviră de pe margine când dansul se termină și începură primele acorduri ale următorului, o harpă răsunând puternic și frumos. Eris îi întinse o mână, schițând un zâmbet.

Ca și când acele note de harpă s-ar fi înfășurat în jurul brațului Nestei, ea îl ridică și îl luă de mână exact când se auzi ultima notă rapidă.

Tobele și cornii izbucniră, contrabasurile dând startul unei melodii rapide. Era o chemare la dans într-o numărătoare inversă către mișcare. Cassian își aminti să respire când Eris atinse cu mâna lată talia Nestei, trăgând-o mai aproape. Ea își ridică bărbia, uitându-se la chipul lui când bătu o tobă mare.

Iar când viorile își începură cântecul, o chemare oscilantă, Nesta se mișcă de parcă respirația i-ar fi fost sincronizată cu muzica. Eris o urmă și era clar că el cunoștea nuanțele dansului și notele exacte, dar Nesta...

Ea își strânse fusta cu o mână, iar când Eris o îndrumă spre mișcările de început ale valsului, corpul ei se relaxă și se încordă în atât de multe locuri, încât Cassian nu știa unde să se uite: sunetul îi modela trupul.

Până și Eris făcu ochii mari la priceperea și grația fiecărei mișcări a corpului ei, acordat exact cu fiecare notă și variație a muzicii, din vârful degetelor până la întinderea gâtului când ea se întoarse, arcuindu-și spatele pe nota prelungită. Cassian îndrăzni să arunce o privire la Feyre și Rhys și văzu că până și chipurile lor de obicei serioase se relaxaseră puțin.

înainte ca Nesta și Eris să termine prima rotație pe ringul de dans, Cassian avu senzația tot mai intensă că Elain mai degrabă subestimase abilitățile surorii ei.

Muzica o străbătea pe Nesta.

Existase vreodată pe lume un sunet atât de perfect și aproape dezlănțuit? Amintirile lui Mor despre Veritas păleau în comparație cu interpretarea directă, cu dansul. Muzica plutea în jurul Nestei, umplându-i sângele, iar dacă ar fi putut s-o facă, s-ar fi contopit cu melodia, devenind sunetul tobelor, notele viorilor, sunetele talgerelor pe contranote, cornii și fluierele cu notele lor înalte.

Nu avea suficient loc în ea pentru sunet, pentru tot ce o facea să simtă - nu era suficient loc în mintea, inima și corpul ei; iar tot ce putea să facă ea ca să-l onoreze și venereze era să danseze.

Eris, spre meritul lui, ținu pasul.

Ea se uită în ochii lui la fiecare pas, îl lăsă să îi simtă corpul suplu și cât de flexibilă era când se arcui pe un grup de note. El o strânse, degetele intrându-i în șanțul spatelui, iar Nesta lăsă un mic zâmbet să înflorească pe buzele vopsite în roșu.

Nu mai folosise o asemenea culoare pe buze. Părea păcatul întruchipat. Dar Mor o făcuse, împreună cu fardul de pleoape. Iar când Nesta se uitase în sfârșit în oglindă, nu se recunoscuse.

Văzuse o Regină a Nopții. La fel de nemiloasă, de rece și de frumoasă ca zeița în care dorise să o transforme Lanthys. Consoarta Morții.

Moartea însăși.

Eris îi eliberă talia ca să o rotească, și nu fu niciun efort să-i coordoneze mișcarea cu notele, ea uitându-se din nou în ochii lui exact ca la începutul cântecului. Focul mocni în ochii lui, iar el o roti iarăși - nu era o mișcare impusă de dans, dar Nesta o execută, întorcându-și capul ca să îi întâlnească încă o dată privirea, fusta ei învârtindu-se.

Eris zâmbi aprobator când ea trecu testul.

Nesta îi zâmbi, permițându-le ochilor să strălucească. „Fă-1 să se târască“, spusese Mor. Asta intenționa.

Dar, mai întâi, voia să danseze.

Cassian știa să valseze. îi privise pe alții dansând și dansa de secole. Știa că ultima jumătate de minut era o frenezie rapidă de note și sunete înalte. Știa că majoritatea dansatorilor aveau să valseze în acest timp, dar cei mai curajoși, cei pricepuți aveau să execute cele douăsprezece rotiri, femelele întorcându-se orbește cu un braț deasupra capului, învârtite de nenumărate ori de partenerii lor. Să se rotească însemna să riște în cel mai bun caz să se facă de râs și, în cel mai rău caz, să cadă.

Nesta acceptă.

Iar Eris o urmă, ochii lui strălucind cu o încântare feroce.

Muzica ajunse la final, tobele bătând și viorile fremătând, iar toți din sală își îndreptară privirile spre Nesta.

La Nesta, această femelă cândva om, care cucerise moartea și care acum strălucea ca și când ar fi devorat și luna.

între ritmuri, Eris ridică brațul Nestei deasupra capului și o roti cu atâta forță, încât călcâiele i se desprinseră de pe pământ. Abia terminase rotația când el o învârti din nou, Nesta întorcându-și capul cu o precizie care-1 lăsă pe Cassian fără suflare.

Iar picioarele ei...

Tot rotindu-se și mișcându-se pe ringul de dans acum gol, ca o furtună nocturnă, Nesta dansă atât de repede, încât mai că nu i se vedeau încălțările. El știa că Eris îi

rotea brațul, dar picioarele o țineau și o deplasau. Ea conducea dansul. La a șaptea rotire, se învârti atât de repede, încât se înălță pe vârfuri.

La a noua, Eris îi eliberă degetele. Iar Nesta, cu brațul încă deasupra capului, se roti de trei ori mai mult. Toate safirele din diadema ei străluceau de parcă ar fi fost luminate cu un foc interior. Cineva suspină în apropiere. Ar fi putut fi Feyre.

Iar când Nesta se roti singură - pe vârfurile degetelor unui picior perfect - zâmbi. Nu era zâmbetul șiret al unui curtean, nu unul timid, unul de bucurie pură, adus de muzică și dans, iar ea îi cedă cu toată inima.

Era ca și când ai fi văzut pe cineva născându-se, prinzând viață.

Când Nesta termină ultima rotație, acea sfidare absurdă a legilor mișcării și spațiului, Eris o luă din nou de mână și o mai învârti de trei ori, părul lui roșcat strălucind ca focul, de parcă ar fi rezonat cu bucuria necontenită și întunecată ce emana din ea.

Mama Nestei își dorise un prinț pentru fiica ei. Cassian credea acum că își subestimase fata. Doar un rege sau un împărat ar fi fost potrivit pentru cineva cu o asemenea pricepere.

Ea îl seducea pe Eris. Șoaptele Orașului Cioplit confirmau că nu era singurul care observa asta.

Ochii lui Eris licăriră cu o dorință desfrânată când sorbi zâmbetul Nestei, strălucirea ei. Știa ce putea deveni Nesta cu puțină ambiție. Cu îndrumarea potrivită.

Dacă ar fi aflat că Tezaurul Groazei îi răspundea, că ea Crease acest nou pumnal pe care-1 primise în dar...

Era o greșeală să o aducă aici. Să o fluture în fața lui Eris, a lumii.

Ieșind din coconul ei de tristețe și furie, această nouă Nesta ar fi putut la fel de bine să îngenuncheze toate

regatele.

Ritmul muzicii se tot înteți, iar când se auziră ultimele note, Eris o eliberă din nou. Nesta se învârti singură încă o dată, executând trei rotații perfecte și mai exacte când Eris se lăsă pe un genunchi în fața ei și ridică o mână.

Ultima notă răsună și se prelungi, iar Nesta se opri cu o ușurință nenaturală, luând mâna lui Eris în aceeași clipă în care își arcui spatele și ridică încet celălalt braț, pura întruchipare a triumfului.

Dansul următor începu, iar Nesta nu ezită când Eris o conduse. Era unul mai ușor decât primul, a cărui muzică fusese o melodie în sângele ei.

Poate că partenerul ei era un monstru, dar știa să danseze. Știuse că trupul ei tânjise să facă acele rotiri în plus de una singură, și o lăsase liberă nu o dată, ci de două ori, și nici măcar atunci nu fusese suficient. Dacă nu ar fi purtat rochia aceasta grea, ar fi rugat orchestra să interpreteze iarăși melodia, ca să se tot rotească de una singură, știind instinctiv și după ureche când să execute o întoarcere dublă sau triplă.

Muzica o îmbăta. Dar al doilea dans nu impunea rotiri frenetice sau emoții excesive. Ca și când dirijorul orchestrei ascuns în sală ar fi vrut să îi dea un răgaz. Sau măcar să-i permită să discute cu partenerul ei.

Ochii căprui ai lui Eris îi studiară pe ai ei.

- Cred că Rhysand te-a ținut ascunsă.

Corect. Ea trebuia să îl flateze, să îl țină de partea lor.

- Abia te-am văzut acum două săptămâni.

Eris chicoti.

- Și pe cât de fascinant a fost să te văd cum l-ai alungat pe Tamlin cu coada între picioare, nu ți-am văzut

latura *asta.* Perioada de după război te-a schimbat.

Ea nu zâmbi, dar se uită direct în ochii lui când spuse:

- Sper că în bine.

- Cu siguranță ești mai interesantă. Se pare că până la urmă ai venit în seara asta ca să joci un joc. Eris o roti, iar când ea reveni, îi șopti la ureche: să nu crezi minciunile pe care ți le spun ei despre mine.

Nesta se retrase doar cât să îi întâlnească privirea.

- Poftim?

Eris dădu din cap spre locul din care Mor îi urmărea de lângă Feyre și Rhys, inexpresivă și distantă.

- Ea știe adevărul, dar nu l-a dezvăluit niciodată.

- De ce?

- Pentru că se teme de asta.

- Nu îți faci nicio favoare cu purtarea ta.

- Nu? Nu mă aliez cu regatul ăsta sub amenințarea constantă de a fi descoperit și ucis de tatăl meu? Nu ofer ajutor ori de câte ori vrea Rhysand? O învârti din nou. Ei cred o versiune a evenimentelor, care este mai ușor de acceptat. întotdeauna mi s-a părut că Rhysand este mai înțelept de atât, dar tinde să fie orb în ceea ce îi privește pe cei la care ține.

Buzele Nestei zvâcniră într-o parte.

- Și tu? Pe cine iubești?

El zâmbi mai larg.

- Mă întrebi dacă sunt disponibil?

- Spun doar că zilele astea este greu să găsești un partener bun de dans.

Eris râse, sunetul fiind ca mătasea pe pielea ei. Ea tremură.

- într-adevăr. Mai ales unul care poate și să danseze, și să smulgă capul regelui Hybernului de pe umeri.

Ea îi permise să vadă puțin din acea persoană - să zărească furia sălbatică și focul argintiu pe care le afișase

în fața lui Tamlin. Apoi clipi, acestea dispărând. Chipul lui Eris se încordă, și nu de frică.

El o roti din nou, valsul apropiindu-se deja de final.

- Se spune că sora ta, Elain, este frumoasă, dar o întreci în seara asta, îi șopti la ureche și își trecu o mână peste spatele ei gol, iar ea se arcui puțin la atingerea lui.

Nesta se forță să roșească ușor.

Valsul se termină, iar ei continuará perfect următorul dans, puțin mai solicitant de data aceasta. Ea și-l amintea de la lecțiile cu Mor - era minunat și ca de vis, până când ultimul minut devenea atât de măreț, încât o lăsa cu respirația tăiată. Anticiparea zăngăni prin Nesta, luminându-i ochii.

- îți risipești viața în Regatul Nopții, șopti Eris când ea se roti, fusta învăluindu-i pe amândoi. E o risipă totală.

- Nu cred că este un compliment.

El chicoti din nou. Nesta zări o mișcare cu coada ochiului, dar nu își mută privirea de la Eris, nu își opri pașii până ce...

- Dă-te la o parte!

Vocea rece a lui Cassian trosni prin vraja muzicii, oprind-o. El stătea în fața lor, în marea de oameni care se roteau și chiar dacă mai toți erau îmbrăcați în negru, armura și săbiile lui îl făceau să pară... diferit. Ca o adevărată manifestare a nopții.

Eris se uită de-a lungul nasului său drept la Cassian.

- Nu primesc ordine de la brute!

Nesta își reprimă cinismul și îi spuse calmă lui Cassian:

- Să înțeleg că vrei să dansezi cu mine?

-Da!

Ochii lui căprui ardeau de furie. Oare chiar crezuse ce văzuse pe ringul de dans?

Eris își dezgoli dinții în fața lui Cassian.

- Du-te și rămâi la picioarele stăpânului tău, câine!

Ca să nu îi sfâșie gâtul lui Eris, ea fu nevoită să se concentreze, să apeleze la tot ce învățase practicând liniștirea minții. Dar Nesta își reprimă furia, așa cum învățase să își înăbușe și puterea.

- Nimănui nu îi place un partener egoist, Eris.

Nici măcar nu se uită la Cassian. Nu avea încredere în ce ar fi făcut dacă ar fi văzut durerea din ochii lui la insulta lui Eris. Feyre și Rhysand îi dăduseră lui Eris una dintre armele ei doar ca să-și asigure în continuare alianța lui. Nu avea de gând să pună planul în pericol, așadar adăugă încet: este timpul să mă împărți.

Eris îi aruncă un zâmbet prefăcut.

- Ne jucăm mai târziu, Nesta Archeron!

El îl ignoră pe Cassian când se îndreptă din nou spre podium.

Singură cu Cassian, în mijlocul ringului de dans aglomerat, Nesta întrebă:

- Acum ești mulțumit?

Chipul lui era ca de piatră.

-Nu!

Uitându-se peste umăr, văzu fețele încordate ale lui Rhys și Feyre, care fără îndoială strigau telepatic unul la celălalt. Dar dacă ea și Cassian zăboveau așa prea mult timp, vraja țesută în jurul lui Eris putea să se rupă și...

Cassian îi întinse mâna. înghiți o dată.

Era *neliniștit.* Acest mascul care înfruntase armate inamice, care se luptase până aproape de moarte de mai multe ori decât putea număra ea, care se confruntase cu atât de multe pericole încât era o minune că mai trăia... era neliniștit.

Asta o domoli în mare măsură, iar Nesta îl luă de mână, bătăturile lor frecându-se unele de celelalte.

Cu o mână atât de mare, mai că-i cuprinse talia pe jumătate. Ea își adună fusta și se uită în ochii lui.

Nesta se retrase un pas, conducându-1 pe el și pe

ceilalți la dans, iar Cassian o urmă.

Nu era grațios ca Eris. Nu se mișca instinctiv în orice ritm, ca ea. Dar ținea pasul, dorindu-și să o urmeze spre muzică, în sunet și mișcare; nu voia să-și desprindă privirea de la Nesta.

Măriră ritmul, iar Cassian și-l găsi pe al lui.

O roti, iar ea se învârti, brațele lui așteptând să o prindă.

îi strânse ușor talia, singurul lui avertisment când se lăsă pe deplin în voia melodiei. Cassian îi zâmbi, iar lumea se începeșă, dispărând.

Muzica nu mai era cel mai frumos lucru. Era el.

Nesta nu reuși să-și împiedice zâmbetul ce înflori în sfârșit în ea, apărându-i pe chip, strălucitor ca răsăritul.

LXI

Cassian i-o cedă pe Nesta doar lui Azriel, care o luă la vals la fel de ușor ca și când ar fi respirat.

Mergând spre masa cu vin ca să-și toarne un pahar, Cassian întâlni privirile câtorva curteni care se holbau la Nesta și le dădu de înțeles ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi apropiat măcar de ea. Aceștia se îndepărtară repede, iar el se rezemă de un stâlp, mulțumit să o privească pe Nesta dansând cu fratele lui.

Mor veni lângă mascul după o clipă, zâmbind:

- Se pare că lecțiile noastre au dat roade.

Cassian o sărută pe obraz.

- îți rămân dator!

Ele exersaseră în secret în ultimele săptămâni. Mor se arătase deosebit de entuziasmată când el îi ceruse ajutorul.

Dar acum ochii îi erau triști și era palidă la față.

- Cum te descurci? întrebă el pe un ton neutru, perfec de oamenii din jurul lor, de ceea ce fusese și ce era acun tru ei.

Mor ridică un umăr, apoi îl coborî.

- Bine. Ea dădu din cap spre Nesta. Mi-a plăcut să o în acțiune, zise, și îl lovi în coaste cu cotul. Deși presupun că . nu ți-a făcut plăcere. *Trebuia* să te bagi, nu-i așa?

El își încrucișă brațele.

- Să se ocupe Rhys de asta.

- Aparent, asta face, spuse Mor, iar Cassian îi urmări privirea spre podium, unde Eris stătea între tronuri, de vorbă cu Rhys și Feyre.

Fără ca Rhys să clipească măcar în direcția lor, Cassian își dădu seama că îi permisese să audă conversația - el era în mintea lui Rhys, văzând și auzind conversația prin ochii Marelui Lord. După calmul brusc al lui Mor, observă că o lăsase și pe ea să audă conversația.

- Bine, îi spunea Eris lui Rhys, băgându-și mâinile în buzunare. Mi-ai arătat ce pot avea, Rhysand. Sunt destul de intrigat încât să întreb ce vrei în schimb.

„Ce?“ dădu Feyre buzna în mintea lui Rhys.

încordându-se din toate încheieturile, Cassian vru să întrebe același lucru, dar Rhys nu se mișcă din locul în care stătea tolănit pe tron.

- Ce vrei să spui cu asta?

Pofta trupească se văzu în ochii lui Eris. Poftă trupească lacomă și calculată. Cassian își înăbuși mormăitul.

-Spun că-ți dau orice vrei, în schimbul ei. Ca mireasă pentru mine. El făcu semn din bărbie spre cutia cu pumnalul de la picioarele lui Rhys. Aș prefera să o am pe ea, decât arma.

„A dansat de trei ori cu ea!“ spuse Feyre. Rhys părea să se străduiască din răsputeri să nu zâmbească.

Cassian putea doar să se holbeze la gâtul lui Eris,

gândindu-se dacă să îl sugrume sau să i-1 taie. Să îl lase să sângereze pe podea.

- Asta nu e decizia mea, îi zise calm Rhys lui Eris. Și, oricum, mi se pare un gest nesăbuit să îmi oferi orice îmi doresc în schimbul ei.

El își încorda maxilarul.

- Am motivele mele.

După umbra din ochii lui, Cassian își dădu seama că în spatele ofertei pripite era ceva mai mult. Ceva ce nici măcar spionii lui Az nu aflaseră în Regatul Toamnei. N-ar fi fost nevoie decât ca Rhys să intre în mintea lui și să afle, dar... era împotriva tuturor principiilor lor, cel puțin printre aliații lor. Rhys le cerea încrederea; trebuia să le-o și ofere. Cassian nu își putea condamna fratele pentru asta.

- Bineînțeles că mariajul cu Nesta ar fi un bonus, pentru că i-aș plăti cu aceeași monedă lui Cassian deoarece mi-a stricat logodna cu Morrigan, adăugă Eris.

Ticălosul! Cassian își strânse pumnii, dar Mor puse mâna pe brațul lui. Ușor și liniștitor.

„Nu putem să îl aruncăm pur și simplu bestiilor de sub celule și să terminăm cu el?“, îi spuse furioasă Feyre lui Rhys.

Buzele lui Rhys zvâcniră din nou. „Ce însetată de sânge ești“, îl auzi Cassian pe Marele său Lord spunându-i partenerei lui. Dar Rhys zise:

- Orice îmi doresc, fie că vreau armate din Regatul Toamnei sau primul tău născut, ai să-mi dai în schimbul căsătoriei cu Nesta Archeron?

Cassian mormăi încet. Fratele lui permitea să se ajungă prea departe.

Eris se încruntă.

- Nu chiar și primul născut, dar, da, Rhysand. Dacă vrei armate împotriva lui Briallyn și a tatălui meu, ai să le

ai. El zâmbi. Nu aș putea să o las pe sora soției mele să intre în luptă fără ajutor, nu-i așa?

„Poți să returnezi toate cadourile de Solstițiu dacă mă lași în schimb să îl sfâșii“, spuse Feyre. Cassian își acoperi gura cu mâna ca să nu le strige că era de acord.

Dar Rhys, ticălosul, râse tăcut. Chipul lui rămase rece ca piatra când spuse:

- Am să mă gândesc la asta și am să discut cu Nesta. Păstrează totuși pumnalul. S-ar putea să-ți fie de folos.

Cassian se uită spre Azriel și Nesta, care încă valsau frumos, ceea ce nu-1 enerva câtuși de puțin.

Dar Eris... Fie că le era sau nu aliat, avea să se asigure că ticălosul urma să primească exact ce merita.

CAPITOLUL 58

Nesta mai fusese aici. De fapt, în urmă cu un an.

într-o altă casă, într-o altă parte de oraș, dar rămăsese afară cât ceilalți sărbătoriseră Solstițiul de Iarnă înăuntru, și păruse o fantomă care se uita pe o fereastră.

Gheața acoperea râul Sidra din spatele casei, peluza înclinată spre acesta fiind plină de zăpadă. Dar ghirlandele verzi și coroanele ce decorau casa de la râu erau întruchiparea atmosferei de sărbătoare.

-Nu te mai încrunta, spuse Cassian. Este o petrecere, nu o înmormântare.

Ea se uită urât, dar el deschise ușa de la intrare spre muzică și râsete.

Nu se mai culcase cu masculul după bal, sau de atunci. Cassian păruse înclinat să o facă atunci când reveniseră în Casa Vântului, dar Nesta îi spusese doar că era obosită și că plecase în camera ei.

Pentru că odată cu amuțirea muzicii și sfârșitul dansurilor, își dăduse seama cât de nesăbuită fusese zâmbindu-i, cât de mult coborâseră zidurile minții ei. Eris mai dansase cu ea de două ori după Azriel și o privise atât de absorbit, încât își dăduse seama că îl fermecase. Licitase pentru ea, aflase cu mândrie.

Nesta îi lăsase pe Rhysand și pe Feyre să decidă cum

să folosească acea ofertă.

în schimb, se concentrase la antrenament. Se dedicase acestuia. Lecțiile se opriseră în perioada sărbătorii, dar ea oricum intrase în ring în dimineața următoare, lovind puternic cu pumnii bucata de lemn, ca să își liniștească mintea agitată.

Acum, îl urmă pe Cassian în casa de lângă râu, unde el se îndreptă imediat spre camera familiei, scoțându-și din mers mantia plină de zăpadă și lăsând-o pe o bancă din holul mare. Nesta se încruntă la zăpada ce picura pe materialul de brocart și o luă, nerăbdătoare, să facă orice ca să evite să intre în camera aceea. își desfăcu mantia, scrutând holul după un dulap sau cuier și află că era unul ascuns sub bolta scării. Atârnă acolo ambele haine și expiră prelung când închise ușa.

- Ai venit, spuse Elain în spatele ei, iar Nesta tresări, neauzindu-și sora apropiindu-se.

O studie pe Elain din cap până în picioare, întrebându-se dacă învățase să se furișeze de la Azriel sau de la cele două semi-fantome pe care le considera prietene. Nu mai purta rochia neagră nepotrivită de la bal, alegând între timp una din catifea de culoarea ame- tistului, părul său fiind pe jumătate ridicat și coborându-i în bucle spre talie. Strălucea de sănătate. Doar că...

Precauția se citea în ochii ei căprui. De obicei, acea expresie apărea pe chipul ei în prezența lui Lucien. Masculul *era* cu siguranță în camera familiei, de vreme ce Nesta știa că Feyre și Rhys îl invitaseră, dar să vadă acea privire îndreptată spre ea...

Ele nu vorbiseră despre cearta lor în cele câteva minute pe care le petrecuseră împreună înainte de începerea balului, apoi ea o evitase complet pe Elain până la finalul evenimentului. Nu știa ce să spună. Cum să îndrepte situația.

Nesta își drese glasul.

- Cassian a spus că ar putea fi... bine dacă aș veni.

Elain clipi.

- Te-a plătit Feyre, ca anul trecut?

-Nu!

Rușinea o cuprinse.

Elain oftă, uitându-se peste umărul Nestei spre ușa deschisă din fața intrării. Spre petrecerea dinăuntru, doar pentru cercul lor intim.

- Te rog să nu o superi pe Feyre. în primul rând, este ziua ei de naștere. Iar în starea ei...

- O, *du-te naibii!* izbucni Nesta.

Elain clipi. Clipi și Nesta, cuprinzând-o groaza.

Apoi, Elain izbucni în râs.

Un hohot de râs o făcu să se aplece de la mijloc, încercând să respire. Nesta doar se uită, nehotărâtă dacă să întrebe sau să aștepte să se arunce în Sidra cel înghețat.

- Eu... îmi pare rău...

Elain ridică o mână, ștergându-și ochii cu cealaltă.

- Nu mi-ai spus *niciodată* așa ceva! Ea râse din nou. Cred că este un semn bun, nu-i așa?

Nesta scutură încet din cap, neînțelegând. Elain pur și simplu o luă de braț pe Nesta și o conduse spre camera familiei, unde Azriel stătea în prag, monitorizându-le, ca și când ar fi auzit râsul strident al lui Elain și s-ar fi întrebat ce îl cauzase.

- Verificam desertul, explică Elain când se apropiară de pragul ușii și de Azriel. Nesta se uită în ochii îmblânzitorului umbrelor, iar el dădu din cap. Apoi își mută privirea la Elain și, chiar dacă era complet neutră, văzu o încordare în ea. între ele. Lui Elain i se poticni puțin respirația și dădu ușor din cap spre el, în loc de

salut, înainte să meargă mai departe, conducând-o pe Nesta în cameră.

Mor era întinsă pe o canapea de catifea verde din fața șemineului; Amren stătea în poala lui Varian, pe o canapea identică din fața ei, iar Feyre era lângă ei, cu o mână pe pântec. Rhys stătea tolănit într-un fotoliu, iar Cassian ocupa un al doilea fotoliu, de care Lucien se rezema, contrazicându-i în legătură cu ce părea a fi un eveniment sportiv.

Nesta încercase să le convingă pe Emerie și pe Gwyn să o însoțească, dar amândouă refuzaseră. Emerie spusese că era obligată să își viziteze familia oribilă, iar Gwyn doar că nu era pregătită să părăsească biblioteca mai departe de ringul de antrenament. Deci iat-o pe Nesta, singură cu același grup cu care avusese de-a face cu un an în urmă.

Când ei o văzuseră stând tristă ca un copil în spatele sufrageriei casei din oraș, apoi dând buzna afară.

Feyre îi zâmbi, strălucind de sănătate și viață. Dar privirea Nestei rămase la Amren.

Femela nici măcar nu se uită la ea.

Varian o făcu, și îi aruncă o privire precaută care spunea destule: nu, Amren nu avea să-i vorbească.

Inima i se strânse. Dar Cassian îi făcu semn să vină și se ridică de pe scaun, oferindu-i-1, chiar dacă mai erau zece în cameră.

- Așază-te! spuse el. Vrei niște ceai de mentă?

Știa că toți o priveau, ura că făceau asta și înțelegea și de ce. Dar dădu din cap spre Cassian și luă loc, spunându-i lui Feyre:

- La mulți ani!

Feyre zâmbi din nou.

- Mulțumesc!

Și asta fu absolut tot. Nesta ignoră senzația de ușurare ce umplu încăperea, și se întoarse, trezindu-se că se uita la Lucien, care o salută dând precaut din cap. Elain se așezase între Feyre și Varian, cât mai departe de Lucien. Azriel rămăsese în pragul ușii.

- Cum e Regatul Primăverii? întrebă Nesta.

Focul pârâi vesel în dreapta ei, iar femela lăsă sunetul să treacă pe lângă ea. Recunoscu pârâitul și felul în care o afecta și îl ignoră. Chiar dacă se concentra la masculul căruia i se adresa.

Lucien își încordă maxilarul.

- Așa cum te-ai aștepta.

încordarea se undui prin cameră, confirmând că Tamlin aflase de sarcina lui Feyre. După chipul macabru al lui Lucien, ea își dădu seama că el nu reacționase bine.

- Și Jurian, și Vassa? întrebă Nesta.
- Se ceartă, după cum le place, spuse el puțin tăios.

Ea se întrebă ce era asta; nu înțelegea, oricât ar fi încercat.

- Cum merge antrenamentul? întrebă Lucien, sorbindu-și ceaiul. Ea îi zâmbi sincer.
- Bine. învățăm cum să spintecăm un mascul.

Lucien se înecă, aproape scuipând băutura în capul ei. Cassian apăru cu o ceașcă de ceai fierbinte în mâini și i-1 dădu înainte să îi spună mândru lui Lucien:

- După cum te-ai aștepta, Nes excelează la asta.

Mor își ridică paharul simulând un toast.

- Partea mea preferată de antrenament!

Nesta se încruntă.

-Totuși, încă n-am tăiat panglica.

Mor se încruntă.

- Deci chiar învățați tehnicile Valkyrie.

Nesta dădu din cap. Ele fuseseră atât de ocupate cu

lecțiile de dans, încât nu vorbiseră despre antrenament în detaliu.

Mor zâmbi.

- Te superi dacă vin și eu imediat ce se termină treaba asta cu Vallahan? Nu am apucat să mă antrenez cu Valkyrie înainte de primul război, iar după aceea au dispărut.

- Cred că preotesele ar vrea să te vadă, spuse Nesta, și se uită la Cassian ca să se asigure că nu îl deranja.

El flutură o mână.

Zâmbetul lui Mor deveni diabolic.

-Bun! Vreau să mă asigur și că își poartă Cassian cadoul la antrenament.

-Zeii să mă cruțe, mormăi Cassian, iar Nestei i se strânse stomacul.

Ea nu le adusese nimic - nu îi adusese lui nimic. îi spusese când el o adusese în zbor aici, iar lui nu îi păsase, dar... ei îi păsa.

Nesta cuprinse cana de ceai și ignoră conversația. Dar reuși să își ascundă groaza, cel puțin pentru moment. Reuși să participe.

Azriel zăbovi lângă ușă, destul de liniștit încât Nesta să se apropie de el atunci când Feyre și Mor începură să discute despre o parte din tablourile ei.

- De ce nu te așezi?

Ea se rezemă de pragul ușii, lângă îmblâzitorul umbrelor.

- Umbrelor mele nu le plac prea mult flăcările.

Era minciună drăguță. îl văzuse de multe ori pe Azriel lângă foc. Dar ea se uită la cine stătea în apropierea acestuia și află răspunsul.

- De ce ai venit dacă nu voiai?

- Pentru că Rhys vrea să fiu aici. L-aș fi rănit dacă nu m-aș fi prezentat.

- Ei, bine, cred că sărbătorile sunt prostești.
- Eu nu.

Ea ridică o sprânceană.

- Sărbătorile atrag oamenii, îi explică el. Și le aduc bucurie. Sunt o perioadă în care toți iau o pauză, meditează și se adună, iar astea nu sunt niciodată lucruri rele. Umbrele îi întunecară ochii plini de atâta suferință, încât ea nu se putu abține să nu îi atingă umărul, lăsându-1 să vadă că înțelegea de ce stătea în pragul ușii, de ce nu se apropia de foc.

Era secretul lui, nu al ei.

Chipul lui Azriel rămase neutru.

Așa că Nesta dădu puțin din cap spre el și se întoarse în vacarm, așezându-se pe brațul celei mai apropiate canapele.

Trecu o oră înainte ca Mor să înceapă să vorbească despre deschiderea cadourilor. Rhys pocni din degete și apărură o grămadă.

Cassian se pregăti pentru cadoul cel mai probabil nepotrivit pe care i-1 luase Mor și se uită la Nesta. Ținea în buzunar cadoul pentru ea, păstrându-1 ca să i-1 dea personal mai târziu. Făcuse la fel și anul trecut, și drăcia ajunsese pe fundul râului Sidra. Probabil purtată de ape în mare.

Petrecuse câteva luni căutând o carte, atât de mică, încât ar fi încăput în mâinile unei păpuși, dar atât de valoroasă, încât îl costase o sumă mare de bani. Un manuscris în miniatură, luminat, făcut de mâinile pricepute ale celor mai mici Fae de rang inferior - una dintre primele cărți tipărite vreodată. Nu era pentru citit, dar crezuse că o persoană care adora cărțile la fel de mult ca Nesta s-ar fi bucurat enorm de această piesă

istorică. Chiar dacă detesta toate lucrurile Fae. Regretase că o aruncase în râu în clipa în care dispăruse sub gheață, dar... fusese nesăbuit în seara aceea.

Anul acesta, el se ruga să fie diferit. Părea diferit.

Nesta se simțise mai bine în seara asta decât anul trecut. Era o cu totul altă persoană. Nu râdea sincer, ca Mor și Feyre, și nici nu zâmbea drăguț ca Elain, dar vorbea, se implica și câteodată zâmbea. Vedea și auzea totul. Chiar și focul, pe care părea să îl ignore. Mândria și ușurarea îi umplură pieptul remarcând asta. Sentimentele sporiseră când observase că ei îi păsase suficient de distanța pe care o păstra Az încât să se ducă să-l abordeze.

Doar Amren o ignora, iar Nesta o ignora pe Amren. încordarea dintre ele era ca un fulger. Dar niciuna nu spunea nimic, și păreau mulțumite să pretindă, una despre cealaltă, că nu există.

Nimeni nu oferi daruri pentru bebeluș, de vreme ce era împotriva tradiției Fae de a face așa ceva înainte să se nască, temându-se să nu atragă ghinionul dacă se bucurau prea devreme. însă darurile pentru aniversarea lui Feyre erau multe - poate prea multe.

Darurile pentru Cassian erau, ca de obicei, diverse: un manuscris vechi despre război de la Rhys, un sac de la Azriel - „Chiar nu m-am gândit că ți-ar plăcea altceva mai mult“, spusese Az când Cassian izbucnise în râs - și un pulover foarte urât de la Mor, care îi dădea mâncărimi de piele. Amren îi oferise un set de mirodenii - „ca să nu fii nevoit să suferi când ești în Illyria“ - iar Elain îi dăduse o cană concepută special cu un capac și cu care putea călători, vrăjită, ca să nu se spargă și să țină ceaiul cald câteva ore.

Feyre îi dăduse un tablou pe care el îl deschisese în particular și fusese nevoit să își înăbușe lacrimile înainte să îl ascundă în spatele scaunului. Era un portret cu el,

Azriel și Rhys, stând pe Ramiel după Ritualul Sângelui. însângerați, răniți și murdari, cu chipurile pline de triumf macabru, ținându-se de mâini în timp ce atingeau monolitul din vârf. Probabil că se uitase în mintea lui Rhys pentru imaginea asta.

Cassian o sărutase pe obraz, ea având scutul coborât atunci, și-i mulțumise încet - ca și când ar fi fost suficient. Avea să prețuiască tabloul tot restul vieții.

El și Lucien nu își dăruiseră cadouri, deși masculul adusese unul pentru Feyre și partenerul ei, care abia îi mulțumise după ce văzuse cerceii cu perle. Lui Cassian i se strânsese inima la durerea profundă de pe chipul lui Lucien, când încercase să își ascundă dezamăgirea și aleanul. Elain se retrăsese doar mai mult, fără să afișeze nicio urmă din curajul proaspăt obținut.

Cassian simțea că Nesta îl privea, dar când se uită, chipul ei era ilizibil. Nimeni nu îi adusese niciun cadou în afară de Feyre și Elain, care îi dăduseră împreună bani pe un an pentru cărți la librăria ei preferată din oraș. Avea cam trei sute de cărți, pe care le credeau suficiente pentru cât ar fi putut citi ea într-un an. Cinci sute de cărți ar fi fost mai bine, știa el.

Apoi o abordă Azriel. Nesta clipise la darul îmblânzitorului umbrelor lăsat în poală.

- Nu ți-am luat nimic, îi șopti ea lui Az, roșind.
- Știu, spuse el zâmbind. Nu mă deranjează.

Cassian încercă să se concentreze la cadoul din mâinile lui - la setul din care făceau parte peria și pieptenele argintiu gravat cu numele ei, pe care îl luase pentru Mor - dar privirea i se opri la degetele Nestei când deschise cutia mică. Ea se uită la ce era înăuntru, apoi confuză la Azriel.

- Ce este asta?

Azriel luă mica baghetă argintie îndoită și o desfăcu. într-un capăt avea o clemă, iar în celălalt, o mică sferă de

sticlă.

- Poți să o atașezi la orice carte citești și mica sferă de lumină fae o să strălucească. Asta ca să nu fii nevoită să mijești ochii când citești noaptea.

Nesta atinse sfera de sticlă, la fel de mare ca unghia ei, iar lumina fae pâlpâi înăuntru, poleindu-i blând poala. O atinse din nou, iar aceasta se stinse. Apoi sări în picioare și îl îmbrățișă pe Azriel.

Toți cei din încăpere amuțiră preț de o clipă.

Dar Azriel chicoti și o strânse ușor. Cassian zâmbi văzându-i.

- Mulțumesc! spuse Nesta, retrăgându-se repede ca să se minuneze de obiect. Este nemaipomenit!

Azriel roși și se retrase, umbrele rotindu-se.

Nesta se uită la Cassian, iar acea lumină se zări din nou în ochii ei. Suficient încât să-l facă să-i ofere darul chiar atunci.

Dar având în vedere cum decursese încercarea de anul trecut, că de la bal nu mai fusese în patul lui... se abținu.

în caz că i-ar fi zdrobit iarăși inima.

Pe la ora unu dimineața, pe Nesta o dureau ochii de oboseală. Ceilalți încă beau, dar pentru că nu i se oferise vin - și nici măcar nu-și dorise - nu li se alăturase ca să cânte și să danseze. Deși mâncase trei felii din tortul aniversar al lui Feyre, ridicol de mare și roz.

Cassian spusese că aveau să rămână aici peste noapte, de vreme ce ar fi fost prea beat ca să o ducă înapoi în zbor spre Casa Vântului, iar Mor și Azriel prea beți ca să îi teleporteze, ca să nu mai spună că tot ar fi trebuit să zboare ultima parte a drumului. Era foarte probabil ca Rhys și Feyre să rămână împreună până când toți ar fi

fost pregătiți să plece.

Ușa spre care o îndreptase Feyre era deja deschisă, luminile fae străIucind în dormitorul opulent împodobit în nuanțe de alb, crem și cafeniu. Lumânările pâlpâiau în borcane de sticlă pe marginea de marmură a șemineului. Draperiile erau deja trase pentru seara asta, rânduri groase din catifea albastră - singura pată de culoare din cameră, împreună cu câteva fleacuri albastre. Era liniștitor și mirosea a iasomie, și era exact camera pe care ar fi gândit-o pentru sine dacă i s-ar fi oferit șansa.

își dădu seama că *i se oferise* șansa. Feyre întrebase, iar ea refuzase. Aparent, Feyre o amenajase, știind cumva ce i-ar fi plăcut.

Nesta se așeză la măsuța de toaletă, privindu-și în liniște chipul în oglindă.

Ușa ei se deschise cu un scârțâit, apoi apăru Cassian, rezemân- du-se de toc și uitându-se la ea în oglindă.

- Nu ai vrut să-mi spui noapte bună?

Inima ei începu să bată cu putere.

- Eram obosită.
- Au trecut câteva seri de când tot ești obosită. El își încrucișă brațele. Ce se întâmplă?
- Nimic. Ea se răsuci pe taburetul tapițat al măsuței de toaletă. De ce nu ești la parter?
- Nu m-ai întrebat de cadoul tău.
- Am presupus că nu primesc unul de la tine.

El se dezlipi de toc și închise ușa în urma lui. Absorbea tot aerul din cameră doar stând acolo.

-De ce?

Ea ridică din umeri.

- Pur și simplu.

Masculul scoase o cutie mică din jachetă și o lăsă pe patul dintre ei.

- Surpriză!

Cassian înghiți când ea se apropie, singurul semn că asta însemna ceva pentru el.

Nestei îi transpirară palmele când luă cutia, studiind-o. Totuși, încă nu o deschise.

- îmi pare rău pentru cum m-am purtat Solstițiul trecut. Pentru cât de îngrozitoare am fost.

El îi luase și atunci un cadou. Iar ei nu îi păsase; fusese atât de ticăloasă, încât își dorise să îl rănească pentru că îi păsa.

- Știu, spuse Cassian apăsat. Te-am iertat de mult. Deschide-1! o îndemnă masculul, deși Nesta tot nu se putea uita la el.

Mâinile îi tremurară puțin când o făcu, găsind o sferă de argint culcușită în cutia neagră de catifea. Era de mărimea unui ou de găină, rotundă, cu excepția zonei ce fusese aplatizată ca să poată fi pusă pe o suprafață fără să se rostogolească.

- Ce este?

- Atinge partea de sus. Doar puțin.

Aruncând o privire nedumerită spre el, o făcu.

Muzica răsună în cameră.

Nesta sări înapoi, cu o mână pe piept, când el râse.

Dar *muzica* se auzea din sfera de argint. Și nu orice muzică, ci valsurile de la balul din urmă cu două seri, pură și lipsită de discuțiile mulțimii, ca și când ar fi stat într-un teatru ca să le audă.

- Nu e globul Veritas, reuși ea să spună când valsul se auzi din sferă, atât de clar și de perfect, încât sângele îi glăsui din nou.

- Nu, este Symphonia, un obiect rar din regatul lui Helion. Poate să prindă muzica și să o să o redea. A fost inventat ca să-i ajute pe compozitori să scrie partiturile, dar, dintr-un motiv oarecare, nu a fost folosit.

- Cum ai scos zgomotul mulțimii când ai prins melodiile alaltă- seară? se minună ea.

Cassian roși.

- M-am întors a doua zi. Le-am cerut muzicienilor din Orașul Cioplit să le cânte din nou, plus câteva dintre preferatele lor. Dădu din cap spre sferă. Apoi am fost prin câteva dintre tavernele tale preferate, i-am găsit pe muzicanți și i-am rugat să cânte...

Când își plecă fruntea și începu să plângă, el amuți. Ea nu încercă să-și înăbușe lacrimile când muzica se auzi în cameră.

Făcuse toate astea pentru ea. Găsise o cale ca ea să aibă muzică întotdeauna.

- Nesta, șopti el.

închise ochii când conștientizarea gestului său se înălță ca un val înlăuntrul ei. Odată ce l-ar fi recunoscut, ar fi măturat totul în calea lui, ar fi consumat-o întru totul. Gândul fu suficient ca ea să se îndrepte și să își șteargă lacrimile.

- Nu pot să accept cadoul.

- A fost făcut pentru tine. El schiță un zâmbet.

Nu suportă acel zâmbet, amabilitatea și bucuria lui când îl corectă:

- Nu am să-l accept. Ea puse globul înapoi în cutie și i-o înmână. Returnează-1!

El miji ochii.

- Este un cadou, nu un inel de logodnă nenorocit!

Ea înțepeni.

- Nu, am să-l caut pe Eris pentru asta.

El rămase nemișcat.

- Repetă ce-ai zis!

Ea afișă o expresie rece, singurul scut pe care îl avea împotriva lui.

-Rhys spune că Eris mă vrea drept mireasă. O să facă orice vrem, în schimbul mâinii mele.

Pietrele Siphon de pe mâinile lui Cassian pâlpâiră.

- Doar nu te gândești să accepți.

Ea nu spuse nimic, lăsându-1 să creadă ce era mai rău.

El mârâi.

- înțeleg. Mă apropii un pic mai mult, iar tu mă alungi. Revii unde ești în siguranță. Este mai bine să te măriți cu o viperă ca Eris, decât să fii cu mine.

- Nu sunt *cu* tine, izbucni ea! Mă culc cu tine.

- Singurul lucru potrivit pentru o brută născută din flori, nu?

- Nu am spus asta.

- Nu e nevoie. Ai mai spus-o de o mie de ori.

- Atunci de ce te-ai mai deranjat să intervii la bal?

- Pentru că eram gelos! strigă el, întinzându-și aripile. Arătai ca o *regină* și era dureros de evident că ar trebui să fii cu un prinț ca Eris, și nu cu un nimeni de rang inferior, ca mine! Pentru că nu suportam nici cât negru sub unghie să văd asta! Dar haide, Nesta! Mărită-te cu el și îți urez noroc!

-Eris este bruta, replică ea. Este o brută și un *nenorocit.* Și *m-aș mărita* cu Eris, pentru că sunt *exact* ca el!

Cuvintele răsunară prin cameră.

Chipul lui îndurerat o distruse.

- îl merit pe Eris.

Vocea ei se sparse.

- Ești bun, Cassian, zise Nesta răgușită. Și ești *curajos,* minunat și bun. Aș putea să ucid pe oricine te-a făcut vreodată să te simți mai puțin de atât - mai puțin decât ești. Și știu că fac parte din grupul ăla și urăsc asta. Ochii o usturară, dar ea depăși momentul. Ești tot ce nu am fost niciodată și nu am să fiu nicicând bună pentru tine. Prietenii tăi o știu, iar eu am purtat cu mine mereu povara faptului că nu te merit.

Furia dispăru de pe chipul lui.

Nesta nu-și înăbuși lacrimile ce urmară și nici cuvintele ce i se rostogoliră de pe limbă.

- Nu te-am meritat înainte de război și nici după și, cu siguranță, nu te merit nici acum. încet, scoase un râs spart. De ce crezi că te-am alungat? De ce crezi că nu ți-am vorbit? își atinse cu o mână pieptul dureros. După ce a murit tata, după ce am eșuat în atâtea feluri - să mi te refuz... Suspină. A fost pedeapsa mea. Nu înțelegi? Abia îl vedea printre lacrimi. Din clipa în care te-am cunoscut, te-am dorit în mod irațional. Din clipa în care te-am văzut în casa mea, ai fost singurul la care m-am gândit. Iar asta m-a *îngrozit.* Nimeni nu a avut niciodată o asemenea influență asupra mea. Și încă sunt îngrozită că, dacă îmi permit să te am... o să mi se ia și asta. Cineva o să-mi ia bucuria, iar dacă mori... își cuprinse fața cu mânile. Nu contează, șopti ea. Nu te merit și nu am să te merit niciodată.

Liniștea umplu camera. Era atât de liniște, încât se întrebă dacă el plecase, și își coborî mâinile ca să vadă dacă mai era acolo.

Cassian stătea în fața ei, lacrimile curgându-i pe chipul frumos și perfect.

Ea nu dădu înapoi, lăsându-1 să o vadă astfel: cât mai vulnerabilă posibil. Oricum o văzuse în toate ipostazele.

El deschise gura și încercă să vorbească, dar fu nevoit să înghită și să încerce din nou.

Nesta văzu totuși toate cuvintele în ochii lui. Aceleași de care era sigură că se zăreau în privirea ei.

Așadar, Cassian nu mai încercă să vorbească și se apropie de ea. își strecură o mână în părul ei, apucând-o de talie cu cealaltă și o trase lângă el. Nu spuse nimic în timp ce-și plecă fruntea, gura atingând lacrimile ce curgeau pe unul dintre obrajii ei. Apoi de pe celălalt.

Ea închise ochii, permițându-și să se bucure de senzația buzelor lui pe pielea ei fierbinte, de respirația ce

îi mângâia obrazul. Fiecare sărut blând repeta cuvintele pe care le văzuse în ochii lui.

Cassian se retrase și rămase astfel destul de mult timp încât ea să deschidă din nou ochii ca să îi vadă chipul la câțiva centimetri de al ei.

- Nu ai să te măriți cu Eris, spuse el răgușit.

-Nu! șopti ea.

Ochii lui străluciră.

- Nu o să fie nimeni altcineva. Pentru niciunul dintre noi.

- Da, șopti Nesta.

- Niciodată, promise el.

Nesta puse o mână pe pieptul lui musculos, lăsând bătăile puternice ale inimii lui să-i răsune în palmă. Le lăsă să-i coboare pe braț, în pieptul și inima ei.

- Niciodată, jură ea.

Era tot ce avea el nevoie. Tot ce avea ea nevoie.

Cassian o sărută, iar lumea încetă să existe.

Sărutul era chinuitor și înflăcărat, apăsat și frenetic, o revendicare și o cedare. Ea nu știa cum să-l descrie. Își aruncă brațele în jurul lui, lipindu-se cât mai mult, întâlnindu-i limba la fiecare mișcare.

El mormăi și o înghionti înapoi spre pat, gura lui devorând, gustând și spunând tot ce ea nu putea exprima încă, dar cândva, poate curând, ar fi putut. Pentru el, Nesta ar fi luptat ca să găsească în ea curajul să o spună.

Coapsele ei atinseră salteaua, iar el întrerupse sărutul ca să o dezbrace.

Nesta se aștepta să i le smulgă și să le rupă, dar Cassian îi scoase cu blândețe rochia, degetele tremurându-i când descheie fiecare nasture de pe spatele rochiei. Degetele ei tremurară când îi scoase cămașa.

Apoi rămaseră goi și se uitară din nou unul la celălalt cu acele cuvinte nerostite în ochi, iar Nesta îi permise să o întindă pe pat, să o încalece.

Ceea ce urmă nu fu dur sau sălbatic.

Ea nu îi voia capul între picioare. Nu-i voia nici măcar degetele. Când își strecură unul în vulva ei, îl lăsă să simtă că era pregătită, apoi îi luă mâna, împletindu-și degetele cu ale lui, când cu cealaltă îi apucă penisul și îl îndreptă spre ea.

Cassian o tachină, atingând-o ușor între picioare, apoi se opri. Privirile lor se întâlniră.

După aceea, masculul o sărută pătimaș când o pătrunse.

Nesta suspină. Nu la plenitudinea de a-1 avea în ea, ci la senzația din piept. La chestia care bătu atât de tare când se uită din nou la ea, când ieși aproape de tot și o penetră iarăși.

La cea de-a doua împingere, chestia din pieptul ei - inima... La a doua împingere, aceasta îi cedă complet.

La a treia, o sărută din nou.

La a patra, Nesta își împreună mâinile în jurul capului și gâtului său și îl ținu acolo cât îl sărută încontinuu.

La a cincea, zidurile fortăreței interioare din fier vechi căzură. Cassian se retrase, ca și când ar fi simțit asta, iar ochii lui se luminară când îi întâlniră pe ai ei.

Dar el continuă să se miște, făcând dragoste pe îndelete, fără grabă. Așadar, Nesta lăsă tot ce era dincolo de zidurile de fier să se dezire spre el. Lumina aurie pură șiroi către Cassian, fir cu fir, iar masculul o întâmpină cu a lui. Acolo unde se împleteau acele fire, viața scânteia ca lumina stelelor - ea nu mai văzuse și nici nu mai simțise ceva atât de frumos.

Plângea și nu știa de ce - doar că nu voia să se termine; voia să simtă mereu această legătură dintre ei, să-l simtă pătrunzând-o atât de adânc, încât să și-l dorească imprimat sub piele. Lacrimile lui curseră pe fața ei, iar ea ridică mâna ca să i le șteargă. El își sprijini capul de mâna ei, frecându-se ușor de palma Nestei.

- Spune-o, îi șopti Cassian pe piele.

Ea știa la ce se referea. Cumva, știa.

Nesta așteptă până ce el se împinse din nou, intrând mai adânc ca niciodată și șopti:

- Ești al meu.

El gemu, împingându-se puternic.

- Iar eu sunt a ta, șopti Nesta.

Acele fire aurii dintre sufletele lor străluciră cu aceste cuvinte, ca și când ar fi fost o harpă la care cânta o mână cerească.

Pentru că era muzica dintre sufletele lor. întotdeauna fusese așa. Iar vocea lui era muzica ei preferată.

- Nesta! Ea auzi rugămintea din numele ei.

Cassian mai avea puțin și atingea orgasmul și voia ca Nesta să îl însoțească. Voia să se rostogolească împreună în extaz. Dintr-un oarecare motiv, conta ca de această dată să aibă orgasm amândoi în același timp.

Cassian își coborî capul spre sânul ei, prinzându-i sfârcul cu dinții când îl bătu ușor cu limba.

Gestul fu suficient ca Nesta să ajungă la orgasm. Gemu, iar el repetă mișcarea, coordonându-și limba cu penetrarea adâncă. De nenumărate ori.

Firele aurii străluciră și cântară, iar Nesta nu mai suportă muzica dintre sufletele lor, senzația de a-1 simți deasupra ei și în ea.

Orgasmul dădu năvală, distrugând ultima bucățică din acel zid intern, râzând munții și pădurile, ștergând lumea cu lumină și plăcere, stelele căzând din cer într-o ploaie nesfârșită.

Cassian strigă când ejaculă, iar sunetul fu chemarea unei vânători, o simfonie, un singur corn când răsăritul se ivi în lume.

Era doar acest moment, acest lucru pe care îl împărtășeau amândoi, și dură o eternitate. Timpul nu mai

conta. Timpul întotdeauna se oprise în preajma lui, a lor.

El ejaculă la nesfârșit înlăuntrul ei, mai mult ca niciodată, ca și când până acum s-ar fi reținut, ca și când și-ar fi distrus propriul zid interior.

Pentru totdeauna. Pentru totdeauna. Pentru totdeauna.

Cuvintele răsunară în fiecare respirație a lor, în fiecare bătaie a inimii, atât de sincronizate, încât păreau să bată la unison.

Apoi se lăsă liniștea, splendidă și senină, iar Cassian nu se retrase, plecându-și privirea cu mirare și bucurie.

Nesta se întinse ca să îl sărute.

Un sărut conduse la altul, iar foamea se ridică precum un val în ea, între ei. Apoi Cassian o pătrunse iarăși, mai repede și mai dur, și timpul încetă din nou să existe.

Câteva ore, zile, săptămâni, luni și milenii mai târziu, când erau amândoi în sfârșit epuizați, când sufletele lor se separaseră complet, Cassian se retrase și se prăbuși pe pat.

Nesta abia își putea aminti cuvintele. Dar le găsi când îi șopti pe întuneric: „Rămâi cu mine“.

îl străbătu un fior, dar masculul doar zâmbi când o strânse lângă el.

Iar Nesta dormi în căldura, siguranța și, în sfârșit, la adăpostul brațelor lui.

CAPITOLUL S9

Nesta deschise ochii.

Știa că era afectuoasă și mulțumită, deși îi luă o clipă să își amintească motivul. Să își dea seama că era încă în brațele lui Cassian. Se bucură de asta. Savură fiecare respirație ce îi atinse tâmpla, simți apăsarea degetelor lui pe spate. Un calm surprinzător de asemănător cu ce simțea când își făcea zilnic exercițiile de liniștire a minții o cuprinse.

Cassian se trezi curând după aceea, dându-i un sărut adormit și satisfăcut. Acesta se transformă în ceva mai tandru și, câteva minute lungi, ei rămaseră întinși acolo, uitându-se unul la celălalt, Cassian mângâind-o încet pe spate. Mângâierea se transformă curând într-o atingere mai pătimașă, iar când se crăpă de ziuă, se încolăciră din nou, făcând dragoste fără grabă.

Când se întinse din nou, transpirată și gâfâind lângă el, trecân- du-și un deget peste șanțul abdomenului său musculos, Nesta șopti:

- Bună dimineața!

Casstian îi netezi părul cu mâna.

- Bună dimineața!

El se uită spre pervazul șemineului - spre micul ceas de lemn din mijlocul acestuia, apoi se îndreptă.

- Rahat!

Nesta se încruntă.

- Trebuia să fii undeva?

El își trăgea deja pantalonii, căutând pe podea restul hainelor. Nesta arătă tăcută spre cealaltă parte a patului, unde cămașa lui era deasupra rochiei ei.

- Bătaia cu bulgări! Am să întârzii!

Nesta fu nevoită să-i analizeze fiecare cuvânt, dar nu reuși decât să întrebe:

-Ce?

- Tradiția anuală, cu Rhys și Az! Urcăm la cabana din munți - amintește-mi să te duc acolo cândva - și... Ei, bine, este o poveste lungă, dar am facut-o cam în fiecare an de câteva secole, iar eu nu am câștigat de ani buni. Dacă nu câștig nici anul ăsta, o să mi se amintească *mereu* asta, îi zise cât își luă cămașa, jacheta de piele și cizmele.

Nesta râse pur și simplu.

- Voi trei - cei mai temuți războinici din tot ținutul - vă bateți cu bulgări în fiecare an?

Cassian ajunse la ușă, aruncându-i un zâmbet șiret.

- Am pomenit că după aceea facem o baie de aburi în sauna lipită de cabană?

După zâmbetul lui șiret, își dădu seama că el voia să spună „goi pușcă“. Nesta se ridică, părul alunecându-i peste sâni. Privirea lui coborî, un mușchi al gâtului încordându-i-se. Pentru o clipă, Nesta speră să sară din nou pe ea. într-adevăr, nările lui se umflară, mirosind nevoia ce clocotea înlăuntrul ei doar văzând că o măsura din priviri și că trupul i se încorda.

Dar Cassian înghiți, zâmbetul și șiretenia dispărând când își drese glasul.

- După bătaie, trebuie să facem o inspecție completă a legiunilor din Illyria, câteva zile. Mă întorc după aceea.

Fără să îi dea măcar un sărut de rămas-bun, el dispăru.

t J» j

Trecură trei zile fără vești de la Cassian. La antrenamente fusese înlocuit de Azriel cel cu fața inexpresivă, care era mai distant decât de obicei și nici măcar nu îi zâmbea. Dar el nu obiecta când ea își aducea Symphonia în ring în fiecare dimineață, pentru mai multă motivație în timpul exercițiilor. Preotesele se minunaseră de cadou, câteva dintre ele dansând pe muzică, dar Nesta se gândise doar la cât timp și efort investise Cassian pentru asta. Cum știuse el ce ar fi însemnat pentru ea un asemenea cadou.

Tot corpul o furnica de dorință, făcând-o să strângă din dinți. Trei zile iară el ar fi putut fi la fel de bine trei luni. Devenise atât de disperată după el, încât mâna îi aluneca acum între picioare în baie, în pat, chiar și în timpul prânzului din camera ei. Dar orgasmul o golea, ca și când corpul ei ar fi știut că avea nevoie ca el să o umple, îl întreba pe Azriel în fiecare zi când avea să se întoarcă, iar acesta îi răspundea: „Curând", înainte să își continue lecția.

Poate înnebunise. Poate ăsta fusese acel zid de fier din jurul minții ei - lucrul care îi ținuse mintea întreagă. Cu siguranță nu era normal să se gândească atât de mult la cineva, să aibă atâta nevoie de *el.*

Acea îngrijorare o urmărea când își terminau lecțiile, gâfâind și transpirând în ciuda dimineții reci, mulțumită curselor de viteză Valkyrie pe care le practicau: zece secunde de alergare, treizeci de secunde de mers rapid, alte zece secunde de alergare... Preț de cincisprezece minute. Imediat ce terminau, își adăugau scuturile. Apoi săbiile. Toate erau menite să le sporească rezistența și concentrarea pentru controlul respirației între atacurile rapide și retrageri. Toate erau o nebunie ce nu prea

putea calma agitația Nestei când le întrebă pe Emerie și pe Gwyn:

- Vreți să rămâneți în Casă cu mine în seara asta? Ea făcu semn spre boltă. Să citim sau așa ceva?

Gwyn clipi, gândindu-se. în afară de a veni la aceste lecții sau ca să folosească ringul de antrenament pentru a tăia acea panglică, nu ieșise din bibliotecă, dar îi zise:

- Am să o întreb pe Clotho.

Emerie zâmbi la Nesta, ca și când ar fi fost conștientă de ce avea nevoie de companie.

-Sigur.

în acea seară, Nesta și Emerie citiră în liniște în biblioteca privată, așteptând-o pe Gwyn. Emerie se întinsese pe fotoliu, legă- nându-și picioarele peste o cotieră și stând cu spatele rezemat de cealaltă. Fără să își ridice privirea de la cartea din poală, spuse:

- Cassian trebuie să fie un adevărat armăsar în pat, dacă ești atât de încordată cât timp este plecat.

Nesta își drese glasul, alungând amintirea gurii lui, a corpului puternic, a felului în care părul lui mătăsos și negru îi încadra chipul când o încăleca, legănându-se în timp ce o penetra.

- El este...

Ea scoase un mic zgomot gutural.

- Am înțeles, spuse Emerie, chicotind. Știe Mersul.

- Mersul?

Emerie rânji.

- Știi tu, când un mascul știe cum să își folosească bine penisul și merge cu o fală prin care, de fapt, declară asta tuturor.

Nesta își dădu ochii peste cap.

- Era de sperat să știe cum să o folosească bine, după ce a trăit cinci sute de ani. Ea pufni. Deși am cunoscut destui care mi-au dovedit contrariul.

Emerie ridică o sprânceană ca ea să continue, dar o

bătaie se auzi în ușa bibliotecii. Gwyn băgă capul înăuntru și studie camera înainte să intre. Ținea o mică desagă, probabil cu ce avea nevoie peste noapte. Nesta rugase deja Casa să pregătească un dormitor pentru toate trei, iar ea intrase în biblioteca privată ca să o găsească transformată: lângă fereastra zidului îndepărtat, o masă de lucru și scaunele fuseseră schimbate cu trei paturi, fiecare plin de pături și perne.

Gwyn zâmbi, deși inima îi bătea repede în gât.

- Scuze că am întârziat! Merrill m-a pus să citesc un fragment cu ea *de zece ori.* Gwyn oftă. Spune-mi, te rog, că toată ciocolata este pentru noi!

Casa umpluse masa dintre fotolii cu grămezi de ciocolată: trufe, bomboane și tablete. Pe lângă fursecuri și prăjiturele. Și o farfurie cu brânzeturi și fructe. Și carafe cu apă, și diverse sucuri.

Gwyn studie masa.

- Te-ai deranjat cu toate astea?

- O, nu, spuse Emerie, ochii ei strălucind. Nesta nu ne-a spus secretul.

Nesta pufni, dar Emerie zise:

- Casa o să-ți dea *orice* vrei, doar să o zici cu voce tare. La sprâncenele ridicate ale lui Gwyn, Emerie spuse: Aș vrea o felie de prăjitură cu fistic, te rog!

O farfurie cu o prăjitură apăru în fața ei, împreună cu un bol cu frișcă și zmeură pe deasupra.

Gwyn clipi.

- Locuiești într-o casă magică!

- îi place să citească, recunoscu Nesta, atingând un teanc de romane. Așa ne-am împrietenit.

Gwyn șopti în cameră:

- Care este cartea ta preferată?

Una căzu pe masă lângă prăjitura lui Emerie, iar Gwyn țipă surprinsă. Apoi își frecă mâinile.

- O, ce încântător!

- Zâmbetul ăla aduce probleme, spuse Emerie.

Gwyn zâmbi mai larg.

Două ore mai târziu, Nesta se trezi complet dezbrăcată într-o cadă din mijlocul bibliotecii private, toată plină cu bule. Fără apă, doar bule. în căzi identice, de fiecare parte a ei, chicoteau Emerie și Gwyn.

- E ridicol, spuse Nesta, deși zâmbea.

Fiecare dintre cererile lor devenise tot mai absurdă, iar Nestei i s-ar fi părut că ele exploatau Casa, dacă nu ar fi fost atât de... încântată să le facă pe plac. Să adauge detalii creative.

Cum ar fi că în fiecare bulă zbura o mică pasăre.

Artificii tăcute încă explodau în colțul îndepărtat al camerei, iar un pegas în miniatură - cererea Nestei, doar la îndemnul prietenelor ei - se hrănea pe un petec de iarbă de lângă raft, mulțumit să le ignore. Un tort mai înalt decât Cassian era în mijlocul camerei, luminat cu o mie de lumânări. Șase broaște dansau în cerc în jurul unei ciuperci cu pete roșii și albe, valsurile fiind oferite de Symphonia Nestei.

Emerie purta o coroană cu diamante și șase coliere de perle, iar Gwyn o pălărie înclinată, cu boruri largi și potrivită pentru orice doamnă elegantă. O umbrelă de soare se rezema de celălalt umăr, iar ea o roti lent în timp ce studie ferestrele, lumea de dincolo de ele și spuse în șoaptă:

- Câteodată mă întreb dacă o să am vreodată curajul să ies din nou afară. Mă tem în fiecare zi că nu o să-l am.

Zâmbetul Nestei dispăru.

- Și eu simt la fel, zise, după ce se gândi o clipă.

Pentru că existența asta, traiul în Casă, antrenamentul, munca în bibliotecă... Nu era viață

adevărată. Nu pe deplin. Când avea să i se permită să revină în oraș, atunci urma să înfrunte din nou viața și să vadă dacă era demnă de asta. Gândul o făcu să simtă un nod în stomac.

Alungând tristețea, Gwyn sări din cadă, bulele împrăștiindu-se, și își căută desaga.

- Acum, să nu îndrăzniți să râdeți de mine, dar am adus ceva de lucru. Nu mi-am dat seama că o să avem o casă magică, ca să ne țină ocupate. Ea scoase o grămadă de ațe de diverse culori. Eu și sora mea obișnuiam să împletim brățări și să le punem talismane pline cu dorințe. Ridică un sac, răsturnând câteva monede de argint în palmă. Nu erau mai mari decât unghia de la degetul mic, și la fel de subțiri ca o azimă. Vocea i se domoli. Noi credeam că dorința se adeverea de îndată ce brățara cădea.

Emerie întrebă cu blândețe:

- Cum o chema?

- Catrin. Vocea lui Gwyn era plină de suferință și alean. Eram gemene. Avea părul negru ca onixul și pielea albă ca luna. Și era la fel de schimbătoare ca marea. Râse încet. în ciuda defectelor ei - și ale mele - ne iubeam mult. Nu ne aveam decât una pe cealaltă când eram mici. Era singura pe care mă puteam baza cu adevărat. Mi-e dor de ea în fiecare zi.

Nesta nu reuși să nu se gândească la Feyre.

- Aș vrea să mai pot avea o clipă cu ea, zise Gwyn. Doar una, ca să îi spun că o iubesc și să îmi iau adio. Ea își șterse ochii, ridicându-și capul. Se uită direct la Nesta. Știi, este ceea ce contează cu adevărat până la urmă. Nu certurile noastre mărunte sau neînțelegerile. Am uitat de toate astea în clipa în care ea... Gwyn scutură din cap. Este tot ce contează.

Nesta dădu lent din cap. Așadar, poate nu erau doar

ea și Feyre. Poate că *toate* surorile aveau greutăți, certuri, abisuri între ele. Nu era perfectă, dar... nici Feyre nu era. Amândouă făcuseră greșeli. Și pe amândouă le așteptau vieți îndelungate. Ce se întâmplase în trecut nu trebuia să le dicteze viitorul.

Așadar, Nesta dădu din nou aprobator din cap, lăsând-o pe Gwyn să vadă că înțelegea.

- Este tot ce contează, confirmă Nesta.

Gwyn zâmbi, apoi își îndreptă spatele, dregându-și vocea.

- Am reușit să găsesc ață și talismane înainte de Solstițiu, crezând că am să le fac pentru voi drept cadou, dar a durat mai mult timp să sosească decât am crezut. Deci m-am gândit că am putea face în seara asta brățările. Ea puse cu atenție materialele pe cea mai apropiată masă.

Nesta și Emerie se ridicară ca să studieze varietatea de ațe: erau de toate culorile și nuanțele, adunate cu grijă.

-Arată-mi cum să fac, spuse Emerie încet.

Nesta se întrebă dacă vorbele lui Gwyn rezonaseră și cu ea - ce durere și speranță ar fi putut să țină Emerie în sinea ei.

Dar Gwyn zâmbi și-și începu demonstrația alegând trei culori pe care le considera potrivite spiritului lui Emerie, spuse ea. Verde, mov și auriu. Nesta se abținu să chicotească și alese culorile pentru Gwyn: albastru, alb și turcoaz. Emerie, la rândul ei, alese culorile Nestei: albastru deschis, roșu și argintiu. Nesta și Emerie încercară să repete conștiincioase pașii „ușori“ ai lui Gwyn: dublând firul, înnodându-1, tăind buclele, apoi țintuind partea de sus a brățării sub o carte grea în timp ce separau fiecare fir după culoare. Apoi

începură să facă bucle, trăgând firele înainte și înapoi. Nodurile lui Emerie erau perfecte. Ale Nestei...

- Brățara ta o să fie hidoasă, Gwyn.

Nesta se încruntă la aspectul strâmb și dezordonat pe care îl aveau primele zece rânduri ale ei.

- Continuă, spuse Gwyn, fiind cu mult înaintea ei la propria brățară și începând să adauge tipare frumoase printre rânduri. Nodurile arată mai bine dacă exersezi. Spune-mi doar când ajungi la jumătate, apoi adăugăm talismanul.

Ele lucrară în camera plină de muzică, discutând, Emerie și Gwyn râzând ocazional la teribila lipsă de îndemânare a Nestei.

-Acum, spuse Gwyn când ajunseră la jumătate, ne punem dorințe. Ea întinse mâna spre una dintre monedele minuscule. Am să o țin în mână, am să mă gândesc la ceva pentru Emerie și...

- Stai! zise Nesta, prinzând-o de mână pe Gwyn înainte să poată atinge talismanul. Dă-mi voie!

Prietenele ei o priviră curioase, iar Nesta înghiți.

- Dă-mi voie să pun o dorință pentru toate, le explică ea, luând cele trei talismane.

Un mic dar pentru prietenele care deveniseră ca niște surori.

O familie aleasă. Ca aceea pe care și-o făcuse Feyre.

Nesta strânse talismanele în palmă, închizând ochii și spuse:

-Aș vrea să avem curajul să ieșim în lume când suntem pregătite, dar să putem găsi întotdeauna calea de întoarcere la noi. Indiferent de situație.

Gwyn și Emerie ovaționară auzind-o. Iar când Nesta deschise ochii și palma, ar fi putut jura că monedele străluceau ușor.

CAPITOLUL 60

Cassian fusese plecat cinci zile. Cinci zile, nu mai puțin, ca să inspecteze toate legiunile illyriene și să-și aducă aminte cum să se comporte ca un mascul normal și cu mintea întreagă, nu ca un cățel îndrăgostit. Dar cumva, înainte să revină, se petrecuse o schimbare.

Nu doar schimbarea majoră de la Solstițiul de Iarnă dintre el și Nesta. Ci o schimbare între Nesta, Emerie și Gwyn.

El ieși în dimineața rece ca să le găsească pe cele trei deja antre- nându-se în ring. Stăteau în jurul bârnei, panglica plutind cu grație în vântul aspru. Gwyn ținea o sabie în mână, iar Emerie și Nesta stăteau la câțiva pași distanță. Toate trei purtau brățări împletite colorate cu talismane argintii ce se legănau.

Cassian zăbovi în pragul ușii când Nesta îi șopti lui Gwyn:

- Poți s-o faci!

Azriel veni lângă el, tăcut ca umbrele care îi încoronau aripile.

Gwyn se uită la panglică ca la un inamic de pe câmpul de luptă. Aceasta se undui în vânt, îndepărtându-se, mișcările fiind la fel de imprevizibile ca ale oricărui dușman.

- Fă-o pentru pegasul în miniatură, spuse Emerie. Cassian nu știa ce însemna asta, dar Gwyn zâmbi.

Nesta râse.

Sunetul ar fi putut fi la fel de bine un fulger în capul său, pentru cât de mult îl zgudui acel râs. Liber și ușor, și atât de deosebit față de oricare altul, încât până și Azriel

clipi. Era un râs adevărat.

- Pegasul în miniatură, spuse Nesta, a fost o iluzie. Iar acum este din nou pe păşunea lui imaginară.

- Cel mai mult a plăcut-o pe Gwyn, o tachină Emerie. în ciuda eforturilor tale de a-1 convinge.

Liniştea se lăsă din nou când Gwyn se mişcă pe loc, înclinând sabia. Vântul clătină din nou panglica, ca şi când ar fi necăjit-o.

Cassian se uită la Az, dar atenţia lui era fixată la tânăra preoteasă, admiraţia şi încurajarea tăcută strălucind pe chipul lui.

- Sunt stânca de care se sparge valul, şopti Gwyn.

Nesta îşi îndreptă spatele auzind cuvintele, ca şi când ar fi fost o rugăciune şi o invocare. Gwyn ridică sabia. Nimic nu mă poate distruge!

Cassian îşi încordă gâtul şi, chiar din partea cealaltă a ringului, văzu ochii Nestei strălucind de mândrie şi suferinţă.

- Nimic nu *ne* poate distruge, zise Emerie.

Lumea păru să se oprească la aceste cuvinte, ca şi când până atunci ar fi urmat o singură cale, iar acum o parte din ea s-ar fi desprins şi s-ar fi îndreptat într-o altă direcţie. într-o sută sau o mie de ani, acest moment tot avea să fie întipărit în memoria lui. Avea să le spună copiilor şi nepoţilor săi: „Chiar în clipa aceea s-a schimbat totul".

Azriel rămase complet nemişcat, ca şi când şi el ar fi simţit schimbarea. De parcă şi el ar fi fost conştient că forţe mult mai mari priveau în ringul de antrenament când Gwyn se mişca.

Lină ca Sidra, rapidă ca vântul munţilor illyrieni, cu întreg trupul într-o armonie melodioasă, Gwyn fandă spre panglică, se roti şi ridică braţul, executând o lovitură perfectă cu dosul mâinii, care tăie însăşi dimineaţa de iarnă.

Jumătate de panglică flutură pe piatra roșie.

O tăietură perfectă și precisă. Nicio șuviță zdrențuită nu se undui în vânt când panglica tăiată, atârnată de bârnă, fâlfâi.

Nesta se aplecă, luă jumătatea căzută de panglică și îi legă solemn fruntea lui Gwyn. Era o versiune improvizată a ceea ce purtau preotesele pe cap împreună cu pietrele lor. Dar Cassian nu o mai văzuse pe Gwyn cu Piatra de Invocare.

Gwyn ridică mâna tremurândă spre frunte, atingând panglica cu care o încoronase Nesta.

- Valkyrie, zise Nesta cu o voce groasă.

Devenise un ritual ca fiecare să taie panglica, să fie încoronată cu jumătatea tăiată și unsă Valkyrie.

Gwyn fu prima. Emerie a doua. Până la sfârșitul antrenamentului din acea dimineață, Nesta deveni a treia.

Asta ușura doar puțin faptul că-1 vedea pe Cassian. Chiar dacă nevoia pe care o simțea nu făcuse decât să se intensifice, furnicân- du-i pielea și dorindu-și să se manifeste. Să ajungă la el.

De fiecare dată când îi întâlnea privirea sau se apropia la câțiva metri de el, dorința îi spunea să își scoată hainele și să i se ofere. Se concentră la panglica albă din jurul frunții, la ce realizaseră toate trei.

Lecția se terminase, iar Nesta poate că l-ar fi târât pe Cassian spre dormitorul ei dacă nu ar fi plecat în zbor. El nu se întoarse până în dimineața următoare.

O evita.

Dar a doua zi dimineață înțelese de ce - sau, cel puțin, că avusese un motiv ca să dispară.

Ringul de antrenament fusese transformat din nou.

O cursă cu obstacole era întinsă peste tot, încolăcită ca un șarpe. Nesta sosise printre ultimele și se alătură grupului de femele care zăboveau lângă ușă, șoptind despre asta în timp ce Cassian și Azriel se întoarseră spre ele. Cassian spuse:

- Valkyrie erau războinice geniale și neînfricate. Dar adevărata lor putere venea din faptul că erau foarte bine instruite. El făcu semn spre cursa cu obstacole. Singure, niciuna dintre voi nu o să poată să treacă prin acea cursă. împreună, puteți găsi o cale.

Emerie pufni.

Cassian îi zâmbi.

- Pare simplu, nu-i așa?

Emerie avu prezența de spirit să pară neliniștită.

Azriel bătu din palme și toate femelele își îndreptară privirea către el.

- O să lucrați în grupuri de trei.

Gwyn îl întrebă pe Az, ochii ei turcoaz strălucind:

- Ce obținem dacă terminăm cursa?

Umbrele lui Az dansară în jurul său.

- De vreme ce nu este nicio șansă ca vreuna dintre voi să termine cursa, nu ne-am deranjat să luăm un premiu.

Se auziră proteste. Gwyn își ridică bărbia, acceptând provocarea.

- Abia așteptăm să îți demonstrăm că te înșeli.

⁂

Aparent, avea să dureze o vreme să demonstreze că Azriel și Cassian se înșelau.

Gwyn, Emerie și Nesta ajunseră cel mai departe în trei ore: abia la jumătate.

Roslin, Deidre și Ananke ajunseră la obstacolul din spatele lor înainte să expire timpul, iar părul auriu al lui

Ananke era murdar de sânge de la lovitura pe care o încasase în cap de la un obiect din lemn cu multe brațe ce se rotea.

- Monștri sadici, spuse printre dinți Gwyn, când cele trei prietene șchiopătară spre bazinul cu apă, înfrângerea apăsându-le umerii.

- încercăm din nou mâine, spuse Emerie, care se alesese cu o vâ- nătaie, mulțumită bușteanului rotativ ce o doborâse în fund înainte ca Nesta să o poată prinde. O să încercăm până ce le ștergem expresia aia arogantă de pe fețele perfecte!

într-adevăr, Azriel și Cassian tocmai se rezemaseră de zid, cu brațele încrucișate și zâmbindu-le tot timpul.

Gwyn îi aruncă lui Azriel o privire încruntată când trecu pe lângă el.

- Ne vedem mâine, îmblânzitor al umbrelor! îi spuse peste umăr.

Az se uită după ea, ridicând amuzat din sprâncene. Când el se întoarse, Nesta zâmbi.

- Nu știi ce ai stârnit, spuse ea.

Az își înclină capul, ochii căprui mijind când Gwyn ajunse la boltă.

- îți amintești ce a făcut Gwyn cu panglica? Nesta îi făcu un semn din ochi și îl bătu pe umăr pe îmblânzitorul umbrelor. Tu ești noua panglică, Az!

Cursa cu obstacole rămânea imposibilă.

Ticăloșii o schimbau în fiecare noapte. în fiecare dimineață, era o provocare diferită și mai dificilă. Dar una care avea un tipar general: începea de obicei cu o mulțime de exerciții pentru picioare, fie o alergare sau mersul piticului pe o scară pe pământ sau echilibristică

pe o bârnă suspendată. Apoi urma testul mental - ghicitori la care să se gândească împreună, apoi să se bazeze una pe cealaltă ca să meargă mai departe. Iar când erau complet epuizate, urmau exercițiile de forță.

Toate trei ajunseră la al treilea nivel doar o dată în următoarele două săptămâni.

Roslin, Ananke și Deirdre erau aproape în urma lor, îndemnând-o pe Gwyn să își stimuleze mai mult grupul. Ea voia să fie prima. Voia ca ea, Nesta și Emerie să fie cele care ștergeau rânjetele de pe chipurile lui Azriel și Cassian. în special de pe al lui Azriel.

Ignorând asta, după prima zi, avură doar o oră ca să termine cursa. Celelalte două ore și le petrecură în grup, lucrând la instrucția militară: mărșăluind în formație (era mai dificil și mai stupid decât părea), luptând una lângă cealaltă (era mai periculos decât părea) și învățând cum să se miște, să gândească și să respire la unison.

Dar continuară. Mărșăluiră în formațiunile Valkyrie. Luptară la unison cu Cassian și Azriel drept adversari. învățară să își țină scuturile fixate la atacurile pietrelor Siphon illyriene, împotriva siluetelor înalte masculine. Toată instrucția de rezistență Valkyrie dădu roade: toate genuflexiunile sau fandările infernale le permiteau acum să-și fixeze scuturile fără efort. Să reziste unui atac inamic.

Lucrau la unison, în rânduri precise, în timp ce făceau exercițiile abdominale în același ritm. Făceau flotări împreună. Dacă una se prăbușea, trebuiau să o ia toate de la capăt.

Dar perseverau. Transpirând, gâfâind și sângerând, se căleau împreună.

Și, câteodată, când se terminau slujbele de seară, toate trei se adunau în bibliotecă și citeau despre

strategiile militare. Despre doctrina Valkyrie. Despre tehnicile anticilor.

Mai multe preotese tăiară panglica. Roslin. Deirdre. Ananke. liana. Lorelei.

Acceptau toate provocările lui Azriel și Cassian și le depășeau.

Și, în fiecare seară, Nesta alerga pe scările Casei. Tot mai departe. Nu reușise să ajungă din nou jos de când se certase cu Amren, dar încerca în continuare.

Amintirile și cuvintele nu o mai făceau să coboare în grabă. Acum ea era mânată de un scop pur și intransigent.

Nesta, Gwyn și Emerie terminaseră cursa cu obstacole la exact două luni după ce fusese adusă. Bineînțeles, în ziua în care toate preotesele fuseseră chemate de Clotho pentru o ceremonie specială, deci nu le văzuseră decât Cassian și Azriel. Aparent, numai Gwyn fusese scutită de ceremonie.

Iar când Gwyn ajunse la linia de sosire, însângerată și gâfâind atât de tare, încât ochii ei turcoaz străluciră ca marea luminată de soare, pur și simplu întinse mâna rănită spre Azriel.

- Ei, bine?

-Deja ai premiul, spuse categoric Azriel. Tocmai te-ai calificat pentru Ritualul Sângelui. Felicitări!

Gwyn rămase cu gura căscată. Nesta și Emerie se opriră. Dar Gwyn îi spuse:

- *De asta* le-ai invitat?

Nesta nu știa despre ce vorbea preoteasa, dar îi urmă privirea în sus, spre buza puțului, de unde lordul Devon, cu chipul inexpresiv, și un alt mascul se uitau încruntați.

Fără îndoială acesta era motivul pentru care celelalte preotese fuseseră ocupate azi.

Cassian îi șopti Nestei:

- Aveam sentimentul că azi ar putea fi ziua.

Devlon păru gata să izbucnească, roșu de furie, dar se uită la Cassian și dădu ferm din cap.

- Le-ați spus preoteselor să nu vină? îi întrebă Nesta pe Cassian și Azriel.

- I-am spus lui Clotho că am putea avea niște observatori azi, răspunse Azriel, cu privirea rece și mortală când se uită la Devlon. Masculul își mută privirea de la îmblânzitorul umbrelor înainte să mormăie la ucenicul lui și să zboare în est spre Illyria. Azriel continuă, privindu-i cum dispăreau: Clotho le-a explicat asta celorlalte, iar ele au ales să găsească alte căi de a-și umple ziua.

Nesta i se adresă lui Gwyn:

- Dar se pare că nu știai ce facem noi.

- Cassian și Azriel m-au avertizat că niște masculi ne vor urmări astăzi, dar nu mi-a zis de ce. Nu știam că participăm la o calificare pentru Ritualul Sângelui.

Ochii ei străluceau puternic în contrast cu praful de pe față.

Totuși, Emerie se albise la față. Ea îl întrebă pe Cassian:

-Nu participăm la Ritualul Sângelui, nu-i așa?

- Doar dacă vreți, o asigură Cassian.

Nesta știa că, dintre toate femelele de aici, doar ea ar fi înțeles adevăratele orori ale Ritualului Sângelui.

- Dar voiam ca Devlon - și oricui îi spune el - să înțeleagă că sunteți la fel de talentate ca orice unitate illyriană. Asta a fost singura cale ca ei să înțeleagă. Să fiți Valkyrie nu înseamnă nimic pentru ei, iar voi cu siguranță nu aveți nevoie de acceptul lor, dar... Se uită din nou la Emerie. Voiam să știe. Ce ați realizat. Că, deși războinicele Valkyrie nu au ceva asemănător Ritualului Sângelui, sunteți la fel de instruite ca orice războinic din

Illyria.

- Cursele? întrebă Gwyn.

- Rute diferite, spuse Azriel, din diverse curse de Calificare de-a lungul secolelor.

Cassian zâmbi larg.

- în afară de participarea la Ritualul Sângelui, sunteți acum cât se poate de aproape de a fi războinice illyriene.

Se lăsă liniștea, apoi Nesta spuse, ștergând sângele din colțul gurii rănite:

- Aș prefera să fiu o Valkyrie.

Femelele încuviințară în șoaptă. Cassian râse.

-Zeii să ne ajute!

CAPITOLUL 61

Mai rămânea un singur test.

Nu vreunul pe care i-1 dăduse Cassian, decretat de războinicii illyrieni sau Valkyrie, ci unul pe care îl stabilise singură.

Nesta se gândi că azi era o zi potrivită să se forțeze să coboare ultimele câteva sute de trepte.

Cobori tot mai mult.

Ele tăiaseră panglica Valkyrie și terminaseră cursa de Calificare pentru Ritualul Sângelui. Dar intenționau să se antreneze în continuare. Mai avea foarte multe lucruri de învățat, pe care abia aștepta să le afle împreună cu celelalte. Cu prietenele ei.

Cu Cassian.

Ei schimbau pe rând dormitoarele, dormind în cel mai apropiat după ce făceau dragoste. Sau sex. Era o diferență, își dăduse ea seama. De obicei, făceau dragoste noaptea târziu sau la trezire, când el era leneș, atent și zâmbitor. Făceau sex de obicei la prânz sau aleator, când era lipită de zid, întinsă pe un birou sau în poala lui, înfigându-se în el de nenumărate ori. Uneori, începea ca sex și devenea ceva mai tandru și mai intens, pe care ea îl considera dragoste. Câteodată, dragostea dispărea în sex frenetic. Niciodată nu știa ce avea să se întâmple, motiv

pentru care ea nu se mai sătura.

Trecu de o sută de trepte. Două sute. O mie.

Mintea îi era limpede. Avea un scop, direcție și concentrare. Se trezea în fiecare dimineață bucurându-se că era aici, ca să se aventureze în lume și să vadă ce se întâmpla. Avea muzică în fiecare seară la slujbă, unde învățase majoritatea cântecelor și cânta cu preote- sele, vocea ei răsunând alături de cea a lui Gwyn. Avea muzică de la Symphonia lui Cassian, pe care o folosea ori de câte ori putea.

Și avea muzică în inimă. O melodie formată din vocea lui Cassian, din râsetele lui Gwyn și Emerie, din respirația ei când cobora scările.

Două mii. Trei mii.

Nesta își mișca repede picioarele, pășind ferm, chiar dacă o dureau mușchii. Se forța scrâșnind din dinți.

Ceda usturimii, extenuării și durerii. Nu le permitea să o mistuie, dar le permitea să o străbată. Nu le permitea să o cocoșeze sau să o împiedice.

Ea era stânca de care se spărgeau astfel de lucruri. Cu fiecare pas și respirație, ceda în fața liniștirii minții. Era următoarea fază a antrenării minții Valkyrie: să treacă de la calmul static la cel activ. Să își poată liniști mintea, să o concentreze, chiar în toiul haosului.

Patru mii. Cinci mii. Șase mii. Liniștirea minții deveni la fel de ușoară ca respirația.

Nu avea să se mai lase vreodată stăpânită de ceva. Era propria ei stăpână.

Șapte mii. Opt mii. Nouă mii.

Iar această persoană care devenea zi de zi...

Chiar ar fi putut să-i placă.

Scările dispărură. Apoi văzu doar o ușă în fața ei.

Nesta se clătină, corpul său încă părând să creadă că

trebuia să coboare în continuare, dar apucă mânerul. Deschise ușa spre apus și orașul de dincolo de aceasta.

Toate becurile luminau mai slab, dar voci vesele umpleau străzile. Nimeni nu avea să o împiedice să se aventureze în oraș, într-o tavernă, și să se îmbete. Nimeni nu avea să vină să o aducă înapoi. Reușise să coboare scările. Viața era în fața ei.

Doar că se trezi privind în sus. Spre Casa unde o petrecere a Stelelor căzătoare urma să aibă loc peste o oră. Spre masculul care avea să fie acolo.

Se întoarse spre orașul minunat și vibrant. Nimic nu părea la fel de vibrant precum ceea ce o aștepta deasupra. Urcușul urma să fie brutal și aproape fără sfârșit, dar, în vârf... ar fi așteptat-o Cassian. Așa cum o aștepta deja de câțiva ani.

Nesta zâmbi. Și începu să urce.

t X i
TT

Cassian, îmbrăcat în veșmintele lui elegante, stătea lângă ușa scărilor când ea reveni.

Era atât de splendid, încât dacă Nesta nu ar fi gâfâit din cauza urcușului, s-ar fi trezit cu respirația tăiată.

în cinci pași, Nesta traversă holul. îi cuprinse gâtul cu brațele și îl sărută.

Ea îl sărută, iar el se destăinui, lăsând cuvintele nerostite să circule între ei, ținând-o atât de strâns, încât inimile lor răsunară una în cealaltă.

Când Nesta se retrase, cu respirația tăiată din cauza sărutului și a tot ceea ce îi umplea inima, Cassian doar zâmbi.

- Petrecerea deja a început, spuse el, sărutând-o pe frunte și în- depărtându-se. Dar încă nu a ajuns la

apogeu.

Într-adevăr, muzica și râsetele se auzeau de la nivelurile superioare.

Cassian întinse o mână, iar Nesta o apucă fără să spună nimic, lăsându-1 să o conducă pe hol. Când se uită la trepte și picioarele părură să-i cedeze, masculul o luă în brațe. Ea își sprijini capul de pieptul lui, închizând ochii și bucurându-se de sunetul bătăilor inimii lui. Toată lumea era o melodie, iar această bătaie a inimii era melodia principală.

Aerul liber și muzica plutiră în jurul ei, paharele zăngănind și hainele foșnind, iar ea deschise din nou ochii când Cassian o lăsă jos.

Stelele pluteau deasupra. Mii de stele. Abia își amintea Stelele Căzătoare din anul trecut. Fusese prea beată ca să îi pese.

Dar asta, atât de sus...

Nestei nu îi păsa că era plină de transpirație și că purta hainele de piele în mulțimea împodobită cu bijuterii. Asta nu conta când ajunse pe veranda din vârful Casei și se uită cu gura căscată la stelele ce traversau bolta cerească. Treceau în viteză, atât de aproape, încât unele scânteiau pe pietre, lăsând un praf strălucitor în urmă.

Avea senzația vagă că în apropiere erau Cassian, Mor și Azriel, Feyre, Rhys și Lucien, Elain, Varian și Helion. Killias și Viviane, de asemenea însărcinată și strălucind de bucurie și forță. Nesta zâmbi în loc de salut și îi văzu facându-i cu ochiul, dar îi uită într-o clipă din cauza stelelor...

Nu își dăduse seama că o asemenea frumusețe exista în lume. Că s-ar fi putut simți atât de plină de uimire încât să o doară, ca și când trupul ei nu ar fi putut să o

includă pe toată. Și, nu știu de ce, dar lacrimile începură să-i curgă pe față.

Lumea era frumoasă, iar ea era recunoscătoare să fie prezentă. Să fie vie, să fie aici, să vadă asta. întinse mâna peste balustradă, atingând o stea în zbor, iar degetele ei străluciră de praf albastru și verde. Ea râse, scoțând un sunet de bucurie pură și plânse mai mult, pentru că bucuria era un miracol.

- Ăsta e un sunet pe care nu am crezut că ai să-l scoți vreodată, fato, spuse Amren lângă ea.

Femela delicată era regală într-o rochie de un gri deschis, cu diamante la gât și la încheieturile mâinilor, părul ei de obicei negru fiind argintat de lumina stelelor.

Nesta își șterse lacrimile, întinzând praful de stele pe obraji fără să îi pese. Pentru un moment lung, ea înghiți, încercând să înțeleagă toate lucrurile care căutau să iasă din pieptul ei. Amren doar o fixă cu privirea, așteptând.

Nesta căzu într-un genunchi și își plecă fruntea.

- îmi pare rău!

Amren scoase surprinsă un sunet, iar Nesta își dădu seama că se uitau și alții, dar nu îi păsa. Ea își ținu capul plecat și lăsă cuvintele să-i iasă din inimă.

- Mi-ai oferit bunătate, respect și timp, iar eu le-am tratat ca pe nimic. Mi-ai spus adevărul, iar eu nu am vrut să îl aud. Am fost invidioasă și speriată și prea mândră ca să recunosc asta. Dar pierderea prieteniei tale este una pe care nu o suport.

Amren nu spuse nimic, iar Nesta își înălță fruntea ca să o vadă pe femelă zâmbind, afișând o oarecare mirare. Ochii lui Amren se conturară argintiu, o urmă a ceea ce fuseseră cândva.

- M-am uitat prin Casă când am sosit în urmă cu o oră. Am văzut ce ai făcut cu locul ăsta.

Nesta se încruntă. Ea nu schimbase nimic.

Amren o apucă pe Nesta de subraț, ridicând-o.

- Casa cântă. O aud în piatră. Iar când i-am vorbit, a răspuns. Recunosc, mi-a dat un teanc de romane de dragoste până la urmă, dar... ai făcut Casa să prindă viață, fato.

- Nu am făcut nimic.

- Ai Creat Casa, spuse Amren, zâmbind din nou, buzele roșii și dinții albi lucind în întunericul strălucitor. Când ai sosit aici, ce ți-ai dorit cel mai mult?

Nesta se gândi, privind câteva stele căzând.

- Un prieten. în sinea mea, îmi doream un prieten.

- Așadar, ai Creat unul. Puterea ta a însuflețit Casa cu o dorință tăcută născută din singurătate și nevoie disperată.

- Dar puterea mea creează doar lucruri îngrozitoare. Casa este bună, șopti Nesta.

-Da?

Nesta se gândi.

- întunericul din puțul bibliotecii - este inima Casei.

Amren dădu aprobator din cap.

- Și unde este acum?

- Nu a mai apărut de câteva săptămâni. Dar este încă acolo. Cred că este doar... ținut sub control. Poate faptul că eu sunt conștientă de asta și că nu o judec, ajută Casa să-l controleze.

Amren o atinse pe Nesta pe piept, în dreptul inimii.

- Asta e cheia, nu-i așa? Să știi că întunericul o să rămână întotdeauna, dar cum alegi să îl înfrunți, să îl stăpânești... Asta e partea importantă. Să nu îl lași să te mistuie. Să te concentrezi la bine, la lucrurile care te umplu de mirare. Ea gesticulă spre stelele care cădeau. Merită lupta cu întunericul, doar ca să vezi asemenea lucruri.

Dar privirea Nestei se mută de la stele - găsind un chip

cunoscut în mulțime, dansând cu Mor. Râzând, cu capul pe spate. Atât de frumos, încât nu îl putea descrie în cuvinte.

Amren chicoti încet.

- Și merită și pentru asta.

Nesta se uită din nou la prietena ei. Amren zâmbi, iar fața ei deveni la fel de frumoasă ca a lui Cassian când stelele plonjară cu boltă.

- Bine ai revenit în Regatul Nopții, Nesta Archeron!

CAPITOLUL 62

Primăvara se lăsă peste Velaris. Nesta primi soarele în oase și inimă, lăsându-1 să o încălzească.

Ei trecuseră peste iarnă fără nicio mișcare din partea lui Briallyn și a lui Beron, fără dezlănțuirea armatelor. Dar Cassian îi avertiză că multe armate nu atacau iarna, iar Briallyn le-ar fi putut aduna în secret. Azriel nu avea voie să se apropie la câțiva kilometri de ea, din cauza amenințării Coroanei, și rapoartele trebuiau verificate de mai multe surse. Pe scurt, nu știau nimic și nu puteau decât să aștepte.

O stea rară și roșie, ce traversase cerul într-o zi, nu îmbunătățise starea de spirit - era o prevestire rea, le auzise Nesta mormăind pe preotese. Cassian raportă că până și Rhys fusese tulburat de aceasta, părând neobișnuit de gânditor după aceea. Dar Nesta bănuia că prevestirea rea nu era singurul lucru ce contribuia la seriozitatea lui Rhys. Feyre mai avea doar două luni de sarcină, iar ei încă nu știau cum să o salveze.

Ea își canaliza îngrijorarea tot mai mare asupra antrenamentului cu preotesele. Azriel și Cassian făceau mai multe simulări de antrenament, iar ele se mișcau ca o unitate, gândeau și luptau ca o unitate.

Nesta se întreba uneori dacă aveau să vadă vreodată o luptă. Dacă aceste preotese ar fi fost vreodată dispuse să

plece de aici ca să lupte, să înfrunte violența care ar fi putut invoca demonii devoratori ai trecutului lor. își dorea să treacă de simulări la o luptă reală? Cum ar fi afectat-o să își vadă prietenele ucigând sau fiind ucise?

Presupunea că era un ultim test. Unul pe care probabil nu urmau să-l dea niciodată.

Poate că Ritualul Sângelui, despre care Cassian îi spusese că era la doar câteva zile distanță, începuse exact așa: ca o cale de a iniția tinerii războinici illyrieni să ucidă într-un mediu controlat, o piatră de hotar spre lupta reală și nemiloasă.

Dar prima incursiune a Nestei într-o luptă nemiloasă veni în forma unei scrisori. O scrisoare neîngăduitoare și provocatoare care îi solicita imediat prezența. Și pe a lui Cassian.

Eris îi aștepta pe Nesta și Cassian când ei sosiră într-o poiană ascunsă în Mijloc. Dar Nesta nu se deranjă să facă mai mult decât să arunce o privire la fiul Marelui Lord, având în vedere priveliștea ce se înălța deasupra copacilor. Muntele sacru - muntele sub care Feyre, Rhys și toți ceilalți Mari Lorzi fuseseră prinși de Amarantha. Acesta se ridica precum un val la orizont, sumbru și arid, și cumva vibrând de prezență.

-Nu l-ai văzut niciodată? întrebă Eris în loc de salut, urmă- rindu-i privirea.

-Nu! Ea își mută privirea de la vârful descurajant. De ce este sacru pentru tine?

Eris ridică din umeri, iar Nesta știa că, acum, Cassian îi monitoriza fiecare mișcare.

- Știi, sunt trei piscuri. Ăsta, muntele numit Temnița, și cel pe care brutele illyriene îl numesc Ramiel. Toate aride și ostile celor din jurul lor.

- Nu am venit pentru o lecție de istorie, mormăi Cassian.

Nesta îi aruncă o privire.

- Eu am întrebat. Vreau să știu.

Cassian pufni și făcu semn din cap spre Eris, ordonându-i tăcut să continue.

- Nu știm de ce există, dar nu ți se pare ciudat că sub două dintre cele trei piscuri sunt cioplite palate subterane?

- N-aș zice că Temnița este un palat, interveni Cassian. întreabă-i pe deținuți.

Eris îi schiță un zâmbet fals, dar continuă:

- Deloc surprinzător, illyrienii nu au fost niciodată destul de curioși să vadă ce secrete sunt sub Ramiel. Dacă și acesta a fost cioplit precum celelalte, de mâini antice.

- Credeam că Amarantha și-a făcut regatul la Poalele Muntelui, spuse Nesta.

- O, ea l-a decorat și ne-a pus să pretindem că am face parte din Regatul Coșmarurilor, dar tunelurile și holurile erau cioplite cu mult timp înainte. De cine, nu știm.

- Asta e toată lecția de istorie pe care o suport, spuse Cassian, fa- cându-1 pe Eris să se încrunte la el.

Nesta îi imită gestul. Cassian doar îi făcu amuzat semn din ochi înainte să continue:

-Scrisoarea ta părea să sugereze că tatăl tău făcea o mișcare. Zi-ne mai multe despre asta!

- Tata a fost din nou pe continent săptămâna trecută. S-a întors părând normal, fără să afișeze indiferența cu ochi sticloși a solda- ților mei. Nu m-a invitat să îl însoțesc și nici nu mi-a explicat ce a discutat cu Briallyn. Totuși, pot doar să presupun că se apropie efectele negative și voiam să vă avertizez. Nu puteam să risc să vă scriu toate astea. Dar, pentru moment... pentru moment, pare că lumea își ține respirația.

- Pentru ce? întrebă Nesta.

- Ca tu să găsești Harpa.

Nesta clipi. Și își dădu seama prea târziu și prea lent

că ei nu îi spuseseră lui Eris că o găsiseră. Iar clipitul ei o dădu de gol.

- O ai? întrebă Eris.

- Are vreo importanță? rosti nonșalant Cassian.

- Regatul Nopții are două obiecte de-ale Tezaurului. Aș spune că da. Cu asta aveau legătură toate amânările? Ca să câștigați timp astfel încât să aflați secretele Tezaurului și să îi folosiți puterea în avantajul vostru?

- E absurd! izbucni Nesta. Ce avem de câștigat?

Furia clocoti în ochii lui Eris.

- Ce avea de câștigat regele Hybernului, punând mâna pe Cazan și invadând ținuturile noastre?

-Nu ne interesează să cucerim, Eris, spuse Cassian, încrucișân- du-și brațele. Știi asta. Și nu o să folosim Tezaurul.

Eris izbucni în râs. Nesta își dădu seama că nu îi credea - că era atât de obișnuit cu politica coruptă și comploturile regatului său, încât chiar și când i se spunea adevărul, nu credea.

- Nu mă simt prea comod, știind că regatul vostru are două dintre obiectele Tezaurului. El își mută privirea la Nesta. în special când aveți multe alte arme în arsenal.

Nesta înțepeni, dar Cassian nici măcar nu se mișcă pe loc.

- Rhys are planurile lui, Eris. Doar nu ești suficient de nesăbuit să crezi că o să ți le spunem *pe toate,* dar te asigur că nu implică folosirea Tezaurului.

Nesta încercă să nu se holbeze la vocea calmă și amuzată a lui Cassian. Vocea unui curtean. Ca și când el i-ar fi ascultat pe ea și pe Rhysand și ar fi imitat acea combinație de plictiseală și cruzime. Nesta nu reuși să oprească fiorul ce îi coborî pe coloană. Voia ca el să folosească vocea aia în dormitor. Voia să-i șoptească astfel la ureche în timp ce...

- Așa spui tu, zise Eris. Presupun că acum vrei Coroana.

Părul lui strălucea precum tăciunii aprinși în pâlcurile de lumină.

Cassian rânji.

- O să-ți zicem când o să fie nevoie să afli. Și o să încercăm să nu uităm, de data asta.

Eris luă o scamă de pe jachetă. La centură atârna pumnalul pe care i-1 dăruiseră Rhys și Feyre, simplu și banal, în comparație cu hainele lui elegante. Pumnalul *ei.*

- Ai fi chiar prost să te duci direct după Briallyn.

- Lasă eroismele brutelor, Eris, spuse Cassian. Nu vrei să riști să îți tai mâinile alea frumoase.

Eris își strânse puțin mâna pe biceps. Nesta își reținu zâmbetul. Cuvintele lui Cassian își atinseră ținta.

- Și ce o să faceți când o să aveți toate cele trei obiecte din Tezaur? Fruntea lui Eris se descreți. Nu puteți să le distrugeți; și mă îndoiesc de faptul că ar funcționa dacă le-ați ascunde. Având în vedere pericolul care ne înconjoară, nu văd de ce nu le-ați folosi.

Nesta rămase tăcută, mulțumită să îl lase pe Cassian să preia inițiativa.

Cassian râse încet, iar sângele Nestei reacționă din nou la perfecțiunea acestuia. El voia să se mai joace cu Eris încă puțin. în- tr-adevăr, Cassian întrebă calm:

- Și ce o să faci ca să ne oprești?

- Dacă nu reușiți să recuperați Coroana, riscați ca Briallyn să o folosească împotriva voastră, zise Eris simplu. Ar putea să vă facă să vă dușmăniți, să vă oblige să faceți lucruri de nedescris. Chiar să îi dezvăluiți unde sunt celelalte două obiecte. Și nu o să aveți de ales, decât să îi spuneți totul. El își făcea griji să nu dezvăluie alianța lor - de dragul lui. Amenințându-ne să ne expui. *Nu* căutați Coroana!

- Rămâne de văzut, spuse Cassian, întruchiparea calmului imperturbabil. Nesta aproape chicoti când el dădu din cap spre pumnalul de la centura lui Eris. Avem metodele noastre să ne protejăm de Coroană.

Nesta își ascunse surprinderea. Cu armele pe care le Crease ea împotriva Tezaurului? Nu îi spusese nimeni așa ceva.

Eris se încruntă.

- Asta a fost planul de la bun început? Să mă cooptați, facân- du-mă dușmanul tatălui meu, pentru ca apoi să folosiți Tezaurul împotriva noastră?

- Tu ai devenit dușmanul tatălui tău, spuse Cassian, schițând un zâmbet. Când află, mă întreb dacă o să-ți lase câinii de vânătoare să te sfâșie sau o s-o facă personal.

Eris se albi puțin la față.

- Nu vrei să spui *dacă* află?

Cassian nu spuse nimic, ci se arătă în continuare neutru. Nesta își reprimă îngâmfarea și făcu la fel.

Eris îi studie. Pentru prima dată de când îl cunoscuse Nesta pe mascul, în ochii lui se vedea nesiguranța.

Apoi el pomeni celălalt subiect al scrisorii, întorcându-se spre Nesta înainte să întrebe:

- Și oferta mea pentru tine?

Niciun gram de afecțiune nu se simțea în cuvintele lui.

Nesta își ridică bărbia, rânjind în sfârșit.

-Presupun că odată ce o să avem Coroana în mâini, Regatul Nopții nu o să aibă nevoie de tine, până la urmă. Și nici eu.

Ea ar fi putut jura că masculul Cassian își reprimă un râs, dar îl fixă cu privirea pe Eris, care înțepeni, fierbând de furie.

- Nu-mi place să te joci cu mine, Nesta Archeron! Oferta mea era sinceră. Dacă rămâi cu Regatul Nopții, riști să te ruinezi.

Cassian interveni ușurel:

- încearcă să ne trădezi, Eris, și ai să riști tu.

Eris strâmbă din buze.

- Faceți ce vreți! El se îndreptă, ca și când și-ar fi alungat emoțiile, chipul său devenind din nou rece și crud. Vă jucați cu viețile voastre, nu cu a mea. Chicoti, dând din cap spre Cassian. Și ce dacă lumea pierde în război altă brută? Călătorie sprâncenată!

Cassian zâmbi lent.

-Mulțumesc pentru urările tale de bine, Eris!

Și, spunând asta, Cassian o luă pe Nesta în brațe și se înălță spre cer, copacii dispărând într-o ceață verde, munții sacri ivindu-se în spatele lor.

Nesta se uită la chipul lui când zburară spre nord și îl văzu pe Cassian zâmbind.

-Te-ai descurcat bine, spuse ea, trecându-și o mână peste gâtul lui.

- Te-am imitat, recunoscu el. Cred că am privirea ucigătoare de dușmani, nu-i așa?

Nesta râse, sprijinindu-și capul de pieptul lui.

- Ai avut.

Zburară câteva ore, mulțumiți să fie singuri, plutind peste ținut. Zburară încontinuu, Cassian fiind neobosit și hotărât, iar Nesta sa- vură să fie în brațele lui, cu el. Și chiar dacă frigul îi intra în piele, când luminile Velarisului apărură la orizontul întunecat, ea regretă să le vadă.

Dar el o aduse în oraș, aterizând pe unul dintre podurile peste Sidra.

- M-am gândit să ne plimbăm puțin, spuse Cassian, împletindu-și degetele cu ale ei.

După atât de mult timp pe cerul liber, oamenii din

jurul lor păreau să îi înghesuie. Dar Nesta dădu din cap, mergând alături de mascul, savurând bătăturile lui pe ale ei, frecarea firului ce îi ținea piatra Siphon pe dosul mâinii, căldura pe care o emana el.

- Ce crezi că o să facă Eris?

Nu vorbiseră despre asta în timpul zborului.

- O să se supere și apoi o să născocească o altă cale de a mă insulta, spuse Cassian, iar Nesta râse. El îi aruncă o privire piezișă. Ți-a plăcut să mă vezi făcând pe curteanul?

Nesta zâmbi.

-Te-aș privi așa mereu, dar a fost... incitant. Mi-a dat niște idei.

Ochii lui străluciră și, chiar dacă erau în văzul întregului oraș, îi atinse obrazul cu o mână și o sărută pe gură.

- Și mie mi-a dat niște idei, Nes, zise, și se lipi ea, iar Nesta înțelese pe deplin la ce se referea.

Ea râse și se retrase, îndreptându-se către capătul podului.

- Se uită oamenii.

- Nu-mi pasă! Cassian veni din nou lângă ea, punând o mână pe umărul ei. Nu am ce să ascund cu tine. Vreau să știe că am făcut sex.

O sărută pe tâmplă, trăgând-o lângă el când merseră prin orașul aglomerat.

O declarație atât de simplă și de minunată, și totuși... Ea se trezi întrebând:

- îmi subminează imaginea de războinică faptul că sunt cu tine?

-Nu! O subminează pe Feyre când este văzută cu Rhys?

Stomacul i se strânse. își simți pulsul în brațe și stomac.

- Pentru ei este diferit, se forță ea să spună când

ajunseră la capătul podului și cotiră spre aleea din lungul docului de lângă râu.

Cassian întrebă prudent:

- De ce?

Nesta se concentra la râul strălucitor, vibrant cu nuanțele apusului.

- Pentru că ei sunt parteneri.

La tăcerea lui deplină, Nesta își dădu seama ce urma să zică el. Se opri din nou, pregătindu-se pentru asta.

Chipul lui Cassian era complet inexpresiv când spuse:

- Iar noi nu suntem?

Nesta nu spuse nimic.

El râse.

- Pentru că ei sunt parteneri, iar tu nu vrei ca noi să fim.

- Cuvântul acela nu înseamnă nimic pentru mine, Cassian, spuse ea răgușită când încercă să nu fie auzită de oamenii care treceau pe acolo. înseamnă ceva pentru voi toți, dar, pentru o mare parte din viața mea, expresia „soț și soție“ a fost de ajuns. „Partener“ este doar un cuvânt.

- Asta e o prostie.

Când abia începu să meargă din nou de-a lungul râului, el o întrebă:

- De ce te temi?

- Nu mă tem.

- Ce te-a speriat? Doar să fii văzută așa în public cu mine?

Da. O sărutase și își dăduse seama că, în curând, trebuia să revină în lumea asta aglomerată din jurul lor și să plece din Casă, iar ea nu știa ce avea să facă atunci. Ce avea să însemne asta pentru ei. Dacă ar fi plonjat din nou în acel loc întunecat pe care îl ocupase înainte.

Târându-1 cu ea.

- Nesta! Vorbește-mi!

Ea îi întâlni privirea, dar nu deschise gura.

Ochii lui Cassian străluciră.

- Spune-o!

Ea refuză.

- Spune-o, Nesta!

- Nu știu despre ce vorbești.

- întreabă-mă de ce am dispărut aproape o săptămână după Solstițiu. De ce a trebuit brusc să fac o inspecție *chiar* după o sărbătoare.

Nesta tăcu.

- Am facut-o pentru că m-am trezit în dimineața următoare și tot ce voiam să fac era să ți-o trag o săptămână întreagă. Și am știut ce înseamnă asta, ce s-a întâmplat, chiar dacă tu nu ai știut, iar eu nu am vrut să te sperii. Nu erai pregătită pentru adevăr - nu încă.

Ei i se uscă gura.

- *Spune-o!* strigă Cassian.

Oamenii îi ocoliră. Unii se întoarseră de-a dreptul din drum.

-Nu!

Chipul lui se umplu de furie, deși vocea i se calmă.

- Spune-o!

Nu putea. Nu înainte să îi fi ordonat să o facă și, cu siguranță, nu acum. Nu voia să-l lase să câștige așa.

- Spune ce am presupus din clipa în care ne-am întâlnit, șopti el. Ce am știut de prima dată când te-am sărutat. Ce a devenit indestructibil între noi în noaptea Solstițiului.

Nu voia să o facă.

-Sunt *partenerul* tău, la naiba! strigă Cassian, destul de tare încât să audă oamenii din partea cealaltă a râului. Tu ești partenera *mea!* De ce te mai împotrivești?

Ea lăsă adevărul, exprimat în sfârșit, să o cuprindă.

-De Solstițiu mi-ai promis că o să fim împreună pentru totdeauna, spuse el, și vocea i se sparse. De ce un singur

cuvânt te descurajează atât de mult?

- Deoarece cu un singur cuvânt, ultima mea fărâmă de umanitate dispare! Ei nu îi păsa cine îi vedea sau auzea. Cu un singur cuvânt stupid, nu mai sunt om în niciun fel. Sunt unul dintre voi!

El clipi.

- Credeam că vrei să fii una dintre noi.
- Nu știu ce vreau. Nu am avut de ales.
- Ei, bine, nici eu nu am avut de ales decât să fiu legat de tine. Afirmația lui o lovi.

„Legat.“

El inspiră.

- Am folosit un cuvânt nepotrivit.
- Dar este adevărat, nu?
- Nu! Eram nervos - nu este adevărat.
- De ce? Prietenii tăi m-au văzut așa cum sunt. Ceea ce sunt. Legătura dintre parteneri te-a orbit. De câte ori te-au avertizat să stai departe de mine, Cassian?

Ea râse cu răceală.

„Legat.“

Vorbele o chemară, tăioase ca niște cuțite, implorând-o să apuce una și să o înfigă în pieptul lui. Să îl rănească la fel de mult cum o rănise pe ea acel singur cuvânt. Să îl facă să sângereze.

Dar, dacă făcea asta, dacă îl rănea... Nu putea să o facă. Nu își permise să o facă.

-Nu am spus-o ca... insistă Cassian.

- îmi cer favoarea, spuse ea.

El înțepeni, încruntându-se, apoi căscă ochii.

- Orice...

-Vreau să pleci. Du-te la Casa Vântului în noaptea asta. Să nu-mi vorbești până ce nu vin eu la *tine* sau până trece o săptămână. Oricare se întâmplă prima dată. Nu-mi pasă!

Până s-ar fi stăpânit suficient încât să nu îl rănească,

să nu mai simtă vechiul îndemn de a lovi și de a mutila înainte să fie rănită.

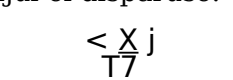
Cassian se înclină spre ea, dar se crispă, arcuindu-și spatele, ca și când tatuajul înțelegerii lor de pe spate l-ar fi ars.

- Pleacă! îi porunci ea.

El înghiți în sec, căscând ochii. Luptând cu puterea târgului cu fiecare suflare.

Dar se întoarse, bătaia aripilor răsunând când se înălță pe cerul de deasupra râului.

Nesta rămase pe chei când spinarea o furnică și își dădu seama că tatuajul ei dispăruse.

Emerie era la masa ei de bucătărie când Nesta apăru la ușa din spate. Mor o teleportase aici fără să pună vreo întrebare, fără ca măcar să îi arunce o privire dezaprobatoare. Totuși, Nestei nu îi mai păsa de asta.

Era doar recunoscătoare că femela apăruse - foarte probabil trimisă de Cassian. Nu îi păsa nici de asta.

Nesta făcu doi pași în magazinul lui Emerie înainte să se prăbușească și să plângă.

Abia observă ce se întâmplă. Cum Emerie o așeză pe un scaun, cum rosti cuvintele, explicându-i ce vorbise cu Cassian, ce îi făcuse ea.

O bătaie se auzi în ușă o oră mai târziu, iar Nesta se opri din plâns când văzu cine stătea acolo.

Gwyn își aruncă brațele în jurul Nestei.

- Am auzit că s-ar putea să ai nevoie de noi.

Nesta fu atât de uluită să o vadă pe preoteasă, încât o îmbrățișă și ea.

Mor, aflată la un pas în spate, dădu îngrijorată din cap, apoi dispăru.

Emerie fu singura care îi spuse lui Gwyn:

- Nu pot să cred că ai părăsit biblioteca!

Gwyn o mângâie pe Nesta pe cap.

- Unele lucruri sunt mai importante decât frica. Ea își drese glasul. Dar te rog să nu-mi amintești prea mult. Sunt atât de neliniștită, încât chiar cred că aș putea să vomit.

Chiar și Nesta zâmbi auzind asta.

Cele două prietene se agitară în jurul ei, stând la masa din bucătărie și bând cacao fierbinte - un dar întârziat de Solstițiu pentru Emerie de la Nesta, furat din cămara Casei. Luară cina, apoi desertul și discutară despre ultimele romane. Vorbiră despre tot și despre nimic până târziu în noapte.

Doar când pe Nesta o usturară ochii de epuizare și trupul i se moleși urcară la etaj. Deasupra prăvăliei erau trei dormitoare, toate imaculate și simple, iar Nesta se schimbă fără să stea pe gânduri în cămașa de noapte pe care i-o dăduse Emerie.

Avea să vorbească a doua zi cu el. Momentan, trebuia să doarmă, în siguranță cu prietenele în jurul ei, și a doua zi, să discute cu Cassian.

Voia să îi explice totul - de ce dăduse înapoi, de ce situația o speriase, acest pas următor în necunoscut. Viața de dincolo de el. Voia să se scuze pentru că folosise târgul ca să îl alunge, și nu ar fi încetat să se scuze până ce masculul nu ar fi zâmbit din nou.

Poate că viitorul nu trebuia să fie atât de planificat - putea să trăiască pur și simplu câte o zi pe rând. Cât timp îl avea pe Cassian lângă ea și pe prietenele ei, putea să o facă. Putea să înfrunte situația. Ei nu ar fi lăsat-o să cadă din nou în acel puț. Cassian nu ar fi lăsat-o niciodată să mai cadă.

Dar dacă ar fi căzut... ar fi așteptat-o iarăși afară. Cu mâna întinsă. Nu merita asta, dar își dorea să-și dea silința să fie vrednică de el.

Nesta adormi cu acel gând în minte, simțind cum i se

lua o piatră de pe inimă.

A doua zi urma să-i spună totul lui Cassian. A doua zi, viața ei avea să înceapă.

Mirosul unui mascul îi umplu camera. Nu era al lui Cassian. Și nici al lui Rhys sau al lui Azriel.

Era plin de ură, iar Nesta tresări când auzi un râs răgușit. Pe hol, Gwyn țipă - apoi tăcu.

în întuneric, nu putea vedea nimic și bâjbâi după puterea din ea, după cuțitul de lângă pat...

Ceva rece și umed i se lipi de față.

îi făcu nările să o usture, amețind-o.

întunericul se strecură, iar ea leșină.

CAPITOLUL 63

largul Nestei îi ceruse ca el să plece la Casa Vântului peste noapte.

Și, ca el să-i vorbească doar dacă îi vorbea ea, sau după o săptămână.

Reguli destul de ușor de evitat. Cassian își propuse să o învețe să își exprime dorințele cu puțin mai multă isteține.

Cassian așteptă să treacă noaptea cerută, apoi îl căută pe Rhys la răsărit, rugându-și fratele să îl teleporteze în Raiul Vântului. Mor îl informase fără tragere de inimă că ea o adusese acolo pe Nesta cu o zi în urmă. Voia să pună capăt conflictului cu Nesta, într-un fel sau altul. Niciodată nu îl speriase legătura dintre parteneri sau că Nesta era a

lui. Ghicise că erau meniți să fie parteneri înainte să o fi transformat Cazanul.

Singurul lucru care îl speria era că Nesta ar fi putut să respingă legătura. Că l-ar fi urât pentru asta și s-ar fi opus furioasă. Văzuse adevărul în ochii ei la Solstițiu, când legătura dintre parteneri fusese ca un fir de aur între sufletele lor, dar ea tot ezitase. Și, cu o zi în urmă, își pierduse cumpătul și... Intenționa să înceapă a doua rundă a certurilor, obligând-o să îi spună acel singur cuvânt, ca el să poată spune restul.

Scuzele, declarația pe care mai trebuia să o facă - toate astea.

El le mirosi pe Nesta și pe Gwyn la ușa din spate a lui Emerie, când bătu la ușă. Faptul că Gwyn se aventurase în afara bibliotecii

ca să o liniștească pe Nesta îl emoționă dincolo de cuvinte. Deși se rușină că el fusese cauza.

Dar, lângă Cassian, Rhys se albi brusc la față.

- Ele nu sunt aici.

Cassian nu așteptă înainte să intre în prăvălie, spărgând încuie- toarea ușii lui Emerie. Dacă cineva le rănise sau le răpise...

Nu era nimeni în camera confortabilă din spate. Dar... brusc simți mirosul unor *masculi* în camera asta, ca și când ei s-ar fi tele- portat direct înăuntru.

Illyrienii nu aveau astfel de magie.

în afară de o singură noapte, când illyrienii aveau o putere antică și sălbatică.

- Nu! El urcă în fugă scările, treptele pline de mirosurile masculilor și frica femelelor.

Găsi mai întâi camera Nestei.

Ea se luptase. Patul fusese împins în partea cealaltă a camerei, noptiera răsturnată și sângele - de mascul, după miros - băltea pe podea. Dar mirosul acru al unei alifii de dormit zăbovi, suficient cât să doboare un cal.

în mintea lui se făcu liniște. Camerele lui Emerie și Gwyn erau la fel. Prezentau semne de luptă, dar femelele erau absente.

Frica se iți și înflori atât de puternic, încât el abia mai reuși să respire. Era un mesaj adresat femelelor, pentru că se credeau războinice, dar și *lui,* pentru că le învăța, pentru sfidarea ierarhiilor și a regulilor arhaice illyriene.

Rhys veni lângă el, palid la față și la fel de îngrozit.

- Devlon tocmai a confirmat totul. Ritualul Sângelui a început la miezul nopții.

Iar Gwyn, Emerie și Nesta fuseseră răpite din paturile lor ca să participe la acesta.

PARTEA A
PATRA

7IWXVI

CAPITOLUL G<

Cineva îi turnase nisip în gură și o lovise cu un ciocan în cap.

Aparent, încă o lovea.

Nesta își dezlipi limba de dinți, înghițind de câteva ori ca să-și umezească un pic gura. Capul care o durea...

Mirosurile o loviră. Masculine, diferite și atât de multe...

Sub picioarele goale, simțea pământul tare și rece, iar acele de pin o înțepau prin materialul subțire al cămășii de noapte. Vântul aspru, care îi îngheța sângele, purta toate mirosurile masculilor peste un val de zăpadă, pini și praf...

Nesta deschise ochii. Spatele lat al unui mascul îi umplu câmpul vizual, în mare parte ascuns de o pereche de aripi. Aripi legate.

Cu ochii minții, văzu imaginile de seara trecută: masculii care o apucaseră, cum se luptase până când ei îi lipiseră pe față ceva care o făcuse să leșine, auzindu-le pe Gwyn și Emerie țipând...

Nesta se ridică brusc.

Priveliștea era mai groaznică decât se așteptase. Mult mai groaznică.

Lent și în liniște, se roti pe loc. Războinici illyrieni

inconștienți zăceau în jurul ei. în spatele și la capul ei. La picioarele ei goale. Mai mulți o înconjurau, cel puțin două sute, împrăștiați printre pinii înalți.

Ritualul Sângelui.

Probabil că se trezise înaintea celorlalți deoarece era Creată. Diferită.

Nesta se concentră lăuntric spre locul în care se odihnea acea putere îngrozitoare și veche, și nu găsi nimic. Ca și când puțul ar fi fost secat, iar marea s-ar fi retras.

Vrăjile Ritualului Sângelui blocau magia. Puterile ei deveniseră inutile.

Știa că nu tremura doar din cauza frigului. Timpul pe care-1 avea la dispoziție s-ar fi scurs imediat. Ceilalți aveau să se trezească în curând.

Și să o găsească printre ei, doar în cămașa de noapte. Fără arme.

Trebuia să se miște. Trebuia să le găsească pe Emerie și pe Gwyn în mulțimea asta nesfârșită de trupuri. Asta dacă nu cumva fuseseră aruncate în altă parte.

Cassian, Rhysand și Azriel fuseseră lăsați în locuri diferite, își aminti ea. își petrecuseră câteva zile facându-și loc ucigând printre războinicii setoși de sânge și bestiile ce cutreierau ținuturile. Dar se găsiseră cumva și urcaseră pe Ramiel, muntele sacru, și câștigaseră Ritualul.

Ea ar fi fost norocoasă dacă doar ar fi plecat de aici.

Reușind să respire, Nesta se ridică în picioare. Departe de scutul pe care-1 creau trupurile războinicilor, frigul o izbi, lăsând-o aproape fără suflare. Tremură și mai intens.

îi trebuia ceva mai cald. Avea nevoie de încălțări. Trebuia să își facă o armă.

Nesta se uită la soarele apos, ca și când i-ar fi spus încotro să o apuce ca să își găsească prietenele. Dar

lumina îi răni retina, in- tensificându-i durerea de cap. Copaci - trebuia să găsească partea cu mușchi a copacilor, așa îi spusese Cassian. Nordul avea să fie într-acolo.

Cel mai apropiat copac se înălța cam la o distanță de douăzeci de pași și zece trupuri. Din ce vedea, nu era acoperit de niciun mușchi.

Așadar, trebuia să găsească un punct mai înalt și să studieze terenul. Să vadă unde se contura Ramiel și dacă putea să zărească vărsătoarea.

Dar avea nevoie de haine, arme și mâncare, și trebuia să le găsească pe Gwyn și pe Emerie și o..., pe toți zeii...

Nesta își acoperi gura cu o mână ca să nu mai expire zgomotos. Trebuia *să se miște.*

Dar cineva deja o făcuse.

Foșnetul aripilor îl dăduse de gol. Nesta se întoarse.

La treizeci de metri distanță, separat de ea de marea de trupuri adormite, stătea o bestie de mascul.

Nu îl cunoștea, dar recunoscu licărul din ochiul lui. Intenția de prădător și amuzamentul crud. își dădu seama ce însemna privirea coborâtă la cămașa ei de noapte, la sfârcurile întărite din cauza frigului, la picioarele goale.

Frica îi străbătu corpul ca un acid fierbinte.

Niciunul dintre ceilalți nu se agită. Măcar atât... Dar masculul acesta...

El se uită la stânga - doar o clipă. Nesta îi urmări privirea, iar respirația i se poticni. înfipt într-un trunchi de copac, strălucind puțin, era un cuțit.

Imposibil! Era împotriva regulilor să ai arme când participai la Ritualul Sângelui. Știuse masculul că ea era acolo sau doar îl zărise înaintea ei?

Nu conta. Conta doar că acesta exista. Și că era singura armă din preajmă.

Putea să fugă; să îl lase să se aplece spre cuțit și să fugă în direcția opusă, și să se roage să nu o urmărească.

Sau ar fi putut să încerce să ajungă la cuțit înaintea lui, apoi... Nu știa ce ar fi făcut pe urmă. Dar se afla pe un câmp cu războinici adormiți, care aveau să se trezească în curând, iar dacă ar fi găsit-o neînarmată și lipsită de apărare...

Nesta fugi.

Cassian nu putea respira.

Trecuseră deja multe minute de când nu reușise să respire sau să vorbească. Ai lui sosiseră și îl înconjuraseră cu toții în dormitorul distrus din casa lui Emerie. Ei vorbeau, Azriel cu o oarecare stăruință, dar Cassian nu îl auzea; nu auzi nimic în afară de vuietul din mintea sa înainte să deschidă gura, fără să se adreseze cuiva anume:

- Mă duc după ele.

Se lăsă liniștea, iar masculul se întoarse ca să îi găsească pe toți uitându-se la el, palizi și cu ochii mari.

Cassian atinse pietrele Siphon de pe dosul mâinilor, iar cele rămase îi apărură pe umeri, genunchi și piept. El dădu din cap spre Rhys.

- Teleportează-mă la ea! Az, tu găsește-le pe Emerie și pe Gwyn! Rhys nu se mișcă un centimetru.
- Știi legile, Cass.
- La naiba cu legile!
- Ce legi? întrebă Feyre.
- Spune-i! îi ordonă Rhys, noaptea rotindu-se în jurul aripilor lui. Cassian se enervă. *Spune-i, Cassian!*

Ticălosul folosise dominanța inerentă cu el. Cassian zise printre dinți:

- Oricine retrage un războinic din Ritualul Sângelui este căutat și executat. împreună cu războinicul care este alungat, cu dezonoare, din Ritual.

Feyre își frecă fața.

- Deci Nesta, Emerie și Gwyn trebuie să rămână la Ritual.

- Nici măcar eu nu pot încălca regulile, spuse Rhys puțin mai blând. Indiferent cât de mult aș vrea să o fac, adăugă el, punând mâna pe umărul lui Cassian.

Lui Cassian i se întoarse stomacul. Nesta și prietenele ei - prietenele *lui* - erau la Ritual. Iar el nu putea interveni fără să îi condamne pe toți. îi tremurau mâinile.

-Și ce? Stăm degeaba o săptămână și așteptăm? Ideea era respingătoare.

Feyre îl apucă de mâna care tremura, strângându-i-o puternic.

- Cassian, nu ne-ai ascultat deloc când am ajuns cu toții aici? Nu. Abia dacă auzise ceva.

- Spionii mei au aflat că Briallyn l-a prins pe Eris, zise Azriel încordat. I-a trimis pe soldații lui rămași după el, în timp ce era la vânătoare cu câinii. Ei l-au luat și, cumva, au fost teleportați cu toții înapoi la palatul lui Briallyn. Presupun că mulțumită puterii lui Koschei.

-Nu-mi pasă! Cassian se îndreptă spre ușă. Chiar dacă... La naiba! Nu el fusese cel care îi spusese lui Rhys să nu se ducă după acei soldați? Să îi lase în pace? Fusese un prost. Ignorase un inamic înarmat și uitase. Dar, din partea lui, Eris putea să putrezească.

- Trebuie să îl eliberăm, zise Az.

- *Noi?* întrebă Cassian brusc.

Rhys se apropie de Azriel, iar Feyre veni lângă el, formând un zid înspăimântător.

- Noi nu putem merge, spuse Feyre, dând din cap spre Rhys. Nu avea nevoie de nicio explicație: cu bebelușul care trebuia să se nască în mai puțin de două luni, Feyre nu risca nimic. Dar Rhys...

Cassian își provocă Marele Lord:

- Tu poți să intri și să ieși într-o oră.

- Nu pot să mă duc. Furtuni nocturne se învolburară în ochii lui Rhys.

- Ba da, poți! spuse Cassian, furia înălțându-se ca un val ce ar fi măturat totul în cale. Tu...

- Nu pot.

Agonie pură și curată și frica se întipăriră pe chipul lui Rhys. Feyre își împleti degetele tatuate cu ale lui Rhys.

- De ce? întrebă Amren deodată.

Rhys se uită la tatuajul de pe degetele lui Feyre, împletite cu ale lui, și înghiți în sec. Feyre răspunse în locul lui.

-Am făcut o înțelegere. După război. Să... părăsim lumea asta doar împreună.

Amren începu să își maseze tâmplele, mormăind o rugăciune pentru sănătatea mintală.

- Ați făcut o înțelegere să muriți împreună? întrebă Azriel.

-Proștilor! rosti furioasă Amren. *Proști* romantici și idealiști! Rhys își îndreptă ochii triști spre ea.

Cassian nu reuși să expire. Az rămase nemișcat ca o statuie.

- Dacă Rhys moare, spuse răgușită Feyre, frica strălucind în ochii ei, mor și eu. își atinse cu degetele pântecul rotunjit. Și bebelușul ar muri.

- Iar dacă tu mori, Feyre, zise încet Azriel, moare și Rhys.

Cuvintele răsunară goale și reci ca un dangăt al morții. Dacă Feyre nu supraviețuia travaliului...

Genunchii lui Cassian amenințară să cedeze. Chipul lui Rhys era încordat de suferință.

- Niciodată nu am crezut că o să ajugem la asta, spuse încet Rhys. Amren își masă din nou tâmplele.

- Putem discuta prostia asta mai târziu. Feyre se încruntă la ea, iar Amren se încruntă la rândul ei înainte

să îi spună lui Cassian: tu și Azriel trebuie să îl recuperați pe Eris.

- De ce nu o faci tu?

Feyre își strânse nasul cu degetele.

- Deoarece Amren este…

- Lipsită de puteri! se răsti Amren. Poți să o spui, fato!

Feyre tresări.

-Mor a plecat spre Vallahan în dimineața asta și este în afara razei de acțiune a magiei daemati. Az nu poate intra singur. Avem nevoie de tine, Cassian.

Cassian rămase nemișcat. Ei așteptară pur și simplu.

Ca Nesta să participe la Ritualul Sângelui, să riște toate ororile și suferința în timp ce el pleca pentru a-1 salva pe nenorocitul de *Eris…*

- Lăsați-1 să moară!

- Oricât de tentant ar fi, spuse Feyre, el prezintă un mare pericol pentru noi în mâinile lui Briallyn. Dacă este sub influența Coroanei, o să dezvăluie tot ce știe. Ce știe, mai exact, despre noi? îl întrebă pe Cassian.

- Prea multe. Cassian își drese glasul. Prin sporovăială lor, prin nevoia de a-1 impulsiona pe Eris, dezvăluise prea multe. îl îngrijora ce o să facem cu Nesta ca o putere a Regatului Nopții și cu toate cele trei obiecte ale Tezaurului Groazei la dispoziția noastră. Credea că Regatul Nopții s-ar putea să se întoarcă împotriva lui și să încerce într-un fel să preia puterea.

- Poate că pumnalul Creat pe care i l-am dat o să-i ofere imunitate față de Coroană, zise Feyre optimistă. Dacă îl are asupra lui, dacă ei nu l-au dezarmat, l-ar putea proteja de alt obiect Creat.

-Dar nu știm asta, replică Rhys. Și tot ar fi sub influența lui Briallyn. Ea ar putea să simtă pumnalul, iar acesta ar putea să-i răspundă.

- Și sunt destule alte metode de a-1 face să vorbească, adăugă Az misterios.

- Trebuie să plecați acum, interveni Amren. Ea se întoarse spre Feyre și Rhys. Noi o să ne întoarcem în Velaris și o să avem o discuție frumoasă și lungă despre înțelegerea voastră.

Cassian nu se deranjă să citească expresiile lui Feyre și Rhys când se uită spre mica fereastră și sălbăticia de dincolo de ea, ca și când ar fi putut să o vadă pe Nesta acolo.

El își invocă armura, solzii complicați și plăcile fixându-i-se cu o familiaritate liniștitoare pe corp.

- Am instruit-o bine pe Nesta. Pe toate le-am instruit bine, spuse Cassian înghițind. Dacă cineva poate să supraviețuiască Ritualului Sângelui, ele sunt, adăugă în liniște, când Az își atinse pietrele Siphon, iar armura lui apăru.

Dacă s-ar fi putut găsi una pe cealaltă.

Nesta o luă la fugă spre copacul în care era înfipt cuțitul, masculul pornind după doar o clipă.

El se împiedică de trupurile împrăștiate, dar Nesta își ținu genunchii ridicați, ca la exercițiile pentru picioare pe care le făcuse cu scara de pe pământ și de parcă acele trupuri ar fi fost treptele de sfoară ce trebuiau evitate. Memoria mușchilor intră în funcție; abia se uită la membrele încâlcite când se îndreptă spre copac. Dar, recăpătându-și echilibrul, masculul se apropie rapid.

Probabil că cineva lăsase arma acolo, fie la adăpostul întunericului din seara precedentă, fie în urmă cu câteva săptămâni. Ritualul Sângelui era destul de sălbatic fără arme reale - doar cu acelea improvizate de participanți -

dar cu o armă adevărată de oțel...

Masculul era mai înalt cu cincisprezece centimetri și cu cincizeci de kilograme mai greu decât ea. în luptă directă, ar fi avut toate avantajele. Dar dacă ea ar fi reușit să ajungă la cuțit...

Nesta trecu de trupuri, mișcându-și repede picioarele când alergă ultimii câțiva metri spre trunchiul copacului, cu mâna întinsă. Atinse mânerul cuțitului...

Masculul intră în ea cu toată forța unui războinic illyrian matur.

Din cauza impactului, rămase fără aer când căzură amândoi, peste marginea dealului, în partea cealaltă a copacului.

Se rostogoliră spre albia râului, aflat la trezeci de metri dedesubt, rotindu-se în timp ce se înclinară pe panta dealului. Pietrele și frunzele se crăpară și o zgâriară, aripile pocnind deasupra și dedesubtul ei, părul biciuindu-i fața când căută cu mâinile să se apuce de ceva...

Nesta se izbi atât de puternic în albia râului, încât o duru spatele, masculul aterizând deasupra ei, făcând aerul rămas să îi iasă din plămâni.

Aripile lui zvâcniră, dar el nu se mișcă.

Nesta deschise ochii ca să se trezească, uitându-se în ochii lui goi, cu mâna pe pumnalul pe care i-1 înfipsese în gât, udă de sânge cald.

Mormăind, Nesta îl rostogoli de pe ea. Lăsă pumnalul în gâtul lui, sângele curgând încă din rană. Cuțitul îi intrase până la ceafa.

Scuipă o gură de sânge pe pietrele uscate. Cămașa de noapte era plină de sânge și praf, pielea usturând-o din cauza zgârieturilor. Dar era în viață. Iar masculul nu era.

Nesta își permise să inspire lent pe nas, numărând

până la șase, își ținu respirația, apoi expiră lent. Mai făcu exercițiul de respirație de două ori. își evaluă starea de sănătate, de la durerea de cap până la picioarele rănite. Respiră din nou.

După ce mintea i se liniști, Nesta scoase cuțitul din gâtul masculului și apoi îl dezbrăcă de tot, luându-i inclusiv cizmele. Se îmbrăcă cu un calm eficient, scoțându-și cămașa de noapte însângerată și aruncând-o pe fața masculului, într-un simulacru de giulgiu

mortuar, după care-și atârnă cuțitul la centura pe care o strânse la maximum. Hainele îi erau largi, iar cizmele prea mari ar fi putut să-i dea bătăi de cap, dar era mai bine decât în cămașa de noapte.

Apoi plecă în căutarea prietenelor ei.

CAPITOLUL 65

Nesta escaladă partea opusă a văii, dar nu găsi niciun războinic pe pământul de dincolo. în spate, într-o viroagă, ceilalți încă dormeau. Nici urmă de Emerie sau de Gwyn printre ei. Nu era niciun semn care să indice unde ar fi putut fi.

într-o noapte, când stăteau întinși în pat, transpirați și epuizați, Cassian îi spusese că erau trei vărsători pentru Ritual - una în nord, una în vest și una în sud. Prietenele ei trebuiau să fie în celelalte, fie împreună, fie câte una în fiecare. La trezire, aveau să fie îngrozite.

Gwyn...

Nesta refuză să se gândească la asta când se grăbi, printre pini, îndepărtându-se de războinicii adormiți, înainte să găsească un copac înalt. Se cățără, seva acoperindu-i repede degetele, iar când trecu de coroană...

Ramiel ar fi putut la fel de bine să fie dincolo de un ocean. Se ivea direct înainte, cu doi munți și o pădure mare, și zeii mai știau ce altceva mai putea fi între ea și pantele aride. Arăta ca în tabloul lui Feyre. Se uită la soare, apoi la trunchiul de dedesubt, căutând niște mușchi. Acolo - chiar sub piciorul stâng.

Ramiel era la est. Deci ea fusese aruncată în vest, iar celelalte...

Trebuia să aleagă ori nordul, ori sudul. Sau era mai

bine să se îndrepte spre munte și să spere că le găsea pe drum?

încercă să își aducă aminte vreun sfat pe care i l-ar fi putut da Cassian. Cassian... Poate că el venea deja să o salveze.

Dar mica speranță din pieptul ei dispăru. Masculul nu o putea salva. îi spusese personal de legile care interziceau un asemenea lucru. Ar fi fost executat, la fel și ea. Nici măcar Rhysand și Feyre nu puteau să modifice legile.

Cassian nu venea să o salveze. Nimeni nu venea să o salveze pe ea, pe Emerie sau pe Gwyn.

Nesta își îndoi degetele, dezmorțindu-le după ce stătuse nemișcată atâta vreme. înjură încet, văzând sângele ce se prelinse din câteva tăieturi mici de pe mâini.

Ar fi trebuit să se vindece până acum. Dar, aparent, magia care limita Ritualul anula orice magie de vindecare din sângele unui spiriduș. Inclusiv pe a ei.

Orice rană putea fi fatală. S-ar fi vindecat într-un ritm uman, de muritor. Nesta respiră din nou lent ca să se calmeze. Putea face asta. *Avea* să o facă.

Trebuia să se salveze și să-și salveze și prietenele.

Țipete răsunară la mare distanță în urma ei. Ceilalți se trezeau, înjurând, Nesta coborî repede din copac, scoarța și acele de pin li- pindu-se de mâinile pline de sevă. Trebuia să aleagă o direcție și să alerge odată ajunsă jos.

Țipetele începură să accentueze strigătele din spatele ei.

Se uită înapoi, asigurându-se că nu o ajungea nimeni din urmă. Iar când făcu asta, zări un licăr de lumină la brățara împletită de la încheietura mâinii. De la micul talisman din mijloc, care scânteia în razele soarelui.

Nu - strălucea.

Nesta trecu vârful unui deget peste talismanul ce îi bâzâi pe piele. O cuprinse groaza - o furnicătură la ceafa, ca și când o voce ar fi șoptit; „Grăbește-te!“

Nesta se întoarse ca să vadă mai bine în soare, dar lumina din talisman dispăru. Se roti spre nord și talismanul străluci din nou.

Ridicând din sprâncene, înclină brațul spre Est: nimic. Spre Sud: doar o mică strălucire. Nicio senzație de stringență, de panică. Dar spre Nord... Talismanul lumină și o cuprinse iarăși groaza.

Nesta inspiră, amintindu-și seara petrecută în Casă, când făcuseră brățările. Amintindu-și dorința pusă: „Curajul să ieșim în lume când suntem pregătite, dar să putem găsi întotdeauna calea de întoarcere la noi. Indiferent de situație“.

Ea Crease talismanele. Le transformase în faruri. Și oricare dintre prietenele ei care se afla spre Sud nu era nici pe departe într-un pericol la fel de mare ca aceea din Nord.

în acea direcție era un povârniș. O mică binecuvântare. Ceilalți războinici ar fi ales foarte probabil cea mai rapidă și ușoară cale spre Ramiel, evitând calea care implica urcușul.

Dar cum să funcționeze talismanele aici? Ritualul interzicea magia, și celui care o folosea, și oricărui obiect. Asta dacă nu cumva puterea ce înconjura Ritualul nu înăbușea obiectele Create. Vrăjile Fae trebuiau formulate cu atenție - poate că acela care făcuse vraja asta pentru illyrieni nu se gândise niciodată la posibilitatea ca un obiect Creat să ajungă la Ritual.

Totuși, puterea ei era adormită. în sinea ei, se forță și se întinse către aceasta, dar o întâmpină doar vidul.

Gâtul i se strânse. Și ea era Creată - și, totuși, era și o persoană. Magia o recunoștea ca pe o *persoană,* nu ca pe

un obiect.

Nu își dăduse seama cât de mult avusese nevoie să i se arate diferența asta. Inspiră mirosul de pin și promisiunea distantă a zăpezii. Vie. Chiar și în acest peisaj infernal, era vie.

Și avea să se asigure că și prietenele ei erau.

Expirând lent și stăpânindu-și respirația, Nesta coborî brațul și începu să se miște.

Cizmele prea mari atinseră pământul, degetele de la picioare mișcându-se în ele.

Când se îndreptă, verificându-și cuțitul de la centură, se îndrepta deja spre Nord.

După zece minute de alergat la deal, strălucirea talismanului îndemnând-o încă să înainteze și picioarele alunecându-i în toate direcțiile în cizmele infernale, Nesta își dădu seama că avea nevoie de apă. Și de mâncare. Și de un adăpost înainte de apusul soarelui. Trebuia să decidă dacă să riște să facă focul sau probabil să moară de frig, doar ca să nu fie găsită.

Hainele pe care le șterpelise de la mascul nu erau destul de groase ca să o ajute să supraviețuiască nopții. Iar dacă văzduhul gri era vreun semn, zăpada sau ploaia ar fi putut să cadă cât de curând.

Dar pe urmele ei nu era niciun războinic. Măcar atât. Dacă nu cumva erau la fel de discreți precum Cassian și Azriel.

Gândul o făcu să își controleze ritmul frenetic, să pășească mai liniștit, să-și bage brățara și talismanul strălucitor în mânecă, pentru a-i ascunde licărul în obscuritate, și să încerce să lase cât mai puține dovezi ale trecerii ei pe acolo, când urcă un deal mai abrupt și

studie terenul de dincolo de acesta.

Alți copaci și pietre și...

Nesta se aruncă la pământ când o săgeată șuieră pe lângă ea. O nenorocită de *săgeată...*

Cuțitul nu fusese o coincidență. Cineva lăsase arme la Ritualul Sângelui. Nesta studie terenul din spatele ei, ca să găsească săgeata. Era acolo - înfiptă în baza unui copac.

Coborî până ce ajunse la aceasta, o scoase și o puse la centură, după care urcă din nou dealul, rămânând aplecată cât se uită din nou peste creastă.

Și se trezi față în față cu un vârf de săgeată ascuțit ca o lamă.

- Ridică-te! mormăi războinicul.

Cu fiecare leghe parcursă în zbor în jurul castelului reginei, cândva împărțit cu celelalte, Cassian îl înjură pe Eris pentru că fusese atât de prost încât să fie capturat. Presupunea că aceasta era fortăreața lui Briallyn. Peticele de zăpadă încă acopereau ținutul întins și deluros, deși primii muguri și lăstari ai primăverii răsăriră. Rămase destul de sus încât să-i fie greu să respire, atât de sus, că orice om de pe pământ ar fi văzut doar o pasăre foarte mare. Dar, cu vederea lui Fae, vedea clar ce traversa ținutul.

Totuși, nu îl văzu pe Eris. Nici părul roșcat, nici vreun licăr de foc și nici urmă de soldații lui. Azriel, dând târcoale în direcția opusă, îi făcu semn că nici el nu văzuse nimic.

Era un efort să rămână concentrat. Să-și continue zborul, dând târcoale ca vulturii, când mintea îi pleca spre nord-est. Spre Munții Illyrieni, Ritualul Sângelui și

Nesta.

Supraviețuise primului val? Războinicii trebuiau să se fi trezit până acum.

Al naibii, Eris! Cum să fi fost destul de nesăbuit încât să-i lase pe soldați să se apropie atât de mult?

Cassian scrută din nou terenul de dedesubt, chinuindu-se să își țină respirația calmă în aerul rarefiat. Avea să-l găsească repede pe Eris. Și să-l bată, dacă-i permitea timpul.

Iar apoi ce urma? Nu putea face nimic ca să o ajute pe Nesta. Dar, cel puțin, putea fi mai aproape de Ritual. Dacă se întâmpla ce era mai rău...

El alungă gândul. Nesta avea să supraviețuiască. Gwyn și Emerie aveau să supraviețuiască.

Nu accepta nicio altă variantă.

CAPITOLUL 66

Războinicul illyrian era mai mic decât cel pe care îl ucisese Nesta, dar acesta pusese mâna pe un arc și o săgeată.

- Dă-mi armele! ordonă el, măsurând-o din priviri și observând sângele de pe față, care îi acoperea bărbia și gâtul.

Nesta nu se mișcă. Nici măcar nu-și plecă bărbia.

- Dă-mi *naibii* armele! o avertiză masculul cu o voce mai tăioasă.

- De unde ai venit? întrebă ea, ca și când nu ar fi avut o săgeată îndreptată spre față. Mai era vreo femelă acolo? îi adresă o altă întrebare, înainte ca el să aibă timp să răspundă.

Masculul clipi - singura confirmare de care avu nevoie Nesta înainte să îi dea săgeata. Foarte lent, întinse mâna spre cuțit.

- Ai ucis-o și pe ea? Vocea i se răcise..

- Pe cățeaua schiloadă? Am lăsat-o celorlalți. El rânji. Oricum, ești o pradă mai bună!

Emerie. Ea nu putea fi departe, dacă acest mascul o văzuse deja. Nesta scoase cuțitul.

Masculul ținu săgeata îndreptată spre Nesta.

- Aruncă-1 și retrage-te zece pași!

Emerie era vie. Și în apropiere. Și în pericol.

Iar nenorocitul nu avea să o împiedice pe Nesta să o salveze.

Nesta își plecă fruntea, coborându-și umerii, în speranța că masculul considera gestul drept o manifestare a resemnării. într-ade- văr, el zâmbi.

Războinicul nu avea nicio șansă.

Nesta coborî cuțitul și mișcă încheietura mâinii, îndepărtându-și degetele în timp ce îl aruncă spre mascul.

Direct în vintre.

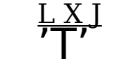
El țipă, iar ea atacă în clipa în care mâna îi slăbi pe arc. Nesta se izbi în mascul și armă, coarda lovind-o în față destul de tare încât să o facă să lăcrimeze, dar se prăbușiră amândoi, războinicul urlând...

Nimeni nu avea să stea între ea și prietenele ei.

Mintea i se îndreptă spre un loc rece și calm. Luă arcul și îl aruncă. Când masculul se zvârcoli pe pământ, încercând să-și scoată cuțitul din testicule, ea se năpusti asupra lui, înfigându-1 mai mult. Țipătul lui făcu păsările din pini să se împrăștie.

Nesta scoase cuțitul, lăsându-1 să zacă acolo. Apucă cele două săgeți, dar nu se deranjă să ia tolba prinsă de spatele lui. Recuperă arcul illyrian, își luă cuțitul și alergă în direcția din care venise el.

Țipetele lui o urmară câțiva kilometri.

Zgomotul făcut de un râu se auzi cu mult înainte ca Nesta să ajungă la el. La fel și războinicii din apropierea malului, încercând să discute între ei - să se evalueze, presupuse ea - în timp ce umplură ceea ce păreau a fi gamele. Ca și când și pe acelea le lăsase cineva.

Nici urmă de Emerie.

Ea rămase în spatele unui copac, cu vântul în față, și ascultă.

Nicio vorbă despre Emerie sau altă femelă. Doar reguli încordate despre aliațele pe care le formau, cum să ajungă la Ramiel, cine lăsase armele și gamelele pentru ei...

Ea era pe cale să caute un loc prin care să traverseze ușor râul, departe de masculi, când auzi:

- Păcat că a scăpat cățeaua. Ar fi fost distractivă în nopțile reci.

Tot corpul Nestei rămase nemișcat. Emerie ajunsese la râul ăsta. Vie.

Altul spuse, bând din apa repede:

- Probabil că a luat-o apa până la jumătatea muntelui. Dacă nu s-a înecat, animalele o vor prinde înainte de răsărit.

Emerie sărise probabil în râu ca să scape de masculii ăștia.

Nesta își trecu degetele peste arcul de pe umăr. Săgețile de la centură atârnau ca niște greutăți. Ar trebui să îi ucidă pentru asta. Ar putea trage săgețile astea în doi dintre ei și să îi ucidă pentru că i-au rănit prietena...

Dar dacă Emerie supraviețuise...

Se dezlipi de copac. Trecu la următorul. Și la următorul. Urmă râul, pașii fiind abia o șoaptă pe apă deasupra pietrelor.

Printre pini, coborând dealurile. Râul crescu, rocile înălțându-se ca niște sulițe negre. O cascadă vui înainte. Dacă Emerie trecuse peste ea...

La muchia râului, se vedea o cascadă cu o cădere de treizeci de metri. Nu avea cum să supraviețuiască.

Nestei i se uscă gâtul.

Și i se uscă și mai mult când privi ce era în partea cealaltă a râului, prins pe un copac doborât ce ieșea din

malul stâncos, chiar înaintea cascadei.

Emerie.

Nesta se grăbi spre marginea apei, dar își retrase piciorul din apa rece. Emerie părea inconștientă, dar Nesta nu îndrăzni să îi strige numele. O privire spre cer dezvălui soarele în punctul de la mijlocul amiezii, dar nu oferi nicio căldură, nicio salvare.

Cât timp stătuse Emerie în apa rece?

- Gândește! șopti Nesta. Gândește! Gândește!

Fiecare minut în apă risca să o ucidă pe Emerie. Ea era prea departe ca să vadă vreo rană, dar nu se agită pe creangă. Doar aripile ce zvâcneau arătau un semn de viață.

Nesta își scoase hainele. își dori să fi luat cămașa de noapte, ca să lege cuțitul și cele două săgeți în jurul piciorului, în loc să le lase pe mal, dar nu mai avea de ales. Ea luă totuși arcul illyrian, prinzându-1 de piept, coarda intrând în pielea ei descoperită.

Dezbrăcată, ea privi distanța dintre cascadă, râu, pietre și Emerie.

- De la o piatră la alta, își spuse ea. Se pregăti pentru frig.

Și sări în apă.

Nesta suspină și bolborosi șocată de frig, mâinile tremurând atât de tare, încât se temu să nu scape pietrele alunecoase și să fie aruncată în cascadă. Dar ea continuă. îndreptându-se spre Emerie. Tot mai aproape, până ce în sfârșit înotă frenetic între ultima piatră și malul râului - și Emerie așezată peste copacul pe jumătate scufundat.

Tremurând, cu dinții clănțănind, Nesta o scoase pe Emerie dintre crengi și o urcă mai mult pe mal, apoi se ghemui deasupra ei.

Chipul lui Emerie era rănit, brațul sângerând de la o rană la biceps. Dar ea respira.

Nesta își stăpâni suspinul de ușurare și o scutură ușor pe prietena ei.

- Emerie, trezește-te!

Femela nici măcar nu gemu de durere. Nesta căută prin părul negru al lui Emerie, iar degetele se murdăriră de sânge.

Trebuia să o ducă în partea cealaltă a râului. Să găsească adăpost. Să facă un foc și să se încălzească. Arcul pe care îl căra nu era suficient ca să le protejeze. Nici pe departe.

-Bine, Emerie! Nestei îi clănțăniră dinții atât de tare, încât o durea fața. îmi pare rău de asta.

Apucă de cămașa de noapte a prietenei ei și o rupse pe mijloc, expunând trupul slab și musculos intemperiilor. Nesta scoase cămașa de noapte și o răsuci într-o funie lungă, apoi luă arcul de pe umăr.

-Nu o să-ți placă partea asta, spuse Nesta printre dinții care clănțăneau, trăgând-o pe Emerie din nou spre apă. Nici mie, mormăi ea, apa rece înghețându-i picioarele amorțite.

Rece precum Cazanul. Rece precum...

Nesta ignoră cuvântul, impunându-și să îl lase să plutească precum un nor. Se concentră.

Ea reuși să o bage pe Emerie în apă până la mijloc, ținând-o cât de strâns îi permiseră degetele tremurânde. Apoi își ridică prietena pe spate și puse arcul illyrian în jurul lor, lăsând coarda aproape in- casabilă să îi intre în piept, astfel încât lemnul să stea pe spatele lui Emerie, legându-le.

- Mai bine decât nimic. Puse brațele moi ale lui Emerie în jurul umerilor ei, apoi luă cămașa ei de noapte și o înfășură în jurul încheieturilor mâinii, legându-le. Ține-te bine! avertiză ea, chiar dacă Emerie rămase o greutate nemișcată pe spatele ei.

De la o piatră la alta. Așa cum făcuse înainte. De la o

piatră la alta și apoi înapoi spre mal.

De la o piatră la alta. Pas cu pas.

Ea făcuse zece mii de pași în Casa Vântului. Făcuse mai mult de atât în ultimele luni. Putea face asta.

Nesta intră mai adânc în apă, reprimându-și țipătul la cât de rece era.

Emerie se legănă și se izbi de ea, iar coarda arcului illyrian intră în pieptul Nestei destul de tare încât să îi taie pielea. Dar rezistă.

Pas cu pas.

Până când Nesta reveni pe malul îndepărtat, tremurând, aproape suspinând, coarda arcului o rănise. Dar ele erau pe uscat, iar hainele și armele ei erau acolo, iar acum trebuia să găsească adăpost și căldură.

Nesta o puse pe Emerie pe ace de pin, acoperindu-și prietena cu hainele uscate pe care le lăsase în urmă, și adună cât lemn putea căra. Dezbrăcată, tremurând, abia putea ține bețele în brațe, în timp ce le adună aproape de Emerie. Degetele tremurânde se chinuiră să răsucească bețele destul de lungi ca să aprindă o scânteie, să poată face focul, dar - acolo. Foc. Ea căută prin zonă bușteni doborâți, ru- gându-se să nu fie prea ude de la ceața râului, ca să se aprindă.

Când focul pârâia constant, Nesta se băgă sub grămada de haine, lângă Emerie, și își cuprinse prietena în brațe, lipindu-și trupurile. Amândouă înghețate, dar focul era cald și, sub hainele mari ale masculului, frigul apei începu să se estompeze.

Dar ele erau complet expuse. Dacă trecea cineva pe acolo, ar fi fost moarte.

Nesta o îmbrățișă pe Emerie, simțindu-i trupul încălzindu-se lent. Văzu cum i se calmă respirația. Simți că nu îi mai clănțăne dinții.

Curând va fi noapte. Iar ce va ieși din întuneric...

Nesta își aminti de poveștile lui Cassian despre monștrii care umblau după pradă prin pădurile astea. Ea înghiți, înfășurând mai strâns brațele în jurul lui Emerie. Se uită la brațul ei, talismanul încă strălucind puțin, doar arătând acum spre sud. Un singur licăr de speranță, o direcție. Ce se întâmplase cu Gwyn? Suferea din nou cel mai urât coșmar? Era ea...

Nesta se concentră la respirație. își calmă mintea.

Ea va supraviețui nopții. O va ajuta pe Emerie. Apoi o va găsi pe Gwyn.

în preajma unui râu, aflase în drumeția cu Cassian, cavernele erau deseori cioplite de apă. Dar, ca să găsească una, va trebui să o părăsească pe Emerie.

Nesta se uită la soarele ce dispărea, apoi ieși de sub grămada de haine. O acoperi pe Emerie cu frunze și bețe, mai puse un buștean pe foc și riscă să ia jacheta masculului ca să o îmbrace.

Nesta purta cizmele, chiar dacă bătăturile de la picioare obiectară, și merse precaută în cerc în jurul taberei, ascultând orice zgomot. Căutând pe oricine. Scrutând fiecare piatră și bolovan crăpat.

Nimic.

Cerul se întunecă. Trebuiau să fie peșteri pe undeva pe aici. Unde naiba erau ele? Unde...

- Intrarea este aici.

Nesta se întoarse, scoțând pumnalul, ca să găsească un mascul illyrian stând la trei metri distanță. Cum se furișase, cum supra- viețuise, având în vedere rana de pe obrazul lui...

El îi observă rănile, goliciunea de sub haină, picioarele goale și cizmele. Cuțitul.

Totuși nu îi întunecară ochii căprui pofta trupească

sau ura.

Masculul arătă prudent spre ceea ce ea crezuse că era un bolovan acoperit cu frunze.

- Aia e o peșteră. Destul de mare ca să încapi înăuntru.

Nesta se îndreptă. îi arătă furia din ochi.

- Nu vei supraviețui o oră pe pământ, imediat ce se lasă întunericul, spuse masculul, chipul lui drăguț de băiețel fiind inexpresiv.

Iar dacă nu te-ai urcat deja intr-un copac, atunci va trebui să presupun că ai pe cineva rănit cu tine.

Ea nu dezvălui nimic.

El își ridică mâinile. Nicio armă, nici sânge pe el în afară de rana deschisă de la față.

- Am venit dinspre vest. De unde venise ea. Am văzut cadavrul din râpă - tu i-ai făcut asta lui Novius, nu-i așa? Era dezbrăcat. Tu ești îmbrăcată cu haine masculine. Iar acela trebuie să fie cuțitul care i-a împuns gâtul. Știi cine naiba a lăsat arme aici?

Nesta rămase tăcută. Noaptea se adânci în jurul lor.

Masculul ridică din umeri când ea nu răspunse.

- Am decis să mă îndrept spre nord, sperând să ajung la Ramiel pe o cale mai puțin umblată, evitând complet conflictul cu ceilalți, dacă pot. Nu am nimic cu tine. Dar acum o să intru în peștera aia, iar dacă ești isteață, vei aduce înăuntru pe cel care este cu tine.

- Ca să îmi iei armele și să mă ucizi în somn?

Masculul cu ochi căprui clipi.

- Știu cine ești. Nu sunt destul de prost să te atac.

- Este Ritualul Sângelui. Ai fi iertat.

-Feyre Distrugătoarea-Blestemului nu m-ar ierta dacă i-aș ucide sora.

- Deci faci asta ca să îi intri în grații?

- Contează? Jur pe însăși Emalius să nu te ucid sau pe cel care este cu tine. Acceptă sau nu.

- Să nu ne ucizi sau să ne rănești în vreun fel. Si nici să pui pe cineva cunoscut să facă asta.

El schiță un zâmbet.

- Te-i adaptat repede regulilor Fae. Dar, da! Jur și asta.

Nesta înghiți în sec când evaluă expresia masculului. Se uită spre intrarea ascunsă a peșterii din spatele lui.

- Am nevoie de ajutor ca să o car.

Ei nu riscară un foc în peșteră, dar masculul, al cărui nume era Balthazar, își oferi mantia groasă de lână ca să o acopere pe Emerie. Nesta o îmbrăcă pe Emerie cu hainele masculului mort, ea păstrând doar jacheta de piele și, chiar dacă era împotriva instinctelor ei, îi permise lui Balthazar să stea lângă ea, căldura lui prelingându-se în corpul ei înfrigurat.

- La răsărit, dispari, spuse Nesta în întunericul peșterii mucegăite, plină cu frunze când se lăsă noaptea.

-Dacă supraviețuim nopții, mă voi bucura să o fac, spuse Balthazar. Animalele pădurii ar putea mirosi sângele prietenei tale și să ne dea de urmă în peștera asta.

Nesta își mută privirea la tânărul războinic.

- De ce nu ești afară, ucigând pe toată lumea?

-Deoarece vreau să ajung la munte și să devin Oristian. Dar, dacă aș întâlni pe cineva pe care aș vrea să îl ucid, nu voi ezita.

Se lăsă liniștea și rămase așa.

în câteva clipe, pocniră niște crengi.

Balthazar se încordă, respirația lui devenind foarte liniștită. în peștera complet întunecată, singurele sunete

erau foșnetul hainelor lor și a frunzelor de sub ei.

Un urlet spintecă noaptea, iar Nesta tresări, apucând-o mai strâns pe Emerie.

Dar crengile care trosneau și urletul se îndepărtară, iar Balthazar se relaxă.

- Este doar primul, șopti el în întuneric. Vor căuta prada până la răsărit. Unii urcă în copaci, șopti Balthazar. Războinicii proști uită asta.

Nesta rămase tăcută. Ea nu voia să știe ce era afară. Nu când țipetele începură la distanță.

-Stau eu primul de pază, spuse războinicul. Odihnește-te!

- Bine! Dar ea nu îndrăzni să închidă ochii.

Nesta rămase trează toată noaptea. Dacă Balthazar știa că nu dormise cât stătuse el de pază, nu spuse. Ea folosise timpul ca să facă exerciții de Calmare a Minții, care o liniștiseră, dar nu complet.

Pârâitul tufelor sub labele și ghearele animalelor ce căutau prada și țipetele illyrienilor continuara câteva ore.

Când Balthazar o înghionti cu genunchiul, iar ea se prefăcu că se trezește, el doar îi șopti că se culca și se lipi de ea. Nesta îi absorbi căldura în aerul rece al peșterii. Fie că respirația lui profundă era pentru că dormea cu adevărat sau se prefăcea, așa cum făcuse și ea, ei nu-i păsa.

Nesta ținu ochii deschiși, chiar când deveniră insuportabil de dureroși și de grei. Chiar când căldura de la cei doi însoțitori ai ei amenință să o adoarmă.

Ea nu va dormi. Nu va coborî garda nicio clipă.

Răsăritul pătrunse în cele din urmă printre crengi, iar țipetele și urletele se estompară, apoi dispărură. O examinare rapidă a luminii slabe dezvălui că deși

prietena ei rămase inconștientă, rana de la capul lui Emerie nu mai sângera. Dar...

-Azi vei găsi destule haine, spuse Balthazar, părând să îi ghicească gândurile. El ieși în lumina zilei și se uită împrejur, apoi înjură încet. Destule haine.

Cuvintele o făcură pe Nesta să iasă grăbită din peșteră.

Trupuri înaripate zăceau peste tot, multe pe jumătate mâncate. Un vânt rece zburli părul negru al lui Balthazar, când se îndepărtă. - Noroc, Archeron!

Eris nu era nicăieri pe pământurile din preajma castelului reginei. Dar Azriel întâlnise un negustor uman trecând pe drumul dinspre palat, care nu ezitase, când fusese întrebat dacă sosise recent un mascul Fae. El spuse de bună-voie că un mascul Fae roșcat fusese târât în castel alaltăseară. El auzise în tavernă că masculul urma să fie curând dus în altă parte.

-Vom aștepta aici până ce părăsesc castelul. Apoi îi urmărim ascunși în nori, spuse sumbru Azriel.

Cassian confirmă mormăind și își trecu o mână prin păr. Abia dacă dormise, gândindu-se la Nesta, la Feyre și la Rhys.

Cassian și Azriel nu discutaseră înțelegerea fratelui lor, care îl va condamna pe Rhys dacă Feyre nu supraviețuia travaliului. Să o piardă pe ea ar fi insuportabil, dar să îl piardă și pe Rhys... Cassian nu se putea gândi la asta fără să i se facă rău. Poate că Amren lucra la o cale să anuleze înțelegerea - dacă se putea gândi cineva la o cale, ea ar fi. Sau Helion, presupuse el.

Cassian și Azriel erau totuși dincolo de raza de acțiune a puterii daemati a lui Rhys și Feyre. Ei nu aveau niciun

fel de știre.

Dar el ar ști dacă Nesta ar muri. în inima și sufletul lui, ar simți asta.

Un partener întotdeauna știa.

Chiar dacă ea respinsese legătura.

Nesta supraviețuise nopții, mulțumită norocului chior și a unui illyrian mai interesat de politică decât de crime.

Extenuarea îi încetini fiecare mișcare când Nesta își făcu loc printre trupurile dezmembrate, luând ce haine erau intacte și nepătate de sânge sau fluide corporale. Mulți războinici făcuseră pe ei când animalele pădurii îi găsiseră. Era dificil să găsească o perehe curată de pantaloni.

Dar Nesta adună destule, inclusiv o pereche mică de cizme pentru ea și una pentru Emerie și mai luă un pumnal, două gamele cu apă și ceea ce păru a fi cina cuiva, un iepure pe jumătate mâncat.

Până când se întoarse în peșteră - îmbrăcată, cu setea potolită și cu o jumătate de picior de iepure în mână - Emerie era trează. Slăbită, dar trează. Ea nu spuse nimic când Nesta îi dădu carnea și apa, apoi o ajută să se îmbrace.

Doar când Nesta ieși din peșteră, iar Emerie studie măcelul, spuse răgușită:

-Gwyn?

Nesta, cu brațul în jurul taliei lui Emerie, ridică mâna liberă - cea cu brățara pe încheietură. Ea îndreptă lent brațul în fiecare direcție.

675 - Spre sud, spuse ea când talismanul licări. Locul în care se afla Gwyn nu se schimbase de ieri.

Emerie inspiră. își ridică brățara spre sud. Talismanul licări acum aproape frenetic, emanând sentimentul că trebuia să se miște, să acționeze, să se grăbească.

Mirarea licări în ochii lui Emerie înainte să se concentreze.

-Să ne grăbim!

CAPITOLUL *61*

Emerie confirmă că fusese atacată și urmărită de masculii pe care îi văzuse Nesta la râu. Ea sări în apă ca o ultimă șansă la supraviețuire, dar se lovi cu capul de o piatră și nu își mai amintea nimic până la peșteră.

Nesta îi spuse pe scurt despre confruntările ei când ele porniră spre sud, în mare parte tăcând, ca să asculte orice illyrieni care treceau pe acolo. Câțiva războinici singuratici le ignorară când trecură cu greu pe lângă ele, acoperiți cu sânge, cu toții îndreptându-se spre est; câteva grupuri se luptară; și multe alte cadavre zăceau pe pământul rece.

Ele căutară orice licăr de păr roșcat. Dar nu văzură sau auziră nimic despre Gwyn. Ele nu vorbiră dacă talismanele lor le-ar putea conduce spre un cadavru.

Ziua trecu, iar ele găsiră altă peșteră când se lăsă întunericul, în- grămădindu-se ca să se încălzească. Când o trezi prietena ei, Nesta avusese senzația că Emerie o lăsase să doarmă mai mult decât ar fi trebuit.

Dimineață, ele ieșiră ca să găsească sânge amestecat cu zăpadă pe pământ. Urme de animale în jurul gurii peșterii erau destul de multe, încât să îi agite stomacul Nestei.

Curând începu să ningă abundent. Destul încât să acopere lumea din față și din spate și orice inamic de

acolo. Ele tremurară la fiecare pas spre sud, deși îmbrăcaseră și alte jachete de la războinicii

677 căzuți, iar când dimineața se îndreptă spre amiază, Nesta îndoi degetele ca să nu îi înghețe mâinile.

Dacă supraviețuiau, nu se va mai plânge vreodată de căldura verii; nu va mai lua de bună haina, pălăria și mănușile, și eșarfa aia stupidă pe care o obligase Cassian să o poarte prin oraș în urmă cu câteva luni.

- Miroase a fum, șopti Emerie. Ele vorbiseră ultima dată în urmă cu câteva ore, concentrându-se în schimb la alungarea frigului care era atât de aprig, încât le dureau dinții.

Ele se opriră în spatele unor pini, studiind terenul, cerul plin de zăpadă. Nesta se uită la talisman.

- Pe acolo, spuse ea, înclinând capul spre stânga. Și focul este în direcția aia - vântul poartă fumul în jos de pe creasta aia.

- Ar putea fi focul lui Gwyn, sugeră optimistă Emerie.

Nesta dădu din cap, calmându-și inima care bătea cu putere. Ele înaintară lent, fugind de la un copac la altul, ascultând pericolele din jurul lor, orice urmă că Gwyn era înainte. Ele se mișcau deja de câteva minute când un râset ajunse la ele. Râset de mascul.

Emerie se albi când îndreptă brățara spre sursa râsului. Talis- manul străluci, licărind chiar în lumina slabă a soarelui de iarnă.

- Rămâi cu vântul în față, spuse hotărâtă Nesta. Urcăm creasta pe partea sudică.

O cămașă de noapte atârna pe o creangă din apropierea marginii taberei.

Nestei i se ridică stomacul, micul dejun sărac arzând în gâtul ei. O inhalare ușoară de la Emerie fu singurul semn al prietenei ei că era îngrozită și tristă când urcară ultima parte de creastă spre războinicii campați deasupra. Ei se lăudau cu masculii pe care îi ucise- seră, și vorbeau despre drumul rămas spre Ramiel. Nesta se forță să audă orice urmă a unei femele printre ei. Dacă atârna cămașa de noapte a lui Gwyn de un copac, atunci Gwyn...

La naiba cu ajunsul la Ramiel. Ea va petrece restul săptămânii aici, ucigându-i lent pe toți.

Vârful crestei era la trei metri deasupra.

Nesta își controlă respirația, păstrând-o liniștită și superficială, așa cum făcuseră Valkyrie. O privire spre Emerie îi spuse că femela facea la fel, chiar dacă furia i se văzu în ochii negri.

Ele hotărâră, înainte să urce panta, că, de vreme ce aripile lui Emerie se arcuiră prea mult deasupra capului, Nesta va evalua ce era dincolo de creastă. Emerie avea două cuțite; Nesta avea un pumnal, arcul illyrian și două săgeți. Nesta va trebui să folosească observația ca să afle ce arme aveau și masculii.

Ele făcură un ultim schimb de priviri, exact când masculii izbucniră în râs, iar Nesta se ridică. Doar suficient de sus încât să vadă clar marginea crestei.

Doi masculi stăteau în jurul focului, mâncând. Unii aveau topoare, alții săbii, alții cuțite. Nesta consideră masculul din mijloc, râzând și vorbind cel mai tare, drept liderul lor. Chipul lui - ea îl mai văzuse. Undeva.

Nici urmă de Gwyn. Nesta se aplecă din nou, întorcându-se spre Emerie.

Dar Emerie dispăruse. Târâtă în jos până la jumătatea pantei și ținută de doi masculi care râneau.

Nimeni nu intră sau nu ieși din castelul înalt din piatră gri. Azriel și Cassian dădură târcoale pe rând, de la mare înălțime, așteptând orice urmă a unui grup care pleca, dar porțile nu se deschiseră. Nici măcar nu veni sau plecă cineva din orașul fortificat din jurul acestuia. Ca și când porțile fuseseră încuiate, iar oamenii erau ținuți înăuntru. Niciun sat nu împestriță dealurile din jurul acestuia.

Castelul păru să se fi înălțat din pământ aici, stând ca o bestie imensă deasupra ținutului.

- Probabil că Briallyn știe că suntem aici, spuse Cassian când ateriză, terminând ultima observație aeriană. Crezi că așteaptă să facem o mișcare?

- Cred că întrebarea mai bună este dacă Eris se află încă în viață, șopti Azriel, umbrele șoptind la urechea lui. Nu îmi dau seama de asta.

- Așteptarea este inutilă. Ar trebui să pătrundem cu forța. Să rămânem nevăzuți, ca ea nici măcar să nu știe că suntem acolo, și să încerce să folosească împotriva noastră Coroana.

- Ți-am spus: locul este păzit cu la fel de multe protecții precum Casa Vântului. Dacă Briallyn îl mută pe Eris, ar fi mai bine să îl prindem atunci.

- Poate că negustorul s-a înșelat.

- Probabil. Vom continua supravegherea până mâine. Azriel își încrucișă brațele. Știu că vrei să o ajuți pe Nesta. Probabil că Amren poate găsi o portiță în legi...

Cassian înghiți cu greu.

- Nu există nicio portiță. Dacă intervin, suntem amândoi morți. Și chiar dacă aș fi făcut-o, Nesta m-ar ucide dacă aș interveni să o salvez. Nu m-ar ierta niciodată pentru asta.

El nu avusese altceva de făcut decât să se gândească la asta în ultimele câteva zile. Soarta Nestei era în mâinile ei. Era destul de puternică încât să își găsească propria cale, chiar și prin ororile Ritualului Sângelui. El o instruise, personal.

Și chiar dacă legile ar fi permis așa ceva, nu ar fi privat-o de asta: de șansa de a se salva.

■ X,

- Nu credem că ai fi atât de proastă încât să cazi în capcana cămășii de noapte, dar presupun că asta e diferența între o femelă care crede că este războinică și una adevărată, spuse liderul cu chip rece când Nesta și Emerie fură aruncate la picioarele lui încălțate cu cizme. El chicoti, ochii fiind destul de sticloși încât Nesta se întrebă dacă cineva adusese pe furiș o ladă cu vin împreună cu armele. Bună, Emerie!

Nesta recunoscu atunci masculul. Bellius, vărul detestabil al lui Emerie.

Emerie spuse doar furioasă:

- Unde naiba este?

Bellius ridică din umeri.

- Am găsit cămașa de noapte la câțiva kilometri în urmă. Probabil că alt războinic i-a tras-o și a ucis-o. Zâmbetul lui nu avea decât răutate. Nu ar fi trebuit să vii aici, verișoaro!

Emerie replică:

- Am fost adusă împotriva voinței mele, vărule. Dar acum îmi va plăcea să îți dovedesc faptul că tatăl tău se înșală.

Dinții lui străluciră în lumina slabă și albă pătrunsă prin coroana pădurii.

- Ți-ai făcut de rușine tatăl. Ți-ai făcut de rușine familia.

Nesta se uită la armele ei de la picioarele masculului, toate cedate la prinderea lui Emerie.

- Tu ai fost cel care a sabotat Ritualul cu armele astea? spuse furioasă Nesta.

Bellius chicoti din nou, deși ochii lui rămaseră încețoșați. Fulgi de zăpadă se adunară în părul lui negru.

- Nu aș numi asta un sabotaj. Nici ea nu a facut-o.

Nesta înțepeni. Mai văzuse privirea aia sticloasă - pe fețele sol- daților lui Eris.

Și cuvântul acela - ea. îl ademenise cumva Briallyn pe Bellius cu Coroana? Păruse cu ochii sticloși când îl văzuse în magazinul lui Emerie, în urmă cu câteva luni. Când revenise recent dintr-o călătorie de cercetare pe continent. Briallyn îl interceptase, probabil, atunci. Poate că folosise Coroana ca să-i influențeze pe illyrieni să își încalce regulile sacre ale Ritualului, ca să planteze armele aici. Dar de ce?

Bellius îi spuse lui Emerie când femela tremura de furie:

- Știi că nu te pot lăsa să pleci vie de aici. Familia noastră nu și-ar reveni niciodată din rușine.

- Du-te naibii! spuse furioasă Emerie. La naiba cu familia ta!

Bellius doar se uită la Nesta, schițând un zâmbet. El scutură zăpada de pe umerii jachetei lui.

- O să încep cu cățeaua asta Mare Fae, spuse el războinicilor săi.

Nestei i se agită stomacul, acidul arzând prin ea. Trebuia să găsească o cale de scăpare, chiar și copleșită numeric, fără nicio magie...

Panica și furia de pe chipul lui Emerie îi spuse că nici prietena ei nu găsise vreo soluție.

Bellius veni spre ele.

Apoi sângele țâșni pe obrazul lui în timp ce intestinele unuia dintre prietenii săi se împrăștiară pe zăpada din fața lui.

Creatura care se târî pe creastă fusese creată de coșmaruri. Parțial felină, parțial șarpe, toată în blană neagră și gheare ascuțite, și dinți curbați. Aceasta se opri

la marginea taberei. Nu își coborî privirea la cadavrul eviscerat al războinicului al cărui abdomen îl spintecase cu o singură lovitură. Sângele pătă zăpada din jurul lui într-un cerc larg.

Războinicii, împreună cu Bellius, se pregătiră. Bellius scoase sabia.

Creatura sări. Războinicii țipară, armele licărind într-o agitație însângerată și zgomotoasă.

- Fugi! îi ordonă Nesta lui Emerie, sărind în picioare. Ea își luă armele, iar Emerie fandă ca să ia o sabie când aceasta zbură din mâna unui războinic, în zăpadă.

O voce de femelă răsună din partea cealaltă a crestei.

-Aici!

Nesta aproape suspină auzind vocea, văzând părul roșcat care se înălță, mâna care făcu semn când Bellius și masculii lui luară poziție de atac împotriva creaturii care îi sfâșia. Nesta și Emerie ajunseră la marginea dealului și alunecară în jos, zăpada împrăștiindu-se. Gwyn așteptă în partea cealaltă, însângerată și îmbrăcată cu hainele unui războinic, cu fața murdară și rănită, dar cu ochii limpezi.

- Urmați-mă! șopti Gwyn, iar ele nu încercară să o contrazică, în timp ce aproape căzură pe panta dealului și alergară printre copaci, îndreptându-se spre sud-est.

Ele alergară până ce țipetele războinicilor și urletele bestiei erau distante. Până ce se estompară complet.

Ele se opriră în apropierea unui pârâu ce curgea prin zăpadă, gâfâind atât de tare, încât Nesta fu nevoită să se rezeme de un copac.

- Cum? spuse gâfâind Emerie.

- M-am trezit înaintea celorlalți, spuse Gwyn sacadat, punând o mână pe piept.

- La fel și eu, spuse Nesta. Am crezut că se întâmplă asta deoarece eram Creată, dar poate că este din cauză că noi nu suntem illyrieni.

Gwyn dădu din cap.

- Am început să alerg și am găsit o ascunzătoare cu

arme aproape imediat. Ea gesticulă spre sângele de pe hainele ei illyriene din piele. M-am schimbat de cămașa de noapte în hainele altcuiva. Adică ale unui cadavru. Ea ridică încheietura mâinii. Știi că obiectul ăsta străluce ște? Mi-am amintit dorința ta pentru noi: că vom putea întotdeauna să ne găsim calea spre celelalte. Indiferent de situație. M-am gândit că mă va conduce la voi. Trebuie să fie cumva imună la interzicerea magiei în Ritual.

Ea zâmbi strâmb la Nesta.

- Am rămas în pădure în primele două nopți, urmărind bestiile, și l-am reperat pe masculul ăla oribil și tovarășii lui în dimineața asta. Am văzut că mi-au găsit cămașa de noapte și au expus-o, și am știut că vă căutau pe voi. Am crezut că îl voi ucide înainte să vă poată găsi.

Ai condus bestia direct la ei.

- Am aflat unde dorm bestiile în timpul zilei, spuse Gwyn. Și că se enervează foarte tare când sunt trezite. Ea arătă spre tăieturile de pe față și mâini. Abia am fugit de aia, când am condus-o spre tabără. Totuși, sincronizarea a fost doar întâmplătoare.

Emerie se înfioră.

- Mama ne-a păzit.

Nesta ar fi putut jura că talismanele de la brățările lor scoaseră un bâzâit ușor la vorbele astea.

Dar Gwyn se crispă.

- El chiar e vărul tău?

- Sper să mă refer la trecut când voi vorbi despre el după asta, spuse calmă Emerie.

Nesta îi zâmbi feroce.

- Trebuie să mergem în continuare. Dacă Bellius sau vreunul dintre prietenii lui supraviețuiește, va vrea acum și mai mult să ne ucidă.

încă patru zile. Ele trebuiau să mai reziste patru zile.

Gwyn spuse răgușită, când ele intrară în sălbăticie, din fericire ninsoarea scăzând în intensitate:

- Ați venit să mă căutați.

-Bineînțeles, spuse Emerie, împletindu-și degetele cu ale lui Gwyn, apoi cu ale Nestei și strângând puternic. Asta fac surorile.

CAPITOLUL 68

Nesta prefera peșterile în locul copacilor. Dar, când se lăsă întunericul și constată că nu găsise nicio peșteră, se se văzu obligată să urce într-un copac aflat în spatele celui lui Emerie și Gwyn, cea din urmă dezvăluind cum reușise să se odihnească în timp ce era cățărată: o bucată lungă de funie. Trebuie să fi fost unul dintre obiectele pe care regina Briallyn îi pusese pe illyrieni să le lase, probabil pentru legarea prizonierilor sau pentru spânzurarea lor, iar Gwyn o folosise ca să se lege de trunchiul unui copac în fiecare noapte. Era destul de lungă încât toate trei, stând una lângă cealaltă, pe o creangă mare, se puteau lega una de cealaltă și de copac.

- Cum ai evitat creaturile care se cățărau ca să te mănânce? o întrebă Emerie pe Gwyn, care era prinsă între ea și Nesta. Ele trăgeau illyrienii de pe crengi ca pe mere.

- Poate din cauză că nu miros a illyrian, spuse Gwyn, încrun- tându-se la hainele ei. în ciuda lor. Ea dădu din cap spre Nesta. Nici tu. Dacă avem noroc, mirosurile noastre îl vor ascunde pe cel al lui Emerie.

- Probabil, spuse Nesta, vorbind mai încet când noaptea se adânci. Ninsoarea încetase, în sfârșit, în urmă cu câteva ore și chiar și vântul aspru încetase. Un mic miracol.

Gwyn se uită înainte la Emerie.

- Câte știi despre Ritual?

Emerie își băgă mâinile la subsuoară ca să se încălzească.

- Destule. Tata și fratele - și vărul meu oribil - vorbeau la nesfârșit despre asta. La orice întrunire de familie, toți masculii spuneau și repetau poveștile lor glorioase de la Ritual. Pe câți au ucis, bestiile de care au scăpat. Totuși, niciunul nu a ajuns vreodată la Ramiel. Emerie dădu din cap spre Nesta. întotdeauna urau asta la Cassian. Și la Rhysand și Azriel. Urau că ei trei au ajuns în vârf și au câștigat concursul.

- Muntele este chiar atât de creu de escaladat? întrebă Gwyn în șoaptă.

Emerie mormăi.

- E greu de ajuns la el, și mai greu de escaladat. Este acoperit cu pietre zimțate, care te taie ca o râzătoare.

Nesta se înfioră.

- Iar cu puterea noastră vindecătoare, încetinită la nivelul uman, mulțumită regulilor Ritualului, continuă Emerie, am avea noroc să ajungem întregi la Trecătoarea lui Enalius.

- Ce e aia? întrebă Nesta.

Ochii lui Emerie străluciră.

- Cu mult timp în urmă - atât de mult, încât nici nu se mai știe exact când - un mare război s-a dat între Fae și ființele antice care îi asupreau. Una dintre luptele importante a fost acolo, în munții ăștia. Armata noastră era epuizată și copleșită numeric și, dintr-un motiv oarecare, inamicul era disperat să ajungă la piatra din vârful Muntelui Ramiel. Nu am aflat niciodată de ce; cred că s-a uitat asta. Dar un tânăr războinic illyrian pe nume Enalius a ținut linia frontului împotriva soldaților inamici zile în șir. Ela găsit o boltă naturală din piatră prin grămada de bolovani și a folosit-o ca strâmtoare. La

sfârșit, el a murit, dar a respins inamicul suficient de mult timp ca să ajungă aliații la noi. Acest Ritual este doar ca să îl onoreze. Mare parte din istorie s-a uitat, dar a rămas amintirea curajului său.

La fel cum va rămâne în istorie numele lui Cassian, gândi Nesta. Al ei va rămâne? O mică parte din ea își dorea asta.

- Sunt câteva căi diferite spre vârful lui Ramiel, continuă Emerie. Dar cea mai grea și mai infamă este cea care te duce prin Trecătoarea lui Enalius. Prin bolta de piatră. Ei numesc trecătoarea aia Distrugerea.

- De ce nu sunt surprinsă că aia e cea prin care au mers Cassian și frații lui? mormăi Nesta.

Emerie și Gwyn chicotiră, dar când o bestie urlă la distanță, ele tăcură imediat.

Nesta șopti:

- Ar trebui să facem de strajă.

Ele se împărțiră, Nesta făcând prima de strajă, Emerie a doua, iar Gwyn a treia, iar când deciseră asta, rămaseră tăcute un moment lung. Ele mâncaseră puțin dintr-o veveriță prăjită pe care reușise Gwyn să o fure de la illyrienii neatenți, dar foamea rămase ca un nod în stomacurile lor.

Nesta se aplecă în căldura lui Gwyn, o lăsă să îi pătrundă în oase. Și se rugă la orice zeu asculta ca chiorăitul din stomacurile lor să nu fie auzit de bestiile de dedesubt.

$$\frac{t\,A\,j}{T}$$

A patra zi era însorită, destul de luminată încât să facă zăpada orbitoare, chiar și în umbra pinilor. Gwyn se cățărase în copacul lor până în vârf, apoi estimă că Ramiel era la două zile distanță spre nord-est. Lăsându-le, dacă reușeau, o zi să escaladeze versantul arid.

- Nu am văzut dacă era cineva în față, spuse Gwyn, dar este o prăpastie mare în apropierea unui mic pod de lemn. Trebuie să îl găsim primele - dacă mai e cineva în față, ar distruge podul ca să nu mai poată fi folosit. Trebuie să ajungem la el înaintea celorlalți.

- Cât avem de mers? întrebă Nesta, verificând cuțitul de la centură, funia pe care o încolăcise pe un umăr și arcul illyrian de acolo. Emerie avea sabia pe care o luase din tabăra lui Bellius, iar Gwyn avea un scut și un cuțit.

- Câteva ore, dacă putem alerga, spuse Gwyn.

- Alergatul riscă să atragă atenția, avertiză Emerie.

- Mersul riscă să ne facă să pierdem podul, replică Nesta.

Cele trei se uitară una la cealaltă.

- Atunci, alergăm, spuse Gwyn, iar ele dădură din cap.

Ele stabiliră un ritm ușor, menit să le facă pașii tăcuți și ușori chiar călcând pe zăpadă, dar alergatul după câteva zile de extenuare, cu membrele rigide din cauza frigului și stomacul aproape gol, îi dădu o durere de cap Nestei.

-Nu suntem singure, gâfâi Emerie, iar ele se opriră. La mai puțin de cinci sute de metri stăteau șase masculi.

- Crezi că știu despre pod? șopti Gwyn.

Imediat ce spuse asta, masculii o luară la fugă. Nu spre ele, ci spre prăpastie.

înjurând, Nesta porni cu Gwyn și Emerie în urma ei, zăpada zburând la picioarele lor.

- Grăbiți-vă! strigă ea.

Printre copacii din față, lumea se lumină - ca și când pădurea s-ar fi terminat. Se terminase, își dădu ea seama. La marginea pră- pastiei, acum, la distanță egală între ele și masculi. Primii care ajungeau, ăia tăiau podul în urma lor.

Iar dacă ajungeau toți la pod în același timp...

- Trebuie să îi interceptăm, spuse gâfâind Nesta, cu mult înainte să ajungă la pod. Ea schimbă brusc direcția, iar Emerie și Gwyn se mișcară la unison odată cu ea. Masculii care se îndreptau spre pod păreau să își fi dat seama că inamicii lor veneau direct spre ei. Ei încetiniră, ducând mâna la arme.

Nesta își găsi ținta, un mascul cu mai mult de treizeci de centimetri mai înalt decât ea și lovi cu pumnalul atunci când se înclină spre el. El alergase destul de repede, încât își pierdu echilibrul și căzu când se feri de lovitura ei. Exact unde voia ea: direct în fața lui Emerie. Nesta se roti spre masculul următor când prietena ei înfipse sabia în pieptul primului mascul.

Următorul mascul pe care îl atacă Nesta era pregătit, lovind cu o sabie scurtă. Ea se feri, rotindu-se - permițându-i să nimerească scutul lui Gwyn. Chiar când Gwyn se aplecă, lovindu-i tibiile cu pumnalul.

Ceilalți patru...

Nesta se înclină și lovi alt mascul, acesta parând cu pumnalul. Fiecare mișcare era în perfectă armonie cu respirația; fiecare răsucire a corpului, a membrelor era parte a unei simfonii.

Masculul lovi larg spre Nesta, iar ea zări ocazia. îi lăsă lovitura să se desfășoare înainte să îl lovească în nas cu cotul. Osul se lovi de os cu un scârțâit care răsună prin ea.

El căzu mormăind, iar lama Nestei tăie argintiu și roșu pe gâtul acestuia. Ea nu dori să simtă sângele cald și alunecos.

Alt mascul o ataca deja, iar Gwyn strigă numele Nestei - atră- gându-i atenția chiar înainte ca preoteasa să îi arunce scutul.

Nesta îl prinse, rotindu-se în zăpadă pe un genunchi, când amor- tiză greutatea acestuia. Expirând puternic, ea

ridică în sus scutul când masculul coborî sabia spre capul ei. Nesta încasă lovitura, împingând scutul în sus și dezechilibrând masculul. Lovi cu cuțitul în cizma acestuia.

El țipă, retrăgându-se, iar Nesta sări în picioare, rotind scutul atât de puternic, încât se îndoi când îl lovi în cap. Vibrația îi intră în mână și antebraț, dar ținu în continuare scutul.

Nesta se roti spre următorul adversar, dar prietenele ei se opriseră. Masculii din jurul lor erau doborâți.

Liniștea completă umplu pădurea înzăpezită. Chiar și păsările din pini încetaseră să cânte.

- Valkyrie, spuse Emerie, ochii ei strălucind.

Nesta zâmbi cu sângele pe față.

- Da, la naiba!

- Patru zile nenorocite, spuse furios Cassian din locul în care el și Azriel monitorizară castelul. Stăm degeaba de patru zile.

Azriel ascuți Povestitorul-Adevărului. Sabia neagră absorbi lumina slabă a soarelui ce pătrudea prin coroana pădurii.

-Se pare că ai uitat cât din spionaj înseamnă să aștepți momentul potrivit. Oamenii nu fac rele când îți convine ție.

Cassian dădu ochii peste cap.

- Nu am mai spionat pentru că mă plictisea de moarte. Nu știu cum suporți asta tot timpul.

- Mi se potrivește. Azriel nu se opri din ascuțit, deși umbrele se adunară în jurul picioarelor lui.

Cassian expiră.

- Știu că sunt nerăbdător. Știu asta. Dar chiar crezi că nu ar trebui să urcăm în nenorocitul ăla de castel ca să ne uităm înăuntru?

- Ți-am spus: castelul lor este prea puternic protejat și plin de capcane magice care l-ar prinde chiar și pe Helion. în afară de asta, Briallyn are Coroana. Nu vreau să le explic lui Rhys și Feyre de ce ai murit când erai cu mine. Și sunt chiar mai puțin interesat să îi explic asta Nestei.

Cassian se uită spre castel.

- Crezi că este în viață? întrebarea îl bântui la fiecare respirație în ultimele câteva zile.

- Ai fi știut dacă ar fi murit, spuse Azriel, oprindu-și treaba și ridicând privirea la Cassian. El atinse pieptul fratelui său cu o mână cu cicatrice. Chiar acolo - ai știi, Cass.

- Sunt destule alte lucruri de nedescris care i s-ar putea întâmpla, spuse Cassian, răgușit. Lui Emerie și Gwyn.

Umbrele se adunară în jurul lui Azriel, pietrele lui Siphon strălucind ca un foc de culoarea cobaltului.

- Tu - noi - le-am instruit bine, Cassian. Ai încredere în asta. Este tot ce putem face.

Lui Cassian i se puse un nod în gât, dar o mișcare îi atrase atenția lui Azriel. Cassian se ridică în picioare.

- Cineva părăsește castelul. Amândoi se înălțară spre cer fără să spună nimic, intrând în nori în câteva clipe. în aerul rece și rarefiat, Cassian zări doar ceea ce permiteau golurile dintre nori.

Dar era suficient.

O caravană mică ieșise pe porțile estice ale castelului, mergând pe drumul gol care continua printre dealuri.

- Nu văd o căruță-închisoare, spuse Cassian în vânt.

Privirea lui Azriel rămase la pământul de dedesubt.

- Nu au nevoie de una, spuse el încet, cu răutate.

Cassian trebuia să aștepte până la următorul spațiu dintre nori ca să vadă.

Nu, ei nu avuseseră nevoie de o căruță-închisoare. Deoarece, mergând pe un cal alb în fața grupului, lângă o siluetă mică și cocoșată, era Eris.

- Ticălos stupid, spuse furios Cassian. L-a ademenit cu Coroana.

- Nu, spuse încet Az. Uită-te în stânga lui. încă are pumnalul la centură. Dacă era în mrejele ei, i l-ar fi dat deja.

- Deci având alte obiecte Create te protejează de Coroană. Ceea ce însemna... Trădătorul, spuse furios Cassian. Nu știu de ce sunt surprins. El strânse pumnii. Să îl prindem, să îi târâm fundul acasă și să îl sfâșiem. Pentru asta fusese el îndepărtat de Nesta? Pentru jocurile lui Eris?

Vocea lui Azriel acoperi șuieratul vântului.

- îi urmărim. Dacă îl prinzi acum pe Eris, nu vom afla nimic de la el. Cel puțin nu repede. îi urmărim și aflăm cât de departe merge trădarea lui. Să vedem cu cine se întâlnesc. Trebuie să fie important, încât să părăsească siguranța castelului.

Nu îi putea contrazice logica, chiar dacă inima lui Cassian țipă la el cu fiecare bătaie a aripilor să zboare înapoi acasă.

Nesta, Emerie și Gwyn nici măcar nu ajunseră la pod când un alt grup de masculi se apropiară, înarmați cu arcuri și săgeți.

- Putem reuși, spuse gâfâind Emerie, alergând în fața grupului, spre pod, acum vizibil printre copacii acoperiți cu zăpadă. Putem fugi mai repede decât ei.

Săgețile șuierară pe lângă ele.

Emerie ajunse prima la pod, construcția șubredă săltând la greutatea ei când fugi peste el. Săgețile se înfipseră în copaci, în pământ, în stâlpii podului, iar Nesta nu ezită când fugi peste șipci, neîndrăznind să se uite în prăpastia de dedesubt, spre o albie secată de râu, ci doar la Emerie când ieși de pe pod…

Un țipăt de durere vui în spatele lor, iar Nesta se întoarse la capătul podului ca să o găsească pe Gwyn, tot în partea cealaltă,

691 cu o săgeată în coapsă. Căzută. Prea aproape de masculii care se apropiau...

- Taie-1! strigă Gwyn.
- Ridică-te! spuse Nesta. Ridică-te!

Preoteasa încercă. Se ridică în picioare, dar nu va reuși să traverseze podul la timp.

Așadar, Nesta luă arcul illyrian de pe umăr. Luă și colacul de funie și îi dădu fără să se uite lui Emerie.

- Leagă un capăt de copacul ăla, iar apoi în jurul tău. Nesta nu aștepta să vadă dacă ea o ascultă înainte să înnoade celălalt capăt de săgeată. Puse săgeata în arc.
- Nu am învățat să tragem cu arcul, șopti Emerie.

Dar Nesta puse săgeata în coardă. Ținti. Direct spre Gwyn, care se uită la funia legată de săgeată, celălalt capăt în jurul copacului și al lui Emerie și înțelese.

- Sora mea m-a învățat. Nestei îi tremurară brațele când încordă arcul. Demult.

Scrâșnind din dinți, mormăind, Nesta se forță la fiecare centimetru. Ținti spre Gwyn când prietena ei alergă spre pod, șchiopătând, cu fața palidă de durere, lăsând o dâră de sânge în zăpada din urma ei.

Nesta eliberă săgeata când primii masculi ieșiră dintre copaci. Aceasta zbură drept. Ateriză în zăpadă la picioarele lui Gwyn.

Preoteasa apucă săgeata și înfășură funia în jurul taliei, de mai multe ori, în timp ce alergă spre pod...

Nesta aruncă arcul. Gwyn ajunsese în capătul îndepărtat al podului și strigă:

-Taie-1, taie-1, taie-1!

Masculii ieșiră din pădure. Ei alergară spre pod și Gwyn, care șchiopăta, apropiindu-se repede. Nesta doar întinse mâna înainte ca Emerie să îi arunce sabia.

Gwyn, șchiopătând până la mijlocul podului, nu se opri. Masculii erau la doar câțiva pași în urmă, adunându-se pe construcția șubredă.

Nesta coborî sabia pe funiile podului. Chiar dacă lemnul căzu de sub ea, Gwyn încă păru să alerge, sărind apoi în aer, doar acea

funie din jurul taliei ei împiedicând-o să nu moară când începu să plonjeze...

Dar Nesta apucase funia, coborând în fața stâlpului podului și înfășurând picioarele în jurul acestuia, ținându-se strâns, timp în care, centimetru cu centimetru din fibra aspră îi rănea mâinile, în spatele ei, sprijinită de un pin, Emerie ținea la fel de strâns.

Gwyn căzu spre fundul prăpastiei, masculii illyrieni țipând când căzură, nelegați, împreună cu ea.

Nesta țipă, durând-o palmele. Culoarea roșie acoperi funia, dar ea strânse mai puternic mâinile rănite și respiră suportând durerea.

Până ce Gwyn se opri brusc din cădere. Toată lumea păru să inspire când Nesta așteptă să se rupă funia.

Dar Gwyn doar se înclină spre versantul stâncos, gemând de durere când se lovi.

Illyrienii care căzuseră aveau din fericire doar arcuri, iar masculii din partea cealaltă înjurau și scuipau.

Dar Nesta și Emerie nu îi băgară în seamă când o ridicară pe Gwyn, mâinile însângerate făcând funia și mai roșie. Fiecare mișcare o făcu pe Nesta să gâfâie de durere, până ce Gwyn urcă peste marginea râpei, strâmbându-se când săgeata din coapsa ei atinse pământul. Fusese o rană străpunsă, dar sângele îi udă piciorul. Chipul ei era deja palid.

- Cățele nenorocite! strigă unul dintre masculi.

- Oh, taci din gură! strică Emerie din partea cealaltă a prăpastiei, ajutând-o pe Nesta să o conducă pe Gwyn în pădurea înzăpezită, respirația lor scoțând aburi. Găsește ceva nou să ne spui!

$$\frac{\leq 1,}{r\ 441}$$

Ele reușiră să scoată săgeata din piciorul lui Gwyn și să îl lege folosind o cămașă de rezervă pe care o luaseră

de la un războinic mort, dar preoteasa tot șchiopăta. Chipul ei se albise și, chiar sprijinită între Nesta și Emerie, le făcură să meargă încet.

Totuși, ele continuară să meargă spre Ramiel, acum vizibil în fața lor.

Nu mai întâlniră pe nimeni. începu din nou să ningă pe la amiază, iar pașii lui Gwyn deveniră clătinați. Respirația părea sacadată. Curând, Nesta și Emerie aproape o cărau între ele.

Până se înseră, doar să o urce pe Gwyn într-un copac le consumă toată energia rămasă. Ele se legară de trunchiul acestuia cu funia însângerată, iar Nesta și Emerie scoaseră mici fibre din funie din mâinile rănite. Nu mai aveau mâncare, doar apă.

Ziua următoare era la fel: mers lent, ninsoare, ascultând atent prezența altor războinici, prea multe pauze, doar apă care să le țină de foame și, când se lăsa întunericul, un nou copac.

Dar acest copac era ultimul înainte ca o pantă aridă să se înalțe deasupra lor ca o bestie neagră.

Ele ajunseră la poalele lui Ramiel.

Nesta se trezi înaintea răsăritului, văzu că Gwyn respira, că piciorul nu se infectase și se uită la panta neagră și gri din față.

La mare înălțime, prea mare, era vârful acesteia cu piatra neagră sacră. Trei stele licăriră deasupra muntelui: Arktos și Oristes, în stânga și dreapta; Carynth fiind deasupra lor. Lumina lor străluci și se estompă ca și când era o invitație și o provocare.

- Cassian mi-a spus că doar doisprezece au ajuns până aici, le șopti Nesta prietenelor ei. Deja am câștigat titlul de Oristian doar pentru că suntem aici.

Emerie se agită.

- Am putea rămâne aici azi, să așteptăm peste noapte și să terminăm la răsărit. La naiba cu titlurile.

Era un lucru înțelept și sigur.

-Poteca aia, spuse Nesta, arătând spre una mică de la baza Muntelui Ramiel, ne-ar putea duce spre sid. Nimeni nu ar merge pe acolo, deoarece te duce în direcția opusă muntelui.

- Deci am ajuns până aici doar ca să ne ascundem? spuse Gwyn răgușită.

- Ești rănită, replică Nesta. Iar ăla din fața noastră e un munte.

- Așadar, în loc să încercăm și să eșuăm, întrebă Gwyn, ai alege drumul sigur?

- Am trăi, spuse prudentă Emerie. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să le șterg rânjetele de pe fețe masculilor din satul meu, dar nu cu prețul ăsta. Nu dacă te pierdem pe tine, Gwyn. Trebuie să trăiești.

Gwyn studie panta abruptă și neiertătoare a Muntelui Ramiel. Nu era multă zăpadă pe versanți. Ca și când vântul ar fi spulberat-o. Sau furtunile evitaseră complet vârful acestuia.

- Totuși să aleg calea mai sigură este viață?

- Tu ești cea care a fost în bibliotecă timp de doi ani, spuse Emerie. Gwyn nu tresări.

- Am fost. Și m-am săturat de asta. Ea studie pielea udă de sânge de pe coapsă. Nu vreau să aleg calea sigură. Ea arătă spre munte, spre poteca îngustă ascendentă. Vreau să merg pe drumul ăla. Vocea ei se îngroșă. Vreau să merg pe drumul pe care nu îndrăznește nimeni să meargă și vreau să merg cu voi două. Indiferent ce ni s-ar putea întâmpla. Nu ca illyrienii, nu pentru titlurile lor, ci ca altceva nou. Ca să le dovedim tuturor că altceva nou și diferit ar putea triumfa peste regulile și restricțiile lor.

Un vânt rece suflă pe versanții Muntelui Ramiel. Șuierând, șoptind.

- Ei numesc ecaladarea asta Distrugerea dintr-un motiv, replică serioasă Emerie.

Nesta adăugă:

- Nu am mâncat de câteva zile. Aproape că ni s-a terminat și apa. Ca să escaladezi muntele ăla...

- Am mai fost odată distrusă, spuse clar Gwyn. Am supraviețuit. Și nu voi mai fi distrusă - nici măcar de muntele ăsta.

Nesta și Emerie rămaseră tăcute când Gwyn expiră brusc.

- Un comandant din Hybern m-a violat în urmă cu doi ani. El și-a pus soldații să mă țină pe o masă. A râs tot timpul.

Lacrimile străluciră în ochii lui Gwyn.

- Hybernul a atacat la miezul nopții. Dormeau cu toții când au pătruns în templu și au început măcelul. Eram în cameră cu sora mea geamănă, Catrin. Ne-am trezit la primele țipete pe care le-am auzit dinspre ziduri. Ea era... Catrin era întotdeauna cea puternică. Cea isteață și fermecătoare. După ce a murit mama noastră, ea a avut grijă de mine. M-a păzit. Iar în noaptea aia, mi-a ordonat să protejez copiii din Sangravah, în timp ce ea a fugit direct spre zidurile templului.

Lui Gwyn îi tremura vocea.

- Când am ajuns în dormitorul copiilor, măcelul era la doar câteva holuri distanță. Am luat copiii și am fugit spre unul dintre tuneluri. Ele erau accesibile printr-o trapă din bucătărie, și am reușit să bag ultimul copil când am auzit soldații venind. Eu... știam că ne vor găsi dacă plecam și lăsam ușa neacoperită, deci am tras covorul deasupra, apoi am mutat masa din bucătărie deasupra. Abia am terminat de mutat masa când m-au găsit soldații.

Nesta nu putea respira. Gwyn se uită la muntele ce se

înălța. Chiar și vântul păru să se liniștească pentru a-i auzi cuvintele.

- Țipetele încetaseră, iar ei le aveau pe celelalte preotese. Inclusiv pe Catrin. Dar a intrat comandantul lor și m-a întrebat unde erau restul. Ei voiau și copiii. Fetele.

Nesta putea auzi bătăile inimii lui Emerie, ritmul frenetic rezonând cu al ei.

Gwyn înghiți.

- I-am spus că plecaseră pe drumul de munte ca să cheme ajutoare. El nu m-a crezut. A luat-o pe Catrin, deoarece miroseam la fel, știi, și mi-a spus că dacă nu îi dezvăluiam unde erau copiii, o va ucide. Iar când nu i-am trădat pe copii... Gura ei tremură. El a deca- pitat-o pe Catrin chiar acolo, împreună cu alte două preotese. Apoi le-a spus soldaților să ne violeze. El m-a luat pe mine. L-am scuipat in față. Lacrimile alunecară pe obrajii ei. Apoi, el... m-a violat.

Nestei i se frânse inima.

- Nu participasem încă în Marele Ritual și eram atât de izolați aici, încât nu am avut niciodată șansa să mă culc cu un bărbat, iar el mi-a luat și asta. Apoi și-a chemat trei dintre soldații lui și le-a spus să continue până ce dezvăluiam unde plecaseră copiii.

Greața se agită în stomacul Nestei. Nu s-ar fi putut mișca nici dacă ar fi vrut.

- Primul tocmai își desfăcuse cureaua când a sosit Azriel. Lacrimi tăcute și nesfârșite curseră pe fața lui Gwyn.

- Azriel i-a ucis pe toți în câteva clipe. Nu a ezitat. Dar eu abia mă puteam mișca, iar când am încercat să mă ridic... El mi-a dat mantia lui și m-a înfășurat cu ea. Morrigan a sosit câteva minute mai târziu, apoi a apărut Rhysand, și a devenit clar că o parte dintre soldați fugiseră cu bucata de Cazan, așadar Azriel s-a dus după ei. Mor m-a vindecat cât de bine a putut, apoi m-a adus la

bibliotecă. Nu suportam… să fiu la templu cu celelalte. Să văd mormântul lui Catrin și să știu că am dezamăgit-o, să văd bucătăria aia în fiecare zi tot restul vieții.

- în primele cinci luni de când am fost în bibliotecă, abia am vorbit. Nu am cântat. Am fost la preoteasa care ne sfătuia pe toate, și câteodată doar am stat acolo și am plâns, sau am țipat, sau nu am spus nimic. Apoi am început să lucrez cu Merrill, la cererea lui Clotho, iar munca m-a ajutat să mă concentrez. M-a motivat să mă ridic din pat în fiecare dimineață. Am început să cânt la slujbele de seară. Apoi ai venit tu, Nesta.

Gwyn mută privirea la ea, cu ochii plini de lacrimi și durere și - speranță. Speranță scumpă și frumoasă.

- Și mi-am dat seama că se întâmplase ceva rău și cu tine. Totuși, te luptai cu asta. Nelăsând-o să te stăpânească. Știu că sora mea, Catrin, s-ar fi înscris prima la antrenament, deci… am făcut-o și eu. Dar nici măcar antrenamentul din lunile astea nu a șters faptul că am lăsat-o pe sora mea să moară. M-ai întrebat odată de ce nu port gluga sau Piatra de Invocare. Piatra aia e semn de sfințenie. Cum poate cineva să o poarte?

Gwyn se opri în sfârșit, ca și când ar fi așteptat ca ele să o condamne.

Dar lacrimile curgeau pe chipul lui Emerie. Ele nu se opriră când Emerie o luă pe Gwyn de mână și spuse:

-Nu ești singură, Gwyn. Mă auzi? Nu ești singură.

Nesta luă cealaltă mână a lui Emerie când prietena ei continuă:

-Am suferit diferit, dar… Tata m-a bătut odată atât de rău, încât mi-a rupt spatele. M-a ținut în pat câteva săptămâni, până m-am vindecat, spunând oamenilor că eram bolnavă, dar nu eram. Era… una dintre cele mai mici rele ale lui. Ea făcu o pauză. El a bătut-o pe mama înainte de asta. Iar ea… Cred că ea m-a protejat de el, deoarece nu m-a bătut până a murit ea. Până ce a bătut-o

atât de rău, încât nu și-a mai putut reveni. El m-a obligat să îi sap mormântul într-o noapte cu lună nouă, și le-a spus oamenilor că a pierdut sarcina și a murit de la hemoragie.

Ea își șterse furioasă lacrimile.

-Toată lumea l-a crezut. întotdeauna l-au crezut - el era atât de fermecător pentru ei, atât de isteț. De câte ori mi-au spus oamenii cât de norocoasă eram să am un tată atât de bun, m-am întrebat dacă mi-am imaginat toate părțile rele. Doar cicatricele și aripile mele mi-au amintit adevărul. Iar când el a murit, m-am bucurat foarte mult, totuși ei s-au așteptat să îl jelesc. Ar fi trebuit să le spun tuturor ce monstru era, dar nu am făcut-o. Ei s-au făcut că nu văd aripile mele tăiate cât era el în viață; de ce s-ar fi deranjat să creadă adevărul, acum că el era printre morții onorați?

Emerie încreți nasul.

- încă îi simt pumnii pe corp. încă simt lovitura când m-a izbit cu capul de perete, sau când mi-a strâns degetele în ușă, sau când mă bătea până ce leșinam. Ea tremura, iar Nesta îi strânse mai puternic mâna. Niciodată nu mi-a dat bani și nici nu mi-a permis să îi câștig pe ai mei, niciodată nu m-a lăsat să mănânc mai mult decât considera el că era potrivit și și-a făcut loc atât de mult în mintea mea, încât încă îl aud când mă uit în oglindă sau fac o greșeală.

Ea înghiți.

- Am venit la antrenament deoarece știam că el ar fi interzis asta. Am venit la antrenament ca să îmi scot vocea lui din minte. Și, ca să știu cum să opresc un mascul, dacă mă mai bate vreunul vreodată. Dar nimic din toate astea nu o va aduce înapoi pe mama, sau faptul că m-am ascuns în timp ce tata se răzbuna pe ea. Nimic nu va îndrepta asta. Dar muntele ăsta... Emerie arătă

spre mica potecă de pământ de la baza piscului. îl voi escalada pentru mama. Pentru ea, voi înfrunta Distrugerea și voi merge cât de repede pot.

Amândouă se uitară la Nesta. Dar privirea ei rămase la munte. La vârful acestuia. La poteca aceea care conducea spre el. Cea mai grea dintre toate căile.

în cele din urmă, Nesta spuse:

- Am fost trimisă la Casa Vântului deoarece devenisem foarte netrebnică, îmbătându-mă și culcându-mă cu oricine. Familia... mea nu a suportat asta. Mai mult de un an, am abuzat de bunătatea și generozitatea lor și am făcut-o pentru că... Ea expiră tremurând. Tata a murit în timpul războiului. în fața ochilor mei, dar nu am făcut nimic să opresc asta. Apoi spuse totul. Le spuse toate lucrurile oribile pe care le făcuse, gândise și savurase. Le spuse despre Cazan și despre groaza, suferința și puterea acestuia. Le spuse ce era mai rău la ea, astfel încât dacă hotărau să riște escaladarea muntelui cu ea, o vor face în cunoștință de cauză. Ca să poată alege să se retragă acum.

Iar când Nesta termină, se pregăti pentru dezamăgirea și dezgustul de pe chipurile lor.

Gwyn o apucă totuși de mână. Emerie o strânse mai puternic pe Nesta de cealaltă mână.

- Niciuna dintre voi nu este vinovată de ce s-a întâmplat, șopti Nesta. Voi nu ați dezamăgit pe nimeni.

- Nici tu, spuse încet Emerie.

Nesta se uită la prietenele ei, și văzu suferința și tristețea pe chipurile lor brăzdate de lacrimi, dar și sinceritatea, pentru că le lăsară pe celelalte să le vadă defectele. înțelegerea că nu vor da înapoi.

Pe Nesta o usturau ochii când Gwyn spuse:

- Deci escaladăm pe Ramiel. Acceptăm Distrugerea. Câștigăm ca să dovedim tuturor că și ceva nou poate fi la fel de puternic și de incasabil ca vechile reguli. Că așa

ceva, ce nu a mai văzut nimeni vreodată, nu complet Valkyrie, nici complet illyrian, poate câștiga Ritualul Sângelui.

- Nu! spuse Nesta în cele din urmă. Câștigăm ca să ne dovedim că se poate. Ea își arătă dinții, rânjind feroce la munte. Câștigăm totul!

CAPITOLUL 69

Eris și micul convoi merseră spre est timp de trei zile, oprindu-se doar ca să mănânce și să doarmă. Se deplasau într-un ritm lejer și, din ce zăriseră Cassian și Azriel printre nori, Eris nu părea să fie înlănțuit. Silueta mică și cocoșată a lui Briallyn călărea lângă el în fiecare zi. Dar ei nu zăriră nici urmă de Coroană - niciun licăr de aur în soare.

Ritualul Sângelui avea să se termine a doua zi. Cassian nu aflase nimic despre Nesta, și nici nu simțise nimic. Dar abia dacă dormise. Abia reușise să se concentreze la grupul din față când călătorii intrară într-o pădure joasă de după dealuri, veche, plină de încrengături și mușchi care atârnau.

- Nu am mai fost niciodată aici, șopti Azriel în vânt. Pare un loc vechi. îmi amintește de Mijloc.

Cassian rămase tăcut. Nu vorbi când își urmăriră prada mai adânc în pădure, spre un mic lac din mijloc. Abia după ce grupul se opri la malurile întunecate ale acestuia, Azriel și Cassian aterizară în apropiere și începură să-l urmărească pe jos, în tăcere deplină.

Probabil, călătorii nu-și făceau griji că ar fi putut să fie auziți, deoarece Cassian reuși să le audă cuvintele de la mare distanță de tabăra lor de pe mal. Se adunaseră

douăzeci, un grup format din ceea ce păreau a fi nobili umani și soldați. Armăsarul alb al lui Eris fusese legat de o creangă. Dar masculul...

- Aici, Cassian! spuse Eris.

Cassian se întoarse și, în acel moment, fiul Marelui Lord începu să țină un cuțit cu vârful spre coastele lui.

La amiază, Nesta abia mai putea să respire. Gwyn se tara, Emerie gâfâia și toate începură să își raționalizeze apa. Indiferent cât de mult urcau, pe lângă câți bolovani treceau pe potecă, nu se apropiau de vârf.

Nu mai văzură și nu mai auziră pe nimeni altcineva.

Pe Nesta o usturau plămânii. Picioarele i se clătinau. Nu simțea decât durerea din corp și gândurile care i se tot învolburau, ca și când ar fi fost niște vulturi care se adunau ca să se înfrupte.

Voia doar să își oprească *mintea...*

Era posibil ca Distrugerea să nu fi fost doar fizică, ci și mentală? Ca muntele să-i fi scos la suprafață orice frică și să-i atragă mai mult mintea spre acest sentiment?

Cele trei se opriră pentru masa de prânz, dacă apa putea fi numită așa. Lui Gwyn îi sângera din nou piciorul, chipul fiindu-i fantomatic de alb. Niciuna nu vorbi.

Dar Nesta le observă privirile bântuite și își dădu seama că își auziseau propriii demoni.

Se odihniră cât de mult îndrăzniră, după care se urniră din nou. Continuară să urce. Aceea era singura cale. Pas cu pas.

-Se pare că am ajuns la treimea superioară, se auzi din

față vocea răgușită a lui Emerie.

Se înnoptase, iar luna strălucea destul de intens cât să lumineze poteca Distrugerii, cât să arate cele trei stele de deasupra vârfului Ramiel, care le chemau și le așteptau.

Dacă ar fi ajuns în vârf până la răsărit, ar fi fost un miracol.

- Trebuie să mă odihnesc, spuse Gwyn încet. Doar un minut.

Chipul îi era gri, iar părul, moale. Pantalonii de piele erau uzi de sânge.

Cu două ore în urmă, Emerie alunecase pe o piatră instabilă și își sucise glezna, șchiopătând acum și ea.

Se mișcau prea încet.

-Trecătoarea lui Enalius nu este prea departe, insistă Emerie. Dacă reușim să trecem pe sub boltă, atunci ne îndreptăm spre vârf.

- Nu cred că pot, șopti Gwyn.

- Las-o să se odihnească, Emerie, spuse Nesta, așezându-se pe un mic bolovan lângă Gwyn.

Mai erau vreo patru ore până la răsărit și, apoi, totul s-ar fi terminat. Ar fi contat dacă ar fi ajuns în vârf până atunci? Dacă ar fi câștigat? Ajunseseră până aici. Ele...

-Cum au ajuns ei aici? întrebă Gwyn, înjurând.

Nesta înțepeni. Din punctul ei de observație, vedea direct în jos, chiar locul în care o rază de lună lumina un mascul cunoscut și alți șase care escaladau muntele din spatele lor. Erau la mare distanță, dar se apropiau.

- Bellius, șopti Emerie.

-Trebuie să plecăm, spuse Nesta ridicându-se în picioare, iar Gwyn o urmă, crispându-se.

Nesta îi evaluă pe masculi. Emerie și Gwyn erau prea rănite ca să lupte, prea obosite și...

- Pune-ți brațele în jurul gâtului meu, zise Nesta,

oferindu-se să o care pe Gwyn în spate.

-Ce?

Nesta o făcuse pentru ea. Urcase cele zece mii de trepte ale Casei Vântului și le coborâse de nenumărate ori. Poate pentru asta. Chiar pentru acest moment.

- O să câștigăm nenorocitul ăsta de concurs, zise Nesta aplecân- du-se ca să apuce picioarele lui Gwyn.

Scrâșnind din dinți, Nesta o ridică pe Gwyn în spate.

Mușchii coapselor i se încordară, dar rezistară. Genunchii nu-i cedară.

își îndreptă privirea spre terenul din față. Nu intenționa să se uite înapoi.

Așadar Nesta începu să urce, Emerie șchiopătând lângă ea.

Cu vântul însoțindu-le ca un fundal sonor, Nesta și Emerie își găsiră ritmul. Urcară încordându-se, târându-se și cărându-și greutatea. Iar masculii rămaseră în urmă, ca și când muntele le-ar fi șoptit încetișor: „Hai, hai, hai!“

- Știam că ești un ticălos mincinos! spuse Cassian printre dinți.

Azriel, la un pas distanță, nu putea face nimic. Pentru că Eris ținea cuțitul acela - pumnalul Nestei - la coastele lui Cassian. Ar fi putut jura că focul îl ardea acolo unde lama atingea pielea.

- Dar asta e josnic, chiar și pentru tine, continuă Cassian.

- Sincer, sunt dezamăgit de Rhysand, spuse Eris, împingând suficient vârful cuțitului prin hainele de piele ale lui Cassian, încât acesta din urmă să simtă înțepătura și unduirea focului.

Nu îi păsa dacă în lamă era puterea lui Eris ori cea cu care o înzestrase Nesta. Trebuia doar să găsească o cale

prin care să evite să îi străpungă pielea.

- A devenit prea binevoitor zilele astea. Nici măcar nu a încercat să-mi citească gândurile, adăugă Eris.

- Nu poți să câștigi, îl avertiză încet Azriel. Ești un om mort, Eris! De multă vreme.

- Da, da, toate treburile alea vechi cu Morrigan! Ce plictisitor din partea ta să le ții minte!

Cassian clipi. Morrigan.

Eris nu îi spusese niciodată așa.

- Dă-i drumul, Briallyn! strigă Cassian. Vino și joacă-te tu cu noi!

Pumnalul Creat se îndepărtă de coastele lui și o voce subțire și stinsă se auzi din apropiere:

- Deja mă joc cu voi, Lord al Bastarzilor!

Nestei îi tremurau picioarele și brațele. Gwyn era aproape inertă în spatele ei. Sângele pierdut o slăbise atât de mult, încât părea că abia se putea ține de Nesta.

Distrugerea se continua printr-o boltă din piatră neagră, unde poteca devenea mai lată și mai accesibilă. Trecătoarea lui Enalius. Emerie se oprise doar cât să treacă o mână însângerată peste piatră, chipul murdar fiind plin de mirare și mândrie.

- Mă aflu unde nu a mai fost niciunul dintre strămoșii mei, șopti cu o voce gâtuită.

Nesta își dorea să se poată opri lângă prietena ei. Să se poată minuna cu ea. Dar dacă s-ar fi oprit măcar o clipă... Nesta știa că odată ce s-ar fi oprit, nu s-ar mai fi putut mișca.

Poteca netedă din jurul bolții era doar o ușurare temporară a drumului. Curând, ajunseră la un grup de pietre - ultima parte a urcușului imposibil, înainte să pară că se transforma într-o cale directă spre vârf. Mai erau vreo două ore până la răsărit. Lumina lunii pline începea să se estompeze odată ce astrul cobora spre vest.

Grupul de masculi avea să le prindă din urmă înainte

ca ele să ajungă în vârf.

Nestei i se încordară degetele când întinse mâna spre Emerie din locul unde prietena ei stătea în genunchi pe unul dintre bolovanii ascuțiți. Dacă ar fi putut să treacă de porțiunea asta...

Nesta căzu când îi cedară genunchii, lovindu-se cu fața de o piatră atât de puternic, încât văzu stele verzi, dar tot ce putu face fu să o țină pe Gwyn când se răsturnară, se izbiră de roci și de pietriș și se rostogoliră tot mai mult în jos, țipetele lui Emerie răsunând în urechile ei, iar apoi...

Nesta se izbi dur de cineva.

Nu de cineva, deși ar fi putut jura că simțea căldură și respirație. Se lovise de bolta de piatră. Căzuseră tocmai până la Trecătoarea lui Enalius, periculos de aproape de masculii care le urmăreau.

- Gwyn...
- Sunt vie, mormăi prietena ei.

Emerie coborî poteca în genunchi.

- Te-ai rănit?

Nesta nu reuși să se miște când Gwyn se eliberă. Amândouă erau pline de praf și sânge.

- Nu pot... gâfâi Nesta. Nu mai pot să te duc în spate.

Se lăsă liniștea.

- Așadar ne odihnim, reuși Gwyn să spună, apoi continuăm.
- Nu o să ajungem la timp, zise Nesta. Sau, cel puțin, înainte să ne ajungă din urmă masculii.

Emerie înghiți.

- încercăm oricum. Gwyn dădu din cap. Odihnește-te mai întâi un minut. Poate răsăritul ne ajunge înaintea lor.

-Nu! Nesta se uită de-a lungul potecii. Urcă prea repede.

Liniștea se pogorî din nou.

- Ce vrei să spui? întrebă prudentă Emerie.

Nesta se miră văzând speranța și curajul de pe chipurile lor.

- Pot să îi reține.

-Nu! zise Gwyn cu o voce mai tăioasă.

Nesta se forță să nu afișeze nicio emoție.

-Sunteți amândouă rănite. Nu o să supraviețuiți luptei. Dar puteți să urcați. Emerie poate să te ajute...

-Nu!

- Pot să profit de porțiunea în care se îngustează poteca, zise Nesta și înaintă, arătându-le locul de după boltă, ca să îi reține suficient cât voi două să ajungeți în vârf. Sau să vină răsăritul. Orice s-ar întâmpla mai întâi.

Gwyn își dezgoli dinții.

- *Refuz să te las aici!*

Chipul îndurerat al lui Emerie îi spunea destule Nestei: înțelegea, înțelegea logica.

- Este singura cale, i se adresă Nesta lui Gwyn.

-NUESTE SINGURA CALE! strigă Gwyn, suspinând apoi. Nu am de gând să te las pe mâna lor. Te vor *ucide.*

- Trebuie să pleci, spuse Nesta, chiar dacă începură să îi tremure mâinile. Acum!

- Nu, rosti Gwyn plângând. N-am să plec. Am să-i înfrunt cu tine.

Ceva se frânse în pieptul Nestei. Se deschise cu totul și ce era înăuntru răsări pe deplin, strălucitor și pur.

O strânse în brațe pe Gwyn. își lăsă prietena să suspine pe pieptul ei.

- Am să-i înfrunt cu tine, șopti Gwyn, de nenumărate ori. Pro- mite-mi că o să-i înfruntăm împreună.

Atunci, Nesta nu își putu stăvili lacrimile. Vântul rece i le îngheță pe obraji.

- Promit! șopti ea, mângâind părul murdar al lui Gwyn. Promit!

Gwyn suspină, iar Nesta suspină odată cu ea,

îmbrățișând-o mai strâns și mângâind-o.

O ciupitură în locul potrivit, exact în acel punct sensibil pe care i-1 arătase Cassian, și o făcu.

Gwyn căzu inconștientă.

Nesta mormăi, lăsând-o cu grijă pe Gwyn la pământ când își ridică privirea la Emerie. Prietena sa era serioasă, dar deloc surprinsă.

- Poți să o cari restul drumului? fu absolut tot ce mai zise Nesta. Sau măcar până la răsărit?

-Da!

Nesta știa că Emerie avea să găsească puterea necesară. Avea un suflet de oțel. Emerie lăsă sabia în fața Nestei. Pumnalul. Scutul.

- Păstrează gamelele, spuse Nesta atingând-o pe a ei. Eu am destulă apă.

încă o minciună.

- Nu o să te ierte niciodată pentru asta, zise Emerie.
- Știu.

Masculii urcaseră mai mult. Nesta nu așteptă ca femela să vorbească înainte să o ajute să și-o urce pe Gwyn în spate, Emerie șuierând la greutatea de pe aripi, întinzându-le în unghiuri ciudate. Nesta legă funia însângerată în jurul lor. Emerie se strâmbă, dar reuși să se miște câțiva pași.

- Vino cu noi, îi propuse Emerie, cu lacrimi în ochi.

Nesta clătină din cap.

- Consideră că e plata datoriei.

O lacrimă alunecă pe obrazul lui Emerie.

- Pentru ce?
- Pentru că sunteți prietenele mele. Chiar dacă eu nu meritam asta. Emerie se încruntă.
- Nu ai nicio datorie, Nesta.

Dar Nesta schiță un zâmbet.

- Am. Lasă-mă să o plătesc.

înăbușindu-și lacrimile, Emerie dădu din cap. O

împinse mai sus pe Gwyn și se crispă, dar reuși să treacă șchiopătând pe sub boltă, spre pietre și ultima bucată din Distrugere, tocmai până spre vârf.

Nesta nu își luă rămas-bun, ci doar inspiră pe nas, își ținu respirația și apoi expiră. Repetă de nenumărate ori exercițiul de liniștire a minții, până ce respirația deveni constantă ca valurile, inima solidă ca piatra, și căpătă controlul asupra fiecărui centimetru din trupul ei.

Era stânca de care se spărgea valul. Și masculii aceia aveau să se spargă în ea.

Ei nu aveau de ales. Pentru că Eris se afla sub influența lui Briallyn, Cassian și Azriel puteau doar urmeze silueta cocoșată cu mantie, spre lac. Cassian nu îndrăzni să se gândească dacă împotriva lui fusese folosită Coroana. Dacă fusese folosită împotriva lui Azriel.

Cei din grupul cu care călătoriseră Eris și Briallyn se împrăș- tiaseră, dispărând de lângă lac. Fuseseră măcar reali, sau era doar o iluzie?

Aruncând o privire spre Az, văzu chipul împietrit al fratelui său, furia din ochii lui.

Silueta cocoșată cu mantie se opri în fața pietrelor lacului. Eris se opri lângă ea.

- Spune-o atunci! zise Cassian.

Briallyn își scoase gluga mantiei.

Nu era nimic acolo. Materialul căzu și se adună pe pietre. Chipul lui Eris rămase inexpresiv. Gol.

- Doar un strop animat de magie.

Se auzi tărăgănat o voce alunecoasă dinspre lac.

La zece metri de mal, stând pe suprafață, plutea o umbră. Aceasta se mișca și se deforma, conturul pâlpâind, dar avea forma vagă a unui mascul înalt.

- Cine ești? întrebă Azriel.

Dar Cassian își dădu seama.

- Koschei, șopti el.

. I .

Nesta rămase un minut lung sub Trecătoarea lui Enalius.

Scoase gamela, bău ultima gură de apă și o aruncă într-o parte, își ascunse pumnalul la centură. Luă sabia și trase o linie pe pământ în fața bolții.

Ultima ei înfruntare. Ultima linie de apărare.

Nesta luă scutul. Se uită peste umăr spre locul în care Emerie trecu de ultima grămadă de bolovani, iar acum se chinuia să urce poteca lungă și dreaptă spre vârf.

Un mic zâmbet liniștit traversă chipul Nestei.

Apoi ridică scutul. înclină sabia.

Și trecu de linia trasată ca să își întâmpine inamicii.

CAPITOLUL 70

Bellius își trimise mai întâi războinicii prin strâmtoare. O mișcare înțeleaptă, menită să o epuizeze pe Nesta.

Ea nu putea decât să îi întâmpine.

în mintea ei nu se auzeau voci detestabile. Nu conștientiza decât că prietenele sale erau în spatele ei, dincolo de linia pe care o trasase pe pământ, iar ea nu avea să cedeze în fața acestor masculi.

Nu intenționa să-și dezamăgească prietenele. Nu avea loc pentru frică în inima ei.

Doar pentru calm și hotărâre.

Și dragoste.

Nesta zâmbi când primii războinici alergară spre ea cu săbiile ridicate. încă zâmbea când își ridică scutul ca să încaseze lovitura.

Nesta își izbi scutul în primul mascul, tăie tibiile celui de-al doilea și îl respinse pe al treilea cu un blocaj care îl făcu să se încline în al patrulea, amândoi căzând la pământ. Câte unul la fiecare respirație, o mișcare pentru fiecare inspirație și expirație. Ea își calmă din nou mintea, lăsând-o să o ajute să-și găsească echilibrul.

Pentru o clipă, se întrebă ce ar fi putut face cu Ataraxia în mână. Ce ar fi putut face cu acest corp, cu aceste abilități asimilate. Dacă era, în sfârșit, demnă de

sabie.

Alesese un nume din Vechea Limbă, una pe care nu o mai vorbea nimeni de cincisprezece mii de ani. Un nume care îl făcuse pe Lanthys să râdă.

Nesta atacă patru illyrieni deodată, apoi cinci, apoi șase, iar masculii începură să cadă unul după altul. Rezistă într-o furtună de concentrare fermă și moarte, păzindu-și prietenele din spatele ei.

Ataraxia era numele pe care îl alesese pentru sabia magică, însemna „pace sufletească“.

CAPITOLUL 71

Ființa care stătea pe lac era o umbră. Probabil o reflexie, se gândea Cassian. O iluzie.

- Unde este Briallyn? întrebă Azriel, pietrele Siphon luminând ca o flacără de culoarea cobaltului.

- Mi-am petrecut atâtea luni pregătindu-mă pentru voi, spuse Koschei, iar voi nici măcar nu vreți să vorbiți cu mine?

Cassian își încrucișă brațele.

- Eliberează-1 pe Eris, apoi o să stăm de vorbă.

Se rugă să nu știe Koschei de pumnalul Creat pe care Eris și-l băgase din nou în teaca de la centură, ca aura de putere a Coroanei să îi fi ascuns chiar și lui Briallyn prezența lui. Dar dacă lordul morții ar fi pus mâna pe el... La naiba! Cassian nici măcar nu aruncă o privire la pumnal.

- V-ați lăsat păcăliți cam ușor, continuă Koschei, deși nu v-ați grăbit să vă apropiați. Credeam că o să vă grăbiți să ucideți, brute fiind.

în afară de umbrele siluetei, ei nu-1 vedeau clar. Până și umbrele lui Azriel l-ar fi avertizat în șoaptă.

Pietrele lui Siphon luminară din nou.

- Fugi! șopti Az, și groaza de pe chipul fratelui său îl făcu pe Cassian să își întindă aripile, pregătindu-se să

zboare...

Dar aripile i se opriră. Tot corpul i se opri.

Azriel îl luă pe Eris și se înălță spre cer, cu tot cu pumnalul Creat. Trebuiau să îl ducă mult mai departe de Koschei. Totuși, Cassian nu se putea mișca.

Pietrele Siphon ale lui Cassian străluciră ca sângele proaspăt, apoi se stinseră pâlpâind. Azriel îi strigă numele de la mare înălțime. Koschei se apropie de mal.

- Acum poți să îl iei, Briallyn. Ai destul timp înainte de răsărit.

O mică siluetă cocoșată ieși din spatele copacilor. O babă. Pe cap purta o coroană de aur, chiar peste urechile ascuțite. Ura ardea în ochii ei.

- Spune-i lui Vassa al meu că aștept, zise Koschei.

Umbrele lui se rotiră.

Azriel coborî din nou spre pământ, pietrele lui Siphon creând o sferă albastră de putere care îl încercui, dar Briallyn ajunsese deja la Cassian.

- Am nevoie de tine, Lord al Bastarzilor! spuse furioasă bătrâna regină.

Cassian nu putea zice o vorbă. Nu se putea mișca. Coroana strălucea ca fierul topit.

-Teleportează-ne! îi ordonă Briallyn lui Koschei.

Lordul morții îndreptă o mână cu degete lungi spre Briallyn și Cassian și își mișcă o dată degetele.

Și lumea dispăru, rotindu-se în întuneric și vânt.

Scutul Nestei se transformase într-o piatră de moară. Sabia ei, udă de sânge, îi atârna în mână - o greutate alunecoasă de plumb.

Fiecare centimetru al corpului o ustura. Din cauza epuizării, a rănilor, a conștientizării faptului că în spatele liniei pe care o desenase pe pământ, prin bolta din

spatele ei, Gwyn și Emerie încă respirau, încă urcau ultima bucată a Distrugerii, spre vârf.

Așadar, îi ucisese pe masculii illyrieni care se înghesuiseră printre pietrele zimțate. Care crezuseră că aveau să găsească o femelă neinstruită și neajutorată și găsiseră moartea așteptându-i în fața bolții.

Rămăsese doar unul.

O parte lăuntrică a ei tremură la chipurile lovite, cu priviri goale. La sângele care curgea din cadavre.

„Valkyrie, șopti în sinea ei. Ești o Valkyrie și reziști din nou în trecătoare. Dacă mori, moartea ta o să-ți salveze prietenele care te-au salvat, chiar dacă nu știau că fac asta.“

Aruncând o privire peste umăr, o văzu pe Emerie urcând încă ultima bucată de drum spre vârf, atât de lent, dar atât de aproape. Se apropia răsăritul, dar... ele puteau reuși. Puteau câștiga.

Nesta se întoarse din nou spre boltă. Știa pe cine avea să găsească.

Bellius se rezema de un bolovan uriaș, cu sabia în mână, scutul legănându-se în cealaltă.

- Impresionantă luptă pentru o curvă Mare Spiriduș!

Masculul se dezlipi de bolovanul de lângă boltă, fără să arunce o privire la războinicii care muriseră pentru el.

- Știi, zeul nostru - primul illyrian - a rezistat hoardelor inamice chiar acolo unde stai tu.

El nu avea nicio zgârietură. Nu afișa nici urmă de extenuare, în ciuda urcușului.

Bellius rânji superior.

- Și el a trasat o linie pe pământ, spuse, și dădu din cap spre aceasta. Frumoasă aluzie!

Nesta nu știuse acel amănunt al istoriei lor. Dar nu dezvălui nimic, ci se transformă în sânge, pământ și hotărâre pură.

- Nu s-a terminat bine pentru Enalius, continuă

Bellius. A murit după ce a apărat locul ăsta preț de trei zile. A urcat cu mațele atâr- nânde spre piatra sacră din vârf și a murit acolo. De asta facem lucrul ăsta prostesc. Ca să îl onorăm.

Ea tot nu vorbi. Dar ochii lui Bellius se îndreptară spre vârful de deasupra. Nemulțumirea îl făcu să se încrunte.

- Verișoara mea infirmă și corcitura aia fac de rușine locul ăsta sacru.

Un licăr de lumină din vârf trecu peste trăsăturile lui Bellius.

Nesta zâmbi larg la mormăitul lui.

Gwyn și Emerie atinseseră piatra sacră și fuseseră teleportate de magia acesteia.

- Se pare că nu ai câștigat, îi spuse în sfârșit Nesta lui Bellius.

Ura întunecă ochii sticloși ai lui Bellius. Ca un răspuns, zăpada începu să cadă, norii mari înconjurând muntele. Vuind. Zăpada se lipi de pietre de data asta.

- Nici nu am vrut să câștig. Bellius zâmbi. Voiam doar să fac asta. El o atacă.

CAPITOLUL 72

Emerie și Gwyn câștigaseră. Trecuseră prin Distrugere. Era suficient.

Nesta mai trebuia să îl rețină pe ticălos alte câteva minute - până la răsărit. Apoi, totul avea să se termine. Puterea avea să-i revină, iar ea ar fi putut... Nesta nu știa ce ar fi putut să facă. Dar cel puțin ar fi avut acea armă.

Bellius atacă, mai rapid și mai sigur decât ceilalți.

Nesta abia avu timp să-și ridice scutul. Impactul o zdruncină, dar el deja se rotea, scutul lui îndreptându-se spre fața ei...

Cu o piruetă, ea ieși din raza de acțiune. Pe toți zeii, era obosită. Foarte obosită și...

El nu se opri. Nu îi dădu o clipă de răgaz în timp ce atacă, blocă și lovi, împingând-o înapoi spre linie și boltă. Ura i se citea pe chip.

O ură atât de oarbă. Fără rațiune. Fără sfârșit.

Stratul de zăpadă se îngroșă, vântul șuierând, cerul vuind. Bellius lovi din nou, iar Nesta ridică scutul, întâmpinându-i lovitura.

Fulgerul licări, tunetul răsunând în urma acestuia.

O furtună cuprinsese muntele, acoperind luna și stelele. Doar fulgerul care se arcui pe cer oferi un licăr de lumină la atacul violent al lui Bellius.

Ea era în defensivă, iar dacă voia să supraviețuiască, trebuia să găsească o cale de a schimba situația...

Dar zăpada făcea pământul și pietrele alunecoase, iar când fulgerul străbătu din nou cerul, orbindu-i pe amândoi, el gândi și acționă mai repede.

Profită de clipitul ei ca să își izbească scutul de al Nestei, fa- când-o să îl scape.

Acesta zăngăni pe o piatră din apropiere. Neîncrederea din privirea ei îl făcu să îi doboare și sabia din mână.

Era dezarmată ca o novice.

Bubuitul tunetului răsună iarăși, iar Bellius râse.

- Dezamăgitor!

El se opri, studiind-o. Și zâmbi înainte să atace din nou.

Nesta se feri de atacuri, dar nu destul de repede cât să evite loviturile precise pe care i le dădea Bellius în brațe, picioare și față. Ea încetini, picioarele alunecându-i pe panta lunecoasă a muntelui când furtuna de zăpadă cu fulgere se dezlănțui.

încă o lovitură și picioarele ei se desprinseră de pământ. Rămase cu respirația tăiată când se lovi cu spatele de ceva ferm. Un bolovan.

Corpul Nestei refuză să se miște când gâfâi. Sânge cald îi curse din nas.

Bellius se apropie, aruncând arma într-o parte.

- Să te omor cu mâinile goale o să fie mai satisfăcător.

„Mișcă-te!“

Cuvântul răsună prin Nesta. Trebuia să se miște în continuare.

Cu mâinile tremurânde, când fulgerul bubui, iar zăpada viscoli, Nesta se ridică de pe piatră. Picioarele îi

tremurau, implorând-o să se așeze, să se oprească, doar să moară naibii odată!

Bellius înaintă, corpul său puternic adoptând o poziție de luptă. Ura sălbatică din privirea lui o împietri.

Prietenele ei reușiseră... dar ea nu voia să moară.

Voia să trăiască, și încă bine și fericită.

Voia asta împreună cu...

Nesta își depărtă picioarele. își echilibră corpul lovit care o durea. Bellius pufni.

- Chiar crezi că mă poți învinge în lupta corp la corp?

Sângele îi curgea din gură și nas, dar Nesta zâmbi, gustul acestuia acoperindu-i limba.

-Da!

Bellius dădu primul pumn, concentrându-și toată forța corpului său puternic în acesta. Nesta îl blocă, lovindu-1 cu pumnul în nas. Osul se sfărâmă. Bellius țipă, dându-se înapoi cu un pas.

Iar Nesta spuse furioasă:

- Pentru că partenerul meu m-a instruit bine.

C/IPITOLUL 73

„Partener.“

Cuvântul o străbătu pe Nesta ca o stea căzătoare când ea și Bellius se atacară unul pe celălalt, lovind cu pumnii și cu picioarele și ferindu-se. Ca și când glăsuirea cuvântului i-ar fi oferit acest ultim val de putere...

Bellius lovi cu pumnul în maxilarul Nestei, atât de puternic, încât ea se clătină înapoi câțiva pași.

Se feri de următoarea lui mișcare, lovindu-1 în coaste. Dar el continuă să o împingă spre boltă și linie.

Obosind-o. Rezistând mai mult ca ea.

Nesta intenționa să se lupte cu el până la sfârșit.

Pumnul lui Bellius se lipi de obrazul ei stâng. Durerea o străbătu. Ea își pierdu echilibrul. Căzu pe spate și timpul încetini.

Ateriză de partea cealaltă a liniei de pe pământ și ar fi putut jura că muntele se cutremură.

Nesta se târî. Nu îi păsa cât de jalnic o făcea gestul să arate. Se îndepărtă de Bellius, prin boltă, distrugând linia pe care o trasase.

El înaintă, însângerat și rânjind superior.

- O să îmi placă asta!

Spusese că era în regulă să moară pentru prietenele

ei, că era în regulă pentru că ele reușiseră, câștigaseră, dar să fie ucisă de acest *nimeni...*

Nesta mormăi. Nu îi mai rămăsese nimic. Corpul renunțase să o mai ajute. Așa cum făcuseră mulți alții.

Bellius își scoase cuțitul din cizmă.

- Cred că aș prefera să îți tai gâtul.

Ea era singură.

Se născuse singură și urma să moară tot așa, iar acest mascul îngrozitor era cel care avea să-i aducă moartea...

Tunetul bubui și tot muntele se cutremură. Bellius făcu un pas spre ea, ridicând cuțitul.

Sângele țâșni.

La început, Nesta crezu că fulgerul licări pe gâtul lui, spintecân- du-1 atât de tare, încât sângele stropi aerul înzăpezit.

Dar apoi văzu aripile. *Cealaltă* pereche de aripi.

Iar când Bellius căzu pe pământ, înecându-se cu propriul sânge, dezvăluindu-1 pe Cassian care stătea acolo, dezgolindu-și dinții și cu cuțitul în mână, ea se întrebă dacă tunetul ce zguduise muntele fusese furia lui.

Cassian păși peste trupul muribund al lui Bellius și întinse o mână spre ea. Nu ca să o ia în brațe, ci ca să o ajute să se ridice. Așa cum făcuse dintotdeauna.

Nesta îi apucă mâna și se ridică, corpul ei protestând.

Dar uită de durere, de moartea din jurul lor când el o strânse la piept, șoptind tandru în părul ei însângerat:

- Iar acum am să-ți tai gâtul frumos.

Cuvintele lui Cassian nu erau ale lui. Mâinile nu îi aparțineau când Nesta - ca parteneră a lui - încercă să se retragă în clipa în care el o strânse în brațe atât de puternic, încât i se mișcară oasele în mâinile lui.

El țipa. Tăcut, nesfârșit. Țipa la ea să i se opună, să

fugă. Țipa la el însuși să se oprească.

Dar nu putea. Indiferent ce făcea, nu se putea opri.

- Cassian! spuse Nesta, zbătându-se.

„Ucide-mă! o imploră el tăcut. Ucide-mă înainte să fiu obligat să fac asta!"

„Cassian!“ Nesta se împinse în pieptul lui, însă brațele nu îi cedară, strângând-o mai tare.

- Nu ți se poate supune, Nesta Archeron, se auzi o voce bătrână și răgușită din spatele Nestei. Acum el este al meu.

Cassian nu reuși nici măcar să caște ochii în semn de avertisment. Brațele i se relaxară la ordinul tăcut al reginei, permițându-i Nestei să se întoarcă în îmbrățișarea lui ca să i-o prezinte lui Briallyn, care purta Coroana peste părul alb și rar.

CAPITOLUL 7-i

Satisfacția licări în ochii negri ai lui Briallyn, iar cei trei țepi simpli ai Coroanei de aur străluciră când ea ridică o mână.

Furtuna se opri. Se împrăștie ca să dezvăluie un cer de un gri deschis înaintea răsăritului, ultimele stele dispărând.

Chiar și natura putea fi influențată de Coroană.

Groaza se răsuci în Nesta când brațele lui Cassian slăbiră. Ea se îndepărtă câțiva pași, rotindu-se, dar știa ce avea să vadă. Cassian stătea nemișcat ca o statuie, de parcă ar fi fost transformat în piatră. Ochii lui, de obicei strălucitori și vii, deveniseră sticloși. Goi.

Briallyn îl făcuse așa. Mutase oamenii ca pe niște piese de șah ca să se asigure că Nesta sosea aici.

- De ce? întrebă Nesta.

Mantia groasă de blană a lui Briallyn se zburli în vântul de munte.

- Puterea ta este prea mare - faptul că te-ai aruncat în spectacolul ăsta primitiv te-a epuizat.
- *Tu* i-ai pus pe illyrieni să mă aducă aici?
- Intenția mea era să o iau pe cea schilodită.

Sângele Nestei clocoti la menționarea lui Emerie.

Briallyn continuă:

-Bellius mi-a dat informații despre prietenia ta cu ea și

am văzut cât de mult înseamnă pentru tine când ne-am conectat prin Harpă și Coroană. Știam că dacă o prind și o aduc aici, ai să vii după ea, indiferent de lege. Ești destul de nesăbuită și de îngâmfată ca să crezi că o poți salva. Dar mi-ai ușurat situația: ai intrat direct în casa ei din Windhaven. M-ai scutit de deranjul de a te ademeni. I-am lăsat pe viermii ăia de illyrieni să o ia pe ea și pe corcitură drept primă amuzantă.

Nesta nu îndrăzni să-și ridice privirea la Cassian.

- Toate ca să mă epuizezi?

- Da. Și fără magia ta...

Nesta interveni, întrebând:

- Eram epuizată de câteva zile. De ce ai amânat până acum?

Intervenția ei o enervă pe Briallyn.

- îl așteptam pe *el.* Ea dădu din cap spre Cassian, care era furios - ceva asemănător dezgustului și fricii trecea acum prin ochii lui încețoșați. Zile în șir am așteptat să se apropie destul de mult încât să folosesc Coroana ca să îl prind. Am fost nevoită să mă folosesc de prințișorul acela tâmpit, Eris, ca să îl atrag. Ea râse încet. Eris a încercat să își ajute soldații când l-au înconjurat în timpul vânătorii. *Să îi ajute* pe nenorociții ăia. A venit direct la ei, în loc să fugă în galop, cum ar fi făcut-o orice ființă înțeleaptă. L-au prins foarte ușor. Nici măcar câinii ăia infernali ai lui nu au putut face nimic în clipa în care Koschei l-a teleportat.

Eris era mort? Sau era acum sclavul ei? Chipul lui Cassian nu dezvăluia nimic.

Dar Briallyn zâmbi la el.

- Mă îngrijoram că nu ai să te apropii niciodată. Bietul Eris, ar fi avut un sfârșit *foarte* trist dacă s-ar fi întâmplat așa. Nu cred că focul lui ar fi suportat lacul lui Koschei.

Ea se uită la cadavrul lui Bellius.

- Este o brută odioasă - exact ca tine, Cassian.

Arogant și tâmpit. S-a îndepărtat de unitatea lui de cercetași ca să caute *distracții* în ținuturile mele. Așadar, i-am arătat ce consider eu a fi amuzant.

Buzele ei subțiri schițară un soi de zâmbet.

Briallyn chicoti.

- I-am spus să te caute, nu să te ucidă, dar se pare că nu m-am exprimat destul de precis. Și este oarecum satisfăcător să privești pe cineva ucigând, în special cu uneltele pe care i le-ai dat. Știam că Ritualul o să fie mai amuzant cu arme. Presupun că i-aș fi putut ordona lui Bellius să se retragă, dar mi-a cam plăcut priveliștea.

- De ce faci asta? întrebă Nesta. De ce nu vrei pace?

- Pace? Briallyn râse. Ce pace pot avea acum? Flutură o mână spre ea. Tot ce vreau este răzbunare. Vreau *putere.* Vreau Tezaurul. Așadar, m-am asigurat că știi și tu asta. M-am asigurat că devii fără să vrei partenera mea la adunarea obiectelor puterii din teritoriul ăsta uitat de zei. Și știu că este doar o singură cale să mi le dai. O persoană pentru care ai face asta. Ea zâmbi la Cassian. Partenerul tău.

- Nu am Tezaurul aici.

-Poți să-l invoci. Obiectele au să-ți răspundă, indiferent ce vrăji de protecție au fost aruncate asupra lor. Și ai să mi le dai.

- Iar apoi o să ne ucizi pe amândoi?

- Iar apoi am să mă fac din nou tânără. N-am să mă ating de voi doi.

Nesta simți minciuna.

Cassian mormăi: „Nu o face!“

Briallyn îi aruncă o privire surprinsă, iar el închise gura. Tremură, dar rămase nemișcat. Totuși, luciul din ochii lui dispăruse.

- Deci, spuse Briallyn, ai să-mi dai Tezaurul pentru viața partenerului tău. Acum ești Spiriduș în toată regula, Nesta Archeron. Ai lăsa lumea să se transforme în cenușă

înainte să îți lași partenerul să moară. Ea se încruntă cu dispreț la cadavrele și sângele din jurul lor. Invocă Tezaurul și să terminăm cu treaba asta murdară!

Nesta nu se putea opri din tremurat. Să îi dea Tezaurul lui Briallyn, dacă putea măcar să îl invoce...

-Nu!

- Atunci mă văd nevoită să încerc să te conving.

Briallyn pocni din degete la Cassian, iar Nesta avu o fracțiune de secundă să se întoarcă înainte ca el să o atace.

Panica și furia străluciră în ochii lui, dar Nesta nu putu face absolut nimic în clipa în care masculul intră în ea, doborând-o la pământ. Țintuind-o acolo, cu un braț pe gâtul ei, cu corpul lui, cândva atât de intim și de iubitor. Acum el era ființa care avea să o țină aici și să o rănească...

Implorarea și agonia îi umplură chipul când se împotrivi Coroanei. Se împotrivi și pierdu.

- Bineînțeles că o să-l distrugă să își ucidă propria parteneră, spuse Briallyn. Tu ai să fii moartă, și ai să mori știind că l-ai condamnat la o viață de chin.

Brațul liber al lui Cassian tremură când scoase de la centură cuțitul cu care îl ucisese pe Bellius. îl aduse spre ea.

- Dacă mă ucizi, suspină Nesta, nu ai să capeți Tezaurul. Nu ai să-l găsești niciodată.

- în regatul tău mai sunt și alții la fel de plini de iluzii ca tine. Au să mi-1 aducă într-un fel sau altul, dacă-i îndemn cum trebuie, într-adevăr, voi avea nevoie de sângele tău ca să descui protecțiile Tezaurului. Știi, am văzut și asta. Când ai fost atât de nesăbuită să ții Harpa în Temniță. Dar presupun că moartea ta o să-mi ofere destul din sângele necesar. Briallyn dădu din cap spre Cassian. Ridic-o!

Nesta nu se opuse când el o ridică în picioare și îi ținu

cuțitul la gât. Rugămintea străluci în ochii lui. Rugămintea, frica - și dragostea.

Dragostea pe care ea nu o meritase niciodată, dar iat-o. Așa cum fusese acolo din clipa în care se cunoscuseră.

Ce valoare avea lumea în comparație cu el? Cu asta?

- încep să mă plictisesc, spuse Briallyn.

Nesta îi arătă partenerului ei dragostea care îi strălucea pe chip.

Cerul se umplu cu o lumină blândă.

- Ucide! îi ordonă Briallyn lui Cassian.

Nesta îl iubise pe Cassian de când îl văzuse prima dată. îl iubise chiar și când nu voia, chiar și când fusese acaparată de disperare, frică și ură. îl iubise și se distrusese pentru că nu credea că îl merită, pentru că el reprezenta tot ce era bun, curajos și blând, iar ea îl iubea, îl iubea, îl iubea...

Brațul lui Cassian tremura, iar Nesta se pregăti pentru lovitură, arătându-i iertarea și dragostea ei nesfârșită...

Dar Cassian strigă.

Apoi cuțitul se răsuci în mâna lui, înclinându-se nu spre ea, ci spre inima lui.

De bunăvoie.

Rezistând influenței Coroanei și a lui Briallyn care suspină, el alese să își infigă cuțitul în propria inimă. „Ucide!“, spusese ea. Dar nu precizase pe cine.

Iar când soarele apăru la orizont, când cuțitul lui Cassian coborî spre pieptul lui, Nesta explodă cu forța Cazanului.

i J» i

în mintea Nestei nu erau decât țipete. Nu era nimic în inima ei în afară de dragoste, ură și furie când eliberă tot ce era în ea și toată lumea explodă.

Strigătul magiei sale era o bestie fără nume.

Avalanșele se revărsară pe pante în mări de un alb strălucitor. Copacii se îndoiră și se rupseră în urma puterii care erupse din ea. Mări distante se îndepărtară de maluri, apoi se grăbiră din nou în valuri spre ele. Paharele se zguduiră și se sparseră în Velaris, cărțile căzură de pe rafturi în mia de biblioteci a lui Helion, iar resturile unei cabane dărăpănate din ținuturile umane se năruiră într-o grămadă de moloz.

Dar Nesta nu o vedea decât pe Briallyn. Nu o văzu decât pe baba cu gura căscată când se năpusti asupra ei, aruncându-i corpul fragil pe pământul stâncos. Nu știu decât să țipe când cuprinse fața lui Briallyn, Coroana strălucind orbitor de alb, și își strigă furia munților, stelelor, locurilor întunecate dintre ele.

Mâinile noduroase întinerir㠎. O față ridată deveni frumoasă. Părul alb se înnegri ca pana corbului.

Dar Nesta strigă încontinuu, lăsând magia să se dezlănțuie, eliberând fiecare tăciune aprins. Anihilând regina de sub ea.

Mâinile tinere se transformară în cenușă. Chipul frumos dispăru în neant. Părul negru deveni praf.

Până când din regină nu mai rămase decât Coroana de pe pământ.

CAPITOLUL 75

Cassian zăcea pe pământ, cu fața în jos.

Nesta se grăbi spre el, rugându-se, suspinând, magia ei răsunând încă prin lume.

îl întoarse, căutând cuțitul, rana, dar...

Cuțitul era sub el. Nepătat de sânge.

El gemu, deschizând ochii.

- M-am gândit, spuse răgușit, că ar trebui să stau întins cât faci asta.

Nesta se holbă la mascul și apoi izbucni în lacrimi.

Cassian se ridică, scoțând sunete menite să o liniștească, și îi cuprinse fața în mâini.

-Ai Nimicit-o!

Nesta se uită la Coroana de pe pământ - la pata neagră unde fusese Briallyn.

- Și-a meritat soarta.

El chicoti, rezemându-și fruntea de a ei. Nesta închise ochii, in- halându-i parfumul.

- Ești partenerul meu, Cassian, spuse ea, și îl sărută ușor.

- Iar tu ești a mea, zise masculul, sărutând-o.

Apoi mâinile îi alunecară în părul ei. Iar sărutul...

Lumea din jurul lor și Coroana de la picioarele ei nu contară când el o sărută. Sărutul unui partener. Unul care le împleti sufletele, facându-le să strălucească.

Ea se retrase, lăsându-1 să vadă bucuria din ochii și zâmbetul ei. Teama și bucuria lui o făcură să simtă un nod în gât.

-Cassian, eu...

însă două siluete aterizară lângă ei, făcând muntele să se cutremure, iar cei doi se întoarseră ca să îi găsească acolo pe Mor și pe Azriel, cu chipuri serioase.

- Eris? întrebă Cassian.

-Este în siguranță, iar pumnalul Creat e din nou în posesia noastră, spuse Azriel, deși Eris este enervat și confuz. Este în Orașul Cioplit. Dar...

- Este vorba de Feyre, spuse Mor.

CAPITOLUL 76

Casa de lângă râu era foarte liniștită. Ca un mormânt.

- A început să sângereze în urmă cu câteva ore, spuse Mor, când ii conduse în casă.

- Dar mai are o lună și ceva până să nască, protestă Nesta, urmând-o îndeaproape.

Mirosul de sânge umplea camera în care intrară. Era foarte mult sânge, pe tot patul, pe coapsele depărtate ale lui Feyre. Nu se zărea niciun bebeluș, iar chipul lui Feyre... Era alb ca moartea. Avea ochii închiși și respira superficial.

Rhys era ghemuit lângă ea, ținând-o de mână. Panica, groaza și suferința se luptau pe chipul lui.

Madja, în genunchi pe pat, între picioarele lui Feyre, murdară de sânge până la coate, spuse fără să se uite la ei:

- Am întors bebelușul, dar nu coboară. Este blocat în cervix.

O mică inspirație din colțul camerei o dezvălui pe Amren care stătea acolo, palidă la față.

- Pierde prea mult sânge și simt pulsul neregulat al bebelușului, zise Madja.

- Ce facem? întrebă Mor când Cassian și Azriel se duseră să stea în spatele lui Rhys, cu mâinile pe umerii lui.

- Nu putem face nimic, spuse Madja. Dacă îi facem cezariană, o ucidem.

- Cezariană? întrebă Nesta, facându-1 pe Rhys să se încrunte la ea.

Madja îi ignoră tonul.

- O incizie pe abdomen, chiar și una făcută cu grijă, este un risc imens. Nu reușește niciodată. Și, în ciuda abilităților de vindecare ale lui Feyre, pierderea de sânge a slăbit-o...

- Fă-o! reuși Feyre să spună, cuvintele fiind îngreunate de durere.

- Feyre! obiectă Rhys.

- Este foarte probabil ca bebelușul să nu supraviețuiască, zise Madja cu blândețe, dar direct. Este încă prea mic. Riscăm ambele vieți.

- Riscăm viețile voastre, șopti Cassian uitându-se la Rhys.

- *Fă-o!* spuse Feyre cu vocea de Mare Doamnă. Fără frică, doar cu hotărâre pentru viața bebelușului din ea. Feyre își ridică privirea la Rhys. Trebuie să o facem.

Marele Lord dădu lent din cap, cu lacrimi în ochi.

Cineva o apucă pe Nesta de mână și Elain fu acolo, tremurând și cu ochii mari. Nesta o strânse de mână pe sora ei. împreună, se apropiară de cealaltă parte a patului.

Iar când Elain începu să se roage la zeii străini Fae, la Mama lor, și Nesta își plecă fruntea.

Feyre era pe moarte. Bebelușul era pe moarte.

Iar Rhys avea să moară cu ei.

Dar Cassian știa că nu frica pentru moartea lui îl făcea să tremure pe fratele lui. îl apucă mai strâns de umăr pe Rhys. Puterea împestrițată cu întuneric pluti din Marele

său Lord, încercând să o vindece pe Feyre, la fel cum făcea Madja, dar sângele continua să curgă, mai repede decât îl putea opri orice putere.

Cum se ajunsese la asta? Un târg făcut prin dragostea dintre doi parteneri avea să se termine acum cu pierderea a trei vieți.

Cassian se îndepărtă undeva când Madja coborî din pat, apoi reveni cu un set de cuțite și unelte, pături și prosoape.

- Intră în mintea ei și ia-i durerea, îi spuse Madja lui Rhys, care clipi confirmând, apoi înjură, ca și când s-ar fi mustrat pentru că nu se gândise mai devreme la asta.

Cassian se uită din partea cealaltă a patului, spre locul unde Elain o ținea de cealaltă mână pe Feyre, iar Nesta o ținea pe a lui Elain.

Rhys îi spuse partenerei lui:

-Dragă Feyre...

- Fără rămas-bun, zise Feyre gâfâind. Fără rămas-bun, Rhys.

Intervenția lui Rhys ca să-i alunge durerea o făcu să închidă ochii. Iar mintea lui Cassian se goli și se liniști pe deplin când Madja ridică de tot cămașa de noapte a lui Feyre, cuțitele ei licărind.

Nu se auzi niciun sunet când ieși bebelușul mic și înaripat. Când Mor stătu acolo, cu păturile în mâini și luă băiatul nemișcat din mâinile însângerate ale Madjei.

însă Rhys plângea, iar lacrimile începură să curgă pe chipul lui Mor când se uită la bebelușul tăcut din brațele ei.

Apoi Madja înjură, iar Rhys...

Rhys începu să țipe.

Cassian își dădu seama, când Rhys se aplecă spre Feyre, ce era pe cale să se întâmple.

Totuși, nicio forță din lume nu putea opri asta.

1

Lumea încetini. Se răci.

Bebelușul era tăcut și prea mic în brațele lui Mor.

Feyre era tăiată și sângera pe pat.

Rhysand țipa, ca și când sufletul lui s-ar fi sfâșiat, dar Cassian și Azriel erau acolo, ridicându-1 de pe pat când Madja încercă să o salveze pe Feyre...

Dar Moartea plutea în apropiere. Nesta simți și văzu asta, o umbră mai densă și mai stăruitoare decât oricare dintre cele ale lui Azriel. Elain suspină, strângând mâna lui Feyre, rugând-o să reziste, iar Nesta stătea în mijloc, Moartea dându-i târcoale, și nu se putu face nimic odată ce respirația lui Feyre se rări, când Madja începu să strige la ea ca să se opună...

Feyre.

Feyre, care plecase în pădure pentru ele. Care le salvase de foarte multe ori.

Feyre. Sora ei.

Moartea pândea lângă Feyre și partenerul ei, o bestie care aștepta să lovească, să îi devoreze pe amândoi. Nesta eliberă mâna lui Elain. Se retrase.

închise ochii și deschise acel loc din sufletul ei care se eliberase pe Ramiel.

Cassian abia îl putea reține pe Rhys, în ciuda tuturor cele șapte pietre Siphon aprinse împreună cu ale lui Azriel.

Trebuia să îl lase pe Rhys să meargă cu ea. Dacă amândoi erau pe cale să moară, trebuia să îl lase pe Rhys să plece cu partenera lui. Să îi fie alături în aceste ultime secunde, la ultima suflare...

Lumina aurie pâlpâi în partea cealaltă a camerei, iar Amren suspină. Lui Cassian i se strânse inima de groază.

Nesta nu mai era lângă pat. Acum era la câțiva metri distanță.

Purta Masca. își pusese Coroana pe cap. Și ținea Harpa în brațe.

Nimeni nu le mai folosise vreodată pe toate trei și supraviețuise. Nimeni nu le putea stăpâni puterea sau controla…

Ochii Nestei străluciră cu foc argintiu în spatele Măștii. Iar Cassian își dădu seama că ființa care privea nu era nici Fae, nici om, nici altceva ce pășise pe ținuturile din lumea asta.

începu să se miște spre pat, iar Rhys se ridică spre ea.

Nesta ridică o mână, iar Rhys rămase nemișcat. La fel de nemișcat cum devenise Cassian sub controlul Coroanei.

Pieptul lui Feyre se înălță, un zăngănit mortal răsunând încetișor de pe buzele ei albe, iar Cassian nu putu decât să se uite când degetele Nestei, încă însângerate și murdare de la Ritual, se mișcară spre ultima coardă a Harpei. Cea de-a douăzeci și șasea.

Și o ciupi.

CAPITOLUL *11*

Era Timpul.

Cea de-a douăzeci și șasea coardă a Harpei era însuși Timpul, iar Nesta îl opri când Feyre își dădu ultima suflare.

Lanthys spusese că până și Moartea se supunea ultimei coarde. Că timpul nu conta pentru Harpă.

Coarda nu scoase niciun sunet când Nesta o ciupi, ci doar privă lumea de acesta.

Iar moartea pe care o simți Nesta în preajma surorii ei, a lui Rhysand și a bebelușului din brațele lui Mor - porunci Măștii să oprească și asta. Să o țină la distanță.

„La început
Și la sfârșit
Era întunericul
Și nimic mai mult.“

O voce blândă și cunoscută șopti cuvintele. Așa cum i se șoptiseră cu mult timp în urmă. Așa cum o avertizase în întunericul din Oorid. O voce minunată și blândă de femelă, înțeleaptă și cordială, care o așteptase în tot acest timp.

Camera era un tablou nemișcat, cu chipuri șocate și îngrozite întoarse spre ea, spre Feyre și tot acel sânge. Nesta traversă încăperea. Trecu pe lângă Rhys, care era încordat și țipa, chipul lui fiind întruchiparea disperării, groazei și suferinței; pe lângă Azriel, cu chipul serios; pe lângă Cassian, care scrâșni din dinți când îl reținu pe Rhys. Pe lângă Amren, ai cărei ochi gri erau fixați asupra locului în care fusese Nesta, cu groază și ceva asemănător fricii pe chip.

Pe lângă Mor și grămăjoara prea mică din brațe, cu Elain lângă ea, înțepenită în plânsul ei.

Nesta trecu prin toate, prin Timp. Spre sora ei.

„Vezi cum ar putea fi?“ șopti acea voce de femelă, privind prin ochii ei. Ce ai putea face?“

„Nu simt nimic“, spuse Nesta în gând. Doar faptul că o vedea pe Feyre în pragul Morții o împiedica să uite de ce era aici, ce trebuia să facă.

„Nu asta voiai? Să nu simți nimic?“

„Asta credeam că vreau.“ Nesta studie oamenii din jurul ei. Pe sora ei. Pe Cassian, care fusese dispus să își

înfigă un pumnal în inimă decât să o rănească. „Dar nu mai vreau.“ Când vocea feminină nu insistă, Nesta continuă: „Vreau să simt totul. Vreau să accept asta cu toată inima.“

„Chiar și lucrurile care dor și te bântuie?“ Doar curiozitatea însoțea întrebarea.

Nesta își acordă o clipă ca să se gândească la asta, calmându-și din nou mintea. „Avem nevoie de lucrurile astea ca să apreciem binele. Unele zile ar putea fi mai grele decât altele, dar... Vreau să le trăiesc pe toate, să trec prin toate. împreună cu ei.“

Acea voce blândă și înțeleaptă șopti: „Așadar, trăiește, Nesta Archeron!“

Nesta nu mai avu nevoie de nimic în timp ce luă mâna moale a surorii ei și îngenunche pe podea. Lăsă Harpa alături, nota tăcută a acesteia încă răsunând, ținând ferm Timpul sub control.

Nu știa ce putea oferi în afară de asta.

Mângâind mâna rece a lui Feyre, Nesta vorbi în camera atemporală și înțepenită:

- M-ai iubit când nimeni altcineva nu o facea. Nu ai încetat niciodată să o faci. Chiar și când nu am meritat-o, m-ai iubit și ai luptat pentru mine și... Nesta se uită la chipul lui Feyre, Moartea fiind aproape să o revendice. Nu-și înăbuși lacrimile care-i curseră pe obraji când strânse mai mult mâna subțire a lui Feyre. Te iubesc, Feyre!

Nu mai rostise nimănui cuvintele cu voce tare.

-Te iubesc, șopti Nesta din nou. Te iubesc!

Iar când ultima coardă a Harpei oscilă, ca un mic tunet în aer, Nesta acoperi trupul lui Feyre cu al ei. Timpul avea să revină curând. Nu mai avea mult la dispoziție.

Se scufundă în sinea ei, căutând puterea care făcuse

monștri nemuritori să tremure și regi vicleni să cadă în genunchi, dar... nu știa cum să o folosească. Moartea îi curgea prin vene și, totuși, nu știa să o stăpânească.

O mișcare greșită, una singură și Feyre ar fi fost pierdută.

Așadar, Nesta o îmbrățișă strâns pe sora ei, cu Timpul oprit în jurul lor, și șopti:

- Dacă îmi arăți cum să o salvez, poți să o iei înapoi.

Lumea se opri. Lumile de dincolo de a lor se opriră.

Nesta își lipi fața de transpirația rece de pe gâtul lui Feyre. Deschise acel loc din ea și spuse Mamei și Cazanului:

-Am să vă returnez ce v-am luat. Arătați-mi doar cum să îi salvez - pe ea, pe Rhysand și pe bebeluș.

Rhysand - fratele ei. Asta era el, nu-i așa? Fratele ei, care fusese amabil chiar și când ea știa că voia să o sugrume. Și ea pe el. Și bebelușul... nepotul ei. Sânge din sângele ei. Avea să-l salveze, să-i salveze, chiar dacă gestul ar fi lipsit-o de absolut orice. Arată-mi! imploră ea.

Nu-i răspunse nimeni. Harpa nu mai răsună.

Când Timpul reveni, zgomotul și mișcarea fremătând în cameră, Nesta șopti Cazanului, promisiunea ei acoperind vacarmul:

- Am să returnez totul!

Și o mână ușoară și invizibilă îi mângâie obrazul drept răspuns.

Cassian clipi, iar Nesta plecase dintr-o parte a camerei, spre pat. Ciupise Harpa, și acum stătea pe jumătate deasupra lui Feyre, șoptind.

Nu ardea niciun foc argintiu în ochii ei. Niciun tăciune rece. Nici urmă de ființa care privise prin ochii ei.

Rhys se zbătu în brațele lui, dar Amren veni lângă ei și

spuse:

- Ascultă!
- Am să returnez totul, șopti Nesta.

Umerii i se ridicară când plânse.

Rhys începu să scuture din cap, puterea lui fiind palpabilă, ridicând un val care îi putea distruge pe toți și lumea dacă Feyre nu mai trăia, chiar dacă mai avea doar câteva secunde de trăit fără ea, dar Amren îl apucă de ceafa. Unghiile ei roșii intrară în pielea lui aurie.

- Uită-te la lumină!

Lumina irizată începu să plutească din corpul Nestei. în Feyre. Nesta continuă să își îmbrățișeze sora.

- Returnez totul! Returnez totul! Returnez totul!

Până și Rhys încetă să se mai opună. Nimeni nu mișcă.

Lumina străluci pe brațele și picioarele lui Feyre, traversându-i chipul palid și începând să umple camera.

Pietrele Siphon ale lui Cassian pâlpâiră, ca și când ar fi simțit o putere mult mai mare decât a lui, a oricăruia dintre ei.

Fuioare de lumină plutiră între surori. Și unul, delicat și minunat, pluti spre Mor. Spre grămăjoara din brațele ei, făcând bebelușul tăcut să strălucească la fel de intens ca soarele.

Iar Nesta continuă să șoptească:

- Returnez totul. Returnez totul.

Se umplură de strălucire ea, Feyre și grămăjoara din brațele lui Mor, aceasta luminând chipul prietenei sale, scoțând și mai mult în evidență șocul întipărit acolo.

- Returnez totul, mai spuse Nesta o dată, iar Masca și Coroana căzură de pe capul ei.

Lumina explodă, orbitoare și caldă, un vânt suflând pe lângă ei, ca și când și-ar fi adunat toate fărâmele din cameră.

Iar când se estompă, cerneala neagră stropi spatele Nestei, destul de vizibilă prin cămașa aproape sfâșiată, ca

și când ar fi fost un val care se spărgea de țărm.

Un târg. Cu Cazanul.

Totuși, Cassian ar fi putut jura că o mână luminoasă și blândă împiedica lumina să-i părăsească trupul pe deplin.

Cassian nu i se mai opuse lui Rhys de data asta, când se grăbi spre pat. Spre locul unde stătea Feyre întinsă, cu bujori în obraji. Nu-i mai curgea sânge dintre picioare. Feyre deschise ochii.

Ea clipi la Rhys, apoi se întoarse spre Nesta.

- Și eu te iubesc! îi șopti Feyre surorii ei și zâmbi.

Nesta nu se opri din plâns când sări pe Feyre și o îmbrățișă.

Dar gestul nu dură mult, abia o clipă înainte să se audă un țipăt puternic din partea cealaltă a camerei, și...

Mor se bâlbâi, plângând, iar bebelușul pe care îl aduse spre pat nu era ființa mică și nemișcată pe care o ținuse în brațe, ci un băiat înaripat născut la termen. Părul des i se lipi de cap când scânci după mama lui.

Atunci începu și Feyre să suspine, luându-și fiul de la Mor, abia observând că Madja se aplecă brusc între picioarele ei, inspectând ce era acolo - vindecarea.

- Dacă nu aș fi știut, aș fi spus că ai dezvoltat o anatomie illy- riană, mormăi vindecătoarea, dar nu o asculta nimeni.

Rhys o cuprinse cu un braț pe Feyre și se uitară împreună la băiat - fiul lor. împreună, plânseră și râseră, iar când Madja spuse „Lasă-1 să se hrănească!“, Feyre se supuse, cu mirare în ochi când îl apropie de sânul acum plin de lapte.

Dar Rhys privi uluit doar o clipă înainte să se întoarcă spre Nesta, care coborâse de pe pat, iar acum stătea lângă Mască. în spatele ei, Coroana și Harpa erau împrăștiate pe podea. Cassian își ținu respirația când amândoi se studiară.

Apoi Rhys căzu în genunchi și o luă pe Nesta de mâini,

sărutându-i-le.

- Mulțumesc! plânse el, cu capul plecat.

Cassian știa că nu din recunoștință pentru viața lui îngenunchease Rhys pe tatuajele sacre.

Nesta se lăsă în genunchi pe covor. Ridică fața lui Rhys în mâini și o studie, îmbrățișându-1 apoi strâns pe Marele Lord al Regatului Nopții.

CAPITOLUL 78

Gwyn și Emerie așteptau într-unul dintre saloanele cu vedere la râu, vindecate, dar purtând încă hainele rupte și murdare de sânge. Aburul se ridica din cești1e de pe masa joasă din fața lor.

Emerie spuse răgușită când Nesta veni în fața canapelei lor:

- Două fantome ne-au adus niște ceai...

Dar Gwyn o întrerupse furioasă când i se adresă Nestei:

- Nu ar trebui să te iert *niciodată!*

Nesta pur și simplu sări pe canapea, îmbrățișând-o strâns pe Gwyn. întinse un braț spre Emerie, care se alătură îmbrățișării lor.

- Putem vorbi altădată despre iertare, zise Nesta printre lacrimi, așezându-se între ele. Ați câștigat concursul ăla nenorocit!

- Mulțumită ție! spuse Emerie.

-Mi-am luat și eu o coroană, nu-ți face griji, zise Nesta, chiar dacă știa că Mor teleporta acum toate cele trei obiecte ale Tezaurului înapoi de unde le luase Nesta.

Le invocase, ocolind vrăjile lui Helion. Nicio vrajă nu

le-ar fi putut ține departe de ea - Briallyn fusese sinceră în privința asta.

- Cine v-a vindecat? Nesta se retrase ca să le studieze. Cum de sunteți aici?

- Piatra, îi explică Emerie, cu mirare pe chip. Ne-a vindecat toate rănile din clipa în care ne-a scos din Ritual. în mod surprinzător, am sosit aici.

- Cred că a știut unde era cea mai mare nevoie de noi, spuse Gwyn încet, iar Nesta zâmbi.

Totuși, zâmbetul ei dispăru când o întrebă pe Emerie:

-O să te pedepsească familia ta pentru ce s-a întâmplat cu Bellius?

Dacă ai ei se gândeau măcar la asta, Nesta intenționa să le facă o mică vizită. Cu Masca, Harpa și Coroana.

Motiv pentru care Tezaurul trebuia ținut departe de ea.

Emerie ridică un umăr.

- Mai moare lumea la Ritual. A căzut în luptă când unul dintre ceilalți războinici l-a atacat când escaladau muntele Ramiel. Atât trebuie să știe ei.

Ochii îi licăriră.

Nesta avu senzația că adevărul celor întâmplate pe munte urma să fie cunoscut doar de ele și de cercul intim al curții lui Feyre. în mod clar, Cassian fusese adus împotriva voinței lui la Ritual. Spera ca nimeni să nu contrazică vreodată acel fapt.

Gwyn râse răgușită.

- Știi, illyrienii o să fie furioși că am câștigat. Mai ales pentru că nu vreau să fiu numită Carynthiană. Mă mulțumesc să fiu o Valkyrie.

- Oho, vor fi isterici câțiva zeci de ani, confirmă Emerie zâmbind.

Zâmbi și Nesta, punându-și din nou brațele pe umerii

prietenelor ei și se așeză mai comod pe pernele canapelei.

- Abia aștept să văd asta!

Și, pentru prima dată, cu aceste două prietene lângă ea, cu partenerul care o aștepta... era adevărat.

Nesta abia aștepta să vadă tot viitorul.

Bebelușul, pe care Rhys și Feyre îl botezară Nyx, era mai frumos decât ar fi visat cineva vreodată. Avea părul negru, ochi albaștri care străluceau deja cu lumina stelelor părinților lui, atenuând ușor măsliniul pielii.

Și aripi micuțe, despre care Cassian nu-și dăduse seama că erau atât de delicate înainte să le atingă catifelarea. Ghearele aveau să-i crească mult mai târziu, odată ce ar fi dobândit abilitatea de a folosi aripile, dar... Se uită la grămăjoara din brațele lui, inima crescându-i în piept, și spuse spre Feyre și Rhys, care stăteau pe pat, refăcut cu cearșafuri curate:

- Nu aveți idee în câte belele o să intre!

Feyre chicoti.

- Sunt sigură că din cauza ochilor frumoși.

Rhys, încă zdruncinat și palid, doar zâmbi.

Se deschise ușa, iar Nesta apăru în prag, îmbrăcată încă în hainele rupte și murdare de sânge pe care le furase. Ea deja ținuse în brațe acel bebeluș, iar Cassian se umplu de mândrie văzând-o zâmbindu-i lui Nyx.

Dar acum ochii Nestei se îndreptară la Cassian, iar el văzu rugămintea tăcută din ei.

1-1 dădu tăcut pe Nyx lui Azriel, care tresări la transferul acestei ființe mici și delicate în mâinile lui cu cicatrice, și o urmă pe Nesta pe hol, coborând scările. Nu vorbiră până ce nu ajunseră pe peluza din spate a casei, cu priveliște la râul care se trezea din nou în razele

soarelui de primăvară.

Ce făcuse ea și la Ritual și după aceea... Le povestise tuturor pe scurt. El știa că mai era ceva. Dar poate că unele lucruri aveau să rămână întotdeauna secrete între ea și prietenele ei. Tovarășele ei de luptă.

Așadar, Cassian întrebă:

- Magia ta... Chiar ți-a dispărut puterea?

Vântul rece de primăvară îi aruncă părul șaten-auriu peste față.

- Am returnat-o Cazanului ca, în schimb, să îmi arate cum să îi salvez. Ea înghiți în sec. Dar mi-a mai rămas un strop. Cred că altceva - altcineva - a împiedicat Cazanul să o ia cu totul. Și eu am făcut unele schimbări.

Mama. Singura ființă care ar fi putut să vadă sacrificiul pe care îl făcuse Nesta și să îi dea ceva înapoi. Poate că ea se uitase la ei prin Mască.

- Ce ai schimbat?

Nesta își sprijini o mână pe pântec.

- M-am schimbat puțin și pe mine. Ca niciunul dintre noi să nu mai fie nevoit să treacă prin asta.

Pentru o clipă, Cassian nu își găsi cuvintele.

-Tu... ești pregătită pentru un *copil?*

Nesta râse.

-Nu! Pe toți zeii, nu! Am să-mi mai beau ceaiul contraceptiv o vreme. Ea râse din nou. Dar m-am transformat pentru ca trupul să mi se potrivească bine cu ce a făcut Cazanul pentru Feyre. Pentru momentul potrivit.

El nu își putea muta privirea de la bucuria calmă care îi lumina chipul. Așadar, îi schiță un zâmbet. Da - la momentul potrivit, aveau să înceapă împreună acea călătorie.

Dar ce făcuse Nesta azi, ce oferise...

- Ai fi putut conduce lumea cu puterea ta, spuse el prudent.

- Nu vreau să conduc lumea.

Era prima dată când nu-și mai ferea privirea de el. Spusese că era *partenerul* ei.

- Ce vrei? reuși Cassian să întrebe, cu vocea răgușită.

Zâmbetul ei fu cel mai frumos lucru pe care îl văzuse masculul vreodată.

- Pe tine.
- M-ai avut din clipa în care m-ai cunoscut.

Ea își aranjă o șuviță de păr după o ureche ascuțită.

- Știu.

El o sărută pe gură. Dar Nesta spuse:

- Vreau o ceremonie de împerechere dezgustător de sofisticată.

Cassian râse, retrăgându-se.

- Serios?
- De ce nu?
- Pentru că Azriel și Mor nu vor înceta niciodată să vorbească despre asta. Și nici illyrienii.

Nesta se gândi și apoi scoase ceva din buzunar. Un mic biscuit, luat de pe o tavă din camera de naștere.

-Atunci, poftim! Mâncare! De la mine, pentru tine, partenerul meu. E un ritual oficial, nu-i așa? împărțitul mâncării între parteneri?

El se înecă.

- Astea sunt cele două alegeri ale mele? O ceremonie sofisticată sau un biscuit rânced?

Chipul ei se umplu de atâta lumină, încât aproape îl lăsă cu respirația tăiată.

-Da!

Așadar, Cassian râse din nou și apucă biscuitul jalnic, aplecân- du-se ca să îi șoptească la ureche:

- O să facem o încoronare din asta, Nes.
- Deja am o coroană, spuse ea. Te vreau doar pe tine.

El își încordă maxilarul. Da, ei trebuiau să își dea seama cum trebuie să procedeze cu tot Tezaurul Groazei,

acum că aveau toate cele trei obiecte. Cum reușise Nesta să îl invoce pe unul dintre ele în ciuda vrăjilor pe care le aruncase Helion peste celelalte două obiecte... Urma să se gândească altădată la asta. Și la faptul că ea oprise Timpul cu Harpa. Și că părea să aibă un fel de legătură - sau înțelegere - cu Mama.

Dar Nesta îi netezi fruntea încruntată, ca și când ar fi putut vedea îngrijorarea de acolo.

- Mai târziu, promise ea. Ne ocupăm mai târziu de asta.

Inclusiv de reginele rămase, Koschei și războiul care încă îi aștepta.

- Mai târziu, confirmă el, iar ea îl cuprinse cu brațele de gât.

După asta, nu mai spuseră nimic. Rămaseră pur și simplu pe malul râului sub soare, lăsând căldura acestuia să le pătrundă în oase.

Nesta se retrase, șoptind:

- Te iubesc, și cuvintele ei fură tot ce avu nevoie Cassian înainte să o sărute din nou, forța sărutării fiind mai mare și mai trainică decât Cazanul.

CAPITOLUL 79

Să îl întâlnească pe Eris era ultimul lucru pe care voia Cassian să îl facă, dar cineva trebuia să se vadă cu el. La două zile după nașterea lui Nyx, Cassian plecă să facă exact asta. Masculul fusese văzut într-un apartament din Orașul Cioplit, iar după expresia furioasă a lui Keir la sosirea lui Cassian, avu sentimentul că Eris îi spusese administratorului puține lucruri.

Eris citea o carte lângă foc, cu o gleznă pe genunchi, ca și când prezența lui aici nu ar fi fost neobișnuită. Ca și

când nu ar fi fost răpit, vrăjit și manipulat de o vrăjitoare răzbunătoare și un lord al morții.

Eris ridică ochii căprui când Cassian închise ușa.

- Nu pot sta mult.

-Bun!

Eris închise cartea, privindu-1 pe Cassian cum se așază pe scaunul din fața lui.

- Presupun că vrei să știi ce i-am spus lui Briallyn.

- Rhys s-a uitat deja în mintea ta. S-a dovedit că nu știai multe. El îi zâmbi masculului.

Eris își dădu ochii peste cap.

- Așadar, ce caut aici?

Cassian studie masculul. Hainele lui Eris rămaseră imaculate, dar un mușchi îi zvâcni pe maxilar.

- Voiam să știm ce i-ai spus lui Beron. De vreme ce ești aici nevătămat, presupun că el nu știe că am intervenit ca să te salvăm.

- O, știe că voi m-ați ajutat!

Cassian se îndreptă, mișcându-și aripile.

Eris continuă:

-Amestecă întotdeauna adevărul cu minciunile, generale. Nu te-au învățat brutele alea războinice cum să reziști la tortura inamicului?

Cassian știa. Fusese torturat și interogat și nu cedase niciodată.

- Te-a torturat Beron?

Eris se ridică, punându-și cartea la subraț.

- Cui îi pasă ce mi-a făcut tata? El m-a crezut când i-am povestit că spionii îmblânzitorului umbrelor l-au informat că Briallyn a răpit un bun de valoare și că voi ați fost dezgustați când ați venit și ați aflat că despre mine era vorba, și nu despre altcineva din Regatul Verii sau al Iernii, sau oricine se umilește să se asocieze cu voi.

Cassian analiză fiecare cuvânt. Beron își torturase propriul fiu ca să afle informații, în loc să îi mulțumească

Mamei pentru întoarcerea lui. Dar Eris rezistase. îi spusese lui Beron o altă minciună.

Și felul în care Eris vorbise despre celelalte Regate... Ceva nu era la locul său în cuvintele lui, în expresia încordată. Era invidios masculul?

Cassian deschise gura, mai mult decât pregătit să îi pună întrebarea.

Totuși, ezită. Se uită în ochii lui Eris.

Masculul fusese crescut cu toate privilegiile și luxul - teoretic. Dar cine putea ști la ce grozăvii îl supusese Beron? Cassian știa că Beron o ucisese pe iubita lui Lucien. Dacă Marele Lord al Toamnei fusese dispus să facă asta, ce altceva ar mai fi făcut?

- Nu te mai uita cu atâta milă, spuse încet Eris. Știu ce fel de creatură este tata. Nu am nevoie de compasiunea ta.

Cassian îl studie din nou.

- Atunci, de ce ai lăsat-o pe Mor în pădure? Era întrebarea care rămânea întotdeauna. Ai vrut doar să-ți impresionezi tatăl?

Eris râse, dur și fără să se amuze.

- De ce mai contează atât de mult pentru voi?
- Pentru că este sora mea și o iubesc.

- Nu mi-am dat seama că illyrienii au obiceiul să și-o tragă cu surorile.

Cassian mormăi.

- Tot contează, spuse el, pentru că nu are sens. Știi ce monstru este tatăl tău și vrei să îi uzurpi puterea; complotezi împotriva lui nu doar în interesul Regatului Toamnei, ci și al tuturor ținuturile fae; îți riști viața ca să te aliezi cu noi... și totuși ai lăsat-o în pădure. Toate astea sunt motivate de vinovăție? Pentru că ai lăsat-o să sufere și să moară?

Flăcări aurii clocoteau în ochii lui Eris.

-Nu mi-am dat seama că am să fiu luat la întrebări atât de curând.

- Dă-mi un răspuns nenorocit!

Eris își încrucișă brațele și se crispă, ca și când rănile de pe sub hainele imaculate l-ar fi durut.

- Nu ești cel căruia aș vrea să dau explicații.

- Mă îndoiesc că Mor o să-și dorească să te asculte.

- Poate că nu. Eris se mișcă pe loc, apoi se strâmbă din nou. Dar voi aveți lucruri mai importante de făcut decât să vă gândiți la trecut. Tata este furios că aliatul lui este mort, dar nu este descurajat. Koschei rămâne în joc, iar Beron ar putea foarte bine să fie suficient de prost încât să facă o alianță și cu el. Sper că orice face Morrigan în Vallahan o să contracareze dezastrul pe care o să-l dezlănțuie tata.

Cassian se săturase. Voia să se întoarcă acasă - la Casă, la Nesta. Partenera lui aprigă și frumoasă care îi salvase pe Marele lui Lord, pe Marea Doamnă și pe fiul lor. Nu avea să înceteze niciodată să se mire de ea și tot ceea ce făcuse. De cât de mult evoluase.

Și, într-o zi, la momentul potrivit... Urmau să facă pasul următor. Să meargă împreună pe orice drum i-ar fi așteptat.

Așadar, Cassian se îndreptă spre ușă, către viața care

îl aștepta în Velaris.

Eris era încă aliatul lor. Era dispus să se lase torturat ca să le păstreze secretele. Iar Cassian nu trebuia să fie curtean ca să știe că următoarele lui cuvinte aveau să-l afecteze, dar era necesar să le

dea glas. Poate că ar fi fost suficiente cât să împingă lucrurile în direcția corectă.

- Știi, Eris, spuse el, apucând cu o mână clanța ușii. Cred că, în sinea ta, ești un mascul cumsecade prins într-o situație îngrozitoare.

Se uită peste umăr și văzu din nou privirea furioasă a lui Eris. Dar în pieptul lui se agită doar mila pentru un mascul care se născuse bogat, dar care fusese lipsit de toate lucrurile ce contau cu adevărat. în toate felurile cu care fusese binecuvântat Cassian - binecuvântări ce acum prisoseau.

Așadar, Cassian spuse:

-Am crescut înconjurat de monștri. Mi-am petrecut viața lup- tându-mă cu ei. Și te văd, Eris. Nu ești unul dintre ei. Nici pe departe. Cred că ai putea fi un mascul bun. Cassian deschise ușa, întorcând spatele rânjetului strâmb al lui Eris. Ești doar prea laș ca să te porți ca atare.

CAPITOLUL 80

Primăvara sosise pe deplin în Velaris, iar Feyre și Nyx se simțeau în sfârșit destul de bine încât să iasă din casă în fiecare zi, făcând plimbări ce adesea durau câteva ore mulțumită celor care voiau să vadă copilul. Cineva îi însoțea întotdeauna, de obicei Rhys sau Mor, care era la fel de protectoare ca orice părinte. Cassian și Azriel nu erau cu mult diferiți.

însă niciunul dintre ceilalți nu fu prezent într-o zi caldă, câteva săptămâni mai târziu, când Nesta se alătură lui Feyre și Elain ca să facă o plimbare în afara orașului. Nici măcar o privire spre cer nu dezvălui vreo urmă de Cassian, care o ținuse trează pe Nesta până la răsărit, făcând dragoste și devenise obositor numind-o parteneră ori de câte ori avea șansa, în afară de antrenamentul lor de dimineață, cu preotesele.

Reușita la Ritualul Sângelui nu însemna că antrenamentul înceta. După ce ea și prietenele ei le povestiseră lui Cassian și Azriel multe dintre detaliile chinului prin care trecuseră, cei doi comandanți întocmiseră o listă lungă de greșeli făcute de cele trei și care trebuiau corectate, iar celelalte voiau să învețe din ele. Așa că aveau să se antreneze în continuare, până ar fi fost cu adevărat Valkyrie. Gwyn, în ciuda Ritualului, revenise la traiul în bibliotecă.

Gwyn spusese că *era posibil* să plece pentru ceremonia de împerechere a Nestei cu Cassian, peste trei zile, și care urma să aibă loc în micul templu de pe terenul casei de lângă râu. în ciuda dorințelor Nestei de a avea o ceremonie sofisticată, nu voia o mulțime de oameni. Templul era deja împodobit cu tot felul de flori, vrăjite ca să nu se ofilească, și mătăsuri și dantele și lumânări și ghirlande - toate plătite de Rhys, care nu înceta să îi ofere cadouri. Rochii, bijuterii, perne și tot felul de nimicuri o copleșiseră, până ce Nesta îi ordonase să înceteze, spunând că o ceremonie de împerechere extravagantă avea să-i răscumpere datoria.

Așadar, Rhys se asigurase că ceremonia urma să fie cât mai excesivă. Nesta era sigură că templul avea să fie atât de plin de bogății, încât să pară absurd.

Dar tot ce conta, își dădu ea seama, era masculul care avea să-i stea alături; mai întâi când depuneau jurămintele, când își ofereau mâncare unul celuilalt, apoi când prietenii și familia le legau mâinile cu o bucată de panglică neagră, ca să rămână până la consumarea împerecherii.

Deși de câteva săptămâni consumarea se petrecea de două sau de trei ori pe zi.

Dar asta nu conta. Nesta abia aștepta - ceremonia... orice s-ar fi întâmplat după aceasta. Nimic nu o înspăimânta. Nimic nu o lăsa cu acel puț al disperării. Nu alături de Cassian, cu prietenii ei în spate, cu Casa Vântului...

Acela fusese ultimul cadou al lui Rhys înainte de ceremonie: era a lor. A ei.

întrucât Casa hotărâse că o plăcea pe Nesta mai mult decât pe oricine altcineva, Rhys le-o dăruise ei și lui Cassian, cu mențiunea că biblioteca aparținea preoteselor și că regatul o putea folosi pe viitor pentru ocazii oficiale. Era destul de bine pentru Nesta - mai mult decât bine.

Ea li se alăturase la casa de lângă râu într-o seară, ca să găsească un cadou de împerechere de la Feyre. Atârnat pe peretele din holul mare de la intrare.

Era un portret al Nestei, ținând piept în Trecătoarea lui Enalius. îl lăsase pe Rhys să vadă unele părți din Ritual - dar nu știa că el întrebase nu din curiozitate, ci ca să îi dea partenerei lui idei pentru asta.

Nesta se uitase neîncetat la portretul ei, atârnat între unul cu Feyre și unul cu Elain, și nu își dăduse seama că plângea până când Feyre nu o îmbrățișase strâns.

O casă. Casa Vântului, Velaris, regatul... Toate erau casa ei. Gândul aprindea o lumină în pieptul ei care nu se stinsese, nici măcar după Ritual.

Acea flacără încă pâlpâia când Nesta înfruntă sarcina zilei. Sarcina care trebuia făcută demult.

Feyre lăsase o trăsură neagră ornamentată la poalele dealului înverzit, ținându-1 pe Nyx în brațe când toate trei urcară mica pantă. Orașul se întindea în fața lor, strălucind în soarele primăverii, dar Nesta se tot uita la o stâncă singuratică din vârful dealului.

Inima îi bătu cu putere și rămase cu un pas în urmă când Feyre îngenunche în fața pietrei de mormânt, arătându-i-o lui Nyx.

- Este nepotul tău, tată, șopti ea cu vocea răgușită.

Apoi Feyre își plecă fruntea, vorbind prea încet ca Nesta sau Elain, care stătea lângă ea, să audă.

După câteva minute, Feyre se ridică, lăsând lacrimile să curgă de vreme ce mâinile-i erau ocupate cu bebelușul. Elain înaintă, șopti câteva lucruri la mormântul tatălui lor, apoi ambele surori se uitară la Nesta, schițând un zâmbet.

Feyre întrebase în dimineața asta dacă Nesta voia să vină. Ca să îl arate pe copil tatălui lor.

Și în inima Nestei nu existase decât un singur răspuns.

Așadar, le făcu surorilor ei semn din cap să meargă

înainte, iar ele o ascultară, coborând din nou dealul înverzit când Nesta zăbovi lângă piatra de mormânt.

Ea își căută cuvintele, o explicație sau o scuză, dar nu găsi nimic.

Soarele era o mână caldă pe umărul ei, ca aceea care împiedicase să dispară ultima fărâmă din puterea ei, ca și când i-ar fi spus că scuza, implorarea iertării... nu mai erau necesare.

Tatăl ei murise pentru ea, cu dragoste în inimă, și chiar dacă poate nu o meritase atunci... Intenționa să facă tot posibilul ca să o câștige acum. Să merite nu doar dragostea lui, ci și a celor din jurul ei. A lui Cassian.

Era foarte probabil ca unele zile să fie într-adevăr dificile, dar avea să o facă - avea să lupte pentru asta.

Tatăl lor murise pentru ea cu dragoste în inimă, iar Nesta simți iubirea când scoase un mic trandafir sculptat din buzunar și îl lăsă pe piatra de mormânt. Un semn permanent al frumuseții și al binelui, pe care încercase el să le aducă în lume.

Nesta își atinse buzele cu degetele, le sărută și le lipi de piatra de mormânt.

- Mulțumesc! spuse ea, clipind la usturimea din ochi. Mulțumesc!

O umbră rapidă trecu pe deasupra, urmată de un șuierat de aripi, iar Nesta nu fu nevoită să se uite ca să știe cine zbura la înălțime, asigurându-se că totul era în siguranță. Că ea era în siguranță.

Băgăciosul! Dar îi trimise și lui Cassian un sărut dulce.

Era partenerul ei. Iubitul ei. Prietenul ei. Lumina din pieptul Nestei se transformă într-un soare arzător.

Ea le găsi pe Feyre și pe Elain așteptând-o la jumătatea dealului, Nyx dormind acum liniștit în brațele lui Elain. Surorile ei radiau, facându-i semn să li se alăture.

Iar Nesta zâmbi la rândul său, pășind ușor când se

grăbi să coboare dealul ca să le întâmpine.

MULȚUMIRI

Să ajung la finalul acestei cărți a fost, în atât de multe feluri, o călătorie de ani întregi, de la primele pagini pe care le-am scris în timp ce lucram la *Regatul aripilor și al pieirii,* până la anii pe care mi i-am petrecut apoi elaborând, revizuind și îmbunătățind textul. Dar, poate, cel mai important lucru este că acest volum mi-a fost tovarăș în propria-mi călătorie, printre urcușurile și coborâșurile sănătății mentale, însoțindu-mă cât mi-am înfruntat toate micile probleme personale. Deși povestea Nestei nu este în niciun fel o oglindire directă a experiențelor mele, au existat pasaje pe care am simțit nevoia să le scriu - nu doar de dragul personajelor, ci pentru mine. Sper că mai multe dintre aceste momente vor rezona cu tine, dragă cititorule, și-ți vor aduce aminte că ești iubit și că *meriți* să fii iubit, indiferent de situație.

Sunt extraordinar de recunoscătoare că, în viața personală și profesională, sunt înconjurată de oameni care m-au însoțit fără șovăială de-a lungul acestor urcușuri și coborâșuri, mai ales în vremuri atât de tumultuoase pentru întreaga noastră lume.

Fiului meu, Taran: îmi aduci bucurie, îmi dai putere și-mi oferi atât de multă iubire, că inima-mi este plină de dragoste în fiecare zi. Râsetul tău este cea mai frumoasă

melodie din lume. (Scriu asta, deși tocmai ai încercat să mănânci alune cât nu mă uitam.) Sunt foarte onorată să-ți fiu mamă și sunt atât de mândră de tine! Te iubesc, iepuraș!

Soțului meu, Josh: în toate cărțile mele sunt împrăștiate atât de multe părți din povestea noastră, dar aceasta pare să o fi inclus pe cea mai mare. Din clipa în care te-am zărit în camera comună din căminul nostru de la facultate, acum șaisprezece ani, am știut că tu vei fi Alesul. Nu mă întreba cum, dar, când ai intrat, am știut pur și simplu. însă tot nu știam pe ce drum minunat urma să mergem împreună - ce locuri aveam să vedem, ce viață aveam să ne clădim și ce familie aveam să ne întemeiem. îți mulțumesc pentru că m-ai iubit în tot acest timp!

Pentru Annie, mica mea blănoasă și cel mai devotat tovarăș: Ești cea mai bună soră posibilă pentru Taran; ai fost cel mai bun „co- pilot" cât am scris aceste cărți și, după o zi lungă de lucru, lângă tine m-am culcușit și alintat cel mai mult. îți ador codița cârlionțată, urechile ca de liliac și obrăznicia - și sufletul dulce și iubitor.

Prietenei și surorii mele, Jenn Kelly: Cred că atunci când ai să citești în cele din urmă cartea, vei înțelege impactul pe care l-a avut prietenia ta asupra mea și cât de mult bine ai adus în viața mea. Mi-ai tot întins mâna, iar eu îți voi fi veșnic recunoscătoare.

Editorului meu și prietenei împătimite de rebusuri de la *New York Times,* Noa Wheeler: Ești un geniu! Un adevărat geniu, o salvatoare de vieți și cel mai bun editor cu care am avut plăcerea să lucrez. îți mulțumesc, îți mulțumesc, îți mulțumesc pentru munca ta incredibil de grea, pentru ideile ingenioase și atente, și pentru că m-ai stimulat să fiu o scriitoare mai bună. în fiecare dimineață mă trezesc într-adevăr încântată să lucrez cu tine și să învăț de la tine, și nici nu am cuvinte să-ți spun cât sunt de recunoscătoare pentru asta!

Agentei mele, Robin Rue: Un simplu „Mulțumesc!“ nu pare potrivit pentru tot ce ai făcut pentru mine și cât de mult ador să lucrez cu tine. Ai sosit în viața mea exact în momentul în care aveam cel mai mult nevoie de tine și de cunoștințele tale, și îi mulțumesc universului în fiecare zi că am onoarea de a spune că ești agenta mea. Deși ne-am sunat pe Zoom de un catralion de ori până acum, abia aștept să desfac o sticlă de șampanie (ha-ha) alături de tine într-o zi!

Lui Jill Gillett: Tu ești zâna mea cea bună care nu acceptă nicio porcărie. îți mulțumesc pentru că ai muncit atât de asiduu ca să-mi

îndeplinești atât de multe vise și pentru că ești o ființă genială și încântătoare!

Victoriei Cook: Tu ești întruchiparea șmecheriei și sunt atât de recunoscătoare că ești de partea mea!

Lui Maura Wogan: Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc pentru înțelepciunea ta, munca asiduă și generozitate!

Ceciliei de la Campa: Ești unul dintre cei mai grozavi și conștiincioși oameni din această industrie. îți mulțumesc pentru că m-ai dus pe culmi înalte cu scrierile mele!

Lui Beth Miller: Ești o adevărată rază de soare și cea mai organizată persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Mă-nclin în fața aptitudinilor tale de a lua notițe! Sunt foarte recunoscătoare pentru tot ceea ce faci!

Echipei de la Writers House: Deși nu colaborăm de foarte multă vreme, mi-ați întrecut deja cele mai nebănuite așteptări. Nu pot să-mi imaginez cărțile pe mâini mai bune sau cu oameni mai buni! Sunt atât de mândră să fac parte din familia voastră!

Laurei Keefe: îți mulțumesc pentru munca grea și ponturile despre jucării cu care să-l țin ocupat pe Taran! Este foarte amuzant să lucrez cu tine - mulțumesc pentru tot!

întregii echipe globale de la Bloomsbury: Nigel Newton, Emma Hopkin, Kathleen Farrar, Rebecca McNally, Cindy Loh, Valentina Rice, Nicola Hill, Amanda Shipp, Marie Coolman, Lucy Mackay-Sim, Nicole Jarvis, Emily Fisher, Emilie Chambeyron, Patti Ratchford, Emma Ewbank, John Candell, Donna Gauthier, Melissa Kavonic, Diane Aronson, Nick Sweeney, Claire Henry, Nicholas Church, Fabia Ma, Daniel O'Connor, Brigid Nelson, Sarah McLean, Sarah Knight, Liz Bray, Genevieve Nelsson, Adam Kirkman, Jennifer Gonzalez, Laura Pennock, Elizabeth Tzetzo și Valerie Esposito: Vă mulțumesc pentru munca incredibil de grea!

Kaitlin Severini: îți mulțumesc pentru editarea meticuloasă!

Christine Ma: Mulțumesc pentru corectura extrem de atentă!

Editorilor din întreaga lume: Vă sunt profund de recunoscătoare pentru tot sprijinul și efortul pe care l-ați depus ca aceste cărți să ajungă în mâinile cititorilor din toată lumea!

Lui Jillian Stein: E atât de distractiv să lucrez cu tine; ești una dintre cele mai uimitoare persoane pe care le cunosc. îți mulțumesc pentru toată munca grea și pentru că ești tu însăți!

Tamar Rydzinski: îți mulțumesc pentru dedicare și bunătate!

Lui Nick Odorision, un adevărat maestru Jedi: Mulțumesc pentru că m-ai învățat toate lucrurile de bază ce țin de echilibru și importanța poziției picioarelor. O foarte mare parte din înțelepciunea ta a fost transpusă în această carte (pe lângă nemulțumirile mele legate de exercițiile pentru abdomen și lipsa de echilibru!)

Lui Jason Chen: Mulțumesc pentru articolul despre lovitura cu pumnul - și mulțumesc și lui Aiman Farooq, Keith Horan, Chris Waguespack și Pete Carvill, pentru perspectiva neprețuită și ponturile oferite. Dacă voi ajunge vreodată să mă bat într-un bar, sper să-mi aduc aminte măcar *câteva* dintre sfaturile voastre! Dacă am inclus vreo informație greșită în această carte, vina este doar a mea.

Anna Victoria: îți mulțumesc pentru aplicația (Fit Body) care m-a ajutat să experimentez personal atât de mult din transformarea Nestei. Niciodată nu mi-am dat seama cât ar însemna pentru mine să fiu în stare să fac o singură flotare (deși m-aș putea lipsi de genuflexiunile cu greutăți!). Headspace, mulțumesc pentru calmul și odihna pe care mi le-am găsit cu ajutorul meditației.

Dr. C.: Aș vrea să vă spun atât de multe, și știu că nimic nu va reuși să-mi exprime recunoștința. Dar mă voi limita la a vă mulțumi pentru cât de mult m-ați ajutat.

Aș vrea să îi mulțumesc profund și lui Mahu Whenua, din Noua Zeelandă: Mersul pe cărările de munte, faptul că am ascultat vuietul râului și am urmărit parcursul soarelui pe bolta cerească m-au inspirat când am descris drumeția Nestei și a lui Cassian. (Deși aproape mi-am sucit glezna de câteva ori încercând să iau notițe și să

merg în același timp!) Proprietatea ta este locul meu preferat din lume, unde am atins un nivel al păcii și-al clarității pe care tot nu prea pot să mi-1 explic. îți mulțumesc ție și poporului maori pentru vindecarea pe care aceste ținuturi au oferit-o sufletului meu obosit.

Lynette Noni: Mulțumesc pentru prietenia care îmi luminează zilele și pentru că ești cea mai inteligentă critică pe care o am drept parteneră de pe planetă! Nu știu ce m-aș face fără tine!

Prietenei mele, Steph Brown: Te iubesc! Atâta tot. (Bine, nu e numai atât, dar ai aflat până acum ce simt pentru tine!)

Louisse Ang și Laura Ashorth: Știu că am zis-o de o mie de ori, dar vreau să știți cât de mult vă ador și ce norocoasă sunt că vă cunosc pe amândouă.

Minunaților mei părinți și familiei mele: A trecut foarte mult timp de când nu am mai reușit să ne vedem, dar v-am simțit dragostea chiar și de la mii de kilometri. Nu știu ce aș face fără voi. Și socrilor mei, Linda și Dennis: vă mulțumesc pentru ciocolată (chiar și când am zis că nu vreau!), că sunteți niște bunici atât de grijulii și pentru iubirea necondiționată.

Și, în ultimul rând, tuturor cititorilor mei: Bunătatea, generozitatea și sprijinul vostru înseamnă extrem de mult pentru mine. Vă mulțumesc pentru că îndrăgiți aceste personaje și că îmi permiteți să-mi câștig traiul făcând ceea ce îmi place mie cel mai mult. Vă sunt veșnic recunoscătoare!

De aceeași

SERIA REGATUL SPINILOR SI AL TRANDAFIRILOR

Regatul spinilor și al trandafirilor (voi. 1)
Regatul cetii și al furiei (voi. 2)

Mânată de promisiunea de a-și apăra familia, făcută mamei ei, Feyre va afla că în lumea zânelor totul este posibil, chiar și să te îndrăgostești de un Mare Lord al spiridușilor. O amenințare plutește, însă, asupra acestui tărâm magic, iar Feyre este singura care poate salva de la pieire regatul zânelor și lumea oamenilor.

După ce a aflat că magia există și a primit acest dar prețios de la stăpânii lumii fermecate a zânelor, Feyre nu poate uita evenimentele întunecate prin care a trecut. Nu poate uita nici înțelegerea pe care a facut-o cu Rysand, vicleanul stăpân al Regatului Nopții. Care va fi prețul pe care îl va plăti pentru a-și recăpăta libertatea? Și, mai presus de orice, va reuși Feyre să-și vindece sufletul ca să schimbe, pentru totdeauna, soarta lumii sale?

biblioteca rao

OFERTA PENTRU COPII ȘI TINERI

FICȚIUNE COPII

ROBERT BEATTY / ***Serafina și mantia neagră*** vol. 1 • ***Serafina și toiagul răsucit*** voi. 2 • ***Serafina și inima frântă*** voi. 3

JOHN BOYNE / ***Băiatul cu pijamale în dung***

JEANNE BIRDSALL / ***Familia Penderwick***

KATE DICAMILLO / ***Povestea lui Desperaux***

CRISTINA BRAMBILLA / ***Cheia Alchimistului***

IAN BECK TOM / ***Inima Curată și Ținutul Poveștilor întunecate***

CHRIS CALLAGHAN / ***Marele complot al ciocolatei***

LA. CAMPBELL/ ***Puștiul, căruciorul și capsula timpului • Puștiul cu căruciorul merge în tabără***

VERONICA COSSANTELI / ***Dispăruții***

GITTY DANESHVAR / ***Școala focoșilor 1 • Școala focoșilor 2 - Lecția nu s-a terminat • Școala focoșilor 3 - Examen Jinal***

SALAMANDA DRAKE DRAGONSDALE / ***Ținutul dragonilor • Călărețiifurtunii***

MAZ EVANS / ***scăpați din lesă • in misiune***

CORNELIA FUNKE / ***Igraine Fărădefocă***

KALLIE GEORGE / ***Agenția de adopție a animalelor magice: Trifoi și norocul ei • Agenția de adopție a animalelor magice Oul fermecat***

HELEN GRANT / ***Misterioasa dispariție a Katharinei Linden***

MICHELLE HARRISON / ***13 comori • 13 blesteme***

ELIZABETH KAY ***Cumpăna Apelor * întoarcerea la Cumpăna Apelor • Blestemul de la Cumpăna Apelor***

SONJA KAIBLINGER / ***Scary Hany voi 1***

ELENA KEDROS / ***Fetele din Ohmp - Puterea viselor***

ASA LARSSON PAX / ***Prăjina malefică • Câinele demonic • Răzbunarea strigoiului***

M.G. LEONARD / ***Băiatul și gândacul magic • Regina Gândacilor***

OISIN MCGANN / ***Răzbunarea strămoșilor***

TRACY MACK & MICHAEL CITRIN / ***Sherlock Holmes - în căutarea lui Watson • Sherlock Holmes - Misterul spiritului invocat • Sherlock Holmes - Confruntarea finală***

KAI MEYER ***Mătase și sabie*** (voi. 1 seria ***Oamenii Văzduhului înalt) • Lance și lumină*** (voi. 2 seria ***Oamenii Văzduhului înalt) • Dragon și diamant*** (voi. 3 seria ***Oamenii Văzduhului înalt)***

WILEY MILLER / ***Extraordinarele aventuri ale lui Basil cel Banal***

ULYSSES MOORE / ***Poarta timpului • Prăvălia hărților uitate***

JONESBO ***Pudra pentru pârțuri a Doctorului Proctor • Doctor Proctor și cada timpului • Doctor Proctor și sfârșitul lumii Poale***

JOANNE OWEN / ***Maestrul păpușar***

HAKON 0VREAS / ***Maro***

SARAH PRINEAS / ***Hoțul vrăjitorforat • Hoțul vrăjitor pierdut • Hoțul vrăjitor găsit***

J.D. Reinhart / ***Tărâmul pierdut***

SOPHIE RIGAL-GOULARD /***15 zileftră internet***

R.M. ROMERO / ***Păpușarul din Cracovia***

STEPHANIE S. SANDERS / ***Școala ticăloșilor***

MICHAEL SCOTT / ***Magicianul***

EMER STAMP / ***Incredibilul jurnal secret al purcelușului • Super uimitoarele aventuri ale purcelușului***

JOHN STEPHENS / ***Atlasul de smarald*** (vol. 1 seria ***Cărțile începutului) • Cronica focului*** (voi. 2 seria ***Cărțile începutului)***

LUCY STRANGE / ***Secretul din pădurea privighetorii***

TUI T. SUTHERLAND***! Avatar II***

P.L. TRAVERS / ***Mary Poppins • Mary Poppins deschide ușa • Mary Poppins se întoarce • Mary Poppins în bucătărie • Mary Poppins în parc • Mary Poppins și casa de alături • Mary Poppins pe aleea Cireșilor***

SABINE ZETT / ***Hugo pur și simplu genial • Planul genial al lui Hugo • Hugo dă-ți în petic***

ELLIS WEINER/ ***Gemenii Templeton au o idee • Gemenii Templeton intră în scenă***

JENNIFER WEINER / ***Cel mai mic Bigfoot***

CARMEN AGRA DEEDY, RANDALL WRIGHT / ***Motanul de la hanul Cheshire Cheese***

CAO WENXUAN / ***Bronz și Floarea-Soarelui***

JESSE ANDREWS / ***Eu, Earl și sfârșitul Ei***

JOSEPHINE ANGELINI / ***Predestinați • Regatul umbrelor*** (seria ***Predestinați) • Profeția*** (seria ***Predestinați)***

M. ANJELAIS / ***Fluturi striviți***

ANN BRASHARES / ***0 vară în Long Island***

DAN BROWN / ***Codul lui Da Vină -*** ed. nouă

NICHOLAS BOWLING ***! Destinul unei vrăjitoare***

MELVIN BURGESS / ***Decizie mortală***

SEBASTIEN DE CASTELL / ***Duelul vrăjitor***

KRISTIN CASHORE / ***Darul***
KRISTIN CASHORE / ***Fire, domnița monstru***
CRYSTAL CHAN / ¿Bor***fiânt***
ANNA DAY / ***Fandom: Fantezie periculoasă***
JENNIFER DONNELLY / ***Sora vitregă*** KELLY DREWERY / ***Celula*** 7 vol. 1 din trilogia ***Celula 7 • Qua 7*** vol. 2 din trilogia ***Celula 7***
AMY EWING / ***Bijuteria*** vol. 1 din ***Trilogia Orașul solitar***
GAYLE FORMAN / ***Dacă aș rămâne • Dacă le-aș găsi***
ALEX FLINN ***¡Bestia***
STEPHANIE GARBER / ***Caraval • Finalul - vol III Caraval***
KAMI GARCIA & MARGARET STOHL / ***Cartea Lunilor*** vol. 2, ***Cronicile Casierilor ♦ Luna defoc*** vol. 3, ***Cronicile Castenlor***
BRITTANY GERAGOTELIS / ***Vrăjitoare la ananghie***
ELIZABETH GOUDGE / ***Căluțul alb***
HELEN GRANT/Fantoma
MICHAEL GRANT / ***Dispăruți*** vol. 1 seria ***Dispăruți • Foamea*** voi. 2 seria ***Dispăruți • Minciunile*** voi. 3 seria ***Dispăruți***
JILL HATHAWAY / ***Alunecare***
KIRAN MILLWOOD HARGRAVE ***Cerneală și stele***
PAUL HOFFMAN / ***Ultimele patru lucruri • In bătaia aripilor*** voi. 3 seria ***Mâna stângă a lui Dumnezeu***
IMOGEN HOWSON / ***Conexiunea***
MAUREEN JOHNSON / ***Fata și marea***
CARRIE JONES ***¡Setea***
LAUREN KATE / ***Lacrima*** vol. 1 • ***Cascada*** vol. 2
JACQUELINE KELLY ***O descoperire neobișnuită*** vol. 1 seria ***CaT purnia Tate • în numele prieteniei*** vol. 2 seria ***Calpumia Tate***
MELISSA MARR / ***Obsesie***
KATHERINE MARSH / ***Turistul nopții***
SARAH J. MAAS / seria ***Tronul de cleștar: Tronul de cleștar*** voi. 1 ***• Diamantul de la miezul nopții*** voi. 2 • ***Moștenitoarea focului*** voi. 3 • ***Regina umbrelor*** voi. 4 • ***Imperiulfartunilor*** voi. 5 • ***Turnul zorilor*** voi. ***6 • Tărâmul de cenușă*** voi. 7 • seria ***Regatul spinilor și al trandafirilor: Rega- tul spinilor și al trandafirilor*** voi. 1 • ***Regatul cetii și alfuriei*** voi. 2 • ***Regatul aripilor și al pieirii*** voi. 3 • ***Regatul ghețurilor și al înstelăm*** voi. 4
MEG MEDINA / ***Fata care a îmblânzit vântul*** KIRAN MILLWOOD HARGRAVE / ***Insula de la capătul lumii***
NICK MOHAMMED / ***Tinerii magicieni și almanahul hoților***
MICHAEL MORPURGO / ***Calul de război***
JAMES NICOL / ***Ucenica Vrăjitoare*** GARTH NIX / ***Abhorsen*** voi. 3 din ***Trilogia Vechiul Regat***
ALISON NOEL / ***Luna albastră***
DAWN O'PORTER / ***Avioane de hârtie***
CHRISTOPHER PAOLINI / ***Eragon I *** ***Eragon II • Moștenirea*** voi. 4 seria ***Eragon***
URSULA POZNANSKI / ***Erebos -Jocul războnării***
PETERNELLE VAN ARSDALE / ***Alys și Fiara***
PHILIP PULLMAN ***Rubinul din Jum*** voi. 1 seria ***Sally Lockhar • Umbra din Nord*** voi. 2 seria ***Sally Lockhar • Tigrul din fântână*** voi. 3 seria ***Sally Lockhart • Prințesa de tinichea*** voi. 4 seria ***Sally Lockhart***
J.D. RINEHART ***Coroana celor trei Cartea întâi • Coroana celor trei Cartea a doua: Tărâmul pierdut*** MAGG1E STIEFVATER / ***Fior*** (voi. 1 seria ***Lupii din Mercy Falls) • Șovăire*** (voi. 2 seria ***Lupii din Mercy Falls)***
ERIKA SWYLER / ***Cartea speculațiilor*** NICKI THORNTON / ***Hotelul vrăjitorilor*** DANNY TOBEY / ***Stăpânuljocului*** LICIA TROISI / ***Războaiele Lumii Pământene voL / - Secta asasinilor • Războaiele Lumii Pământene voi 2 - Cele două războinice*** RACHEL WARD / ***Numere***
L.A. WEATHERLY / ***îngeri • Focul îngerilor***
JEANETTE WINTERSON / ***Tornadele timpului***
MONNEY WITCHER / ***Nuia și numărul de aur*** EUGENE YELCHIN / ***Cum i-am spart nasul lui Stalin***

CULTURAL: CULTURA GENERALĂ, ISTORIE. ARTĂ. RELIGIE

SIMON ADAMS / ***Atlasul exploărărilor și al Imperiilor • Atlasul lumii modeme • Atlasul lumii medievale***
JUDY ALLEN / ***Enciclopedia Fantasy***
ALAN GIBBONS / ***Charles Darurin • Cleopatra*** OLIVIER CLEMENT / ***Biserica ortodoxă***
JOHN HOWE / ***Lumi dispărute***
ANNA NILSEN / ***Detectivi defalsuri în artă • Misterul licitației de artă***

JULIEN RIES / ***Originile creștinismului***
JOYCE TYLDESLEY / ***Misterele mumiilor***

CALATORII
RON & VALERIE TAYLOR / ***Oceane***
DR. KENT WEEKS / ***Egiptul antic***
***** Incredibila călătorie a atomului spre centrul Pământului***

COLECȚII LAROUSSE
LAROUSSE / ***Primele mele descoperiri***
LAROUSSE / ***Descoperim 1000 de animale •***
Descoperim 1000 de cuvinte
LAROUSSE / ***Marea carte a invențiilor***
LAROUSSE / ***Marea carte a corpului omenesc • Micul meu atlas despre animale***
LAROUSSE / ***Cele maifrumoase 10 tablouri din lume povestite copiilor***
LAROUSSE / ***Cele maifrumoase 10 minuni ale lumii povestite copiilor***
LAROUSSE / ***Cele 10 capodopere ale lui Leonar- do da Vinci povestite copiilor***
LAROUSSE / ***Cele 10 capodopere la Luvru povestite copiilor***
LAROUSSE ***ENCICLOPEDIA PENTRU PRICHINDEI***
Prima mea carte cu personaje • Prima mea carte despre eroi • Prima mea carte despre mări și oceane
LAROUSSE ENCICLOPEDIA MICILOR CURIOȘI
Enciclopedia micilor curioși - Natura • Enciclopedia micilor curioși - Dinozaurii
LAROUSSE ***INCREDIBILA ENCICLOPEDIE*** 5-8 ANI
Pirații - Incredibila enciclopedie * Terra - Incredibila enciclopedie
LAROUSSE ***ENCICLOPEDIA***
PENTRU COPII / Animale dispărute • Convietuirea • De jur împrejurul Pământului • Lumea animalelor • Marea • Planeta Terra • Religiile • Romanii • Viața
MINIENCICLOPEDII LAROUSSE
Animalele din savană • Bebelușul • Cavaleri fi fortărețe • Delfini fi balene • Iu. munte LAROUSSE ***ENCICLOPEDIA CELOR MICI***
De ce? • Animale domestice • Grădina • Dinozaurii • Anotimpurile • Emoțiile • Veterinarul • Cum? • Universul • Planeta Pământ LAROUSSE / ***Prima mea carte ilustrată fi audio***
în limba engleză
LAROUSSE / ***Primul meu dicționar englez-român*** LAROUSSE / ***Prima mea mare enciclopedie*** LAROUSSE / ***Prima mea mare enciclopedie despre animale***
LAROUSSE - ***SPUNE-MI***
Spune-mi! Dinozaurii • Spune-mi... Despre corpul omenesc! • Spune-mi... Câte? • Spune-mi... Dtspre animale! • Spune-mi.. Cum seface? • Spune-mi! Așa deci' • Spune-mi despre Pământ fi cer! • Spune-mi despre Egiptul Antic! PRIMA MEA ENCICLOPEDIE LAROUSSE
Istoria • Marea • Meseriile • Plantele • Știința • Universul • Corpul omenesc
MICA ENCICLOPEDIE LAROUSSE
Apa - bătălia pentru viață • Clima • Globali- zarea - o singură planetă, proiecte divergente • Lumea musulmană - o religie, societăți multiple • Mări și oceane • Sperii pe cale de dispariție
LAROUSSE ***JUNIOR / Egiptul • Mitologia***
LAROUSSE ***ENCICLOPEDIA***
PENTRU TINERI / Aventura cărții • Corpul omenesc • Energia și materia • Lumea artelor • Matematica fi informatica • Muzica • Religiile lumii • Sporturile
LAROUSSE ***LUMEA ȘTIINȚEI***
Viața fi ecologia
LAROUSSE / ***Girls' Book: Micul manual al fetelor curioase fi descurcărețe • Boys' Book: Pentru mirii aventurieri***

SET INSIDERS
SUSAN LUMPKIN & JOHN SEIDEN-STICKER ***l Animale de pradă*** PHILIP DIXON / ***Cavaleri fi castele*** WELDON OWEN / ***Invenții***

JOYCE TYLDESLEY / ***Egiptul***
NOËL TAIT / ***Insecte și păianjeni***
BEVERLY MCMILLAN 8c
JOHN A. MUSICK / ***Oceane • Rechini***
RICHARD C. VOGT / ***Păduri tropicale*** KEN RUBIN / ***Vulcani și cutremure***

CE SI CUM JUNIOR
EVA DIX / ***Cetăți și cavaleri*** INA LUTTERBUSE, EVA DIX / ***La fermă*** TINA BEUTNER / ***Pe șantier***
CE ȘI CUM
Câinii • Comori pierdute și regăsite • Europa • Evul Mediu occidental • Minerale și roci • Multimedia • Mumii din toată lumea • Munții • Orașe dispărute * Samuraii • Tâlharii mărilor • Zodii și constelații

ENCICLOPEDIE ILUSTRATĂ
****** Castele***
****** Marele atlas ilustrai pentru copii preșcolari și școlari***
ANNE LISTERLIN / ***Marea carte a spațiului cosmic***

CĂRȚI EVENIMENT
ALAN DYER / ***Misiune către Lună***
TONY DITERLIZZL HOLLY BLACK / ***Cronicile Spiderwick***
JOHN TOPSELL / ***Cum să crești și să îngrijești un dragon***

MINIONII
LUCY ROSEN / ***Minionii - Trăiască regele Bobi ♦ Minionii - Cine-i șefii?***
TREY KING / ***Minionii - Drumul către Congresul Ticăloșilor***
****** Minionii în Paradis - Phil salvează vacanta *** Minionii grădinari***

PROGRAMUL MICUL PRINȚ ANTOINE DE SAINT EXUPÉRY ***! Frumoasa poveste a Micului Prinț • Micul Prinț -*** Ed. softcover
DESPINA CALAVREZO / ***Lefrançais avec Le Petit Prince ~ voi l (L'Hiver) Le français avec Le Petit Prince - voL 2 (Le Printemps) • Lefrançais avec Le Petit Prince - vol 3 (L'Été) • Le français avec Le Petit Prince - vol 4 (L'Automne) • English with The Little Pnnce - vol 1 (Winter) • English with The Little Prince - vol 2 (Spring) • English with The Little Prince - vol 3 (Summer) • English with The Little Prince - vol 4 (Autumn)***
****** Micul Prinț - Caiet de activități***
****** Să învățăm să numărăm cu Micul Prinț***
****** 0 zi cu Micul Prmț***
****** Să învățăm geografia cu Micul Prinț***
****** in călătorie cu Micul Prinț***
****** Să învățăm politețea de la Micul Prinț***
****** Să învățăm culorile cu Micul Prinț***
****** Carnet de însemnări***
****** Cele mai frumoase citate din Micul Prinț***
****** Jurnalul prietenilor cu ilustrații din Micul Prinț***

RAO MINI CLASIC
LEWIS CAROLL / ***Aventurile lui Alice în Țara Minunilor. Alice în Țara Oglinzii și ce a găsit acolo***
J.M. BARRIE ***/Peter Pan***

EDITIE SOFTCOVER
****AGATHA MISTERY****
SIR STEVE STEVENSON
Agatha Mistery - Crimă pe Turnul Eiffel • Agatha Mistery - Enigma faraonului • Agatha Mistery -Jaf la Cascada Niagara • AgathaMistery - Perla din Bengal (vol 2) • Agatha Mistery - Spada regelui Scoției • Complot la Lisabona • Misteriul din New York ★GERONIMO STILTON*
GERONIMO STILTON
Banda Motanului - Ed. softcover • ***Călătoriile, ce pasiune -*** Ed. softcover • ***Furtul diamantului uriaș -*** Ed. softcover • ***Iubirea e ca brânza -*** Ed. softcover • ***Misteriosul hoț de brânză -*** Ed. softcover • ***Numele meu e Stilton -*** Ed. softcover
TEA STILTON
Cazul straniu al hoțului de coji de brânză seria ***Geronimo Stilton • Misterul papirusului negru*** seria ***Geronimo Stilton***

CARTE ILUSTRATĂ
**** * * Basmele mele preferate***
Flautulfermecat
****** E. T Extraterestrul descoperă comunicațiile *** Nu știam că poți sări mai sus pe Lună *** Nu știam că rechinii***

își schimbă mereu dinții *** Nu știam că unele vase au aripi *** Viața cotidiană în lumea antică ELLA BURFOOT / ***Domnul întuneric se strecoară***
VAN GOOL / ***Micul meu dicționar român-englez • Micul meu dicționar român-francez • Micul meu dicționar român-german***
DESPINA CALAVREZO / ***Wintertime***
HELENE LASSERRE & GILLES /BONOTAUX / ***Motanul meu este un ipocrit***
VIC PARKER / ***40 de povești cu ponei și cai***
TIG THOMAS / ***50 de povești cu prințese***

CARTEA JUCĂRIE

Fereastra spre Crăciun - Ciorăpelul
Fereastra spre Crăciun - Hămicuța
P. FLEMMING, J. BLACKMAN ***¡Aripioare - Papagalul • Aripioare - Pinguinul***
J. GODE, P. FLEMMING / ***Lucy își ascute cleștii, ca să tremure top peștii***
****** Multiplan - Broaștele fantastice *** Mulhplan - Corpul uman***
Multiplan - Mumiile egiptene *** Multiplan - Sistemul solar

CÂRTI DE ACTIVITATI

ARINA ALEXANDRU / ***Alfabetul desenai mai ușor de învățat • Numărăm până la 10 ***365 de lucruri de creat și corfecționat *** Atelier de jocuri și activități Montessori: Descoperă lumea înconjurătoare • Atelier de jocuri și activități Montessori: Descoperă matematica*** MINNA LACEY / ***365 de activități științifice și distractive*** LAROUSSE / ***Caietul meu degrajică 3-4 am*** LAROUSSE / ***Caiet de jocuri și activități pentru copii isteți (grupa mică)***
LAROUSSE / ***Caiet de jocuri și activități pentru copii isteți (grupa mijlocie)***
LAROUSSE / ***Caiet de jocuri și activități pentru copii isteți (grupa mare)***
LAROUSSE / ***Sunt un campion - corpul uman*** LAROUSSE / ***Sunt un campion ~ țările lumii *** Marea carte a labirinturilor***
****** Marea carte de colorat și activități***
PARRAGON / ***Pinkabella Pinkabella ~ Carte activități • Pinkabella e la modă • Pinkabella adoră să deseneze • Pinkabella casa de păpuși***
HINKLER BOOKS / ***Perfect albastru - Ne jucăm și învățăm***
FIONA WATT / ***Artă și imaginație *** Să ne pregătim de școală***
SUDOKU / ***Sudoku peste 8 ani***
USBORNE / ***Carte puzzle cu imagini***
POVEȘTI ILUSTRATE - Ilustrații Francesca Rossi ***Albă ca papada • Alice în Țara Minunilor • Cenușăreasa • Pinocchio * Scufița Roșie • Vrăjitorul din Oz***

RAO EDUCAȚIONAL

VIORELA ANASTASIU / ***Geografia României, pentru admiterea în învățământul superior***
ZVETLANA APOSTOIU, MARIANA POPA, ANGELA SOARE / ***Manual de Umba franceză, clasa a 4-a***

www.raobooks.com |
www.facebook.com/rao.edituraoffice@rao.ro |
libraria.rao@rao.ro